NAUJASIS MŪSŲ VIEŠPATIES JĖZAUS KRISTAUS TESTAMENTAS

VERTĖ
JUOZAPAS SKVIRECKAS
KAUNO ARKIVYSKUPAS METROPOLITAS

IV LAIDA

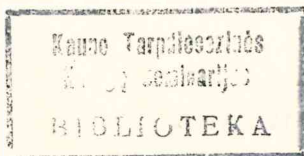
STUTTGART 1947

IMPRIMATUR

Nr. JVJS

P. t. Zams in Tirol, die 17 aprilis 1946.

(L. S.) ✝ *Joseph Skvireckas*
Archieppus Kaunensis

Išleido „LUX“ leidykla
Spaudė Schwabenverlag AG., Stuttgart/Württ.
Tiražas 12.000 egz.

IV NAUJOJO TESTAMENTO LAIDA

Ji turėjo pasirodyti dvejais metais anksčiau ir tai tokiuo skaičiumi, kad kiekviena katalikiška Lietuvos šeima galėtų įsigyti sau paskirą Naujojo Testamento egzempliorių. Ir jo vertėjui, susilaukusiam tuo metu 25 vyskupavimo metų jubiliejaus, tai būtų buvus didžiausia Dangaus malonė ir tikra paguoda.

Tikrumoje šita IV laida išeina visais atžvilgiais kitokia; bet ir tokia, kokia ji yra, priimkite, mano brangūs broliai Kristuje, kaip didelę Dievo dovaną ir malonę.

Šita nauja laida mažkuo tesiskiria nuo trečiosios. Trečiojoj laidoj Evangelijos ir Apaštalų Darbai su Apaštalų laiškais buvo išleistos dviem paskirom dalim. Šitoje laidoje abi dalys sujungtos į vieną.

Žymesnių pakeitimų ir taisymų tekste nedaryta. Yra pakeista šiek tiek paskirų žodžių, rodosi, labiau tinkamais. Pakeitimas palietė ypač vieną dažnai pasikartojantį žodį. Tas žodis yra Bažnyčia. Jo vieton dedama arba lotyniškas E k l e z i j a (tuo tarpu dar į skliautelius), arba dievnamis, šventykla, šventovė — žiūrint prasmės. Tiesa, žodis Bažnyčia yra mums labai įprastas, bet jis yra slavų kalbos žodis, neturįs jokio ryšio su lietuvių kalba. Jo sąvoka neatitinka lotyniškojo žodžio E k l e z i j a prasmės. Gaila, kad mes dar neturime visiškai tinkamo savo lietuviško žodžio Eklezijos sąvokai išreikšti, o priimdami žodį E k l e z i j a į savąją kalbą, mes turėsime tokį, koks vartojamas ir lotynų, ir italų, ir prancūzų, ir daugely kitų Europos kalbų.

Rečiau sutinkamas Naujame Testamente žodis: k e n t ė t o j a s, arba k a n k i n y s. Ir jis reiškia ne tą, ką sako lotyniškas — graikiškas ir kitose kalbose priimtas žodis „martyr". Vokiečiai labai neseniai jį išsivertė į savo kalbą ir vartoja jau žodį „Blutzeuge — tas, kurs liudija savo krauju". Žodis gi m a r t y r tikrumoje ir reiškia tą pat, ką ir liudytojas ar liudininkas. Taigi, ir mes norime vieton nelaimingo kentėtojo ar kankinio, ar senojo mūčelninko — priimti tuo tarpu žodį m a r t i r a s (Dievo liudytojas — Viešpaties liudytojas — Kristaus liudytojas), dėdami tuo tarpu ir jį dar į skliautelius.

Šitas IV laidos Naujojo Testamento tekstas ir I ir II dalyje yra paskirstytas visų metų dienoms, pradedant sausio mėnesio 1-ja diena. Taip duodama galimybės Dievo žodžio mėgėjams kasdien, per visus metus, paskaičius straipsnelį iš Evangelijų, atrasti atitinkamą tai pačiai dienai straipsnelį iš II Naujojo Testamento dalies.

Ši naujoji N.T. laida visų pirma skiriama mūsų Tėvynę palikusiems broliams. Nuoširdžiausiai linkima, kad ji būtų visų mielu noru skaitoma ir kad visiems iš to skaitymo būtų kuo daugiausia tikros dvasinės naudos ir paguodos, kad visi šviestųsi ir dorėtų. Visa gi tebūnie didesnei Dievo garbei, Švenčiausios Dievo Motinos Marijos pagarbai ir dvasinei ištikimųjų mūsų Šventos Motinos Bažnyčios (Eklezijos) vaikų naudai.

† Juozapas Skvireckas
Kauno Arkivyskupas.

TURINYS

I LAIŠKAS KORINTIEČIAMS.

II LAIŠKAS KORINTIEČIAMS.

LAIŠKAS GALATAMS.

LAIŠKAS EFEZIEČIAMS.

LAIŠKAS PILYPIEČIAMS.

LAIŠKAS KOLOSIEČIAMS.

I LAIŠKAS TESALONIKIEČIAMS.

II LAIŠKAS TESALONIKIEČIAMS.

I LAIŠKAS TIMOTIEJUI.

II LAIŠKAS TIMOTIEJUI.

LAIŠKAS TITUI.

LAIŠKAS PILEMONUI.

LAIŠKAS ŽYDAMS.

NAUJOJO TESTAMENTO KNYGOS

Dievas, „kurs padarė dangų, žemę, jūrą ir visa, kas juose yra“, kurs sutvėrė žemės gyventoją žmogų ir jam davė ją valdyti; Dievas „nepaliko savęs be liudijimo, gera darydamas iš dangaus“, kaip sako šv. Povilas, apaštalas (Apd 14, 15). Dievas nepaliko žmogaus be žinių apie jo Viešpatį ir Tėvą, be žinių apie santykius, kurie turėjo būti tarp Sutvėrėjo ir jo kūrinio. Priešingai, tų žinių buvo suteikta daug. Tas pat apaštalas Povilas iškilmingai pareiškia, kuriais keliais žinios ėjo. Jis rašo (Žyd 1, 1—2): „Dievas, daug kartų ir tūleriopu būdu kalbėjęs kitados tėvams per pranašus, paskiausiai, šiomis dienomis kalbėjo mums per Sūnų, kurį pastatė visų dalykų tėvoniu, per kurį padarė ir pasaulį“. Atėjęs iš dangaus Dievo siųstasis Sūnus, mūsų Išganytojas Jėzus Kristus, skelbė dieviškąjį savo mokslą gyvu žodžiu. Ir savo apaštalams jis įsakė tą pat daryti. Jiems jis sakė: Eikite ir mokykite visas tautas. Skelbkite Evangeliją visam sutvėrimui. Jėzui įžengus į dangų, apaštalai ir kiti mokytiniai taip ir darė. Jie ėjo iš vienos vietos į kitą, lankė miestus ir kaimus ir visur gyvu žodžiu pasakojo, ką buvo matę ir girdėję iš Jėzaus Kristaus. Gyvu žodžiu skelbdami Išganytojo mokslą, jie jį paskleidė žyduose ir pagonyse ir iš priėmusiųjų tą mokslą sudarė įvairiose vietose atskiras krikščionių bendruomenes — bažnyčias (eklezijas).

Vėliau apaštalų skelbiamas Kristaus mokslas pradėta rašyti į knygas. Iš tų tai knygų, kurios buvo parašytos šv. Dvasios įkvėpimu, susidarė

Naujasis Testamentas, skirtinas nuo Senojo, susidedančio iš šv. knygų, parašytų pirm Kristaus atėjimo. Pirmosios Naujojo Testamento knygos vadinamos iš graikų kalbos paimtu žodžiu evangelija, t. y., gera ir linksma žinia, naujiena. Bažnyčios (Eklezijos) priimtų evangelijų ir nuo pat pradžios laikomų šventomis knygomis yra keturios.

Pirmoji evangelija parašyta šv. Mato. Matas, kitu vardu Levis, pirm savo pašaukimo buvo muitininkas, t. y., jam buvo pavesta rinkti tam tikrus Romos vyriausybės įsakytus mokesčius nuo prekių. Išgirdęs Jėzaus žodžius: Sek mane, — Matas paliko muitinę, ėjo paskui Išganytoją, buvo jo išrinktas į apaštalus ir pasiliko Jėzaus draugystėje iki jo mirčiai. Paskui, po šv. Dvasios atsiuntimo, jis draug su kitais apaštalais skleidė gerą naujieną apie Jėzų Kristų, ką pats buvo matęs ir girdėjęs, Jeruzalėje ir ilgiau tai skelbė Palestinoje žydų tarpe. Žydams jis ypač įrodinėjo, kad Jėzus buvo jiems žadėtasis Mesijas. Ką šv. Matas pradžioje skelbė tik gyvu žodžiu, tai paskui, norėdamas sutvirtinti priėmusius Kristaus mokslą žydus tikėjime, išdėstė raštu. Taip atsirado pirmoji evangelija. Ji buvo parašyta žydų kalba apie 41—50 metus po Kristaus gimimo.

Antrąją evangeliją parašė šv. Morkus. Gimimo jis buvo jeruzalietis. Paties Išganytojo mokytinis jis nebuvo. Jaunas dar būdamas, Morkus sekė skelbiantį Kristaus mokslą šv. Povilą, paskui buvo šv. Petro palydovas. Su šv. Petru jis nuvyko Romon ir čia, Romos krikščionių prašomas, parašė evangelijos knygą, taip kaip buvo šv. Petro skelbiama. Morkaus evangelijoje aiškiausiai įrodoma, kad Jėzus buvo Dievo Sūnus, kurio mokslas reikia visiems priimti. Ta evangelija, kaip ir kitos N. T. knygos, buvo parašyta graikų kalba apie 52 m.

Trečiosios evangelijos autorius buvo šv. Lukas. Jis buvo gydytojas, gimimo antiokietis. Iš Antiokijos jį pasiėmė su savim šv. Povilas, kaip savo apaštalinių kelionių draugą; todėl, ilgai būdamas su šv. Povilu, jis turėjo progos gerai pažinti Povilo skelbiamą Kristaus mokslą. Paskui jis tą mokslą pats išdėstė raštu. Savo parašytą evangeliją šv. Lukas paskyrė visų pirma vienam savo mokytiniui, vardu Teofiliui. Vyriausias Luko evangelijos tikslas buvo parodyti, kad Jėzus yra Išganytojas visų žmonių, žydų ir pagonių. Ji parašyta apie 63 metus.

Ketvirtąją evangeliją parašė mylimiausias Jėzaus mokytinis ir apaštalas šv. Jonas. Jis ir jo brolis šv. Jokūbas buvo Jėzaus pašaukti ir išrinkti į apaštalus vieni pirmųjų. Išganytoją Jonas sekė visur, matė visą jo gyvenimą ir jo darbus. Buvo su juo iki paskutinei valandai ir, Kristui mirštant ant kryžiaus, jis stovėjo drauge su jo Motina prie kryžiaus. Kai Kristaus mokslas buvo jau labai paplitęs ir pirmosios trys evangelijos parašytos, šv. Jonas pirmojo amžiaus pabaigoje sudėjo savo evangeliją patvirtinti tikėjime krikščionims Mažojoje Azijoje, kad Jėzus yra žadėtasis Mesijas ir tikras Dievas ir kad tik per jį galima laimėti išganymas.

Trečiosios evangelijos autorius, šv. Lukas, parašė dar Apaštalų Darbų knygą, kurioje pasakojama apie tai, kaip, Kristui įžengus į dangų, buvo jo apaštalų platinamas Evangelijos mokslas visame pasaulyje, pradžioje Palestinoje, vadovaujant šv. Petrui, paskui kitose šalyse, besidarbuojant šv. Povilui. Apaštalų Darbų knyga buvo parašyta apie 64 metus.

Keturios evangelijos knygos ir Apaštalų Darbai sudaro pirmąją Naujojo Testamento knygų dalį.

Antroji jo dalis prasideda šv. Povilo, apaštalo, laiškais.

Šv. Povilas, gimimo žydas iš Kilikijos krašto, pradžioje buvo didelis Kristaus Bažnyčios (Eklezijos) priešas ir persekiotojas. Norėdamas išnaikinti visus krikščionis, jis ieškojo jų visur ir, gavęs iš Jeruzalės žydų vyresnybės leidimą, keliavo vieną sykį į tolimą Damaską. Kelyje, jau besiartinant jam prie miesto, ūmai apšvietė jį šviesa iš dangaus. Povilas sukniubo ant žemės ir išgirdo Jėzaus balsą, klausiantį, kam jis jį persekiojąs. Pažinęs savo klaidą ir priėmęs šv. krikštą, Povilas pasidarė uoliausias Kristaus mokytinis ir jo mokslo platintojas. Tą mokslą jis nunešė į tolimiausias Romos valstybės šalis, skelbdamas jį visur gyvu žodžiu ir, reikalui atsiradus, išdėstydamas kai kurias jo tiesas raštu. Taip jis darė ar tai sutvirtindamas labiau tikėjime naujus krikščionis, ar tai atsakydamas į sau prisiunčiamus atskirų bažnytinių (eklezinių) benduomenių, paklausimus, ar tai gindamas savo mokslą nuo klaidų. Tokių šv. Povilo rašytų laiškų yra viso 14. Jų vieni rašyti atskiroms bendruomenėms, kaip tai Romos, Korinto, Galatijos, Efezo, Pilypų, Kolosų, Tesalonikos, Žydų; kiti — paskiriems asmenims: Timotiejui, Titui, Pilemonui. Visi jie parašyti tarp 52—67 m.

Be šv. Povilo laiškų, dar žymią Naujojo Testamento dalį sudaro katalikiškieji laiškai. Vadinami jie katalikiškais, t. y., visuotiniais, nes paskirti ne atskiroms bažnytinėms (eklezinėms) bendruomenėms, bet daugeliui bendruomenių. Pirmas katalikiškasis laiškas parašytas šv. Jokūbo, apaštalo, antras ir trečias — apaštalų kunigaikščio šv. Petro, trys tolesnieji — to paties šv. Jono, kurs yra parašęs ketvirtąją evangeliją, ir paskutinis katalikiškasis laiškas parašytas šv. Judo, apaštalo.

Naujasis Testamentas baigiamas apaštalo šv. Jono Apreiškimo knyga. Pavadinta ji Apreiškimu, nes tai yra šv. Jono pranašystė, gauta iš Jėzaus Kristaus apie būsimą jo Bažnyčios (Eklezijos) likimą visais amžiais, o ypač pasaulio pabaigoje. Iš Apreiškimo turi paaiškėti visiems tikintiesiems, kad Kristus ir jo Bažnyčia (Eklezija), nors turės įvairiais laikais didžiausių priešų, tačiau galų gale nugalės visus, kas nors ir iš kur nors jie bebūtų. Varguose ir kentėjimuose Bažnyčia (Eklezija) įgys tik naujo skaistumo. Apreiškimas patvirtina Kristaus pažadą, kad jo Bažnyčia (Eklezija) pastatyta ant uolos ir pragaro vartai jos nenugalės, ir parodo, kaip kova ir nugalėjimas įvyks. Todėl visi ištikimieji Bažnyčios (Eklezijos) nariai neturi pabūgti net didžiausių persekiojimų ir laukti ištvermingai jiems skirtosios laimės. Parašytas Apreiškimas pirmojo šimtmečio gale.

Visos aukščiau įvardytos knygos, sudarančios Naująjį Testamentą, buvo Kristaus Bažnyčios (Eklezijos) priimtos, kaip šv. Dvasios įkvėpti raštai, kuriuose yra neišsemiamas katalikų tikėjimo tiesų ir doros dėsnių šaltinis. Tačiau jų atsiradimas nepanaikino reikalo ir toliau skelbti Kristaus mokslą gyvu žodžiu. Kaip buvo daroma nuo pat pradžios, taip darėsi visais laikais ir daroma iki šiai dienai. Išganytojo mokslas apaštalų įpėdinių — šv. Tėvo, vyskupų ir jų padėjėjų kunigų — tebeskelbiamas ir dabar gyvu žodžiu. Klausydamies žmonės išmoksta to mokslo. Bet kaip pirmaisiais Bažnyčios (Eklezijos) laikais rašytas Naujojo Testamento žodis turėjo priminti jo skaitytojams, kas buvo girdėta, ir sustiprinti jų tikėjimą, taip pat ir šiandien šv. Raštas, išverstas į daugybę viso pasaulio kalbų, duodamas tikintiesiems skaityti.

Skaityti šiandien jis reikia gal labiau kaip

kitados suvargusiems žemės vaikams, į kurių apkartusias širdis taip daug iš visur pilama neapykantos nuodų. Skaitydami Naująjį Testamentą, Evangeliją, jie ras savo negaliai reikiamo vaisto. Nes kaip visas Išganytojo įvykdytas žmonijos atpirkimas yra dieviškosios meilės darbas, taip Šventasis Raštas yra Dievo meilės žodis. Taigi, jūs, visi šių dienų pavargėliai, artinkitės prie rašytojo Dievo meilės žodžio, atverkite jam savo širdis, ir jis jus atgaivins.

Dievo trokštančioms sieloms yra parašę Dievo meilės žodį Kristaus pasiuntiniai.

Taigi ir Jūs, Mieli Skaitytojai, ypač dabar, kai labiau pasiilgstama iš Dievo einančios paguodos, ieškokite jos pas Tą, apie Kurį Jums kalba Evangelija, Kurs yra pasakęs: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate apsunkinti, ir aš jus atgaivinsiu" (Mt 11, 28).

Kai pasaulis tebėra paskendęs nelaimėse, kai milijonų kare žuvusių kraujas dar nėra visai išdžiūvęs, kai tūkstančiais ir net šimtais tūkstančių ir milijonais skaičiuojamos baisaus karo aukos, kai Jūs matote ar girdite daug dalykų, panašių į Kristaus mylimojo mokytinio šv. Jono aprašytuosius Jo Apreiškime, nenusiminkite. Ieškokite sau paguodos pas Tą, Kurs yra visuomet arti Jūsų ir Kurs yra pasakęs: „Kur yra du ar trys susirinkę mano vardu, ten aš esu jų tarpe" (Mt 18, 20).

Kai Jūs patiriate apie baisią nesiliaujančią kovą, daugelyje vietų paskelbtą pačiam Dievui ir Šventajai Kristaus Sužadėtinei, Jo Bažnyčiai (Eklezijai), kai Jūs patys patiriate priespaudos dėl Jūsų tikėjimo ir meilės Kristui, nepabūgkite. Pasitikėkite Tuo, Kurs Jūsų vargus yra numatęs ir pasakęs: „Pasaulyje jūs patirsite priespaudos, bet pasitikėkite, aš nugalėjau pasaulį" (Jo 16, 33).

ŠV. MATO EVANGELIJA

I. Paslėptasis Kristaus gyvenimas

1. Jėzus sūnus Dovîdo, sūnus Abraomo, gimęs iš Marijos

1. [1] Knyga giminės Jėzaus Kristaus, sūnaus 1
Dovîdo, sūnaus Abraomo. Sau-
sio
[2] Abraomui gimė Izaokas, Izaokui gimė Jokūbas,
Jokūbui gimė Judas ir jojo broliai; [3] Judui gimė
Paras ir Zara iš Tamaros, Parui gimė Esronas,
Esronui gimė Aramas; [4] Aramui gimė Aminada-
bas, Aminadabui gimė Naasonas, Naasonui gimė
Salmonas, [5] Salmonui gimė Boozas iš Raabos;
Boozui gimė Obedas iš Rutos, Obedui gimė Jėsė,
Jėsei gimė Karalius Dovîdas. [6] Karaliui Dovîdui
gimė Saliamonas iš tos, kuri buvo Urijo. [7] Salia-
monui gimė Roboamas, Roboamui gimė Abijas,
Abijui gimė Asa. [8] Asai gimė Jozapatas, Jozapatui

---

1. 1 K n y g a g i m i n ė s, t. y., Jėzaus Kristaus protėvių sąrašas. Įvardyti čia jie ne visi, tik žymiausieji. Taip jau pirmais Evangelijos žodžiais parodoma, kad Jėzus buvo iš tikrųjų tos giminės, iš kurios žadėtasai žydams Mesijas turėjo kilti. — K r i s t u s, žydų kalboje Mesijas (Mašiach), reiškia P a t e p t a s i s. Pateptas buvo Išganytojas Dievo jam suteiktosios valdžios ir šv. Dvasios malonės pilnybe, taip kaip Senojo Įstatymo kunigai, karaliai ir pranašai buvo patepami šv. aliejumi.

2 J u d a s. Jis buvo ne visų vyriausias Jokūbo sūnus; paminėtas pirm savo brolių, nes iš jo giminės turėjo gimti Išganytojas. Broliai paminėti, nes visi turėjo būti žydų tautos proseneliai. — 5 I š R a a b o s. Raaba ir Ruta buvo ne žydės. Jų įvardijimu nurodyta, kad Išganytojas turėjo ateiti ne vien tik žydams, bet visiems žmonėms. — 8 J o r a m u i g i m ė O z i j a s. Iš tikrųjų Joramo sūnus buvo Okozijas, Okozijo sūnus buvo Joasas, Joasui gimė Amazijas ir tik Amazijo sūnus buvo Ozijas. Taigi,

gimė Joramas, Joramui gimė Ozijas. 9 Ozijui gimė
Joatamas, Joatamui gimė Akazas, Akazui gimė
Ezekijas. 10 Ezekijui gimė Manasas, Manasui gimė
Amonas, o Amonui gimė Josijas. 11 Josijui gimė
Jekonijas ir jo broliai ištrėmimo į Babiloną
laikais.
12 Po ištrėmimo į Babiloną Jekonijui gimė Sala-
tijėlis, Salatijėliui gimė Zorobabėlis, 13 Zorobabė-
liui gimė Abijudas, Abijudui gimė Elijakimas,
Elijakimui gimė Azoras. 14 Azorui gimė Sadokas,
Sadokui gimė Akimas, Akimui gimė Elijudas.
15 Elijudui gimė Eleazaras, Eleazarui gimė Mata-
nas, Matanui gimė Jokūbas. 16 Jokūbui gimė Juo-
zapas, vyras Marijos, iš kurios užgimė Jėzus,
vadinamas Kristumi.
17 Taip tat viso nuo Abraomo iki Dovîdui
keturiolika kartų, nuo Dovîdo iki ištrėmimui į
Babiloną keturiolika kartų ir nuo ištrėmimo į
Babiloną iki Kristui keturiolika kartų.
2 18 Su Kristaus gimimu buvo taip: Jo motinai
I Marijai esant pažadėtai Juozapui, anksčiau nekaip
juodu susiėjo, pasirodė, kad ji pradėjusi iš Šven-
tosios Dvasios. 19 Jos vyras Juozapas, būdamas
teisus ir nenorėdamas jos skelbti, norėjo ją slap-

---

kai kurie Joramo ainiai tyčia išleisti ir lyg kad išskirti iš Kristaus giminės. Taip padaryta dėl to, kad jie buvo ainiai sunkiai nusikaltusio Viešpačiui Akabo, kurio duktė Atalija buvo ištekėjusi už Joramo. — 11 Ištrėmimo į Babiloną. Žydų karalystė buvo visai sugriauta, ir žydai iškelti į Babiloniją 598 ar 597 m. pirm Kristaus gimimo. — 16 Juozopas, vyras Marijos. Šv. Matas nerašo, kaip augščiau, Juozapui gimė Jėzus, bet vadina Juozapą tiktai Marijos vyru, nes Jėzus buvo pradėtas Marijos stebuklingu būdu iš šv. Dvasios.

17 Keturiolika kartų. Skaitmuo 14, sudėtas iš dusyk 7, buvo žydų laikomas šventu. Jis tyčia parinktas ir turi parodyti, kad nepaminėtieji Kristaus geneologijos nariai ne užmiršti, bet tyčia išleisti.

18 Esant pažadėtai, t. y., kada Marija buvo sužieduota su Juozapu ir jau buvo laikoma jo moterimi.

čia paleisti. [20] Bet, jam tai bemąstant, štai, Vieš-
paties angelas pasirodė jam sapne ir tarė: Dovîdo
sūnau, Juozapai, nebijok priimti savo žmonos
Marijos, ṅes kas joje gimė, yra iš šventosios
Dvasios; [21] ji pagimdys sūnų, o tu praminsi jį
vardu JĖZUS, nes jis išgelbės savo tautą iš jųjų
nuodėmių. [22] Visa tai atsitiko, kad įvyktų, kas
Viešpaties pasakyta per Pranašą šiais žodžiais:
[23] Štai, mergaitė pradės ir pagimdys
sūnų; ir jie pramins jį vardu Ema-
nuėlis, tai reiškia: Dievas su mumis. [24] Pabudęs
iš miego, Juozapas padarė taip, kaip Viešpaties
angelas buvo jam įsakęs. Jis pasiėmė pas save
savo žmoną. [25] Bet jos nepažinojo, kol ji pagimdė
savo pirmagimį sūnų, ir jis praminė jį vardu
Jėzus.

2. Ką tik gimęs Jėzus jau ieškomas svetimųjų, o savųjų niekinamas ir persekiojamas

2. [1] Taigi, Jėzui gimus Judo Betliejuje karaliaus 3
Erodo dienomis, štai, Išminčiai iš rytų atėjo į I
Jeruzalę [2] ir sakė: Kur yra gimusis Žydų karalius?

---

20 Tai bemąstant. Kaip apaštalo šv. Tomo abejonės stiprina mūsų, tikėjimą į Jėzaus Kristaus prisikėlimą iš numirusiųjų, taip šv. Juozapo mąstymas stiprina mūsų tikėjimą į stebuklingą Jėzaus Kristaus prasidėjimą iš šv. Dvasios (Jon. Auksab.). — Viešpaties angelas: Arkangelas Gabriėlis, kurs apreiškė švenč. Panai Jėzaus prasidėjimą. — 21 Jėzus: žydiškai Jėšua, reiškia Išganytoją. — 22 Per Pranašą: Izaiją 7, 14. — 25 Nepažinojo, kol... Evangelijos rašytojui svarbu buvo tik pažymėti, kad Jėzus buvo gimęs antgamtiniu būdu per šv. Dvasią; taigi, jam gana buvo pasakyti, kad Marija pasiliko mergaitė iki Kristaus gimimui. Kaip buvo paskui, reikia sužinoti iš kitur (Auksab.). Kad Marija pasiliko mergaitė visuomet, tai moko mus padavimas ir Bažnyčia (Eklezija). — Pirmagimį. Pirmagimiu senovėje žydai vadino kiekvieną, kurs gimdavo pirmas savo tėvams, taigi ir vienatinį, kaip šičia.

2. 1 Erodo. Jis buvo kilęs iš Idumiejos, gavo vaidžią iš romėnų 39 m. pirm Kristaus gimimo. Taigi, Erodas

nes mes matėme jo žvaigždę rytuose ir atėjome
jo pagarbinti. [3] Tai išgirdęs, karalius Erodas nusi-
gando, o drauge su juo ir visa Jeruzalė. [4] Jis
susirinko visus tautos vyriausius kunigus ir Rašto
žinovus ir teiravosi jų, kur Kristus turėjęs gimti.
[5] Jie jam atsakė: Judo Betliejuje, nes taip pranašo
parašyta:

[6] Ir tu, Betliejau, Judo žeme, nieku bū-
du neesi mažiausia tarp pirmųjų Ju-
do vietų; nes iš tavęs kils vadas, kurs
valdys mano tautą, Izraėlį.

[7] Tuomet Erodas, slapčia pasikvietęs pas save
Išminčius, rūpestingai iškvotė iš jų tos jiems
pasirodžiusios žvaigždės metą [8] ir, siųsdamas juos
į Betliejų, tarė: Eikite ir rūpestingai klauskitės
apie vaikelį; o radę, duokite žinią man, kad ir aš
nuėjęs pagarbinčiau jį.

[9] Jie, išklausę karalių, iškeliavo. Ir štai žvaigždė,
kurią buvo matę rytuose, ėjo pirm jų, iki atėjus
sustojo viršuje vietos, kur buvo vaikelis. [10] Pa-
matę žvaigždę, jie džiaugėsi labai dideliu džiaugs-
mu. [11] Įėję į namus, jie rado vaikelį su jo motina
Marija ir parpuolę pagarbino jį. Paskui jie atidengė
savo turtus ir davė jam dovanų: aukso, smilkalų
ir miros. [12] Gavę gi sapne perspėjimą nebeeiti at-
gal pas Erodą, jie kitu keliu sugrįžo į savo šalį.

---

yra pirmas nežydas, buvęs žydų karaliumi. — Išminčiai: jie rytų šalyse tyrinėdavo žvaigždes, todėl atsiradusi nauja žvaigždė tuojau buvo jų pastebėta. Dievo malonės apšvieti, jie suprato, kad ji ženklas laukiamojo pasaulio Atpirkėjo gimimo. — 3 Erodas nusigando: jis bijojo, kad gimęs naujas karalius neatimtų iš jo sosto: — 5 Pranašo: Mikėjo 5, 2. — 7 Žvaigždės metą. Erodas norėjo iš žvaigždės atsiradimo laiko atspėti, kada gimė kūdikis, kad lengviau jį rastų ir nužudytų. — 10 Jie džiaugėsi... Palaimintas, kieno vadovas yra Dievas! nors eitų sunkiausiu keliu, tačiau jis galės džiaugtis, pasiekęs savo kelio galą! — 11 Dovanų: aukso, kaip karaliui, smilkalų, kaip Dievui, miros, kaip mariam žmogui.

[13] Jiems išvykus, štai, Viešpaties angelas pasi- 4
rodė Juozapui sapne ir tarė: Kelkis, imk vaikelį I
ir jo motiną, bėgk į Egiptą ir būk tenai, kol tau
pasakysiu; nes Erodas ieškos vaikelio nužudyti.
[14] Jisai atsikėlęs pasiėmė vaikelį ir jo motiną,
nakčia iškeliavo į Egiptą [15] ir buvo tenai iki Ero-
das mirė, kad įvyktų, kas Viešpaties pasakyta per
Pranašą šiais žodžiais: Iš Egipto aš pašauk-
siu savo sūnų.
[16] Tuomet Erodas, matydamas, kad jis Išminčių
apviltas, labai įpyko ir nusiuntęs išžudė visus
buvusius Betliejuje ir visose jo apylinkėse vaikus,
dvejų metų ir jaunesnius, žiūrėdamas laiko, kurį jis
buvo iškvotęs iš Išminčių. [17] Tuomet įvyko, kas pasa-
kyta šiais pranašo Jeremijo žodžiais: [18] Girdėta
balsas Ramoje, daug verksmo ir klyks-
mo; tai Rakelė, verkianti savo sūnų, ir
ji nenori nusiraminti, nes jų nebėra.
[19] Erodui mirus, štai, Viešpaties angelas pasirodė
sapne Juozapui Egipte [20] ir tarė: Kelkis, imk
vaikelį ir jo motiną ir eik į Izraėlio žemę; nes
mirė, kurie ieškojo vaikelio gyvybės. [21] Jis, atsi-
kėlęs, pasiėmė vaikelį ir jo motiną ir atėjo į
Izraėlio žemę. [22] Bet išgirdęs, kad Judiejoje kara-
liauja Arkelajus savo tėvo Erodo vietoje, bijojo
tenai eiti ir, perspėtas sapne, pasitraukė į Galilie-
jos šalį. [23] O atėjęs jis gyveno mieste, kurs vadina-
mas Nazaretas, kad įvyktų, kas pranašų pasakyta:
Jį vadins Nazarėnu.

---

15 Iki Erodas mirė. Šv. šeimyna pasiliko Egipte gal nelabai ilgai, nes Erodas mirė gana greitai (antrais metais po Kristaus gimimo). — Per Pranašą: Oz 11, 1.
18 Ramoje. Taip vadinosi nedidelis miestelis 6000 žingsnių į šiaurę nuo Jeruzalės. — Rakelė... patrijarko Jokūbo žmona, Egiptiečio Juozapo motina, todėl nemažos Izraėlio dalies prosenelė. — 22 Į Galiliejos šalį. Erodui mirus, Palestina buvo padalinta tarp jo sūnų: Arkelajui teko Judieja, Galilieja buvo atiduota Erodui Antipui. — 23 Pranašų: Iz 11, 1 ir kitų.

3. Jonas Krikštytojas skelbia atgailą

5 3. 1 Anomis dienomis atėjo Jonas Krikštytojas,
I sakė pamokslus Judiejos tyruose 2 ir kalbėjo:
Darykite atgailą, nes dangaus karalystė arti. 3 Nes
jis yra tasai, kurs paskelbtas šiais pranašo Izaijo
žodžiais: Tyruose šaukiančiojo balsas:
taisykite Viešpaties kelią; darykite
jo takus tiesius.
4 Pats gi Jonas vilkėjo apdaru iš kupranugario
plaukų ir buvo susijuosęs savo strėnas šikšniniu
diržu, o jo valgis buvo skėriai ir miškinis medus.
5 Tuomet pas jį ėjo Jeruzalė, visa Judieja ir
visa Pajordanės šalis. 6 Jie buvo jo krikštijami
Jordane, išpažindami savo nuodėmes.
7 Bet, pamatęs daugelį parisiejų ir sadukiejų,
atėjusių į jo krikštą, jis jiems tarė: Angių veisle,
kas jus pamokė bėgti nuo ateisiančios rūstybės?
8 Duokite tat vertingų atgailos vaisių. 9 Ir nesi-
sakykite sau vieni: Tėvą turime Abraomą. Nes aš
sakau jums, kad Dievas gali pažadinti Abraomui
vaikų iš šitų akmenų. 10 Nes kirvis jau pridėtas
prie medžių šaknies. Taigi, kiekvienas medis, kurs

---

3. 1 Anomis dienomis: kaip Jėzus dar tebegyveno Nazarete. 15 Romos ciesoriaus Tiberijaus viešpatavimo metais. Žr. Lk 3, 1. — 2 Arti: nes arti jau Kristus, kurs kančia ir mirtimi atidarys nusidėjimo uždarytus dangaus karalystės vartus. — 3 Izaijo. Žr. Iz 40, 3.
5 Jeruzalė...: Jeruzalės, Judiejos ir Pajordanės gyventojai. — 7 Parisiejų... Parisiejai — žydų sekta (skyrius) — skyrėsi nuo kitų didesniu, nors tiktai viršuju uolumu ir sergėjimu ne tik Mozės įstatymo, bet taip pat daugybės smulkių įsakymų, paimtų iš padavimo. Sadukiejai, kita sekta, laikėsi tiktai Mozės įstatymo; netikėjo tačiau į angelų buvimą, nė į prisikėlimą iš numirusiųjų. — Ateisiančios rūstybės: kuri pasireikš teismo dieną. — 8 Atgailos vaisių: gerų darbų, kurie yra ženklas tikros atgailos ir grįžimo į Dievą. — 9 Nesisakykite...: nes negana būti Abraomo sūnumi tik kūnu, reikia dar turėti tikėjimas ir geri jo darbai, tai yra, būti ir dvasia Abraomo sūnumi. — 10 Nes kirvis...: arti jau laikas atstūmimo tų, kurie nedaro

neduoda gero vaisiaus, bus iškirstas ir įmestas į
ugnį. 11 Aš, tiesa, krikštiju jus vandenimi atgailai;
bet kurs turi po manės ateiti, yra galingesnis už
mane; jo kurpių aš neesu vertas nešti; jis krikštys
jus šventąja Dvasia ir ugnimi. 12 Jo vėtyklė jo
rankoje; jis išvalys savo klojimą; ir surinks kvie-
čius į savo kluoną, o pelus sudegins neužgesoma
ugnimi.

4. Kristaus krikštas

13 Tuomet Jėzus atėjo iš Galiliejos į Jordaną 6
pas Joną, kad būtų jo pakrikštytas. 14 Bet Jonas I
neleido jo, sakydamas: Aš turiu būti tavo pakrikš-
tytas, o tu ateini pas mane? 15 Jėzus gi atsakė ir
jam tarė: Leisk dabar, nes taip mums pridera
įvykdyti visą teisybę. Tuomet jis jam leido.
16 Pakrikštytas Jėzus tuojau išėjo iš vandens. Ir
štai, atsivėrė jam dangus, ir jis matė Dievo Dva-
sią, nužengiančią, kaip karvelį, ir nusileidžiančią
ant savęs. 17 Ir štai, balsas iš dangaus sakė: Tas
yra mano mylimasis Sūnus, kurį aš sau
pamėgau.

---

gerų darbų. — 11 Bet kurs: Kristus. — Krikštys...: suteikdamas jums šv. Dvasios malonių, kurios uždegs jūsų širdyse tikėjimo ir Dievo meilės liepsną. — 12 Jo vėtyklė. Vėtyklė čia reiškia valdžią teisti gyvus ir mirusius. Kaip vėtant atsiskiria kviečiai nuo pelų, taip teismo dieną bus atskirti gerieji nuo nedorųjų. Gerieji gaus dangų, nedorieji — pragarą su negęstančia ugnimi.

13 Kad būtų... Kristus norėjo būti pakrikštytas, kad gautų šv. Jono liudijimą ir to liudijimo patvirtinimą iš dangaus. — 15 Mums: man ir tau. — Visą teisybę, t. y., visa, ko Dievas iš mūsų reikalauja. — Leido, t. y., pakrikštijo. — 16 Kaip karvelį: karvelio pavidalu. — 17 Balsas... Čia apsireiškė visa švenč. Trejybė: buvo girdėtas Dievo Tėvo balsas; Dievo Sūnus priėmė krikštą; šv. Dvasia nužengė ant jo karvelio pavidalu.

5. Kristaus gundymas

7 4. 1 Tuomet Jėzus buvo Dvasios nuvestas į tyrus,
I kad būtų velnio gundomas. 2 Išpasninkavęs ketu-
rias dešimtis dienų ir keturias dešimtis naktų,
jis buvo alkanas. 3 Tuomet gundytojas prisiar-
tinęs jam tarė: Jei tu Dievo Sūnus, sakyk, kad iš
šitų akmenų pasidarytų duonos. 4 Jis atsakydamas
tarė: Parašyta: Žmogus yra gyvas ne
viena duona, bet kiekvienu žodžiu,
kurs išeina iš Dievo burnos.
5 Tuomet velnias paėmė jį į šventąjį miestą,
pastatė jį ant šventyklos viršaus 6 ir jam tarė:
Jei tu Dievo Sūnus, pulk žemyn; nes parašyta:
Jis savo angelams paliepė apie tave,
ir jie neš tave ant rankų, kad kartais
neužsigautumei sau kojos į akmenį.
7 Jėzus jam tarė: Taip pat parašyta: Negun-
dysi Viešpaties, savo Dievo. 8 Velnias
vėl paėmė jį į labai augštą kalną, parodė jam
visas pasaulio karalystes ir jų garbingumą ir jam
tarė: 9 Aš visa tai tau duosiu, jei parpuolęs pagar-
binsi mane. 10 Tuomet Jėzus jam tarė: Eik šalin,
šetone! nes parašyta: Viešpatį, savo Dievą,
tegarbinsi ir jam vienam tetarnausi.
11 Po to velnias paliko jį; štai, prisiartino angelai
ir tarnavo jam.

---

4. 1 Dvasios: šventosios Dvasios. — 2 Buvo alkanas. Iš to aiškiai pasirodo, kad Išganytojas, būdamas Dievas, buvo tikrai ir žmogus. — 3 Gundytojas: piktoji dvasia. — 4 Parašyta: 5 Moz 8, 3. — Ne vien duona... Dievas gali palaikyti žmogaus gyvybę ne tiktai žemišku penu, bet ir kokiuo tik nori kitu būdu. — 5 Miestą: Jeruzalę. — 6 Parašyta: Ps 90, 11. — 7 Taip pat parašyta: 5 Moz 6, 16. Kas be priežasties reikalauja iš Dievo stebuklų, tas jį gundo, nes lyg kad reikalauja vis naujų įrodymų Dievo visagalybės. — 10 Nes parašyta... Plg. 5 Moz 6, 13.

II. Jėzus Kristus žadėtasis Mesijas ir Mesijo karalystės įsteigėjas

1. Išganytojo pamokslų pradžia

[12] Jėzus, išgirdęs, kad Jonas išduotas, pasitraukė
į Galilieją [13] ir, palikęs Nazareto miestą, atėjo ir 8/I
gyveno Kaparnaume, pajūryje, Zabulono ir Nep-
talio ribose, [14] kad įvyktų, kas pasakyta pranašo
Izaijo: [15] *Zabulono žemė ir Neptalio
žemė, jūros pakelė, Užjordanė, pa-
gonių Galilieja, tauta, sėdinti tam-
sybėje, matė didelę šviesą, ir sėdin-
tiems mirties šešėlio šalyje užte-
kėjo šviesa.* [17] Nuo to laiko Jėzus pradėjo
mokyti ir sakyti: Darykite atgailą, nes dangaus
karalystė arti.

[18] Eidamas išilgai Galiliejos jūros, Jėzus pamatė
du broliu, Simoną, vadinamą Petru, ir jo brolį
Andriejų, leidžiančius tinklus į jūrą (nes juodu
buvo žvejai), [19] ir tarė jiedviem: Eikite paskui
mane; aš padarysiu, kad judu būtumėte žvejai
žmonių. [20] Juodu, tuojau palikę tinklus, sekė jį.
[21] Eidamas iš čia toliau, jis pamatė kitu du broliu,
Zebediejaus sūnų Jokūbą ir jo brolį Joną laive
draug su jųdviejų tėvu Zebediejum, betaisančius

---

12 *Išduotas*: Erodui ir įmestas į kalėjimą. — 14 *Izaijo.* Žr. Iz 9, 1. 2. — 15 *Jūros pakelė*: šalis prie kelio, kuriuo einama jūros link. Neptalio kraštas vadinamas jūros pakelė, nes per jį ėjo kelias iš Sirijos į vakarus prie Tarpžemio jūros. — *Užjordanė*: Periejos kraštas anapus Jordano, kuriame Jėzus ne vieną kartą sakė pamokslus. — *Pagonių Galilieja*, t. y., pagonių apskritis, šiaurinė Palestinos dalis arčiau prie Sirijos ir Penikijos.

18 *Vadinamą Petru*: kurs paskiau gavo vardą Petras. — 19 *Būtumėte žvejai...* Išganytojas čia prisitaiko kalboje prie šaukiamųjų amato: jie turėjo būti apaštalai, gelbėti sielas nuo žuvimo ir vesti jas į dangų.

savo tinklus, ir pašaukė juodu. [22] Juodu gi, tuojau
palikę tinklus ir tėvą, sekė jį.
[23] Jėzus vaikščiojo po visą Galilieją, mokydamas
jų sinagogose, skelbdamas karalystės Evangeliją
ir gydydamas visokią ligą ir visokią negalią tau-
toje. [24] Gandas apie jį pasklido visoje Sirijoje; ir
jie nešė pas jį visus sergančius, visokių ligų ir
kentėjimų suimtus, velnių apsėstus, mėnesienos
liga sergančius ir stabo ištiktus; o jis juos gydė.
[25] Jį sekė daug minių iš Galiliejos, iš Dekapolės,
iš Jeruzalės, iš Judiejos ir iš Užjordanės.

2. Kristaus pamokslas nuo kalno

9 5. [1] Jėzus, matydamas minias, užėjo į kalną, ir,
1 kai jis atsisėdo, prie jo prisiartino jo mokytiniai.
[2] Atvėręs savo burną, jis mokė juos, sakydamas:
[3] Palaiminti beturčiai dvasioje, nes jų dangaus
karalystė. [4] Palaiminti *romieji*, nes jie *pa-
veldės žemę*. [5] Palaiminti, *kurie liūdi*, nes
jie *bus paguosti*. [6] Palaiminti, kurie alksta ir
trokšta teisybės, nes jie bus pasotinti. [7] Palaiminti
gailestingieji, nes jie laimės gailestingumo. [8] Pa-
laiminti *nesuteptos širdies*, nes jie matys
Dievą. [9] Palaiminti taikieji, nes juos vadins Dievo

---

[23] *Karalystės Evangeliją*: gerą naujieną apie Dievo karalystę. — [24] *Mėnesienos liga*: puolamąja liga, epilepsimi. — [25] *Dekapolės*. Tai buvo dešimties miestų sąjunga, daugiausia anapus Jordano.

5. [2] *Juos*: apaštalus ir susirinkusią minią. — [3] *Beturčiai dvasioje*: kurie išsižadėjo žemės turtų dėl Dievo meilės ar neturi į juos prisirišimo. — [4] *Romieji*. Romūs yra kantrieji ir nuolankieji. — *Žemę*: gyvųjų žemę, t. y., dangaus karalystę, kurios netobulas vaizdas buvo žadėtoji Palestinos žemė. — [5] *Kurie liūdi*. Kalbama apie šventą liūdesį dėl viso pikta pasaulyje. — [6] *Teisybės*: tobulo Dievo valios vykdymo. — [8] *Nesuteptos širdies*: kurių širdis nesutepta nusidėjimu.

vaikais. [10] Palaiminti, kurie persekiojami dėl teisy-
bės, nes jų dangaus karalystė. [11] Palaiminti, kai
jums piktžodžiauja ir persekioja jus ir meluo-
dami sako visa pikta prieš jus dėl manęs.
[12] Džiaugkitės ir linksminkitės, nes jūsų užmo-
kestis gausus danguje. Nes taip persekiojo prana-
šus, kurie buvo pirm jūsų.

[13] Jūs žemės druska: jei druska išdvoks, kuo ji 10
bus sūdoma? Ji daugiau niekam nebetinka, kaip I
tik išmesti laukan ir žmonėms mindžioti. [14] Jūs
pasaulio šviesa. Negali būti paslėptas miestas,
pastatytas kalne. [15] Taip pat nedegama žiburio ir
nededama jo po saiku, bet į žibintuvą, kad šviestų
visiems, kurie yra namuose. [16] Tegul jūsų šviesa
taip šviečia žmonių akivaizdoje, kad jie matytų
gerus jūsų darbus ir garbintų jūsų Tėvą, kurs yra
danguje.

[17] Nemanykite, būk aš atėjęs Įstatymo ar Pranašų
panaikinti; ne panaikinti aš atėjau, bet įvykdyti.
[18] Nes iš tikrųjų, aš sakau jums, kolei dangus ir
žemė nepraeis, nei viena jota ir nei vienas bruo-
želis neišnyks iš Įstatymo, iki visa įvyks. [19] Taigi,
kas panaikintų vieną šitų mažiausių paliepimų ir
taip mokytų žmones, bus vadinamas mažiausias
dangaus karalystėje; o kas jį laikys ir mokys, tas
bus vadinamas didis dangaus karalystėje. [20] Nes
aš sakau jums, jei jūsų teisybė nebus pilnesnė,
kaip Rašto žinovų ir parisiejų, jūs neįeisite į dan-
gaus karalystę.

---

11 Dėl manęs: dėl to, kad jūs mano mokytiniai, kad jūs mane mylite. — 13 Druska. Druska sulaiko valgius nuo gedimo. Todėl Kristaus apaštalai ir mokytiniai, kaip druska, turi sulaikyti žemę, t. y., žemės gyventojus nuo dvasios puvimo. — 15 Kad šviestų... Taip primenama apaštalams, kad jie šviestų žmonėms mokslu ir pavyzdžiu. — 18 Nepraeis: nežus. — Jota: mažiausia žydų abėcėlės raidė. — 19 Mažiausias: teismo dieną bus labai pažemintas ir tarp mažiausiųjų paskaitytas.

[21] Jūs girdėjote, kad seniesiems pasakyta:
Neužmuši; o kas užmuštų, bus smerktinas
teisme. [22] Aš gi jums sakau: Kiekvienas, kurs
pyksta ant savo brolio, bus smerktinas teisme. Kas
gi sakytų savo broliui: Raka, bus smerktinas tary-
boje. O kas sakytų: Beproti! bus smerktinas į
pragaro ugnį. [23] Todėl, jei tu atiduodi savo do-
vaną prie altoriaus ir tenai atsimeni, kad tavo
brolis turi šį tą prieš tave, [24] palik savo dovaną
tenai, ties altoriumi, eik pirma susiderinti su savo
broliu, o paskui atėjęs atiduosi savo dovaną.
[25] Greitai susitaikink su savo priešu, kol dar tebeesi
draug su juo kelyje, kad kartais tavo priešas
nepaduotų tavęs teisėjui, teisėjas nepaduotų tavęs
budeliui, ir kad nebūtumei įmestas į kalėjimą.
[26] Iš tiesų, aš sakau tau, tu neišeisi iš ten, kolei
neatiduosi paskutinio skatiko.
11 [27] Jūs girdėjote, kad seniesiems pasakyta: Ne-
I svetmoteriausi. [28] Aš gi jums sakau: Kiek-
vienas, kurs žiūri į moteriškę jos geisti, jau su
ja svetmoteriavo savo širdyje. [29] Jei tavo dešinė
akis tave piktina, išlupk ją ir mesk šalin nuo
savęs; nes tau geriau, kad vienas tavo sąnaris
žūtų, kaip kad visas tavo kūnas būtų įmestas į
pragarą. [30] Ir jei tavo dešinė ranka tave piktina,
nukirsk ją ir mesk šalin nuo savęs, nes tau geriau,
kad vienas tavo sąnaris žūtų, kaip kad visas tavo
kūnas eitų į pragarą.
[31] Taip pat pasakyta: Kas paleidžia savo
moterį, teduodie jai atsiskyrimo

---

21 Girdėjote: skaitant sinagogoje. Plg. 2 Moz 20, 13. — Teisme: vietiniame teisme, koks buvo kiekviename Palestinos mieste. Plg. 5 Moz 16, 18. — 22 Taryboje: vyriausioje teismo vietoje Jeruzalėje, kuriai buvo paliktos svarbiausios bylos. — 25 Kelyje: šiame gyvenime.
27 Pasakyta: 2 Moz 20, 14. — 29 Piktina: veda tave į nuodėmę. — Išlupk. Verčiau reiktų sau akis išsilupti, nekaip nusidėti Dievui. — 31 Pasakyta:

raštą. 32 Aš gi jums sakau: Kiekvienas, kurs pa-
leidžia savo moterį, išskyrus svetmoterystės prie-
žastį, daro, kad ji svetmoteriauja, ir kas paleistąją
veda, svetmoteriauja.
33 Dar girdėjote, kad seniesiems pasakyta: Ne-
prisieksi neteisingai, bet atitesėsi
Viešpačiui, ką esi prisiekęs. 34 Aš gi
jums sakau, kad visai neprisiektumėte nei dan-
gumi, nes tai Dievo sostas, 35 nei žeme,
nes tai jo pakojis, nei Jeruzale, nes tai
didžio karaliaus miestas. 36 Neprisieksi
taip pat savo galva, nes negali padaryti nė vieno
plauko, kad būtų baltas ar juodas. 37 Bet jūsų
šneka tebūnie: Taip, taip; ne, ne; o kas viršaus to,
tai eina iš pikta.
38 Jūs girdėjote, kad buvo pasakyta: Akį už 12
akį ir dantį už dantį. 39 Aš gi jums sakau: I
Nesipriešinkite piktam; bet jei kas ištiko tave per
dešinį skruostą, atsuk jam ir kitą. 40 Ir jei kas nori
su tavim bylinėtis teisme ir atimti tavo jupą,
palik jam ir apsiaustą. 41 Ir kas tave verčia atlikti
baudžiavos tūkstantį žingsnių, eik su juo ir kitu
du. 42 Kas tave prašo, duok jam, ir nuo norinčio
iš tavęs pasiskolinti nenusigręžk.

---

5 Moz 24, 1. — Atsiskyrimo raštą: kaip ženklą, kad ne ji pati pametė savo vyrą ir kad galėtų tekėti už kito. — 32 Kiekvienas... Kristus moterystės ryšį padarė nesutraukomą. Todėl Naujajame Įstatyme vyrui draudžiama pamesti savo žmoną ir vesti kitą, nė moteris, vyro pamesta, negali tekėti už kito. Gali tačiau vedusieji dėl labai svarbių priežasčių, pav., dėl svetmoterystės, persiskirti ir gyventi atskirai.

34 Visai neprisiektumėte. Išganytojas nedraudžia šitais žodžiais visai prisiekti, tik gina priesaikas be reikalo. Žydai gindavo tik neteisias priesaikas; prisiekti sutvėrimais jie nelaikė nusidėjimu. — 37 Iš pikta: kilsta iš negero įpratimo ir linkimo meluoti.

39 Nesipriešinkite piktam... Augščiausias tobulumo laipsnis yra nesipriešinti piktadariams. Kristus trokšta, kad taip elgtųsi jo mokytiniai, bet būtinai nereikalauja.

43 Jūs girdėjote, kad buvo sakyta: *Mylėsi
savo artimą* ir nekęsi savo neprietelio. 44 Aš
gi jums sakau: Mylėkite savo neprietelius, gera
darykite tiems, kurie jūsų nekenčia, ir melskitės
už persekiojančius ir šmeižiančius jus, 45 kad būtu-
mėte vaikai jūsų Tėvo, esančio danguje, kurs
leidžia savo saulei tekėti ant gerųjų ir piktųjų ir
lydina ant teisiųjų ir neteisiųjų. 46 Nes jei jūs
mylite tuos, kurie jus myli, kokį turėsite užmo-
kestį? Argi ir muitininkai tai nedaro? 47 Ir jei jūs
sveikinate tik savo brolius, ką jūs viršaus darote?
Argi ir pagonys tai nedaro?

48 *Būkite* tat *tobuli*, kaip ir jūsų dangiš-
kasis Tėvas tobulas.

31 6. 1 Žiūrėkite, kad savo teisybės nedarytumėte
I žmonių akivaizdoje, idant jų būtumėte matomi;
kitaip jūs neturėsite užmokesčio pas savo Tėvą,
kurs yra danguje.

2 Taigi, duodamas išmaldos, netrimituok ties
savim trimitu, kaip kad veidmainiai daro sinago-
gose ir gatvėse, kad būtų žmonių gerbiami. Iš
tikrųjų, sakau jums, jie atsiėmė savo užmokestį.
3 Tau gi duodant išmaldą, tegul tavo kairioji
nežino, ką tavo dešinioji daro, 4 kad tavo išmalda
būtų slaptoje, ir tavo Tėvas, kurs mato slaptoje,
tau atsilygins.

---

45 *Kad būtumėte vaikai...*: kad būtumėte panašūs kaip sūnūs į dangiškąjį Tėvą. — 46 *Muitininkai.* Taip buvo vadinami žmonės, romėnų pastatyti muitui rinkti. Žydai jų labai nekentė; ir nors tie muitininkai buvo dažnai imami iš pačių žydų tarpo, tačiau buvo laikomi didžiausiais nusidėjėliais ir lygiais pagonims. — 47 *Argi ir pagonys...*: Kristaus mokytiniai turi daugiau ir geriau daryti už muitininkus ir pagonis; jie turi sekti ne muitininkų ir pagonių pavyzdį, bet paties Dievo.

6. 2 *Netrimituok...*: nesigirk savo gerais darbais. — *Veidmainiai.* Veidmainys tas, kurs nori pasirodyti geresnis, neg yra ir neg rūpinasi būti. — *Savo užmokestį*: užmokestį ne Dievo, bet savo, t. y., tokį, kokio ieškojo. — 4 *Mato slaptoje*: kurs

5 Ir kad meldžiatės, nebūkite kaip veidmainiai,
kurie mėgsta melstis, stovėdami sinagogose ir gat-
vių kampuose, kad būtų žmonių matomi. Iš
tikrųjų, sakau jums, jie atsiėmė savo užmokestį.
6 Tu gi, kada meldies, eik į savo kambarį
ir, užsidaręs duris, melsk savo Tėvą
slapčia; ir tavo Tėvas, kurs mato slaptoje, tau
atsilygins. 7 Melsdamies, daug nekalbėkite, kaip
pagonys; nes jie tariasi būsią išklausyti, jei daug
kalba. 8 Taigi, nebūkite į juos panašūs, nes jūsų
Tėvas žino, ko jums reikia, pirma, nekaip jį prašote.

9 Taigi, jūs melsitės taip: Mūsų Tėve, kurs esi
danguje; tebūnie šventas tavo vardas. 10 Teateinie
tavo karalystė. Tebūnie tavo valia kaip danguje,
taip ir žemėj. 11 Duok mums šiandien mūsų ant-
esybinės duonos. 12 Ir atleisk mums mūsų skolas,
kaip ir mes atleidžiame savo skolininkams. 13 Ir
nevesk mūsų į pagundą, bet gelbėk mus nuo
pikta. Amen. 14 Nes jei jūs atleisite žmonėms jų
kaltes, ir jūsų dangiškasis Tėvas jums atleis jūsų
nuodėmes. 15 Jeigu gi jūs neatleisite žmonėms, nė
jūsų Tėvas neatleis jums jūsų nuodėmių.

16 Pasninkaudami nebūkite paniurę, kaip veid-
mainiai: nes jie perkreipia savo veidus, kad
pasirodytų žmonėms pasninkaują. Iš tikrųjų,
sakau jums, jie atsiėmė savo užmokestį. 17 Tu gi,
kai pasninkauji, pasitepk sau galvą ir nusiprausk
savo veidą, 18 kad ne žmonėms rodytumeis pasnin-

---

mato labiausiai paslėptus dalykus. — 6 Užsidaręs. Išganytojas šitais žodžiais negina viešai melstis; jis liepia visuomet turėti gerą intenciją garbinti Dievą.

7 Daug nekalbėkite... Ne ilgos maldos čia draudžiamos, bet maldos, kalbamos tiktai lūpomis, be širdies pakėlimo į Dievą. — 13 Ir nevesk...: duok mums malonės, reikalingos pagundoms nugalėti. — 16 Jie perkreipia... kad iš veido būtų galima pažinti juos pasninkaujant. — 17 Pasitepk... Patepti galvą aliejumi, nusiprausti veidą buvo žydams linksmybės ženklas.

kaująs, bet savo Tėvui, kurs yra slaptoje; ir tavo
Tėvas, kurs mato slaptoje, atsilygins tau.
14 [19] Nekraukite sau turtų žemėje, kur rūdys ir
I kandys gadina ir kur vagys iškasa ir vagia, [20] bet
kraukite sau turtus danguje, kur nei rūdys, nei
kandys negadina ir kur vagys neiškasa ir nepa-
vagia. [21] Nes kur tavo turtas, ten ir tavo širdis.
[22] Tavo kūno žiburys, tai tavo akis. Jei tavo akis
nepagedusi, visas tavo kūnas bus šviesus; [23] bet
jei tavo akis netikusi, visas tavo kūnas bus tam-
sus. Taigi, jei tavyje esanti šviesa yra tamsybė,
kaipgi didelė bus ta tamsybė!
[24] Nė vienas negal tarnauti dviem valdovam:
nes arba jis vieno nekęs ir mylės kitą, arba vieno
laikysis ir niekins kitą. Negalite tarnauti Dievui
ir Mamonai.
[25] Todėl aš sakau jums: Nebūkite bailiai susi-
rūpinę savo gyvybe, ką valgysite, nei savo
kūnu, kuo vilkėsite. Argi gyvybė ne svarbesnė už
valgį ir kūnas už drabužį? [26] Žvilgterėkite į dan-
gaus sparnuočius: jie nesėja, nei pjauna, nei į
kluonus nekrauna; o jūsų dangiškasis Tėvas juos
maitina. Argi jūs ne daug daugiau verti kaip jie?
[27] Kas gi jūsų gali savo rūpesčiu padidinti savo
ūgį vienu mastu? [28] Ir kam jūs bailiai rūpinatės

---

22 Tavo kūno žiburys... Kaip žiburys apšviečia ir parodo kelią tamsoje, taip akys parodo kūnui visus dalykus, todėl ir vadinamos kūno žiburiu. Jei akys tikros, skaisčios ir sveikos, jos parodo kūnui visus dalykus tokiuos, kokie jie yra; todėl duoda visam kūnui tikros šviesos. (Akys čia reiškia širdį). — 23 Tavyje esanti šviesa: kuri tau duota, kad tau šviestų. Širdis, kurioje aptemo tikėjimo ir malonės šviesa, nieko nepadarys dėl Dievo.

24 Dviem valdovam: teisybei ir melui, dorybei ir nuodėmei. — Mamonai: turtams. — 25 Argi gyvybė... Dievas davė didesnės vertės dalyką, gyvybę, gali duoti ir tai, kas nedaug teverta, drabužių. — 27 Kas gi jūsų... Jei žmogus, nors labiausiai rūpintųsi, negali padidinti savo ūgio, nes tai nuo Dievo pri-

drabužiu? Įsižiūrėkite į laukines lelijas, kaip jos
auga; jos nesidarbuoja ir neverpia; [29] tačiau aš
sakau jums, kad ir Saliamonas visoje savo garbėje
nebuvo taip apsivilkęs, kaip kiekviena iš jų.
[30] Taigi, jei Dievas taip apvelka laukinę žolę, kuri
šiandien yra, o rytoj metama į krosnį, kaipgi
labiau jus, žmones, menko tikėjimo. [31] Nebūkite
tat bailiai susirūpinę ir nesakykite: Ką valgysime,
ar ką gersime, ar kuo apsidengsime? [32] Nes visų
tų dalykų labai ješko pagonys. Juk jūsų Tėvas
žino, kad visa to jums reikia. [33] Taigi, ješkokite
visų pirma Dievo karalystės ir jos teisybės, o vi-
sa tai bus jums pridėta. [34] Taigi, nebūkite bailiai
susirūpinę rytojumi, nes rytdiena pati savimi
rūpinsis. Kiekvienai dienai gana jos vargo.
7. [1] Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami. [2] Nes 15
kokiuo teismu teisiate, tokiuo ir jūs būsite teisia- I
mi; ir kokiuo saiku seikėjate, tokiuo bus ir jums
atseikėta. [3] Kam gi tu matai savo brolio akyje
krislą ir nematai rąsto savo akyje? [4] Arba kaipgi
tu sakai savo broliui: Leisk, aš išmesiu iš tavo
akies krislą, ir štai tavo akyje yra rąstas? [5] Veid-
mainy, pirma išmesk rąstą iš savo akies, o paskui
tu matysi, kaip išmesti krislą iš tavo brolio akies.
[6] Neduokite to, kas šventa, šunims ir nemeskite
savo perlų ties kiaulėmis, kad kartais jų nesu-
mindžiotų savo kojomis ir apsigręžusios jūsų
nesudraskytų.

---

klauso, tai nėra ko per daug rūpintis ir kitais kūnui reikiamais dalykais, nes jų suteiks Dievo Apvaizda. — 32 Ješko pagonys: perdaug rūpestingai ješko, netikėdami Dievo Apvaizdai.

7. 1 Neteiskite: be reikalo ir be pagrindo. — 2 Nes kokiuo... Jei jūs esate gailestingi teisėjai savo artimui, ir jums bus Dievas gailestingas teisėjas ir priešingai. — 3 Krislą: mažiausią savo artimo kaltę. — Rąsto: didžiausio savo nusidėjimo.

6 Kas šventa. Kas pašvęsta arba kas pašventina žmones, tai vadinama šventa, kaip va: sakramentai, Dievo

7 Prašykite, ir bus jums duota; ieškokite, ir
rasite; belskite, ir bus jums atidaryta. 8 Nes kiek-
vienas, kurs prašo, gauna, ir kurs ieško, randa,
ir beldžiančiam bus atidaryta. 9 Arba, ar yra jūsų
tarpe žmogus, kurs, jei jo sūnus prašytų duonos,
paduotų jam akmenį? 10 Arba, jei prašytų žuvies,
argi paduotų jam žaltį? 11 Jei tat jūs, būdami
pikti, mokate duoti savo vaikams gerų davinių,
kaipgi ne daug labiau jūsų Tėvas, kurs yra
danguje, duos gėrybių tiems, kurie jį meldžia?

12 Taigi, visa, ko jūs norite, kad žmonės jums
darytų, ir jūs jiems darykite. Nes tai Įstatymas
ir Pranašai.

13 Įeikite pro angštus vartus, nes erdvi vartai
ir platus kelias, kurs veda į prapultį, ir daug tų,
kurie juo eina. 14 Kaipgi angšti vartai ir siauras
kelias, kurs veda į gyvenimą, ir maža tų, kurie jį
randa!

16 15 Saugokitės netikrų pranašų, kurie ateina pas
I jus avių apdaruose, o viduje yra plėšrieji vilkai.
16 Jūs pažinsite juos iš jų vaisių. Argi kas renka
vynuoges nuo erškėčių ar figas nuo usnių? 17 Taip,
kiekvienas geras medis duoda gerų vaisių, blogas
medis duoda blogų vaisių. 18 Geras medis negali
duoti blogų vaisių, nei blogas medis gerų vaisių.
19 Kiekvienas medis, kurs neduoda gerų vaisių,
bus iškirstas ir į ugnį įmestas. 20 Taigi, jūs pažin-
site juos iš jų vaisių.

žodis ir t.t. — Perlų. Perlas reiškia čia gražumą ir didelę vertę; šunimis ir kiaulėmis pavadinti nedori žmonės, kurių kalbos panašios į šunų lojimą ir kurie, kaip kiaulės, pasinėrę nuodėmių dumbluose.

7 Bus jums duota: jei jūsų prašymas sutiks su Dievo valia.

13 Angštus vartus. Angšti vartai, pro kuriuos reikia eiti į dangaus karalystę, yra Dievo įsakymai.

15 Netikrų pranašų: kurie nėra Dievo siųsti ir platina klaidingą mokslą, nors iš karto rodosi nekalčiausi. — — 16 Iš jų vaisių: iš jų darbų ir iš jų gyvenimo.

[21] Ne kiekvienas, kurs man sako: Viešpatie,
Viešpatie! įeis į dangaus karalystę, bet kas daro
valią mano Tėvo, esančio danguje, tas įeis į dan-
gaus karalystę. [22] Daugelis man sakys aną dieną:
Viešpatie, Viešpatie! argi ne tavo vardu mes
pranašavome, ar ne tavo vardu išvarinė-
jome velnius ir ar ne tavo vardu darėme daug
stebuklų? [23] Tuomet aš jiems pareikšiu: Aš niekuo-
met jūsų nepažinau; atstokite nuo manęs,
jūs piktadariai!

[24] Taigi, kiekvienas, kurs girdi šituos mano žo-
džius ir juos daro, bus panašus į išmintingą žmogų,
pastačiusį savo namus ant uolos. [25] Lijo lietus,
upės patvino, pūtė vėjai ir ištiko tuos namus; bet
jie nesugriuvo, nes buvo pastatyti ant uolos.

[26] Ir kiekvienas, kurs girdi šituos mano žodžius,
bet jų nedaro, bus panašus į paiką žmogų, kurs
pastatė savo namus ant smilčių. [27] Lijo lietus,
upės patvino, pūtė vėjai ir ištiko tuos namus, ir
jie sugriuvo, o jų griuvimas buvo didelis.

[28] Ir atsitiko, kad, Jėzui pabaigus šituos žodžius,
minios stebėjosi jo mokslu, [29] nes jis juos mokė,
kaip tas, kurs turi galios, ir ne kaip jų Rašto
žinovai ir parisiejai.

3. Jėzaus Kristaus stebuklai Galiliejoje

8. [1] Kai jis nužengė nuo kalno, jį sekė daug 17
minių. [2] Ir štai vienas raupsuotas priėjo, pagar- I

---

21 Bet kurs daro... Negana tikėti, reikia dar daryti gerus darbus. — 22 Aną dieną: teismo dieną.
29 Kurs turi galios: Jėzus mokė savo vardu, darydamas tai, ką sakė, ir savo mokslą patvirtino stebuklais. Parisiejai tiktai taikydavo Įstatymo paliepimus atskiriems atsitikimams.
8. 2 Raupsuotas: sergąs baisia limpama liga, raupsais (lot. lepra); susirgęs ja žmogus, dar gyvas tebebū-

bino jį ir tarė: Viešpatie, jei nori, tu gali padaryti
mane nesuteptą. 3 Jėzus, ištiesęs ranką, palietė jį
ir tarė: Noriu, būk nesuteptas. Ir tuojau jis pa-
gijo iš savo raupsų. 4 Jėzus gi jam tarė: Žiūrėk,
kad niekam nesakytumei, bet eik, pasirodyk
kunigui ir atiduok dovaną, kurią yra įsakęs
Mozė, jiems paliudyti.

5 Kai jis įėjo į Kaparnaumą, prie jo prisiartino
šimtininkas ir meldė jį, 6 sakydamas: Viešpatie,
mano tarnas guli namie stabo ištiktas ir skaudžiai
kankinasi. 7 Jėzus jam tarė: Aš ateisiu ir jį pagy-
dysiu. 8 Bet šimtininkas atsakydamas kalbėjo:
Viešpatie, aš nevertas, kad tu įeitumei po mano
stogu, bet tark tiktai žodį, ir mano tarnas pas-
veiks. 9 Nes ir aš esu žmogus po valdžia pastatytas
ir turiu po savim kareivių; aš sakau šitam: Eik,
ir jis eina; kitam: Ateik, ir jis ateina, ir savo
tarnui: Tai daryk, ir jis daro. 10 Girdėda-
mas tai, Jėzus stebėjosi ir ėjusiems paskui save
tarė: Iš tikrųjų, sakau jums, aš neradau taip
didelio tikėjimo Izraėlyje. 11 Taigi, aš sakau jums,
daugelis iš rytų ir vakarų ateis ir sėsis prie stalo
dangaus karalystėje su Abraomu, Izaoku ir Jo-
kūbu; 12 o karalystės vaikai bus išmesti laukan į

---

damas, pradeda pūti. — Pagarbino jį: kaip Dievą, puldamas jam į kojas. — 3 Palietė jį. Čia pasirodė dieviška žmogiško Jėzaus kūno galybė. — 4 Kad niekam nesakytumei: prieš pasirodant kunigams, kurie turėjo priedermę (Kun 14, 2) ištirti ir liudyti pagijimą raupsuotojo, taip pat priimti iš jo įsakytą dovaną aukai.

5 Šimtininkas: šimto kareivių viršininkas. Jis buvo pagonis. — 10 Aš neradau... Nelygina čia Išganytojas šimtininko tikėjimo su išrinktųjų asmenų tikėjimu, tik apskritai su tikėjimu žydų iš viso. — 11 Sėsis... Žydai nepriimdavo pagonių į savo draugystę ir niekuomet nesisėsdavo su jais prie vieno stalo. Kristus mokė, kad ir pagonys, priėmę jo mokslą, įgys teisę sėdėti dangaus karalystėje su patriarkais. — 12 Karalystės vaikai: žydai, kurie pirmi buvo pašaukti į dangaus karalystę. — Į tamsybes: į pragarą.

tamsybes; ten bus verksmo ir dantų griežimo.
13 Šimtininkui gi Jėzus tarė: Eik, ir tebūnie tau,
kaip įtikėjai. Ir tą pačią valandą tarnas pagijo.
14 Po to Jėzus, atėjęs į Petro namus, pamatė jo
uošvę, gulinčią ir drugio krečiamą. 15 Jis palietė
jos ranką, ir drugys ją pametė; ji atsikėlė ir jiems
tarnavo. 16 Atėjus gi vakarui, pas jį atgabenta
daug velnių apsėstųjų, ir jis išvarė dvasias žo-
džiu ir pagydė visus ligonius, 17 kad įvyktų, kas
pranašo Izaijo pasakyta šiais žodžiais: Jis ėmė
ant savęs mūsų negalias ir nešė mūsų
ligas.
18 Matydamas aplink save daug minių, Jėzus 18
liepė irtis į anapus ežero. 19 Tuomet vienas Rašto I
žinovas priėjęs jam sakė: Mokytojau, aš seksiu
tave, kur tik tu eisi. 20 Jėzus jam tarė: Lapės turi
urvų ir dangaus paukščiai lizdų, o žmogaus Sū-
nus neturi kur galvos priglausti. 21 Kitas jo moky-
tinis jam sakė: Viešpatie, leisk man pirma eiti ir
palaidoti savo tėvą. 22 Bet Jėzus jam tarė: Sek
mane ir palik mirusiesiems laidoti jų numirėlius.
23 Po to jis įžengė į laivelį, ir jo mokytiniai
sekė jį. 24 Bet štai jūroje pakilo taip didelė audra,
jog laivelis buvo bangų apipiltas; o jis miegojo.
25 Jo mokytiniai priėjo prie jo ir pažadino jį,
sakydami: Viešpatie, gelbėk mus, žūname. 26 Jėzus
jiems tarė: Kodėl esate bailūs jūs, žmonės menko

---

14 Petro namus: buvusius Betsajidos miestelyje, netoli nuo Kaparnaumo.

18 Ežero: Genezareto ežero, vadinamo taip pat jūra. — 20 Lapės. Kas nori Kristų sekti, turi visko išsižadėti, kaip pats Kristus. Tas gi Rašto žinovas ieškojo garbės ir turtų, todėl ir netiko būti Kristaus mokytiniu. — Žmogaus Sūnus, t. y., Mesijas, kurs, būdamas Dievas, tapo žmogumi, gimdamas iš Marijos. — 22 Palik... tegul kiti rūpinasi žemiškais dalykais, o tu pakelk savo širdį į dangiškuosius. Visko reikia išsižadėti, norint gerai tarnauti Dievui. Gailestingas darbas laidoti numirėlį mažesnės yra vertės Dievo akyse, kaip skelbti Evangeliją. — 26 Menko tikėjimo. Apaštalai tiki Jėzų

tikėjimo? Po to atsikėlęs jis sudraudė vėjus ir
jūrą, ir pasidarė didelė tyla, [27] o žmonės stebėjosi
ir sakė: Kas gi jis yra, kad vėjai ir jūra jo
klauso?

[28] Jiems nuvykus anapus ežero, į Gerazėnų šalį,
jam priešais atbėgo du velnių apsėstuoju, išėjusiu
iš kapų ir taip labai pasiutusiu, jog niekas nega-
lėjo praeiti anuo keliu. [29] Štai, juodu ėmė šaukti,
sakydami: Kas tau darbo su mumis, Jėzau, Dievo
Sūnau? Ar tu čia atėjai pirm laiko mūsų kankinti?
[30] Netoli nuo jų ganėsi didelė kaimenė kiaulių.
[31] Taigi, velniai meldė jį, sakydami: Jei išvarai
mus iš čia, leisk mus į kiaulių kaimenę. [32] Jis
jiems tarė: Eikite. Jie išėję įėjo į kiaules; ir štai
visa kaimenė padurmu metėsi į jūrą ir žuvo van-
denyje. [33] Piemenys gi pabėgo ir, atėję į miestą,
visa papasakojo, taip pat ir tai, kas buvo atsitikę
apsėstiesiems. [34] Ir štai visas miestas išėjo Jėzui
priešais ir, pamatę jį, meldė išeiti iš jų ribų.

19 9. [1] Tuomet, įsėdęs į laivelį, jis persiyrė ir at-
I vyko į savo miestą. [2] Štai atnešta pas jį stabo
ištiktas žmogus, paguldytas patale. Jėzus, maty-
damas jų tikėjimą, tarė stabo ištiktajam: Pasi-
tikėk, sūnau, tavo nuodėmės tau atleistos. [3] Bet
štai kai kurie Rašto žinovai kalbėjo sau vieni:

---

galint juos išgelbėti nuo žuvimo, bet tas tikėjimas menkas, nes jie žadina Kristų iš miego, manydami, kad jis miegodamas jais nesirūpina.

28 I š k a p ų. Žydų kapinės paprastai būdavo gana toli už miesto. Laidodavo ne į žemę, o statydavo mažus namelius, kuriuose tilpdavo keli lavonai, arba iškaldavo uoloje didelį urvą. — 29 D i e v o S ū n a u. Piktosios dvasios išpažįsta Jėzų esant Dievo Sūnų; jos žino būsiančios labiau varginamos teismo dieną; kol ta diena neatėjo, jos nori dar varginti žmones ir nenori išeiti iš tų, kurie pateko į jų galią. — 32 E i k i t e. Kristus yra visų dalykų Viešpats, todėl galėjo padaryti su kiaulėmis, ką tik norėjo.

9. 1 P e r s i y r ė : atgal per Genezareto ežerą. — S a v o m i e s t ą : Kaparnaumą. — 2 J ų t i k ė j i m ą : tikėjimą

Tas piktžodžiauja. 4 Jėzus, matydamas jų mintis,
tarė: Kam jūs manote pikta savo širdyje? 5 Kas
pigiau sakyti: Tavo nuodėmės tau atleistos, ar
sakyti: Kelkis ir vaikščiok? 6 Bet kad žinotumėte
žmogaus Sūnų turint žemėje galios atleisti nuodė-
mes, — tuomet jis tarė stabo ištiktajam: Kelkis,
imk savo patalą ir eik į savo namus. 7 Tas atsikėlė
ir nuėjo į savo namus. 8 Matydamos tai minios,
bijojo ir garbino Dievą, kurs buvo davęs žmonėms
tokios galios.

9 Eidamas iš ten toliau, Jėzus pamatė sėdintį 20
muitinėje žmogų, vardu Matą, ir jam tarė: Sek I
mane. Tas atsikėlė ir jį sekė. 10 Ir atsitiko, kad,
Jėzui sėdint namuose už stalo, štai daug muiti-
ninkų ir nusidėjėlių atėjo ir sėdosi prie stalo
draug su juo ir jo mokytiniais. 11 Tai matydami,
parisiejai sakė jo mokytiniams: Kam jūsų moky-
tojas valgo su muitininkais ir nusidėjėliais? 12 Iš-
girdęs tai, Jėzus tarė: Ne sveikiems reikia gydy-
tojo, bet sergantiems. 13 Eikite ir mokykitės, ką
tai reiškia: *Aš noriu pasigailėjimo, o ne
aukos.* Nes aš atėjau ne teisiųjų šaukti, bet
nusidėjėlių.

14 Tuomet priėjo prie jo Jono mokytiniai ir sakė:
Kodėl mes ir parisiejai dažnai pasninkaujame,
o tavo mokytiniai nepasninkauja? 15 Jėzus jiems
tarė: Argi gali jaunikio prieteliai liūdėti, kolei
su jais yra jaunikis? Bet ateis dienos, kada jau-

---

tų, kurie atnešė, ir paties ligonio. — 4 *Jų mintis.* Vien Dievas tegali matyti žmogaus mintis, todėl Išganytojas čia parodė, kad jis yra Dievas.

9 *Matą.* Kitas jo vardas buvo Levis. — *Namuose:* Mato namuose, Kaparnaume. — *Muitininkų ir nusidėjėlių.* Muitininkų žydai nekentė dėl to, kad jie rinkdavo mokesčius romėnams. Nusidėjėliais vadino visius, kurie nesilaikydavo kokių nors jų apeigų ar papročių. — 13 *Aš noriu...* Plg. Oz 6, 6. — 14 *Jono mokytiniai:* parisiejų prikalbėti ir pamokyti. — 15 *Jaunikio:* Kristaus. Jo prietaliai — čia apaštalai.

nikis bus nuo jų atimtas, ir tuomet jie pasninkaus.
[16] Niekas nededa lopo iš naujo milo ant palaikio
drabužio, nes jis atplėštų drabužio dalį, ir pasi-
darytų blogesnė skylė. [17] Nepilama taip pat jauno
vyno į senas rauktines; šiaip rauktinės plyšta, ir
vynas išteka, ir rauktinės genda; bet jaunas vynas
pilamas į naujas rauktines, ir abudu išlieka.
21 [18] Kai jis tai jiems kalbėjo, štai vienas vyres-
I nysis priėjo, pagarbino jį ir tarė: Viešpatie, mano
duktė ką tik mirė; bet ateik, padėk ant jos savo
ranką, ir ji bus gyva. [19] Atsikėlęs Jėzus sekė jį su
savo mokytiniais. [20] Ir štai moteriškė, dvylika
metų sirgusi kraujo plūdimu, priėjo iš paskos ir
palietė jo drabužio siūlę, [21] nes ji pati sau viena
sakė: Jei aš paliesiu tik jo drabužį, pagysiu.
[22] Jėzus, atsigręžęs ir ją pamatęs, tarė: Pasitikėk,
dukterie, tavo tikėjimas tave išgelbėjo. Ir tą
pačią valandą moteriškė pasveiko. [23] Atėjęs į
vyresniojo namus ir pamatęs vamzdininkus ir
ūžiančią minią, Jėzus tarė: [24] Pasitraukite, nes
mergaitė ne mirus, bet miega. Jie gi juokėsi iš jo.
[25] Kaip minia buvo išvaryta, jis įėjo ir paėmė ją
už rankos. Ir mergaitė atsikėlė. [26] Gandas apie tai
pasklido po visą aną šalį.

Bus nuo jų atimtas: kai numirs ant kryžiaus. — Pasninkaus: bus nuliūdę. — 16 Lopo... Naujas lopas, prisiūtas prie palaikio drabužio, susitraukia ir greitai atplyšta, padarydamas didesnę skylę. — 17 Rauktines. Rauktine čia vadinama odinis maišas, arba, tikriau sakant, visas gyvulio (avies) kailis, į kurį buvo pilamas vynas. — Šitais palyginimais Išganytojas parodo, kad Sen. Įstatymas, duotas per Mozę, nepasiliks visiems laikams, o bus duotas Naujas, kurio nepriims parisiejai, nes jie — palaikis drabužis ir senos rauktinės. — 18 Vienas vyresnysis: vardu Jajiras. — 20 Priėjo iš paskos: nedrįsdama stačiai kreiptis į Išganytoją. — 23 Vamzdininkus ir...: kurie, žydų įpročiu, turėjo apraudoti numirėlį. — 24 Miega: Išganytojas sako, mergaitė mieganti, nes turėjo būti tuojau prikelta, kaip žmonės prikelia mieganti. — 26 Po visą aną šalį: visoje žydų žemėje.

[27] Jėzui iš ten einant toliau, jį sekė du aklu, 22
šaukdamu ir sakydamu: Pasigailėk mudviejų, Do- I
vîdo sūnau. [28] O kai jis parėjo namo, tuodu
akluoju prisiartino prie jo, ir Jėzus juodviem
tarė: Ar tikite, kad aš galiu tai judviem padaryti?
Juodu jam tarė: Taip, Viešpatie! [29] Tuomet jis pa-
lietė jųdviejų akis, sakydamas: Tebūnie judviem,
kaip tikite. [30] Ir jųdviejų akys atsivėrė. Jėzus
rimtai perspėjo juodu, sakydamas: Žiūrėkite, kad
niekas nežinotų. [31] Bet juodu išėję leido apie jį
gandą visoje anoje šalyje.

[32] Juodviem išėjus, štai atvesta pas jį žmogus
nebylys, velnio apsėstas. [33] Išvarius velnią, neby-
lys kalbėjo, o minios stebėjosi ir sakė: Niekuomet
nematyta tokių dalykų Izraėlyje. [34] Bet parisiejai
sakė: Jis išvaro velnius per velnių kunigaikštį.

4. Apaštalų uždavinys ir jiems duotieji pamokymai

[35] Jėzus ėjo per visus miestus ir kaimus, moky-
damas jų sinagogose, skelbdamas karalystės
Evangeliją ir gydydamas visokias ligas ir visokias
negalias. [36] Matydamas gi minias, jis jų gailėjosi,
nes buvo nuvargintos ir gulėjo *kaip avys,*
neturinčios piemens. [37] Tuomet jis kalbė-

---

27 *Dovîdo sūnau.* Tuo vardu aklieji vadina Mesiją, nes jis turėjo būti iš Dovîdo giminės. — 30 *Kad niekas nežinotų.* Jėzus gina skelbti stebuklą, nenorėdamas didinti parisiejų neapykantos.

32 *Velnio apsėstas.* Piktoji dvasia buvo padariusi, kad tas žmogus negalėjo kalbėti. — 34 *Per velnių kunigaikštį,* t. y., galia ir vardu velnių vyriausiojo, Beelzebubo.

35 *Karalystės Evangeliją:* gerą žinią apie dangaus karalystę. — 36 *Buvo nuvargintos ir gulėjo:* pamestos be jokios priežiūros. — 37 *Pjūtis...:* daug yra žmonių, trokštančių Kristaus mokslo, bet maža jo skelbėjų.

jo savo mokytiniams: Pjūtis, tiesa, didelė, bet
darbininkų maža. 38 Melskite tat pjūties Viešpatį
siųsti darbininkų į savo pjūtį.
23 **10.** 1 Sušaukęs dvylika savo mokytinių, jis davė
I jiems valdžios ant nešvarių dvasių, kad jas iš-
varytų ir gydytų visokią ligą ir visokią negalią.
2 Dvylikos gi apaštalų yra šitie vardai: Pirmasis
Simonas, kurs vadinasi Petras, ir jo brolis Andrie-
jus; 3 Zebediejaus sūnus Jokūbas ir jo brolis Jonas;
Pilypas ir Baltramiejus; Tomas ir muitininkas
Matas; Alpiejaus sūnus Jokūbas ir Tadas; 4 Simo-
nas Kananietis ir Judas Iskarijotas, kurs jį ir išdavė.
5 Šituos dvylika Jėzus išsiuntė, davęs jiems
paliepimų ir sakydamas: Neikite į pagonių kelią
ir nekeliaukite į samariečių miestus, 6 bet verčiau
eikite pas prapuolusias Izraėlio namų avis. 7 Ei-
dami skelbkite ir sakykite: Dangaus karalystė
priartėjo. 8 Gydykite ligonius, prikelkite numiru-
sius, apkuopkite raupsuotus, išvarykite velnius;
jūs dovanai gavote, dovanai ir duokite. 9 Neturė-
kite nei aukso, nei sidabro, nei pinigų savo juos-
tose, 10 nei delmono kelyje, nei dviejų jupų, nei
kurpių, nei lazdos; nes darbininkas vertas savo
valgio. 11 Į kurį nors miestą ar kaimą įėję, pasi-
klauskite, kas jame vertas, ir pasilikite tenai, kol
išeisite. 12 Įeidami gi į namus, pasveikinkite juos,
sakydami: Ramybė teesie šitiems namams. 13 Ir jei

---

10. 2 A p a š t a l ų. Žodis „apaštalas" graikų kalboje reiškia pasiuntinį. — 5 N e i k i t e ... Išganytojas draudžia eiti pas pagonis ir užeiti pas samariečius, kurie maža tesiskyrė nuo pagonių, nes Evangelija visų pirma turėjo būti skelbiama žydams. — 9 J u o s t o s e. Seniau žmonės, būdami kelionėje, brangius daiktus ir pinigus laikydavo plačiose juostose. — 10 D e l m o n o : paviržiui susidėti kelionėje. — N e s d a r b i n i n k a s ... : tie, kuriems skelbsite Evangeliją, turi jus išlaikyti. — 11 V e r t a s : kurs savo gerais darbais, gailestingumu nusipelnė, kad jam būtų teikiamas Evangelijos mokslas. — 13 J ū s ų r a m y b ė : visos malonės, kurių tiems namams linkėjote.

tie namai bus verti, jūsų ramybė ateis jiems, o
jeigu nebus verti, jūsų ramybė sugrįš pas jus.
14 Jei kas nors jūsų nepriimtų ir neklausytų jūsų
žodžių, išeidami laukan iš namų ar iš miesto, nu-
kratykite dulkes nuo savo kojų. 15 Iš tikrųjų,
sakau jums, lengviau bus teismo dieną sodomiečių
ir gomoriečių šaliai, kaip tam miestui.
16 Štai, aš siunčiu jus, kaip avis tarp vilkų. Bū- 24
kite tat gudrūs, kaip žalčiai, ir neklastingi, kaip I
karveliai. 17 Bet saugokitės žmonių; nes jie paduos
jus teisti susirinkimams ir plaks jus savo sinago-
gose. 18 Jūs būsite dėl manęs nuvesti pas valdovus
ir pas karalius, jiems ir pagonims paliudyti. 19 Bet,
kai jie jus išduos, jūs nesirūpinkite, kaip ir ką
turite kalbėti, nes aną valandą bus jums duota,
ką turite kalbėti. 20 Nes ne jūs esate, kurie kalba-
te, tik jūsų Tėvo Dvasia, kuri jumyse kalba.
21 Taigi, brolis išduos brolį mirti ir tėvas sūnų;
vaikai sukils prieš gimdytojus ir juos
nužudys. 22 Jūs būsite visų nekenčiami dėl mano
vardo; bet kas bus ištvermingas iki galui, tas bus
išgelbėtas. 23 Kai jie persekios jus viename mieste,
bėgkite į kitą. Iš tikrųjų, sakau jums, jūs nebūsite
pabaigę Izraėlio miestų, kolei žmogaus Sūnus ateis.
24 Mokytinis nėra augštesnis už mokytoją, nei 25
tarnas už savo valdovą. 25 Gana mokytiniui būti, I
kaip jo mokytojas, ir tarnui, kaip jo valdovas. Jei
jie šeimynos tėvą vadino Beelzebubu, tai juo
labiau jo namiškius! 26 Taigi, nebijokite jų, nes
nieko nėra uždengta, kas nebus atidengta, nei pas-

---

16 Gudrūs. Apaštalai pasirodys gudrūs, jei išsisaugos pavojų, neduos priežasties apkalbinėjimams ir kiekviena tinkama proga skelbs Evangeliją. Bus neklastingi, jei saugosis visokios apgaulės ir noro keršyti savo priešams. — 17 Žmonių: piktų žmonių. — 21 Brolis išduos... Nes skirsis tikėjimu. — 22 Visų: nedorųjų. — 23 Nebūsite pabaigę: neapeisite.
24 Mokytinis: kol jis tebėra mokytinis. — 25 Šei-

lėpta, kas nebus žinoma. 27 Ką aš jums sakau
tamsoje, sakykite šviesoje, ir ką girdite į ausį,
skelbkite ant stogų. 28 Nebijokite tų, kurie užmuša
kūną, o sielos negali užmušti; verčiau bijokite to,
kurs gali ir sielą ir kūną nugramsdinti į pragarą.
29 Argi ne du žvirbliu parduodama už skatiką?
Tačiau nė vienas jų nekrinta žemėn be jūsų Tėvo.
30 Jūsų net galvos plaukai visi suskaityti. 31 Todėl
nebijokite; jūs vertesni už daugelį žvirblių.

32 Taigi, kas tik išpažins mane žmonių akivaiz-
doje, tą ir aš išpažinsiu savo danguje esančiojo
Tėvo akivaizdoje; 33 o kas manęs išsigins žmonių
akivaizdoje, to ir aš išsiginsiu savo danguje esan-
čiojo Tėvo akivaizdoje.

26 34 Nemanykite, būk aš atėjęs ramybės atnešti
I žemėn; ne ramybės atnešti aš atėjau, bet kalavijo.
35 Nes aš atėjau sukelti žmogaus prieš jo
tėvą, dukters prieš jos motiną ir
marčios prieš jos uošvę, 36 ir žmogaus
namiškiai bus jo nepriteliai. 37 Kas
myli tėvą ar motiną labiau nekaip mane, tas
manęs nevertas; ir kas myli sūnų ar dukterį la-
biau nekaip mane, tas manęs nevertas. 38 Kas
neima savo kryžiaus ir manęs neseka, tas manęs
nevertas. 39 Kas laimi savo gyvybę, praras ją, ir
kas dėl manęs prapuldytų savo gyvybę, atras ją.
40 Kas jus priima, mane priima, ir kas mane

---

mynos tėvą: Kristų. — 27 Tamsoje. Ką aš jums sakau tamsiame Palestinos krašte, jūs tai skelbkite visame pasaulyje. — 31 Jūs vertesni...: todėl juo labiau jumis rūpinasi dangiškasis Tėvas. — 32 Išpažinsiu: jį esant mano mokytinį.

34 Ne ramybės... Apaštalai negali piktintis, matydami, kad dėl žmonių piktumo kils tarp jų nesutikimų, ir piktieji persekios geruosius. — 36 Namiškiai. Bus nesutikimų net šeimose, jei ne visi priims Jėzaus Kristaus mokslą. — 39 Kas laimi... Kas persekiojimo metu išgelbsti savo gyvybę, išsižadėdamas Kristaus, tas ją pražudo, nes užsitraukia sau amžiną mirtį pragare. —

priima, priima tą, kurs yra mane siuntęs. [41] Kas
priima pranašą pranašo vardu, gaus pranašo už-
mokestį, ir kas priima teisųjį teisiojo vardu, gaus
teisiojo užmokestį. [42] Ir kas bus davęs vienam šitų
mažiausių atsigerti tik taurę šalto vandens moky-
tinio vardu, iš tikrųjų, sakau jums, nepraras savo
užmokesčio.

5. Jono Krikštytojo liudijimas ir tautos atkaklumas

11. [1] Atsitiko, kad Jėzus, pabaigęs įsakymus 27
dvylikai savo mokytinių, iš ten išėjo mokyti ir I
sakyti pamokslų jų miestuose.
[2] Jonas, kalėjime išgirdęs apie Kristaus darbus,
atsiuntė du savo mokytiniu [3] ir jam sakydino: Ar
tu esi tas, kurs turi ateiti, ar mes kito laukiame?
[4] Jėzus, atsakydamas, jiems tarė: Eikite ir papasa-
kokite Jonui, ką esate girdėję ir matę. [5] Aklie-
ji regi, raišieji vaikščioja, raupsuotieji pagy-
domi, kurtiniai girdi, miruseji keliasi, betur-
čiams skelbiama Evangelija. [6] Ir palai-
mintas, kurs manimi nepasipiktins.
[7] Jiems nueinant, Jėzus ėmė kalbėti minioms
apie Joną: Ko išėjote į tyrus pažiūrėti? ar vėjo
linguojamos nendrės? [8] Bet ko gi išėjote pažiū-
rėti? ar švelniais drabužiais vilkinčio žmogaus?
Štai, tie, kurie švelnius rūbus dėvi, yra karalių
namuose. [9] Bet ko gi išėjote pažiūrėti? Ar pranašo?

---

41 Pranašo vardu: todėl, kad jis pranašas. — 42 Mokytinio vardu: tiktai todėl, kad jis mano mokytinis.

11. 2 Kalėjime: į kurį buvo įmestas, Erodui paliepus. Žr. Lk 3, 19. 20. — 3 Kurs turi ateiti: Mesijas, kurio visi laukė, kurį pranašavo pranašai. — 6 Nepasipiktins: matydamas iš vienos pusės mano didelius darbus, o iš kitos — mano nusižeminimą, neturtą, kentėjimus.

9 Daugiau... Jonas buvo pranašas, nes pranašavo

Taip, sakau jums, ir daugiau kaip pranašo. 10 Nes
jis yra tas, apie kurį parašyta: Štai, aš siun-
čiu tavo akivaizdoje savo angelą,
kurs ties tavim taisys tau kelią. 11 Iš
tiesų, sakau jums, tarp gimusiųjų iš moterų nekilo
didesnio už Joną Krikštytoją; bet mažiausias dan-
gaus karalystėje yra už jį didesnis. 12 Nuo Jono gi
Krikštytojo dienų iki dabar dangaus karalystė
smarkiai skina sau kelią, ir smarkieji sau ją
grobia. 13 Nes visi pranašai ir įstatymas pranašavo
iki Jonui, 14 ir jei norite priimti, jis Elijas, kurs
turi ateiti. 15 Kas turi ausis klausyti, teklauso.
28 16 Su kuo gi aš palyginsiu šitą kartą? Ji panaši
I į vaikus, sėdinčius prekyvietėje, kurie, šaukdami
sau lygiems, 17 sako: Mes vamzdžiavome jums, o
jūs nešokote, raudas giedojome, o jūs neraudojote.
18 Juk atėjo Jonas, nei valgąs, nei geriąs, ir jie
sako: Jis velnio apsėstas. 19 Atėjo žmogaus Sūnus;
jis valgo ir geria, o jie sako: Štai žmogus rijūnas
ir vyno gėrėjas, muitininkų ir nusidėjėlių prie-
telis. Tačiau išmintis pateisinta jos vaikų.

20 Tuomet jis ėmė prikaišioti miestams, kuriuose
buvo padaryta daug jo stebuklų, kad jie nedarė
atgailos: 21 Vargas tau, Korozaine, vargas tau,

---

apie Kristų; jis buvo daugiau kaip pranašas, nes pats matė ir pakrikštijo Kristų ir kitiems jį parodė. — 11 Didesnis. Nes Kristaus įsteigtoji Bažnyčia (Eklezija), prieš kurią įsteigiant buvo nukankintas Jonas Krikštytojas, daug garbingesnė už senąją sinagogą. — 12 Grobia. Dangaus karalystę nevisai pigu gauti. Tie tiktai, kurie ūmai ir uoliai imasi atgailos ir gerų darbų, gauna ją, lyg kad atimdami iš tų, kuriems buvo žadėta, bet kurie, nedarydami nieko gera, jos nustoja (parisiejai). — 14 Turi ateiti: prieš antrąjį Kristaus atėjimą, teismo dieną.

19 Pateisinta jos vaikų. Išminties vaikai, t. y., kurie buvo taip išmintingi, jog įtikėjo į Jėzų Kristų, iš aprašyto žydų pasielgimo suprato, kad Dievas, ta amžinoji Išmintis, pakankamai apsireiškė visiems, kad visi ją pažintų.

21 Korozaine... Galiliejos miesteliai Korozainas ir

Betsajida; nes, jei Tire ir Sidone būtų įvykę ste-
buklai, kurie padaryta jumyse, jie seniai būtų
darę atgailą ašutinėje ir pelenuose. [22] Todėl tai,
sakau jums, Tirui ir Sidonui bus lengviau teismo
dieną kaip jums. [23] Ir tu, Kaparnaume, argi iki
dangui būsi išaugštintas? Tu nu-
žengsi iki pragarui; nes, jei Sodomoje
būtų buvę padaryta stebuklų, kokių padaryta
tavyje, ji, rasi, būtų išsilikusi iki šiai dienai.
[24] Todėl tai, aš sakau jums, sodomiečių žemei bus
lengviau teismo dieną kaip tau.

[25] Anuo metu Jėzus, atsiliepdamas, tarė: Aš gar-
binu tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad
tai paslėpei nuo išmintingųjų ir gudriųjų ir tai
apreiškei mažutėliams. [26] Taip, Tėve, nes taip tau
patiko. [27] Visa man mano Tėvo atiduota. Ir nė
vienas nepažįsta Sūnaus, kaip tik Tėvas; taip pat
ir Tėvo niekas nepažįsta, kaip tik Sūnus, ir kam
Sūnus panorės apreikšti.

[28] Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate
apsunkinti, ir aš jus atgaivinsiu. [29] Imkite sau
mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš romus
ir nuolankios širdies; taip jūs rasite savo sieloms
poilsio. [30] Nes mano jungas saldus ir mano našta
lengva.

6. Jėzus ir parisiejai

12. [1] Anuo metu Jėzus ėjo subatoje per javus, 29
o jo mokytiniai, būdami alkani, ėmė skintis varpų I

Betsajida, abudu prie Genezareto ežero, čia palyginami su pagonių miestais Tiru ir Sidonu. — Ašutinėje. Žydai atgailodami apsivilkdavo iš ašutų austu drabužiu, apsibarstydavo sau galvą pelenais ir sėdėdavo žemėje, dulkėse.

25 Nuo išmintingųjų... Išmintingi ir gudrūs parisiejai ir Rašto žinovai nepažino Kristaus ir jam netikėjo; įtikėjo žvejai be mokslo ir pavargėliai.

12. 1 Subatoje: poilsio dieną.

ir valgyti. [2] Tai matydami, parisiejai jam sakė:
Štai tavo mokytiniai daro, ko nedera daryti su-
batomis. [3] Bet jis jiems tarė: Ar neskaitėte, ką
Dovîdas padarė, kai buvo alkanas, draug su tais,
kurie su juo buvo, [4] kaip jis įėjo į Dievo namus ir
valgė *padėtinių duonų*, kurių valgyti nede-
rėjo nei jam, nei draug su juo buvusiems, o tik
kunigams? [5] Arba, ar neskaitėte įstatyme, kad
subatomis kunigai laužo šventykloje subatą ir esti
be kaltės? [6] Aš gi jums sakau, kad čia yra didesnis
už šventyklą. [7] Jeigu žinotumėte, ką reiškia: *Aš
noriu pasigailėjimo, o ne aukos*, jūs
niekuomet nebūtumėte pasmerkę nekaltų. [8] Nes
žmogaus Sūnus yra ir subatos Viešpats.

30/I [9] Iš ten išėjęs, jis atėjo į jų sinagogą. [10] Ir štai
čia buvo žmogus padžiūvusia ranka. Jie jį klausė,
sakydami: Ar dera gydyti subatomis, kad galėtų
jį apkaltinti. [11] Bet jis jiems tarė: Kas yra iš jūsų
toks žmogus, kurs, turėdamas vieną avį, jei ji
įkristų subatoje į duobę, neimtų ir jos neiškeltų?
[12] Kiek gi daug vertesnis žmogus už avį! Taigi,
dera subatomis gera daryti. [13] Tuomet jis tarė
žmogui: Ištiesk savo ranką. Jis ištiesė, ir ji pasi-
darė sveika, kaip kita. [14] Išėję parisiejai tarėsi
prieš jį, kaip jį pražudytų.

[15] Bet, tai žinodamas, Jėzus pasišalino iš ten.
Daugelis jį sekė, o jis juos visus pagydė. [16] Ir jis
jiems įsakė neskelbti savęs, [17] kad įvyktų, kas
pranašo Izaijo pasakyta šiais žodžiais: [18] *Štai
mano tarnas, kurį išsirinkau, mano*

---

2 *Nedera daryti*... Žydų įstatymas draudė gamintis sau valgį subatoje. Plg. Iš 16, 5. — *Laužo*: atlikdami savo priedermes, pav., kas šeštadienis pjaudami gyvulius aukai. — 6 *Didesnis*... Jei kunigai, tarnaudami šventyklai laužo, nenusidėdami, subatą, juo labiau nekalti mokytiniai, kurie laužo subatą, tarnaudami Kristui, kurs, kaip Dievas, nepalyginus didesnis už šventyklą. 10 *Apkaltintų*: kad jis peržengęs įstatymą.

mylimasis, kurį mano siela sau labai
pamėgo. Aš dėsiu ant jo savo dvasią,
ir jis skelbs pagonims teisėtumą.
[19] Jis nesiginčys, nešauks, ir niekas
negirdės gatvėse jo balso. [20] Jis nenu-
lauš sutrintos nendrės ir neužgesys
gruzdančio dagčio, kolei nenuves
teisybės iki nugalėjimui, [21] ir jo var-
du turės vilties pagonys.
[22] Tuomet pas jį buvo atvestas vienas velnio 31
apsėstas, aklas ir nebylys, ir jis pagydė jį, taip I
kad tas kalbėjo ir regėjo. [23] Visos gi minios stebė-
josi ir sakė: Ar ne šitas Dovîdo sūnus? [24] Išgirdę
gi parisiejai tarė: Jis išvaro velnius ne kitaip, kaip
tik per velnių kunigaištį, Beelzebubą.
[25] Jėzus, žinodamas jų mintis, jiems tarė: Kiek-
viena karalystė, kuri pati su savim nesutinka, bus
sunaikinta, ir kiekvienas miestas ar namai, kurie
patys su savim nesutinka, neišliks. [26] Jei šetonas
išvaro šetoną, jis pats su savim nesutinka; kaipgi
tat jo karalystė išliks? [27] Ir jei aš išvarau velnius
Beelzebubu, jūsų sūnūs kuo išvaro? Todėl jie bus
jūsų teisėjai. [28] Bet jei aš išvarau velnius Dievo
dvasia, tai į jūsų tarpą atėjo Dievo karalystė.
[29] Arba kaip gali kas nors įeiti į galiūno namus
ir išplėšti jo rakandus, pirma nesurišęs galiūno?
Tik po to jis išplėš jo namus. [30] Kas ne su manim,

---

20 Kolei nenuves...: iki Dievo teisybė visur ir visame bus nugalėtoja.

23 Dovîdo sūnus: seniai laukiamas Mesijas.

25 Nesutinka: kada vienos karalystės, miesto ar namų gyventojai, nesutikdami tarp savęs, persiskiria kariauti vieni prieš kitus. — 27 Jūsų sūnūs: jūsų mokytiniai. Išganytojas čia lyg kad sako: Jei aš išvarau velnius per Beelzebubą, tai ir jūsų mokytiniai išvaro velnius per tą patį Beelzebubą; už ką gi juos giriate, o mane puolate; todėl jūsų mokytiniai bus teismo dieną liudytojai prieš jus ir jūsų teisėjai. — 29 Kaip gali... Jei Kristus gali atimti turtus, t. y., žmones iš po galiūno valdžios, t. y., iš piktosios dvasios, tai be abejonės,

tas prieš mane, ir kas su manim nerenka, tas
eikvoja.
[31] Todėl aš sakau jums: Kiekviena nuodėmė ir
piktžodžiavimas bus žmonėms atleisti; o piktžo-
džiavimas prieš Dvasią nebus atleistas. [32] Ir kas
nors taria žodį prieš žmogaus Sūnų, jam bus at-
leista; o kas kalba prieš šventąją Dvasią, tam ne-
bus atleista nei šiame pasaulyje, nei būsimame.
[33] Arba sakykite medį esant gerą ir jo vaisių gerą,
arba sakykite medį esant blogą ir jo vaisių blogą,
nes juk iš vaisiaus pažįstamas medis. [34] Angių
veisle, kaip jūs galite kalbėti gera, būdami pikti?
Juk burna kalba iš širdies pilnumo. [35] Geras žmo-
gus išima iš gero iždo gerų dalykų, o piktas žmo-
gus iš pikto iždo išima piktų dalykų. [36] Sakau gi
jums, žmonės teismo dieną atsiskaitys iš kiek-
vieno nenaudingo žodžio, kurį jie kalba. [37] Nes iš
savo žodžių būsi išteisintas ir iš savo žodžių būsi
pasmerktas.
1 Vasario [38] Tuomet kai kurie Rašto žinovai ir parisiejai
atsiliepė ir jam sakė: Mokytojau, mes norime
matyti iš tavęs ženklą. [39] Jis, jiems atsakydamas,
tarė: Pikta ir svetmoteriaujanti karta reikalauja

---

yra už jį stipresnis. — 31 Piktžodžiavimas: Dievui. — Prieš Dvasią. Piktžodžiauja žmonės prieš šv. Dvasią, kai aiškius Dievo darbus, dėl žmonių labo padarytus, palaiko piktosios dvasios darbais, lyg kad tyčiomis nežiūrėdami tiesos. Ta baisi nuodėmė nebus atleista nei šiame, nei kitame gyvenime, nes žmogaus širdis, ja sutepta, nebegali priimti į save šv. Dvasios malonės. Tačiau visagalis gailestingasis Dievas ypatinga savo malone gali sutrinti ir tą širdį ir atvesti į atgailą (šv. Tomas Akvin.). — 33 Sakykite... Kokie yra patys parisiejai, tokie ir jų darbai. — 34 Burna... Ko širdis pilna, tai kalba ir burna. — 35 Gero iždo: geros širdies.

38 Ženklą: stebuklą, kurs pasirodytų iš dangaus ir patvirtintų, kad Jėzus — Mesijas. — 39 Svetmoteriaujanti: neištikima Dievui, kurs ypatingu būdu buvo pasirinkęs sau žydų tautą. — Pranašo Jonos ženklas. Taip čia Išganytojas pranašauja savo mirtį.

ženklo, ir jai nebus duota kito ženklo, kaip tik
pranašo Jonos ženklas. [40] Nes kaip *Jona buvo
tris dienas ir tris naktis banginio
pilve*, taip žmogaus Sūnus bus tris dienas ir
tris naktis žemės širdyje. [41] Niniviečiai kelsis teis-
me su šita karta ir ją pasmerks, nes jie darė at-
gailą, sakant pamokslus Jonai, o štai čia daugiau
kaip Jona. [42] Pietų karalienė kelsis teisme su šita
karta ir ją pasmerks, nes ji ėjo nuo žemės pa-
kraščių klausytis Saliamono išminties, o štai čia
daugiau kaip Saliamonas.

[43] Kai nešvarioji dvasia išeina iš žmogaus, ji
vaikščioja sausose vietose, ieškodama poilsio, ir
neranda. [44] Tuomet ji sako: Grįšiu į savo namus,
iš kur išėjau. Ir atėjus randa juos tuščius, iššluotus
ir papuoštus. [45] Tuomet ji eina, pasiima su savim
septynias kitas dvasias, piktesnes už save, ir įėju-
sios jos tenai gyvena; ir paskesnieji to žmogaus
dalykai darosi blogesni už pirmuosius. Taip bus ir
šitai nedoriausiai kartai.

[46] Dar jam tebekalbant minioms, štai jo motina
ir broliai stovėjo lauke ir ieškojo kalbėtis su juo.
[47] Kažin kas jam tarė: Štai tavo motina ir tavo
broliai stovi lauke ir tavęs ieško. [48] Jėzus, atsaky-
damas tam, kurs jam kalbėjo, tarė: Kas mano
motina ir kas mano broliai? [49] Ir, ištiesęs ranką
į savo mokytinius, sakė: Štai mano motina ir mano
broliai. [50] Nes kas tik daro valią mano Tėvo,
esančio danguje, tas mano brolis, ir sesuo, ir
motina.

---

[40] *Žemės širdyje*: palaidotas į kapą. — [42] *Pietų karalienė*: Sabos krašto karalienė.

[46] *Broliai*. Broliais žydai vadino ne tik tikruosius brolius, bet taip pat pusbrolius ir kitus artimesnius gimines. — [48] *Kas mano...* Kristus šitais žodžiais neišsižada savo motinos, tik parodo, kad jis visų pirma rūpinasi daryti savo dangiškojo Tėvo valią.

7. Prilyginimai apie Mesijo karalystę

2 **13.** [1]Aną dieną Jėzus, išėjęs iš namų, atsisėdo
II jūros krante. [2]Pas jį susirinko daug minių, taip
kad jis įžengė į laivelį ir atsisėdo, o visa minia
stovėjo krante. [3]Ir jis daug jiems kalbėjo prily-
ginimais, sakydamas:

Štai sėjėjas išėjo sėti. [4]Ir, jam besėjant, vieni
grūdai krito šalia kelio; dangaus paukščiai at-
skrido ir juos sulesė. [5]Kiti krito į uolynę, kur
neturėjo daug žemės; jie tuojau išdygo, nes
neturėjo gilios žemės; [6]o patekėjus saulei, jie
pavyto ir, neturėdami šaknies, sudžiūvo. [7]Kiti
krito tarp erškėčių; erškėčiai išaugo ir juos nu-
smelkė. [8]Kiti vėl krito į gerą žemę ir davė vaisiaus,
vieni šimteriopą, kiti šešiasdešimteriopą, kiti tris-
dešimteriopą. [9]Kas turi ausis klausyti, teklausai.

[10]Prisiartinę mokytiniai jį klausė: Kodėl tu
jiems kalbi prilyginimais? [11]Jiems atsakydamas
jis tarė: Nes jums duota pažinti dangaus kara-
lystės paslaptis, o jiems neduota. [12]Nes kas turi,
tam bus duota, ir jis apsčiai turės, o kas neturi,
iš to bus atimta ir ką turi. [13]Todėl aš jiems kalbu
prilyginimais, kad jie, žiūrėdami, nemato ir,
klausydami, negirdi ir nesupranta. [14]Juose įvyksta
pranašystė Izaijo, kurs sako: Girdėte jūs
girdėsite, bet nesuprasite, ir žiūrėte
jūs žiūrėsite, bet nematysite. [15]Nes
šitos tautos širdis nutuko, jie vargiai
girdėjo ausimis ir užmerkė savo
akis, kad kartais nepamatytų akimis

---

13. 12 Kas turi... Kas gerai naudojasi Dievo malonėmis, tas gauna didesnių; o kas jas paniekina, iš to bus visai atimtos. — 13 Jie, žiūrėdami... Daug žydų matė stebuklus, kuriuos turėjo daryti žadėtasis Mesijas, bet stebuklų darytojo, Jėzaus, nenorėjo prapažinti Mesiju; girdėjo Jono Krikštytojo liudijimą ir netikėjo.

ir neišgirstų ausimis, ir nesuprastų
širdimi ir nesigręžtų, ir aš jų nepagy-
dyčiau.
16 Palaimintos gi jūsų akys, nes mato, ir jūsų
ausys, nes girdi. 17 Nes iš tikrųjų, sakau jums, daug
pranašų ir teisiųjų geidė matyti, ką jūs matote, ir
nematė, ir girdėti, ką jūs girdite, ir negirdėjo.
18 Taigi, jūs pasiklausykite prilyginimo apie sė- 3
jėją. 19 Jei kas girdi karalystės žodį ir nesupranta, II
tai piktasis ateina ir išplėšia, kas pasėta jo širdyje;
tai tas, kurs pasėtas šalia kelio. 20 Pasėtasis gi
uolynėje yra tas, kurs girdi žodį ir tuojau su
džiaugsmu jį priima; 21 bet jis neturi šaknies sa-
vyje ir yra laikinis; kilus suspaudimui ir perse-
kiojimui dėl žodžio, jis tuojau piktinasi. 22 Kas
pasėta tarp erškėčių, tai tas, kurs girdi žodį, o šio
pasaulio rūpestis ir turtų apgaulė nusmelkia žodį,
ir jis pasidaro nevaisingas. 23 Kas gi pasėta į gerą
žemę, tai tas, kurs girdi žodį ir supranta ir neša
vaisiaus, vienas duoda šimteriopą, kitas šešiasde-
šimteriopą, o kitas trisdešimteriopą.
24 Jis pasakė jiems kitą prilyginimą, tardamas: 4
Dangaus karalystė panaši į žmogų, kurs pasėjo II
savo dirvoje geros sėklos. 25 Bet, žmonėms bemie-
gant, atėjo jo neprietelis, pasėjo kviečiuose raugių
ir nuėjo sau. 26 Kai želmuo paaugo ir užmezgė
vaisių, tuomet pasirodė ir raugės. 27 Šeimininko
tarnai atėjo ir jam tarė: Viešpatie, argi ne gerą
sėklą pasėjai savo dirvoje? Iš kur gi atsirado
raugių? 28 Jis jiems atsakė: Tai padarė žmogus

---

15 Nutuko: pasidarė nejautri, sukietėjo. — 16 Mato ir...: mato Kristų ir girdi jo mokslą.
18 Prilyginimo: ką prilyginimas reiškia. — 19 Karalystės žodį: žodį apie dangaus karalystę. — Nesupranta: klausosi paviršutiniškai ir nesistengia suprasti. — Piktasis: piktoji dvasia. — 21 Laikinis: neilgai teklauso Dievo žodžio. — Piktinasi: ir išsižada savo tikėjimo.

neprietelis. Tarnai jam sakė: Jei nori, mes eisime
ir išrinksime jas? [29] Jis atsakė: Ne, kad kartais
rinkdami rauges, neišrautumėte draug su jomis ir
kviečių. [30] Palikite vienus ir kitus augti iki pjū-
čiai; pjūties metu aš pasakysiu pjovėjams: Pirma
išrinkite rauges ir suriškite jas į pėdelius sude-
ginti, o kviečius sukraukite į mano kluoną.

[31] Jis pasakė jiems kitą prilyginimą, tardamas:
Dangaus karalystė panaši į garstyčios grūdą, kurį
žmogus ėmė ir pasėjo savo dirvoje. [32] Jis, tiesa,
mažiausias tarp visų sėklų, bet, užaugęs, didesnis
už visas daržoves, ir iš jo darosi medis, taip kad
dangaus paukščiai atskrenda ir gy-
vena jo šakose.

5 [33] Jis pasakė jiems kitą prilyginimą: Dangaus
II karalystė panaši į raugą, kurį moteriškė ėmė ir
įmaišė trijuose saikeliuose miltų, kolei visa įrūgo.

[34] Visa tai Jėzus kalbėjo minioms prilyginimais,
ir be prilyginimų jis jiems nekalbėjo, [35] kad įvyk-
tų, kas pranašo pasakyta šiais žodžiais: Aš pra-
versiu savo burną prilyginimais, iš-
pasakosiu nuo pat pasaulio įkūrimo
paslėptus dalykus.

[36] Tuomet, paleidęs minias, jis parėjo į namus.
Jo mokytiniai priėjo prie jo ir sakė: Išaiškink
mums dirvos raugių prilyginimą. [37] Jiems atsaky-
damas, jis tarė: Kurs sėja gerą sėklą, yra žmo-
gaus Sūnus. [38] Dirva — pasaulis, gera sėkla tai
karalystės vaikai, raugės — netikę vaikai. [39] O
neprietelis, kurs jas pasėjo, yra velnias; pjūtis —
pasaulio pabaiga, pjovėjai — angelai. [40] Taigi, kaip
surenkama raugės ir sudeginama ugnyje, taip bus
pasaulio pabaigoje. [41] Žmogaus Sūnus siųs savo

---

32 Didesnis. Garstyčios Palestinoje užauga lig trijų metrų augščio ir panašios į nedidelius medelius.

39 Pasaulio pabaiga: teismo diena. — 41 Papik-

angelų, ir jie surinks iš jo karalystės visus *papiktinimus ir tuos, kurie daro neteisybę*, 42 ir juos įmes į ugnies krosnį. Ten bus
verksmo ir dantų griežimo. 43 Tuomet *teisieji*
žibės, kaip saulė, savo Tėvo karalystėje. Kas turi
ausis klausyti, teklausai.
44 Dangaus karalystė panaši į paslėptą dirvoje 6
lobį. Radęs jį, žmogus laiko slaptoje, iš to džiaugs- II
mo eina, parduoda visa, ką turi, ir perkasi tą dirvą.
45 Vėl dangaus karalystė panaši į žmogų pirklį,
ieškantį gerų perlų. 46 Radęs vieną brangų perlą,
jis eina, parduoda visa, ką turi, ir jį nusiperka.
47 Vėl dangaus karalystė panaši į jūron įleistą
tinklą ir užgriebiantį visokios rūšies žuvų. 48 Kai
jis pilnas, jį ištraukia ir, atsisėdę krante, gerąsias
surenka į indus, o negerąsias laukan meta. 49 Taip
bus ir pasaulio pabaigoje: išeis angelai ir atskirs
piktuosius iš gerųjų tarpo 50 ir įmes juos į ugnies
krosnį. Ten bus verksmo ir dantų griežimo.
51 Ar supratote visa tai? Jie jam tarė: Taip.
52 Jis jiems tarė: Todėl kiekvienas Rašto žinovas,
pamokytas apie dangaus karalystę, panašus į
žmogų šeimininką, kurs išima iš savo iždo naujų
ir senų dalykų.

---

tinimus: žmones, kurie piktina. — 42 *Ugnies krosnį*: pragarą. — 43 *Tuomet*: teismo dieną.

44 *Dangaus karalystė*: Jėzaus Kristaus mokslas, Evangelija. — *Laiko slaptoje*: niekam apie jį nesako. — *Parduoda visa...*: taip brangina tą rastą turtą, jog visko išsižada, kad tik jį įsigytų. — *Perkasi tą dirvą*. Ar teisingas toks pirkimas dirvos su paslėptu turtu, Išganytojas čia nesako, taip pat, kaip nepagiria neteisaus užvaizdo. Luko 16, 8.

48 *Kai jis pilnas*: Kai Evangelija bus paskelbta visiems žmonėms. — *Gerąsias surenka...* Bažnyčioje (Eklezijoje)yra gerų ir piktų žmonių; vieni nuo kitų bus atskirti teismo dieną.

52 *Pamokytas...*: kurs buvo Bažnyčios (Eklezijos) išmokytas ir išauklėtas, kurs paskui tai Bažnyčiai (Eklezijai) turi tarnauti savo mokslu ir prityrimu.

8. Du atsitikimai, iš kurių matyti, kad negana žinoti apie Jėzaus išmintį ir stebuklus, norint įeiti į jo karalystę

7 [53] Ir atsitiko, kad Jėzus, pabaigęs visus šituos
II prilyginimus, iš ten išėjo. [54] Atėjęs į savo tėviškę,
jis mokė juos jų sinagogose, taip kad jie stebėjosi
ir sakė: Iš kur šitam tokia išmintis ir stebuklai?
[55] Argi šitas ne dailidės sūnus? Ar jo motina nevadinama
Marija? ir ar ne jo broliai Jokūbas, Juozapas,
Simonas ir Judas? [56] Ir jo seserys, ar ne
visos pas mus? Taigi, iš kur jam visa tai? [57] Ir jie
piktinosi juo. Jėzus gi jiems tarė: Pranašas nebūna
be pagarbos, nebent tik savo tėviškėje ir savo
namuose. [58] Ir jis nepadarė ten daug stebuklų dėl
jų netikėjimo.
8 **14.** [1] Anuo metu tetrarkas Erodas išgirdo gandą
II apie Jėzų [2] ir sakė savo tarnams: Tai Jonas
Krikštytojas; jis prisikėlė iš numirusiųjų, ir todėl
jame veikia stebuklingos jėgos.

[3] Nes Erodas buvo liepęs suimti Joną, jį surišti
ir įmesti į kalėjimą dėl savo brolio moteries Erodijados,
[4] dėl to, kad Jonas jam sakė: Tau nedera
ją turėti. [5] Ir norėdamas jį nužudyti, jis bijojo
tautos, nes jie laikė jį pranašu.

[6] Erodo gimimo dieną Erodijados duktė šoko
viduaslyje ir patiko Erodui; [7] todėl jis su priesaika
pažadėjo jai duoti, ko tik ji iš jo prašys. [8] Ji gi,
savo motinos įmokyta, tarė: Duok man čia padėkle
Jono Krikštytojo galvą. [9] Karalius nuliūdo, bet

---

54 Tėviškę: Nazaretą. — Stebuklai: galia daryti stebuklus. — 55 Jo broliai: artimiausieji giminės. — 57 Piktinosi: pavydėjo ir nenorėjo jam tikėti.

14. 1 Tetrarkas. Erodas vadinamas tetrarku, nes jo valdžioje buvo ketvirta žydų krašto dalis. — 2 Jame veikia... Erodas manė, kad šv. Jonas dėl savo dorybių, prisikėlęs iš numirusių, įgijo galios daryti stebuklus. — 3 Brolio: Pilypo.

6 Gimimo dieną: metinėse sukaktuvėse. — 9 Dėl

dėl priesaikos ir dėl drauge sėdėjusiųjų prie stalo
liepė duoti. 10 Jis pasiuntė ir nukirsdino kalėjime
Jonui galvą. 11 Jo galva buvo atnešta padėkle ir
atiduota mergaitei, kuri ją nunešė savo motinai.
12 Tuomet atėję jo mokytiniai paėmė jo lavoną,
jį palaidojo ir atėję davė žinią Jėzui.

III. Ypatingas apaštalų mokymas ir rengimas tarnybai

1. Išganytojas dideliais stebuklais leidžia apaštalams geriau pažinti savo prigimtį ir rodo reikalą saugotis parisiejų

13 Tai išgirdęs, Jėzus pasitraukė iš ten laiveliu 9
skyrium į tuščią vietą, o išgirdusios minios ėjo iš II
miestų paskui jį pėsčios. 14 Taigi, išėjęs jis pamatė
didelę minią; jam buvo jų gaila, ir jis pagydė jų
ligonius.
15 Atėjus vakarui, jo mokytiniai priėjo prie jo ir
sakė: Vieta tuščia, ir valanda jau praėjo; paleisk
minias, kad, nuėjusios į kaimus, nusipirktų sau
valgio. 16 Jėzus jiems tarė: Nėra reikalo, kad jos
eitų; jūs duokite jiems valgyti. 17 Jie jam atsakė:
Mes čia teturime tik penkis kepalus duonos ir dvi
žuvi. 18 Jis jiems tarė: Atneškite čia man juos.
19 Ir, liepęs miniai atsisėsti žolėje, jis paėmė penkis kepalus duonos ir dvi žuvi, pažvelgė į dangų,
palaimino, laužė ir davė duonos mokytiniams, o
mokytiniai minioms. 20 Ir visi valgė ir privalgė. Ir

---

priesaikos. Erodas nedrįso neatitesėti savo priesaika patvirtinto pažado ir bijojo, kad svečiai nelaikytų jo nepastoviu ir nesilaikančiu savo žodžio. Aiškus dalykas, kad Erodo priesaika, padaryta neteisingam dalykui, neturėjo jokios vertės ir visai jo nesaistė.

13 Pasitraukė...: nes dar nebuvo atėjusi jo valanda. — 15 Valanda: kurią reikėjo paleisti minias, kad galėtų dar su šviesa nueiti į kaimus.

surinko, kas buvo likę trupinių, dvylika pilnų
pintinių. [21] Valgiusiųjų gi skaičius buvo penki
tūkstančiai vyrų, be moterų ir vaikų.
10 [22] Jėzus tuojau privertė mokytinius sėsti į laivelį
II ir plaukti pirma jo į anapus ežero, iki jis paleis
minias. [23] Paleidęs minias, jis vienas užžengė į
kalną melstis. Ir, atėjus vakarui, buvo tenai
vienas.

[24] Tuo tarpu laivelis buvo viduryje jūros bangų
mėtomas, nes buvo priešingas vėjas. [25] Ketvirtoje
nakties sargyboje jis atėjo pas juos, eidamas
viršum jūros. [26] Pamatę jį einantį viršum jūros, jie
nusigando ir sakė: Tai šmėkla. Ir iš baimės jie
ėmė šaukti. [27] Bet Jėzus tuojau juos prakalbino,
sakydamas: Pasitikėkite, tai aš, nebijokite. [28] At-
sakydamas Petras tarė: Viešpatie, jei tai tu, liepk
man eiti pas save viršum vandens. [29] Jis tarė: Eik.
Ir Petras, išlipęs iš laivelio, ėjo viršum vandens,
kad ateitų pas Jėzų. [30] Bet, pamatęs vėjo smar-
kumą, nusigando ir, pradėjęs skęsti, sušuko, saky-
damas: Viešpatie, gelbėk mane! [31] Jėzus, tolydžio
ištiesęs ranką, nutvėrė jį ir tarė: Žmogau menko
tikėjimo, kam abejojai? [32] Juodviem įsėdus į lai-
velį, vėjas pasiliovė. [33] Buvusieji gi laivelyje priėjo
ir jį pagarbino, sakydami: Tu tikrai Dievo Sūnus.

[34] Persiyrę jie atvyko į Genesaro žemę. [35] Pažinę
jį, tos vietos žmonės siuntė į visą aną šalį ir at-
gabeno pas jį visus sergančiuosius. [36] Jie meldė jį
leisti jiems palytėti nors jo drabužio siūlę. Ir
kurie tik palytėjo, pasveiko.

11 15. [1] Tuomet prie jo priėjo Rašto žinovai ir pari-
II

[22] Privertė...: norėdamas pasilikti vienas. — [25] Ketvirtoje... Naktis, romėnų įpročiu, buvo dalinama į keturias sargybas. Ketvirtoji sargyba — nuo gaidžių iki išauštant. — [26] Tai šmėkla: kad vaidinasi. — [30] Pradėjęs... Kaip tik pradėjo silpnėti Petro tikėjimas, jis tuojau pradėjo skęsti.

siejai iš Jeruzalės ir sakė: [2] Kodėl tavo moky-
tiniai peržengia vyresniųjų padavimą? Nes jie
nesimazgoja sau rankų, kai valgo duonos. [3] Jis gi,
atsakydamas, jiems tarė: Kodėl ir jūs peržengiate
Dievo paliepimą dėl savo padavimo? Juk Dievas
yra pasakęs: [4] *Gerbk tėvą ir motiną*; ir:
*Kas keiktų tėvą ar motiną, mirte
tenumirštie.* [5] Jūs gi sakote: kas tik sakytų
tėvui ar motinai: Dovana tebūnie, kas tau iš
manęs būtų naudinga, [6] jis galės negerbti savo
tėvo ir savo motinos. Taip jūs nieku pavertėte
Dievo paliepimą dėl savo padavimo. [7] Veidmainiai,
gerai apie jus pranašavo Izaijas, sakydamas:
[8] *Šita tauta gerbia mane lūpomis, o
jų širdis toli nuo manęs.* [9] *Bet jie vel-
tui garbina mane, mokydami žmonių
mokslų ir įsakymų.*

[10] Po to, suvadinęs pas save minias, jis jiems 12
tarė: Klausykite ir supraskite. [11] Ne kas pro burną II
įeina, sutepa žmogų, bet kas išeina iš burnos, tai
sutepa žmogų.

[12] Tuomet, priėję, jo mokytiniai jam tarė: Ar
žinai, kad parisiejai, išgirdę šitą žodį, pasipik-
tino? [13] Bet jis atsakydamas tarė: Kiekvienas au-
galas, kurio mano dangiškasis Tėvas neįveisė, bus

---

15. 2 *Vyresniųjų padavimą*: įstatus, paimtus iš senųjų patrijarkų, pranašų ir t.t. padavimo. — 5 *Dovana...* Parisiejai leisdavo vaikams sakyti apie savo gėrybes, kad tai „dovana", t. y., Dievui pašvęsti dalykai, ir nieko iš jų nebeduoti savo gimdytojams sušelpti, nors jiems tos pašalpos labai reikėtų. Tuo būdu vaikai galėdavo nebegerbti savo tėvų, taip kaip reikalavo Mozės įstatymas. — 9 *Veltui*: nes jų garbinimas nepatinka Dievui.

11 *Ne kas...* Nes kiekvienas valgis, pats per save, yra geras. Sutepti žmogų gali ne valgis, tik peržengimas dėl valgio Dievo ar Bažnyčios (Eklezijos) įsakymo.

12 *Pasipiktino*: manydami, kad Jėzus nedaro įstatymo paliepto skirtumo tarp suteptų ir nesuteptų valgomųjų dalykų.

išrautas. [14] Palikite juos; jie akli ir aklų vadovai;
o jeigu aklas veda aklą, abudu įpuola į duobę.
[15] Atsiliepdamas Petras jam tarė: Išaiškink mums
šitą prilyginimą. [16] Jėzus atsakė: Ar dar ir jūs be
išmonės? [17] Ar jūs nesuprantate, kad visa, kas
įeina pro burną, eina į pilvą ir išmetama laukan?
[18] Kas gi išeina iš burnos, tai eina iš širdies, ir tai
sutepa žmogų. [19] Nes iš širdies išeina piktos min-
tys, žmogžudystės, svetmoterystė, paleistuvystės,
vagystės, neteisingi liudijimai, piktžodžiavimai.
[20] Tie tai dalykai sutepa žmogų; o valgyti ne-
mazgotomis rankomis nesutepa žmogaus.
13 [21] Iš ten išėjęs, Jėzus pasitraukė į Tiro ir Si-
II dono šalį. [22] Ir štai, moteriškė kananietė, išėjus iš
anų ribų, šaukė, jam tardama: Pasigailėk manęs,
Viešpatie, Dovîdo sūnau! mano duktė skaudžiai
velnio kankinama. [23] Bet jis jai neatsakė nė žodžio.
Taigi, jo mokytiniai prisiartinę meldė jį, saky-
dami: Paleisk ją, nes šaukia paskui mus. [24] Jis at-
sakydamas tarė: Aš esu siųstas tik pas pražu-
vusias Izraėlio namų avis. [25] Bet ji atėjo ir pagar-
bino jį, sakydama: Viešpatie, padėk man. [26] Jis
atsakydamas tarė: Negera imti vaikų duoną ir
mesti šunims. [27] Ji gi tarė: Taip, Viešpatie! bet ir
šunyčiai ėda trupinius, kurie krinta nuo jų val-
dovų stalo. [28] Tuomet Jėzus atsakydamas jai tarė:
O, moteriške, tavo tikėjimas didelis; tebūnie tau,
kaip nori. Ir tą pačią valandą jos duktė pasveiko.
14 [29] Iš ten išėjęs, Jėzus atėjo pas Galiliejos jūrą
II ir, užžengęs į kalną, tenai atsisėdo. [30] Prie jo pri-
siartino daug minių, turėjusių su savim nebylių,

---

14 Palikite juos: nesirūpinkite jais.
23 Neatsakė: norėdamas išbandyti jos tikėjimą. — 24 Siųstas tik... Nes Mesijas visų pirma turėjo apsireikšti žydams, kaip buvo žadėta pranašų. — 26 Mesti šunims. Kristus čia prisitaiko prie žydų įpročio, kurie pagonis vadindavo šunimis.

aklų, raišų, luošų ir daug kitų; jie juos pametė
prie jo kojų, o jis juos pagydė, 31 taip kad minios
stebėjosi, nes matė nebylius kalbančius, raišus
vaikščiojančius, aklus reginčius, ir jos garbino
Izraėlio Dievą.

32 Jėzus gi, sušaukęs savo mokytinius, tarė: Gaila
man minios, nes jau tris dienas pasilieka su ma-
nim ir neturi ko valgyti; aš nenoriu paleisti jų
nevalgiusių, kad nenualptų kelyje. 33 Mokytiniai
jam sakė: Tai iš kurgi mes imsime tyruose tiek
daug duonos, kad pasotintumėm taip didelę minią?
34 Jėzus jiems tarė: Kiek turite duonos? Jie at-
sakė: Septynis kepalus ir nedaug žuvelių. 35 Jis
liepė miniai atsisėsti žemėje. 36 Ir ėmęs septynis
duonos kepalus ir žuvis, padėkojęs, laužė ir davė
savo mokytiniams, o mokytiniai davė miniai.
37 Visi valgė ir buvo sotūs; jie surinko, kas liko
trupinių, septynias pilnas pintines. 38 Valgiusiųjų
gi buvo keturi tūkstančiai žmonių, be moterų ir
vaikų. 39 Paleidęs minią, jis sėdo į laivelį ir atvyko
į Magedano sritis.

16. 1 Tuomet prie jo priėjo parisiejai ir sadukie-
jai jo gundyti ir meldė jį parodyti jiems ženklą iš 15
dangaus. 2 Bet jis atsakydamas jiems tarė: Atėjus II
vakarui, jūs sakote: Bus giedra, nes dangus rau-
donas, 3 ir rytmetį: Šiandien bus audra, nes dangus
rausta ir ūkanojasi. 4 Taigi, jūs mokate pažinti
dangaus išvaizdą, o laikų ženklų negalite suprasti!
Pikta ir svetmoteriaujanti karta ješko ženklo, ir
jai nebus duota kito ženklo, kaip tik pranašo
Jonos ženklas. Ir, juos palikęs, jis nuėjo šalin.

---

16. 1 Gundyti: ne kad į jį tikėtų, bet tik išbandyti jo galybei ir jam niekinti. — 4 Jūs mokate...: iš klaidingų ženklų jūs atspėjate, koks bus oras, o turėdami aiškias ir tikras pranašystes ir matydami mano stebuklus, nepažįstate manyje žadėtojo Mesijo. — Svetmoteriaujanti: paliekanti tikrąjį Dievą dėl dievaičių, kurie yra nuodėmės.

5 Jo mokytiniai, atvykę į anapus ežero, buvo
pamiršę pasiimti duonos. 6 Jis gi jiems tarė: Žiū-
rėkite ir saugokitės parisiejų ir sadukiejų raugo.
7 Taigi, jie sau vieni manė ir sakė: Tai todėl, kad
mes nepasiėmėme duonos. 8 Tai žinodamas, Jėzus
tarė: Žmonės menko tikėjimo, kam jūs manote
sau vieni, kad neturite duonos? 9 Argi dar netu-
rite išmonės ir neatsimenate penkių duonos ke-
palų penkiems tūkstančiams žmonių ir kiek prisi-
rinkote pintinių? 10 nei septynių duonos kepalų
keturiems tūkstančiams žmonių ir kiek prisirin-
kote pintinių? 11 Kodėl neišmanote, kad ne apie
duoną aš jums sakiau: Saugokitės parisiejų ir
sadukiejų raugo? 12 Tuomet jie suprato, kad jis
sakė sergėtis ne duonos raugo, bet parisiejų ir
sadukiejų mokslo.

2. Petrui žadamas vadovavimas Bažnyčiai (Eklezijai)

16/II 13 Jėzus atėjo į Pilypo Kesarijos apylinkes ir
klausė savo mokytinius, tardamas: Ką žmonės sako
esant žmogaus Sūnų? 14 Jie gi atsakė: Vieni sako,
kad jis Jonas Krikštytojas, kiti, kad Elijas, o
kiti, kad Jeremijas ar vienas iš pranašų. 15 Jėzus
jiems tarė: Jūs gi ką sakote mane esant? 16 At-
sakydamas Simonas Petras tarė: Tu Kristus, gy-
vojo Dievo Sūnus. 17 Atsakydamas Jėzus jam tarė:

---

7 Tai todėl... Mokytiniai spėjo, kad Jėzus todėl kalba apie parisiejų raugą, jog jie nebuvo pasiėmę su savim duonos. — 12 Sadukiejų mokslo: kur tas mokslas buvo klaidingas, kur šalino nuo Kristaus ir nuo tikrojo tarnavimo Dievui.

13 Pilypo Kesarijos. Tas miestas kitados buvo vadinamas Panėjas. Tetrarkas Pilypas praminė jį Kesarija ciesoriui Tiberijui pagerbti. Paskui jį vadindavo Pilypo Kesarija, kad tos Kesarijos nesupainiotų su kitais to paties vardo miestais. — 16 Tu Kristus: Mesijas, taip seniai žydų tautos lauktas ir seniai jai žadėtas,

Palaimintas esi, Jonos sūnau, Simonai, nes ne kū-
nas ir kraujas tai tau apreiškė, bet mano Tėvas,
kurs yra danguje. [18] Ir aš tau sakau: tu Petras
(uola), ir ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažny-
čią (Ekleziją), ir pragaro vartai jos nenugalės. [19] Tau
aš duosiu dangaus karalystės raktus; ką tu suriši
žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką tu atriši
žemėje, bus atrišta ir danguje. [20] Tuomet jis liepė
savo mokytiniams niekam nesakyti, kad jis Jėzus
Kristus.

3. Kristaus pamokymas apaštalams apie kančią

[21] Nuo to meto Jėzus pradėjo rodyti savo moky-
tiniams, kad jam reikia eiti į Jeruzalę, daug ken-
tėti nuo vyresniųjų, Rašto žinovų ir vyriausiųjų
kunigų, būti nužudytam ir trečią dieną prisikelti.
[22] Ėmęs jį Petras, pradėjo jį barti, sakydamas:
Nieku būdu, Viešpatie, tai tau neatsitiks. [23] Jis
atsigręžęs tarė Petrui: Eik už manęs, šetone; tu
man papiktinimas, nes tu mėgsti ne tai, kas Dievo,
bet kas žmonių.

---

tikras Dievas, bet draug ir žmogus. — 18 Tu Petras. Kadangi Išganytojas kalbėjo aramajiškai, kai jis tarė: Tu Kefa' (uola), ir ant tos Kefos aš statysiu savo Bažnyčią (Ekleziją). Išvertus žodį Kefa' graikų kalbon ir perėmus graikišką vertimą į kitas kalbas, gauta Petro vardas, kurs ir reiškia uolą. — Nenugalės: Kristus žada, kad jo Bažnyčia (Eklezija), pastatyta ant uolos (Petro), bus amžina. — 19 Raktus: Raktai reiškia vyriausią valdžią Bažnyčioje (Eklezijoje). — Ką tu suriši... Todėl Petras galės valdyti Kristaus Bažnyčią (Ekleziją), bausti nusikalstančius, atleisti nuodėmes, suteikti atlaidus ir t.t. — 20 Niekam nesakyti: Jėzui su jais tebeesant; jie turėjo laukti laiko, kada bus jiems liepta skelbti Evangeliją visam pasauliui.

22 Barti. Taip jis darė, labai Jėzų mylėdamas. — 23 Eik už manęs: eik iš mano akių. — Šetone. Tas žodis žydų kalboje reiškia tą pat, ką ir priešininkas. Petras norėjo atitraukti savo mokytoją nuo klusnumo Dievo valiai, todėl Išganytojas sako, kad jis jam papiktinimas.

17 [24] Tuomet Jėzus tarė savo mokytiniams: Jei kas
II nori eiti paskui mane, tegul pats savęs išsižada,
tegul ima savo kryžių ir teseka mane. [25] Nes, kas
nori išgelbėti savo gyvybę, praras ją; o kas pra-
puldytų savo gyvybę dėl manęs, atras ją. [26] Nes
ką padėtų žmogui, jei jis laimėtų visą pasaulį, o
savo sielai kęstų nuostolį? arba ką žmogus duos
savo sielai atvaduoti? [27] Nes žmogaus Sūnus ateis
savo Tėvo garbėje su savo angelais, ir tuomet
*jis atsilygins kiekvienam, žiūrėda-
mas jo darbų.* [28] Iš tikrųjų, sakau jums, yra kai
kurie iš čia stovinčių, kurie neragaus mirties,
kolei neišvys žmogaus Sūnaus ateinančio savo
karalystėje.

18 **17.** [1] Praslinkus šešioms dienoms, Jėzus pasiėmė
II su savim Petrą, Jokūbą ir jo brolį Joną ir užsi-
vedė juos nuošaliai į augštą kalną. [2] Tenai jis at-
simainė jų akivaizdoje: jo veidas sužibo kaip
saulė, o jo drabužiai pasidarė balti kaip sniegas.
[3] Ir štai jiems pasirodė Mozė ir Elijas, kuriuodu
kalbėjosi su juo. [4] Atsiliepdamas Petras tarė Jėzui:
Viešpatie, mums čia gera būti; jei nori, padary-
kime čia tris padangtes, vieną tau, vieną Mozei ir
vieną Elijui. [5] Dar jam tebekalbant, štai šviesus
debesis apsiautė juos, ir štai balsas iš debesies
sakė: *Šitas mano mylimasis Sūnus,
kurį aš sau labai pamėgau; jo klausy-
kite.* [6] Tai išgirdę, mokytiniai parpuolė ant savo
veido ir labai bijojo. [7] Bet Jėzus priėjo, juos pa-
lietė ir jiems tarė: Kelkitės ir nebijokite. [8] Pakėlę

---

[25] *Išgelbėti...* Kas savo gyvybei išgelbėti išsiža-
dėtų Dievo, tas pražus amžinai. — [26] *Ką duos...*: ko-
kiuo būdu atvaduos savo pražudytą sielą? — [28] *Nera-
gaus mirties*: nenumirs. — *Kolei neišvys...*:
dar prieš paskutinįjį teismą, Kristaus atsimainymo metu
Taboro kalne, dar labiau Jeruzalės sugriuvimo metu.

17. [1] *Kalną.* Padavimas sako, kad tas kalnas vadina-
mas Taboru.

savo akis, jie nieko daugiau nebematė, kaip tik
vieną Jėzų.
9 Nužengiant jiems nuo kalno, Jėzus jiems įsakė,
tardamas: Niekam nesakykite apie šitą regėjimą,
kolei žmogaus Sūnus neprisikels iš numirusiųjų.
10 Mokytiniai paklausė jį, tardami: Ką tat Rašto
žinovai sako, kad pirma turi ateiti Elijas? 11 Jis,
jiems atsakydamas, tarė: Elijas, tiesa, turi ateiti,
ir jis visa atitaisys. 12 Bet aš jums sakau, kad
Elijas jau atėjo, tačiau jie jo nepažino ir padarė
su juo, ką tik norėjo. Taip ir žmogaus Sūnus turės
nuo jų kentėti. 13 Tuomet mokytiniai suprato, kad
jis jiems kalbėjo apie Joną Krikštytoją.

14 Kai jis atėjo pas minią, prie jo priėjo vienas 19
žmogus, atsiklaupė ties juo ir tarė: Viešpatie, II
pasigailėk mano sūnaus, nes jis serga mėnesienos
liga ir labai kankinasi: jis dažnai įkrinta į ugnį
ir neretai į vandenį. 15 Aš atvedžiau jį pas tavo
mokytinius, ir jie negalėjo jo pagydyti. 16 Atsaky-
damas Jėzus tarė: O netikinti ir iškrypusi gimine,
iki kolei aš su jumis būsiu, iki kolei jus kęsiu!
Atveskite jį čia pas mane. 17 Ir Jėzus sudraudė jį.
Velnias iš jo išėjo, ir tą pačią valandą vaikas
pagijo. 18 Tuomet mokytiniai slapčia priėjo Jėzų
ir tarė: Kodėl mes negalėjome jo išvaryti? 19 Jėzus
jiems tarė: Dėl jūsų netikėjimo. Nes iš tikrųjų,
sakau jums, jei turėsite tikėjimą kaip garstyčios
grūdą, jūs sakysite šitam kalnui: Persikelk iš čia
į tenai, ir jis persikels; ir jums nebus nieko nega-

---

12 Padarė: Išganytojas čia kalba apie Jono Krikštytojo mirtį.

14 Mėnesienos liga. Vaikas buvo taip pat piktosios dvasios apsėstas. — 16 Iškrypusi: taip nepastovi savo išmanymu, kad nesilaiko ir pažintos tiesos. — 17 Sudraudė jį: sudraudė piktąją dvasią, liepdamas jai išeiti. — 19 Netikėjimo: tikėjimo menkumo. Tikėjimas buvo susilpnintas abejojimais.

lima. [20] Šita gi veislė kitaip neišvaroma, kaip tik
malda ir pasninku.

[21] Jiems bebūnant Galiliejoje, Jėzus jiems tarė:
Žmogaus Sūnus turi būti įduotas į žmonių rankas;
[22] jie jį užmuš, ir trečiąją dieną jis prisikels.
Tuomet jie smarkiai nuliūdo.

[23] Jiems atėjus į Kaparnaumą, priėjo prie Petro
rinkėjai didrakmų ir jam sakė: Ar jūsų moky-
tojas nemoka didrakmos? [24] Jis tarė: Taip. Kai jis
įėjo į namus, Jėzus pirmas atsiliepė į jį, sakyda-
mas: Kaip tau rodosi, Simonai? Iš ko žemės kara-
liai ima muitą ar pagalvį? Iš savo sūnų, ar iš
svetimųjų? [25] Jis tarė: Iš svetimųjų. Jėzus jam
sakė: Taigi, sūnūs laisvi. [26] Bet kad jų nepiktin-
tumėm, eik pas jūrą, įmesk meškerę, imk tą žuvį,
kuri pirma pakibs; atvėręs jos nasrus, rasi staterą;
ėmęs jį, duok jiems už mane ir už save.

4. Pamokymai apaštalams, kaip jie turi elgtis, būdami Bažnyčios (Eklezijos) vadovais

20 **18.** [1] Aną valandą mokytiniai priėjo Jėzų ir
II sakė: Kas gi tat yra didžiausias dangaus karalys-
tėje? [2] Jėzus, pasišaukęs vaiką, pastatė jį tarp jų
[3] ir tarė: Iš tikrųjų, sakau jums, jei jūs nesigręšite

---

23 D i d r a k m ų. Pinigas, vadinamas didrakma, t. y., dvi drakmi, buvo lygus pusei šekel'io, arba statero, ir vertas mūsų pinigais 3,50 lito. Kiekvienas žydas, sukakęs 20 metų, turėjo kasmet mokėti bažnyčios (eklezijos) reikalams pagalvį, kurio didumas buvo didrakma. — 25 S ū n ū s l a i s v i. Tais žodžiais Išganytojas parodo Petrui, kad niekas neturi teisės reikalauti iš jo didrakmos. Kaip niekas nerenka mokesčių karaliui iš karaliaus sūnų, taip nedera rinkti mokesčių Bažnyčiai (Eklezijai) iš Dievo Sūnaus. — 26 N e p i k t i n t u m ė m. Nemokėdamas didrakmos, Jėzus galėjo juos papiktinti. — S t a t e r ą : arba šekelį, kurs buvo lygus keturioms drakmoms arba dviem didrakmom (apie 6 litus).

18. 3 N e s i g r ę š i t e : jei nepasitaisysite, pamesdami puikybę ir norą išsiaugštinti.

ir nepasidarysite kaip vaikai, neįeisite į dangaus
karalystę. 4 Taigi, kas tik pasižemina kaip šitas
vaikas, tas didžiausias dangaus karalystėje.
5 Kas tik priima vieną tokį vaiką mano vardu,
tas mane priima. 6 Kas gi papiktina vieną iš šitų
mažutėlių, kurie į mane tiki, tas vertas, kad asilo
sukamų girnų akmuo būtų užnertas jam ant kaklo
ir kad jis būtų nuskandintas jūros gilybėse.
7 Vargas pasauliui dėl papiktinimų! Nes reikia,
kad ateitų papiktinimų; tačiau vargas tam žmogui,
per kurį papiktinimas ateina. Jei tavo ranka ar
tavo koja tave piktina, nukirsk ją ir mesk šalin
nuo savęs, nes tau geriau įeiti į gyvenimą luošam
ar raišam, kaip, turint abi ranki ar abi koji, būti
įmestam į amžinąją ugnį. 9 Ir jei tavo akis tave
piktina, išlupk ją ir mesk šalin nuo savęs; tau
geriau vienakiui įeiti į gyvenimą, kaip, turint abi
aki, būti įmestam į ugnies pragarą.
10 Žiūrėkite, kad neniekintumėte nė vieno šitų
mažutėlių; nes, sakau jums, jų angelai danguje
visuomet mato mano danguje esančiojo Tėvo
veidą. 11 Nes žmogaus Sūnus atėjo gelbėti, kas
buvo pražuvę. 12 Kaip jums regisi? Jei kas turėtų
šimtą avių ir viena iš jų paklystų, ar jis nepalieka
devynių dešimtų devynių kalnuose ir neina ieš-
koti tos, kuri paklydo? 13 Ir jei pasitaiko ją atrasti,
iš tikrųjų, sakau jums, jis džiaugiasi dėl jos
labiau, nekaip dėl devynių dešimtų devynių,
kurios nebuvo paklydusios. 14 Taip pat nėra noro

---

5 Priima: kas priglaustų, suteiktų pašalpos. — 6 Papiktina: būtų priežastis jo paklydimo. — 7 Reikia... Dėl didelio žmonių piktumo papiktinimai pasidarė neišvengiami ir tikrai bus papiktinimų. — 8 Jei tavo ranka... Plg. aug. 5, 29. 30. — 9 Į gyvenimą: į amžinąjį gyvenimą dangaus karalystėje.

10 Jų angelai... Kiekvienas žmogus turi angelą sargą; todėl nevalia niekinti to, kurį Dievas taip išaugštino, kad jam davė sargu savo angelą.

pas jūsų Tėvą, esantį danguje, kad pražūtų vienas
šitų mažutėlių.
21 [15]Jei tavo brolis tau nusidėjo, eik ir bark jį
II pats būdamas su juo vienu. Jei jis tavęs paklau-
sys, tu laimėjai savo brolį. [16]Jeigu jis tavęs nepa-
klausytų, imk su savim dar vieną ar du, k a d
k i e k v i e n a s d a l y k a s b ū t ų p a t v i r t i n-
t a s d v i e j ų a r t r i j ų l i u d y t o j ų p a s a-
k y m u. [17]Jei jis ir jų nepaklausytų, pasakyk
Bažnyčiai (Eklezijai); o jei jis nepaklausytų
Bažnyčios (Eklezijos), tebūnie jis tau, kaip pagonis
ir muitininkas. [18]Iš tikrųjų, sakau jums, ką tik
jūs surišite žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką
tik atrišite žemėje, bus atrišta ir danguje. [19]Aš
dar jums sakau: Jei du iš jūsų susitars žemėje
kurio nors dalyko melsti, bus juodviem padaryta
mano Tėvo, kurs yra danguje. [20]Nes kur du ar
trys susirinkę mano vardu, ten aš esu jų tarpe.
[21]Tuomet priėjęs jį, Petras tarė: Viešpatie, kiek
sykių aš turiu atleisti savo broliui, kai jis man
nusideda? Ar iki septynių? [22]Jėzus jam tarė: Aš
nesakau tau iki septynių, bet iki septynias dešim-
tis kartų septynių kartų.
[23]Todėl daugaus karalystė panaši į žmogų ka-
ralių, kurs norėjo atsiskaityti su savo tarnais.
[24]Kai jis buvo pradėjęs daryti apyskaitą, atvedė
pas jį vieną, kurs buvo jam kaltas dešimtį tūk-
stančių talentų. [25]Kadangi šis neturėjo iš ko ati-
duoti, jo valdovas liepė parduoti jį, jo moterį,
vaikus ir visa, ką turėjo, ir mokėti. [26]Tas tarnas
parpuolęs meldė jį, sakydamas: Turėk man kantry-

---

17 K a i p p a g o n i s . . . : saugokis jo, kaip saugaisi muitininko ir pagonies, kad nebūtumei suteptas. — 19 S u s i t a r s : draug melsis, prašydami kokio nors dalyko.

22 I k i s e p t y n i a s . . ., t. y., be skaičiaus, tiek kartų, kiek kartų tavo brolis prašys atleisti ir kiek tai bus naudinga jo sielai.

24 T a l e n t ų. Talentas susidėdavo iš 6000 drakmų; todėl

bės, ir aš visa tau atiduosiu. [27] Valdovui pagailo to
tarno; jis paleido jį ir dovanojo jam skolą. [28] Bet
tas tarnas, išėjęs, rado vieną savo draugų tarnų,
kurs buvo jam skolingas šimtą denarų, ir, nu-
tvėręs, smaugė jį, sakydamas: Atiduok, ką esi
skolingas. [29] Jo draugas kniūbsčias meldė jį, saky-
damas: Turėk man kantrybės, ir aš visa tau ati-
duosiu. [30] Jis gi nenorėjo, bet nuėjo ir įmesdino
jį į kalėjimą, iki atiduos skolą. [31] Kiti jo draugi-
ninkai, matydami, kas darėsi, labai nuliūdo; jie
atėjo ir papasakojo savo valdovui visa, kas buvo
įvykę. [32] Tuomet jo valdovas pasišaukė jį ir jam
tarė: Nedorasis tarne, aš tau dovanojau visą skolą,
nes mane meldei; [33] argi tat nereikėjo ir tau pasi-
gailėti savo draugo, kaip aš tavęs pasigailėjau?
[34] Susirūstinęs jo valdovas padavė jį budeliams,
iki atiduos visą skolą. [35] Taip ir mano dangiškasis
Tėvas jums padarys, jei kiekvienas neatleisite
savo broliui iš savo širdies.

19. [1] Ir atsitiko, kad Jėzus, pabaigęs šitas kalbas, 22
iškeliavo iš Galiliejos ir atėjo į Judiejos sritis, II
anapus Jordano. [2] Jį sekė daug minių, ir jis juos
tenai pagydė.

[3] Tuomet prie jo prisiartino parisiejai jo gundyti
ir sakė: Ar dera žmogui paleisti savo moterį dėl
kokios nors priežasties? [4] Atsakydamas, jis jiems
tarė: Ar neskaitėte, kad tas, kurs pradžioje su-
tvėrė žmogų, padarė juos, kaip vyrą ir
moterį? Ir tarė: [5] Todėl žmogus paliks

---

skolos buvo apie 100 milijonų litų. — 28 Šimtą denarų: apie 150 litų. — 34 Padavė... Tokia bausmė buvo skiriama senovėje skolininkams romėnų ir kitų tautų. — Iki atiduos... Skola buvo tokia didelė, kad jis niekados negalėjo jos išmokėti; todėl tais žodžiais išreikšta amžinoji bausmė už sunkiąją nuodėmę.

19. 4 Kaip vyrą ir,...: padarė, kad būtų vienas vyras ir viena moteris, o ne, kad vienas vyras turėtų keletą moterų. — 5 Dubus... Tuos žodžius buvo pasa-

tėvą ir motiną ir laikysis savo mo-
ters, ir du bus vienas kūnas. [6] Taigi, yra
jau nebe du, bet vienas kūnas. Ką tat Dievas
sujungė, žmogus teneperskiria. [7] Jie jam tarė: Tai
kam gi Mozė liepė duoti persiskyrimo
raštą ir paleisti? [8] Jis jiems atsakė: Mozė
leido jums paleisti savo žmonas dėl jūsų širdies
kietumo, o pradžioje taip nebuvo. [9] Taigi, aš jums
sakau: Kas tik paleidžia savo žmoną, jei ne dėl
svetmoterystės, ir kitą veda, svetmoteriauja; ir kas
paleistąją veda, svetmoteriauja.

[10] Tuomet jo mokytiniai jam tarė: Jei toks vyro
dalykas su moterimi, tai neverta vesti. [11] Jis jiems
tarė: Ne visi išmano tą žodį, bet tie, kuriems
duota. [12] Nes yra eunukų, kurie tokie yra gimę
iš motinos įsčios, ir yra eunukų, kurie žmonių
padaryti, ir yra eunukų, kurie patys save tokiuos
padarė dėl dangaus karalystės. Kas gali išmanyti,
teišmano.

[13] Tuomet atvesta pas jį vaikų, kad uždėtų ant
jų rankas ir pasimelstų. Bet mokytiniai juos
draudė. [14] Jėzus gi jiems tarė: Leiskite mažutėlius
ir nedrauskite jiems eiti pas mane, nes tokių
dangaus karalystė. [15] Ir, padėjęs ant jų rankas, jis
iš ten išėjo.

23 [16] Štai, vienas priėjęs jam tarė: Gerasis Moky-
II tojau, ką gera aš turiu daryti, kad laimėčiau
amžinąjį gyvenimą? [17] Jis jam tarė: Kam mane

---

kęs Adomas, šv. Dvasios įkvėptas. — [8] Taip nebuvo: nebuvo tokio įstato. — [9] Jei ne dėl... Todėl galima atsiskirti nuo savo pačios svetmoterės, tačiau, jai gyvai tebeesant, kitos vesti negalima.

[11] Kuriems duota: kuriems Dievas tai yra suteikęs. — [12] Kurie patys...: kurie išsižadėjo šeimos džiaugsmų, darydami skaistybės įžadus, kad lengviau galėtų tarnauti Dievui.

[13] Juos: tuos, kurie vaikus atnešė, manydami, kad vaikai neverti Išganytojo dėmesio. — [14] Nes tokių: tokių nekaltų, kaip tie vaikai.

klausi, kas geras? Vienas geras, Dievas. Jeigu gi
nori eiti į gyvenimą, laikykis įsakymų. 18 Jis jam
tarė: Kurių? Jėzus atsakė: Neužmuši, ne-
svetmoteriausi, nevogsi, neliudysi
neteisiai; 19 gerbk savo tėvą ir savo
motiną, ir: mylėk savo artimą kaip
pats save. 20 Jaunikaitis jam tarė: Visa tai
laikiau nuo savo jaunystės; ko dar man trūksta?
21 Jėzus jam tarė: Jei nori būti tobulas, eik, par-
duok, ką turi, ir duok beturčiams, ir turėsi turtą
danguje; paskui ateik ir sek mane. 22 Išgirdęs tą
žodį, jaunikaitis nuėjo nuliūdęs, nes turėjo labai
daug lobio.

23 Jėzus gi tarė savo mokytiniams: Iš tikrųjų,
sakau jums, turtingam nepigu įeiti į dangaus
karalystę. 24 Ir dar aš jums sakau: Pigiau kupra-
nugariui išlįsti pro adatos ausį, kaip turtingam
įeiti į dangaus karalystę. 25 Tai išgirdę, mokytiniai
labai stebėjosi ir sakė: Tai kas gi gali būti išgany-
tas? 26 Pažvelgęs į juos, Jėzus jiems tarė: Žmonėms
tai negalimas dalykas, o Dievui visa galima.

27 Tuomet atsiliepdamas Petras jam tarė: Štai
mes visa palikome ir tave sekėme; kas gi tat bus
mums? 28 Jėzus jam tarė: Iš tikrųjų, sakau jums,
jūs, kurie mane sekėte, atgimime, kai žmogaus
Sūnus sėdės savo didenybės soste, taip pat sėdė-
site dvylikoje sostų ir teisite dvylika Izraėlio
giminių. 29 Ir kiekvienas, kurs palieka namus, ar
brolius, ar seseris, ar tėvą, ar motiną, ar moterį,
ar vaikus, ar dirvas dėl mano vardo, gaus šim-
teriopai ir paveldės amžinąjį gyvenimą.

---

24 Pigiau... Išganytojas nesako, būk turtingasis visai negalįs įeiti į dangaus karalystę, tik, kad jis vargiai teįeis, nes nelengva išsižadėti prisirišimo prie savo turtų.

28 Kai...: mirusiesiems prisikėlus ir paskutinio teismo dieną. — Dvylika...: visus žmones.

[30] Daug gi pirmųjų bus paskutiniai ir pasku-
tiniųjų — pirmieji.
24 **20.** [1] Dangaus karalystė panaši į žmogų šeimi-
II ninką, kurs anksti rytą išėjo samdytis darbininkų
savo vynuogynui. [2] Susiderėjęs su darbininkais po
denarą dienai, jis nusiuntė juos į savo vynuogyną.
[3] Išėjęs apie trečią valandą, jis pamatė kitus sto-
vinčius be darbo prekyvietėje [4] ir jiems tarė:
Eikite ir jūs į mano vynuogyna, ir, kas bus tei-
singa, aš jums duosiu. [5] Jie nuėjo. Jis vėl išėjo
apie šeštą ir devintą valandą ir taip pat padarė.
[6] Ir apie vienuoliktą valandą jis dar išėjo ir rado
kitus stovinčius ir jiems tarė: Ko čia stovite visą
dieną dykinėdami. [7] Jie jam sako: Kad niekas
mūsų nepasamdė. Jis jiems tarė: Eikite ir jūs į
mano vynuogyną. [8] Atėjus vakarui, vynuogyno
savininkas tarė savo užvaizdui: Pašauk darbi-
ninkus ir atiduok jiems uždarbį, pradėdamas nuo
paskutiniųjų iki pirmųjų. [9] Prisiartinę tat tie,
kurie buvo atėję apie vienuoliktą valandą, gavo
kiekvienas po denarą. [10] Atėję paskui pirmieji
tarėsi daugiau gausią, bet ir jie gavo kiekvienas
po denarą. [11] Imdami jie murmėjo prieš šeimi-
ninką [12] ir sakė: Šitie paskutinieji vieną valandą
tedirbo, ir tu padarei juos lygius mums, kurie
nešėme dienos ir kaitros naštą. [13] Bet jis, atsaky-
damas vienam jų, tarė: Prieteliau, aš tau nedarau
skriaudos; argi ne už denarą susiderėjai su ma-
nim? [14] Imk, kas tavo, ir eik sau; aš noriu ir
šitam paskutiniajam duoti, kiek ir tau. [15] Arba, ar

---

30 D a u g g i . . . Išganytojas perspėja apaštalus saugotis visokių paklydimų, nes ir geriausias gali pasidaryti piktas ir negauti dangaus karalystės, taip pat kaip didžiausias nusidėjėlis gali pasitaisyti ir laimėti išganymą.

20. 3 A p i e t r e č i ą . . . Trečia, šešta, devinta ir vienuolikta valanda skaitoma čia nuo saulės tekėjimo. — 9 B u v o a t ė j ę : į vynuogyną. — 15 N e d e r a d a r y t i : su savo turtais. — N e t i k u s i : ar todėl tu pavydi.

man nedera daryti, ko noriu? ar tavo akis todėl
netikusi, kad aš geras? [16] Taip paskutinieji bus
pirmieji ir pirmieji — paskutinieji, nes daug pa-
šauktų, bet maža išrinktų.
[17] Eidamas į Jeruzalę, Jėzus ėmė skyrium dvy- 25
lika mokytinių ir jiems tarė: [18] Štai mes einame į II
Jeruzalę, žmogaus Sūnus bus įduotas vyriausiems
kunigams ir Rašto žinovams; jie pasmerks jį
mirti [19] ir paduos jį pagonims tyčiotis, plakti ir
prikalti ant kryžiaus; ir trečiąją dieną jis prisikels
iš numirusiųjų.
[20] Tuomet prie jo prisiartino Zebediejaus sūnų
motina draug su savo sūnumis ir parpuolė, kažin
ko iš jo melsdama. [21] Jis jai tarė: Ko nori? Ji jam
sako: Tark, kad šituodu mano sūnu tavo kara-
lystėje sėdėtų vienas tavo dešinėje, kitas tavo
kairėje. [22] Atsakydamas Jėzus tarė: Nežinote, ko
prašote. Ar galite gerti taurę, kurią aš gersiu?
Jie sako: Galime. [23] Jis jiems tarė: Mano taurę,
tiesa, jūs gersite, o sėdėti mano dešinėje ar mano
kairėje — ne mano dalykas duoti jums, bet tiems,
kuriems mano Tėvo prirengta. [24] Ir dešimtis
išgirdę užsidegė pykčiu prieš du broliu. [25] Jėzus
gi pasivadino juos pas save ir tarė: Jūs žinote,
kad pagonių kunigaikščiai viešpatauja jiems, ir
kurie didesni, valdžią jiems turi. [26] Ne taip bus
tarp jūsų; bet kas tik tarp jūsų nori būti didesnis,
tebūnie jūsų tarnas, [27] ir kas tarp jūsų nori būti
pirmas, bus jūsų vergas; [28] taip pat kaip žmogaus
Sūnus atėjo, ne kad jam tarnautų, bet pats tar-
nauti ir atiduoti savo gyvybės daugeliui atvaduoti.

---

16 Maža išrinktų: nes ne visi pašauktieji naudojasi sau suteiktomis malonėmis ir seka Kristų.

20 Motina: Salomė, Zebediejaus žmona, apaštalų Jokūbo ir Jono motina. — 22 Nežinote... Prašė motina, Jėzus atsako sūnums, nes žino, kad motina prašė jų vardu. — 24 Dešimtis: kiti apaštalai.

IV. Paskutinės Jėzaus Kristaus dienos žemėje ir jo prisikėlimas iš numirusiųjų

1. Iškilmingas Jėzaus įžengimas į Jeruzalę

[29] Jiems išeinant iš Jeriko, jį sekė didelė minia.
[30] Ir štai du aklu, sėdėjusiu prie kelio, išgirdo,
kad praeina Jėzus, ir sušuko, tardami: Viešpatie,
Dovîdo sūnau, pasigailėk mudviejų. [31] Minia draudė
juos, kad tylėtų. Bet juodu dar labiau šaukė, saky-
dami: Viešpatie, Dovîdo sūnau, pasigailėk mu-
dviejų. [32] Jėzus sustojo, pasišaukė juodu ir tarė:
Ko norite, kad judviem padaryčiau? [33] Juodu jam
atsakė: Viešpatie, kad mudviejų akys atsivertų.
[34] Pasigailėjęs jųdviejų, Jėzus palietė jų akis. Ir
juodu tuojau regėjo ir jį sekė.

26/II **21.** [1] Kada jie prisiartino prie Jeruzalės ir atėjo
į Betpagę, prie Alyvų kalno, tuomet Jėzus siuntė
du mokytiniu, [2] juodviem sakydamas: Eikite į
miestelį, kurs ties judviem, ir tuojau rasite pri-
rištą asilę ir su ja asilaitį; atriškite ir man atves-
kite; [3] ir, jei kas judviem ką nors tartų, sakykite,
kad jų reikia Viešpačiui, ir tuojau juos paleis.
[4] Visa gi tai atsitiko, kad įvyktų, kas pranašo
pasakyta šiais žodžiais:

[5] Sakykite Siono dukteriai: Štai
tavo karalius tau ateina romus, sėdė-
damas ant asilės ir ant pajungiamo-
sios asilaičio. [6] Nuėjusiu du mokytiniu pa-
darė, kaip Jėzus juodviem buvo įsakęs.

[7] Jie atvedė asilę ir asilaitį, uždėjo ant jų savo
drabužius ir užsodino jį ant viršaus. [8] Labai di-
delė minia tiesė savo drabužius ant kelio, o kiti

---

[30] Dovîdo sūnau... Aklieji, vadindami Jėzų Dovîdo sūnumi, išpažįsta, kad jis laukiamasis Mesijas.
21. [3] Viešpačiui: Jėzui Kristui. — [5] Siono dukteriai: Jeruzalei ir jos gyventojams.

kirto medžių šakas ir klojo ant kelio. 9 Ėjusios
priešakyje ir paskui sekusios minios šaukė, saky-
damos: *Osanna* Dovîdo sūnui! *Pagirtas
teesie, kurs ateina Viešpaties vardu!
Osanna* augštybėse! 10 Jam įėjus į Jeruzalę,
sujudo visas miestas ir sakė: Kas yra šitas?
11 Minios gi sakė: Tai Jėzus, pranašas iš Nazareto
Galiliejoje.

12 Jėzus įėjo į Dievo šventovę ir išvarinėjo visus 27
parduodančius ir perkančius šventovėje ir par- II
griovė pinigų maininінkų stalus ir karvelių par-
davėjų suolus. 13 Jis jiems sakė: Parašyta: *Mano
namai vadinsis maldos namai*; o jūs
padarėte iš jų *galvažudžių olą*. 14 Tuomet prie
jo prisiartino šventovėje akli ir raiši, ir jis juos
pagydė. 15 Vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai,
matydami stebuklus, kuriuos jis buvo padaręs, ir
vaikus, šaukiančius šventovėje ir sakančius:
Osanna Dovîdo sūnui, užsidegė pykčiu 16 ir jam
tarė: Ar girdi, ką tie sako? Jėzus jiems tarė: Taip.
Ar niekados neskaitėte: *Iš vaikų ir žindan-
čių burnos prirengei tobulą gyrių*?
17 Ir, juos palikęs, jis išėjo laukan iš miesto į Be-
taniją ir tenai pasiliko.

18 Rytmetį, grįždamas į miestą, jis buvo alkanas.
19 Pamatęs pakelėje vieną figos medį, jis priėjo
prie jo ir nieko jame nerado, tik lapų. Jis jam
tarė: Tegul niekados per amžius neužsimezga iš
tavęs vaisius. Ir figos medis tuojau padžiūvo.

---

9 *Osanna*. Tas žodis paimtas iš žydų kalbos; jis reiš-
kia: gelbėk jį, t. y., Davîdo sūnų, Mesiją.

12 *Maininінkų*. Žydai turėjo mokėti šventyklai po
pusę šekelio ir tai žydiškais pinigais (plg. aug. 17, 23);
maininінkai keisdavo svetimus pinigus, kuriuos atsineš-
davo su savim žydai iš svetimų kraštų, į žydiškuosius.

19 *Figos medį*. Tas figos medis, lapuotas, bet nevai-
singas, yra paveikslas žydų sinagogos, kuri turėjo įstaty-
mus ir apeigas, bet neturėjo gerų darbų ir todėl buvo
atmesta.

[20] Tai matydami, mokytiniai stebėjosi ir sakė: Kaip
jis ūmai padžiūvo! [21] Atsakydamas gi Jėzus jiems
tarė: Iš tikrųjų, sakau jums, jei turėsite tikėjimo
ir nesvyruosite, ne tik tai darysite, kas atsitiko
figos medžiui, bet jei ir šitam kalnui sakytumėte:
Pasikelk ir meskis į jūrą, įvyks. [22] Ir visa, ko tik
prašysite maldoje tikėdami, gausite.

2. Viešpaties ginčai su parisiejais ir Rašto žinovais

28/II [23] Kaip jis buvo atėjęs į šventovę ir mokė, prie
jo prisiartino vyriausieji kunigai ir tautos vyres-
nieji ir tarė: Kokia galia tai darai? ir kas tau tą
galią davė? [24] Jėzus atsakydamas jiems tarė:
Paklausiu ir aš jus vieno dalyko; jei jį man pa-
sakysite, ir aš jums pasakysiu, kokia galia tai
darau. [25] Jono krikštas iš kur buvo? Iš dangaus,
ar iš žmonių? Bet jie galvojo sau vieni ir kalbėjo:
[26] Jei sakysime: Iš dangaus, jis mums tars: Tai
kodėl jam netikėjote? Jeigu sakysime: Iš žmonių,
mes turime bijoti minios, nes visi laikė Joną
pranašu. [27] Taigi, atsakydami Jėzui, jie tarė: Mes
nežinome. Ir jis jiems tarė: Nė aš jums nesakysiu,
kokia galia tai darau.
[28] Kaip jums regisi? Vienas žmogus turėjo du
sūnu; priėjęs pirmąjį, jis tarė: Sūnau, eik šian-
dien, dirbk mano vynuogyne. [29] Bet jis atsakyda-
mas tarė: Nenoriu. Paskui gi, atgailos sujudintas,
nuėjo. [30] Priėjęs ir antrąjį, jis taip pat pasakė.
Tasai atsakydamas tarė: Einu, viešpatie, ir neėjo.
[31] Katras tų dviejų padarė tėvo valią? Jie jam
tarė: Pirmasis. Jėzus jiems tarė: Iš tiesų, sakau

---

31 Katras tų dviejų... Žmogus, turįs du sūnu, yra čia Dievas; du sūnu — pagonys ir žydai; pagonys pradžioje nutolo nuo Dievo, bet paskui to gailėjosi, priėmė Evangeliją ir tuo būdu įvykdė savo tėvo valią; žydai noromis priėmė Mozės įstatymą, bet jo nesilaikė, nepriėmė paskiau Evangelijos ir todėl neįvykdė dangiško-

jums, muitininkai ir paleistuvės eis pirm jūsų
Dievo karalystėn. [32] Nes atėjo pas jus Jonas tei-
sybės keliu, bet jūs jam netikėjote; muitininkai ir
paleistuvės jam tikėjo; jūs, tai matydami, nė pas-
kui neturėjote atgailos, kad jam tikėtumėte.
[33] Pasiklausykite kito prilyginimo. Buvo žmogus 1
šeimininkas, kurs *įsiveisė vynuogyną*, Kovo
*aptvėrė jį tvora, iškasė jame spaus-
tuvą, pastatė bokštą*, išnuomojo jį vyni-
ninkams ir iškeliavo į svetimą šalį. [34] Atėjus vaisių
metui, jis siuntė savo tarnus pas vynininkus at-
siimti jo vaisių. [35] Bet vynininkai, nutvėrę jo
tarnus, vieną primušė, kitą nužudė, o kitą užmušė
akmenimis. [36] Jis vėl siuntė kitus tarnus, daugiau
kaip pirmųjų; ir su tais jie taip pat padarė.
[37] Pagaliau jis siuntė pas juos savo sūnų, tarda-
mas: Jie drovėsis mano sūnaus. [38] Bet vynininkai,
pamatę sūnų, kalbėjosi tarp savęs: Tas tėvonis;
eikite, užmuškime jį ir turėsime jo tėvonystę.
[39] Ir nutvėrę jie išmetė jį iš vynuogyno ir užmušė.
[40] Taigi, ką atėjęs vynuogyno viešpats padarys
aniems vynininkams? [41] Jie jam tarė: Jis piktai
nužudys piktuosius ir išnuomos savo vynuogyną
kitiems vynininkams, kurie jam atiduos vaisių
savo metu. [42] Jėzus jiems tarė: Ar jūs niekados
neskaitėte Raštuose: *Tas akmuo, kurį sta-
tytojai atmetė, pasidarė kertinis ak-
muo; tai Viešpaties padaryta ir nuo-*

---

jo Tėvo valios. — 32 *Teisybės keliu*: rodydamas jums teisybės kelią.

33 *Spaustuvą*: vynui iš vynuogių išspausti. — *Bokštą*: sargams. — 40 *Ką atėjęs...* Vynuogyno viešpats čia yra Dievas. Vynuogynas — žydų sinagoga Sen. Testamente. Artojai, kurie pasisamdė vynuogyną, buvo žydų vyriausybė. Tarnai, siųsti atsiimti vaisių, buvo pranašai. Sūnus — Jėzus Kristus. — 42 *Kertinis akmuo*: kurs remia visą rūmų kertį. Kertinis akmuo, kurį atmetė statytojai, žydų kunigai, yra Jėzus Kristus; juo pasirėme Naujojo Testamento Bažnyčia (Eklezija).

stabu mūsų akyse? [43] Todėl aš sakau jums,
kad Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota
tautai, kuri duoda jos vaisius. [44] Ir kas krinta ant
to akmens, tas suduš; ir ant ko jis krinta, tą
sutriuškins.

[45] Vyriausieji kunigai ir parisiejai, išgirdę jo
prilyginimus, suprato, kad jis apie juos kalba.
[46] Ir, ieškodami jo sugauti, jie bijojo minių, nes
jos laikė jį pranašu.

2 22. [1] Atsiliepdamas Jėzus vėl jiems kalbėjo prily-
III ginimais ir tarė: [2] Dangaus karalystė panaši į
žmogų karalių, kurs kėlė savo sūnui vestuves.
[3] Jis siuntė savo tarnus pašaukti pakviestųjų į
vestuves, bet jie nenorėjo ateiti. [4] Jis siuntė kitus
tarnus, tardamas: Sakykite pakviestiesiems: Štai,
aš paruošiau savo pokylį, mano jaučiai ir mano
peniukšliai papjauti ir visa paruošta; ateikite į
vestuves. [5] Bet jie tai nieku vertė ir nuėjo sau,
vienas į savo ūkį, o kitas į savo prekybą; [6] kiti,
nutvėrę jo tarnus ir išniekinę juos, užmušė. [7] Tai
išgirdęs karalius susirūstino ir, nusiuntęs savo
kariuomenę, išžudė anuos galvažudžius ir jų
miestą sudegino. [8] Tuomet jis tarė savo tarnams.
Vestuvės, tiesa, paruoštos, bet pakviestieji buvo
neverti. [9] Eikite tat į kryžkeles ir ką tik rasite,
šaukite į vestuves. [10] Jo tarnai, išėję į kelius,
surinko visus, kuriuos rado, piktus ir gerus, ir
vestuvės buvo pilnos sėdinčiųjų už stalo. [11] Kara-
lius įėjo pasižiūrėti sėdėjusiųjų už stalo ir, pama-
tęs tenai žmogų, neapsivilkusį vestuviniu drabu-
žiu, [12] jam tarė: Prieteliau, kaip čia įėjai, neturė-
damas vestuvinio drabužio? Jis tylėjo. [13] Tuomet

---

43 Jos: Dievo karalystės.

22. 2 Panaši į... Šitame prilyginime žmogus kara-
lius yra Dievas Tėvas, kurs kėlė vestuves savo Sūnui,
Jėzui Kristui; pakviestieji į vestuves buvo žydai, o tarnai
— Senojo Testamento pranašai ir šv. Jonas Krikštytojas.

karalius tarė tarnams: Surišę jam rankas ir kojas,
išmeskite jį laukan į tamsybes; ten bus verksmo
ir dantų griežimo. 14 Nes daug pašauktųjų, bet
maža išrinktųjų.
15 Tuomet parisiejai nuėję susitarė sugauti jį 3
kalboje. 16 Jie siuntė pas jį savo mokytinių su III
Erodo šalininkais ir sakydino: Mokytojau, mes
žinome, kad tu tiesiakalbis ir mokai Dievo kelio
tiesoje ir nė vienu nesirūpini, nes nežiūri žmonių
asmens. 17 Pasakyk tat mums, kaip tau rodosi:
dera duoti ciesoriui mokestį, ar ne? 18 Bet Jėzus,
pažinęs jų nedorumą, tarė: Kam mane gundote,
veidmainiai? 19 Parodykite man mokesčio pinigą.
Jie jam padavė denarą. 20 Jėzus jiems tarė: Kieno
tas paveikslas ir įrašas? 21 Jie jam sako: Cie-
soriaus. Tuomet jis jiems tarė: Atiduokite tat,
kas ciesoriaus, ciesoriui ir, kas Dievo, Dievui.
22 Tai girdėdami, jie stebėjosi ir, palikę jį, nuėjo
sau.
23 Tą dieną priėjo jį sadukiejai, kurie sako nee- 4
sant prisikėlimo, ir jį paklausė, 24 sakydami: Moky- III
tojau, Mozė tarė: *Jei kas mirtų, neturėda-
mas sūnaus, tegul jo brolis veda jo
moterį ir tepažadina savo broliui
ainiją.* 25 Buvo pas mus septyni broliai. Pirma-
sis, vedęs moterį, mirė ir, neturėdamas vaikų,
paliko savo moterį savo broliui. 26 Taip pat an-
trasis ir trečiasis iki septintajam. 27 Pagaliau po
jų visų mirė ir moteriškė. 28 Taigi, prisikėlime
kurio iš septynių ji bus moteris? Juk visi yra ją
turėję. 29 Atsakydamas Jėzus jiems tarė: Jūs

---

16 *Erodo šalininkais.* Jie mokė, kad yra teisingas dalykas mokėti mokesčius Erodui ir Romos ciesoriui, todėl buvo parisiejų nekenčiami. — *Nežiūri...*: nežiūri, ką sakys apie tave žmonės, jiems nepataikauji ir jų nebijai.

24 *Tepažadina...* Pirmas iš tokios moterystės sūnus turėjo būti laikomas mirusiojo brolio sūnumi.

klystate, nežinodami nei Raštų, nei Dievo galybės.
30 Nes prisikėlime vyrai neves moterų ir moterys
netekės, bet bus, kaip Dievo angelai danguje. 31 O
apie numirusiųjų prisikėlimą ar neskaitėte, kas
jums Dievo pasakyta šiais žodžiais: 32 Aš Abrao-
mo Dievas, ir Izaoko Dievas, ir Jokū-
bo Dievas? Jis Dievas ne mirusiųjų, bet
gyvųjų. 33 Tai girdėdamos, minios stebėjosi jo
mokslu.

5 34 Bet parisiejai, išgirdę, kad jis privertęs nutilti
III sadukiejus, susiėjo į draugę, 35 ir vienas jų, ista-
tymo mokytojas, jį paklausė, gundydamas jį:
36 Mokytojau, koks didžiausias įsakymas įstatyme?
37 Jėzus jam tarė: Mylėsi Viešpatį, savo
Dievą, visa savo širdimi, visa savo
siela ir visa savo mintimi. 38 Tai didžiau-
sias ir pirmasis įsakymas. 39 Antras gi į jį panašus:
Mylėsi savo artimą, kaip pats save.
40 Šitiedviem įsakymais remiasi visas įstatymas ir
pranašai.

41 Susirinkus parisiejams, Jėzus juos paklausė,
sakydamas: 42 Ką jūs manote apie Kristų? Kieno
jis sūnus? Jie jam atsakė: Dovîdo. 43 Jis jiems
tarė: Kaipgi Dovîdas vadina jį Dvasioje Viešpa-
čiu, nes sako: 44 Viešpats tarė mano
Viešpačiui: Sėskis mano dešinėje,
kolei aš padarysiu iš tavo nepriete-
lių tau pakojį? 45 Jei tat Dovîdas vadina jį
Viešpačiu, kaipgi jis jo sūnus? 46 Ir nė vienas
negalėjo jam atsakyti nei žodžio, nei kas nors
drįso nuo tos dienos daugiau jį klausti.

6 23. 1 Tuomet Jėzus kalbėjo minioms ir savo
III mokytiniams, 2 tardamas: Rašto žinovai ir parisie-
jai atsisėdo Mozės kraseje. 3 Taigi, visa, ką tik jie

40 Pranašai: pranašų mokslas.
43 Dvasioje: šv. Dvasios įkvepiamas.

jums sako, laikykite ir darykite; bet nesielgkite
taip, kaip jie elgiasi; nes jie sako ir nedaro. 4 Nes
jie riša sunkias ir nepakeliamas naštas ir deda
žmonėms ant pečių, o savo pirštu jie nenori jų
pajudinti. 5 Visus savo darbus jie daro, kad juos
žmonės matytų; todėl jie daro savo atsiminimo
ženklus platesnius ir didina kutus. 6 Jie mėgsta
pirmąsias vietas pokyliuose, ir pirmąsias krases
sinagogose, 7 ir pasveikinimus prekyvietėje, ir būti
žmonių vadinami rabbi. 8 Jūs gi nesivadinkite
rabbi, nes vienas jūsų mokytojas, o visi jūs broliai.
9 Ir nė vieno nevadinkite sau žemėje tėvu,
nes vienas jūsų Tėvas, kurs yra danguje. 10 Nesivadinkite
mokytojais, nes jūsų mokytojas vienas,
Kristus. 11 Kas iš jūsų didesnis, bus jūsų tarnas.
12 Kas save augština, bus pažemintas, o kas save
žemina, bus išaugštintas.

13 Vargas jums, Rašto žinovai ir parisiejai, veid- 7
mainiai, kad jūs užrakinate žmonėms dangaus III
karalystę. Nes jūs patys neįeinate ir norinčiųjų
įeiti neįleidžiate. 14 Vargas jums, Rašto žinovai ir
parisiejai, veidmainiai, nes jūs ryjate našlių namus,
kalbėdami ilgas maldas; todėl jūs gausite rūstesnį
teismą.

---

23. 5 Atsiminimo ženklus. Žydai nešiodavo pergamento skiauteles, įdėtas į mažas dėžutes, kurias maldos metu prisirišdavo sau prie kaktos ir prie kairės rankos. Tose skiautelėse buvo parašyti žodžiai, paimti iš šv. Rašto, iš Mozės įstatymo. Parisiejai, norėdami parodyti save uolesnius esant įstatymui, darydavo tas skiauteles kaskart platesnes. Nuo keturių drabužio kerčių kabėdavo nedideli kutai siūlų pavidalo. Ir juos parisiejai turėjo didesnius. — 7 Rabbi: Mokytojau. — 8 Nesivadinkite... Išganytojas čia peikia puikybę, perdaug didį tėvų, mokytojų, vadovų išsiaugštinimą, primindamas, kad augščiausias ir mokytojas, ir tėvas, ir vadovas yra Dievas. Jis visai negriauna tėvų ar vadovų valdžios, tik paskiria ribas, kurias senovėje žmonės dažnai peržengdavo.

[15] Vargas jums, Rašto žinovai ir parisiejai, veid-
mainiai, nes jūs apeinate jūrą ir sausumą vienam
naujatikiui padaryti ir, kai jis padarytas, jūs
darote iš jo pragaro sūnų dvigubai taip piktą
kaip jūs.
[16] Vargas jums, aklieji vadai, kurie sakote: Kas
nors prisiekė šventykla, tai niekai, o kas prisiekė
šventyklos auksu, turi pareigą. [17] Paiki ir akli! Nes
kas didesnis, auksas ar šventykla, kuri pašventina
auksą? [18] Ir kas tik prisiekė altoriumi, tai niekai,
o kas prisiekė ant jo esančiąja dovana, turi
pareigą. [19] Akli! Nes kas didesnis, dovana ar al-
torius, kurs pašventina dovaną? [20] Taigi, kas pri-
siekia altoriumi, prisiekia juo ir visais ant jo
esančiais dalykais. [21] Ir kas nors prisiekia šven-
tykla, prisiekia ja ir tuo, kas joje gyvena. [22] Ir
kas prisiekia dangumi, prisiekia Dievo sostu ir
tuo, kas jame sėdi.
[23] Vargas jums, Rašto žinovai ir parisiejai, veid-
mainiai, kurie duodate dešimtinę iš mėtos, krapų
ir kmynų, o apleidžiate svarbesnius įstatymo daly-
kus, teisingumą, pasigailėjimą ir ištikimybę. Tai
reikėjo daryti ir anų neapleisti. [24] Akli vadai,
kurie iškošiate uodą, o praryjate kupranugarį.
8 [25] Vargas jums, Rašto žinovai ir parisiejai, veid-
III mainiai, kurie kuopiate, kas yra iš viršaus taurės
ir dubens, o viduje esate pilni plėšrumo ir ne-
švarumo. [26] Aklasai parisiejau, iškuopk pirma, kas

---

15 Apeinate: norėdami patraukti į savo tikėjimą nors vieną pagonį. Tokie nauji žydai buvo vadinami prozelitais.

16 Tai niekai: valia esą tokios priesaikos nesilaikyti. — Turi pareigą: turi atitesėti, ką yra pažadėjęs.

23 Duodate... Parisiejai atiduodavo šventyklai dešimtinę net iš menkiausių, įstatyme nepaminėtų žolelių, kad pasirodytų teisūs, bet draug nieku palaikydavo daug svarbesnius įstatymo reikalavimus.

viduje taurės ir dubens, kad pasidarytų švaru ir
tai, kas yra iš viršaus.
27 Vargas jums, Rašto žinovai ir parisiejai, veid-
mainiai, nes jūs panašūs į pabaltintus kapus, kurie
iš oro pusės rodosi žmonėms labai gražūs, o viduje
pilni mirusiųjų kaulų ir visokių puvėsių. 28 Taip
ir jūs iš viršaus, tiesa, rodotės žmonėms teisūs, o
viduje esate pilni veidmainystės ir nedorumo.
29 Vargas jums, Rašto žinovai ir parisiejai, veid-
mainiai, kurie statote pranašams antkapes ir puo-
šiate teisiųjų paminklus. 30 Jūs sakote: Jei būtu-
mėm buvę mūsų tėvų dienomis, mes nebūtumėme
su jais dalyvavę pranašų kraujuje. 31 Taip jūs
liudijate patys prieš save, kad jūs sūnūs tų, kurie
žudė pranašus. 32 Pripildykite ir jūs jūsų tėvų
saiką.
33 Žalčiai, angių veisle, kaip jūs ištrūksite nuo
pragaro teismo? 34 Todėl štai aš siunčiu pas jus
pranašų, išmintingųjų ir Rašto žinovų; vienus jų
jūs užmušite ir prikalsite ant kryžiaus, kitus plak-
site savo sinagogose ir persekiosite nuo miesto iki
miestui, 35 kad ant jūsų kristų visas nekaltas
kraujas, išlietas žemėje, pradėjus teisiojo Abelio
krauju iki kraujui Barakijo sūnaus, Zakarijo, kurį
jūs užmušėte tarp šventyklos ir altoriaus. 36 Iš
tikrųjų, sakau jums, visa tai ateis šitai kartai.
37 Jeruzale, Jeruzale, kuri žudai pranašus ir
užmuši akmenimis tuos, kurie tau siųsti, kiek
kartų aš norėjau surinkti tavo vaikus, kaip višta
surenka savo viščiukus po sparnais, ir tu nenorė-

---

30 P r a n a š ų k r a u j u j e : pranašų žudyme. — 32 P r i p i l d y k i t e . . . Išganytojas čia kalba šventai susirūstinęs ir lyg kad sako: Piktus darbus, kuriuos pradėjo jūsų tėvai, jūs pabaigkite. Jie užmušė tarnus, jūs prikalkite ant kryžiaus Viešpatį; jie žudė pranašus, o jūs nužudysite tą, apie kurį pranašai kalbėjo.

33 P r a g a r o t e i s m o : pragaro bausmės, kuri bus jums paskirta teisme.

jai. 38 Štai, jūsų namai bus jums palikti tušti.
39 Nes, aš sakau jums, nuo šio laiko jūs manęs
daugiau nebematysite, kolei nesakysite: *Pagir-
tas, kurs ateina Viešpaties vardu.*

3. Jėzaus pranašystės apie Jeruzalės sugriovimą ir apie pasaulio pabaigą

9 **24.** 1 Išėjęs iš šventovės, Jėzus ėjo toliau. Tuomet
III priėjo jo mokytiniai jam parodyti šventovės
pastatų. 2 Jis atsakydamas jiems tarė: Ar matote
visa tai? Iš tiesų, sakau jums, neliks čia akmens
ant akmens, kurs nebūtų išgriautas. 3 Sėdint jam
Alyvų kalne, prie jo priėjo skyrium mokytiniai
ir tarė: Pasakyk mums, kada tai bus? ir koks tavo
atėjimo ir pasaulio pabaigos ženklas?

4 Atsakydamas Jėzus jiems tarė: Žiūrėkite, kad
kas nors jūsų nesuklaidintų. 5 Nes daugelis ateis
mano vardu ir sakys: Aš Kristus, ir jie suklaidins
daugelį. 6 Nes jūs išgirsite kalbant apie karus ir
apie karų gandus. Žiūrėkite, kad neišsigąstumėte,
nes *reikia, kad tai įvyktų*. Bet dar tai ne
galas, 7 nes *tauta sukils prieš tautą ir
karalystė prieš karalystę*; vietomis bus
maro, bado ir žemės drebėjimų. 8 O visa tai
skausmų pradžia. 9 Tuomet jus kankins ir jus
žudys, ir jūs būsite visų tautų nekenčiami dėl
mano vardo. 10 Tuomet *daugelis pasipik-
tins*, vieni kitus išduos ir vieni kitų nesikęs.
11 Kils daug netikrų pranašų ir suvedžios daugelį.
12 Ir kadangi bus apsčiai neteisybės, daugelio meilė
atauš. 13 O kas bus ištvermingas iki galui, tas bus
išgelbėtas. 14 Ir šita karalystės Evangelija bus skel-
biama visame pasaulyje paliudyti visoms tautoms,
ir tuomet ateis galas.

15 Kai jau išvysite pranašo Danielio paskelbtą

sunaikinimo nuobodą, stovinčią šventoje
vietoje, — kas tai skaito, teišmano, — 16 tuomet,
kas yra Judiejoje, tegul bėga į kalnus, 17 ir, kas
ant stogo, tenelipa žemėn ko nors pasiimti iš savo
namų, 18 ir, kas lauke, tenegrįžta savo jupos pasi-
imti. 19 Vargas nėščioms ir žindančioms anomis
dienomis! 20 Melskitės, kad jums netektų bėgti
žiemą ar subatoje. 21 Nes tuomet bus didelė
priespauda, kokios nebuvo nuo pa-
saulio pradžios iki šiolei ir nebebus.
22 Ir jei tos dienos nebūtų buvusios sutrumpintos,
neišsigelbėtų nė vienas žmogus; bet dėl išrink-
tųjų tos dienos bus sutrumpintos.

23 Tuomet jei kas jums sakytų: Štai, čia Kristus
ar tenai, netikėkite. 24 Nes kils netikrų kristų ir
netikrų pranašų, ir jie darys didelių
ženklų ir stebuklų, kad būtų suklaidinti (jei
tai būtų galima) net išrinktieji. 25 Štai, aš jums
iš anksto paskelbiau. 26 Jei tat jums sakytų: Štai,
jis tyruose, neišeikite; štai, namų gilumoje, neti-
kėkite. 27 Nes kaip žaibas eina iš rytų ir pasirodo
iki vakarų, taip bus ir žmogaus Sūnaus atėjimas.
28 Nes kur tik bus maitos, ten susirinks ir erelių.

29 Tuojau, po tų dienų priespaudos, aptems 10
saulė, mėnulis nebeduos savo švie- III
sos, žvaigždės kris nuo dangaus, ir
dangaus galybės bus sujudintos.
30 Tuomet pasirodys danguje žmogaus Sūnaus
ženklas, ir tuomet visos žemės giminės
raudos ir išvys žmogaus Sūnų, atei-
nantį dangaus debesyse su didele galybe

---

24. 17 Ant stogo. Žydų namų stogas buvo visai plokš-
čias, taip kad ant jų buvo galima laisvai vaikščioti. Nuo
stogo kopėčiomis galima buvo nulipti stačiai į gatvę. —
— 20 Subatoje. Subatos, kitaip sakant, poilsio dieną
žydams buvo leidžiama eiti tiktai tūkstantį žingsnių, bet
ne toliau.

ir didenybe. 31 Jis siųs savo angelus su trimitu
ir su skardžiu balsu, ir jie surinks jo
išrinktuosius iš keturių vėjų, nuo vieno
dangaus pakraščio iki kitam.
32 Mokykitės prilyginimo iš figos medžio. Kai jo
šaka jau minkštėja ir sprogsta lapai, jūs žinote,
kad vasara arti; 33 taip pat ir jūs, visa tai išvydę,
žinokite, kad jis arti, duryse. 34 Iš tikrųjų, sakau
jums, šita giminė nepraeis, iki visa tai įvyks.
35 Dangus ir žemė praeis, o mano žodžiai nepraeis.
11 36 Bet anos dienos ir valandos niekas nežino,
III nei dangaus angelai, tik vienas Tėvas. 37 Nes kaip
buvo Noės dienomis, taip bus ir žmogaus Sūnaus
atėjime. 38 Nes kaip dienomis pirma tvano jie
valgė ir gėrė, vedė moteris ir leido moterystėn
savo vaikus iki tai dienai, kurią Noė įėjo į laivą,
39 ir jie nieko nežinojo, kolei atėjo tvanas ir visus
nunešė, taip bus ir žmogaus Sūnaus atėjime.
40 Tuomet bus du lauke, vienas bus paimtas, o
kitas paliktas; 41 dvi malėji prie girnų, viena bus
paimta, o kita palikta. 42 Budėkite tat, nes nežinote,
kurią valandą jūsų Viešpats ateis. 43 Tai gi žino-
kite, jei šeimininkas žinotų, kurią valandą vagis
ateis, juk jis budėtų ir neleistų įsiveržti į savo
namus. 44 Todėl būkite ir jūs pasiruošę, nes tą va-
landą, kurios jūs nežinote, žmogaus Sūnus ateis.
45 Kaip rodosi, kas yra ištikimas ir gudrus tarnas,
kurį jo viešpats pastatė prie savo šeimynos, kad
jiems duotų valgio tinkamu metu? 46 Palaimintas
tas tarnas, kurį atėjęs jo viešpats randa taip da-
rantį. 47 Iš tikrųjų, sakau jums, jis pastatys jį prie
visų savo gėrybių. 48 O jei anas tarnas būtų piktas
ir sakytų savo širdyje: Mano viešpats užtrunka

---

33 Arti, duryse. Kada išvysite tai, apie ką sakyta augščiau (24, 29 eil.), žinokite, kad žmogaus Sūnus yra arti ir tuojau pasirodys.

49 ir imtų mušti savo draugus, o valgytų ir gertų
su girtuokliais, 50 tai to tarno viešpats pareis tą
dieną, kurią nesitiki, ir tą valandą, kurios nežino,
51 ir atkirs jį, ir duos jam dalią su veidmainiais;
ten bus verksmo ir dantų griežimo.

25. 1 Tuomet dangaus karalystė bus panaši į 12
dešimtį mergaičių, kurios, pasiėmusios savo žibin- III
tus, išėjo pasitikti jaunikio ir jaunosios. 2 Penkios
iš jų buvo paikos, o penkios gudrios. 3 Penkios
paikosios, pasiimdamos žibintus, nepasiėmė su
savim aliejaus; 4 gudriosios gi draug su žibintais
pasiėmė aliejaus savo induose. 5 Jaunikiui užtrun-
kant, visos susnūdo ir užmigo. 6 Vidunaktį pasi-
girdo šauksmas: Štai, ateina jaunikis, išeikite jam
priešais. 7 Tuomet visos tos mergaitės atsikėlė ir
taisė savo žibintus. 8 Paikosios sakė gudriosioms:
Duokite mums savo aliejaus, nes mūsų žibintai
gęsta. 9 Gudriosios atsakė, tardamos: Kad kartais
nepristigtų mums ir jums, verčiau eikite pas par-
davėjus ir sau nusipirkite. 10 Joms einant pirktis,
atėjo jaunikis, ir kurios buvo pasiruošusios, įėjo
draug su juo į vestuves, ir durys buvo uždarytos.
11 Pagaliau atėjo ir likusios mergaitės ir sakė:
Viešpatie, viešpatie, atidaryk mums. 12 Bet jis at-
sakydamas tarė: Iš tikrųjų, sakau jums, aš jūsų
nepažįstu. 13 Budėkite tat, nes nežinote nei dienos,
nei valandos.

14 Nes bus taip, kaip su žmogumi, kurs, iškeliau- 13
damas svetur, pasišaukė savo tarnus ir perdavė III
jiems savo turtus. 15 Vienam jis davė penkis

---

25. 13 **B u d ė k i t e . . .** Mergaičių prilyginimu Kristus įrodo gerų darbų reikiamumą. Jaunikis, vedąs jaunąją į savo namus, yra Kristus, kurs teismo dieną įves savo Bažnyčią (Ekleziją) į dangaus karalystę. Mergaitės — visi tikintieji, žibintai — jų tikėjimas, o aliejus — geri darbai. Negana bus turėti žibintus, t. y., tikėjimą, norint įeiti dangaus karalystėn, bet reikės draug ir aliejaus, t. y., gerų darbų.

talentus, kitam du, o trečiam vieną, kiekvienam
pagal jo gabumą, ir tuojau iškeliavo. 16 Tas, kurs
buvo gavęs penkis talentus, nuėjęs jais vertėsi ir
pelnė kitus penkis. 17 Taip pat ir kurs buvo gavęs
du, pelnė kitu du. 18 Kurs gi buvo gavęs vieną,
nuėjęs įkasė jį į žemes ir paslėpė savo valdovo
pinigus.
19 Daug laiko praslinkus, tų tarnų valdovas parėjo
ir darė su jais apyskaitą. 20 Priėjo tas, kurs
buvo gavęs penkis talentus, ir atnešė kitus penkis
talentus, sakydamas: Viešpatie, tu man davei
penkis talentus; štai, aš pelniau dar kitus penkis.
21 Jo valdovas jam tarė: Gerai, gerasis ir ištikimasis
tarne; kadangi tu buvai ištikimas ant nedaugelio,
aš ant daugelio tave pastatysiu; įeik į
savo viešpaties džiaugsmą. 22 Priėjo ir tas, kurs
buvo gavęs du talentu, ir tarė: Viešpatie, tu man
davei du talentu; štai, aš pelniau dar kitu du.
23 Jo valdovas jam tarė: Gerai, gerasis ir ištikimasis
tarne; kadangi tu buvai ištikimas ant nedaugelio,
aš ant daugelio tave pastatysiu; įeik į
savo viešpaties džiaugsmą. 24 Priėjęs ir tas, kurs
buvo gavęs vieną talentą, tarė: Viešpatie, aš žinau,
kad tu kietas žmogus; tu pjauni, kur nesėjai, ir
renki, kur nebarstei; 25 bijodamas aš nuėjau ir
paslėpiau tavo talentą žemėse; štai jis, imk, kas tavo.
26 Atsakydamas jo viešpats jam tarė: Piktasis tarne
ir tinginy, tu žinojai, kad aš pjaunu, kur nesėjau, ir
renku, kur nebarsčiau; 27 taigi, tau reikėjo pavesti
mano pinigus pinigų maininінkams, ir sugrįžęs aš
juk būčiau gavęs kas mano su palūkanomis.
28 Taigi, atimkite iš jo talentą ir duokite tam, kurs
turi dešimtį talentų. 29 Nes kiekvienam turinčiam
bus duota, ir jis apsčiai turės; o iš to, kurs neturi,

21 Įeik...: gauk ir tu tą džiaugsmą, kurį turi tavo viešpats. — 29 Bus atimta. Kas naudojasi Dievo malo-

bus atimta ir tai, ką jis regisi turįs. 30 Ir nenau-
dingą tarną išmeskite laukan į tamsybes; ten bus
verksmo ir dantų griežimo.

31 Kai žmogaus Sūnus ateis savo didenybėje ir 14
d r a u g s u j u o v i s i a n g e l a i, tuomet jis at- III
sisės savo didenybės soste. 32 Visos tautos bus
surinktos ties juo, ir jis atskirs juos vienus nuo
kitų, kaip piemuo atskiria avis nuo ožių. 33 Avis
jis pastatys savo dešinėje, ožius gi kairėje.

34 Tuomet karalius tars tiems, kurie bus jo deši-
nėje: Eikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldė-
kite jums nuo pasaulio įkūrimo prirengtą karalystę.
35 Nes aš buvau išalkęs, ir jūs mane pavalgydinote;
buvau ištroškęs, ir jūs mane pagirdėte; buvau
svečias, ir jūs mane priėmėte; 36 buvau nuogas, ir
jūs mane pridengėte; ligonis, ir jūs mane aplan-
kėte; buvau kalėjime, ir jūs atėjote pas mane.
37 Tuomet teisieji jam atsakys ir tars: Viešpatie,
kada mes tave matėme alkaną ir tave valgydi-
nome, trokštantį ir tave girdėme? 38 Kada mes tave
matėme svečią ir tave priėmėm, ar nuogą ir tave
pridengėme? 39 Arba kada mes tave matėme ligonį
ar kalėjime ir atėjome pas tave? 40 Ir atsakydamas
karalius jiems tars: Iš tikrųjų, sakau jums, kiek
kartų jūs tai padarėte vienam šitų mano mažiau-
siųjų brolių, man padarėte.

41 Tuomet jis sakys ir tiems, kurie bus kairėje:
Eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją
ugnį, kuri sukurta velniui ir jo angelams. 42 Nes
aš buvau išalkęs, ir jūs manęs nepavalgydinote;
buvau ištroškęs, ir jūs manęs nepagirdėte; 43 bu-

---

nėmis, tas gaus jų daugiau, o kas nesinaudoja, iš to bus jos visai atimtos. — Talentų prilyginimas pamoko, kad reikia naudotis Dievo malonėmis. Viešpats, duodąs tarnams talentų, yra Jėzus Kristus, tarnai — mes esame; talentai yra malonės ir aplinkybės, kurias gauna kiekvienas iš mūsų, kad gera darytų.

vau svečias, ir jūs manęs nepriėmėte; nuogas, ir
nepridengėte manęs; ligonis ir kalėjime, ir jūs
neaplankėte manęs. [44] Tuomet ir jie jam atsakys,
tardami: Viešpatie, kada mes tave matėme alkaną,
ar trokštantį, ar svečią, ar nuogą, ar ligonį, ar
kalėjime, ir tau netarnavome? [45] Tuomet jis jiems
atsakys, tardamas: Iš tikrųjų, sakau jums, kiek
kartų tai nepadarėte vienam iš šitų mažiausiųjų,
nė man nepadarėte. [46] Ir eis šitie į amžinąją
kančią, o teisieji į amžinąjį gyvenimą.

4. Paskutinė vakarienė ir Kristaus kančia

15 **26.** [1] Ir atsitiko, kad Jėzus, pabaigęs visas šitas
III kalbas, tarė savo mokytiniams: [2] Jūs žinote, kad
po dviejų dienų bus Velykos, ir žmogaus Sūnus
bus įduotas prikalti ant kryžiaus.

[3] Tuomet vyriausieji kunigai ir tautos vyresnieji
susirinko į kiemą vyriausiojo kunigo, kurs vadi-
nosi Kajipas, [4] ir tarėsi sugauti Jėzų klasta ir
užmušti. [5] Bet jie sakė: Ne šventą dieną, kad
kartais nekiltų žmonėse maišto.

[6] Esant Jėzui Betanijoje, Simono Raupsuotojo
namuose, [7] prie jo priėjo moteriškė su alebastriniu
indu brangaus tepalo ir išpylė ant galvos, jam
sėdint už stalo. [8] Tai matydami, mokytiniai buvo
nepatenkinti ir sakė: Kam tas eikvojimas? [9] Nes
tai buvo galima brangiai parduoti ir duoti betur-
čiams. [10] Tai žinodamas, Jėzus jiems tarė: Kam

---

26. [2] Velykos, žydiškai Pascha (Pesach). Žydai švęsdavo Velykas paminėti išėjimui iš Egipto. Su maldomis ir apeigomis jie valgydavo velykinį avinėlį, atsimindami aną avinėlį, kurį valgė jų seneliai prieš pat išeisiant iš Egipto vergijos ir kurio krauju, Dievui paliepus, buvo pateptos jų durų staktos; nes angelas, siųstas išžudyti egiptiečių pirmagimių, aplenkė visus namus, kurių durys buvo krauju pažymėtos. Tas avinėlis buvo paveikslas Jėzaus Kristaus, kurio kraujas išvadavo mus nuo amžinojo žuvimo.

esate įkyrūs šitai moteriškei? Ji juk padarė man
gerą darbą. [11] Nes beturčių jūs visados turite su
savim, o mane nevisados turite. [12] Nes, išpildama
šitą tepalą ant mano kūno, ji tai padarė mano
laidotuvėms. [13] Iš tikrųjų, sakau jums, kur tik
visame pasaulyje bus skelbiama šita Evangelija,
bus sakoma jos atsiminimui, ir ką ji yra padariusi.
[14] Tuomet vienas iš dvylikos, kurs vadinosi Ju- 16
das Iskarijotas, nuėjo pas vyriausius kunigus [15] ir III
jiems tarė: Ką norite man duoti, ir aš jį jums
įduosiu? Jie gi jam paskyrė trisdešimtis
sidabrinių. [16] Ir nuo to meto jis ieškojo pro-
gos jį įduoti.
[17] Pirmą neraugintos duonos dieną mokytiniai
atėjo pas Jėzų ir sakė: Kur nori, kad mes tau
paruoštumėm valgyti Velykų avinėlį? [18] Jėzus tarė:
Eikite į miestą pas vieną žmogų ir jam tarkite:
Mokytojas sako: Mano metas arti; pas tave aš
darau Velykas drauge su savo mokytiniais. [19] Mo-
kytiniai padarė, kaip Jėzus jiems įsakė, ir prirengė
Velykas.
[20] Atėjus vakarui, jis atsisėdo už stalo draug su 17
dvylika savo mokytinių [21] ir, jiems valgant, tarė: III
Iš tikrųjų, sakau jums, vienas iš jūsų mane įduos.
[22] Labai nuliūdę jie ėmė kiekvienas klausinėti:
Argi aš, Viešpatie? [23] O Jis atsakydamas tarė:
Kurs dažo draug su manim ranką į indą, tas

---

12 Laidotuvėms. Žyduose buvo paprotys, laidojant numirėlius, tepti juos kvepiančiais tepalais. Išganytojas parodo čia, jog jau visai arti jo laidotuvių laikas ir kad Marija, tarsi tai jausdama, patepė jo kūną.

15 Sidabrinių: pinigų. Jie buvo verti apie 170 litų. Tiek anais laikais mokėdavo už menkiausią vergą.

17 Neraugintos... Per visas Velykų dienas, pradedant vakaru prieš pirmą dieną, žydams draudžiama valgyti ką nors rauginta. Vietoje raugintos duonos jie valgo neraugintą, vadinamus „macus". Nuo tos prėskinės duonos ir Velykų šventės vadinamos Neraugintos duonos šventėmis. — 23 Kurs dažo... Trims ar keturiems

mane įduos. 24 Žmogaus Sūnus, tiesa, eina, kaip
apie jį parašyta, bet vargas tam žmogui, kurio
žmogaus Sūnus bus įduotas. Geriau būtų tam
žmogui, jei jis nebūtų gimęs. 25 Atsiliepdamas Ju-
das, kurs jį įdavė, tarė: Argi aš, Mokytojau? Jis
jam tarė: Tu tai pasakei.
26 Jiems valgant vakarienę, Jėzus ėmė duoną,
palaimino ją ir laužė, davė savo mokytiniams ir
tarė: Imkite ir valgykite, tai yra mano kūnas.
27 Jis ėmė ir taurę, dėkojo ir jiems davė, saky-
damas: Gerkite iš jos visi, 28 nes tai yra mano
kraujas naujosios *sandoros*, kurs bus išlie-
tas už daugelį nuodėmėms atleisti. 29 Sakau gi
jums, nuo šio laiko aš daugiau nebegersiu šito
vynmedžio vaisiaus iki tai dienai, kada gersiu jį
naują draug su jumis mano Tėvo karalystėje.
18 30 Ir, pakalbėję giesmę, jie išėjo į Alyvų kalną.
III 31 Tuomet Jėzus jiems tarė: Visi jūs šią naktį
manimi pasipiktinsite. Nes parašyta: *Aš užgau-
siu piemenį, ir bandos avys išsi-
sklaidys.* 32 O kai būsiu prisikėlęs iš numiru-
siųjų, aš nueisiu pirm jūsų į Galilieją. 33 Atsiliep-

---

buvo atskiras indas, į kurį kiekvienas dažydavo duoną. Judas, sėdėdamas arti Išganytojo, dažė savo duoną draug su juo.

26 *Tai yra...* Išganytojas nesako: tai yra mano kūno paveikslas, nei: čia toje duonoje yra mano kūnas, bet stačiai: tai yra mano kūnas, t. y., duona visa *pavirto* į Jėzaus Kristaus kūną ir jau nebėra duonos, bet tiktai kūnas. — 28 *Naujosios sandoros.* Senoji sandora buvo Dievo padaryta su žydais ir patvirtinta gyvulių krauju; naujoji sandora tarp Dievo ir žmonijos patvirtinta Išganytojo krauju. — 29 *Iš šito vynmedžio...* Išganytojas čia kalba jau nebe apie tą vyną, kurs tapo krauju, kaip aiškiai galima matyti iš šv. Luko evangelijos žodžių (Lk 22, 18), bet apie vyną, kurs buvo geriamas, valgant velykinį avinėlį. Jėzus savo garbėje su savo išrinktaisiais gers naujo vyno, kurs taip skirsis nuo žemiškojo, kaip dvasinės linksmybės skiriasi nuo žemiškųjų.

31 *Pasipiktinsite:* kada matysite mane pažemintą, jūsų tikėjimas susilpnės, ir jūs pasiduosite baimei.

damas Petras jam tarė: Jei ir visi tavimi pasi-
piktintų, aš niekuomet nepasipiktinsiu. 34 Jėzus
jam tarė: Iš tikrųjų, sakau tau, šią naktį pirma,
negu gaidys pragys, tu tris kartus manęs išsiginsi.
35 Petras jam tarė: Nors man reiktų ir mirti draug
su tavimi, aš tavęs neišsiginsiu. Taip pat ir visi
mokytiniai kalbėjo.

36 Tuomet Jėzus atėjo drauge su jais į ūkį, va-
dinamą Getsemane, ir tarė savo mokytiniams:
Pasėdėkite čia, kolei aš ten nueisiu ir melsiuos.
37 Ir pasiėmęs su savim Petrą ir du Zebediejaus
sūnu, jis pradėjo liūdėti ir sielvartauti. 38 Tuomet
jis jiems tarė: Mano siela nuliūdusi iki
mirčiai; pasilikite čia ir budėkite drauge su manimi.

39 Ir paėjėjęs truputį tolyn, jis parpuolė kniūbs-
čias, melsdamos ir sakydamas: Mano Tėve, jei
galima, tegul ta taurė praeina pro mane; tačiau
ne kaip aš noriu, bet kaip tu. 40 Po to jis atėjo
pas savo mokytinius, rado juos miegančius ir tarė
Petrui: Taip, jūs negalėjote budėti su manim nė
vienos valandos? 41 Budėkite ir melskitės, kad
neįpultumėte į pagundą. Dvasia, tiesa, stropi, bet
kūnas silpnas. 42 Jis vėl antrą kartą nuėjo ir mel-
dėsi, sakydamas: Mano Tėve, jei ta taurė negali
praeiti mano negerta, tebūnie tavo valia. 43 Jis
vėl atėjo ir rado juos miegančius; nes jų akys
buvo mieguistos. 44 Palikęs juos, jis vėl nuėjo ir
trečią kartą meldėsi, sakydamas tuos pačius
žodžius. 45 Tuomet jis atėjo pas savo mokytinius
ir jiems tarė: Miegokite jau ir ilsėkitės; štai,
valanda prisiartino, ir žmogaus Sūnus bus įduo-
tas į nusidėjėlių rankas. 46 Kelkitės, eikime; štai,
prisiartino tas, kurs mane įduos.

---

39 Melsdamos... Todėl ir mums valia melstis, kad mus aplenktų skausmai ir kentėjimai, bet ta mintimi, jei tai sutinka su Dievo valia.

19 [47] Dar jam tebekalbant, štai, atėjo vienas iš
III dvylikos, Judas, ir draug su juo didelė minia su
kalavijais ir su vėzdais, atsiųsta vyriausiųjų kuni-
gų ir tautos vyresniųjų. [48] O jo įdavėjas buvo jiems
davęs ženklą, sakydamas: Kurį aš pabučiuosiu, tai
jis; suimkite jį. [49] Ir tuojau priėjęs prie Jėzaus,
jis tarė: Sveikas, Mokytojau. Ir jis jį pabučiavo.
[50] O Jėzus jam tarė: Prieteliau, ko atėjai? Tuomet
jie prisiartino, pakėlė prieš Jėzų rankas ir jį
suėmė. [51] Ir štai, vienas buvusiųjų su Jėzumi,
ištiesdamas ranką, išsitraukė savo kalaviją ir,
ištikęs vyriausiojo kunigo tarną, nukirto jam ausį.
[52] Tuomet Jėzus jam tarė: Kišk atgal savo kalaviją
į jo vietą; nes visi, kurie ima kalaviją, pražus
nuo kalavijo. [53] Ar manai, kad aš negaliu melsti
savo Tėvą, ir jis tuojau man atsiųs daugiau kaip
dvylika legijonų angelų? [54] Bet kaipgi tuomet
įvyks Raštai, kad taip turi atsitikti?

[55] Aną valandą Jėzus tarė minioms: Kaip prieš
galvažudį jūs išėjote su kalavijais ir su vėzdais
manęs sugauti; aš kasdien sėdėdavau pas jus,
mokydamas šventykloje, ir jūs nesuėmėte manęs.

[56] Visa gi tai atsitiko, kad įvyktų pranašų Raštai.
Tuomet visi jo mokytiniai, palikę jį, pabėgo.

20 [57] O tie, kurie buvo suėmę Jėzų, vedė jį pas
III vyriausiąjį kunigą Kajipą, kur buvo susiėję Rašto
žinovai ir vyresnieji. [58] Petras sekė jį iš tolo iki
vyriausiojo kunigo kiemui ir, įėjęs į vidų, atsisėdo
su tarnais išvysti galo. [59] Tuo tarpu vyriausieji
kunigai ir visa taryba ieškojo neteisingo liudijimo
prieš Jėzų, kad galėtų atiduoti jį mirti. [60] Ir nera-
do, nors daug buvo atėję netikrų liudytojų. Paga-
liau atėjo du netikru liudytoju [61] ir tarė: Šitas
sakė: Aš galiu sugriauti Dievo šventyklą ir po
trijų dienų vėl ją atstatyti. [62] Tuomet atsikėlęs

---

[53] Legijonų. Legijonas susidėdavo iš 6000 kareivių.

vyriausias kunigas jam tarė: Tu nieko neatsakai
į tai, ką šitie prieš tave liudija? [63] Bet Jėzus tylėjo.
Vyriausias kunigas jam tarė: Prisiekdau tave
gyvuoju Dievu, kad mums pasakytumei, ar tu
Kristus, Dievo Sūnus. [64] Jėzus jam tarė: Tu tai
pasakei. Tačiau aš jums sakau, nuo šio laiko jūs
matysite žmogaus Sūnų sėdintį Dievo
galybės dešinėje ir ateinantį dan-
gaus debesyse. [65] Tuomet vyriausias kunigas
perplėšė savo drabužius, sakydamas: Jis piktžo-
džiavo Dievui; kam dar mums reikia liudytojų?
Štai, dabar jūs girdėjote piktžodžiavimą? [66] Kas
jums regisi? Jie atsakydami tarė: Vertas mirties.
[67] Tuomet jie spjaudė jam į veidą ir mušė jį
kumsčiomis; o kiti daužė plaštakomis jo veidą,
[68] sakydami: Pranašauk mums, Kristau, kas yra
tave užgavęs.

[69] Tuo tarpu Petras sėdėjo kieme; viena tarnaitė 21
priėjo prie jo ir tarė: Ir tu buvai su Galiliejiečiu III
Jėzumi. [70] Bet jis išsigynė visų akivaizdoje, saky-
damas: Aš nežinau, ką tu sakai. [71] Išeinant jam
pro duris, pamatė jį kita tarnaitė ir tenai bu-
vusiems sakė: Ir šitas buvo su Jėzumi Nazarėnu.
[72] Jis vėl išsigynė su priesaika: Aš nepažįstu to
žmogaus. [73] Po valandėlės priėjo ten stovėjusieji
ir tarė Petrui: Tikrai ir tu iš jų; nes ir tavo tarmė
tave įduoda. [74] Tuomet jis ėmė keiktis ir prisieki-
nėti, kad jis nepažįstąs to žmogaus. Ir tuojau
gaidys pragydo. [75] Petras atsiminė Jėzaus žodį,
kurį jis buvo pasakęs: Pirma, negu gaidys pragys,
tu tris kartus manęs išsiginsi. Ir, išėjęs laukan, jis
graudžiai verkė.

27. [1] Atėjus rytui, visi vyriausieji kunigai ir 22
tautos vyresnieji tarėsi prieš Jėzų jį nužudyti. III
[2] Ir surišę jie jį nuvedė ir įdavė valdovui Pontijui
Pilotui.

3 Tuomet Judas, kurs buvo jį įdavęs, matydamas,
kad jis pasmerktas, gailesčio vedamas, nunešė at-
gal vyriausiems kunigams ir vyresniesiems tris
dešimtis sidabrinių 4 ir tarė: Nusidėjau, įduodamas
nekaltą kraują. Bet jie tarė: Kas mums darbo? tu
žinokis. 5 Ir numetęs sidabrinius šventykloje, jis
išėjo ir nuėjęs pasikorė. 6 Vyriausieji gi kunigai,
paėmę sidabrinius, sakė: Jų nedera dėti į šventyk-
los iždą, nes tai kraujo kaina. 7 Pasitarę jie nupirko
už juos puodžiaus dirvą ateiviams laidoti. 8 Todėl
ana dirva iki šiai dienai vadinama Hakeldama,
tai yra, Kraujo dirva. 9 Tuomet įvyko, kas pranašo
Jeremijo pasakyta šiais žodžiais: Jie ėmė tris
dešimtis sidabrinių, įkainotojo kai-
ną, kurį jie buvo suderėję iš Izraėlio
vaikų, 10 ir juos davė už puodžiaus
dirvą, kaip man Viešpats yra pasky-
ręs.

23 11 Jėzus gi stovėjo prieš valdovą, o valdovas jį
III klausė, sakydamas: Ar tu žydų karalius? Jėzus
jam tarė: Tu tai sakai: 12 Ir skundžiamas vyriau-
siųjų kunigų ir vyresniųjų, jis nieko neatsakė.
13 Tuomet Pilotas jam tarė: Ar negirdi, kaip dide-
liuose dalykuose jie prieš tave liudija? 14 Bet jis
jam nebeatsakė nė į vieną žodį, taip kad valdovas
labai stebėjosi.

15 Iškilmės dieną valdovas turėjo paprotį paleisti
tautai vieną kalinį, kurio jie norėjo. 16 Turėjo gi
jis tuomet žymų kalinį, kurs vadinosi Barabas.

---

27. 6 Nedera... Žydų vyresnybė bijo dabar nusidėti Dievo įsakymui ir nededa tų pinigų į šventyklos iždą, o prieš keletą dienų jie nebijojo duoti tų pinigų padaryti didžiausiai neteisybei, papirkti įdaviką Judą. Toks pasielgimas vertas tikrų veidmainių, praryjančių kupranugarį ir košiančių uodą!

11 Tu tai sakai. Taip Jėzus išpažįsta, kad jis karalius, bet draug aiškina, kad jo karalystė ne žemiška, bet dvasiška (plg. Jono 18, 36, 37).

17 Taigi, jiems susirinkus, Pilotas tarė: Katrą no-
rite, kad jums paleisčiau? Barabą ar Jėzų, kurs
vadinamas Kristumi? 18 Nes jis žinojo, kad jie
buvo jį įdavę iš pavydo. 19 Sėdint jam teismo
krasėje, jo moteris atsiuntė pas jį ir sakydino:
Nieko nedaryk šitam teisiajam; nes aš šiandien
sapne daug dėl jo kentėjau. 20 Bet vyriausieji
kunigai ir vyresnieji įkalbėjo žmones reikalauti
Barabo, o Jėzų pražudyti. 21 Atsiliepdamas valdo-
vas jiems tarė: Katro iš dviejų norite, kad būtų
jums paleistas? Jie atsakė: Barabo. 22 Pilotas jiems
tarė: Tai ką gi aš turiu padaryti su Jėzumi, kurs
vadinamas Kristumi? 23 Visi sušuko: Tebūnie pri-
kaltas ant kryžiaus. Valdovas jiems tarė: Bet ką
gi pikta jis yra padaręs? O jie labiau šaukė, saky-
dami: Tebūnie prikaltas ant kryžiaus!

24 Matydamas Pilotas, kad jis nieko nepadarąs ir 24
kad sumišimas eina didyn, ėmęs vandens, nusi- III
plovė rankas tautos akivaizdoje ir tarė: Aš neesu
kaltas šito teisiojo krauju; jūs žinokitės. 25 Ir visa
tauta atsakydama tarė: Jo kraujas teesie ant mūsų
ir ant mūsų vaikų. 26 Tuomet jis paleido jiems
Barabą, o Jėzų, nuplakdinęs, atidavė jiems prikalti
ant kryžiaus.

27 Tuomet valdovo kareiviai, paėmę Jėzų į teis-
mo rūmus, surinko prie jo visą būrį. 28 Ir išvilkę
jį iš drabužių, jie jį apsiautė raudona skraiste,
29 nupynę iš erškėčių vainiką, jie dėjo jam ant
galvos ir davė jam nendrę į dešinę ranką. Ir atsi-
klaupdami ties juo, jie tyčiojosi iš jo, sakydami:
Sveikas, žydų karaliau! 30 Ir spjaudydami į jį, jie
ėmė nendrę ir daužė jo galvą.

31 Pasityčioję iš jo, jie nuvilko jam skraistę, ap-
vilko jį jo drabužiais ir vedė jį prikalti ant kry-
žiaus. 32 Išeidami jie rado žmogų Kirenietį, vardu
Simoną; tą jie privertė nešti jo kryžių. 33 Ir jie

atėjo į vietą, vadinamą Golgota, tai yra, Kaukolės
vieta. [34] *Jie davė* jam *gerti* vyno, sumaišyto
su tulžimi; bet, paragavęs, jis nenorėjo gerti.
25 [35] Prikalę jį ant kryžiaus, jie pasidalino jo dra-
III bužius, mesdami burtą, kad įvyktų, kas pranašo
pasakyta šiais žodžiais: *Jie sau pasidalino*
mano drabužius, o dėl mano jupos jie
metė burtą. [36] Ir atsisėdę jie sergėjo jį. [37] Vir-
šuje jo galvos jie prisegė parašytą jo kaltę:
ŠITAS YRA JĖZUS, ŽYDŲ KARALIUS.
[38] Tuomet prikalta ant kryžių draug su juo du
galvažudžiu, vienas dešinėje, o kitas kairėje.
[39] Einantieji pro šalį jam piktžodžiavo, *kraipy-*
dami savo galvas [40] ir sakydami: Še tau,
kurs sugriauni Dievo šventyklą ir per trejetą
dienų ją atstatai; gelbėk pats save; jei tu Dievo
Sūnus, nužengk nuo kryžiaus. [41] Taip pat tyčio-
damies ir vyriausieji kunigai drauge su Rašto
žinovais ir vyresniaisiais sakė: [42] Kitus išgelbėjo,
pats savęs negali išgelbėti; jei jis Izraėlio karalius,
tegul dabar nužengia nuo kryžiaus, ir mes jam
tikėsime. [43] *Jis pasitikėjo Dievu: tegul*
jis dabar jį išvaduoja, jei jo nori; nes
jis yra sakęs: Aš Dievo Sūnus. [44] Tą pat jam pri-
kaišiojo ir du galvažudžiu, kuriuodu draug su juo
buvo prikaltu ant kryžių.
26 [45] Nuo šeštos valandos pasidarė tamsu visoje
III žemėje iki devintai valandai. [46] O apie devintą
valandą Jėzus šaukė dideliu balsu, sakydamas:
Eli, Eli, lamma sabaktani, tai yra: Mano
Dieve, mano Dieve, kam mane palikai! [47] Kai
kurie, ten stovėdami ir tai girdėdami, sakė: Jis
šaukia Eliją. [48] Ir tuojau vienas iš jų pribėgęs
paėmė kempinę, primirkė ją acto, užmovė ant

---

37 *Jo kaltę*, t. y., kokia buvo jo apkaltinimo ir mirties priežastis.

nendrės ir davė jam gerti. [49] Kiti sakė: Liaukis,
žiūrėkime, ar ateis Elijas jo išvaduoti. [50] O Jėzus,
vėl šaukdamas dideliu balsu, atidavė dvasią.
[51] Ir štai šventyklos uždanga perplyšo pusiau
nuo viršaus iki apačiai, ir žemė sudrebėjo, ir
uolos skilo, [52] ir kapai atsidarė, ir daug kūnų
šventųjų, kurie buvo užmigę, kėlėsi iš numirusių-
jų. [53] Ir išėję iš kapų po jo prisikėlimo, jie atėjo
į šventąjį miestą ir pasirodė daugeliui. [54] Šimti-
ninkas ir kurie su juo buvo, sergėdami Jėzų, pa-
matę žemės drebėjimą ir tai, kas darėsi, labai
nusigando ir sakė: Tikrai šitas buvo Dievo Sūnus.
[55] Buvo tenai atstu daug moterų, kurios buvo atė-
jusios paskui Jėzų iš Galiliejos jam tarnauti;
[56] tarp jų buvo Marija Magdalena, Jokūbo ir Juo-
zapo motina Marija ir Zebediejaus sūnų motina. 27
[57] Kai jau buvo vakaras, atėjo vienas turtingas III
žmogus iš Arimatajos, vardu Juozapas, kurs irgi
buvo Jėzaus mokytinis. [58] Jis atėjo pas Pilotą ir
meldė Jėzaus kūno. Tuomet Pilotas leido atiduoti
kūną. [59] Ėmęs kūną, Juozapas įvyniojo jį į tyrą
paklodę [60] ir paguldė jį savo naujame kape, kurį
buvo išsikaldinęs uoloje; jis pririto didelį akmenį
prie kapo angos ir nuėjo. [61] Buvo tenai Marija
Magdalena ir kita Marija, sėdėjusios ties kapu.
[62] Kitą dieną, kuri yra po Prisirengimo dienos,
vyriausieji kunigai ir parisiejai susirinko pas Pi-
lotą [63] ir sakė: Valdove, mes atsiminėme, kad tas
suvedžiotojas, dar gyvas tebebūdamas, sakė: Po

60 Buvo išsikaldinęs... Turtingi žydai kaldindavosi sau prieš mirsiant kapą uoloje. Tokiame kape galima buvo palaidoti ne vieną, bet kelis lavonus, kuriuos, suvyniotus į paklodes, pateptus kvepalais padėdavo paskirtose vietose. Tokio kapo angą užrisdavo sunkiu akmenimi.

62 Prisirengimo. Prisirengimo diena, graikiškai „paraskeve“, buvo vadinama diena prieš šventę, pav., pas žydus penktadienis, nes tą dieną jie rengdavosi prie subatos ir paruošdavo visa šventai dienai, valgius ir t.t.

trijų dienų aš prisikelsiu. [64] Liepk tat sergėti kapą
iki trečiajai dienai, kad kartais neateitų jo moky-
tiniai, jo nepavogtų ir nesakytų liaudžiai: Jis
kėlėsi iš numirusiųjų; tas paskutinis suklaidinimas
būtų piktesnis už pirmąjį. [65] Pilotas jiems tarė:
Jūs turite sargybą; eikite, sergėkite, kaip mokate.
[66] Ir jie nuėjo ir, pažymėję antspaudu akmenį,
apstatė kapą sargais.

5. Kristaus prisikėlimas ir išsiuntimas apaštalų

28 **28.** [1] Praėjus subatai, kai aušo pirmoji savaitės
III diena, atėjo Marija Magdalena ir kita Marija
pasižiūrėti kapo. [2] Ir štai pasidarė didelis žemės
drebėjimas, nes Viešpaties angelas nužengė iš
dangaus, prisiartinęs nurito akmenį ir ant jo atsi-
sėdo. [3] Jo pavidalas buvo kaip žaibas, ir jo drabu-
žiai kaip sniegas. [4] Jo pabūgę, sargai ėmė drebėti
ir pasidarė kaip mirę. [5] Atsiliepdamas angelas
tarė moteriškėms: Jūs nebijokite; nes aš žinau,
kad ieškote Jėzaus, kurs buvo prikaltas ant
kryžiaus. [6] Jo čia nėra, nes jis prisikėlė, kaip yra
sakęs. Eikite ir pažiūrėkite vietą, kur Viešpats
buvo paguldytas. [7] Ir greitai eikite pasakyti jo
mokytiniams, kad jis yra prisikėlęs ir štai eina
pirm jūsų į Galiliejią; tenai jį matysite. Štai aš
jums tai iš anksto paskelbiau. [8] Jos greitai išėjo
iš kapo su baime ir dideliu džiaugsmu ir bėgo
paskelbti jo mokytiniams. [9] Ir štai jas sutiko Jė-
zus ir tarė: Sveikos. O jos priėjo, apkabino jo
kojas ir jį pagarbino. [10] Tuomet Jėzus joms tarė:
Nebijokite; eikite, paskelbkite mano broliams, kad
eitų į Galiliejią; ten jie mane matys.

---

28. 1 S u b a t a i. Subata žydų buvo vadinama ne tik šventa, poilsio diena, bet ir visa savaitė. Savaitės dienos savų vardų neturėjo ir buvo vadinamos pirma subatos diena, (krikščionių — Viešpaties diena), antra subatos diena ir t. t. — 10 B r o l i a m s. Broliais Išganytojas vadina čia savo mokytinius.

11 Joms nuėjus, štai, kai kurie sargai atėjo į 29
miestą ir pasakė vyriausiems kunigams visa, kas III
buvo atsitikę. 12 Jie, susirinkę su vyresniaisiais ir
pasitarę, davė kareiviams daug pinigų, 13 tardami:
Sakykite, kad jo mokytiniai atėjo naktį ir jį pa-
vogė, mums bemiegant. 14 Ir jei apie tai išgirstų
valdovas, mes jį perkalbėsime ir apsaugosime jus
nuo pavojaus. 15 Taigi, jie, paėmę pinigus, padarė,
kaip buvo pamokyti; ir tas gandas yra paplitęs
žyduose iki šiai dienai.

16 Vienuolika gi mokytinių nuėjo į Galilieją, į
kalną, kurį Jėzus buvo jiems paskyręs. 17 Ir maty-
dami jį, jie pagarbino; bet kai kurie abejojo.
18 Prisiartinęs Jėzus jiems kalbėjo šiuos žodžius:
Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. 19 Ei-
kite tat ir mokykite visas tautas, krikštydami juos
vardan Tėvo ir Sūnaus ir šventosios Dvasios 20 ir
mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums
įsakęs. Ir štai, aš esu su jumis visas dienas, iki
pasaulio pabaigai.

ŠV. MORKAUS EVANGELIJA

Įžanga: Jonas Krikštytojas ir Jėzus Kristus, Dievo Sūnus

30 **1.** [1] Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, Evangelijos
III pradžia. [2] Kaip parašyta pas pranašą Izaiją: *Štai
aš siunčiu tavo akivaizdoje savo an-
gelą, kurs ties tavim taisys tau kelią.*
[3] *Tyruose šaukiančiojo balsas: Tai-
sykite Viešpaties kelią, darykite tie-
sius jo takus.* [4] Buvo Jonas, kurs krikštijo
tyruose ir skelbė atgailos krikštą nuodėmėms at-
leisti. [5] Pas jį ėjo visa Judiejos šalis ir visi Jeru-
zaliečiai; jie buvo jo krikštijami Jordano upėje,
išpažindami savo nuodėmes. [6] Jonas vilkėjo kup-
ranugario plaukais, aplink savo strėnas turėjo
šikšninę juostą ir valgė skėrius ir miškinį medų.
Jis skelbė, sakydamas: [7] Po manęs ateina galinges-
nis už mane; jam aš neesu vertas parpuolęs atrišti
jo kurpių dirželio. [8] Aš jus krikštijau vandenimi,
o jis jus krikštys šventąja Dvasia.

[9] Atsitiko, kad anomis dienomis atėjo iš Galilie-
jos Nazareto Jėzus ir buvo Jono pakrikštytas
Jordane. [10] Tuojau išeidamas iš vandens, jis matė
atvirą dangų ir Dvasią nužengiančią, kaip karvelį,
ir pasiliekančią ant jojo. [11] O iš dangaus pasigirdo
balsas: Tu mano mylimasis Sūnus, tave aš sau
pamėgau.

---

1. [2] *Angelą.* Žodis angelas paimtas iš graikų kalbos ir reiškia skelbėją. Angelu čia pranašo pavadintas Jonas Krikštytojas, nes jis turėjo prirengti žydus priimti Jėzaus Kristaus mokslą. — [6] *Plaukais*, t. y., drabužiu, iš kupranugario plaukų padarytu.

[12] Dvasia tuojau išvarė jį į tyrus. [13] Tyruose jis
buvo keturias dešimtis dienų ir keturias dešimtis
naktų, buvo gundomas šetono, buvo su žvėrimis,
ir angelai jam tarnavo.

I. Jėzus Galiliejoje

1. Pašaukimas pirmųjų apaštalų, pirmieji Jėzaus pamokslai ir stebuklingi pagydymai

[14] Po to, kaip Jonas buvo įduotas, Jėzus atėjo 31
į Galilieją, skelbė Dievo karalystės Evangeliją [15] ir III
sakė: Laikas pasidarė pilnas, ir Dievo karalystė
priartėjo; darykite atgailą ir tikėkite Evangelijai.

[16] Eidamas išilgai Galiliejos jūros, jis pamatė
Simoną ir jo brolį Andriejų, leidžiančius tinklus
į jūrą (nes juodu buvo žvejai), [17] ir Jėzus juodviem
tarė: Eikite paskui mane, aš padarysiu, kad judu
būtumėte žvejai žmonių. [18] Juodu tuojau, paliku-
siu tinklus, sekė jį. [19] Paėjęs iš čia truputį, jis
pamatė Zebediejaus sūnų Jokūbą ir jo brolį Joną
taip pat betaisančius laive tinklus [20] ir tuojau
juodu pašaukė. Juodu, palikusiu savo tėvą Zebe-
diejų laive su samdiniais, sekė jį.

[21] Jie įėjo į Kaparnaumą, ir, tuojau subatoje 1
įėjęs į sinagogą, jis juos mokė. [22] Jie stebėjosi jo Ba-
mokslu, nes jis juos mokė kaip tas, kurs turi lan-džio
valdžios, o ne kaip Rašto žinovai. [23] Jų sinagogoje
buvo žmogus nešvarios dvasios apsėstas. Tasai
sušuko, [24] tardamas: Kas tau darbo su mumis, Jė-
zau, Nazarėnai? ar tu atėjai mūsų pražudyti? Aš
žinau, kas tu: Dievo šventasis. [25] Jėzus sudraudė
ją, tardamas: Nutilk ir išeik iš žmogaus. [26] Ir

---

12 Išvarė, t. y., greitai ir ūmai nuvedė.
15 Laikas: Dievo paskirtas ir pranašų paskelbtas.
24 Pražudyti: įstumti į pragarą.

nešvarioji dvasia, tąsydama jį ir dideliu balsu
šaukdama, išėjo iš jo. [27] Visi stebėjosi, taip kad
vienas kitą klausinėjo, sakydami: Kas tai yra?
Koks tai naujas mokslas? nes jis su galia liepia
net nešvarioms dvasioms, ir jos jo klauso. [28] Ir
gandas apie jį tuojau nuėjo į visą Galiliejos šalį.
2 [29] Tuojau išėję iš sinagogos, jie draug su Jokūbu
IV ir Jonu atėjo į Simono ir Andriejaus namus.
[30] Simono uošvė gulėjo drugio krečiama; jie tuojau
jam apie tai pasakė. [31] Jis priėjo ir, paėmęs ją už
rankos, ją pakėlė; drugys tuojau ją pametė, ir ji
jiems tarnavo. [32] Atėjus vakarui, kai saulė buvo
nusileidus, jie atgabeno pas jį visus sergančius ir
velnių apsėstuosius, [33] ir visas miestas buvo susi-
rinkęs prie durų. [34] Jis pagydė daugelį, kurie buvo
visokių ligų kankinami, ir išvarė daug velnių; jis
nedavė jiems kalbėti, nes jie pažino jį.
3 [35] Atsikėlęs labai anksti, dar neauštant, jis išėjo
IV ir, nuėjęs į tuščią vietą, tenai meldėsi. [36] Simonas
ir tie, kurie su juo buvo, sekė jį. [37] Radę jį, jie
jam sakė: Visi tavęs ieško. [38] Jis jiems tarė: Ei-
kime į artimiausius kaimus ir miestus, kad ir
tenai sakyčiau pamokslus, nes tam aš esu atėjęs.
[39] Jis sakė pamokslus jų sinagogose ir visoje Gali-
liejoje ir išvarinėjo velnius.

[40] Pas jį atėjo vienas raupsuotasis, kurs jį prašė
ir atsiklaupęs jam tarė: Jei nori, gali padaryti
mane nesuteptą. [41] Jėzus, jo pasigailėjęs, ištiesė
savo ranką, palietė jį ir jam tarė: Noriu, būk
nesuteptas. [42] Kaip tik jis buvo tai pasakęs, raup-
sai tuojau nuo jo atstojo, ir jis buvo nesuteptas.
[43] Jis pagrasė jam ir tuojau jį pavarė, [44] jam saky-
damas: Žiūrėk, kad niekam nesakytumei, bet eik,
pasirodyk vyriausiam kunigui ir atiduok už savo
pagijimą, ką yra liepęs Mozė, jiems paliudyti.
[45] O jis išėjęs ėmė pasakoti ir skelbti tą dalyką,

taip jog Jėzus jau nebegalėjo, žmonėms matant,
įeiti į miestą, bet buvo lauke, tuščiose vietose;
tačiau jie ateidavo pas jį iš visur.

2. Pirmieji Rašto žinovų ir parisiejų prieštaravimai Jėzui

2. [1] Po kiek dienų jis vėl įėjo į Kaparnaumą. 4
[2] Kai žmonės patyrė jį esant namuose, susiėjo tiek IV
daug, jog jie nebetilpo nė lauke pas duris, ir jis
jiems sakė žodį. [3] Tuomet atėjo pas jį nešini stabo
ištiktu žmogumi, kurs buvo keturių nešamas.
[4] Negalėdami dėl minios jo prinešti prie jojo, jie
nuplėšė stogą, kur jis buvo, ir, padarę skylę,
nuleido žemyn guolį, kuriame gulėjo stabo ištik-
tasis. [5] Jėzus, pamatęs jų tikėjimą, tarė stabo
ištiktajam: Sūnau, tavo nuodėmės tau atleistos.
[6] Tenai sėdėjo kai kurie iš Rašto žinovų ir manė
savo širdyse: [7] Ką tas taip kalba? Jis piktžodžiau-
ja. Kas gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Die-
vas? [8] Jėzus, tuojau savo dvasia pažinęs, kad jie
taip patys sau manė, jiems tarė: Kam jūs tai
manote savo širdyse? [9] Kas pigiau sakyti stabo
ištiktajam: Nuodėmės tau atleistos? ar sakyti:
Kelkis, imk savo guolį ir vaikščiok? [10] Bet kad
žinotumėte žmogaus Sūnų turint žemėje galios
atleisti nuodėmes (jis tarė stabo ištiktajam):
[11] Sakau tau: Kelkis, imk savo guolį ir eik į savo
namus. [12] Jis tuojau atsikėlė ir, pasiėmęs guolį,
nuėjo visų akivaizdoje, taip jog visi stebėjosi ir
garbino Dievą, sakydami: Niekados mes neesame
matę nieko panašaus.

[13] Jam vėl išėjus į pajūrį, visi žmonės ėjo pas 5
jį, ir jis juos mokė. [14] Praeidamas jis pamatė IV
Alpiejaus sūnų Levį, sėdintį muitinėje, ir jam

tarė: Sek mane. Tas atsikėlė ir jį sekė. [15] Ir atsi-
tiko, kad, jam už stalo sėdint jo namuose, daug
muitininkų ir nusidėjėlių sėdėjo užustalėje draug
su Jėzumi ir jo mokytiniais, nes buvo daug tų,
kurie jį ir sekė. [16] Rašto žinovai ir parisiejai,
matydami, kad jis valgo su muitininkais ir nusi-
dėjėliais, sakė jo mokytiniams: Kam jūsų Moky-
tojas valgo ir geria su muitininkais ir nusidė-
jėliais? [17] Tai išgirdęs, Jėzus jiems tarė: Gydytojo
nereikia sveikiems, bet tiems, kurie serga; nes aš
neatėjau teisiųjų šaukti, bet nusidėjėlių.

[18] Jono mokytiniai ir parisiejai pasninkaudavo.
Jie atėjo ir jam tarė: Kodėl Jono ir parisiejų
mokytiniai pasninkauja, o tavo mokytiniai nepas-
ninkauja? [19] Jėzus jiems tarė: Argi gali pasnin-
kauti vestuvininkai, kolei su jais yra jaunikis?
Kolei jie turi su savim jaunikį, jie negali pas-
ninkauti. [20] Bet ateis dienos, kada jaunikis bus nuo
jų atimtas, ir tuomet, anomis dienomis, jie pas-
ninkaus. [21] Niekas nesiuva naujos gelumbės lopo
prie palaikio drabužio, nes šiaip naujas lopas
atplėšia dalį palaikio, ir darosi didesnė skylė. [22] Ir
niekas nepila jauno vyno į senas rauktines, šiaip
vynas perplėš rauktines, ir vynas ištekės, ir rauk-
tinės pages, bet reikia pilti jaunas vynas į naujas
rauktines.

6 [23] Vėl atsitiko, kad, Viešpačiui einant subatoje
IV per javus, jo mokytiniai ėmė beeidami skintis
varpų. [24] Parisiejai gi jam sakė: Štai, kam jie daro
subatoje, kas nedera? [25] Jis jiems tarė: Ar niekuo-
met neskaitėte, ką Dovîdas padarė, kada turėjo
reikalą ir buvo alkanas pats ir tie, kurie su juo
buvo? [26] Kaip jis įėjo į Dievo namus, vyriausiuoju

---

2. 15 *Jo namuose*: namuose Levio, kurs vadinosi taip pat Matu.
24 *Kas nedera*, Plg. Mt 12, 2. — 25 *Dovîdas*... Žr. 1 Kar. 21, 4—6.

kunigu esant Abijatarui, ir valgė padėtines duonas,
kurių niekam nederėjo valgyti, kaip tik kunigams,
ir davė tiems, kurie su juo buvo? 27 Jis jiems sakė:
Subata padaryta dėl žmonių, ne žmogus dėl suba-
tos. 28 Taigi, žmogaus Sūnus taip pat subatos
Viešpats.

3. 1 Jis vėl įėjo į sinagogą; tenai buvo žmogus 7
padžiūvusia ranka. 2 Jie stebėjo jį, ar jis gydysiąs IV
subatoje, kad jį apkaltintų. 3 Tuomet jis tarė
žmogui, turėjusiam padžiūvusią ranką: Stokis į
vidurį. 4 Jiems gi jis tarė: Ar dera subatoje gera
daryti, ar pikta? gelbėti gyvybę, ar pražudyti?
Bet jie tylėjo. 5 Pažvelgęs paeiliui į juos rūsčiai,
nuliūdęs dėl jų širdies aklumo, jis tarė žmogui:
Ištiesk savo ranką. Jis ištiesė, ir jo ranka vėl jam
pasidarė sveika. 6 Išėję gi parisiejai tuojau tarėsi
su Erodo šalininkais prieš jį, kaip jį pražudytų.

3. Apaštalų išrinkimas, mokymas ir išsiuntimas

7 Bet Jėzus su savo mokytiniais pasitraukė pas
jūrą; jį sekė didelė minia iš Galiliejos ir Judiejos,
8 taip pat iš Jeruzalės, iš Idumiejos ir iš Užjor-
danės; ir didelė daugybė iš Tiro ir Sidono apylin-
kių, išgirdę, ką jis darė, atėjo pas jį. 9 Jis pasakė
savo mokytiniams, kad laikytų jam prirengtą lai-
velį dėl minios, kad jo nesuspaustų. 10 Nes jis gydė
daugelį, taip kad kas tik turėjo slogų, tie veržėsi
į jį, jo prisiliesti. 11 Ir nešvariosios dvasios, kaip
tik jį pamatydavo, kniubdavo ties juo ir šaukdavo,
sakydamos: 12 Tu Dievo Sūnus. Bet jis smarkiai
jas draudė, kad jo neapreikštų.
13 Paskui jis užėjo į kalną ir pašaukė pas save 8
IV

---

3. 6 Rūsčiai. Rūstinosi Išganytojas ant nusidėjimų, bet gailėjosi klystančių žmonių.
11 Kniubdavo: ne jo pagarbinti, bet iš baimės.

tuos, kuriuos pats norėjo, ir jie atėjo pas jį. [14] Jis
paskyrė dvylika, kad jie būtų su juo ir kad juos
siųstų sakyti pamokslų, [15] ir davė jiems galios
gydyti ligas ir išvarinėti velnius. [16] Jis pašaukė
Simoną, kuriam davė Petro vardą. [17] Zebediejaus
sūnų Jokūbą ir Jokūbo brolį Joną, kuriedviem
davė vardus Boanerges, tai yra: Griausmo vaikai,
[18] Andriejų, Pilypą, Baltramiejų, Matą, Tomą, Al-
piejaus sūnų Jokūbą, Tadą, Simoną Kananietį
[19] ir Judą Iskarijotą, kurs jį ir įdavė.
9 [20] Jiems parėjus namo, vėl susirinko minia, taip
IV kad jie negalėjo nė duonos pavalgyti. [21] Išgirdę
tai saviškiai išėjo jo sulaikyti, nes jie sakė: Jis
išėjo iš proto. [22] Rašto žinovai, kurie buvo atėję
iš Jeruzalės, sakė: Jis turi Beelzebubą ir per
velnių vyriausiąjį išvaro velnius. [23] Suvadinęs juos,
jis jiems kalbėjo prilyginimais: Kaip gali šetonas
išvaryti šetoną? [24] Jei karalystė pati savyje su-
skyla, ta karalystė negali išlikti. [25] Jei namai patys
prieš save susiskaldo, tie namai negali išlikti.
[26] Jei šetonas sukilsta pats prieš save, tai jis yra
pasidalinęs; jis negali išlikti, ir jam bus galas.
[27] Niekas negali, įėjęs į galiūno namus, išplėšti jo
rakandų, jei pirma nesuriša galiūno; tik tuomet
jis išplėš jo namus. [28] Iš tikrųjų, sakau jums:
visos nuodėmės bus atleistos žmonių vaikams, taip
pat ir piktžodžiavimai, kuriais jie piktžodžiauja.
[29] Kas gi piktžodžiautų šventajai Dvasiai, tas netu-
rės atleidimo per amžius, bet bus kaltas amžina
nuodėme. [30] Nes jie sakė: Jis turi nešvariąją dvasią.

---

14 Sakyti pamokslų: Evangelijos skelbti, ne tuojau, tik paskiau savu laiku. — 17 Griausmo...: nes jie vėliau turėjo išgarsėti, kaip Dievo žodžio skelbėjai.

20 Namo: į Petro namus Kaparnaume. — Duonos pavalgyti. Žydų kalbos posakis vietoje: pavalgyti. — 21 Saviškiai: artimiausieji giminės.

31 Tuo tarpu atėjo jo motina ir broliai. Stovė- 10
dami lauke, jie siuntė pas jį ir jį šaukė. 32 Aplink IV
jį sėdėjo minia, ir jie jam tarė: Štai tavo motina
ir tavo broliai yra lauke ir tavęs ješko. 33 At-
sakydamas jiems jis tarė: Kas mano motina ir kas
mano broliai? 34 Pažvelgęs į tuos, kurie sėdėjo
aplink jį, jis tarė: Štai mano motina ir mano
broliai. 35 Nes kas daro Dievo valią, tas mano
brolis, ir mano sesuo, ir mano motina.

4. 1 Jis vėl kartą mokė pajūryje; pas jį susirinko 11
gausi minia, taip kad jis turėjo žengti į laivą ir IV
sėdėti ant jūros, o visa minia buvo prie jūros
kranto. 2 Jis juos mokė prilyginimais daugelio
dalykų ir jiems sakė savo pamokyme: 3 Pasiklau-
sykite. Štai, sėjėjas išėjo sėti. 4 Jam besėjant,
vieni grūdai krito šalia kelio; dangaus paukščiai
atskrido ir juos sulesė. 5 Kiti krito į akmenynę,
kur nedaug žemės teturėjo, ir tuojau išdygo, nes
jie buvo negiliai žemėse; 6 bet, saulei užtekėjus,
išdegė ir sudžiūvo, nes neturėjo šaknų. 7 Kiti krito
tarp erškėčių; erškėčiai pakilo ir nusmelkė juos,
taip kad jie neatnešė vaisiaus. 8 Kiti krito į gerą
žemę ir nešė vaisių, kurs augo ir tarpo; vieni at-
nešė trisdešimteriopą, kiti šešiasdešimteriopą, kiti
šimteriopą. 9 Jis pridūrė: Kas turi ausis klausyti,
tas teklausai. 10 Kada jis buvo vienas, tie dvylika,
kurie su juo buvo, klausė jį apie prilyginimą.
11 Jis jiems sakė: Jums duota pažinti Dievo kara-
lystės paslaptis; o tiems, kurie lauke, viskas
įvyksta prilyginimais, 12 kad regėte regėtų,

---

31 Atėjo... Plg. Mt 12, 46—50.
4. 10 Tie dvylika... Gr. t.: Kurie buvo prie jo su dvylika. Todėl, be dvylikos apaštalų, tenai buvo daugiau mokytinių. — 12 Nebūtų... Kas paskęsta nusidėjimuose ir, atstumdamas Dievo malones, sukietina savo širdį, tam Dievas liaujasi davęs apstesnių malonių, ir ta yra baisiausia bausmė; nes sunku tokiam žmogui besugrįžti prie Dievo ir gauti savo kalčių atleidimą.

ir neišvystų, girdėte girdėtų, ir nesu-
prastų, kad kartais jie nesigręžtų, ir
nebūtų jiems atleistos nuodėmės.
12 13 Jis jiems kalbėjo toliau: Jūs nesuprantate šito
IV prilyginimo? tai kaipgi jūs suprasite visus prily-
ginimus? 14 Sėjėjas — tas, kurs sėja žodį. 15 Šalia
kelio sėjamas žodis tuose, pas kuriuos, kaip tik
jie išgirsta, tuojau ateina šetonas ir atima žodį,
pasėtą jų širdyse. 16 Taip pat ir tie, pas kuriuos
sėjama akmenynėje; išgirdę žodį, jie tuojau su
džiaugsmu jį priima, 17 tačiau jie neturi savyje
šaknies; jie tik laikiniai; paskui, kilus priespaudai
ir persekiojimui dėl žodžio, jie tuojau piktinasi.
18 Kiti, pas kuriuos sėjama erškėčiuose, tai tie,
kurie klausosi žodžio; 19 bet pasaulio rūpesčiai,
turtų apgaulė ir geismai kitų dalykų, įėję, nutroš-
kina žodį, ir jis pasidaro nevaisingas. 20 Geroje
žemėje pasėta pas tuos, kurie klauso žodžio, priima
ir duoda vaisių, vienas trisdešimteriopą, kitas
šešiasdešimteriopą, o kitas šimteriopą.
13 21 Jis jiems dar sakė: Argi žiburys atnešamas
IV padėti po saiku ar po guoliu? argi ne įstatyti į
žibintuvą? 22 Nes nėra nieko paslėpta, kas nebus
atidengta, ir nieko neįvyksta slapčia, kad neišeitų
aikštėn. 23 Jei kas turi ausis klausyti, tas teklausai.
24 Jis jiems sakė: Žiūrėkite, ką jūs girdite. Kokiuo
saiku seikėjate, tokiuo jums bus atseikėta ir dar
bus jums pridėta. 25 Nes kas turi, tam bus duota,
o kas neturi, iš to bus atimta net ir tai, ką jis turi.
26 Po to jis sakė: Su Dievo karalyste taip yra,
kaip su žmogumi, kurs beria sėklą į žemę. 27 Ar
jis miega, ar keliasi, dieną ir naktį, sėkla dygsta

14 Žodį: Dievo žodį. — 22. Nes nėra... Išganytojas nori, kad tai, ką jis daro, būtų savo laiku žinoma, ypačiai gi Dievo karalystės paslaptys. Laikui atėjus, jos turi išeiti aikštėn. - 24 Dar bus. Tais žodžiais Išganytojas žada apaštalams gausų užmokestį už uolumą Dievo žodžio skelbime.

ir auga, jam nežinant. [28] Nes žemė savaime duoda
vaisių, pradžioje želmenį, paskui varpą, paskui
pilną grūdą varpoje. [29] Kai vaisius pribręsta, jis
tuojau siunčia pjautuvą, nes pjūtis atėjo. 14
[30] Jis dar sakė: Su kuo palyginsime Dievo kara- IV
lystę? arba kokiuo prilyginimu ją vaizduosime?
[31] Ji kaip garstyčios grūdas, kurs sėjamas į žemę,
mažesnis už visas žemės sėklas, [32] o pasėtas išauga,
darosi didesnis už visas daržoves ir išleidžia dide-
lių šakų, taip kad *jo ūksmėje gali gyventi*
dangaus paukščiai. [33] Daugeliu tokių prily-
ginimų jis skelbė jiems žodį, taip kaip jie galėjo
klausyti. [34] Be prilyginimo jis jiems nekalbėjo; bet
savo mokytiniams jis visa skyrium išdėstydavo.
[35] Tą pačią dieną, atėjus vakarui, jis jiems tarė:
Persiirkime į aną krantą. [36] Paleidę minią, jie
pasiėmė jį su savimi, taip kaip jis buvo laive. Su
juo buvo ir kitų laivų. [37] Tuomet pakilo didelis
viesulas ir varė bangas į laivą, taip kad laivas
sėmėsi. [38] Tuo tarpu jis buvo laivo užpakalyje ir
miegojo ant priegalvio. Jie jį pažadino ir jam
tarė: Mokytojau, tau nerūpi, kad mes žūname?
[39] Jis atsikėlė, sudraudė vėją ir tarė: Nutilk,
nurimk! Vėjas liovėsi, ir pasidarė didelė tyla.
[40] Tuomet jis jiems tarė: Kodėl jūs tokie bailūs?
ar dar jūs neturite tikėjimo? Juos apėmė didelė
baimė, ir jie sakė vienas kitam: Kas gi jis yra,
kad ir vėjas ir jūra jo klauso?

5. [1] Po to jie atvyko į kitą jūros krantą, į Gera- 15
zėnų šalį. [2] Kaip tik jie išėjo iš laivo, tuojau atėjo IV
priešais iš kapų žmogus, nešvariosios dvasios ap-
sėstas. [3] Jis turėjo buveinę kapuose, ir jau nė

---

36 *Kaip jis buvo.* Išganytojas mokė iš laivo (žr. aug. 1. c.). *Apaštalai*, norėdami pasiskubinti, tuojau tuo pačiu laivu ėmė irtis, stengdamies pasiekti kitą Genezareto ežero krantą.

5. 2 *Atėjo priešais...* Plg. Mt 8, 28.

grandinėmis niekas nebegalėjo jo surakinti, [4] nes
dažnai jis būdavo surakinamas pančiais ir gran-
dinėmis, bet sutraukydavo grandines ir sutrupin-
davo pančius, ir niekas negalėjo jo suvaldyti.
[5] Visad, dieną ir naktį, jis buvo kapuose ir kal-
nuose, šūkojo ir daužė save akmenimis. [6] Pamatęs
iš tolo Jėzų, jis atbėgo, parpuolė ties juo [7] ir, dide-
liu balsu šaukdamas, tarė: Kas tau darbo su ma-
nimi, Jėzau, Augščiausiojo Dievo Sūnau? Prisiek-
dau tave Dievu, nekankink manęs. [8] Nes jis jai
sakė: Išeik, nešvarioji dvasia, iš žmogaus. [9] Jis
paklausė ją: Kuo tu vardu? Ta atsakė: Mano var-
das legijonas, nes mūsų daug. [10] Ji labai jį prašė
nevaryti jų iš tos šalies. [11] Buvo tenai pas kalną
ganykloje didelė kiaulių kaimenė. [12] Dvasios jį
prašė, sakydamos: Siųsk mus į tas kiaules, kad
mes į jas sueitumėm. [13] Jėzus tuojau joms leido, ir
išėjusios nešvariosios dvasios tuojau suėjo į kiau-
les. Tuomet labai ūmai kaimenė, arti dviejų
tūkstančių kiaulių, metėsi į jūrą ir prigėrė jūroje.
[14] O tie, kurie jas ganė, pabėgo ir davė žinią į
miestą ir į kaimus. Žmonės išėjo pasižiūrėti, kas
buvo atsitikę. [15] Atėję pas Jėzų ir pamatę tą, kurs
buvo velnio kankinamas, sėdintį, apvilktą ir sveiko
proto, jie nusigando. [16] Kurie buvo matę, papasa-
kojo jiems, kaip buvo atsitikę velnio apsėstajam
ir apie kiaules. [17] Todėl jie ėmė jį melsti išeiti iš
jų krašto. [18] Kada jis žengė į laivą, velnio vargin-
tasis ėmė jį prašyti, kad galėtų pasilikti su juo.
[19] Jis gi neleido ir jam tarė: Eik į savo namus pas
savuosius ir paskelbk jiems, kaip didelių dalykų
Viešpats tau padarė ir kaip tavęs pasigailėjo. [20] Jis
nuėjo ir ėmė skelbti Dekapolyje, kaip didelių
dalykų buvo jam padaręs Jėzus; ir visi stebėjosi.

---

9 Legijonas. Legijonu romėnai vadino kareivių būrį iš 6000 žmonių. Čia legijonas reiškia apskritai didelį skaičių.

[21] Kai Jėzus vėl persikėlė laivu per jūrą, prie 16
jo susiėjo gausi minia. Jis buvo pajūryje. [22] Tuo- IV
met atėjo vienas iš sinagogos vyresniųjų, vardu
Jajiras; pamatęs jį, puolė jam po kojų [23] ir labai
jį maldavo, sakydamas: Mano duktė marinama;
ateik, padėk ant jos ranką, kad pagytų ir būtų
gyva. [24] Jis ėjo su juo; jį sekė gausi minia ir
spaudė jį. [25] Ten buvo viena moteriškė, kuri jau
dvylika metų sirgo kraujo plūdimu; [26] ji buvo
daug iškentėjusi nuo daugelio gydytojų, praradusi
visa, ką turėjo, o nė kiek nepasitaisiusi, bet dar
labiau blogyn ėjo. [27] Išgirdusi apie Jėzų, ji priėjo
minioje iš užpakalio ir prisilietė jo drabužio; [28] nes
ji sakė: Jei prisiliesiu tik jo drabužio, aš pasveik-
siu. [29] Tuojau jos kraujo šaltinis išdžiūvo, ir ji
pajuto kūnu, kad buvo pasveikus iš savo slogos.
[30] Jėzus, pajutęs savyje, kad iš jo buvo išėjusi
galybė, tuojau atsigręžė į minią ir tarė: Kas pri-
silietė mano drabužių? [31] Jo mokytiniai jam sakė:
Tu matai spaudžiančią tave minią ir sakai: Kas
mane palietė? [32] Jis žvalgėsi aplinkui, kad pama-
tytų tą, kuri buvo tai padariusi. [33] Tuomet mote-
riškė, nusigandusi ir drebanti, žinodama, kas buvo
joje atsitikę, atėjo, parpuolė ties juo ir pasakė
jam visą tiesą. [34] Jis gi jai tarė: Dukterie, tavo
tikėjimas išgelbėjo tave, eik rami ir būk pagijusi
iš savo slogos.

[35] Dar jam tebekalbant, atėjo sinagogos vyres- 17
niojo žmonių ir tarė: Tavo duktė numirė, kam dar IV
bevargini Mokytoją? [36] Bet Jėzus, išgirdęs pasaky-
tus žodžius, tarė sinagogos vyresniajam: Nebijok,
tiktai tikėk. [37] Jis neleido eiti paskui save niekam
daugiau, kaip tik Petrui, Jokūbui ir Jokūbo broliui
Jonui. [38] Jie atėjo į sinagogos vyresniojo namus;

---

29 J o s k r a u j o . . . : Kraujas daugiau nebeplūdo.

tenai jis pamatė triukšmą, raudančius ir labai
dejuojančius. [39] Todėl įėjęs jis jiems tarė: Kam
keliate triukšmą ir verkiate? Mergaitė ne mirė,
tik miega. [40] Tuomet jie išjuokė jį. Bet jis, išvaręs
visus, paėmė su savim mergaitės tėvą ir motiną
ir tuos, kurie su juo buvo, ir įėjo, kur mergaitė
gulėjo. [41] Paėmęs mergaitę už rankos, jis jai tarė:
Talitha kumi; tai išvertus, reiškia: Mergaite, (sakau
tau), kelkis. [42] Mergaitė tuojau atsikėlė ir vaikš-
čiojo; ji buvo dvylikos metų. Žmones apėmė di-
džiausias nustebimas. [43] Jis gi jiems griežtai įsakė,
kad niekas to nežinotų, ir liepė duoti jai valgyti.
18 6. [1] Išėjęs iš ten, jis nuėjo į savo tėviškę; jo
IV mokytiniai sekė jį. [2] Subatai atėjus, jis pradėjo
mokyti sinagogoje. Daugelis klausytojų stebėjosi
jo mokslu ir sakė: Iš kur jam visa tai? kokia ta iš-
mintis, kuri jam duota, ir tokie stebuklai, kurie
jo rankomis daromi? [3] Argi jis ne dailidė, ne
Marijos sūnus, ne Jokūbo, Juozapo, Judo ir Simono
brolis? ar ir jo seserys ne čia pas mus yra? Ir jie
juo piktinosi. [4] Jėzus gi jiems tarė: Pranašas
niekur negerbiamas mažiau, kaip savo tėviškėje,
savo namuose ir savo giminėje. [5] Todėl jis nega-
lėjo padaryti tenai nė jokio stebuklo, tik pagydė
nedaug ligonių, padėdamas ant jų rankas. [6] Jis
stebėjosi jų netikėjimu, ėjo per apylinkės kaimus
ir mokė.
19 [7] Jis pasišaukė dvylika ir ėmė juos siuntinėti po
IV du. Jis davė jiems valdžios ant nešvariųjų dvasių
[8] ir jiems įsakė nieko neimti su savim į kelią, tiktai
lazdą, nei delmono, nei duonos, nei pinigų juos-

---

6. [3] Brolis. Žr. Mt 13, 55. — [5] Negalėjo . . . nepadarė nė vieno didesnio stebuklo. Jėzus, kaip Dievas, galėjo padaryti ir čia didžiausių stebuklų, bet nedarė, nes nenorėjo daryti prievartos žmogui, duotai laisvajai valiai. Dievas neduoda savo malonės tam, kas jos nenori, ją atstumia, nes nenori nieko varu išganyti.

toje, [9] bet apsiauti kurpėmis ir nesivilkti dviem
jupom. [10] Jis jiems kalbėjo: Kur tik jūs įeisite į
namus, pasilikite tenai, kolei eisite iš ten toliau.
[11] Jei kas nors jūsų nepriims ir jūsų neklausys,
eikite iš ten toliau ir nukratykite nuo savo kojų
dulkes jiems paliudyti. [12] Jie išėjo ir skelbė, kad
žmonės darytų atgailą, [13] išvarė daug velnių, tepė
aliejumi daug ligonių ir juos gydė.

4. Jėzaus kelionės Galiliejoje ir tolesnis apaštalų mokymas

[14] Karalius Erodas išgirdo apie jį (nes jo vardas 20
buvo pasidaręs žinomas) ir sakė: Jonas Krikšty- IV
tojas prisikėlė iš numirusiųjų, ir todėl jame veikia
stebuklingos jėgos. [15] Kiti kalbėjo: Jis Elijas. Kiti
vėl sakė: Jis pranašas, kaip vienas iš pranašų.
[16] Tai išgirdęs, Erodas tarė: Tas Jonas, kuriam aš
nukirsdinau galvą, prisikėlė iš numirusiųjų. [17] Būtent,
Erodas buvo nusiuntęs suimti Jono ir buvo
jį apkaldinęs kalėjime dėl savo brolio Pilypo
moters Erodijados, kurią jis buvo vedęs. [18] Nes
Jonas sakė Erodui: Tau nedera turėti savo brolio
moters. [19] Todėl Erodijada tykojo jo ir norėjo jį
užmušti, bet negalėjo; [20] nes Erodas bijojo Jono,
žinodamas jį esant žmogų teisų ir šventą; jis sergėjo
jį, pasiklausęs jo, daug darė ir mielu noru
jo klausydavo.

[21] Bet atėjo patogi diena: Savo gimimo sukaktu- 21
vėse Erodas kėlė didžiūnams, kariuomenės virši- IV
ninkams ir Galiliejos vyresniesiems pokylį. [22] Tuo-

---

9 Kurpėmis. Kurpės, avimos žydų žemėje, pridengdavo tiktai kojos padą ir prie kojų buvo rišamos dirželiais.

14 Pasidaręs žinomas. Jėzaus Kristaus stebuklų garsas pasiekė net Erodą, kurs nedaug tesirūpino tikėjimo dalykais.

met Erodijados duktė įėjusi šoko ir patiko Erodui
ir taip pat drauge sėdėjusiems už stalo. Karalius
tarė mergaitei: Prašyk iš manęs, ko tu nori, aš
tau duosiu. [23] Ir jis jai prisiekė: Ko tik prašysi,
aš tau duosiu, kad ir savo karalystės pusę. [24] Išė-
jusi ji klausėsi savo motiną: Ko aš turiu prašyti?
Ta atsakė: Jono Krikštytojo galvos. [25] Tuojau
įėjus skubiai pas karalių, jį prašė, sakydama:
Noriu, kad tuojau man duotumei padėkle Jono
Krikštytojo galvą. [26] Karalius nuliūdo, bet dėl
priesaikos ir dėl drauge sėdėjusių už stalo neno-
rėjo jos liūdinti. [27] Taigi, jis nusiuntė budelį ir
liepė atnešti padėkle jo galvą. Tas nukirto jį kalė-
jime, [28] atnešė jo galvą padėkle ir padavė ją mer-
gaitei, o mergaitė padavė savo motinai. [29] Išgirdę
apie tai, jo mokytiniai atėjo, paėmė jo kūną ir
padėjo jį į kapą.

22 [30] Apaštalai susirinko pas Jėzų ir papasakojo
IV jam visa, ką buvo darę ir ko mokę. [31] Jis jiems
tarė: Eikite patys vieni nuošaliau į tuščią vietą
ir truputį pasiilsėkite. Nes tų, kurie ateidavo ir
grįždavo, buvo daug, ir jiems net nebuvo kada
pavalgyti. [32] Taigi, jie sėdo į laivą ir nuvyko patys
vieni į tuščią vietą. [33] Žmonės matė juos nuplau-
kiant, ir daugelis apie tai sužinojo; jie iš visų
miestų pėsti susibėgo tenai ir pralenkė juos.

[34] Išsėsdamas Jėzus pamatė gausingą minią; jam
pagailo jų, nes jie buvo lyg avys, kurios neturi
piemens, ir jis pradėjo mokyti juos daugelio
dalykų.

23 IV [35] Kada jau buvo vėlu, jo mokytiniai priėjo ir
tarė: Šita vieta tuščia, ir valanda jau praėjo.
[36] Paleisk juos, kad jie, nuėję į artimus kiemus ir

---

[33] P ė s t i . . . ; ėjo pėsti ežero krantu į tą vietą, į kurią laivu plaukė apaštalai.

kaimus, nusipirktų sau valgyti. [37] Atsakydamas
jiems jis tarė: Jūs duokite jiems valgyti. Jie jam
sakė: Ar mums eiti nupirkti už du šimtu denarų
duonos ir duoti jiems valgyti? [38] Jis juos paklausė:
Kiek turite duonos? Eikite ir pasižiūrėkite. Suži-
noję, jie tarė: Penkis kepalus ir dvi žuvi. [39] Tuo-
met jis jiems liepė pasodinti visus eilėmis, kaip
prie stalo, žalioje žolėje. [40] Jie atsisėdo eilėmis po
šimtą ir po penkias dešimtis. [41] Jis paėmė penkis
duonos kepalus ir dvi žuvi, pažvelgė į dangų, pa-
laimino, laužė duoną ir davė savo mokytiniams,
kad jie padėtų ties jais; ir dvi žuvi jis visiems
išdalino. [42] Visi valgė ir privalgė lig sočiai. [43] Jie
dar pririnko dvylika pilnų pintinių duonos trupi-
nių, kurie buvo likę, ir žuvų. [44] Valgiusiųjų buvo
penki tūkstančiai žmonių.

[45] Tuojau jis privertė savo mokytinius sėsti į 24
laivą, kad pirma jo nuvyktų jūra į Betsajidą, IV
kolei jis paleis žmones. [46] Paleidęs juos, jis užėjo
į kalną melstis. [47] Vėlai vakare laivas buvo jūros
viduryje, ir jis pats vienas krante. [48] Matydamas,
kaip jie vargsta besiirdami (nes vėjas buvo jiems
priešingas), apie ketvirtą nakties sargybą jis atėjo
pas juos, eidamas jūros paviršium, ir norėjo pro
juos praeiti. [49] Jie, kaip tik pamatė jį einantį jū-
ros paviršiumi, manė, kad tai šmėkla, ir sušuko.
[50] Nes visi jį matė ir nusigando. Jis tuojau kalbė-
josi su jais ir jiems tarė: Pasitikėkite, tai aš, nebi-
jokite. [51] Jis įsėdo pas juos į laivą; vėjas liovėsi.
Jie dar labiau stebėjosi tarp savęs. [52] Jie nesupra-
to stebuklo su duona, nes jų širdis buvo apakusi.

[53] Perplaukę į aną pusę, jie atvyko į Genezareto
šalį ir prisiyrė prie kranto. [54] Jiems išėjus iš laivo,

---

37 *Jie jam sakė...* Apaštalai. arba, kaip skaitome pas Šv. Joną 6, 7, apaštalų vardu Pilypas atsakė Išganytojui, kad duonos reiktų mažiausia už 200 denarų (apie 300 litų). Tiek pinigų jie neturėjo.

žmonės tuojau jį pažino, [55] bėgiojo po visą aną šalį
ir ėmė nešti guoliuose ligonius ten, kur girdėjo jį
esant. [56] Kur tik jis įeidavo į kaimus, ar kiemus,
ar miestus, jie guldydavo ligonius aikštėse ir mal-
daudavo jį leisti jiems prisiliesti nors jo drabužio
kuto, ir visi, kurie tik prisiliesdavo, pagydavo.
25 **7.** [1] Pas jį susirinko parisiejų ir keli Rašto žino-
IV vai, kurie buvo atėję iš Jeruzalės. [2] Pamatę kai
kuriuos iš jo mokytinių valgant paprastomis, tai
yra, nemazgotomis rankomis, jie tai peikė. [3] Nes
parisiejai ir visi žydai, laikydamies vyresniųjų
padavimo, nevalgo kitaip, kaip tik dažnai nusi-
mazgodami rankas. [4] Taip pat ir iš prekyvietės
parėję, jie nevalgo neapsiplovę. Yra daug ir kitų
dalykų, kurie palikta jiems sergėti, kaip plovimai
taurių, puodelių, varinių indų ir guolių. [5] Taigi,
parisiejai ir Rašto žinovai klausė jį: Kodėl tavo
mokytiniai nesilaiko vyresniųjų padavimo ir
valgo paprastomis rankomis? [6] Atsakydamas
jiems jis tarė: Gerai pranašavo apie jus, veid-
mainius, Izaijas, kaip parašyta: *Šita tauta
garbina mane lūpomis, o jų širdis
toli nuo manęs.* [7] *Veltui jie mane gar-
bina, nes moko žmonių mokslų ir
įsakymų.* [8] Jūs juk, pamesdami Dievo palie-
pimą, laikotės žmonių padavimo, plaunate puode-
lius ir taures ir darote daug kitų į tuos panašių
dalykų. [9] Jis jiems dar kalbėjo: Jūs gražiai mokate
niekais paversti Dievo įsakymą palaikyti savo
padavimui. [10] Juk Mozė pasakė: Gerbk savo tėvą
ir savo motiną. Ir: Kas keiktų tėvą ar motiną,

---

7. 3 *Nevalgo...* Parisiejai dažnai prieš valgydami plaudavo sau rankas. — 4 *Iš prekyvietės:* kur galėjo susitepti, susitikdami su pagonimis. — *Guolių.* Žydai valgydavo ne sėdomis, bet gulomis ir pasirėmę ant rankos; o guldavo ant plačių suolų arba guolių, pastatytų prie stalo; tuos tai guolius arba suolus jie plaudavo prieš valgant.

mirte tenumiršta. [11] Jūs gi sakote: Jei kas tartų
tėvui ar motinai: Korban (tai yra dovana) tebūnie,
kas tau iš manęs būtų naudinga, [12] tuomet jūs
leidžiate jam daugiau nieko nebedaryti savo tėvui
ar motinai, [13] niekais paversdami Dievo žodį savo
padavimu, kurio jūs mokote. Tolygių dalykų jūs
daug darote.

[14] Vėl pasišaukęs minią, jis jiems tarė: Klausy- 26
kite manęs visi ir supraskite: [15] Nėra nieko, kas, IV
iš lauko įėjęs į žmogų, galėtų jį sutepti. Sutepa gi
žmogų tai, kas iš žmogaus išeina. [16] Jei kas turi
ausis klausyti, tas tesiklausai. [17] Kaip jis nuo
minių įėjo į namus, jo mokytiniai klausė jį apie
prilyginimą. [18] Jis jiems tarė: Taip, ir jūs esate be
išmonės? Ar jūs nesuprantate, kad visa, kas iš
lauko įeina į žmogų, negali jo sutepti, [19] nes neįeina
į jo širdį, bet eina į pilvą, ir išeina, kaip prilikta?
(Taip skelbdamas visus valgius esant nesuteptus).
[20] O kas išeina iš žmogaus, sakė jis, tai sutepa
žmogų. [21] Nes iš vidaus, iš žmonių širdies, išeina
piktos mintys, svetmoterystės, paleistuvystės,
žmogžudystės, [22] vagystės, godulystės, piktenybės,
vylius, negėda, nelaba akis, piktžodžiavimas, pui-
kybė, neišmintis. [23] Visos šitos piktenybės išeina
iš vidaus ir sutepa žmogų.

[24] Atsikėlęs, jis nuėjo iš ten į Tiro ir Sidono 27
apylinkes. Įėjęs į namus, jis norėjo, kad niekas IV
apie tai nežinotų, bet negalėjo pasislėpti. [25] Nes
viena moteriškė, kurios duktė buvo nešvariosios
dvasios apsėsta, kaip tik apie jį išgirdo, tuojau
įėjo ir puolė jam po kojų. [26] Ta moteriškė buvo
pagonė, gimimo Siropenikietė. Ji meldė jį išvaryti
iš jos dukters velnią. [27] Jis jai tarė: Duok pirma
vaikams pasisotinti, nes būtų negera imti vaikų
duoną ir mesti šunims. [28] Ji gi atsakė ir jam tarė:

---

11 Korban. Žr. Mt 15, 5. — 12 Nelaba akis: pavydas.

Taip, Viešpatie, juk ir šunyčiai ėda po stalu vaikų
trupinius. 29 Jis jai tarė: Dėl tų žodžių eik; velnias
iš tavo dukters išėjo. 30 Parėjus į savo namus, ji
rado mergaitę gulinčią patale ir velnią išėjusį.
28 31 Vėl palikęs Tiro sritis, jis per Sidoną atėjo
IV pas Galiliejos jūrą, eidamas Dekapolės krašto
viduriu. 32 Ten atvedė pas jį kurčią nebylį ir
prašė jį padėti ant jo ranką. 33 Paėmęs jį šalin
nuo minios, jis įdėjo savo pirštus į jo ausis, prisi-
lietė su savo seilėmis jo liežuvio, 34 pažvelgė į
dangų, atsiduso ir jam tarė: Effeta, tai yra, atsi-
verk. 35 Jo ausys tuojau atsivėrė, jo liežuvio ryšys
atsirišo, ir jis kalbėjo, kaip reikia. 36 Tuomet jis
jiems liepė niekam to nesakyti. Juo gi labiau jis
jiems liepdavo, juo labiau jie skelbė 37 ir juo
labiau stebėjosi, sakydami: Jis visa gerai padarė,
jis daro, kad kurtiniai girdi ir kad nebyliai kalba.
29 8. 1 Anomis dienomis vėl didelei miniai drauge
IV esant ir neturint ko valgyti, jis, pasivadinęs moky-
tinius, jiems tarė: 2 Gaila man minios, nes štai jau
tris dienas jie lieka pas mane ir neturi ko valgy-
ti. 3 Jei aš paleisiu juos į jų namus nevalgiusius, jie
apalps kelyje, nes kai kurie iš jų yra iš tolo atėję.
4 Jo mokytiniai jam atsakė: Iš kur galės kas imti
čia tyruose duonos jiems pavalgydinti? 5 Jis juos
paklausė: Kiek turite duonos kepalų? Jie atsakė:
Septynis. 6 Tuomet jis liepė miniai atsisėsti žemėje.
Paėmęs septynis duonos kepalus, jis dėkojo, laužė
ir davė savo mokytiniams išdėstyti, o jie išdėstė
ties minia. 7 Jie turėjo taip pat kelias žuveles; ir
jas jis palaimino ir liepė dėstyti. 8 Jie valgė ir
privalgė. Paskui jie dar pririnko, kas buvo likę
trupinių, septynias pintines. 9 Valgiusiųjų buvo
apie keturis tūkstančius, ir jis juos paleido.
30 10 Tuojau jis sėdo su savo mokytiniais į laivą ir
IV

31 Dekapolės: dešimties miestų.

atvyko į Dalmanutos šalį. [11] Ten išėjo parisiejai ir
ėmė su juo ginčytis. Jie reikalavo iš jo ženklo iš
dangaus, jam išmėginti. [12] Jis, atsidusęs dvasioje,
tarė: Kam šita giminė reikalauja ženklo? Iš
tikrųjų, sakau jums, šitai giminei visai nebus
duota ženklo. [13] Palikęs juos, jis vėl sėdo į laivą
ir plaukė į kitą krantą.

[14] Jie buvo pamiršę pasiimti duonos ir tik vieną
duonos kepalą teturėjo su savimi laive. [15] Jis jiems
liepė, sakydamas: Žiūrėkite, sergėkitės parisiejų
raugo ir Erodo raugo. [16] Tai jie sau manė ir sakė
kitas kitam: Gi kad mes duonos neturime. [17] Tai
pastebėjęs, Jėzus jiems tarė: Kam jūs manote, kad
neturite duonos? ar dar jūs neišmanote ir nesupran-
tate? dar jūsų širdis tebėra apakusi? [18] *Ar, turė-
dami akis, jūs nematote? ir, turėdami
ausis, negirdite?* Ar jūs neatsimenate, [19] kaip
aš laužiau penkis duonos kepalus penkiems tūks-
tančiams, kiek pririnkote pilnų pintinių trupinių?
Jie jam atsakė: Dvylika. [20] O kaip septynis duonos
kepalus keturiems tūkstančiams, kiek pririnkote
pintinių trupinių? Jie jam tarė: Septynias. [21] Jis
jiems sakė: Kaipgi jūs vis dar nesuprantate?

[22] Kai jie atvyko į Betsajidą, ten atvedė pas jį 1 Gegužės
aklą ir prašė prisiliesti jo. [23] Jis, paėmęs akląjį už
rankos, išsivedė jį už miestelio, patepė seilėmis jo
akis, padėjo ant jo savo rankas ir klausė jį, ar jis
ką matąs. [24] Tas pažvelgęs tarė: Matau žmones
vaikščiojančius, kaip medžius. [25] Po to jis vėl pa-
dėjo rankas jam ant akių; tas ėmė žiūrėti ir taip
pasitaisė, kad visa aiškiai matė. [26] Jis pasiuntė jį
į jo namus, sakydamas: Eik į savo namus ir, jei
įeisi į kaimą, niekam nesakyk.

---

8. 12 *Ženklo*: tokio ženklo, kokio ješko parisiejai.
16 *Gi kad...*: jis taip kalba todėl, kad mes neturime
duonos.

5. Jėzus parodo savo garbę apaštalams ir vėl juos moko

[27] Jėzus išėjo su savo mokytiniais į Pilypo Ke-
sarijos kaimus. Kelyje jis klausė savo mokytinius,
jiems sakydamas: Ką žmonės sako mane esant?
[28] Jie jam atsakė, tardami: Kad tu Jonas Krikšty-
tojas, kiti, kad Elijas, o kiti, kad tu kaip vienas
iš pranašų. [29] Tuomet jis jiems tarė: O jūs ką
sakote mane esant? Atsakydamas Petras jam tarė:
Tu Kristus. [30] Jis griežtai jiems uždraudė tai kam
nors apie jį sakyti.

2 [31] Jis pradėjo juos mokyti, kad žmogaus Sūnui
V reikia daug kentėti, būti vyresniųjų, vyriausiųjų
kunigų ir Rašto žinovų atmestam ir užmuštam, o
po trijų dienų vėl prisikelti. [32] Jis kalbėjo apie tą
dalyką atvirai. Tuomet Petras, ėmęs jį į šalį, pra-
dėjo jį drausti. [33] Jis, atsigręžęs ir žiūrėdamas į
savo mokytinius, sudraudė Petrą, sakydamas: Eik
už manęs, šetone, nes tu negalvoji to, kas Dievo,
bet, kas žmonių.

[34] Po to, pasišaukęs pas save minią su savo
mokytiniais, jis jiems tarė: Jei kas nori mane
sekti, tas tegul pats savęs išsižada, tegul ima savo
kryžių ir teseka mane. [35] Nes kas norės išgelbėti
savo gyvybę, tas ją praras; o kas prarastų savo
gyvybę dėl manęs ir dėl Evangelijos, tas ją išgel-
bės. [36] Juk ką padėtų žmogui, jei jis laimėtų visą
pasaulį, bet prarastų savo sielą? [37] Arba ką žmo-
gus gali duoti savo sielai atvaduoti? [38] Nes kas
gėdytųsi manęs ir mano žodžių šitoje svetmo-
teringoje ir nuodėmingoje giminėje, to ir žmogaus

---

27 Kesarijos. Pilypo Kesarija buvo nemažas miestas į šiaurę nuo Genezareto ežero. Jos klausė artimieji miesteliai ir kaimai, į kuriuos Jėzus ėjo. — 32 Drausti. Plg. Mt 16, 22. 23. — 35 Išgelbėti: išsižadėdamas Kristaus ir jo mokslo. Plg. Mato 16, 25.

Sūnus gėdysis, kada ateis savo Tėvo garbėje su
šventaisiais angelais. [39] Jis jiems dar kalbėjo: Iš
tikrųjų, sakau jums, kai kurie iš tų, kurie čia
stovi, neragaus mirties, kolei išvys Dievo karalystę,
ateinančią su galybe.

9. [1] Praslinkus šešioms dienoms, Jėzus pasiėmė 3
su savimi Petrą, Jokūbą ir Joną ir užsivedė juos V
vienus nuošaliai į augštą kalną. Tenai jis atsi-
mainė jų akivaizdoje. [2] Jo drabužiai pasidarė
žibantys ir labai balti, kaip sniegas, tokie, kaip nė
vienas skalbėjas žemėje negali išbaltinti. [3] Jiems
pasirodė Elijas su Moze, ir juodu kalbėjosi su
Jėzumi. [4] Atsiliepdamas Petras tarė Jėzui: Moky-
tojau, gera mums čia būti, padarykime tris pa-
dangtes, vieną tau, vieną Mozei ir vieną Elijui.
[5] Bet jis nežinojo ką kalbąs, nes jie buvo labai
nusigandę. [6] Tuo tarpu pasidarė debesis, kurs juos
apsiautė, o iš debesies atsiliepė balsas: Šitas mano
mylimiausias sūnus, jo klausykite. [7] Tuojau, žvalgy-
damies aplinkui, jie nieko daugiau nebematė su
savimi, kaip tik vieną Jėzų. [8] Kai jie ėjo žemyn
nuo kalno, jis jiems liepė niekam nepasakoti, ką
buvo matę, kolei žmogaus Sūnus nebus prisikėlęs
iš numirusiųjų. [9] Jie laikė tą žodį savyje, klaus-
damies tarp savęs, ką tai reiškia: kada bus prisikė-
lęs iš numirusiųjų. [10] Jie paklausė jį, sakydami:
Tai kam gi parisiejai ir Rašto žinovai sako, kad
pirma turi ateiti Elijas? [11] Atsakydamas jis jiems
tarė: Elijas pirma ateis ir visa atitaisys; taip pat
kaip ir apie žmogaus Sūnų parašyta, kad jis daug

---

9. 1 Atsimainė. Plg. Mt 17, 1 ir tol. — 11 Elijas... Išganytojas čia paaiškina savo mokytiniams, kad prieš jo kančią ir mirtį negali ateiti Elijas, Senojo Testamento pranašas. Jei jis ateitų, tai jis pataisytų žydus, ir jie pri-imtų Jėzų Kristų, kaipgi tat reikėtų, jam kentėti ir būti paniekintam? Todėl ateis Elijas, bet tik prieš antrąjį Kristaus atėjimą, t. y., prieš pačią teismo dieną.

kentės ir bus paniekintas. [12] Bet aš sakau jums:
Ir Elijas jau atėjo (ir jie jam padarė, ką tik
norėjo), taip kaip apie jį parašyta.
4 [13] Atėjęs pas savo mokytinius, jis pamatė aplink
V juos didelę minią ir besiginčijančius su jais Rašto
žinovus. [14] Kaip tik visi žmonės pamatė Jėzų, jie
nustebo ir nusigando; jie pribėgo ir sveikino jį.
[15] Jis juos paklausė: Ko jūs ginčijatės tarp savęs?
[16] Atsakydamas vienas iš minios tarė: Mokytojau,
aš atvedžiau pas tave savo sūnų, kurs nebylės
dvasios apsėstas. [17] Kur tik ji sugriebia jį, ten jį
trenkia į žemę; iš burnos jam pradeda eiti putos,
jis griežia dantimis ir stingsta. Aš sakiau tavo
mokytiniams, kad ją išvarytų, bet jie negalėjo.
[18] Atsakydamas jiems jis tarė: O, netikinti gimine,
kiek dar ilgai aš su jumis būsiu? iki kolei aš jus
kęsiu? Atveskite jį pas mane. [19] Jie jį atvedė.
Kaip tik jį pamatė, dvasia tuojau pradėjo jį
tąsyti; parmestas ant žemės, jis vartėsi putodamas.
[20] Jis paklausė jo tėvą: Kiek yra laiko, kaip jam
tai darosi? Tas atsakė: Nuo pat kūdikystės. [21] Ji
dažnai įmesdavo jį į ugnį ir į vandenį, kad jį
nužudytų. Bet jei ką gali, pasigailėk mūsų ir
padėk mums. [22] Jėzus jam tarė: Jei tu gali tikėti,
tinkinčiam visa galima. [23] Vaiko tėvas tuojau su-
šuko ir su ašaromis tarė: Tikiu, Viešpatie, padėk
mano netikėjimui. [24] Jėzus, matydamas subėgančią
minią, sudraudė nešvarią dvasią ir jai tarė: Kur-
čia ir nebyle dvasia, aš tau įsakau, išeik iš jo ir
daugiau į jį nebeįeik. [25] Tuomet ji, šaukdama ir

---

12 Parašyta: Kas parašyta apie Eliją, tai jau padaryta su Jonu Krikštytoju.
14 Nusigando: nes Jėzaus atėjimas buvo netikėtas. — 19 Dvasia. Piktoji dvasia, jausdama Jėzaus galybę, dar labiau parodo savo piktumą. — 23 Tikiu...: aš tikiu, Viešpatie, kad tu gali tai padaryti, bet jei mano tikėjimo negana, tegul tavo gailestingumas suteikia, ko aš prašau.

labai jį tąsydama, išėjo iš jo; jis pasidarė lyg
negyvas, taip kad daugelis sakė: Jis numirė.
[26] Bet Jėzus paėmė jį už rankos, pakėlė jį, ir jis
atsistojo. [27] Kaip jis įėjo į namus, jo mokytiniai
klausė jį slapčia: Kodėl mes negalėjome jos iš-
varyti? [28] Jis jiems tarė: Ta veislė niekaip kitaip
neišvaroma, kaip tik malda ir pasninku.

[29] Išėję iš ten, jie ėjo per Galilieją, ir jis neno- 5
rėjo, kad kas nors tai žinotų. [30] Jis mokė savo V
mokytinius ir jiems sakė: Žmogaus Sūnus bus
įduotas į žmonių rankas; jie jį užmuš, bet užmuštas
jis trečiąją dieną kelsis iš numirusiųjų. [31] Jie to
žodžio nesuprato, tačiau bijojo jo klausti.

[32] Jie atėjo į Kaparnaumą. Jiems esant namie,
jis juos paklausė: Apie ką kalbėjotės kelyje?
[33] Jie tylėjo, nes kelyje jie ginčijosi tarp savęs,
kas iš jų didesnis. [34] Tuomet jis atsisėdo, pasišaukė
dvylika ir jiems tarė: Jei kas nori būti pirmas,
tas bus visų paskučiausias ir visų tarnas. [35] Ėmęs
vaiką, jis jį pastatė jų viduryje; apkabinęs jį, jis
jiems tarė: [36] Kas tik priima vieną tokį vaiką
mano vardu, tas mane priima; o kas mane priima,
tas ne mane priima, bet tą, kurs yra mane siun-
tęs. [37] Tuomet Jonas atsiliepė ir jam tarė: Moky-
tojau, mes matėme vieną, kurs tavo vardu išvaro
velnius; jis mūsų neseka, tai mes jam draudėme.
[38] Bet Jėzus tarė: Neginkite jam, nes nėra nė vie-
no, kurs darytų mano vardu stebuklą ir tuojau
galėtų apie mane piktai kalbėti. [39] Nes kas ne
prieš jus, tas už jus. [40] Nes kas tik duoda jums
gerti taurę vandens mano vardu, kad jūs Kristaus,
iš tikrųjų, sakau jums, tas nepraras savo už-
mokesčio.

[41] Kas tik papiktintų vieną iš šitų mažutėlių, 6
kurie tiki į mane, tam geriau būtų, kad asilo V

---

41 Papiktintų... Plg. Mt 18, 6 ir tol.

sukamų girnų akmuo būtų užnertas jam ant
kaklo ir kad jis būtų įmestas į jūrą. 42 Jei tavo
ranka tave piktina, nukirsk ją, nes tau geriau
įeiti į gyvenimą luošam, kaip, turint abi ranki,
eiti į pragarą ir neužgesomą ugnį, 43 kur jų
kirminas nemiršta ir ugnis negęsta.
44 Jei tavo koja tave piktina, nukirsk ją, nes tau
geriau įeiti į gyvenimą raišam, kaip, turint abi
koji, būti įmestam į neužgesomos ugnies pragarą,
45 kur jų kirminas nemiršta ir ugnis
negęsta. 46 Jei tavo akis tave piktina, išlupk ją;
geriau tau vienakiui įeiti į Dievo karalystę, kaip,
turint abi aki, būti įmestam į ugnies pragarą,
47 kur jų kirminas nemiršta ir ugnis
negęsta. 48 Nes kiekvienas bus pasūdytas ugni-
mi ir kiekviena auka bus sūdoma druska. 49 Druska
gera; bet jei druska nustotų sūrumo, kuo jūs ją
sūdysite? Turėkite savyje druskos ir turėkite tarp
savęs taikos.

6. Išganytojo pamokymai kelionėje į Judieją

7 10. 1 Atsikėlęs jis išėjo iš ten į Judiejos šalį
V anapus Jordano. Vėl susirinko prie jo minių, ir
jis vėl juos mokė, kaip buvo papratęs. 2 Priėję
parisiejai klausė jį, gundydami: Ar valia vyrui
paleisti moterį? 3 Atsakydamas jis jiems tarė: Ką
yra jums įsakęs Mozė? 4 Jie tarė: Mozė leido
parašyti atsiskyrimo raštą ir paleisti.
5 Atsakydamas jiems Jėzus tarė: Dėl jūsų širdies
kietumo jis parašė jums tą įsakymą. 6 Sutvėrimo

---

48 Bus pasūdytas... Išganytojas čia primena žydams paliepimą sūdyti druska visas aukas. Ta druska buvo ženklas vienybės su Dievu. Jei apaštalai ir tikintieji nori susivienyti su Dievu, ir jie turi būti pasūdyti ugnimi, — ne pragaro, tik kentėjimų, savęs išsižadėjimo, savitvardos ir t. t.

10. 6 Pradžioje... Žr. Mt 19, 4.

gi pradžioje Dievas juos padarė kaip vyrą
ir moterį. [7] Todėl žmogus paliks savo
tėvą ir motiną ir laikysis savo mo-
teries, [8] ir du bus vienas kūnas. Taigi,
jau nebe du, bet vienas kūnas. [9] Taigi, ką Dievas
sujungė, žmogus teneperskiria. [10] Namie jo moky-
tiniai vėl klausė jį to paties dalyko. [11] Jis jiems
tarė: Kas nors paleidžia savo moterį ir kitą veda,
jai svetmoteriauja. [12] Ir jei moteris skiriasi nuo
savo vyro ir už kito teka, ji svetmoteriauja.

[13] Jie atnešė pas jį kūdikių, kad jis jų prisi- 8
liestų. Mokytiniai gi varė atnešančius šalin. [14] Pa- V
matęs juos, Jėzus buvo nepatenkintas ir jiems
tarė: Leiskite mažutėliams eiti pas mane ir ne-
drauskite jiems, nes tokių Dievo karalystė. [15] Iš
tikrųjų, sakau jums, kas nepriima Dievo ka-
ralystės kaip kūdikis, tas neįeis į ją. [16] Ir jis juos
laimino, apkabindamas juos ir dėdamas ant jų
rankas.

[17] Kai jis išėjo į kelią, vienas pribėgęs atsiklaupė
ties juo ir jį klausė: Gerasis Mokytojau, kas man
daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą? [18] Jėzus
jam tarė: Kam mane vadini geru? Niekas nėra
geras, tik vienas Dievas. [19] Žinai įsakymus: Nesvet-
moteriauk, neužmušk, nevogk, neliudyk neteisin-
gai, neapgaudinėk, gerbk savo tėvą ir motiną.
[20] Atsakydamas jis jam tarė: Mokytojau, visa tai
laikiau nuo pat savo jaunystės. [21] Pažvelgęs į jį,
Jėzus pamilo jį ir jam tarė: Vieno dalyko tau
trūksta: eik, parduok, ką tik turi, ir duok betur-
čiams, taip tu turėsi turtą danguje, paskui ateik
ir sek mane. [22] Jis, nusiminęs dėl to žodžio, nuėjo
šalin liūdnas, nes turėjo daug lobio.

---

13 Prisiliestų: dėdamas ant jų rankas. — 15 Kaip kūdikis: su kūdikio nuolankumu, nekaltybe ir t. t.
21 Pamilo: pažvelgė į jį su meile.

9 23 Pasižvalgęs aplinkui, Jėzus tarė savo moky-
V tiniams: Kaipgi sunku įeiti į Dievo karalystę
tiems, kurie turi pinigų! 24 Mokytiniai labai nustebo
dėl jo žodžių. Bet Jėzus, vėl atsiliepdamas, jiems
tarė: Vaikučiai, kaipgi vargu įeiti į Dievo ka-
ralystę tiems, kurie pasitiki pinigais. 25 Pigiau ku-
pranugariui išlįsti pro adatos ausį, kaip turtingam
įeiti į Dievo karalystę. 26 Jie dar labiau stebėjosi,
sakydami vieni kitiems: Tai kas gi gali būti išga-
nytas? 27 Pažvelgęs į juos, Jėzus tarė: Žmonėms
tai negalima, bet ne Dievui: nes Dievui visa
galima.

28 Tuomet Petras ėmė jam sakyti: Štai mes visa
palikome ir sekėme tave. 29 Atsakydamas Jėzus
tarė: Iš tikrųjų, sakau jums, nėra nė vieno, kurs
paliktų namus, ar brolius, ar seseris, ar tėvą, ar
motiną, ar vaikus, ar laukus dėl manęs ir dėl
Evangelijos 30 ir kurs negautų dabar, šiuo laiku,
persekiojamas šimtą kartų tiek namų, ir brolių,
ir seserų, ir motinų, ir vaikų, ir laukų, o būsima-
jame pasaulyje amžinojo gyvenimo. 31 Bet daug
pirmųjų bus paskutiniai, ir daug paskutinių bus
pirmieji.

10 32 Jie buvo kelyje ir ėjo į Jeruzalę; Jėzus ėjo jų
V priešakyje; jie buvo nustebę ir sekė bijodami. Vėl
ėmęs pas save dvylika, jis pradėjo jiems sakyti,
kas jam turėjo atsitikti: 33 Štai mes einame į Jeru-
zalę, žmogaus Sūnus bus įduotas vyriausiems
kunigams, Rašto žinovams ir vyresniesiems; jie
pasmerks jį mirti ir paduos jį pagonims; 34 jie
tyčiosis iš jo, apspjaudys jį, plaks jį ir užmuš jį,
bet trečiąją dieną jis prisikels iš numirusiųjų.

35 Tuomet prie jo prisiartino Zebediejaus sūnu
du, Jokūbas ir Jonas, ir tarė: Mokytojau, norime,

---

28 Petras... Plg. Mt 19, 27 ir tol.
35 Jokūbas... Plg. Mt 20, 20 ir tol.

kad tu mums padarytum, ko tik prašysime. 36 Jis
jiems tarė: Ko norite, kad jums padaryčiau?
37 Juodu tarė: Duok mudviem savo garbėje vienam
sėdėti tavo dešinėje, o kitam kairėje. 38 Jėzus
juodviem atsakė: Nežinote, ko prašote. Ar galite
gerti taurę, kurią aš gersiu? arba būti pakrikštyti
tuo krikštu, kuriuo aš esu krikštijamas? 39 Juodu
jam tarė: Galime. Jėzus jiems sakė: Taurę, tiesa,
kurią aš geriu, gersite ir krikštu, kuriuo aš esu
krikštijamas, būsite pakrikštyti, 40 o sėdėti mano
dešinėje ar mano kairėje ne mano dalykas duoti
jums, bet tiems, kuriems prirengta. 41 Išgirdę
dešimt ėmė pykti ant Jokūbo ir Jono. 42 Tuomet
Jėzus, pasivadinęs juos, jiems tarė: Jūs žinote,
kad tie, kurie laikomi tautų kunigaikščiais, vieš-
patauja jiems, ir jų kunigaikščiai turi ant jų val-
džią. 43 Jūsų gi tarpe netaip yra, bet kas tik nori
būti didesnis, tas bus jūsų tarnas. 44 Ir kas tik
nori būti jusų tarpe pirmas, bus visų vergas.
45 Nes ir žmogaus Sūnus neatėjo, kad jam tarnau-
tų, bet kad jis pats tarnautų ir duotų savo gyvybę
kaip atvadavimą už daugelį.

II. Paskutinės Išganytojo dienos ir kančia

1. Jėzus Jeruzalėje prieš kančią

11
46 Jie atėjo į Jeriką. Jam keliaujant iš Jeriko su V
savo mokytiniais ir su didele minia, Timiejaus
sūnus, aklasis Bartimiejus, sėdėjo prie kelio elge-
taudamas. 47 Išgirdęs, kad tai Jėzus Nazarėnas, jis
ėmė šaukti ir kalbėti: Jėzau, Dovîdo Sūnau, pasi-
gailėk manęs. 48 Daugelis draudė jį, kad tylėtų. Bet
jis dar daug labiau šaukė: Dovîdo Sūnau, pasigai-
lėk manęs. 49 Tuomet Jėzus sustojęs liepė jį pava-
dinti. Jie pavadino akląjį, sakydami: Nusiramink,
kelkis, jis tave šaukia. 50 Tas, numetęs savo ap-

siaustą, pašoko ir atėjo pas jį. [51] Atsiliepdamas
Jėzus jam tarė: Ko nori, kad tau padaryčiau?
Aklasis jam atsakė: Mokytojau, kad regėčiau.
[52] Jėzus gi jam tarė: Eik, tavo tikėjimas išgelbėjo
tave. Jis tuojau regėjo ir sekė jį keliu.
12 11. [1] Kai jie artinosi prie Jeruzalės ir Betanijos,
V prie Alyvų kalno, jis siuntė du iš savo mokytinių
[2] ir jiems tarė: Eikite į miestelį, kurs ties jumis,
ir tuojau įėję tenai rasite pririštą asilaitį, ant
kurio dar niekas iš žmonių nesėdėjo; atriškite jį ir
atveskite. [3] Jei kas jums sakytų: Ką darote? pa-
sakykite: Viešpačiui jo reikia, ir tuojau jį šen leis.
[4] Nuėjusiu juodu rado asilaitį, pririštą lauke ties
durimis, skirskelėje, ir atrišo jį. [5] Kai kurie iš ten
stovėjusiųjų jiems sakė: Ką darote, kad atrišate
asilaitį? [6] Juodu atsakė jiems, kaip Jėzus buvo
liepęs, ir tie leido jiems vestis. [7] Juodu atvedė pas
Jėzų asilaitį, sudėjo ant jo savo drabužius, ir jis
sėdo ant jo. [8] Daugelis tiesė ant kelio savo dra-
bužius, kiti kirto medžių šakas ir klojo ant kelio.
[9] Ir tie, kurie ėjo priešakyje, ir kurie sekė, šaukė,
sakydami: Osanna! [10] Pagirtas, kurs
ateina Viešpaties vardu; pagirta atei-
nanti mūsų tėvo Dovîdo karalystė! Osanna augšty-
bėse.

[11] Jis įėjo į Jeruzalę, į šventyklą, ir, visa apžiū-
rėjęs, kadangi jau buvo vakaro valanda, išėjo
drauge su dvylika į Betaniją.
13 [12] Kitą dieną, jiems išeinant iš Betanijos, jis
V buvo alkanas. [13] Pamatęs iš tolo figos medį, turintį
lapų, jis priėjo, ar kartais neras ko nors jame;
bet, priėjęs prie jo, jis nerado nieko, tiktai lapų,
nes buvo ne figų metas. [14] Atsiliepdamas jis jam

---

11. 1 Artinosi... Plg. Mt 21, 1 ir tol. — 4 Skirskelėje: prie namų, stovėjusių dviejų gatvių kampe.
13 Ne figų metas. Figos medis duoda vaisių liepos mėnesyje, o tuo metu buvo tik balandis. Plg. Mt 21, 19.

tarė: Jau tegul niekas daugiau per amžius nebe-
valgo nuo tavęs vaisiaus. Tai girdėjo jo mokytiniai.
15 Po to jie atėjo į Jeruzalę. Įėjęs į šventyklą,
jis ėmė varyti laukan parduodančius ir perkan-
čius šventykloje, apvertė pinigų mainininkų stalus
ir karvelių pardavėjų suolus 16 ir neleido niekam
nešti per šventyklą rakandų. 17 Jis mokė, jiems
sakydamas: Argi neparašyta: Mano namai
bus vadinami maldos namais visoms
tautoms? O jūs padarėte iš jų galvažudžių
lindynę. 18 Tai išgirdę, vyriausieji kunigai ir
Rašto žinovai ieškojo, kaip galėtų jį pražudyti;
jie, mat, jo bijojo, nes visa minia stebėjosi jo
mokslu. 19 Vakarui atėjus, jis išėjo iš miesto.
20 Ryto metą praeidami jie pamatė figos medį 14
padžiūvusį nuo pat šaknų. 21 Petras atsiminęs jam V
sakė: Mokytojau, štai figos medis, kurį prakeikei,
padžiūvo. 22 Atsiliepdamas Jėzus jiems tarė: Turė-
kite tikėjimo į Dievą. 23 Iš tikrųjų, sakau jums,
kas nors tartų šitam kalnui: Pasikelk ir meskis į
jūrą, ir nesvyruotų savo širdyje, bet tikėtų įvyk-
siant visa, ką tik sako, tai jam ir įvyks. 24 Todėl
sakau jums: ko tik melsdamies prašote, tikėkite,
kad gausite, ir bus jums. 25 Kada jūs atsistosite
melstis, atleiskite, jei ką nors prieš ką turite, kad
ir jūsų Tėvas, kurs yra danguje, atleistų jums
jūsų nuodėmes. 26 O jeigu jūs neatleisite, nė jūsų
Tėvas, kurs yra dauguje, neatleis jums jūsų nuo-
dėmių.
27 Jie vėl atėjo į Jeruzalę. Jam vaikščiojant 15
šventykloje, prie jo priėjo vyriausieji kunigai, V
Rašto žinovai ir vyresnieji 28 ir jam sakė: Kokia
galia tu tai darai? ir kas tau davė tą galią tai daryti?
29 Atsakydamas Jėzus jiems tarė: Ir aš pasiklausiu

---

15 Ėmė varyti... Plg. Mt 21, 12.
35 Atsistosite. Žydai dažniausiai melsdavosi stati.

jus vieno dalyko. Atsakykite man, tai aš jums pa-
sakysiu, kokia galia tai darau. [30]Jono krikštas
buvo iš dangaus, ar iš žmonių? Atsakykite man.
[31]Bet jie sau vieni galvojo ir sakė: Jei sakysime:
iš dangaus, jis tars: tai kodėl jam netikėjote?
[32]Sakyti gi: iš žmonių, mes bijome tautos, nes visi
laikė Joną tikru pranašu. [33]Todėl atsakydami jie
tarė Jėzui: Mes nežinome. Tuomet ir Jėzus at-
sakydamas jiems tarė: Tai ir aš jums nesakysiu,
kokia galia tai darau.
16 12. [1]Po to jis pradėjo kalbėti jiems prilygini-
V mais: Vienas žmogus įsiveisė vynuogyną,
aptvėrė tvora, iškasė spaustuvą,
pastatė bokštą, išnuomojo jį vynininkams ir
iškeliavo į svetimą šalį. [2]Savo laiku jis nusiuntė
pas vynininkus tarną imti iš vynininkų vynuo-
gyno vaisių. [3]Tie, nutvėrę jį, primušė ir paleido
tuščią. [4]Jis vėl siuntė pas juos kitą tarną; ir tam
jie sužeidė galvą ir jį išniekino. [5]Jis siuntė dar
kitą, kurį jie užmušė, ir daug kitų, kurių vienus
jie primušė, o kitus užmušė. [6]Tuomet jis, dar
turėdamas vieną, mylimiausią sūnų, pagaliau siuntė
ir jį pas juos, tardamas: Jie drovėsis mano sūnaus.
[7]Vynininkai gi kalbėjo vienas kitam: Tai tėvonis;
eikite, užmuškime jį, ir tėvonystė bus mūsų.
[8]Nutvėrę jį, jie užmušė ir išmetė iš vynuogyno.
[9]Ką gi tat darys vynuogyno Viešpats? Jis ateis,
nužudys vynininkus ir atiduos vynuogyną kitiems.
[10]Ar jūs neskaitėte šitų Rašto žodžių: Iš to ak-
mens, kurį statytojai atmetė, pasi-
darė kertinis akmuo. [11]Tai Viešpa-
ties padaryta ir stebėtina mūsų
akyse? [12]Tuomet jie ieškojo jo sugauti, bet

12. 1 Vienas žmogus... Plg. Mt 21, 33 ir tol. —
10 Iš to akmens... Iš atmesto akmens, t. y., iš Jė-
zaus Kristaus pasidarė kertinis akmuo, kuriuo rėmėsi
visas rūmas — Naujojo Testamento Bažnyčia (Eklezija).

bijojo minios; jie, mat, suprato, kad jiems jis pa-
sakė tą prilyginimą. Tai jį palikę, jie nuėjo sau.
13 Paskui jie siuntė pas jį kai kuriuos iš parisiejų 17
ir Erodo šalininkų, jo sugauti kalboje. 14 Tie atėję V
jam tarė: Mokytojau, mes žinome, kad tu tiesia-
kalbis ir nieko nežiūri, nes tu nežiūri į žmogaus
veidą, bet mokai Dievo kelio, kaip reikalauja tiesa.
Ar dera duoti ciesoriui mokesčius, ar mes netu-
rime duoti? 15 Pažindamas jų veidmainystę, jis
jiems tarė: Kam mane gundote? atneškite man
denarą, kad matyčiau. 16 Jie jam atnešė. Tuomet
jis juos paklausė: Kieno tas paveikslas ir įrašas?
Jie jam tarė: Ciesoriaus. 17 Atsakydamas Jėzus
jiems tarė: Taigi, atiduokite, kas ciesoriaus, cie-
soriui ir, kas Dievo, Dievui. Jie juo stebėjosi.
18 Tuomet pas jį atėjo sadukiejų, kurie sako
neesą prisikėlimo, ir klausė jį, sakydami: 19 Moky-
tojau, Mozė mums parašė: jei *kieno brolis*
mirtų ir paliktų moterį, bet nepaliktų
vaikų, tai jo brolis turi imti ano mo-
terį ir pažadinti savo broliui ainiją.
20 Taigi, yra buvę septyni broliai. Pirmas vedė
moterį ir mirė, nepalikdamas vaikų. 21 Tuomet
ėmė ją antras ir mirė, ir nė tas nepaliko vaikų.
Taip pat ir trečias. 22 Taipojau vedė ją septyni ir
nepaliko vaikų. Visų paskiausiai mirė ir mote-
riškė. 23 Taigi, prisikeliant, kada jie prisikels, kieno
iš jų ji bus moteris? Juk septyni turėjo ją mo-
terimi. 24 Atsakydamas jiems Jėzus tarė: Argi ne
dėl to jūs klystate, kad nežinote nei Rašto, nei
Dievo galybės? 25 Nes prisikėlę iš numirusiųjų
žmonės neveda ir neteka, bet yra kaip Dievo
angelai danguje. 26 Apie mirusiuosius gi, kad jie

---

14 *Duoti ciesoriui*... Plg. Mt 22, 16 ir tol.
19 *Jei kieno brolis*... Plg. Mt 22, 24 ir tol.
26 *Apie „krūmą“*, Žr. Iš 3, 6.

keliasi, ar neskaitėte Mozės knygoje, kaip Dievas
jam pasakė, kur kalbama apie „krūmą“: A š
A b r a o m o D i e v a s, I z a o k o D i e v a s i r
J o k ū b o D i e v a s? [27] Jis juk ne mirusiųjų Die-
vas, bet gyvųjų. Taigi, jūs labai klystate.
18 [28] Tuomet prisiartino vienas Rašto žinovas, kurs
V girdėjo, kaip jie ginčijosi, ir, matydamas, kad jis
buvo gerai jiems atsakęs, paklausė jį, koks visų
pirmasis įsakymas. [29] Jėzus jam atsakė: Visų pir-
masis įsakymas šis: Klausyk, Izraėli, Viešpats,
tavo Dievas, vienas Dievas. [30] Tu mylėsi Viešpatį,
savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela ir
visa savo galia. Tai pirmas įsakymas. [31] Antras į
jį panašus: Mylėsi savo artimą, kaip pats save.
Kito didesnio už tuodu įsakymu nėra. [32] Rašto
žinovas jam tarė: Gerai, Mokytojau, tu tiesą pa-
sakei, kad vienas Dievas ir be jo nėra kito. [33] My-
lėti jį visa širdimi, visu protu, visa siela ir visa
galia, ir mylėti savo artimą, kaip save patį, yra
didesnis dalykas, kaip visos deginamosios aukos
ir atnašos. [34] Matydamas, kad jis išmintingai at-
sakė: Jėzus jam tarė: Tu netoli nuo Dievo kara-
lystės. Daugiau jau niekas nebedrįso jį klausti.
19 [35] Mokydamas šventykloje, Jėzus tarė: Kaip
V Rašto žinovai gali sakyti Kristų esant Dovîdo
sūnų? [36] Juk pats Dovîdas sako iš šventosios Dva-
sios: V i e š p a t s t a r ė m a n o V i e š p a č i u i:
s ė s k i s m a n o d e š i n ė j e, k o l e i a š p a-
d a r y s i u i š t a v o n e p r i e t e l i ų t a u p a-
k o j į. [37] Taip pats Dovîdas vadina jį Viešpačiu;
tai kaipgi jis jo sūnus? Tuomet didelė minia su
noru jo klausėsi.

---

[34] T u n e t o l i . . . Nemažas dalykas laikyti pagarboje Dievo įsakymus, bet to dar negana, gauti dangaus karalystei, reikia jie vykdyti; o tam Rašto žinovui trūksta dar tikėjimo į Jėzų Kristų — Mesiją.

[38] Savo pamokyme jis jiems sakė: Saugokitės
Rašto žinovų, kurie mėgsta vaikščioti ilgais dra-
bužiais, būti sveikinami prekyvietėje, [39] sinagogose
sėdėti pirmosiose kėdėse ir pirmąsias vietas poky-
liuose, [40] kurie ryja našlių namus, dangstydamiesi
ilga malda; jiems bus smarkesnis teismas.
[41] Atsisėdęs ties atnašų skrynia, Jėzus žiūrėjo,
kaip minia metė į ją pinigus. Daug turtingųjų
metė daug. [42] Atėjo taip pat viena neturtinga
našlė ir įmetė du smulkiu pinigėliu, tai yra, ska-
tiką. [43] Tuomet, pasivadinęs savo mokytinius, jis
jiems tarė: Iš tikrųjų, sakau jums, šita netur-
tinga našlė įmetė daugiau už visus, kurie metė į
atnašų skrynią. [44] Nes visi metė iš to, ko jie
apsčiai turi, o šita įmetė iš savo neturto visa, ką
turėjo, visą savo išteklių.

2. Didelis Kristaus pamokslas apie galą

13. [1] Kai jis ėjo iš šventyklos, vienas jo moky- 20
tinis jam tarė: Mokytojau, pažvelgk, kokie ak- V
menys ir kokie pastatai. [2] Atsakydamas Jėzus jam
tarė: Matai visus šiuos didelius pastatus? Neliks
akmens ant akmens, kurs nebūtų išgriautas. [3] Kai
jis sėdėjo Alyvų kalne ties šventykla, klausė jį
skyrium Petras, Jokūbas, Jonas ir Andriejus:

---

38 Ilgais drabužiais. Vaikščioti ilgais drabužiais arba ilgus drabužius dėvėti buvo žyduose augštos garbės ženklas. — 40 Dangstydamiesi... Kai kurie Rašto žinovai, rodydamiesi dievobaimingesni, melsdavosi labai ilgai, visiems matant; tačiau jų maldos tikslas buvo ne Dievo garbė, tik pralobimas ir rinkimas turtų, net su artimų, ypač našlių, skriauda.

41 Atnašų skrynia. Ji buvo netoli nuo pačios šventyklos, vadinamajame moterų šventoriuje. Žydai, ateidami šventyklos lankyti, dėdavo į tą skrynią savo atnašas. — 44 Išteklių. Našlė įmetė paskutinį skatiką, kurs buvo skirtas valgiui nusipirkti.

13. 1 Pastatai. Plg. Mt 24, 1 ir tol.

[4] Pasakyk mums, kada tai bus? ir koks bus ženklas,
kada visa tai pradės įvykti?
[5] Atsakydamas Jėzus pradėjo jiems kalbėti: Žiū-
rėkite, kad kas jūsų nesuklaidintų. [6] Nes daugelis
ateis po mano vardu, sakydamies, kad tai aš, ir
jie suklaidins daugelį. [7] Išgirdę apie karus ir karų
gandus, nenusigąskite, nes reikia, kad tai
įvyktų. Bet dar ne galas. [8] Nes tauta sukils
prieš tautą ir karalystė prieš kara-
lystę; vietomis bus žemės drebėjimų ir bado. Tai
skausmų pradžia. [9] Žiūrėkite taip pat jūs patys sa-
vęs. Nes jus įduos susirinkimams; jūs būsite plakami
sinagogose ir turėsite stoti prieš valdovus ir karalius
dėl manęs jiems paliudyti. [10] Evangelija turi būti
pirma paskelbta visoms tautoms. [11] Kada jie jus
ves įduoti, nesisielokite iš anksto, ką kalbėsite.
Kalbėkite tai, kas jums bus duota aną valandą,
nes ne jūs tuomet kalbėsite, bet šventoji Dvasia.
[12] Brolis įduos brolį mirti ir tėvas sūnų; vaikai
sukils prieš gimdytojus ir juos nužudys.
[13] Jūs būsite visų nekenčiami dėl mano vardo. Bet
kas iškęs iki galui, tas bus išgelbėtas.
21 [14] Kada jūs išvysite sunaikinimo nuobo-
V dą, stovinčią, kur neturėtų, — kas skaito, tesu-
pranta, — tuomet tie, kurie yra Judiejoje, tegul
bėga į kalnus. [15] Kas ant stogo, tas tenelipa žemėn
ir teneina į namus ko nors pasiimti iš savo namų.
[16] Kas bus lauke, tenegrįžta atgal savo drabužio
pasiimti. [17] Vargas nėščioms ir žindančioms ano-
mis dienomis! [18] Melskitės, kad tai neatsitiktų
žiemą. [19] Nes tomis dienomis bus tokių siel-
vartų, kokių nėra buvę nuo pradžios

---

[6] Tai aš: Kristus. — [9] Įduos...: vedžios jus į teis-
mus. — Jiems paliudyti: kad ir jie gautų liudijimą
apie Jėzų Kristų ir išgirstų apie jo darbus ir jo mokslą. —
[10] Pirma: anksčiau nekaip ateis 7 eil. paminėtasis galas.
— [13] Iškęs...: iškęs persekiojimus ir tebesilaikys tikėjimo.

pasaulio, kurį Dievas sutvėrė, iki dabar ir
nebebus. [20] Jei Viešpats nebūtų sutrumpinęs tų
dienų, neišsigelbėtų nė vienas kūnas; bet dėl
išrinktųjų, kuriuos išrinko, jis sutrumpino tas
dienas.

[21] Jei tuomet kas nors jums sakys: Štai čia
Kristus, štai tenai, netikėkite. [22] Nes rasis netikrų
kristų ir netikrų pranašų; jie darys ženklų ir
stebuklų suklaidinti, jei tai gali būti, net išrink-
tiesiems. [23] Taigi, jūs žiūrėkite; štai aš jums visa
iš anksto paskelbiau.

[24] Bet tomis dienomis, po ano sielvarto, saulė 22
aptems, mėnulis nustos blizgesio, V
[25] dangaus žvaigždės kris, ir danguje
esančios galybės bus pajudintos.
[26] Tuomet jie išvys žmogaus Sūnų atei-
nantį debesyse su didele galybe ir garbe.
[27] Tuomet jis siųs savo angelų ir surinks savo
išrinktuosius iš keturių vėjų, nuo žemės
pakraščio iki dangaus kraštui.

[28] Mokykitės prilyginimo iš figos medžio: Kaip
jo šaka jau minkštėja ir skleidžia lapus, jūs pa-
žįstate, kad vasara arti. [29] Taip ir jūs, pamatę tai
įvykstant, žinokite, kad jis visai arti, duryse.
[30] Iš tikrųjų, sakau jums, šita giminė nepraeis, iki
visa tai įvyks. [31] Dangus ir žemė praeis, o mano
žodžiai nepraeis.

[32] Bet anos dienos ar valandos niekas nežino, nei 23
angelai danguje, nei Sūnus, tik vienas Tėvas. V
[33] Žiūrėkite, budėkite ir melskitės, nes nežinote,

---

29 Visai arti...: kada pamatysite netikrus kristus ir netikrus pranašus, ženklus ant dangaus, žinokite, kad žmogaus Sūnus yra arti ir tuojau ateis.

32 Nei Sūnus. Jėzus Kristus, kuriam visa buvo dangiškojo Tėvo apreikšta, žino tą dieną ne tiktai kaip Dievas, bet ir kaip žmogus, bet žino ne tam, kad skelbtų žmonėms, todėl nežino kaip Dievo pasiuntinys žmonėms,

kada bus laikas. [34] Bus taip, kaip pas žmogų, kurs, išvažiuodamas į svetimą šalį, palieka savo namus, duoda savo tarnams valią, paskirdamas kiekvienam darbo, ir durininkui liepia budėti. [35] Taigi, budėkite (nes nežinote, kada namų Viešpats ateis, vakare, ar vidunaktyje, ar gaidžiagystyje, ar rytmetyje), [36] kad ūmai atėjęs nerastų jūsų miegančių. [37] Ką aš jums sakau, sakau visiems: Budėkite.

3. Kristaus kančios istorija

24/V **14.** [1] Buvo likę dvi dieni iki Velykų ir Neraugintos duonos šventei. Vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai ieškojo, kaip galėtų sugauti jį klasta ir užmušti. [2] Bet jie sakė: Ne šventą dieną, kad kartais nekiltų žmonėse maišto.

[3] Jam esant Betanijoje Simono Raupsuotojo namuose ir sėdint už stalo, atėjo moteriškė su alebastriniu indu brangaus tikrojo nardo tepalo ir, sudaužius indą, išpylė jam ant galvos. [4] Kai kurie buvo nepatenkinti, ir vienas kitam sakė: Kam tas tepalo eikvojimas? [5] Nes tą tepalą buvo galima parduoti daugiau kaip už tris šimtus denarų ir padalinti beturčiams. Jie murmėjo prieš ją. [6] Bet Jėzus tarė: Atstokite nuo jos; kam jai esate įkyrūs? Ji padarė man gerą darbą. [7] Nes beturčių jūs visuomet turite su savim ir, kada tik norite, galite daryti jiems gera, o mane ne visuomet turite. [8] Ji padarė, ką galėjo; ji iš anksto patepė mano kūną laidotuvėms. [9] Iš tikrųjų, sakau jums, kur tik visame pasaulyje bus skelbiama šita Evan-

---

34 Budėti. Palyginimas čia nebaigtas. Baigti jį galima taip: kaip žmogus įsakė budėti, taip ir aš jums įsakau: Budėkite.

14. 1 Buvo likę... Plg. visą šitą persk. su Mt 26, 27 ir 28 persk.

3 Nardo. Taip vadino žolyną, iš kurio gaunamas brangus kvepiantis tepalas.

gelija, bus sakoma jos atsiminimui, ir ką ji yra
padariusi.
10 Tuomet vienas iš dvylikos, Judas Iskarijotas,
nuėjo pas vyriausius kunigus, jiems jo įduoti.
11 Jie, tai išgirdę, apsidžiaugė ir pasižadėjo duosią
jam pinigų. Taigi, jis ieškojo, kaip galėtų patogiai
jį įduoti.
12 Pirmą Neraugintos duonos dieną, kada 25
aukojo Velykų avinėlį, mokytiniai jam sakė: Kur V
nori, kad mes eitumėm ir prirengtumėm tau val-
gyti Velykų avinėlį? 13 Tuomet jis siuntė du savo
mokytiniu ir juodviem tarė: Eikite į miestą; ten
sutiks judu žmogus, nešinas vandens ąsočiu; se-
kite jį 14 ir, kur jis įeis, sakykite namų savininkui:
Mokytojas sako: Kur yra mano vieta, kur galė-
čiau valgyti Velykų avinėlį drauge su savo moky-
tiniais? 15 Jis parodys judum didelį paruoštą kam-
barį; tenai mums prirengkite. 16 Jo mokytiniai
išėjo ir nuėjo į miestą. Jie rado, kaip jis jiems
buvo sakęs, ir pataisė Velykas.
17 Vakare jis atėjo su dvylika. 18 Jiems sėdint už
stalo ir valgant, Jėzus tarė: Iš tikrųjų, sakau
jums, vienas iš jūsų, kurs su manim valgo,
įduos mane. 19 Jie nuliūdo ir vienas po kito pra-
dėjo jam sakyti: Argi aš? 20 Jis jiems tarė: Vienas
iš dvylikos, kurs su manim dažo ranką į indą.
21 Žmogaus Sūnus, tiesa, eina, kaip apie jį para-
šyta, bet vargas tam žmogui, per kurį žmogaus
Sūnus įduodamas. Geriau būtų tam žmogui, jei jis
nebūtų gimęs. 22 Jiems bevalgant, Jėzus ėmė duo-
ną, palaiminęs perlaužė, davė jiems ir tarė:
Imkite, tai yra mano kūnas. 23 Paėmęs taurę ir
padėkojęs, jis davė jiems; ir visi iš jos gėrė. 24 Jis
jiems sakė: Tai yra mano kraujas naujosios san-
doros, kurs bus išlietas už daugelį. 25 Iš tikrųjų,
sakau jums, aš jau nebegersiu šito vynmedžio

vaisiaus iki tai dienai, kada gersiu jį naują Dievo
karalystėje.
26 [26] Pakalbėję giesmę, jie išėjo į Alyvų kalną.
V [27] Tuomet jis jiems sakė: Jūs visi šią naktį manimi
pasipiktinsite, nes parašyta: Aš ištiksiu
ganytoją, ir avys išsisklaidys. [28] Bet,
prisikėlęs iš numirusiųjų, aš pirma jūsų nueisiu į
Galilieją. [29] Petras gi jam tarė: Kad ir visi pasi-
piktintų tavimi, tačiau ne aš. [30] Jėzus jam pasakė:
Iš tikrųjų, sakau tau: šiandien, šią naktį, gaidžiui
dar nė du kartu nepragydus, tu tris kartus manęs
išsiginsi. [31] Bet jis dar toliau kalbėjo: Kad ir mirti
su tavimi turėčiau, aš tavęs neišsiginsiu. Taip pat
ir visi kalbėjo.
27 [32] Jie atėjo į ūkį, vadinamą Getsemane. Tenai
V jis tarė savo mokytinams: Pasėdėkite čia, kolei aš
melsiuos. [33] Jis pasiėmė su savimi Petrą, Jokūbą
ir Joną, pradėjo išgąstauti ir bodėtis [34] ir jiems
tarė: Mano siela nuliūdusi iki mirčiai,
pasilikite čia ir budėkite. [35] Paėjėjęs truputį toliau,
jis parpuolė žemėn ir meldėsi, kad valanda, jei
būtų galima, praeitų pro jį. [36] Jis kalbėjo: Abba,
Tėve, visa tau galima, atitolink nuo manęs šitą
taurę: tačiau ne ko aš noriu, bet ko tu! [37] Atėjęs
atgal, jis rado juos miegančius ir tarė Petrui: Si-
monai, miegi? negalėjai vienos valandos budėti!
[38] Budėkite ir melskitės, kad neįpultumėte į pa-
gundą. Dvasia, tiesa, stropi, bet kūnas silpnas.
[39] Nuėjęs antrą kartą jis meldėsi, kalbėdamas tuos
pačius žodžius. [40] Sugrįžęs rado juos vėl miegančius
(nes jų akys buvo mieguistos) ir jie nežinojo, ką
jam atsakyti. [41] Jis atėjo trečią kartą ir jiems
tarė: Miegokite jau ir ilsėkitės. Gana. Atėjo va-
landa; štai, žmogaus Sūnus bus įduotas į nusi-

---

[35] Kad valanda...: kad jam neatsitiktų tai, kas tą valandą turi įvykti.

dėjėlių rankas. 42 Kelkitės, eikime; štai, tas, kurs
mane įduos, arti.

43 Dar jam tebekalbant, atėjo vienas iš dvylikos, 28
Judas Iskarijotas, ir drauge su juo didelė minia V
su kalavijais ir su vėzdais nuo vyriausiųjų kunigų,
Rašto žinovų ir vyresniųjų. 44 Jo įdavėjas buvo
jiems davęs ženklą ir pasakęs: Kurį aš pabučiuo-
siu, tai tas, suimkite jį ir veskite atsargiai. 45 Atė-
jęs jis tuojau prisiartino prie jo ir tarė: Sveikas,
Mokytojau, ir pabučiavo jį. 46 Tuomet jie pakėlė
prieš jį rankas ir suėmė jį. 47 Vienas iš aplinkui
stovėjusiųjų, išsitraukęs kalaviją, ištiko vyriau-
siojo kunigo tarną ir nukirto jam ausį.
48 Atsiliepdamas Jėzus jiems tarė: Kaip prieš gal-
važudį jūs išėjote su kalavijais ir su vėzdais
manęs sugauti. 49 Kasdien būdavau pas jus šven-
tykloje mokydamas, ir jūs manęs nesuėmėte. Bet
Raštai turi įvykti. 50 Tuomet jo mokytiniai, palikę
jį, visi pabėgo. 51 Vienas jaunikaitis sekė jį, apsi-
siautęs paklode nuogą kūną; jie sugavo jį. 52 Bet
jis, pametęs paklodę, pabėgo nuo jų nuogas.

53 Jie nuvedė Jėzų pas vyriausią kunigą; ten su- 29
sirinko visi kunigai, Rašto žinovai ir vyresnieji. V
54 Petras iš tolo jį sekė į vyriausiojo kunigo kiemą;
jis atsisėdo drauge su tarnais prie ugnies ir šildė-
si. 55 Vyriausieji kunigai ir visa taryba ieškojo
liudijimo prieš Jėzų, kad galėtų paduoti jį nužu-
dyti, bet nerado. 56 Nes nors daugelis liudijo prieš
jį neteisiai, bet jų liudijimai nesutarė. 57 Kai kurie
atsikėlę neteisiai liudijo prieš jį, sakydami:
58 Mes girdėjome jį sakant: Aš sugriausiu šitą
rankų darbo šventyklą ir per tris dienas pasta-
tysiu kitą ne rankų darbo. 59 Bet ir jų liudijimas
nesutarė. 60 Tuomet vyriausias kunigas, atsistojęs į
vidurį, paklausė Jėzų, sakydamas: Ar tu nieko
neatsakai į tai, ką šitie prieš tave liudija? 61 Bet

jis tylėjo ir nieko neatsakė. Vyriausias kunigas vėl
jį paklausė ir jam tarė: Ar tu Kristus, palaimin-
tojo Dievo Sūnus? 62 Jėzus jam atsakė: Aš esu;
jūs matysite žmogaus Sūnų, sėdintį Die-
vo galybės dešinėje ir ateinantį dan-
gaus debesyse. 63 Tuomet vyriausias kunigas,
persiplėšdamas savo drabužius, tarė: Kam dar
mums reikia liudytojų? 64 Girdėjote piktžodžia-
vimą; kaip jums regisi? Jie visi jį nuteisė esant
vertą mirties. 65 Kai kurie pradėjo į jį spjaudyti,
dangstyti jam veidą, mušti jį kumsčiomis ir jam
sakyti: Pranašauk. Tarnai daužė jo veidą plašta-
komis.
30 66 Petrui esant žemai kieme, atėjo viena iš
V vyriausiojo kunigo tarnaičių. 67 Ji, pamačiusi Petrą
besišildantį, pažvelgė į jį ir tarė: Ir tu buvai su
Jėzumi Nazarėnu. 68 Bet jis išsigynė, sakydamas:
Aš nežinau ir nesuprantu, ką tu sakai. Jis išėjo
laukan, į priekiemį. Tuomet gaidys pragydo.
69 Vėl pamačiusi jį, tarnaitė pradėjo sakyti stovė-
jusiems aplinkui: Šitas iš jų tarpo. 70 Jis vėl išsi-
gynė. Po valandėlės čia pat stovėjusieji vėl sakė
Petrui: Tikrai tu vienas iš jų, nes tu ir galilie-
jietis. 71 Bet jis pradėjo keiktis ir prisiekinėti: Aš
nepažįstu to žmogaus, apie kurį kalbate. Tuojau
gaidys antrą kartą pragydo. Tuomet Petras at-
siminė žodį, kurį Jėzus buvo jam pasakęs: Gai-
džiui dar nė dviejų kartų nepragydus, tu tris
kartus manęs išsiginsi. Ir jis pradėjo verkti.
31 15. 1 Tuojau ryto metą vyriausieji kunigai, pasi-
V tarę su vyresniaisiais, Rašto žinovais ir su visa
taryba, surišdino Jėzų, nuvedė ir įdavė jį Pilotui.
2 Pilotas jį klausė: Ar tu esi žydų karalius? Jis
atsakydamas jam tarė: Tu tai sakai. 3 Tuomet
vyriausieji kunigai kaltino jį daugeliu dalykų.
4 Pilotas vėl jį klausė, sakydamas: Ar tu nieko

neatsakai? Žiūrėk, dėl kokių didelių dalykų jie
tave skundžia. 5 Bet Jėzus daugiau nieko nebeat-
sakė, taip kad Pilotas stebėjosi. 6 Jis buvo pa-
pratęs išleisti jiems per šventes vieną iš kalinių,
kurio jie prašė. 7 Buvo gi tarp jų vienas, vardu
Barabas, sugautas draug su maištininkais; maište
jis buvo užmušęs žmogų. 8 Taigi, atėjusi minia
pradėjo prašyti, kad jis jiems padarytų, kaip
visuomet. 9 Pilotas jiems atsakė ir tarė: Ar norite,
kad jums žydų karalių paleisčiau? 10 Nes jis žinojo
vyriausius kunigus jį iš pavydo įdavus. 11 Bet
vyriausieji kunigai pakurstė minią, kad jiems
verčiau Barabą paleistų. 12 Tuomet Pilotas vėl at-
siliepdamas jiems tarė: Tai ko gi norite, kad pa-
daryčiau žydų karaliui? 13 Jie vėl šaukė: Prikalk
jį ant kryžiaus. 14 Pilotas jiems sakė: Ir ką gi jis
pikta padarė? Bet jie dar labiau šaukė: Prikalk
jį ant kryžiaus. 15 Tuomet Pilotas, norėdamas
patenkinti tautą, paleido jiems Barabą ir, rykštė-
mis nuplakdinęs Jėzų, padavė jį prikalti ant
kryžiaus.

16 Kareiviai nusivedė jį į teismo rūmų kiemą ir 1
sušaukė visą kuopą. 17 Jie apvilko jį purpuru, Bir-
nupynę uždėjo jam erškėčių vainiką 18 ir pradėjo želio
jį sveikinti: Sveikas, žydų karaliau! 19 Jie mušė
jo galvą nendre, spjaudė į jį ir atsiklaupę gar-
bino jį.

20 Pasityčioję iš jo, jie nuvilko nuo jo purpurą,
apvilko jį jo drabužiais ir išvedė jį prikalti ant
kryžiaus. 21 Jie privertė vieną pro šalį ėjusį, Si-
moną Kirenietį, kurs grįžo iš lauko, Aleksandro
ir Rufo tėvą, nešti jo kryžių. 22 Taip jie nuvedė jį
į Golgotos vietą, tai reiškia, Kaukolės vietą. 23 Tenai

---

15. 9 Ar norite.... Pilotas, bijodamas žydų vyres-
niųjų, nori, kad pati minia prašytų jį paleisti Jėzų.
17 Purpuru: labai raudonos spalvos drabužiu.

jie davė jam gerti vyno, sumaišyto su mira, bet
jis neprisiėmė.
24 Prikalę jį ant kryžiaus, jie pasidalino jo dra-
bužius, mesdami dėl jų burtą, kas ką turėjo gauti.
2 25 Buvo trečia valanda, kada jie prikalė jį ant
VI kryžiaus. 26 Buvo taip pat parašytas įrašas, kurs
rodė jo kaltę: ŽYDŲ KARALIUS. 27 Draug su juo
jie prikalė ant kryžių du galvažudžiu, vieną
dešinėje pusėje, kitą jo kairėje. 28 Taip įvyko Raš-
tas, kurs sako: Jis paskaitytas tarp piktadarių.
29 Kurie pro šalį ėjo, piktžodžiavo jam ir, kraipy-
dami savo galvas, sakė: Še tau, kurs griauni
Dievo šventyklą ir per tris dienas vėl ją pastatai,
30 gelbėk pats save, nužengdamas nuo kryžiaus.
31 Taip pat ir vyriausieji kunigai su Rašto žinovais
tyčiodamies vieni kitiems sakė: Kitus jis išgelbėjo,
pats savęs negali išgelbėti. 32 Kristus, Izraėlio ka-
ralius, tenužengia dabar nuo kryžiaus, kad maty-
tumėm ir tikėtumėm. Taip pat ir tuodu, kurie su
juo buvo prikalti ant kryžių, tyčiojosi iš jo.
3 33 Šeštai valandai atėjus, pasidarė visoje žemėje
VI tamsu iki devintai valandai. 34 Devintą valandą
Jėzus sušuko dideliu balsu, sakydamas: Eloi,
Eloi lamma sabakhthani! tai reiškia:
Mano Dieve, mano Dieve! kam mane
apleidai! 35 Kai kurie iš stovėjusiųjų aplinkui
išgirdę sakė: Štai, jis šaukia Eliją. 36 Tuomet pri-
bėgęs vienas primirkė kempinę acto, užmovė ją
ant nendrės ir davė jam gerti, sakydamas: Palau-
kite, žiūrėkime, ar ateis Elijas jo nuimti. 37 Jėzus
gi, sušukęs dideliu balsu, atidavė dvasią.
38 Tuomet šventyklos uždanga pusiau perplyšo
nuo viršaus iki apačiai. 39 Šimtininkas, kurs stovė-
jo ties juo, matydamas jį tokiuo šauksmu atidavus
dvasią, tarė: Iš tikrųjų šitas žmogus buvo Dievo
Sūnus. 40 Iš tolo žiūrėjo taip pat moteriškės; tarp

jų buvo Marija Magdalena, Marija, Jokūbo
jaunesniojo ir Juozapo motina, ir Salomė,
41 kurios, jam dar Galiliejoje esant, jį sekė ir jam
tarnavo, ir daug kitų, kurios buvo su juo atėjusios
į Jeruzalę.

[42] Jau vakare, (kadangi tai buvo Prisirengimo 4
diena, kuri esti prieš subatą), [43] atėjo Juozapas iš VI
Arimatajos, kilnus tarybos narys, kurs taip pat
laukė Dievo karalystės; jis drąsiai įėjo pas Pilotą
ir prašė Jėzaus kūno. [44] Pilotas stebėjosi, kad jis
būtų jau miręs, ir, pasišaukęs šimtininką, klausė
jį, ar jis jau miręs. [45] Patyręs tai iš šimtininko, jis
dovanojo kūną Juozapui. [46] Juozapas nupirko
paklodę, nuėmęs jį, suvyniojo į paklodę, paguldė
jį kape, iškaltame uoloje, ir pririto akmenį prie
kapo angos. [47] Marija Magdalena ir Marija Juo-
zapo motina žiūrėjo, kur jis buvo padėtas.

III. Prisikėlusiojo Kristaus apsireiškimai

16. [1] Subatai praėjus, Marija Magdalena, Marija 5
Jokūbo motina ir Salomė nusipirko kvepalų eiti
Jėzaus patepti. [2] Labai anksti pirmą savaitės dieną VI
jos atėjo pas kapą, saulei jau užtekėjus. [3] Jos
kalbėjosi tarp savęs: Kas mums atris akmenį nuo
kapo angos? [4] Bet pažvelgusios pamatė akmenį
atristą; o buvo jis labai didelis. [5] Įėjusios į kapą,
jos pamatė jaunikaitį, sėdintį dešinėje pusėje, ap-
vilktą baltu drabužiu, ir nusigando. [6] Jis joms
tarė: Nenusigąskite; jūs ieškote Jėzaus Nazarėno,
kurs buvo prikaltas ant kryžiaus; jis prisikėlė, jo
nėra čia; štai vieta, kur jį buvo padėję. [7] Bet
eikite, pasakykite jo mokytiniams ir Petrui, kad

---

44 Stebėjosi... Prikalti ant kryžiaus galėjo kai kada išbūti gyvi arti dviejų dienų. — 46 Nuėmęs: nuo kryžiaus.

jis eina pirma jūsų į Galiliejąą; tenai jį matysite,
kaip jis yra jums sakęs. [8] Išėjusios jos pabėgo nuo
kapo, nes jas buvo apėmęs drebulys ir išgąstis.
Jos niekam nieko nesakė, nes bijojo.
[9] Prisikėlęs iš numirusiųjų anksti pirmą savaitės dieną, jis pirmučiausia pasirodė Marijai
Magdalenai, iš kurios buvo išvaręs septynis vel-
nius. [10] Ji nuėjus paskelbė tiems, kurie buvo su
juo buvę, o dabar gedėjo ir verkė. [11] Bet jie, iš-
girdę jį gyvą esant ir ją jį mačius, netikėjo.
6 [12] Paskui kitokiu pavidalu jis pasirodė dviem iš
VI jų kelyje, einant juodviem į kaimą. [13] Nuėję jie
paskelbė kitiems, bet nė jiems netikėjo. [14] Pas-
kiausiai jis pasirodė vienuolikai, kai jie sėdėjo už
stalo; jis prikišo jų netikėjimą ir širdies kietumą,
kad jie netikėjo tiems, kurie buvo matę jį prisi-
kėlusį. [15] Tuomet jis jiems tarė: Eidami į visą
pasaulį, skelbkite Evangeliją visam sutvėrimui.
[16] Kas tikės ir bus pakrikštytas, tas bus išganytas;
o kas netikės, bus pasmerktas. [17] Tuos, kurie ti-
kės, lydės tokie stebuklai: Mano vardu jie išva-
rinės velnius, kalbės naujomis kalbomis, [18] ims
žalčius, ir, jei ką mirtinga gertų, tai jiems nekenks;
jie dės rankas ant ligonių, ir tie pasveiks.
[19] Viešpats Jėzus, po to kaip jiems kalbėjo, buvo
paimtas į dangų ir sėdi Dievo dešinėje. [20] Jie gi
išėję skelbė visur, Viešpačiui drauge veikiant ir
tvirtinant jų žodžius lydinčiais juos stebuklais.

---

16. 9 Pirmučiausia: Marija Magdalena matė Jėzų pirmutinė iš tų, kuriuos įvardija evangelistas. Bet, be abejonės, Kristus, prisikėlęs iš numirusiųjų, visų pirmiausia turėjo pasirodyti savo švenč. Motinai. — 12 Kelyje...: kada juodu ėjo į Emauso miestelį. Žr. Lk 24, 13.
18 Ims žalčius: nebijodami įgėlimo.
20 Jų žodžius: jų skelbiamą Evangelijos mokslą.

ŠV. LUKO EVANGELIJA

Pratartis

1. [1] Kadangi jau daugelis mėgino sustatyti pasa- 7
kojimą apie įvykusius mūsų tarpe dalykus, [2] taip VI
kaip mums yra padavę tie, kurie nuo pat pradžios
patys matė ir buvo žodžio tarnai, [3] tai ir aš,
rūpestingai ištyręs visa nuo pat pradžios, panorė-
jau iš eilės parašyti tau, geriausias Teofile, [4] kad tu
pažintumei tikrumą tų dalykų, kurių esi išmokytas.

I. Jėzaus kūdikystė ir pasirengimas viešajam gyvenimui

1. Jono Krikštytojo gimimo apreiškimas

[5] Judiejos karaliaus Erodo dienomis buvo vienas
kunigas, vardu Zakarijas, iš Abijo skyriaus. Jo
žmona buvo iš Aarono dukterų, vardu Elžbieta.
[6] Juodu abu buvo teisūs Dievo akivaizdoje ir elgėsi
nepeiktinai pagal visus Viešpaties įsakymus ir
įstatus. [7] Tačiau juodu neturėjo vaikų, nes Elžbieta
buvo nevaisinga, ir abudu buvo pasenusiu. [8] Kada
jis savo skyriaus eilėje ėjo kunigo priedermes

---

1. [2] Nuo pat pradžios: nuo viešojo Išganytojo gyvenimo pradžios. — Žodžio: Evangelijos. Kristaus gyvenimą matė, jo mokslą girdėjo ir skelbė Evangeliją kitiems apaštalai ir mokytiniai.

[5] Iš Abijo skyriaus: visi žydų kunigai buvo padalinti į 24 skyrius, kurių kiekvienas šventykloje tarnaudavo po savaitę. Abijo skyrius buvo aštuntas. — [8] Savo skyriaus... Kada atėjo eilė Abijo skyriui, kuriam priklausė Zakarijas, jis tarnavo šventykloje. Bažnytinės (Eklezijos) priedermės kunigams buvo dalinamos burtais. Taigi, Zakarijui teko įeiti į šventyklos vidų ir tenai ant smilkomojo altoriaus aukoti Dievui

Dievo akivaizdoje, 9 atsitiko, kad, pagal kunigystės
paprotį, per burtą jam teko, įėjus į Viešpaties
šventyklą, aukoti smilkalus. 10 Visa žmonių dau-
gybė stovėjo lauke, melsdamiesi smilkymo valan-
dą. 11 Tuomet jam pasirodė Viešpaties angelas,
stovėdamas smilkalų altoriaus dešinėje. 12 Pamatęs
jį, Zakarijas nusigando, ir jį apėmė baimė. 13 Bet
angelas jam tarė: Nebijok, Zakarijau, nes tavo
malda išklausyta; tavo žmona Elžbieta pagimdys
tau sūnų; tu praminsi jį vardu Jonas. 14 Iš jo bus
tau džiaugsmo ir linksmybės, ir daugelis džiaugsis
jo gimimu. 15 Nes jis bus didis Viešpaties akivaiz-
doje. Jis negers vyno ir svaiginančio gėralo; dar
savo motinos įsčioje jis bus pilnas šventosios
Dvasios; 16 jis pargrąžins daug Izraėlio vaikų į
Viešpatį, jų Dievą. 17 Jis eis pirma jo su Elijo
dvasia ir galybe apgręžti tėvų širdžių į vaikus,
netikinčiųjų į teisiųjų išmintį, prirengti Viešpačiui
tobulos tautos.

8 18 Tuomet Zakarijas tarė angelui: Iš kur aš tai
VI žinosiu? Nes aš senas ir mano žmona senyva.
19 Atsakydamas angelas jam tarė: Aš Gabriėlis,
kurs stoviu Dievo akivaizdoje. Aš esu siųstas kal-
bėti tau ir tau paskelbti tos linksmos žinios. 20 Štai
tu būsi nebylys ir negalėsi kalbėti iki dienai,
kurią tai įvyks, kadangi tu netikėjai mano žo-
džiams, kurie įvyks savo metu. 21 Tuo tarpu žmo-
nės laukė Zakarijo ir stebėjosi, kad jis taip ilgai
užtrunka šventykloje. 22 Pagaliau išėjęs jis nega-
lėjo jiems kalbėti. Tuomet jie suprato, kad jis

---

smilkalų. — 17 Pirma jo: pirma Viešpaties Dievo, kuriuo čia pavadintas laukiamasis Mesijas Jėzus Kristus. — Apgręžti... Jonas Krikštytojas turėjo pažadinti tėvų ir vaikų širdyse sutikimą ir meilę, o tuo pačiu ir Dievo meilę. Jis turėjo netikinčius, t. y., nesilaikančius Dievo įsakymų paraginti laikytis jų kuo geriausiai ir tuo būdų turėjo prirengti žmones priimti Mesiją.

turėjo matyti šventykloje regėjimą. Jis aiškinosi
jiems ženklais ir pasiliko nebylys.
[23] Jo tarnystės dienoms pasibaigus, jis parėjo į
savo namus. [24] Po šitų dienų jo žmona Elžbieta
pradėjo ir slėpėsi per penkis mėnesius, sakydama:
[25] Taip man Viešpats padarė, šiomis dienomis
pažvelgdamas į mane, kad atimtų nuo manęs
mano panieką žmonių tarpe.

2. Jėzaus gimimo apreiškimas ir Elžbietos aplankymas

[26] Šeštame mėnesyje angelas Gabriėlis buvo 9
Dievo siųstas į Galiliejos miestą, kurs vadinamas VI
Nazaretas, [27] pas mergaitę, pažadėtą vyrui, vardu
Juozapui, iš Dovîdo namų; o mergaitės vardas
buvo Marija. [28] Angelas, atėjęs pas ją, tarė: Svei-
ka, malonės pilnoji, Viešpats su tavimi; pagirta tu
tarp moterų. [29] Ji, tai išgirdusi, nusigando jo žodžių
ir manė sau, koks čia yra tas pasveikinimas. [30] An-
gelas jai tarė: Nebijok, Marija, nes tu radai
malonės pas Dievą. [31] Štai pradėsi įsčioje ir pagim-
dysi sūnų ir praminsi jį vardu JĖZUS. [32] Jis bus
didis ir bus vadinamas Augščiausiojo Sūnumi.
Viešpats Dievas duos jam jo tėvo Dovîdo sostą:
jis karaliaus Jokūbo namuose per amžius, [33] ir jo
karaliavimui nebus galo. [34] Tuomet Marija tarė
angelui: kaip tai įvyks, kadangi aš nepažįstu vy-
ro? [35] Angelas atsakė ir jai tarė: Šventoji Dvasia
nužengs ant tavęs, ir Augščiausiojo galybė apdengs

---

25 P a ž v e l g d a m a s . . . Dievas pažvelgia į mus, kai suteikia kokią nors geradarystę. — M a n o p a n i e k ą. Didžiausia nelaimė ir panieka buvo žydams neturėti vaikų; nuo tokios paniekos išgelbėta Elžbieta.

26 Š e š t a m e m ė n e s y j e : po apsireiškimo Zakarijui šventykloje. — 34 K a i p t a i į v y k s . . . Marija tiki angelo žodžiams, bet nori žinoti, kaip jie įvyks, nes ji buvo padariusi amžinos mergystės įžadus.

tave savo šešėliu; todėl ir Šventasis, kurs gims iš
tavęs, vadinsis Dievo Sūnumi. [36] Štai tavo gimi-
naitė Elžbieta, ir ji pradėjo sūnų savo senatvėje,
ir šitas mėnuo yra šeštas tai, kuri vadinama ne-
vaisinga, [37] nes nėra dalyko negalimo Dievui. [38] O
Marija tarė: Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūnie
man taip, kaip tu pasakei. Po to angelas atstojo
nuo jos.
10 [39] Tomis dienomis Marija, atsikėlus, išėjo skubiai
VI į kalnus, į Judo miestą. [40] Ji įėjo į Zakarijo namus
ir pasveikino Elžbietą. [41] Ir atsitiko, kad, kaip tik
Elžbieta išgirdo Marijos pasveikinimą, kūdikis
linksmai šokterėjo jos įsčioje, ir Elžbieta pasidarė
pilna šventosios Dvasios. [42] Ji sušuko dideliu balsu
ir tarė: Pagirta tu tarp moterų ir pagirtas tavo
įsčios vaisius. [43] Ir iš kur man tai, kad mano
Viešpaties motina ateina pas mane? [44] Nes štai,
kaip tik tavo pasveikinimo balsas pasiekė mano
ausis, šokterėjo iš džiaugsmo kūdikis mano įsčioje.
[45] Palaiminta tu, kuri įtikėjai, nes tai, kas Vieš-
paties tau pasakyta, įvyks. [46] O Marija tarė:

Mano siela garbina Viešpatį, [47] ir mano dvasia
džiaugiasi Dievuje, mano Išganytojuje. [48] Nes jis
pažvelgė į savo tarnaitės žemumą. Štai, nuo dabar
visos kartos vadins mane palaiminta. [49] Nes didelių
dalykų padarė man Galingasis, kurio vardas šven-
tas. [50] Jo gailestingumas iš kartos į kartą tiems,
kurie jo bijo. [51] Jis parodo savo peties galybę,
išsklaido tuos, kurie puikūs savo širdies mintyje.

---

46 Marijos džiaugsmo giesmė, prasidedanti žodžiais „Mano siela garbina Viešpatį", yra viena gražiausių visame šv. Rašte. Bažnyčioje (Eklezijoje) ji giedama Vakarinės metu. Marija išreiškia joje visų pirma savo džiaugsmą dėl jai suteiktų malonių, toliau stebisi, kaip Dievas išaugština nužemintuosius, ir pagaliau sako, kad įvykę tai, ką Dievas daug sykių buvo žadėjęs Sen. Testamente. — 51 P a r o d o s a v o p e t i e s . . . : padarė tokių dalykų, kuriems padaryti reikia Visagalio Dievo galybės.

[52] Jis numeta nuo sosto galiūnus ir išaugština
žemuosius. [53] Alkstančius jis pripildo gėrybių, o
turtuolius paleidžia tuščius. [54] Jis palaikė savo
tarną Izraėlį, atsimindamas savo gailestingumą,
[55] taip kaip buvo kalbėjęs mūsų tėvams, Abraomui
ir jo vaikų vaikams per amžius.
[56] Marija pasiliko su ja apie tris mėnesius; pas-
kui ji pargrįžo į savo namus.

3. Jono Krikštytojo gimimas

[57] Elžbietai atėjo laikas gimdyti, ir ji pagimdė 11
sūnų. [58] Jos kaimynai ir giminės išgirdo, kad VI
Viešpats buvo suteikęs jai didelį savo gailestin-
gumą, ir sveikino ją.
[59] Atsitiko, kad aštuntą dieną atėjo kūdikio
apipjaustyti ir vadino jį jo tėvo vardu, Zakariju.
[60] Bet atsiliepdama jo motina tarė: Visai ne; jis
vadinsis Jonas. [61] Jie jai sakė: Nėra nė vieno tavo
giminėje, kurs vadintųsi tuo vardu. [62] Tuomet jie
klausė ženklais jo tėvą, kaip jis nori, kad anas
vadintųsi. [63] Jis, pareikalavęs rašomosios lentelės,
parašė žodžius: Jo vardas Jonas. Ir visi stebėjosi.
[64] Tuojau atsivėrė jo burna, jo liežuvis atsirišo, ir
jis kalbėjo, garbindamas Dievą. [65] Baimė apėmė
visus jų kaimynus, ir visuose Judiejos kalnuose
buvo skelbiami visi tie dalykai. [66] Visi girdėjusieji
dėjo tai sau į širdį ir sakė: Kas, kaip manai, bus
tas vaikas? Nes Viešpaties ranka buvo su juo.
[67] O jo tėvas Zakarijas pasidarė pilnas šven- 12
tosios Dvasios ir pranašavo, sakydamas: VI
[68] Pagirtas teesie Viešpats, Izraėlio Dievas, nes

---

66 Dėjo tai sau į širdį: svarstė savo širdyje tą atsitikimą.

68 Pagirtas... Zakarijas savo labai gražioje giesmėje pranašauja apie Mesiją, apie tas geradarystes, kurių suteiks žmonėms jo atėjimas, ir apie savo gimusį sūnų, kokios bus jo pareigos, žiūrint į Mesiją. — Aplankė:

jis aplankė ir atpirko savo tautą! [69] Jis pažadino mums galingą Gelbėtoją savo tarno Dovîdo namuose, [70] kaip yra kalbėjęs burna savo šventųjų pranašų, kurie buvo nuo amžių, [71] jog išgelbėsiąs nuo mūsų neprietelių ir iš rankos visų, kurie mūsų nekenčia, [72] kad parodytų pasigailėjimo mūsų tėvams ir atsimintų savo šventąją sandorą, [73] priesaiką, kurią yra padaręs mūsų tėvui Abraomui, duosiąs mums, [74] be baimės, iš mūsų neprietelių rankos išvaduotiems jam tarnauti [75] šventume ir teisybėje jo akivaizdoje per visas mūsų dienas. [76] O tu, vaikeli, būsi vadinamas Augščiausiojo pranašu, nes tu eisi ties Viešpaties veidu jo kelių taisyti, [77] duoti jo tautai išganymo pažinimo jų nuodėmėms atleisti, [78] per širdingiausią mūsų Dievo gailestingumą, kuriuo mus aplankė užtekėjusi šviesa iš augštybių, [79] kad apšviestų sėdinčius tamsybėje ir mirties ūksmėje, kad vestų mūsų kojas į ramybės kelią.

[80] Vaikas augo ir stiprėjo dvasia. Jis buvo tyruose iki dienai savo pasirodymo Izraëliui.

4. Jėzaus Kristaus gimimas

13 2. [1] Anomis dienomis atsitiko, kad išėjo cieso-
VI riaus Augusto paliepimas surašyti visą pasaulį.
[2] Tas pirmas surašymas buvo padarytas Sirijos
valdovo Kirino. [3] Ir visi ėjo įsirašydinti, kiekvienas

suteikė savo malonių ir geradarysčių. — 69 Gelbėtoją: Mesiją. — 72 Pasigailėjimo: kad Dievo gailestingumas įvykdytų tai, kas buvo žadėta senovėje patrijarkams. — 77 Duoti jo tautai... pamokyti žmones, kad jų išganymas yra jų nuodėmių atleidime ir kad to atleidimo jiems reikia jieškoti. — 78 Užtekėjusi šviesa, arba Aušra, yra vienas iš Mesijo vardų. Jis vadinasi Aušra, nes su jo atėjimu žemėn tamsi paklydimų naktis buvo apšviesta jo dangiška šviesa, jo mokslu.

2. 1 Visą pasaulį: visus plačios Romos valstybės gyventojus.

į savo miestą. 4 Tai ir Juozapas, kadangi jis buvo
iš Dovîdo namų ir giminės, ėjo iš Galiliejos, iš
Nazareto miesto, į Judieją, į Dovîdo miestą, kurs
vadinamas Betliejus, 5 kad įsirašydintų drauge su
pažadėta sau moterimi Marija, kuri buvo nėščia.
6 Atsitiko, kad, juodviem tenai esant, atėjo jai me-
tas gimdyti; 7 ir ji pagimdė pirmagimį savo sūnų,
suvystė jį vystyklais ir paguldė jį prakarte, nes
jiems nebuvo vietos užeigoje.

8 Toje pačioje šalyje buvo piemenų, kurie budėjo 14
ir sergėjo per naktį savo bandą. 9 Štai Viešpaties VI
angelas atsistojo prie jų, ir Dievo skaistumas
apšvietė juos. Jie labai nusigando; 10 bet angelas
jiems tarė: Nebijokite! Nes štai aš skelbiu jums
didelį džiaugsmą, kurs bus visai tautai, 11 kad
šiandien jums gimė Dovîdo mieste Išganytojas,
kurs yra Kristus, Viešpats. 12 Ir tas bus jums
ženklas: rasite kūdikį, suvystytą vystyklais ir
paguldytą prakarte. 13 Ūmai atsirado prie angelo
daugybė dangiškosios kariuomenės, kurie garbino
Dievą ir sakė: 14 Garbė Dievui augštybėje ir žemėje
ramybė geros valios žmonėms!

15 Angelams pasišalinus nuo piemenų į dangų,
jie sakė vienas kitam: Nueikime lig Betliejui ir
pažiūrėkime to, kas įvyko, ką Viešpats yra mums
paskelbęs. 16 Jie atėjo skubėdami ir rado Mariją,
Juozapą ir kūdikį paguldytą prakarte. 17 Pamatę
gi, jie skelbė tai, kas jiems buvo pasakyta apie
tą kūdikį. 18 Visi, kurie tai girdėjo, stebėjosi tais
dalykais, kurie buvo jiems piemenų papasakoti.
19 Marija gi dėmėjosi sau visus šituos dalykus ir
svarstė juos savo širdyje. 20 Piemenys sugrįžo at-
gal, garbindami ir šlovindami Dievą dėl viso, ką

---

5 Pažadėta. Žr. Mt 1, 18. — 7 Pirmagimį. Žr. Mt 1, 25.

19 Svarstė: palygindama dabartinius atsitikimus su tuo, kas jai jau buvo angelo apreikšta.

buvo girdėję ir matę, taip kaip jiems buvo pasa-
kyta.
[21] Praslinkus aštuonioms dienoms, kada reikėjo
apipjaustyti vaikelis, praminta jis vardu Jėzus,
taip kaip jis buvo angelo pavadintas anksčiau,
negu buvo pradėtas įsčioje.

5. Jėzaus vaikystė ir paslėptasis gyvenimas

15 [22] Pasibaigus jos apsiplovimo dienoms, įsakytoms
VI Mozės įstatymo, jie nunešė jį į Jeruzalę, kad sta-
tytų jį Viešpaties akivaizdoje, [23] kaip parašyta
Viešpaties įstatyme: Kiekvienas vyriškis, pirmagi-
mis, bus pašvęstas Viešpačiui, [24] ir kad duotų auką
taip, kaip įsakyta Viešpaties įstatyme: dvejetą
purplelių ar du jaunu balandžiu.
[25] Ir štai Jeruzalėje buvo žmogus, vardu Simeo-
nas; tas žmogus buvo teisus ir dievobaimingas,
laukiąs Izraėlio paguodos, ir šventoji Dvasia buvo
jame. [26] Jam buvo šventosios Dvasios apreikšta, kad
jis nemirsiąs, kol pirma nebūsiąs matęs Viešpaties
Pateptojo. [27] Dvasios paragintas, jis atėjo į šven-
tyklą. Įnešant gimdytojams vaikelį Jėzų, kad pa-
sielgtų su juo, kaip reikalavo įstatymo paprotys,
[28] jis paėmė jį į savo rankas, garbino Dievą ir tarė:

---

21 Reikėjo apipjaustyti. Kaip mes per krikštą tampame krikščionimis, taip Sen. Testamente apipjaustymu buvo išreiškiamas priklausymas Izraėlio tautai. Išganytojas, sutikdamas duotis apipjaustomas, moko žmones būti paklusnius visiems, nors ir sunkiems įstatymams.

22 Apsiplovimo. Moteriškė po sūnaus gimimo buvo laikoma 40 dienų sutepta. Toms dienoms praėjus, ji eidavo su gimusiu sūnumi į šventyklą ir tenai atiduodavo įstatymo paskirtą dovaną; jei sūnus buvo pirmagimis, atpirkdavo jį, sumokėdama 5 šekelius (siklius); nes visi pirmagimiai buvo Dievo savastis, ir neatpirktieji turėjo visą savo amžių tarnauti šventyklai. — 25 Paguodos: Mesijo, kurs buvo žydų vadinamas Paguoda. — 26 Pateptojo: Atpirkėjo ir Išganytojo.

[29] Dabar, Viešpatie, atleidi savo tarną, kaip esi
kalbėjęs, ramybėje, [30] nes mano akys matė tavo
išganymą, [31] kurį prirengei visų tautų akivaizdoje,
[32] šviesą pagonims apšviesti ir tavo tautos Izraėlio
garbę.

[33] Jo tėvas ir motina stebėjosi tais dalykais, 16
kurie buvo apie jį sakomi. [34] O Simeonas palai- VI
mino juos ir tarė jo motinai Marijai: Štai, šitas
pastatytas nupuolimui ir prisikėlimui daugelio
Izraėlyje ir kaip ženklas, kuriam bus prieštaraujama.
raujama. [35] Ir tavo pačios sielą pervers kalavijas,
kad būtų atidengtos daugelio širdžių mintys.
[36] Buvo ten taip pat pranašė Ona, Panuėlio duktė,
iš Asero giminės; ji buvo labai pasenusi; po savo
mergystės ji buvo gyvenusi septynerius metus su
savo vyru, [37] o dabar buvo našlė aštuonių dešimtų
ketverių metų. Ji neatsitraukdavo nuo šventyklos
ir tarnaudavo Dievui naktį ir dieną pasninkais ir
maldomis. [38] Ir ji atėjo tą pačią valandą, garbino
Viešpatį ir kalbėjo apie jį visiems, kurie laukė
Izraėlio atpirkimo.

[39] Padarę visa, kaip reikalavo Viešpaties įstatymas,
jie sugrįžo į Galilieją, į savo miestą Nazaretą.
[40] Vaikelis augo ir ėjo stipryn, pilnas išminties,
ir Dievo malonė buvo jame.

[41] Jo gimdytojai kas metai eidavo į Jeruzalę į 17
Velykų šventę. [42] Kaip jam buvo jau dvylika VI
metų, jie atėjo, kaip buvo šventės paprotys, į

---

30 Išganymą: Išganytoją, per kurį ateina pasauliui išganymas.
34 Nupuolimui. Kas įtikės į Kristų, tas bus išganytas, ir tam Kristus bus prisikėlimas; kas neįtikės, tas pražus amžinai. — 35 Ir tavo... 34 ir 35 eil. yra pranašystė apie Kristaus mirtį. Kristaus kančia ir mirtis bus priežastis didelių Marijos skausmų, kurie kaip kalavijas pervers jos sielą. Kristaus kančios metu apsireikš žmonių mintys, t. y., pasirodys aiškiai, kas jį myli ir kas jo nekenčia, kas jį tiki ir kas netiki. — 37 Tarnaudavo: garbindavo.

Jeruzalę. [43] O kaip, šventės dienoms pasibaigus, jie
grįžo, vaikas Jėzus pasiliko Jeruzalėje; bet jo
gimdytojai to nežinojo. [44] Manydami jį esant drauge
keliaujančiųjų tarpe, jie ėjo visą dieną ir ješkojo
jo tarp genčių ir pažįstamų. [45] Nesuradę sugrįžo
jo bejieškodami į Jeruzalę. [46] Ir atsitiko, kad po
trijų dienų jie rado jį šventykloje, sėdintį moky-
tojų tarpe, besiklausantį jų ir juos beklausinė-
jantį. [47] O visi, kurie girdėjo jį, stebėjosi jo iš-
manymu ir atsakymais. [48] Pamatę jį, jie nustebo,
ir jo motina jam tarė: Sūnau, kam mums taip pa-
darei? Štai, tavo tėvas ir aš su skausmu jieško-
jova tavęs. [49] Jis jiems tarė: Kam manęs jieško-
jote? Argi jūs nežinojote, kad man reikia būti
tuose dalykuose, kurie yra mano Tėvo? [50] Bet jie
nesuprato, ką jis jiems buvo pasakęs. [51] Ir jis
iškeliavo su jais, atėjo į Nazaretą ir buvo jiems
klusnus. Jo motina laikė visus šituos dalykus savo
širdyje. [52] Jėzus augo išmintimi, metais ir malone
pas Dievą ir pas žmones.

6. Jėzaus Kristaus pasiruošimas viešajam gyvenimui

18 **3.** [1] Penkioliktais ciesoriaus Tiberijaus viešpata-
VI vimo metais, Pontijui Pilotui valdant Judieją,
Erodui gi esant Galiliejos tetrarku, jo broliui Pily-
pui Ituriejos ir Trakonities krašto tetrarku, Li-
zanijui Abilėnės tetrarku, [2] po vyriausiais kunigais

---

46 Šventykloje, t. y., šventyklos šventoriuje. Į šventyklos vidų šiaip jau žmonėms buvo draudžiama įeiti. Įeidavo tik kunigai kai kurių apeigų atlikti. — 49 Argi jūs nežinojote...: jūs turėjote atsiminti, ką žinote, kad aš visuomet darau savo dangiškojo Tėvo valią. Taip Jėzus išpažįsta čia savo dievystę, aiškiai sakydamas, kas yra tikrasis jo Tėvas.

3. 1 Tetrarku. Taip vadinosi kunigaikštis, kuriam buvo duota valdyti ne visa, bet tik ketvirta karalystės dalis.

Annu ir Kajipu, Viešpaties žodis pasigirdo Zaka-
rijo sūnui Jonui tyruose. 3 Taigi, jis atėjo ir skelbė
visoje Pajordanėje atgailos krikštą nuodėmėms
atleisti, 4 kaip parašyta pranašo Izaijo žodžių kny-
goje: Tyruose šaukiančiojo balsas!
Taisykite Viešpaties kelią, darykite
jo takus tiesius. 5 Kiekvienas slėnys
tebūnie užpiltas, o kiekvienas kalnas
ir kalnelis sužemintas; kas kreiva,
tebūnie tiesu; kur nelygu, tebūnie
lygūs keliai. 6 Taip kiekvienas kūnas
išvys Dievo išganymą.
7 Minioms, ateinančioms, kad būtų jo pakrikšty- 19
tos, jis sakė: Angių veisle, kas jus pamokė bėgti VI
nuo ateisiančios rūstybės? 8 Duokite tat vertingų
atgailos vaisių ir nesakykite: Tėvą turime Abrao-
mą. Nes aš sakau jums, kad Dievas gali pažadinti
Abraomui vaikų iš šitų akmenų. 9 Nes kirvis jau
pridėtas prie medžių šaknies. Taigi, kiekvienas
medis, kurs neduoda gero vaisiaus, bus iškirstas
ir į ugnį įmestas.
10 Minios jį klausė, sakydamos: Tai ką gi mes
turime daryti? 11 Atsakydamas, jis joms kalbėjo:
Kas turi dvi jupi, tegul duoda neturinčiam; kas
turi ko valgyti, taip pat tedaro. 12 Taip pat ir mui-
tininkai atėjo krikštytis ir jam sakė: Mokytojau,
ką mes turime daryti? 13 Jis jiems tarė: Nereika-
laukite nieko daugiau, kaip jums nustatyta. 14 Ir
kareiviai klausė jį, sakydami: O mes ką turime
daryti? Jis jiems tarė: Niekam nedarykite prie-
vartos, neskriauskite ir tenkinkitės savo alga.
15 Tautai esant tos nuomonės ir visiems manant
savo širdyse apie Joną, ar kartais jis ne Kristus,

---

6 Kiekvienas kūnas... kiekvienas žmogus matys Dievo atsiųstą Išganytoją.

14 Prievartos: nenorėkite gąsdinimais išgauti svetimos gėrybės.

16 Jonas atsakė, sakydamas visiems: Aš, tiesa,
krikštiju jus vandenimi, bet ateis galingesnis už
mane, kuriam aš neesu vertas atrišti jo kurpių
dirželio; jis krikštys jus šventąja Dvasia ir
ugnimi.
17 Jo vėtyklė jo rankoje; jis išvalys savo klo-
jimą ir surinks kviečius į savo kluoną, o pelus
sudegins neužgesoma ugnimi. 18 Daug dar ir kitų
dalykų jis mokė ir skelbė tautai.
19 Tetrarkas Erodas, jo pabartas dėl savo brolio
moters Erodijados ir dėl visų piktenybių, kurias
Erodas darė, 20 prie viso to pridėjo dar ir tai, kad
uždarė Joną kalėjime.
20 21 Kai visa tauta krikštijosi, taip pat ir Jėzui
VI apsikrikštijus, atsitiko, kad, jam besimeldžiant,
atsidarė dangus, 22 šventoji Dvasia nužengė ant jo
kūnišku pavidalu, kaip balandis, ir balsas atsiliepė
iš dangaus: Tu mylimasis mano Sūnus, tave aš
sau pamėgau.
23 Jėzui buvo apie tris dešimtis metų, kai jis
pradėjo. Jis buvo laikomas Juozapo sūnumi, kurs
buvo Helio, kurs buvo Matato, 24 kurs buvo Levio,
kurs buvo Melkio, kurs buvo Janės, kurs buvo
Juozapo, 25 kurs buvo Matatijo, kurs buvo Amoso,
kurs buvo Naumo, kurs buvo Heslio, kurs buvo
Nagės, 26 kurs buvo Mahato, kurs buvo Matatijo,
kurs buvo Semėjo, kurs buvo Juozapo, kurs buvo

---

16 *Krikštiju...* Plg. Mt 3, 11...

22 *Tu mylimasis mano...* Plg. Mt 3, 13... — 23 *Pradėjo* — eiti jam dangiškojo Tėvo pavestąsias priedermes. — *Helio.* Mato evangelijoje skaitome, kad Juozapas buvo Jokūbo sūnus, o čia, kad jis buvęs Helio sūnus. Iš tikrųjų Juozapas turėjo du tėvu, vieną tikrąjį, antrą netikrą. Tikrasis jo tėvas buvo Jokūbas, Helis gi buvo laikomas jo tėvu tik Mozės įstatymo supratimu. Atsitiko taip: Helis mirė, neturėdamas sūnaus; jo našlė ištekėjo už artimo savo mirusiojo vyro giminaičio Jokūbo; pirmutinis gimęs iš tos moterystės vaikas buvo pagal įstatymą laikomas Helio sūnumi ir buvo jo įpėdinis.

Judo, [27] kurs buvo Joanos, kurs buvo Rėsos, kurs
buvo Zorobabėlio, kurs buvo Salatijėlio, kurs buvo
Nerio, [28] kurs buvo Melkio, kurs buvo Adio, kurs
buvo Kosano, kurs buvo Elmadano, kurs buvo
Hero, [29] kurs buvo Jėzaus, kurs buvo Eliezerio,
kurs buvo Jorimo, kurs buvo Matato, kurs buvo
Levio, [30] kurs buvo Simeono, kurs buvo Judo,
kurs buvo Juozapo, kurs buvo Jonos, kurs
buvo Eliakimo, [31] kurs buvo Melėos, kurs
buvo Menos, kurs buvo Matatos, kurs buvo Na-
tano, kurs buvo Dovîdo, [32] kurs buvo Jėsės, kurs
buvo Obedo, kurs buvo Boozo, kurs buvo Sal-
mono, kurs buvo Naasono, [33] kurs buvo Amina-
dabo, kurs buvo Aramo, kurs buvo Esrono, kurs
buvo Paro, kurs buvo Judo, [34] kurs buvo Jokūbo,
kurs buvo Izaoko, kurs buvo Abraomo, kurs buvo
Tarės, kurs buvo Nakoro, [35] kurs buvo Sarugo,
kurs buvo Ragavo, kurs buvo Palego, kurs buvo
Ebero, kurs buvo Salės, [36] kurs buvo Kainano,
kurs buvo Arpaksado, kurs buvo Semo, kurs buvo
Noės, kurs buvo Lameko, [37] kurs buvo Matusalės,
kurs buvo Enoko, kurs buvo Jaredo, kurs buvo
Malalejėlio, kurs buvo Kainano, [38] kurs buvo Enoso,
kurs buvo Seto, kurs buvo Adomo, kurs buvo
Dievo.

4. [1] Jėzus, pilnas šventosios Dvasios, sugrįžo nuo 21
Jordano. Jis buvo Dvasios vedžiojamas tyruose VI
[2] keturias dešimtis dienų ir buvo velnio gundomas.
Tomis dienomis jis nieko nevalgė ir, joms pasibai-
gus, buvo alkanas. [3] Tuomet velnias jam tarė: Jei
tu Dievo Sūnus, sakyk šitam akmeniui, kad iš jo
būtų duonos. [4] Jėzus jam atsakė: Parašyta: Žmo-
gus yra gyvas ne viena duona, bet

---

27 Nerio. Tikrasis Salatijėlio tėvas buvo Jekonijas; Neris gi vadinosi jo tėvu tik pagal įstatymą.
4, 1 Jis buvo Dvasios... Plg. Mt 4, 1.

kiekvienu Dievo žodžiu. 5 Velnias užvedė jį į augštą kalną, parodė jam akimirksnyje visas pasaulio karalystes 6 ir jam tarė: Aš tau duosiu visą šitą valdžią ir jų garbę, nes tai man atiduota, ir aš tai duodu, kam noriu. 7 Taigi, jei tu kniūbsčias pagarbinsi mane, visa bus tavo. 8 Jėzus, atsakydamas jam, tarė: Parašyta: *Viešpatį, savo Dievą, tegarbinsi ir jam vienam tetarnausi.* 9 Jis nuvedė jį į Jeruzalę, pastatė jį ant šventyklos šelmens ir jam tarė: Jei tu Dievo Sūnus, pulk iš čia žemyn. 10 Nes parašyta: *Jis savo angelams paliepė saugoti tave,* 11 ir: *Jie neš tave ant rankų, kad kartais neužsigautumei sau kojos į akmenį.* 12 Atsakydamas Jėzus jam tarė: Pasakyta: *Negundysi Viešpaties, savo Dievo.* 13 Visam gundymui pasibaigus, velnias atstojo nuo jo iki laikui.

II. Jėzus Galiliejoje

1. Jėzus Nazarete ir Kaparnaume

22 14 Jėzus Dvasios galybe sugrįžo į Galilieją, ir
VI gandas apie jį pasklido visoje šalyje. 15 Jis mokė
jų sinagogose ir buvo visų giriamas.

16 Jis atėjo į Nazaretą, kur buvo užaugęs, įėjo, kaip buvo papratęs, subatos dieną į sinagogą ir atsistojo skaityti. 17 Jam buvo paduota pranašo Izaijo knyga. Atskleidęs knygą, jis rado vietą, kur buvo parašyta: 18 *Viešpaties Dvasia ant manęs, todėl jis patepė mane ir siuntė mane nešti linksmos naujienos beturčiams, gydyti tų, kurių širdis*

---

14 *Dvasios galybe.* Šv. Dvasia buvo tarsi vadovas viešajame Kristaus gyvenime.
17 *Parašyta*: Iz 61, 1.

sutrinta, 19 skelbti atvadavimo ap-
kaltiems ir akliems, kad jie atgaus
regėjimą, išvaduoti prislėgtųjų, ap-
sakoti maloningų Viešpaties metų ir
atsilyginimo dienos. 20 Suvyniojęs knygą,
jis atidavė ją tarnui ir atsisėdo. Visų akys
sinagogoje buvo į jį atkreiptos. 21 Jis pradėjo
jiems sakyti: Šiandien įvyko šitie Rašto žodžiai,
kuriuos jūs girdėjote. 22 Visi reiškė jam pritarimą,
stebėjosi malonės žodžiais, kurie ėjo iš jo burnos,
ir sakė: Ar jis ne Juozapo sūnus? 23 O jis jiems
tarė: Jūs, berods, pasakysite man tą patarlę: Gydy-
tojau, gydyk pats save: Didelių dalykų, kurių mes
girdėjome padarytų Kaparnaume, padaryk ir čia
savo tėviškėje! 24 Ir jis pridūrė: Iš tikrųjų, sakau
jums, nė vienas pranašas gerai nepriimamas savo
tėvynėje. 25 Sakau jums tiesą: Buvo daug našlių
Izraėlyje Elijo dienomis, kada dangus buvo už-
darytas trejus metus ir šešis mėnesius, ir buvo
didelis badas visoje šalyje. 26 Bet nė pas vieną iš
jų nebuvo siųstas Elijas, tik pas našlę Sidonijos
Sareptoje. 27 Taip pat daug buvo raupsuotų pra-
našo Elisiejaus laiku, ir nė vienas iš jų nebuvo
pagydytas, tik siras Naamanas. 28 Visi sinagogoje,
tai girdėdami, pasidarė pilni rūstybės. 29 Jie atsi-
kėlė, išvarė jį iš miesto ir nuvedė jį iki viršūnei
kalno, ant kurio buvo pastatytas jų miestas, kad
jį žemyn nustumtų. 30 Bet jis, praėjęs tarp jų,
nuėjo šalin.

31 Jis atėjo į Galiliejos miestą Kaparnaumą ir 23
tenai mokė juos subatomis. 32 Jie stebėjosi jo VI
mokslu, nes jo žodis buvo galingas. 33 Sinagogoje
buvo nešvarios dvasios apsėstas žmogus; jis su-
šuko dideliu balsu, 34 tardamas: Paliauk, kas tau
darbo su mumis, Jėzau Nazarėnai? Ar tu atėjai

31 A t ė j o . . . Plg. Mk 1, 21 . . .

mūsų pražudyti? Aš žinau, kas tu, Dievo Šven-
tasis. [35] Jėzus jį sudraudė, sakydamas: Nutilk ir
išeik iš jo. Nubloškęs jį į vidurį, velnias išėjo iš
jo ir nė kiek jam nepakenkė. [36] Baimė apėmė
visus, ir jie kalbėjosi tarp savęs, sakydami: Koks
tai žodis, nes jis su valdžia ir galybe paliepia
nešvarioms dvasioms, ir jos išeina? [37] Gandas apie
jį plito visose tos šalies vietose.

24 [38] Atsikėlęs iš sinagogos, Jėzus įėjo į Simono
VI namus. Simono uošvė buvo labai drugio krečiama;
tai jie jį prašė už ją. [39] Atsistojęs prie jos, jis
sudraudė drugį, ir tas ją pametė. Ji, tuojau at-
sikėlus, jiems tarnavo. [40] Saulei nusileidus, visi,
kurie turėjo sergančių visokiomis ligomis, vedė
juos pas jį. Jis gi, padėdamas ant kiekvieno ranką,
gydė juos. [41] Taip pat velniai išeidavo iš daugelio,
šaukdami ir sakydami: Tu Dievo Sūnus. Sudraus-
damas juos, jis neleido jiems kalbėti, nes jie ži-
nojo jį esant Kristų. [42] Išaušus jis išėjo ir ėjo į
tuščią vietą. Bet minios ieškojo jo ir atėjo pas
jį; jos laikė jį, kad jis nuo jų nepasišalintų. [43] O
jis joms tarė: Ir kitiems miestams aš turiu skelbti
Dievo karalystės Evangeliją, nes tam aš siųstas.
[44] Taigi, jis sakė pamokslus Galiliejos sinagogose.

2. Pirmųjų mokytinių pašaukimas ir raupsuotojo pagydymas

25 5. [1] Atsitiko, kad minioms besiveržiant į jį Dievo
VI žodžio klausytis, jis pats stovėjo prie Genezareto
ežero. [2] Jis pamatė du laivu, sustojusiu prie ežero
kranto: žvejai buvo išėję ir plovė tinklus. [3] Įėjęs
į vieną iš tųdviejų laivų, kurs buvo Simono, jis
paprašė jį atsistumti truputį nuo kranto ir atsi-
sėdęs mokė iš laivo. [4] Liovęsis kalbėti, jis tarė
Simonui: Irkis į gilumą ir išmeskite savo tinklus

valksmui. [5] Atsakydamas Simonas jam tarė: Mo-
kytojau, mes per visą naktį vargę nieko nesuga-
vome, bet dėl tavo žodžio aš įleisiu tinklą. [6] Tai
padarę, jie užgriebė didelę žuvų daugybę, taip kad
jų tinklas ėmė trūkti. [7] Jie pamojo draugams, bu-
vusiems kitame laive, ateiti ir jiems padėti. Tie
atėjo ir pripildė abudu laivu, taip kad kone
skendo. [8] Tai pamatęs, Simonas Petras puolė Jėzui
į kelius, sakydamas: Eik sau nuo manęs, Vieš-
patie, nes aš žmogus nuodėmingas. [9] Nes išgąstis
buvo apėmęs jį ir visus su juo buvusius dėl to
valksmo žuvų, kurias jie buvo sugavę; [10] taip pat
Zebediejaus sūnu du, Jokūbą ir Joną, kurie buvo
Simono draugai. Jėzus gi tarė Simonui: Nebijok,
nuo šio laiko tu jau žmones žvejosi. [11] Ištraukę
laivus į krantą, jie visa paliko ir sekė jį.

[12] Jam esant viename mieste, atsitiko, kad štai 26
vienas žmogus, pilnas raupsų, pamatęs Jėzų, par- VI
puolė veidu ir prašė jį, sakydamas: Viešpatie, jei
nori, gali mane pagydyti. [13] Ištiesęs ranką, jis jo
prisilietė ir tarė: Noriu, būk pagydytas. Ir raup-
sai tuojau atstojo nuo jo. [14] Jis liepė jam niekam
nesakyti. Eik, tarė jam, pasirodyk kunigui ir duok
auką už savo pagijimą, kaip yra įsakęs Mozė jiems
paliudyti. [15] Tačiau kalbos apie jį plito juo labiau.
Daug minių ateidavo jo klausytis ir kad būtų
pagydytos iš savo ligų. [16] Jis gi pasitraukdavo į
tyrus ir melsdavosi.

---

5. 8 Nuodėmingas: todėl nevertas, kad mano laive būtų taip garbingas svečias. — 10 Nebijok... Aprašytu stebuklu ir Petrui pasakytais žodžiais Išganytojas parodo didumą laukiančio jo uždavinio. Petras žvejos žmonių sielas, jas gelbėdamas nuo amžinosios prapulties.
12 Jam esant... Plg. Mt 8, 2 ir Mk 1, 40.

3. Didėjanti parisiejų ir Rašto žinovų neprietelystė prieš Jėzų

27 [17] Vieną dieną atsitiko, kad jis sėdėjo moky-
VI damas. Sėdėjo taip pat parisiejai ir įstatymo
mokytojai, kurie buvo atėję iš visų Galiliejos ir
Judiejos kaimų ir iš Jeruzalės. O Viešpaties galybė
veikė, kad juos gydytų. [18] Štai keli vyrai atnešė
patale stabo ištiktą žmogų. Jie ieškojo, kaip jį
įneštų į vidų ir ties juo padėtų. [19] Nerasdami dėl
žmonių, kuriuo daiktu jį įneštų, jie užlipo ant
stogo ir nuleido jį pro plytas žemyn į vidų su
patalu ties Jėzumi. [20] Pamatęs jų tikėjimą, jis tarė:
Žmogau, tavo nuodėmės tau atleistos. [21] Tuomet
Rašto žinovai ir parisiejai pradėjo galvoti ir sa-
kyti: Kas jis, kad kalba piktžodžiavimus? Kas
gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas? [22] Bet
Jėzus, žinodamas jų mintis, atsiliepė ir jiems tarė:
Ką jūs manote savo širdyse? [23] Kas yra pigiau
sakyti: Tau atleistos nuodėmės, ar sakyti: Kelkis
ir vaikščiok? [24] O kad žinotumėte žmogaus Sūnų
turint žemėje valdžios atleisti nuodėmes (jis tarė
stabo ištiktajam): Sakau tau, kelkis, imk savo pa-
talą ir eik į savo namus. [25] Tas, tuojau atsikėlęs
jų akivaizdoje, pasiėmė patalą, kuriame gulėjo,
ir nuėjo į savo namus, garbindamas Dievą. [26] Visi
buvo nustebę ir garbino Dievą. Pilni baimės jie
kalbėjo: Šiandien mes matėme įstabių dalykų.

28 [27] Po to jis išėjo ir pamatė muitininką, vardu
VI Levį, sėdintį muitinėje. Jam jis tarė: Sek mane.
[28] Tas, visa palikęs, atsikėlė ir jį sekė. [29] Levis
iškėlė jam savo namuose didelį pokylį. Tenai buvo
didelis būrys muitininkų ir kitų, kurie drauge su

---

17 O Viešpaties..., t. y., Viešpaties galybė aiškiai pasireiškė jame, nes jis gydė visas ligas. — 18 Keli vyrai... Plg. Mk 2, 3...
27 Muitininką. Plg. Mt 9, 9; Mk 2, 14.

jais sėdėjo užustalėje. 30 Parisiejai ir jų Rašto žino-
vai murmėjo ir sakė jo mokytiniams: Kam jūs
valgote ir geriate su muitininkais ir nusidėjėliais?
31 Atsakydamas Jėzus jiems tarė: Sveikieji nepri-
valo gydytojo, bet tie, kurie serga. 32 Aš neatėjau
šaukti į atgailą teisiųjų, bet nusidėjėlių.
33 O jie jam tarė: Kam Jono mokytiniai dažnai
pasninkauja ir meldžiasi, taip pat ir parisiejų, o
tavieji valgo ir geria? 34 Jis jiems tarė: Argi jūs
galite versti pasninkauti vestuvininkus, kol su jais
yra jaunikis? 35 Bet ateis dienos, kai jaunikis bus
nuo jų atimtas, tuomet anomis dienomis jie pas-
ninkaus. 36 Jis pasakė jiems taip pat prilyginimą:
Niekas nesiuva lopo iš naujo drabužio į palaikį
drabužį, šiaip jis ir naują suplėšytų ir palaikiui
netiktų lopas iš naujo. 37 Ir niekas nepila jauno
vyno į palaikes rauktines; šiaip jaunas vynas per-
plėštų rauktines, jis pats ištekėtų, ir rauktinės
pagestų. 38 Bet jaunas vynas reikia pilti į naujas
rauktines, taip abu išlieka. 39 Niekas, gerdamas
seną vyną, nenori tuojau jauno; nes sako: Senasis
geresnis.
6. 1 Antrą kartą pirmoje subatoje, jam einant 29
per javus, atsitiko, kad jo mokytiniai skynėsi VI
varpų ir, rankomis sutrynę, valgė. 2 Tuomet kai
kurie parisiejai jiems sakė: Kam jūs darote, ko
nedera subatomis? 3 Jiems atsakydamas, Jėzus
tarė: Ar jūs ir tai neskaitėte, ką darė Dovîdas,
kada buvo alkanas, jis pats ir kurie su juo buvo?
4 Kaip jis įėjo į Dievo namus, ėmė padėtinių
duonų, valgė ir davė tiems, kurie su juo buvo, o
jų juk nedera valgyti kitiems, kaip tik kunigams?

---

6. 1 *Antrą kartą*... Ką tikrai reiškia antrą kartą pirmoji subata, nežinia, spėjama, kad taip žydai vadino pirmąją subatą po antrosios Velykų dienos. Plg. Mt 12, 1... Mk 2, 23.

[5] Jis jiems pasakė: Žmogaus Sūnus taip pat subatos Viešpats.

[6] Taip pat kitą subatą atsitiko, kad jis įėjo į
sinagogą ir mokė. Tenai buvo žmogus, kurio
dešinė ranka buvo padžiūvusi. [7] Taigi, Rašto žino-
vai ir parisiejai stebėjo, ar jis gydys subatoje,
kad rastų kuo jį kaltinti. [8] Bet jis žinojo jų mintis
ir tarė žmogui su padžiūvusia ranka: Kelkis ir
stokis į vidurį. Tas atsikėlęs atsistojo. [9] Tuomet
Jėzus jiems tarė: Aš klausiu jus, ar dera subatoje
gera daryti, ar pikta? gelbėti gyvybę ar sunai-
kinti? [10] Pažvelgęs į visus aplinkui, jis tarė žmo-
gui: Ištiesk savo ranką. Tas ištiesė, ir jo ranka
vėl buvo sveika. [11] O jie pasidarė pilni nesąmonės
ir kalbėjosi tarp savęs, ką padaryti Jėzui.

4. Apaštalų išrinkimas ir kalno pamokslas

[12] Anomis dienomis atsitiko, kad jis išėjo į kalną
30/VI melstis ir praleido naktį maldoje Dievui. [13] Išaušus,
jis pasivadino savo mokytinius ir išsirinko iš jų
tarpo dvylika (kuriuos jis ir apaštalais praminė):
[14] Simoną, kurį jis praminė Petru, ir jo brolį An-
driejų, Jokūbą ir Joną, Pilypą ir Baltramiejų,
[15] Matą ir Tomą, Alpiejaus sūnų Jokūbą ir Simoną,
vadinamą Uoliuoju. [16] Jokūbo brolį Judą ir Judą
Iskarijotą, kurs buvo įdavėjas.

[17] Jis nužengė su jais ir sustojo lygioje vietoje,
kur buvo jo mokytinių minia ir didi daugybė
tautos iš visos Judiejos, iš Jeruzalės, iš Pajūrio,
Tiro ir Sidono, [18] kurie buvo atėję jo klausytis ir
išsigydyti savo ligų. Taip pat nešvariųjų dvasių
varginamieji buvo pagydomi. [19] Ir visa minia

---

6 T e n a i b u v o ... Žr. Mt 12, 10; Mk 3, 1.
13 P a s i v a d i n o ... Plg. Mt 10, 1 ... Mk 3, 13. —
15 U o l i u o j u. Lotyniškai ir graikiškai: Zelotas.

stengėsi prisiliesti jo, nes iš jo ėjo galia ir visus
gydė.
20 O jis, pakėlęs akis į savo mokytinius, sakė:
palaiminti beturčiai, nes jūsų yra Dievo karalystė.
21 Palaiminti, kurie dabar alkstate, nes būsite pa-
sotinti. Palaiminti, kurie dabar verkiate, nes
juoksitės. 22 Palaiminti būsite, kai žmonės neapkęs
jūsų, atstums jus, darkys ir atmes jūsų vardą kaip
piktą dėl žmogaus Sūnaus. 23 Džiaugkitės tą dieną
ir linksminkitės, nes štai jūsų užmokestis didelis
danguje, nes taip pat jų tėvai darė pranašams.
24 Bet vargas jums, turtingieji, nes jūs jau turite
savo paguodą.
25 Vargas jums, kurie esate sotūs, nes būsite
alkani.
Vargas jums, kurie dabar juokiatės, nes gedėsite
ir verksite.
26 Vargas, kada žmonės jus laimina, nes lygiai
taip jų tėvai darė netikriems pranašams.
27 Bet jums, kurie klausote, aš sakau: Mylėkite 1
savo neprietelius, gera darykite tiems, kurie jūsų Lie
nekenčia. 28 Laiminkite tuos, kurie jus keikia, ir pos
melskitės už šmeižiančius jus. 29 Kas tave užgauna
per vieną skruostą, tam atsuk ir kitą. Kas atima
iš tavęs apsiaustą, tam negink ir jupos. 30 Duok
kiekvienam, kurs tave prašo, ir nereikalauk atgal
iš to, kurs atima, kas tavo. 31 Kaip norite, kad
jums žmonės darytų, taip pat ir jūs jiems dary-
kite. 32 Jei mylite tuos, kurie jus myli, koks čia
jūsų nuopelnas? Juk ir nusidėjėliai myli tuos,
kurie juos myli. 33 Jei gera darote tiems, kurie

---

22 Atstums jus: atskirs jus nuo savo draugystės. — Atmes jūsų vardą; paniekins jį. — 29 Apsiaustą..., t. y., kas atima iš tavęs viršutinį drabužį, negink jam imti ir apatinį. — 32 Nuopelnas: pas Dievą.

jums gera daro, koks jūsų nuopelnas? Juk ir
nusidėjėliai tai daro. [34] Jei skolinate tiems, iš
kurių tikitės atgausią, koks jūsų nuopelnas? Juk
ir nusidėjėliai skolina nusidėjėliams, kad tolygiai
atgautų. [35] Jūs verčiau mylėkite savo neprietelius,
gera darykite ir skolinkite, nieko iš to nesitikė-
dami. Tuomet jūsų užmokestis bus gausus, ir jūs
būsite Augščiausiojo vaikai; nes jis maloningas
nedėkingiems ir piktiems. [36] Taigi, būkite gailes-
tingi, kaip ir jūsų Tėvas gailestingas. [37] Neteiskite
ir nebūsite teisiami; nesmerkite ir nebūsite pas-
merkti; atleiskite ir bus jums atleista. [38] Duokite,
tai ir jums duos; saiką gerą, prikimštą, primur-
dytą ir kupiną duos jums į prieglobstį. Nes tuo
pačiu saiku, kuriuo seikėsite, bus jums atseikėta.
2 [39] Jis pasakė jiems taip pat prilyginimą: Argi
VII gali aklas vesti aklą? Ar ne abudu įkrinta į duobę?
[40] Mokytinis ne didesnis už mokytoją; kiekvienas
bus tobulas, jei bus kaip jo mokytojas. [41] Kam tu
matai krislą savo brolio akyje, o nepastebi rąsto
savo paties akyje? [42] Arba, kaip tu gali sakyti
savo broliui: Broli, leisk, aš išmesiu krislą iš tavo
akies, pats savo akyje nematydamas rąsto? Veid-
mainy, išmesk pirma rąstą iš savo akies ir tuomet
matysi, kaip galėtumei išimti krislą iš savo brolio
akies. [43] Nes nėra gero medžio, kurs duotų blogų
vaisių, nei blogo medžio, kurs neštų gerų vaisių.
[44] Kiekvienas medis pažįstamas iš jo vaisiaus. Nei
nuo usnių nerenkama figų, nei nuo erškėčio ne-
skinama vynuogių. [45] Geras žmogus iš gero savo
širdies iždo išneša, kas gera, ir piktas žmogus iš
pikto iždo išneša, kas pikta; nes burna kalba iš
širdies gausumo. [46] Kam jūs mane vadinate: Vieš-
patie, Viešpatie! ir nedarote, ką aš sakau?

---

40 M o k y t i n i s . . . Žr. Mt 10, 24. — 41 K a m t u . . .
Plg. Mt 7, 3 . . . — 45 B u r n a . . . Žr. Mt 12, 34. 35.

[47] Kiekvienas, kurs pas mane ateina, klauso
mano žodžių ir juos daro, aš jums parodysiu, į ką
jis panašus. [48] Jis panašus į žmogų, kurs pastatė
namus, giliai iškasęs ir padėjęs pamatą ant uolos.
Potvyniui užėjus, srovė ištiko tuos namus, bet
negalėjo jų pajudinti, nes turėjo pamatus ant uolos.
[49] O kas klauso ir nedaro, tas panašus į žmogų,
pasistačiusį savo namus ant žemės be pamato.
Kaip tik juos ištiko srovė, jie tuojau sugriuvo, ir
tų namų griuvimas buvo didelis.

5. Šimtininko tarno pagydymas, našlės iš Najimo sūnaus prikėlimas. Jono pasiuntiniai pas Jėzų. Nusidėjėlė patepa Jėzų

7. [1] Pabaigęs visus šituos savo žodžius, girdint 3
tautai, jis įėjo į Kaparnaumą. [2] Vieno šimtininko VII
tarnas, kurs jam buvo brangus, sirgo ir buvo
marinamas. [3] Išgirdęs apie Jėzų, jis siuntė pas jį
žydų vyresniuosius ir prašė jį ateiti ir pagydyti
jo tarną. [4] Atėję pas Jėzų, jie labai jį meldė ir jam
sakė: Jis vertas, kad tai jam padarytumei, [5] nes
jis myli mūsų tautą ir pats mums pastatė sinagogą.
[6] Jėzus ėjo su jais. Jam jau nebetoli nuo namų
esant, šimtininkas atsiuntė pas jį prietelių ir saky-
dino: Viešpatie, nevargink savęs, nes aš nevertas,
kad įeitumei po mano stogu. [7] Todėl aš ir savęs
nelaikiau vertu ateiti pas tave; bet tark žodį, ir
mano tarnas bus sveikas. [8] Nes ir aš, nors esu po
valdžia pastatytas žmogus, turiu po savimi karei-
vių ir sakau šitam: Eik, ir jis eina, kitam: Ateik,
ir ateina, ir savo tarnui: Daryk tai, ir jis daro.
[9] Tai išgirdęs, Jėzus stebėjosi ir atsigręžęs tarė se-

---

7. [2] V i e n o . . . Plg. Mt 7, 6 . . .

kusiai jį miniai: Iš tikrųjų, sakau jums, nė Izra-
ėlyje aš neradau tokio tikėjimo. 10 Sugrįžę į namus,
kurie buvo siųsti, rado sirgusį tarną sveiką.
4 11 Paskui atsitiko, kad jis ėjo į miestą, kurs va-
VII dinamas Najimas; drauge su juo ėjo jo mokytiniai
ir gausi minia. 12 Prisiartinant jam prie miesto
vartų, štai nešė, iš jo numirėlį, vienatinį sūnų mo-
tinos, o ta buvo našlė; drauge su ja ėjo didelė
miesto minia. 13 Pamatęs ją, Viešpats, gailestingu-
mo sujudintas dėl jos, jai tarė: Neverk. 14 Ir jis
prisiartino ir prisilietė neštuvų. (Tie gi, kurie
nešė, sustojo). Tuomet jis tarė: Jaunikaiti, sakau
tau, kelkis. 15 Numirėlis atsisėdo ir ėmė kalbėti.
O jis atidavė jį jo motinai. 16 Visus apėmė baimė,
ir jie garbino Dievą, sakydami: Didis pranašas
kilo mūsų tarpe, ir Dievas aplankė savo tautą.
17 Ta žinia apie jį pasklido visoje Judiejoje ir
visoje aplinkinėje šalyje.
5 18 Visa tai papasakojo Jonui jo mokytiniai.
VII 19 Tuomet Jonas, pasivadinęs du iš savo moky-
tinių, siuntė pas Jėzų ir sakydino: Ar tu esi tas,
kurs turi ateiti, ar mes kito laukiame? 20 Atėję pas
jį, tie žmonės tarė: Jonas Krikštytojas siuntė
mudu pas tave ir sakydino: Ar tu esi tas, kurs
turi ateiti, ar mes kito laukiame? 21 (Tą pačią va-
landą jis pagydė daugelį nuo ligų, slogų, nuo
piktų dvasių ir daugeliui aklų dovanojo regėjimą).
22 Atsakydamas jis jiems tarė: Nuėję papasakokite
Jonui, ką esate girdėję ir matę: akli regi, raiši
vaikščioja, raupsuoti pagydomi, kurtiniai girdi,
numirėliai keliasi, beturčiams skelbiama Evan-
gelija. 23 Palaimintas, kas nepasipiktins manimi.

---

12 N e š ė . . . Žydų kapai būdavo už miesto. — 14 N e š t u v ų : ant kurių buvo paguldytas numirėlis, suvyniotas į paklodę. — 16 A p l a n k ė . . . : suteikdamas jiems didelę malonę, atsiųsdamas pranašą.

18 V i s a t a i . . . Plg. Mt 11, 1 . . .

24 Jono pasiuntiniams nuėjus, jis pradėjo kalbėti 6
minioms apie Joną: Ko išėjote į tyrus pažiūrėti? VII
Ar vėjo linguojamos nendrės? 25 Bet ko išėjote
pažiūrėti? Ar švelniais drabužiais vilkinčio žmo-
gaus? Štai, kurie brangiais drabužiais ir gėriuose,
tie karalių namuose. 26 Bet ko išėjote pažiūrėti?
Ar pranašo? Taip, sakau jums, ir daugiau kaip
pranašo. 27 Jis tas, apie kurį parašyta: Štai aš
siunčiu tavo akivaizdoje savo angelą, kurs ties
tavimi taisys tau kelią. 28 Nes, sakau jums, tarp
gimusiųjų iš moterų nėra nė vieno didesnio pra-
našo už Joną Krikštytoją. Bet mažiausias dangaus
karalystėje didesnis už jį. 29 Visi žmonės, kurie
girdėjo, ir muitininkai pripažino Dievo teisybę ir
krikštydinos Jono krikštu. 30 O parisiejai ir įsta-
tymo žinovai paniekino Dievo sumanymą apie juos,
nesiduodami jam krikštyti. 31 Viešpats dar tarė:
Taigi, su kuo aš palyginsiu šitos kartos žmones?
ir į ką jie panašūs? 32 Jie panašūs į vaikus, sėdin-
čius prekyvietėje, kurie kalbėdamies tarp savęs
sako: Mes vamzdžiavome jums, o jūs nešokote;
raudas giedojome, o jūs neverkėte. 33 Atėjo Jonas
Krikštytojas; jis nevalgė duonos, negėrė vyno, tai
jūs sakote: Jis velnio apsėstas. 34 Atėjo žmogaus
Sūnus; jis valgo ir geria, o jūs sakote: Štai žmogus
rijūnas, vyno gėrėjas, muitininkų ir nusidėjėlių
prietelis. 35 Tačiau išmintis pateisinta visų jos vaikų.
36 Vienas parisiejus prašė jį pas save valgyti. 7
Taigi, įėjęs į parisiejaus namus, jis atsisėdo prie VII

24 Jono... Plg. Mt 1, 7. — 30 Paniekino... Jonas Krikštytojas šaukė visus į atgailą ne savo valia; jis tik vykdė Dievo valią. Dievas norėjo prirengti per Joną visus priimti savo Sūnų Mesiją. Kas nepaklausė Jono balso, tas paniekino Dievo valią. — 31 Su kuo... Plg. Mt 11, 16 ir... — 35 Tačiau išmintis... Išmintingiausią Dievo sumanymą, pasireiškusį nevienokiame Jono Krikštytojo ir Jėzaus pasielgime, pripažįsta ir giria tie, kurie patys išmintingi, kuriuos išmintis yra tarsi pagimdžiusi.

stalo. [37] Štai moteriškė, kuri buvo žinoma mieste
nusidėjėlė, kaip tik patyrė jį esant prie stalo pari-
siejaus namuose, atsinešė alebastrinį indą tepalo
ir, [38] atsistojusi užpakalyje prie jo kojų, ėmė lais-
tyti jo kojas ašaromis, šluostė savo galvos plau-
kais, bučiavo jo kojas ir tepė tepalu. [39] Matydamas
tai, parisiejus, kurs buvo jį pakvietęs, kalbėjo pats
sau vienas: Jei šitas būtų pranašas, juk žinotų,
kas ir kokia yra moteriškė, kuri prisiliečia jo, nes
ji nusidėjėlė. [40] Atsiliepdamas Jėzus jam tarė: Si-
monai, turiu tau šį tą pasakyti. Jis tarė: Sakyk,
mokytojau. [41] Vienas skolintojas turėjo du skoli-
ninku: vienas buvo jam skolingas penkis šimtus
denarų, kitas — penkias dešimtis. [42] Neturint juo-
dviem iš ko atiduoti, jis dovanojo abiem. Katras
tat labiau jį myli? [43] Simonas atsakė ir tarė:
Manau, kad tas, kuriam daugiau dovanojo. Jis
jam sakė: Nutarei teisingai. [44] Ir atsigręžęs į mo-
teriškę, tarė Simonui: Matai šitą moteriškę?
Aš įėjau į tavo namus; tu nedavei vandens
mano kojoms, o šita laistė mano kojas savo ašaro-
mis ir šluostė savo plaukais. [45] Tu manęs nepa-
bučiavai; šita gi, kaip tik įėjo, nesiliovė bučiavusi
mano kojų. [46] Nepatepei aliejumi mano galvos, o
šita patepė tepalu mano kojas. [47] Todėl sakau tau:
atleidžiama jai daug nuodėmių, nes ji daug mylėjo.
Kam mažiau atleidžiama, tas mažiau myli. [48] O jai
jis tarė: Tau atleidžiamos nuodėmės. [49] Sėdėjusieji
drauge prie stalo ėmė sakyti patys sau: Kas yra
tas, kurs ir nuodėmes atleidžia? [50] Jis tarė moteriš-
kei: Tavo tikėjimas išgelbėjo tave; eik sau rami.

---

39 Kuri prisiliečia... Parisiejai, laikydami save šventais, iš tolo aplenkdavo kiekvieną, kurs jiems rodėsi esąs nusidėjėlis, juo gi labiau neleisdavo tokiam artintis į save. — 44 Vandens...: kojoms nuplauti, nes žydai turėjo paprotį ateinančiam į namus svečiui visų pirma nuplauti kojas.

6. Sėjėjo prilyginimas ir dideli Jėzaus stebuklai

8. [1] Paskui atsitiko, kad jis keliavo per miestus 8
ir kaimus, sakydamas pamokslus ir skelbdamas VII
Dievo karalystės Evangeliją. Su juo buvo dvylika
[2] ir kai kurios moterys, kurios buvo pagydytos nuo
piktųjų dvasių ir ligų: Marija, vadinama Magda-
lena, iš kurios buvo išėję septyni velniai, [3] Erodo
užvaizdo Kuso žmona Joana, Susana ir daug kitų,
kurios jam tarnavo savo lobiu.

[4] Susirinkus gausiai miniai ir besiskubinant pas
jį iš miestų, jis kalbėjo prilyginimu: [5] Sėjėjas
išėjo savo sėklos sėtų. Jam sėjant, dalis krito
pakelėj, buvo sumindžiota, ir dangaus paukščiai
ją sulesė. [6] Kita dalis krito ant uolos ir išdygus
padžiūvo, nes neturėjo drėgmės. [7] Kita krito tarp
erškėčių, ir drauge išdygę erškėčiai nusmelkė ją.
[8] Kita dalis krito į gerą žemę ir išdygusi davė
šimteriopą vaisių. [9] Tai sakydamas, jis šaukė: Kas
turi ausis klausyti, tas teklausai.

[9] Jo mokytiniai klausė jį, ką tas prilyginimas
reiškiąs. [10] Jis tiems tarė: Jums duota pažinti
Dievo karalystės paslaptį, o kitiems skelbiama
prilyginimais, kad regėdami nematytų ir girdė-
dami nesuprastų. [11] Tas prilyginimas štai ką
reiškia: Sėkla — Dievo žodis. [12] Pakelėje tai tie,
kurie klauso; paskui ateina velnias ir atima žodį
iš jų širdies, kad jie netikėtų ir nebūtų išgelbėti.
[13] Ant uolos tie, kurie išgirdę su džiaugsmu priima
žodį; bet jie neturi šaknų; jie tiki laikui, ir pagun-
dos metu jie atsitraukia. [14] Kas krito tarp erškė-
čių, tai tie, kurie kad ir klauso, bet, šalin eidami,
rūpesčių, turtų ir gyvenimo džiaugsmų nutroški-

---

8. 5 Sėjėjas... Plg. Mt 13, 3 . . . Mk 4, 3. — 12 Pakelėje..., t. y., žmonės, kuriems Dievo žodžio sėkla krenta pakelėje, yra tie, kurie . . .

nami ir neduoda vaisiaus. [15] O kas krito į gerą
žemę, tai tie, kurie klauso žodžio, jį palaiko tikrai
geroje širdyje ir duoda vaisiaus kantrume.
9 [16] Niekas uždegęs žiburį neapvožia jo indu ir
VII nededa po guoliu, bet stato į žibintuvą, kad įeinan-
tieji matytų šviesą. [17] Nes nėra paslėptų dalykų,
kurie nebūtų apreikšti, nė uždengtų, kurie nepa-
sidarytų žinomi ir neišeitų aikštėn. [18] Taigi, žiū-
rėkite, kaip jūs klausote. Nes turinčiam bus duo-
dama, o iš neturinčio net ir tai, ką jis tariasi turįs,
bus atimta.
[19] Tuo tarpu atėjo pas jį jo motina ir broliai, bet
dėl minios negalėjo jo prieiti. [20] Jam buvo pasa-
kyta: Tavo motina ir tavo broliai stovi lauke ir
nori su tavimi pasimatyti. [21] Atsakydamas jis jiems
tarė: Mano motina ir mano broliai tie, kurie
klauso Dievo žodžio ir jį daro.
10 [22] Vieną dieną atsitiko, kad jis įėjo į laivą drauge
VII su savo mokytiniais ir jiems tarė: Persiirkime
anapus ežero. Jie atsistūmė nuo kranto. [23] Jiems
plaukiant, jis užmigo. Ežere užėjo audra; jie buvo
apipilami vandenimi ir atsirado pavojuje. [24] Tuo-
met prisiartinę jie pažadino jį, sakydami: Moky-
tojau, mes žūname. Jis atsikėlęs sudraudė vėją
ir vandens bangas: jos aprimo, ir pasidarė tyla.
[25] Mokytiniams jis tarė: Kur jūsų tikėjimas? Jie,
nusigandę ir nustebę, sakė vienas kitam: Kas gi
jis, kad paliepia vėjams ir jūrai, ir tie jo klauso?
11 [26] Jie atplaukė į Gerazėnų šalį, kuri yra ties
VII Galilieja. [27] Kaip tik jis išėjo į krantą, jį sutiko
vienas žmogus, jau daug laiko velnio apsėstas; jis
nebevilkėjo jokių drabužių ir nebepasilikdavo na-
muose, bet kapuose. [28] Pamatęs Jėzų, jis parpuolė

---

16 Niekas... Plg. Mt 5, 15.
20 Broliai. Broliais čia, žydų papročiu, pavadinti ar-
timi giminaičiai. Plg. Mt 12, 46.
22 Jis įėjo... Plg. Mt 3, 23.

ties juo ir, šaukdamas dideliu balsu, tarė: Kas
tau darbo su manimi, Jėzau, Augščiausiojo Dievo
Sūnau? Maldauju tave, nekankink manęs. [29] Jėzus
gi buvo liepęs nešvariajai dvasiai išeiti iš žmo-
gaus. Nes jau nuo daugelio laiko buvo jį apsėdusi;
nors jis buvo rakinamas grandinėmis ir dedamas
į pančius, bet sutraukydavo raiščius ir buvo velnio
išvaromas į tyrus. [30] Tuomet Jėzus paklausė jį,
tardamas: Kuo tu vardu? Jis atsakė: Legijonas;
nes į jį buvo įėję daug velnių. [31] Jie jį meldė
neliepti jiems eiti į gelmę. [32] Buvo tenai didelė
kaimenė kiaulių, kurios ganėsi kalne. Jie jį prašė
leisti jiems į jas įeiti. Jis jiems leido. [33] Tuomet
velniai išėjo iš žmogaus ir suėjo į kiaules; kai-
menė tuojau padurmu metėsi į ežerą ir prigėrė.
[34] Piemenys, pamatę, kas buvo atsitikę, pabėgo ir
davė žinią į miestą ir į kaimus. [35] Gyventojai išėjo
pažiūrėti, kas buvo įvykę, ir atėjo pas Jėzų. Jie
rado žmogų, iš kurio velniai buvo išėję, apvilktą
ir sveiko proto sėdintį prie jo kojų, ir nusigando.
[36] Tie, kurie buvo matę, papasakojo jiems, kaip jis
buvo pagydytas nuo legijono. [37] Visa Gerazėnų
šalies daugybė meldė jį atstoti nuo jų, nes jie buvo
apimti didelės baimės. Jis, sėdęs į laivą, sugrįžo.
[38] Nors žmogus, iš kurio buvo išėję velniai, prašė
jį, kad galėtų būti su juo, bet Jėzus paleido jį,
sakydamas: [39] Grįžk į savo namus ir pasakok, kaip
didelių dalykų Dievas yra tau padaręs. Jis nuėjo
ir visiems mieste skelbė, kaip didelių dalykų buvo
jam padaręs Jėzus.

[40] Jėzui sugrįžus, atsitiko, kad jį priėmė minia, 12
nes visi buvo jo belaukią. [41] Štai atėjo vienas VII
žmogus, vardu Jajiras, sinagogos viršininkas, ir
parpuolė prie Jėzaus kojų, prašydamas jį užeiti į

---

37 D a u g y b ė : visi tos šalies gyventojai.
40 J ė z u i . . . Plg. Mt 9, 18 . . .

jo namus; 42 nes jis turėjo vienturtę dukterį, arti
dvylikos metų, ir ta buvo marinama. Atsitiko,
kad einant jis buvo minios spaudžiamas.
43 Viena moteriškė, serganti dvylika metų kraujo
plūdimu, kuri buvo išleidusi gydytojams visą savo
lobį ir nė vieno negalėjo būti pagydyta, 44 prisi-
artino iš užpakalio, prisilietė jo drabužio kuto, ir
jos kraujo plūdimas tuojau sustojo. 45 Jėzus tarė:
Kas manęs prisilietė? Visiems ginantis, Petras ir
su juo buvusieji tarė: Mokytojau, minia tave
spaudžia ir stumia, o tu sakai: Kas manęs prisi-
lietė? 46 Bet Jėzus tarė: Kas nors manęs prisilietė,
nes aš žinau, kad iš manęs išėjo galybė. 47 Mote-
riškė, matydama, kad ji nepasiliko nepastebėta,
priėjo drebėdama, parpuolė prie jo kojų ir pasakė
visų žmonių akivaizdoje, dėl ko ji prisilietusi ir
kaip tuojau pagijusi. 48 Tuomet jis jai tarė: Duk-
terie, tavo tikėjimas pagelbėjo tau; eik sau rami.
13 49 Dar jam tebekalbant, atėjo kas ten iš namų
VII pas sinagogos viršininką ir jam pasakė: Tavo duktė
mirė; nebevargink jo. 50 Bet Jėzus, išgirdęs tą žodį,
tarė mergaitės tėvui: Nebijok, tik tikėk, ir ji bus
sveika. 51 Atėjęs į namus, jis neleido įeiti su savim
niekam daugiau kaip tik Petrui, Jokūbui, Jonui ir
mergaitės tėvui bei motinai. 52 Visi verkė ir rau-
dojo jos. Bet jis tarė: Neverkite, nes mergaitė
nemirė, tik miega. 53 Jie išjuokė jį, žinodami, kad
ji mirusi. 54 Bet Jėzus, laikydamas jos ranką, su-
šuko: Mergaite, kelkis! 55 Jos dvasia sugrįžo, ir ji
tuojau atsikėlė. Jis liepė duoti jai valgyti. 56 Jos
gimdytojai stebėjosi, o jis liepė jiems niekam
nesakyti, kas buvo įvykę.

46 Kad iš manęs...: kad kas nors prisiliesdamas
manęs pagijo.

7. Dvylikos apaštalų išsiuntimas, duonos padauginimas, Petro išpažinimas ir Jėzaus atsimainymas

9. 1 Suvadinęs dvylika apaštalų, Jėzus davė jiems 14
galybės ir valdžios ant visų velnių ir ligoms VII
gydyti. 2 Paskui jis išsiuntė juos Dievo karalystės
skelbti ir ligonių gydyti. 3 Jis jiems tarė: Nieko
nesiimkite su savimi į kelią, nei lazdos, nei maiše-
lio, nei duonos, nei pinigų ir neturėkite dviejų
jupų. 4 Į kokiuos tik namus įeisite, tenai pasilikite
ir iš ten neišeikite. 5 Kas tik jūsų nepriimtų, išei-
dami iš to miesto, nusikratykite net ir dulkes nuo
savo kojų liudijimui prieš juos. 6 Taigi, išėję, jie ėjo
aplinkui per kaimus, skelbdami Evangeliją ir visur
gydydami.

7 Tuo tarpu tetrarkas Erodas išgirdo, kas buvo 15
jo daroma, ir svyravo, nes kai kurių buvo sakoma: VII
8 Jonas prisikėlė iš numirusiųjų, kitų gi: Elijas
pasirodė, kitų vėl: Kėlėsi vienas iš senųjų pra-
našų. 9 Erodas tarė: Jonui aš nukirsdinau galvą; kas
gi yra šitas, apie kurį aš girdžiu tokių dalykų?
Taigi, jis ieškojo jo pamatyti.

10 Sugrįžę apaštalai papasakojo jam visa, ką
buvo darę. Tuomet, pasiėmęs juos, jis pasitraukė
nuošaliai į tuščią vietą prie Betsajidos. 11 Tai pa-
tyrusios minios sekė jį. Jis juos priėmė, kalbėjo
jiems apie Dievo karalystę ir pagydė tuos, kurie
gydymo privalė. 12 Diena jau baigėsi; tai dvylika
priėję jam tarė: Paleisk minias, kad, nuėjusios į
aplinkui esančius kaimus ir kiemus, rastų užeigos
ir valgyti, nes čia esame tuščioje vietoje. 13 Bet
jis jiems tarė: Jūs duokite jiems valgyti. Jie jam
atsakė: Mes neturime daugiau kaip penkis duonos

---

9. 1 Suvadinęs... Plg. Mt 10, 1...
10 Prie Betsajidos. Čia paminėta Betsajida yra į šiaurę nuo Genezareto ežero, todėl ne ta pati, kurioje buvo apaštalų Petro ir Andriejaus tėviškė.

kepalus ir dvi žuvi; jei nebent mes eitumėm ir
pirktumėm visai šiai miniai valgyti. [14] Buvo gi
apie penkis tūkstančius vyrų. Jis tarė savo moky-
tiniams: Susodinkite juos eilėmis po penkias dešim-
tis. [15] Jie taip padarė ir visus susodino. [16] Tuomet,
paėmęs penkis duonos kepalus ir dvi žuvi, jis
pažvelgė į dangų, palaimino juos, laužė ir dalino
savo mokytiniams, kad dėtų ties miniomis. [17] Visi
valgė ir buvo sotūs; ir dar atimta, kas buvo likę
trupinių, dvylika pintinių.

16 / VII [18] Kai jis buvo vienas ir meldėsi, su juo buvo ir
mokytiniai. Jis paklausė juos: Ką minios sako
mane esant? [19] Jie atsakė ir tarė: Vieni sako esant
Joną Krikštytoją, kiti Eliją, dar kiti, kad prisikėlęs
vienas iš senųjų pranašų. [20] Jis jiems tarė: O jūs
ką sakote mane esant? Atsakydamas Simonas Pet-
ras tarė: Dievo Kristų.

[21] Jis sudraudė juos ir liepė niekam tai nesakyti,
[22] tardamas: Žmogaus Sūnus turi daug kentėti,
būti atmestas vyresniųjų, vyriausiųjų kunigų ir
Rašto žinovų, būti užmuštas ir trečiąją dieną pri-
sikelti.

[23] Visiems gi jis sakė: Jei kas nori eiti paskui
mane, teišsižada pats savęs, tegul kasdien neša
savo kryžių ir teseka mane. [24] Nes kas nori išgelbėti
savo gyvybę, praras ją, o kas prarastų savo gyvybę
dėl manęs, ją išgelbės. [25] Nes kokia nauda būtų
žmogui, jei jis laimėtų visą pasaulį, o pats save
prapuldytų ar sau darytų nuostolį? [26] Kas gėdysis
manęs ir mano žodžių, to gėdysis žmogaus Sūnus,
atėjęs savo Tėvo ir šventųjų angelų didenybėje.
[27] Sakau jums tiesą: Yra kai kurie iš čia stovin-
čiųjų, kurie nemirs, kolei išvys Dievo karalystę.

17 / VII [28] Apie aštuonias dienas po tų žodžių atsitiko,

---

18 K ą m i n i o s . . . Plg. Mt 16, 13.
23 J e i k a s . . . Plg. Mt 16, 24 . . .

kad jis pasiėmė Petrą, Jokūbą ir Joną ir užėjo į
kalną melstis. [29] Jam besimeldžiant, jo veido iš-
vaizda pasidarė kitokia ir jo apdaras baltas ir
žibąs. [30] Štai, du žmogu kalbėjosi su juo: tai buvo
Mozė ir Elijas. [31] Jie buvo regimi garbėje ir kal-
bėjo apie mirtį, kurią jis turėjo iškentėti Jeru-
zalėje. [32] Petras ir su juo buvusieji buvo miego
apimti; pabudę jie pamatė jo garbę ir du žmogu,
stovėjusiu su juo. [33] Jiems nuo jo atstojant, Petras
tarė Jėzui: Mokytojau, gera mums čia būti; pa-
darykime tris padangtes, vieną tau, vieną Mozei
ir vieną Elijui; bet jis nežinojo, ką kalbąs. [34] Tai
jam bekalbant, užėjo debesis ir apdengė juos.
Jiems įeinant į debesį, mokytiniai nusigando. [35] Iš
debesies pasigirdo balsas, kurs sakė: Šitas yra
mylimasis mano Sūnus, jo klausykite. [36] Balsui
atsiliepiant, Jėzus vėl buvo vienas. Jie tylėjo ir
anomis dienomis niekam nesakė nieko iš to, ką
buvo matę.

[37] Rytojaus dieną atsitiko, kad, jiems nueinant 18
nuo kalno, juos sutiko gausi minia. [38] Štai vienas VII
žmogus iš minios sušuko, sakydamas: Mokytojau,
maldauju tave, pažvelgk į mano sūnų, nes jis mano
vienturtis. [39] Dvasia pačiupia jį, ir jis tuojau šaukia,
parmeta ir tąso jį, taip kad jis putoja, ir taip jį
plėšo, kad vos-ne-vos nuo jo atstoja. [40] Aš prašiau
tavo mokytinius išvaryti ją, bet jie negalėjo. [41] At-
sakydamas Jėzus tarė: O, netikinti ir iškrypusi gi-
mine! iki kolei aš būsiu pas jus ir jus kęsiu?
Atvesk čia savo sūnų. [42] Kaip jis ėjo artyn, velnias
parbloškė jį ir tąsė. [43] Jėzus sudraudė nešvariąją
dvasią, pagydė vaiką ir atidavė jį jo tėvui. [44] Visi
stebėjosi Dievo didenybe.

---

34 *Juos*: Jėzų, Mozę ir Eliją.
38 *Vienas žmogus*... Plg. Mt 17, 14. — 39 *Taip kad jis*...: taip, kad vaikui pradeda eiti putos iš burnos.

Visiems stebintis visais tais dalykais, kuriuos
jis darė, jis tarė savo mokytiniams: Dėkitės jūs į
savo širdį šituos žodžius; nes žmogaus Sūnus bus
įduotas į žmonių rankas. 45 Bet jie nesuprato tų
žodžių, ir jie buvo jiems paslėpti, kad jų neiš-
manytų. Jie net bijojo klausti jį apie tuos žodžius.
19 46 Juose kilo mintis, kas jų didžiausias. 47 Jėzus,
VII matydamas jų širdies mintis, paėmė vaiką, pastatė
jį greta savęs 48 ir jiems tarė: Kas tik priimtų
šitą vaiką mano vardu, tas mane priima, ir kas tik
mane priima, jis priima tą, kurs yra mane siuntęs.
Nes kas tarp jūsų visų mažiausias, tas didžiausias.
49 Tuomet atsiliepdamas Jonas tarė: Mokytojau,
mes matėme vieną žmogų, tavo vardu išvarantį
velnius, ir mes jam draudėme, nes jis neseka
tavęs su mumis. 50 Jėzus jam tarė: Neginkite, nes
kas ne prieš jus, tas už jus.

III. Jėzus kelionėje į Jeruzalę

1. Kelionės pradžia. Išsiuntimas 72 mokytinių

51 Metui atėjus, kada jis turėjo būti atimtas, at-
sitiko, kad jis atgręžė savo veidą keliauti į Jeru-
zalę. 52 Jis siuntė pirma savęs pasiuntinių, kurie
įėjo į samariečių miestelį prirengti jam, kur sustoti.
53 Tie jo nepriėmė, nes jis keliavo Jeruzalės link.
54 Tai pamatę, jo mokytiniai Jokūbas ir Jonas tarė:
Viešpatie, jei nori, mes sakysime, kad ugnis kristų
iš dangaus ir juos sunaikintų? 55 Jis atsigręžė ir

---

51 *Atimtas.* Kai arti jau buvo valanda į dangų žengimo kuriuo turėjo baigtis žemiškas jo gyvenimas. — *Jis atgręžė...:* tvirtai pasiryžo eiti į Jeruzalę. — 53 *Nepriėmė.* Jėzus su mokytiniais keliavo į šventes Jeruzalėn tenai garbinti Dievo; samariečiai gi sakė, kad Dievą galima garbinti tik jų šventykloje, pastatytoje Garizimo kalne. — 55 *Nežinote...:* ar užmiršote, kad jūs esate Evangelijos vaikai, kuri moko visus malonumo ir gailestingumo.

juodu sudraudė, sakydamas: Nežinote, kokios esate
dvasios. [56] Žmogaus Sūnus ne prapuldyti sielų
atėjo, bet gelbėti. Po to jie nuėjo į kitą kaimą.
[57] Jiems einant keliu, atsitiko, kad vienas jam 20
tarė: Seksiu tave, kur tik tu eisi. [58] Jėzus jam at- VII
sakė: Lapės turi urvus ir dangaus paukščiai lizdus,
o žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti.
[59] Kitam jis tarė: Sek mane. Tas atsakė: Viešpatie,
leisk man pirma eiti ir palaidoti savo tėvą. [60] Jė-
zus jam tarė: Palik mirusiesiems laidoti jų numi-
rėlius, tu gi eik ir skelbk Dievo karalystę. [61] Kitas
tarė: Seksiu tave, Viešpatie, bet leisk man pirma
atsisveikinti su tais, kurie yra namie. [62] Bet Jėzus
jam pasakė: Nė vienas, kurs prideda savo ranką
prie arklo ir atgal dairosi, netinka Dievo karalystei.
10. [1] Po to Viešpats paskyrė dar kitus septynias 21
dešimtis du ir išsiuntė juos po du pirma savęs į VII
visus miestus ir vietas, kur jis pats turėjo ateiti.
[2] Jis jiems sakė: Pjūtis, tiesa, didelė, o darbininkų
maža. Taigi, prašykite pjūties Viešpatį siųsti
darbininkų į savo pjūtį. [3] Eikite, štai aš siun-
čiu jus, kaip avinėlius tarp vilkų. [4] Nesineškite nei
maišelio, nei delmono, nei autuvo ir nieko kelyje
nesveikinkite. [5] Į kuriuos tik namus įeisite, pirma
sakykite: Ramybė tebūnie šitiems namams. [6] Jei
tenai bus ramybės sūnus, jūsų ramybė ilsėsis
jame; jeigu ne, ji sugrįš pas jus. [7] Pasilikite tuose
pačiuose namuose valgydami ir gerdami, ko pas
juos yra, nes darbininkas vertas savo užmokesčio.
Nevaikščiokite iš namų į namus. [8] Į kurį tik miestą
įeisite, ir priims jus, valgykite, kas jums pade-
dama. [9] Gydykite jame esančius ligonius ir saky-

---

58 L a p ė s . . . Plg. Mt 8, 20 . . .
10. 4 N e s v e i k i n t i t e: nesišnekėkite be reikalo kelyje. — 5 Į k u r i u o s . . . Plg. Mt 10. 22 . . . — 6 R a m y b ė s s ū n u s : žmogus, turįs ramybės, kurios suteikdavo Sen. Testamento laikymas, todėl žmogus geras, mylis tiesą.

kite jiems: Jums priartėjo Dievo karalystė. [10] O į
kurį tik miestą įeisite, ir jie nepriims jūsų, išėję
į jo gatves, sakykite: [11] Net ir dulkes, kurios prie
mūsų prilipo iš jūsų miesto, mes nukratome ant
jūsų; tačiau tai žinokite, kad Dievo karalystė arti.
[12] Sakau jums: Tą dieną Sodomai bus lengviau,
kaip anam miestui.

[13] Vargas tau, Korozajine! Vargas tau, Betsajida!
nes, jei Tire ir Sidone būtų buvę padaryta ste-
buklų, kurių padaryta jumyse, seniai jie, su ašu-
tine ir pelenuose sėdėdami, būtų darę atgailą.
[14] Tačiau Tirui ir Sidonui bus lengviau teisme,
kaip jums. [15] Ir tu, Kaparnaume, iki dangui išaugš-
tintas, tu būsi nustumtas į pragarą. [16] Kas jūsų
klauso, tas manęs klauso; kas jus niekina, mane
niekina. O kas mane niekina, niekina tą, kurs yra
mane siuntęs.

22 [17] Septynios dešimtys du sugrįžo su džiaugsmu
VII ir sakė: Viešpatie, net ir velniai pasiduoda mums
tavo vardu. [18] Jis jiems tarė: Mačiau šetoną kren-
tantį, kaip žaibą, iš dangaus. [19] Štai aš daviau jums
galios mindžioti žalčius, kurklius ir kiekvieną
neprietelio galybę; niekas jums nekenks. [20] Tačiau
ne tuo džiaugkitės, kad dvasios jums pasiduoda,
bet verčiau džiaugkitės tuo, kad jūsų vardai
įrašyti danguje. [21] Tą pačią valandą jis pradžiugo
šventąja Dvasia ir tarė: Aš dėkoju tau, Tėve,
dangaus ir žemės Viešpatie, kad tai paslėpei nuo
išmintingųjų ir gudriųjų ir tai apreiškei mažu-
tėliams. Beje, Tėve! nes taip tau patiko. [22] Visa
man atiduota mano Tėvo, ir nė vienas nežino, kas
esąs Sūnus, kaip tik Tėvas, ir kas esąs Tėvas,
kaip tik Sūnus ir kam Sūnus nori apreikšti.

---

12 Tą dieną: teismo dieną. Žr. Mt 11, 22. 23.

18 Mačiau... Šetonas, Jėzaus mokytinių įsakymu, traukdavosi taip greitai, kaip kad žaibas krenta iš dangaus. — 21 Aš dėkoju... Žr. Mt 11, 25.

[23] Apsigręžęs gi į savo mokytinius jis tarė: Palai-
mintos akys, kurios mato, ką jūs matote. [24] Nes
aš sakau jums: daug pranašų ir karalių norėjo
regėti, ką jūs regite, bet neregėjo, ir girdėti, ką
jūs girdite, bet negirdėjo.

2. Pamokymai apie meilę ir maldą

[25] Štai vienas įstatymo žinovas ėmė jį gundyti 23
ir sakė: Mokytojau, ką aš turiu daryti, kad laimė- VII
čiau amžinąjį gyvenimą? [26] Jis paklausė jį: Kas
parašyta įstatyme? kaip skaitai? [27] Tas atsaky-
damas tarė: Mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo
širdimi, visa savo siela, visomis savo jėgomis,
visomis savo mintimis ir savo artimą, kaip pats
save. [28] Jis jam tarė: Gerai atsakei; tai daryk ir
būsi gyvas. [29] Bet anas, norėdamas pats save pa-
teisinti, tarė Jėzui: Ir kas gi mano artimas? [30] At-
siliepdamas Jėzus tarė: Vienas žmogus ėjo iš Jeru-
zalės į Jeriką. Jis pateko tarp galvažudžių. Tie
apiplėšė jį ir, sužeidę jį, nuėjo sau, palikdami jį
pusgyvį. [31] Atsitiko, kad tuo pačiu keliu ėjo vienas
kunigas ir, matydamas jį, praėjo. [32] Taip pat ir
levitas, atsiradęs toje vietoje, jį matė ir praėjo.
[33] Vienas gi keleivis samarietis ėjo pro jį ir, jį
pamatęs, buvo gailestingumo sujudintas. [34] Jis pri-
siartino, aprišo jo žaizdas, užpylęs aliejaus ir
vyno, užkėlė jį ant savo gyvulio, nugabeno į užeigą
ir rūpinosi juo. [35] Kitą dieną jis išsiėmė du denaru,
padavė užeigos savininkui ir tarė: Rūpinkis juo, ir,
jei ką viršaus išleisi, aš sugrįžęs tau atiduosiu.
[36] Kas iš šitų trijų tau rodosi buvęs artimas to,

---

[24] Daug pranašų... Sen. Testamente pranašai aprašinėjo iš anksto Mesijo laikus ir jų ilgėjos. Plg. Jono 8, 56; 1 Petro 1, 10—12.

[32] Levitas. Levitais vadinasi viena iš Izraėlio giminių. Jie buvo žydų kunigų padėjėjai.

kurs pateko tarp galvažudžių? [37] Jis atsakė: Tas,
kurs jam parodė gailestingumo. Jėzus jam tarė:
Eik ir tu daryk panašiai.
24 [38] Jiems einant toliau, atsitiko, kad jis įėjo į
VII vieną kaimą. Tenai viena moteriškė, vardu Morta,
priėmė jį į savo namus. [39] Ji turėjo seserį, vardu
Mariją, kuri atsisėdo prie Viešpaties kojų ir klausėsi jo žodžių. [40] Morta turėjo daug visokio darbo
su patarnavimu. Ji sustojo ir tarė: Viešpatie, tau
nerūpi, kad mano sesuo palieka tarnauti mane
vieną? Sakyk jai, kad ji man padėtų. [41] Viešpats
atsakydamas jai tarė: Morta, Morta, sielojiesi ir
esi susirūpinusi daugeliu dalykų, [42] o reikia tik
vieno. Marija pasirinko geriausią dalią, kuri nebus
iš jos atimta.
25 11. [1] Kaip jis vienoje vietoje meldėsi, atsitiko,
VII kad, jam pabaigus, vienas jo mokytinis jam tarė:
Viešpatie, pamokyk mus melstis, kaip ir Jonas
mokė savo mokytinius. [2] Jis jiems tarė: Kai jūs
meldžiatės, sakykite: Tėve, tebūnie šventas tavo
vardas. Teateinie tavo karalystė. [3] Duok mums
šiandien kasdieninės mūsų duonos. [4] Atleisk mums
mūsų nuodėmes, nes ir mes atleidžiame kiekvienam, kurs mums kaltas. Ir nevesk mūsų į pagundą.
26 [5] Jis jiems dar sakė: Jei kas iš jūsų turi prietelį,
VII eina pas jį vidunaktį ir jam sako: Prieteliau, paskolink man tris duonos kepalus, [6] nes vienas prie-

---

37 Eik ir tu... Tarp žydų ir samariečių buvo didelė neprietelystė. Tuo gailestingo samariečio prilyginimu Jėzus norėjo parodyti, kad mes turime mylėti žodžiais ir darbais net ir didžiausius mūsų neprietelius ir laikyti juos savo artimais.

40 Su patarnavimu: kad tinkamai priimtų Jėzų ir jo mokytinius. — 41 Morta... Jėzus nepeikia Mortos, bet tarsi sako: Tu pasirinkai gerą dalią, o Marija be palyginimo geresnę, būtent, mano mokslo meilę, ir ta dalia nebus iš jos atimta.

11. 2 Tėve... Plg. Mt 6, 9...

telis atėjo pas mane iš kelionės, ir aš neturiu, ko
jam padėti; [7] jei anas, atsakydamas iš vidaus,
tartų: Nebūk man įkyrus; durys jau užrakintos,
ir mano vaikai yra su manim atsigulę; aš negaliu
keltis ir tau duoti; [8] jei jis nesiliaus beldęs, sakau
jums, jei anas atsikėlęs neduos jam dėl to, kad
jis jo prietelis, tačiau jis atsikels dėl jo įkyrumo
ir duos jam, kiek tik jam reikia. [9] Tai ir aš sakau
jums: Prašykite ir bus jums duota, ieškokite ir
rasite, belskite ir bus jums atidaryta. [10] Nes kiek-
vienas, kurs prašo, gauna; kas ieško, randa, ir
beldžiančiam atidaroma. [11] Jei kas iš jūsų prašo
tėvą duonos, argi tas duos jam akmenį? Arba jei
žuvies, tai ar vietoj žuvies duos jam žaltį? [12] Arba,
jei prašytų kiaušinio, argi paduos jam kurklį?
[13] Jei tat jūs, būdami nelabi, mokate duoti savo
vaikams gerų dovanų, juo labiau jūsų Tėvas iš
dangaus duos gerąją Dvasią tiems, kurie jį prašo.

3. Parisiejų ir įstatymo žinovų neprietelystė

[14] Vieną sykį jis išvarė velnią, kurs buvo neby- 27
lys. Jam išvarius velnią, nebylys kalbėjo, ir minios VII
stebėjosi. [15] Kai kurie jų tarė: Jis išvaro velnius
per Beelzebubą, velnių vyriausiąjį. [16] Kiti gundy-
dami reikalavo iš jo ženklo iš dangaus. [17] Jis,
matydamas jų mintis, jiems tarė: kiekviena kara-
lystė, savyje suskilusi, bus sunaikinta, ir namai
grius ant namų. [18] Jeigu ir šetonas pats su savimi
nesutinka, kaipgi išliks jo karalystė? kadangi jūs
sakote mane išvarant velnius per Beelzebubą. [19] Jei
aš išvarau velnius per Beelzebubą, per ką išvaro
jūsų vaikai? Todėl jie bus jūsų teisėjai. [20] Bet jei

---

9 Prašykite... Plg. Mt 7, 7...
13 Gerąją... Gr.t.: šventąją Dvasią.
14 Išvarė... Plg. Mt 9, 32; 12, 22... — 20 Dievo pirštu: Dievo galybe.

aš išvarau velnius Dievo pirštu, tai Dievo kara-
lystė tikrai pas jus atėjo.

28 [21] Kada galiūnas apsiginklavęs sergi savo kiemą,
VII ramybėje lieka visa, ką jis turi. [22] Bet jei stipres-
nis už jį užėjęs nugali jį, tas atima visus jo šarvus,
kuriais pasitikėjo, ir išdalina jo grobį. [23] Kas ne
su manimi, tas prieš mane; ir kas nerenka su
manimi, tas barsto. [24] Nešvarioji dvasia, išėjus iš
žmogaus, vaikščioja sausose vietose, ieškodama
atilsio; neradus ji sako: Grįšiu į savo namus, iš
kur išėjau. [25] Atėjus ji randa juos iššluotus ir pa-
puoštus. [26] Tuomet ji eina, pasiima su savim sep-
tynias kitas dvasias, piktesnes už save, ir įėjusios
jos gyvena tenai. Ir taip paskui darosi tam žmogui
blogiau, nekaip pirma.

[27] Tai jam sakant, atsitiko, kad viena moteriškė
iš minios, pakeldama balsą, jam tarė: Palaiminta
įsčia, kuri tave nešiojo, ir krūtys, kurias žindai.
[28] Jis atsakė: Beje, palaiminti, kurie klauso Dievo
žodžio ir laikosi jo.

29 [29] Minioms susirenkant, Jėzus pradėjo sakyti:
VII Šita giminė yra nelaba giminė; ji reikalauja
ženklo, bet jai nebus duota kito ženklo, kaip tik
pranašo Jonos ženklas. [30] Nes kaip Jona buvo
ženklas Niniviečiams, taip ir žmogaus Sūnus bus
šitai giminei. [31] Pietų šalies karalienė stos teisme
su šitos giminės žmonėmis ir pasmerks juos; nes
ji atėjo nuo žemės pakraščių klausytis Saliamono
išminties, o štai čia daugiau nekaip Saliamonas.
[32] Niniviečiai stos teisme su šita gimine ir pa-

---

24 Nešvarioji... Plg. Mt 12, 43. — 27 Palaiminta... Palaiminta Marija, kad nešiojo savo įsčioje ir pagimdė Jėzų; bet taip pat palaiminta, kad klausė Dievo žodžio ir jį laikė. Palaimintas gali būti kiekvienas žmogus, jei visur daro Dievo valią.

29 Ji reikalauja... Plg. Mt 12, 39...

smerks ją; nes jie darė atgailą, sakant pamokslus
Jonai, o štai čia daugiau nekaip Jona.

[33] Niekas nedega žiburio ir nededa uždengtoje
vietoje, nei po saiku, bet į žibintuvą, kad įeinan-
tieji matytų šviesą. [34] Tavo kūno žiburys yra tavo
akis. Jei tavo akis nepagadinta, visas tavo kūnas
turės šviesos; o jei ji netikusi, taip pat ir tavo
kūnas bus tamsybėje. [35] Žiūrėk tat, kad tavyje
esanti šviesa nebūtų tamsybė. [36] Taigi, jei visas
tavo kūnas apšviestas ir nė viena jo dalis nėra
tamsybėje, jis bus šviesus visas, lyg kad būtų
tave apšvietusi žaibo šviesa.

[37] Jam bekalbant, vienas parisiejus paprašė jį 30
pas save pietų valgyti. Įėjęs jis sėdosi prie stalo. VII
[38] Parisiejus manė pats sau vienas ir stebėjosi, kad
jis nenusiplovęs prieš valgant. [39] Bet Viešpats jam
tarė: Dabar jūs, parisiejai, plaunate, kas yra
viršuje taurės ir indo, o jūsų vidus pilnas plėšrumo
ir neteisybės. [40] Paikieji, argi ne tas pats, kurs
padarė kas viršuje, yra padaręs ir vidų? [41] Tačiau
duokite išmaldą iš to, kas lieka, ir štai visa bus
jums nesutepta. [42] Bet vargas jums, parisiejams,
kurie duodate dešimtinę iš mėtos, rūtos ir visokių
daržovių ir nežiūrite teisybės ir Dievo meilės;
reikėjo gi tai daryti ir anų neapleisti. [43] Vargas
jums, parisiejams, kurie mėgstate pirmas vietas
sinagogose ir pasveikinimus prekyvietėje. [44] Vargas
jums, kurie esate, kaip kapai, kurių nesimato, ir
žmonės viršum vaikščiodami nežino.

[45] Tuomet atsiliepdamas vienas įstatymo žinovas
jam tarė: Mokytojau, tai sakydamas tu ir mus
įžeidi. [46] Jis atsakė: Vargas ir jums, įstatymo žino-
vams; nes jūs kraunate žmonėms naštas, kurių jie

---

34 T a v o k ū n o . . . Plg. Mt 6, 22. 29.
42 B e t v a r g a s . . . Plg. Mt 23, 23. — 44 N e ž i n o : kad vaikščioja kapuose ir kad taip susitepa (4 Moz 16, 9).

negali panešti, o patys nė vienu savo pirštu ne-
paliečiate tų sunkenybių. [47] Vargas jums, kurie
statote pranašams paminklus; juk jūsų tėvai juos
užmušė. [48] Iš tikrųjų, jūs liudijate, kad jūs sutin-
kate su savo tėvų darbais; nes jie juos užmušė, o
jūs statote jiems kapų paminklus. [49] Todėl ir Dievo
išmintis pasakė: Aš siųsiu pas juos pranašų ir
apaštalų; kai kuriuos iš jų jie užmuš ir persekios,
[50] kad iš šitos giminės būtų ieškoma visų pranašų
kraujo, kurs išlietas nuo pasaulio įkūrimo, [51] pra-
dėjus Abelio krauju iki kraujui Zakarijo, kurs
žuvo tarp altoriaus ir šventyklos. Beje, sakau
jums, bus ieškoma iš šitos giminės. [52] Vargas jums,
įstatymo žinovams, kad pasiėmėte žinojimo raktą;
jūs patys neįeinate ir tiems, kurie eina, ginate.
[53] Jam tai jiems sakant, parisiejai ir įstatymo
žinovai pradėjo smarkiai jį pulti ir davinėjo jam
daugybę klastingų klausimų. [54] Jie tykojo jo ir
stengėsi pagauti iš jo burnos kokį žodį, jam ap-
kaltinti.

4. Išganytojo pamokymai mokytiniams

31/VII **12.** [1] Daugeliui minių stovint aplinkui, taip kad
jie vieni kitus mindė, jis pradėjo sakyti savo
mokytiniams: Saugokitės parisiejų raugo, tai yra,
veidmainystės. [2] Nėra nieko uždengta, kas nebus
atidengta, nei paslėpta, kas nepasidarytų žinoma.

---

[47] Vargas... Plg. Mt 23, 29 ir tol. — [48] Iš tikrųjų... Parisiejai ir įstatymo žinovai buvo panašūs į savo pranokėjus jausmais ir gyvenimu. Kaip anie žudė pranašus, taip ir šitie pasiryžę užmušinėti jų įpėdinius ir tą savo pasiryžimą pilnai parodys, reikalaudami Kristaus mirties. Todėl ir statymo pranašams paminklų Išganytojas nelaiko nuopelnu. — [49] Išmintis... Plg. Mt 23, 34.. Jer 7, 25; 1 Kar 19, 14. — [52] Kad pasiėmėte... Įstatymo žinovai, tyrinėdami šv. Raštą, turėjo pažinti atėjusį Mesiją ir parodyti kelią į jį kitiems, bet jie to nepadarė. — Ginate: laikydami Išganytoją neapykantoje ir jam piktžodžiaudami.

12. [2] Nėra nieko... Plg. Mt 10, 26...

3 Nes ką sakėte tamsybėje, bus sakoma šviesoje, ir
ką kambariuose kalbėjote į ausį, bus skelbiama
ant stogų. 4 Sakau gi jums, savo prieteliams: Nebi-
jokite tų, kurie užmuša kūną ir po to nieko dau-
giau nebegali padaryti. 5 Aš jums parodysiu, ko
turite bijoti: Bijokite to, kurs užmušęs turi galios
įmesti į pragarą. Beje, sakau jums, to bijokite.
6 Argi ne penki žvirbliai parduodami už du ska-
tiku, tačiau nė vienas jų Dievo neužmirštamas.
7 Juk ir visi jūsų galvos plaukai suskaityti. Taigi,
nebijokite, jūs vertesni už daug žvirblių. 8 Aš sakau
jums: kas išpažins mane žmonių akivaizdoje, tą ir
žmogaus Sūnus išpažins Dievo angelų akivaizdoje.
9 O kas išsigins manęs žmonių akivaizdoje, to bus
išsiginta Dievo angelų akivaizdoje. 10 Kas nors
ištaria žodį prieš žmogaus Sūnų, tam bus atleista,
o kas piktžodžiautų šventajai Dvasiai, tam nebus
atleista. 11 Kaip jie jus vesis į sinagogas, pas val-
dininkus ir vyresnybę, jūs nesirūpinkite, kaip ir
ką atsakysite ar ką kalbėsite; 12 nes šventoji Dva-
sia pamokys jus tą pačią valandą, kas jums reikia
sakyti.

13 Tuomet vienas iš minios jam tarė: Mokytojau, 1
pasakyk mano broliui, kad jis pasidalintų su ma- Rugs
nimi tėviške. 14 Jis jam atsakė: Žmogau, kas mane pjū-
pastatė jūsų teisėju ar dalintoju? 15 Toliau jis jiems čio
sakė: Žiūrėkite ir saugokitės visokio godumo, nes
gyvybė nepriklauso nuo lobio apstumo, kurį kas
turi. 16 Jis jiems pasakė taip pat prilyginimą, tar-
damas: Vieno turtingo žmogaus laukas davė gausių
vaisių. 17 Jis manė sau vienas ir sakė: Ką čia

---

10 Kas nors... Plg. Mt 12, 32.
15 Godumo: perdaug didelio troškimo ir prisirišimo prie turtų, lobio. Paveldėjimo klausimai — pasaulinio teismo dalykai. Kristus gi atėjo į pasaulį savo mokslu ir kančia žmonijos atpirkti. — Nepriklauso nuo lobio....: bet nuo Dievo valios, kaip pasirodo iš sekančio prilyginimo.

daryti, kad neturiu, kur sukrauti savo vaisių?
18 Jis tarė: Štai ką padarysiu: išardęs savo kloji-
mus, pasidarysiu didesnių ir tenai suvalysiu visa,
kas man užderėjo, ir savo gėrybes. 19 Tuomet aš
sakysiu savo sielai: Mano siela, tu turi daug
gėrybių, sukrautų daugeliui metų; ilsėkis, valgyk,
gerk, pokyliauk. 20 Bet Dievas jam tarė: Paikas,
šią naktį bus pareikalauta iš tavęs tavo sielos;
kieno gi bus, ką tu prirengei? 21 Taip yra tam,
kurs sau krauna turtų, bet nėra turtingas pas
Dievą.
2 22 Jis tarė savo mokytiniams: Todėl aš sakau
VIII jums: nebūkite bailiai susirūpinę savo gyvybe,
ką valgysite, nė kūnu, kuo apsivilksite. 23 Gyvybė
didesnis dalykas už valgį ir kūnas už drabužį.
24 Įsižiūrėkite į varnus: jie juk nesėja ir nepjauna,
neturi nei sandėlio, nei kluono; Dievas juos mai-
tina; kaipgi daug daugiau esate verti jūs už juos!
25 Kas iš jūsų savo rūpesčiu gali padidinti savo
ūgį vienu mastu? 26 Jei tat jūs negalite nė to, kas
mažiausia, kam esate bailiai susirūpinę kitais daly-
kais? 27 Įsižiūrėkite į lelijas, kaip jos auga: jos
neverpia ir neaudžia; sakau gi jums, ir Saliamo-
nas visoje savo garbėje neapsivilkdavo, kaip viena
iš jų. 28 Jeigu Dievas taip apvelka žolę, kuri šian-
dien yra lauke ir rytoj metama į krosnį, juo labiau
jus, žmones mažo tikėjimo. 29 Tai ir jūs nesiklau-
sinėkite, ką valgysite, ką gersite, ir neturėkite
didelių norų. 30 Nes visa to trokšta pasaulio pa-
gonys; juk jūsų Tėvas žino to jums reikiant.
31 Verčiau ieškokite visų pirma Dievo karalystės

---

21 Krauna turtų: renka turtus čia žemėje, bet neturi nuopelnų ir gerų darbų pas Dievą.

22 Nebūkite bailiai... Plg. Mt 6, 25 ir tol. — 31 Ieškokite...: ieškokite pirm kitų dalykų, labiausiai ieškokite, kad laimėtumėte Dievo karalystę; ieškokite Dievo teisybės, t. y., norėkite būti taip teisingi, kaip Dievas yra įsakęs. Plg. Mt 6, 33.

ir jo teisybės, o visa tai bus jums pridėta. [32]Nebi-
jok, mažasis būry, nes jūsų Tėvui patiko duoti
jums karalystę. [33]Parduokite, ką turite, ir duokite
išmaldą. Darykite sau maišelių, kurie nepalaikėja,
turtą nemažėjantį danguje, kur vagis nesiartina
ir kandys negadina. [34]Nes kur jūsų turtas, ten ir
jūsų širdis.

[35]Tebūnie jūsų strėnos sujuostos ir uždegti ži- 3
buriai jūsų rankose. [36]Jūs būkite panašūs į žmo- VIII
nes, laukiančius savo valdovo, pargrįžtančio iš
vestuvių, kad, kaip tik ateis ir pabels, tuojau jam
atidarytų. [37]Palaimintieji tie tarnai, kuriuos atėjęs
valdovas ras budinčius. Iš tikrųjų, sakau jums, jis
susijuos, pasodins juos prie stalo ir, eidamas aplin-
kui, tarnaus jiems. [38]Jei jis pareitų antroje nakties
sargyboje ar pareitų trečioje sargyboje ir taip
juos rastų, palaiminti tie tarnai. [39]Tai gi įsidėmė-
kite, jei šeimininkas žinotų, kurią valandą ateis
vagis, jis juk budėtų ir neleistų įsilaužti į savo
namus. [40]Ir jūs būkite prisirengę, nes žmogaus
Sūnus ateis valandą, kurią nemanote.

[41]Tuomet Petras jam tarė: Viešpatie, ar mums 4
sakai tą prilyginimą, ar ir visiems? [42]Viešpats VIII
jam atsakė: Kas gi yra ištikimas ir gudrus užvaiz-
das, kurį valdovas pastatė savo šeimynai, kad
jiems duotų savo metu paskirto maisto? [43]Palai-
mintas tas tarnas, kurį valdovas parėjęs ras taip
darantį. [44]Tikrai, sakau jums, jis pastatys jį visam,
ką turi. [45]Bet jei tas tarnas sakytų savo širdyje:
Mano valdovas užtrunka pareiti ir pradėtų mušti
tarnus ir tarnaites, valgyti, gerti ir girtuokliauti,
[46]tai to tarno valdovas ateis nelaukiamą dieną ir
nežinomą valandą, atkirs jį ir duos jo dalią su

---

[39] Jei šeimininkas... Plg. Mt 24, 43 ir tol. — [46] Duos jo dalią..., t. y., jo alga ar užmokestis bus toks pat, kaip tų, kurie savo kalte nepažino tikrojo Dievo ir pasiliko netikinčiais, todėl amžina prapultis pragare.

netikinčiaisiais. [47] Tas tarnas, kurs žinojo savo val-
dovo valią, bet neprisirengė ir nepadarė, kaip jis
norėjo, bus labai plakamas; [48] mažai gi bus plaka-
mas tas, kurs nežinodamas padarė, kas verta
plakti. Iš kiekvieno, kuriam daug duota, bus daug
ir reikalaujama, ir kam daug pavesta, iš to daug
jieškos.
5 [49] Aš atėjau ugnies siųsti į žemę ir ko gi norė-
VIII čiau, jei ne kad kūrentųsi? [50] Aš turiu būti pa-
krikštytas krikštu ir kaip nerimstu, iki tai bus
atlikta! [51] Ar jūs manote, kad aš atėjau duoti
ramybės žemei? Ne, sakau jums, greičiau nesan-
doros. [52] Nes nuo šio laiko penki gyvenantieji
vienuose namuose bus pasidalinę: trys stos prieš
du ir du prieš tris, [53] tėvas prieš sūnų ir sūnus
prieš savo tėvą, motina prieš dukterį ir duktė
prieš motiną, anyta prieš savo marčią ir marti
prieš savo anytą.
[54] Jis sakė taip pat minioms: Matydami debesį,
pasikeliantį iš vakarų, jūs tuojau sakote: Lietus
ateina, ir taip būna. [55] Pietų vėjui pučiant, sakote:
Bus tvankos, ir būna. [56] Veidmainiai! dangaus ir
žemės išvaizdą jūs mokate įvertinti; kaipgi jūs
neįvertinate šio laiko? [57] Kodėl jūs patys savaime
nenutariate, kas teisu? [58] Jei eini su savo prieši-
ninku pas vyresnybę, stengkis kelyje išsigelbėti

---

48 Mažai... Kam nebuvo apreikšta Viešpaties valia ar kurs nepasirūpino pažinti tą valią ir darė plakti vertus darbus, suprasdamas tačiau, kad jis tai daro prieš savo sąžinės balsą. Mažesnė jam skiriama bausmė, nes mažesnis jo pažinimas. — 49 Aš atėjau... Kristus nužengė iš dangaus, savo darbais ir mokslu sudeginti kaip ugnim visų žmonių paklydimų ir nušveisti nuo jų dorybių dulkes, kaip liepsna nušveičia auksą; todėl jis nori, kad ta jo ugnis kūrentųsi. — 50 Krikštu. Krikštu Jėzus čia vadina savo kančią. — Nerimstu. Jėzaus siela visuomet buvo varginama atsiminimo apie būsimą kančią (Ambr.). — 51 Ar jūs... Plg. Mt 10. 34...

56 Dangaus ir... Plg. Mt 16, 4. — 57 Nenutariate: ir nedarote. — 58 Jei eini... Plg. Mt 5, 25.

nuo jo, kad kartais jis nenuvestų tavęs pas teisėją,
nes teisėjas paduotų tave budeliui, o budelis
įmestų tave į kalėjimą. 59 Sakau tau, tu iš ten
neišeisi, iki nebūsi užsimokėjęs paskutinio skatiko.

5. Paraginimas daryti atgailą, moteriškės pagydymas subatoje, prilyginimai garstyčių grūdo ir raugo

13. 1 Tuo pačiu metu buvo ten žmonių, kurie jam 6
pranešė apie galiliejiečius, kad jų kraują Pilotas VIII
sumaišęs su jų aukomis. 2 Atsiliepdamas jis jiems
tarė: Ar manote, tie galiliejiečiai buvę didesni už
visus galiliejiečius nusidėjėliai, kad jie tai ken-
tėjo? 3 Ne, sakau jums; bet jei nedarysite atgailos,
visi taip pat žūsite. 4 Taip pat anie aštuoniolika,
ant kurių užgriuvo Siloės bokštas ir juos užmušė,
ar manote, kad jie buvo kaltesni už visus Jeruzalės
gyventojus? 5 Ne, sakau jums, bet jei nedarysite
atgailos, visi taip pat žūsite.
6 Jis pasakė jiems tokį prilyginimą: Vienas žmo-
gus turėjo figos medį, pasodintą savo vynuogyne,
ir atėjo ieškoti jame vaisių, bet nerado. 7 Tuomet
jis tarė vynuogyno užvaizdui: Štai jau treji metai,
kaip ateinu ir ieškau vaisių šitame figos medyje,
ir nerandu; iškirsk tat jį, kam dar žemę užima?
8 Bet anas atsakydamas jam tarė: Valdove, palik
jį dar šiais metais, iki aš apkasiu jį ir uždėsiu
trąšų, 9 ir, rasi, jis duos vaisių; o jei ne, tai paskui
jį iškirsdinsi.
10 Vieną subatą jis mokė jų sinagogoje. 11 Štai, 7
čia buvo moteriškė, kuri turėjo ligos dvasią aštuo- VIII
niolika metų. Ji buvo sulinkusi ir visai negalėjo
pažvelgti augštyn. 12 Pamatęs ją, Jėzus pasišaukė

---

13. 1 *Kad jų kraują...* Pilotas liepė juos nužudyti, kada jie šventykloje aukojo savo dovanas.

11 *Ligos dvasia.* Tos ligos priežastis, kaip pasirodo iš 16. e., buvo piktoji dvasia.

prie savęs ir jai tarė: Moteriške, tu esi laisva nuo
savo ligos. 13 Ir jis padėjo ant jos rankas. Ji tuojau
atsitiesė ir garbino Dievą. 14 Tuomet atsiliepdamas
sinagogos viršininkas, supykęs, kad Jėzus pagydė
subatoje, sakė miniai: Šešios dienos yra dirbamos,
jomis tat ateikite ir gydykitės, bet ne subatos
dieną. 15 Viešpats jam atsakė, tardamas: Veid-
mainiai! Argi ne kiekvienas iš jūsų atriša suba-
toje savo jautį ar asilą nuo prakarto ir veda gir-
dyti? 16 O šitos Abraomo dukters, kurią šetonas
laikė surišęs štai jau aštuoniolika metų, ar ne-
reikėjo paleist nuo to saito subatos dieną? 17 Tai
jam sakant, visi jo priešininkai gėdijosi, o visi kiti
žmonės džiaugėsi visais garbingais dalykais, kurie
buvo jo daromi.
8 18 Paskui jis sakė: Į ką panaši Dievo karalystė
VIII ir kam aš ją prilyginsiu? 19 Ji panaši į garstyčių
grūdą, kurį žmogus ėmė ir pasėjo savo darže. Jis
užaugo, pasidarė didelis medis, ir dangaus pauk-
ščiai ilsėjosi jo šakose. 20 Jis vėl tarė: Kam aš
prilyginsiu Dievo karalystę? 21 Ji panaši į raugą,
kurį ėmus moteriškė įmaišė į tris miltų saikus, iki
visa įrūgo.

6. Įvairūs pamokymai

22 Jis ėjo per miestus ir kaimus mokydamas ir
keliavo į Jeruzalę. 23 Vienas jam tarė: Viešpatie,
ar maža bus išgelbėtųjų? Jis jiems sakė: 24 Steng-
kitės įeiti pro angštas duris; nes, sakau jums,
daug ieškos įeiti, bet negalės. 25 Įėjus šeimininkui

---

14 *Miniai*: nes nedrįso atsiliepti stačiai į Išgantoją. — 19 *Ji panaši*... Plg. Mt 13, 31, 32.

24 *Angštas duris*. Angštos durys yra atgaila, paminėta aug. 3 ir 5 eil. — *Negalės*: nes tik šiame gyvenime galima daryti atgailą ir pelnytis dangų; miręs niekas nebegalės išsigelbėti iš amžinosios prapulties, kas ją bus nusipelnęs.

ir užrakinus duris, jūs, stovėdami lauke, pradėsite
belsti į duris ir sakysite: Viešpatie, atidaryk mums.
Atsakydamas jis jiems tars: Aš nežinau, iš kur
jūs. 26 Tuomet jūs pradėsite sakyti. Mes valgėme
ir gėrėme tavo akivaizdoje, ir tu mokei mūsų
gatvėse. 27 Jis jums tars: Aš nežinau, iš kur jūs.
Atstokite nuo manęs, jūs visi, piktadariai. 28 Ten
bus verksmo ir dantų griežimo, kaip išvysite
Abraomą, Izaoką, Jokūbą ir visus pranašus Dievo
karalystėje, o save laukan išvarytus. 29 Ateis iš
rytų ir vakarų, iš šiaurės ir pietų ir sėsis prie
stalo Dievo karalystėje. 30 Taip tat yra pasku-
tiniųjų, kurie bus pirmi, ir pirmųjų, kurie bus
paskutiniai.

31 Tą pačią dieną atėjo kai kurie parisiejai ir 9
jam sakė: Kelkis ir eik iš čia, nes Erodas nori VIII
tave užmušti. 32 Jis jiems tarė: Eikite ir sakykite
tai lapei: Štai, aš išvarau velnius ir darau gydymų
šiandien ir rytoj, o trečią dieną visa bus man
baigta. 33 Tačiau šiandien, rytoj ir poryt aš turiu
būti kelionėje, nes netinka, kad pranašas žūtų
kitur, kaip tik Jeruzalėje. 34 Jeruzale, Jeruzale,
kuri žudai pranašus ir akmenimis užmuši pas tave
siunčiamuosius, kiek kartų aš norėjau surinkti

---

30 Yra paskutiniųjų... Plg. Mt 19, 30.

32 Tai lapei. Išganytojas vadina Erodą lape dėl jo piktumo ir gudrumo. Erodas Antipas, kurio valdžioje buvo Galiliejos ir Periejos šalis, nori, kad Jėzus išeitų iš jo valdomojo krašto, bet bijo versti jį, todėl gąsdina. Savo atsakyme Jėzus primena savo gerus darbus, kurie taip pat įrodo didelę jo galybę. — Šiandien ir...: nesiliaudamas, iki tebeeina paskirtas laikas. — Trečią...: nebeilgam laikui praslinkus, pasibaigs kelionė; darbas bus atliktas mirtim ir prisikėlimu iš numirusiųjų. — 33 Tačiau... Tais žodžiais Išganytojas pareiškia, kad jis išeisiąs iš Erodo valdomojo krašto, tačiau ne dėl to, kad taip jam pataria daryti Erodo pasiųstieji parisiejai, tik dėl to, kad jis turi eiti į Jeruzalę, kur paprastai žūdavo pranašai, kur ir jis, visų didžiausias Pranašas, bus pasmerktas mirti. — 34 Jeruzale... Plg. Mt 23, 37—39.

tavo vaikus, kaip paukštis savo paukščiukus po
sparnais, ir tu nenorėjai? [35] Štai, jūsų namai bus
jums palikti tušti. Sakau jums, jūs nebematysite
manęs, iki ateis valanda, kurią sakysite: Palai-
mintas, kurs ateina Viešpaties vardu.

10/VIII 14. [1] Jėzui įeinant subatoje į vieno parisiejų
vyresniojo namus valgyti, atsitiko, kad jie tykojo
jo. [2] Štai jo akivaizdon stojo vienas žmogus, sergąs
vandens liga. [3] Tuomet Jėzus, atsiliepdamas į ista-
tymo žinovus ir parisiejus, tarė: Ar dera subatoje
gydyti? [4] Bet jie tylėjo. Tai jis ėmė jį, pagydė ir
paleido. [5] O atsiliepdamas į juos jis tarė: Jei kieno
jūsų asilas ar jautis įkrenta į šulinį, ar ne tuojau
subatos dieną jį ištraukiate? [6] Ir į tai jie negalėjo
jam atsakyti.

[7] Pastebėjęs, kaip pakviestieji rinkosi sau pirmą-
sias vietas prie stalo, jis pasakė prilyginimą ir
jiems tarė: [8] Pakviestas į vestuves, nesisėsk pir-
mojoje vietoje, kad kartais nebūtų pakviesta gar-
bingesnio už tave, [9] kad tas, kurs tave ir jį kvietė,
atėjęs, nesakytų tau: Užleisk šitam vietą! Tuomet
tu turėtumei nuraudęs sėstis paskutinėje vietoje.
[10] Bet, būdamas pakviestas, eik ir sėskis pasku-
tinėje vietoje, kad atėjęs tas, kurs tave kvietė,
tau sakytų: Prieteliau, slink augščiau! Tuomet tau
bus garbės akivaizdoje sėdinčiųjų drauge prie
stalo. [11] Nes kiekvienas, kurs save augština, bus
pažemintas, ir kurs save žemina, bus paaugštintas.

11/VIII [12] Taip pat tam, kurs buvo jį pakvietęs, jis sakė:
Keldamas pietus ar vakarienę, nekviesk savo prie-
telių, nei savo brolių, nei giminių, nei turtingų
kaimynų, kad kartais ir jie nepakviestų tavęs ir
taip būtų tau atsilyginta. [13] Bet, keldamas pokylį,

---

14. 2 Stojo...: atsistojo taip, kad Išganytojas galėjo jį matyti, bet dėl parisiejų bijojo prašyti, kad jį pagydytų, nes buvo subata.

pasikviesk beturčių, luošų, raišų ir aklų. [14] Tai tu
būsi palaimintas, nes jie neturi, kuo tau atsily-
ginti; bus gi tau atsilyginta teisiųjų prisikėlime.
[15] Tai išgirdęs vienas drauge sėdįs prie stalo jam
tarė: Palaimintas, kas valgys duonos Dievo kara-
lystėje. [16] Bet jis jam atsakė: Vienas žmogus pa-
ruošė didelę vakarienę ir pakvietė daug. [17] Vaka-
rienės valandą jis siuntė savo tarną pasakyti
pakviestiesiems, kad ateitų, nes visa jau paruošta.
[18] Tuomet jie visi drauge ėmė išsikalbinėti. Pir-
masis jam sakė: Pirkausi ūkį ir turiu eiti jo ap-
žiūrėti; prašau tave, laikyk mane išteisintu. [19] Kitas
tarė: Pirkausi penkis jungus jaučių ir einu jų
išmėginti; prašau tave, laikyk mane išteisintu.
[20] Vėl kitas sakė: Vedžiau moterį ir todėl negaliu
ateiti. [21] Tarnas sugrįžęs pasakė visa tai savo val-
dovui. Supykęs šeimininkas tarė savo tarnui: Eik
greitai į miesto gatves ir skersgatvius ir vesk čia
beturčius, luošus, aklus ir raišus. [22] Tarnas vėl
pranešė: Valdove, padaryta, kaip liepei, bet dar
yra vietos. [23] Tuomet valdovas tarė tarnui: Eik į
kelius ir patvorius ir priversk eiti, kad mano
namai būtų pilni. [24] Sakau jums, nė vienas anų
pakviestųjų žmonių neragaus mano vakarienės.

[25] Kai su juo ėjo gausingos minios, jis atsigręžė 12
ir jiems tarė: [26] Jei kas pas mane ateina ir nelaiko VIII
neapykantoje savo tėvo, motinos, žmonos, vaikų,
brolių ir seserų, dar gi ir savo gyvybės, tas negali
būti man mokytinis. [27] Ir kas neneša savo kryžiaus

---

24 Nė vienas... Šitame prilyginime žmogus, paruošęs vakarienę, yra Dievas; vakarienė — tai mesijinės dangaus karalystės gėrybės. Pakviestieji, kurie nenorėjo ateiti, yra žydai, ypač jų vyresnybė. Patenka į tą vakarienę pavargėliai iš miesto gatvių ir pagonys iš visų kelių, t. y., iš viso pasaulio.

26 Nelaiko... Laikyti neapykantoje reiškia čia mažiau mylėti. Savo artimą turime mažiau mylėti, kaip Dievą, ir dėl Dievo turime būti pasiryžę išsižadėti net brangiausių mums asmenų. Plg. Mt 10, 37 ir . . .

ir neseka manęs, negali būti mano mokytinis.
[28] Nes kas jūsų, norėdamas statyti bokštą, neskai-
čiuoja pirma atsisėdęs išlaidų, kurių reikia, ar turės
kuo ištesėti, [29] kad paskui, jam padėjus pamatą ir
negalint ištesėti, nepradėtų visi, kurie mato, tyčio-
tis iš jo [30] ir sakyti: Tas žmogus pradėjo statyti ir
negalėjo pabaigti. [31] Arba kurs karalius, norėdamas
kariauti prieš kitą karalių, nesvarsto pirma atsi-
sėdęs, ar galės su dešimčia tūkstančių eiti priešais
tam, kurs ateina prieš jį su dvidešimčia tūkstan-
čių? [32] Jei ne, tai anam dar toli tebeesant, jis
siunčia pasiuntinius ir prašo tartis dėl taikos.
[33] Taip pat kiekvienas jūsų, kurs neišsižada viso,
ką turi, negali būti mano mokytinis. [34] Druska
geras dalykas; bet jei druska išdvoktų, kuo ji bus
sūdoma? [35] Ji netinka nei į dirvą, nei į mėšlą ir
bus laukan išmesta. Kas turi ausis klausyti, tas
teklausai.

7. Prilyginimai apie gailestingumą nusidėjėliams

13/VIII 15. [1] Į jį artinosi muitininkai ir nusidėjėliai jo
klausytų. [2] O parisiejai ir Rašto žinovai murmėjo
ir sakė: Tas priima nusidėjėlius ir su jais valgo.
[3] Tuomet jis pasakė jiems šitą prilyginimą, tar-
damas: [4] Kas jūsų, turėdamas šimtą avių, jei jam
prapultų jų viena, nepalieka devynių dešimtų
devynių tyruose ir neeina paskui prapuolusiąją,
kolei ją randa? [5] Radęs ją, jis su džiaugsmu
užsideda sau ant pečių, [6] parėjęs namo, sušau-
kia prietelius ir kaimynus ir jiems sako: Džiaug-
kitės drauge su manimi, nes suradau savo avį,
kuri buvo prapuolusi. [7] Sakau jums, taip bus
džiaugsmo danguje dėl vieno nusidėjėlio darančio

---

[35] Ji netinka...: nedaro geresnių nei žemės, nei mėšlo. Plg. Mt 5, 13.
15. [4] Kas... Plg. Mt 18, 12, 12.

atgailą daugiau, nekaip dėl devynių dešimtų de-
vynių teisiųjų, kurie neprivalo atgailos.
[8] Arba kuri moteriškė, turėdama dešimtį drak-
mų, jei pameta vieną drakmą, neužsidega žiburio,
nešluoja namų ir nejieško rūpestingai, iki atranda?
[9] Radus sušaukia prieteles ir kaimynes ir sako:
Džiaugkitės su manimi, nes radau drakmą, kurią
buvau pametusi. [10] Taip, sakau jums, bus džiaugs-
mo tarp Dievo angelų dėl vieno atgailą darančio
nusidėjėlio.
[11] Jis dar sakė: Vienas žmogus turėjo du sūnu. 14
[12] Jaunesnysis iš jųdviejų tarė tėvui: Tėve, duok VIII
man lobio dalį, kuri man tenka. Jis padalino
juodviem lobį. [13] Ne po daug dienų jaunesnysis
sūnus visa susirinkęs iškeliavo į tolimą šalį ir
išeikvojo tenai savo lobį, palaidai gyvendamas.
[14] Jam visa išeikvojus, kilo anoje šalyje smarkus
badas, ir jis pradėjo stokoti. [15] Taigi, jis nuėjo ir
pristojo pas vieną anos šalies gyventoją; tas jį
nusiuntė į savo ūkį kiaulių ganyti. [16] Jis geidė
prisipildyti pilvą kiaulių ėdamų žliaugčių, bet
niekas jam jų nedavė. [17] Apsimąstęs pats sau
vienas, jis tarė: Kiek tai samdinių mano tėvo
namuose turi apsčiai duonos, o aš čia badu
mirštu! [18] Kelsiuosi, eisiu pas savo tėvą ir jam
sakysiu: Tėve, aš nusidėjau dangui ir tau; [19] jau
nebeesu vertas vadintis tavo sūnumi; laikyk mane
kaip vieną savo samdinių. [20] Taigi, jis kėlėsi ir
grįžo pas savo tėvą. Bet, jam dar toli tebeesant, jo
tėvas pamatė jį ir buvo gailestingumo sujudintas;
pribėgęs jis puolė jam ant kaklo ir jį pabučiavo.
[21] Sūnus jam tarė: Tėve, nusidėjau dangui ir tau;
jau nebeesu vertas vadintis tavo sūnumi. [22] Tačiau

---

16 Žliaugčių: ankščių medžio, iš kurio gaunama vadinamosios šv. Jono duonos. Tos ankštys, truputį panašios į žirnių ankštis, yra saldžios ir neturtingų žmonių valgomos. Paprastai gi jos kiaulių ėdalas.

tėvas tarė savo tarnams: Greitai išneškite gra-
žiausią drabužį ir apvilkite jį; duokite jam žiedą
ant rankos ir kurpes ant jo kojų; [23] atveskite taip
pat penėtą veršį ir papjaukite; valgykime ir poky-
liaukime, [24] nes šitas mano sūnus buvo miręs ir
atgijo, buvo pražuvęs ir atsirado. Taigi, jie pradėjo
pokyliauti. [25] Vyresnysis jo sūnus buvo tuo tarpu
lauke; pareidamas ir artindamasis į namus, jis
išgirdo muziką ir šokius. [26] Jis pasišaukė vieną
tarną ir pasiklausė, kas čia yra. [27] Tas jam pasakė:
Tavo brolis parėjo, tai tavo tėvas papjovė penėtą
veršį, kad jį sveiką sulaukęs. [28] Tuomet jis papyko
ir nenorėjo eiti į vidų. Taigi, jo tėvas išėjęs pradė-
jo jį prašyti. [29] Bet jis atsakydamas tarė savo tėvui:
Štai, tiek metų aš tau tarnauju ir niekados neper-
žengiau tavo įsakymo, tačiau tu niekados man
nedavei nė ožiuko pasilinksminti su savo priete-
liais; [30] bet kaip tik parėjo šitas tavo sūnus, pra-
ryjęs savo lobį su kekšėmis, tu jam penėtą veršį
papjovei. [31] Tuomet jis jam tarė: Sūnau, tu visados
esi su manimi, ir visa, kas mano, tai ir tavo.
[32] Reikėjo gi pokyliauti ir džiaugtis, nes šitas tavo
brolis buvo miręs ir vėl atgijo, buvo prapuolęs ir
vėl atsirado.

8. Prilyginimai apie turtus

15 **16.** [1] Jis sakė taip pat savo mokytiniams: Buvo
VIII vienas turtingas žmogus. Jis turėjo užvaizdą. Tas
buvo jam apskųstas, kad esąs išeikvojęs jo lobį.

---

[32] R e i k ė j o g i . . . Šitame prilyginime tėvas, turįs du sūnu, yra Dievas; vyresnysis sūnus tai teisieji, kurie visuomet pasilieka vienybėje su Dievu; jaunesnysis gi sūnus yra nusidėjėliai, kurie savo nusidėjimais labai atsitolina nuo Dievo, tačiau greitai pradeda jausti, kad nusidėjimas nedaro žmogaus laimingo. Dideli yra Dievo gailestingumas ir malonumas, kuriais jis priima grįžtantį pas save nusidėjėlį ir vėl suteikia savo malonių tam, kurs gailisi ir išpažįsta savo kaltes.

2 Todėl jis pasišaukė jį ir jam tarė: Ką tai girdžiu
apie tave? Duok apyskaitą savo užvaizdavimo, nes
jau nebegali toliau būti užvaizdu. 3 Užvaizdas gi
pats sau vienas sakė: Ką veiksiu, kad mano valdo-
vas atima iš manęs užvaizdavimą? kasti neįstengiu,
elgetauti gėdžiuosi. 4 Žinau, ką darysiu, kad žmonės
mane priimtų į savo namus, kaip būsiu atstatytas
nuo užvaizdavimo. 5 Taigi, jis suvadino savo val-
dovo skolininkus vieną po kito ir sakė pirmajam:
Kiek tu esi skolingas mano valdovui? 6 Tas atsakė:
Šimtą statinių aliejaus. Jis jam tarė: Imk savo
raštą, greitai sėskis ir rašyk: Penkias dešimtis.
7 Po to jis tarė kitam: O tu, kiek esi skolingas?
Tas jam pasakė: Šimtą saikų kviečių. Jis jam
tarė: Imk savo raštą ir rašyk: Aštuonias dešimtis.
8 Valdovas pripažino neteisiojo užvaizdo gudrumą,
nes šio pasaulio vaikai gudresni su sau lygiais už
šviesos vaikus.
9 Ir aš jums sakau: Darykite sau prietelių ap- 16
gaulingų turtų pagalba, kad jums mirus priimtų VIII

---

16. 5 Skolininkus: nuomininkus, kuriems, būdamas viso savo valdovo lobio užvaizdu, buvo atidavęs nuomon dalimis valdovo žemes ir laikė pas save padarytųjų su jais sutarčių raštus. — 6 Penkias dešimtis. Įgyti to nuomininko palankumui, jis jam dovanoja pusę nuomos mokesčio. Kitam dovanoja mažiau. — 8 Pripažino. Užvaizdas padarė neteisingai, sumažindamas nuomos mokestį, kurį turėjo duoti valdovui, bet, taip darydamas, pasirodė labai gudrus, rūpindamos ateitimi. Valdovas, nors nuskriaustas, turi pripažinti, kad čia pasielgta gudriai, ir stebisi tuo gudrumu. — Nes šio pasaulio...: žmonės, atsidavę pasauliui ir jo linksmybėms, gudresni, geriau moka pasirūpinti savo žemiškais reikalais, kada jie yra tarp sau lygių, negu vaikai Dievo, kurs yra amžinoji šviesa. — 9 Apgaulingų turtų. Turtai vadinama apgaulingais, palyginti su tikraisiais dangaus turtais, nes jie kad ir žada, bet nesuteikia tikros laimės. Išganytojas čia moko žmones neprisirišti prie turtų, bet, duodant išmaldą iš savo turtų, daryti sau prietelių danguje, kurie, kada mirtis atims visus turtus, priimtų ne trumpam laikui, kaip padarytų neteisingojo užvaizdo prieteliai, bet į amžinąjį gyvenimą dangaus karalystėje.

jus į amžinąsias padangtes. [10] Kas ištikimas
mažiausiam dalyke, tas ištikimas ir dides-
niame, ir kas neteisingas mažame dalyke, tas
neteisingas ir didesniame. [11] Taigi, jei jūs nebu-
vote ištikimi apgaulinguose turtuose, kas jums
paves tikruosius? [12] Jei jūs nebuvote ištikimi tame,
kas svetima, kas duos jums tai, kas jūsų. [13] Nė
vienas tarnas negali tarnauti dviem valdovam, nes
arba jis vieno nekęs, o kitą mylės, arba vieno
laikysis ir kitą nieku vers. Negalite tarnauti Die-
vui ir turtams.

[14] Visa tai girdėjo parisiejai; būdami godūs, jie
tyčiojosi iš jo. [15] Jis gi jiems tarė: Jūs esate, kurie
patys dedatės teisingais žmonių akivaizdoje, bet
Dievas žino jūsų širdis; nes kas žmonėms augšta,
tai pasibjaurėjimas Dievo akivaizdoje.

[16] Įstatymas ir pranašai siekia Jono; nuo to laiko
Dievo karalystė skelbiama Evangelijoje, ir kiek-
vienas į ją veržiasi. [17] Bet pigiau dangui ir žemei
praeiti, kaip prapulti iš įstatymo vienai žymelei.
[18] Kiekvienas, kurs paleidžia savo moterį ir kitą
veda, svetmoteriauja, ir kas vyro paleistąją veda,
svetmoteriauja.

17 [19] Buvo vienas turtingas žmogus, kurs vilkėdavo
VIII purpuru ir ploniausia drobe ir kasdien puikiai
pokyliavo. [20] Buvo taip pat vienas elgeta, vardu
Lozorius, kurs gulėjo pas ano duris, pilnas vočių,
[21] ir geidė pasisotinti krentančiais nuo turtuolio

---

11 12 Jei jūs nebuvote...: jei neesate geri už-vaizdai mažiausių dalykų, žemiškų turtų, nesušelpiate jais savo artimų, kaipgi galite būti verti didžiausių dalykų, kurie yra dvasinės gėrybės, dangaus karalystė? Svetimu dalyku pavadinti žemiški turtai, nes krikščioniui nedera rišti prie jų savo širdis. Tikri turtai, savas dalykas yra Dievo malonės ir dangaus karalystė, pažadėta apaštalams ir visiems teisiesiems. — 13 Nė vienas... Plg. Mt 6, 24.

16 Kiekvienas į ją... Plg. Mt 11, 12 ir tol. — 17 Bet pigiau... Plg. Mt 5, 18.

18 Kiekvienas... Plg. Mt 5, 32.

stalo trupiniais, bet niekas jam neduodavo. Šunys
ateidavo ir laižydavo jo votis. [22] Atsitiko, kad el-
geta mirė ir buvo angelų nuneštas į Abraomo
prieglobstį. Mirė taip pat ir turtingasis ir buvo
palaidotas pragare. [23] Būdamas kančiose, jis pakėlė
savo akis ir pamatė iš tolo Abraomą ir jo prie-
globstyje Lozorių. [24] Tuomet jis sušuko: Tėve Abra-
ome, pasigailėk manęs ir siųsk Lozorių savo piršto
galo pamirkyti vandenyje, kad atgaivintų mano
liežuvį, nes kenčiu kančias šitoje liepsnoje. [25] Ab-
raomas jam atsakė: Sūnau, atsimink, kad tu gavai
gėrybių savo gyvenime, o Lozorius gavo nelaimių;
dabar jis turi paguodos, o tu kankinamas. [26] Be
visa to tarp mūsų ir jūsų stipriai padaryta didelė
gelmė, taip kad tie, kurie norėtų, negali iš čia
nueiti pas jus, nei iš ten čia ateiti. [27] Jis tarė: Tai
meldžiu tave, tėve, siųsti jį į mano tėvo namus,
[28] nes aš turiu penkis brolius, — juos jis teperspė-
ja, kad ir jie neateitų į šitą kančių vietą. [29] Abra-
omas jam atsakė: Jie turi Mozę ir pranašus; tegul
jų klauso. [30] Anas gi sakė: Ne, tėve Abraome, bet
jei kas iš mirusiųjų ateitų pas juos, jie darys at-
gailą. [31] Jis tačiau jam tarė: Jei jie neklauso Mozės
ir pranašų, jie netikės, jei ir iš numirusiųjų kas
prisikeltų.

17. [1] Savo mokytiniams jis sakė: Neišvengiamas 18
dalykas, kad nesirastų papiktinimų, bet vargas VIII
tam, per ką jie ateina. [2] Naudingiau jam būtų, jei
girnų akmuo būtų jam užkabintas ant kaklo, ir
jis būtų įmestas į jūrą, kaip kad jis papiktintų

---

29 J i e t u r i . . . : turi knygas, parašytas Mozės ir pranašų, kurie stebuklais patvirtino, kad jie buvo Dievo siųsti. Jie savo raštuose ragina visus daryti atgailą; tegul jų klauso. — 31 J i e n e t i k ė s . . . Tų žodžių teisingumas pasirodė patiems parisiejams, kurie matė prikeltą iš numirusiųjų Marijos ir Mortos brolį Lozorių ir ne tik nepasidarė geresni, bet dar norėjo nužudyti Jėzų ir Lozorių. Plg. Jono 12, 10.

vieną šitų mažutėlių. [3] Žiūrėkite patys savęs. Jei
tavo brolis tau nusideda, pabark jį, ir jei jis gailisi,
atleisk jam. [4] Jei jis ir septynis kartus per dieną
tau nusidėtų ir septynis kartus kreiptųsi į tave,
sakydamas: Gailiuos, atleisk jam.

[5] Tuomet apaštalai tarė Viešpačiui: Padaugink
mums tikėjimą. [6] Viešpats atsakė: Jei turėtumėte
tikėjimą, kaip garstyčių grūdą, jūs galėtumėte
sakyti šitam šilkmedžiui: Išsirauk save ir persiso-
dink į jūrą, tai jis jūsų paklausytų.

[7] Kas jūsų, turėdamas tarną, kurs aria ar gano,
jam sako, kaip tik jis pareina iš lauko: Eik tuojau
čia ir sėskis prie stalo, [8] ir ar nesako: Prirengk
man vakarienės, susijuosk ir man tarnauk, kolei
aš valgysiu ir gersiu, o paskui tu valgysi ir ger-
si? [9] Ar jis dėkoja tam tarnui, kad darė, kas jam
buvo paliepta? [10] Manau, kad ne. Taip ir jūs, at-
likę visa, kas jums paliepta, sakykite: Esame
nenaudingi tarnai; darėme, ką turėjome daryti.

9. Dešimtis raupsuotųjų. Apie antrąjį Kristaus atėjimą. Parisiejaus ir muitininko prilyginimas

19 [11] Atsitiko, kad, keliaudamas į Jeruzalę, jis ėjo
VIII tarp Samarijos ir Galiliejos. [12] Jį, įeinantį į vieną
kaimą, sutiko dešimtis raupsuotų vyrų; jie sustojo
atstu [13] ir, pakėlę balsą, sakė: Jėzau, mokytojau,
pasigailėk mūsų. [14] Pamatęs juos, jis tarė: Eikite,
pasirodykite kunigams. Ir atsitiko, kad beeidami
jie pasveiko. [15] Vienas jų, pamatęs, kad jis sveikas,
sugrįžo, garbindamas dideliu balsu Dievą [16] ir dėko-
damas parpuolė veidu prie jo kojų; tai buvo sa-
marietis. [17] Atsiliepdamas Jėzus tarė: Argi ne
dešimtis pagijo? o kur devyni? [18] Neatsirado, kas

---

17. 6 Jei turėtumėte...

sugrįžęs duotų garbę Dievui, kaip tik šitas svetim-
tautis. [19] Taigi, jis jam tarė: Kelkis, eik, tavo tikė-
jimas išgelbėjo tave.

[20] Parisiejų paklaustas: kuomet ateis Dievo ka- 20
ralystė? jis, jiems atsakydamas, tarė: Dievo kara- VIII
lystė neateina regimai; [21] nesakys: Štai, ji čia, ar:
Štai, tenai. Nes Dievo karalystė yra jumyse.
[22] Savo mokytiniams jis tarė: Ateis dienų, kada
geisite matyti vieną žmogaus Sūnaus dieną, bet
neregėsite. [23] Jums sakys: Štai, jis čia, štai tenai.
Neeikite ir nesekite. [24] Nes kaip žaibas, žaibuo-
damas padangėje, nušviečia visa, kas po dangumi,
taip bus savą dieną žmogaus Sūnus. [25] Bet pirma
jis turi daug kentėti ir būti šitos giminės atmestas.
[26] Kaip atsitiko Noės laikais, taip bus ir žmogaus
Sūnaus dienomis. [27] Jie valgė ir gėrė, vedė moteris,
ir jos tekėjo iki tai dienai, kurią Noė įėjo į laivą;
tuomet atėjo tvanas ir sunaikino visus. [28] Taip
pat atsitiko Loto laikais; jie valgė ir gėrė, pirko
ir pardavinėjo, sodino ir statė namus; [29] bet tą
dieną, kurią Lotas išėjo iš Sodomos, lijo iš dan-
gaus ugnis ir siera ir visus sunaikino.

[30] Panašiai bus tą dieną, kurią žmogaus Sūnus 21
apsireikš. [31] Tą valandą kas bus ant stogo, o jo VIII
rakandai namuose, tegul nelipa žemyn jų pasiimti,
ir kas lauke, taip pat tenegrįžta atgal. [32] Atsimin-
kite Loto moterį. [33] Kas rūpinasi savo gyvybę iš-
gelbėti, prapuldys ją, ir kas ją praranda, išgelbės
ją. [34] Sakau jums, tą naktį du bus viename patale;
vienas bus paimtas, kitas paliktas. [35] Mals dvi
drauge; viena bus paimta, kita palikta. Bus du
lauke; vienas bus paimtas, kitas paliktas. [36] Atsi-

---

20 **Regimai**: neateis su iškilme, su didžia pasauline valdžia, kaip kad jūs laukiate. Plg. Mt 24. — 22 **Ateis dienų...**: ateis metas, kad taip daug turėsite kentėti dėl manęs, jog su išsiilgimu trokšite teismo dienos.

liepdami jie jam tarė: Kur, Viešpatie? [37] Jis jiems
atsakė: Kur yra maita, ten renkasi ir ereliai.
22 18. [1] Jis pasakė jiems taip pat prilyginimą, kad
VIII visuomet reikia melstis ir nepailsti, [2] tardamas:
Viename mieste buvo teisėjas, kurs Dievo nebijojo
ir žmogaus nesidrovėjo. [3] Tame mieste buvo viena
našlė; ji ateidavo pas jį ir sakydavo: Apgink mane
nuo mano priešininko. [4] Ilgai jis nenorėjo, o paskui
pats sau vienas tarė: Nors aš nebijau Dievo
ir žmogaus nesidroviu, [5] tačiau kadangi ta našlė
man įkyri, tai aš apginsiu jos teises, kad pagaliau
atėjus neapdaužytų man veido. [6] Viešpats pridūrė:
Klausykite, ką sako tas neteisingasis teisėjas.
[7] Argi Dievas negintų teisių savo išrinktųjų, šaukiančių
į jį dieną ir naktį, ir ar gaištų jiems
padėti? [8] Aš sakau jums: Jis greitai apgins jų
teises. O žmogaus Sūnus, kaip ateis, ar jis ras
tikėjimo žemėje?
23 [9] Kai kuriems, kurie patys savimi pasitikėjo
VIII teisūs esą ir kitus niekino, jis pasakė šitą prilyginimą:
[10] Du žmogu atėjo į šventyklą melstis;
vienas buvo parisiejus, kitas muitininkas. [11] Parisiejus
stovėdamas taip pats sau vienas meldėsi:
Dėkoju tau, Dieve, kad aš ne toks, kaip kiti žmonės:
plėšikai, neteisūs, svetmoteriai, taip pat ir
kaip šitas muitininkas. [12] Aš pasninkauju du kartu
savaitėje, duodu dešimtines viso, ką turiu. [13] Muitininkas,
atstu stovėdamas, nedrįso nė akių pakelti
į dangų, tik mušėsi į krūtinę ir sakė: Dieve, būk
gailestingas man, nusidėjėliui. [14] Sakau jums: šitas
parėjo į savo namus nuteisintas, anas ne. Nes
kiekvienas, kurs save augština, bus pažemintas, ir
kas save žemina, bus paaugštintas.

---

37 Kur yra... Išganytojas atsako prilyginimu: Kaip erelis be sakymo randa maitą, taip teismo dieną išrinktieji be sakymo rinksis prie Jėzaus Kristaus.
18. 15 Pas jį... Plg. Mt 19, 13 ... Mk 10, 13.

10. Jėzus Periejos krašte

[15] Pas jį atnešdavo taip pat vaikų, kad jų prisi-
liestų. Tai matydami, mokytiniai barė juos. [16] Jė-
zus gi pasivadino juos ir tarė: Leiskite vaikus eiti
pas mane ir neginkite jiems, nes tokių yra Dievo
karalystė. [17] Iš tikrųjų, sakau jums, kas nepriima
Dievo karalystės, kaip kūdikis, neįeis į ją.
[18] Vienas vyresnysis paklausė jį, sakydamas: Ge- 24
rasis mokytojau, ką turiu daryti, kad paveldėčiau VIII
amžinąjį gyvenimą? [19] Jėzus jam tarė: Kam vadini
mane geru? Niekas nėra geras, tik vienas Dievas.
[20] Žinai įsakymus: Neužmuši, nesvetmoteriausi,
nevogsi, neliudysi neteisingai, gerbk savo tėvą ir
motiną. [21] Jis atsakė: Visa tai laikiau iš pat savo
jaunystės. [22] Tai išgirdęs, Jėzus jam tarė: Dar vieno
dalyko tau trūksta: parduok visa, ką turi, ir duok
beturčiams; tai turėsi turtą danguje; paskui ateik,
sek mane. [23] Jis, tai išgirdęs, nuliūdo, nes buvo
labai turtingas. [24] Matydamas jį nuliūdusį, Jėzus
tarė: Kaipgi vargiai tie, kurie turi pinigų, įeis į
Dievo karalystę! [25] Nes pigiau kupranugariui išlįsti
pro adatos ausį, kaip turtingam įeiti į Dievo ka-
ralystę. [26] Tie, kurie girdėjo, jam sakė: Ir kas gi
gali būti išgelbėtas? [27] Jis jiems atsakė: Kas ne-
galima žmonėms, galima Dievui. [28] Tuomet Petras
atsiliepė: Štai, mes visa palikome ir sekėme tave.
[29] Jis jiems tarė: Iš tikrųjų, sakau jums, nėra nė
vieno, kurs, palikęs namus, ar gimdytojus, ar bro-
lius, ar žmoną, ar vaikus dėl Dievo karalystės,
[30] negautų daug daugiau šiuo laiku ir būsimame
pasaulyje amžinojo gyvenimo.

[31] Po to Jėzus pasiėmė dvylika ir jiems tarė: 25
Štai mes einame į Jeruzalę, ir įvyks visa, kas pra- VIII

---

[18] Vienas... Plg. Mt 19, 16... Mk 10, 17... —
[28] Tuomet Petras... Plg. Mt 19, 27...

našų parašyta apie žmogaus Sūnų: 32 Jis bus pa-
duotas pagonims, iš jo tyčiosis, bus plaktas ir
apspjaudytas; 33 nuplakę jie užmuš jį, bet trečiąją
dieną jis prisikels. 34 Jie nieko iš to nesuprato.
Tas dalykas buvo jiems paslėptas, ir jie nesuprato,
apie ką buvo sakoma.

35 Kaip jis artinosi į Jeriką, atsitiko, kad vienas
aklas sėdėjo prie kelio elgetaudamas. 36 Išgirdęs
praeinančią minią, jis paklausė, kas tai būtų.
37 Jam pasakyta, kad praeinąs Jėzus Nazarėnas.
38 Tuomet jis sušuko, tardamas: Dovîdo sūnau,
Jėzau, pasigailėk manęs. 39 Ėjusieji priešakyje
draudė jį, kad tylėtų; bet jis daug labiau šaukė:
Dovîdo sūnau, pasigailėk manęs. 40 Jėzus sustojęs
liepė atvesti jį pas save. Kai jis buvo prisiartinęs,
paklausė jį, 41 tardamas: Ko nori, kad tau padary-
čiau? Jis atsakė: Viešpatie, kad regėčiau. 42 Jėzus
jam tarė: Regėk, tavo tikėjimas išgelbėjo tave.
43 Jis tuojau regėjo ir sekė jį, garbindamas Dievą.
Ir visi žmonės, tai matydami, davė garbę Dievui.

26 **19.** 1 Įėjęs jis ėjo per Jeriką. 2 Štai čia buvo
VIII vienas žmogus, vardu Zakajus, muitininkų virši-
ninkas ir turtingas. 3 Jis norėjo pamatyti Jėzų, kas
jis esąs, bet negalėjo dėl minios, nes pats buvo
mažo ūgio. 4 Taigi, jis užbėgo priešakin ir įlipo į
šilkmedį, kad jį matytų, nes ten jis turėjo praeiti.
5 Atėjęs į tą vietą ir pažvelgęs augštyn, Jėzus pa-
matė jį ir jam tarė: Zakajau, lipk skubiai žemyn,
nes man reikia šiandien pabūti tavo namuose.
6 Jis skubiai nulipo ir priėmė jį su džiaugsmu.
7 Tai matydami, visi murmėjo ir sakė, kad jis
užėjęs pas nusidėjėlį. 8 O Zakajus atsistojęs tarė
Viešpačiui: Viešpatie, štai aš duodu pusę savo
gėrybių beturčiams, ir jei kuo nuskriaudžiau ką
nors, grąžinu keturgubai. 9 Jėzus jam tarė: Šian-
dien suteikta išganymas šitiems namams, nes ir

jis yra Abraomo sūnus. [10] Nes žmogaus Sūnus atėjo
ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę.
[11] Jiems besiklausant, jis pasakė dar vieną prily- 27
ginimą, nes jis buvo arti Jeruzalės, o jie manė, VIII
kad Dievo karalystė tuojau apsireikšianti. [12] Taigi,
jis sakė: Vienas augštos kilmės žmogus išėjo į to-
limą šalį gauti sau karalystės ir paskui vėl su-
grįžti. [13] Todėl jis pasivadino dešimtį savo tarnų,
davė jiems dešimtį minų ir jiems tarė: Verskitės,
iki sugrįšiu. [14] Bet jo piliečiai nekentė jo; jie
siuntė paskui jį pasiuntinių, sakydami: Mes neno-
rime, kad šitas mums karaliautų. [15] Tačiau gavęs
karalystę, jis sugrįžo ir liepė pašaukti tarnus,
kuriems buvo davęs pinigų, kad žinotų, kiek kas
buvo pelnęs. [16] Atėjo pirmasis ir sakė: Valdove,
tavo mina laimėjau dešimtį minų. [17] Jis jam tarė:
Gerai, gerasis tarne, kadangi buvai ištikimas ma-
žame dalyke, tu turėsi valdžią dešimčiai miestų.
[18] Kitas atėjo ir sakė: Valdove, tavo mina laimėjau
penkias minas. [19] Ir tam jis tarė: Ir tu būk virši-
ninkas penkiems miestams. [20] Atėjo dar kitas ir
sakė: Valdove, štai tavo mina, kurią laikiau padėtą
skepetoje. [21] Aš bijojau tavęs, nes tu žmogus kie-
tas: imi, ko neesi padėjęs, ir pjauni, ko neesi
sėjęs. [22] Jis jam tarė: Aš teisiu tave, netikusis
tarne, tavo paties burna. Tu žinojai, kad aš žmogus
kietas, imąs, ko nepadėjau, ir pjaunąs, ko nesėjau.
[23] Tai kodėl tu neleidai mano pinigų nuomon, kad
aš sugrįžęs būčiau galėjęs pareikalauti jų, žinoma,
su palūkanomis? [24] Čia pat stovėjusiems jis pasakė:
Atimkite iš jo miną ir duokite tam, kurs turi
dešimtį minų. [25] Tiems pastebėjus: Valdove, tas juk
turi dešimtį minų, jis tarė: [26] Aš sakau jums,

---

19. 13 **M i n ų.** Mina vadinamas žydų vartojamas pinigas. Viena sidabrinė mina buvo verta apie 300 litų, auksinė apie 5600 litų. Plg. prilyginimą talentų. Mt 25, 14 . . .

kiekvienam turinčiam bus duodama, ir jis apsčiai
turės, o iš to, kurs neturi, bus atimta net ir tai,
ką jis turi. [27] Tuos mano neprietelius, kurie neno-
rėjo, kad aš jiems karaliaučiau, atveskite čia ir
užmuškite mano akyse. [28] Tai pasakęs, jis ėjo prie-
šakyje, keliaudamas į Jeruzalę.

IV. Jėzaus kančia ir prisikėlimas

1. Iškilmingas įžengimas į Jeruzalę

28 [29] Prisiartinęs prie Betpagės ir Betanijos pas
VIII Alyvų kalną, jis siuntė du savo mokytiniu, [30] saky-
damas: Eikite į kaimą, esantį ties jumis; įėję į jį,
rasite pririštą asilaitį, ant kurio dar nė vienas
žmogus nėra jojęs; atriškite jį ir atveskite. [31] Jei
kas jus paklaustų: Kam atrišate? taip jam saky-
kite: Jo reikia Viešpačiui. [32] Išsiųstieji nuėjo ir
rado stovintį asilaitį, kaip jis jiems buvo sakęs.
[33] Atrišant asilaitį, jo savininkai jiems tarė: Kam
atrišate asilaitį? [34] Jie atsakė: Viešpats jo privalo.
[35] Jie atvedė jį pas Jėzų, sumetė savo apsiaustus
ant asilaičio ir užsodino ant jo Jėzų. [36] Jam jojant,
jie tiesė savo drabužius ant kelio. [37] Kaip jis arti-
nosi į Alyvų kalno šlaitą, visas mokytinių būrys
pradėjo su džiaugsmu garbinti dideliu balsu Dievą
dėl visų stebuklų, kuriuos jie buvo matę, [38] saky-
dami: Palaimintas karalius, kurs ateina Viešpaties
vardu! Ramybė danguje ir garbė augštybėje! [39] Kai
kurie parisiejai iš minios jam sakė: Mokytojau,
sudrausk savo mokytinius. [40] Jis jiems tarė: Sakau
jums, jei šitie tylės, akmenys šauks.

29 [41] Prisiartinęs ir matydamas miestą, jis verkė jo
VIII ir sakė: [42] Kad gi ir tu ir tai šitą savo dieną
pažintumei, kas tau neša ramybės, o dabar tavo

---

29 Prisiartinęs... Plg. Mt 21, 1...

akims paslėpta! 43 Nes ateis tau dienų, kad neprie-
teliai apves tave pylimu, apguls tave, suspaus tave
iš visur, 44 parblokš žemėn tave ir tavo vaikus,
kurie yra tavyje, ir nepaliks tavyje akmens ant
akmens, nes tu nepažinai savo aplankymo meto.
45 Įėjęs į šventyklą, jis pradėjo varyti laukan 30
parduodančius joje ir perkančius. 46 Jis jiems sakė: VIII
Parašyta: Mano namai — maldos namai, o jūs
padarėte iš jų galvažudžių lindynę.
47 Jis mokė kasdien šventykloje. Vyriausieji
kunigai, Rašto žinovai ir tautos vyresnieji ieškojo
jo nužudyti, 48 bet nerado, kaip tai jam padaryti,
nes visi žmonės laikėsi jo ir jo klausėsi.

2. Išganytojo ginčai su priešais

20. 1 Vieną dieną jam mokant žmones šventyk- 31
loje ir skelbiant Evangeliją, atsitiko, kad susiėjo VIII
vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai su vyresniai-
siais 2 ir, atsiliepdami į jį, tarė: Pasakyk mums,
kokia galia tai darai? arba kas yra tau tą galią
davęs? 3 Atsakydamas Jėzus jiems tarė: Paklausiu
ir aš jus vieno dalyko. Atsakykite man: 4 Jono
krikštas buvo iš dangaus, ar iš žmonių? 5 Bet jie
manė patys sau vieni ir kalbėjo: Jei sakysime: iš
dangaus, jis paklaus: tai kodėl gi jam netikėjote?
6 Jeigu sakysime: iš žmonių, visa tauta užmuš mus
akmenimis, nes jie įsitikinę, kad Jonas esąs pra-
našas. 7 Taigi, jie atsakė nežiną, iš kur jis esąs.
8 Jėzus jiems tarė: Tai ir aš jums nesakysiu, ko-
kia galia tai darau.
9 Po to jis pasakė žmonėms tokį prilyginimą: 1
Vienas žmogus įsiveisė vynuogyną ir išnuomojo jį Rugsėjo
vynininkams, o pats iškeliavo ilgesniam laikui sve-

44 V a i k u s : gyventojus.
45 Į ė j ę s . . . Plg. Mt 21, 12 . . .
20. 1 V i e n ą d i e n ą . . . Plg. Mt 21, 23 . . .

tur. [10] Savo metu jis siuntė pas vynininkus tarną,
kad jie jam duotų vynuogyno vaisių. Tie primušė
jį ir paleido tuščiomis rankomis. [11] Jis vėl siuntė
kitą tarną. Ir tą jie primušę išniekino ir paleido
tuščią. [12] Jis siuntė dar trečią; jie ir tą sužeidę
išmetė. [13] Tuomet vynuogyno savininkas tarė: Ką
darysiu? Siųsiu mylimąjį savo sūnų; rasi, jį iš-
vydę, jie drovėsis. [14] Bet vynininkai, pamatę jį,
tarėsi tarp savęs, sakydami: Tai tėvonis; užmuš-
kime jį, kad tėviškė mums tektų. [15] Taigi, jie iš-
metė jį iš vynuogyno ir užmušė. Ką gi tat jiems
darys vynuogyno viešpats? [16] Jis ateis, nužudys
šituos vynininkus ir savo vynuogyną išduos kitiems.
Tai išgirdę, jie jam sakė: Saugok Dieve! [17] Jis
pažvelgė į juos ir tarė: Ką gi tai reiškia, kas
parašyta: Iš to akmens, kurį atmetė sta-
tytojai, pasidarė kertinis akmuo?
[18] Kiekvienas, kurs krenta ant to akmens, suduš,
ir ant ko jis krenta, tą sutrins. [19] Vyriausieji ku-
nigai ir Rašto žinovai norėjo dar tą pačią valandą
ištiesti prieš jį rankas, bet bijojo žmonių; nes jie
suprato, kad jis tą prilyginimą jiems pasakė.
2 [20] Taigi, jie stebėjo patys ir siuntė tykotojų,
IX kurie, dėdamies esą teisūs, turėjo sugauti jį kal-
boje, kad galėtų paduoti jį vyresnybei ir valdovo
valdžion. [21] Tie paklausė jį, sakydami: Mokytojau,
mes žinome, kad tu teisingai kalbi ir mokai, ne-
žiūri asmens ir mokai Dievo kelio, kaip reikalauja
tiesa. [22] Ar dera mums mokėti mokesčius ciesoriui,
ar ne? [23] Matydamas jų vylių, jis jiems tarė: Kam
mane gundote? [24] Parodykite man denarą. Kieno
jis turi paveikslą ir įrašą? Jie jam atsakė: Cieso-

16 Saugok Dieve. Žydų vyresnybė suprato, kad tas prilyginimas taikomas jiems ir kad mylimasis sūnus yra Mesijas. Todėl jie ir sako: Saugok Dieve, t. y., niekuomet tas Sūnus nebus užmuštas.

20 Jie stebėjo... Plg. Mt 22, 15...

riaus. 25 Tuomet jis jiems tarė: Taigi, atiduokite
ciesoriui, kas ciesoriaus, ir Dievui, kas Dievo.
26 Negalėdami papeikti jo žodžių žmonių akivaiz-
doje ir stebėdamies jo atsakymu, jie nutilo.
27 Priėjo taip pat kai kurie sadukiejai, kurie sako 3
neesą prisikėlimo, ir paklausė jį, 28 sakydami: IX
Mokytojau, Mozė mums parašė: Jei kas, vedęs ir
turėdamas brolį, miršta be vaikų, tai tas brolis
turi imti mirusiojo moterį ir pažadinti savo bro-
liui ainiją. 29 Taigi, buvo septyni broliai. Pirmas
vedė moterį ir mirė be vaikų. 30 Ją paėmė kitas ir
tas mirė be sūnaus. 31 Ją ėmė trečias; taip pat ir
visi septyni. Jie nepaliko vaikų ir mirė. 32 Visų
paskiausiai mirė ir ta moteriškė. 33 Taigi, prisikėlus
kieno iš jų ji bus moteris? juk septyni turėjo ją
moterimi. 34 Jėzus jiems atsakė: Šio pasaulio vaikai
veda ir teka; 35 kurie gi bus laikomi vertais ano
pasaulio ir prisikėlimo iš numirusiųjų, tie nei
tekės, nei ves. 36 Jie ir mirti daugiau nebegalės,
nes jie lygūs angelams; būdami prisikėlimo da-
lininkais, jie yra Dievo vaikai. 37 O kad mirusieji
kelsis, nurodė pats Mozė pasakojime apie „krū-
mą", vadindamas Viešpatį Abraomo Dievu, Izaoko
Dievu ir Jokūbo Dievu. 38 Dievas juk yra ne mi-
rusiųjų, bet gyvųjų Dievas; nes visi jam gyvi.
39 Tuomet atsiliepdami kai kurie Rašto žinovai jam
tarė: Mokytojau, gerai atsakei. 40 Daugiau jie nebe-
drįso nieko jį klausti.

41 Jis jiems tarė: Kaip sakoma, kad Kristus esąs 4
Dovîdo sūnus? 42 Juk pats Dovîdas sako Psalmių IX
knygoje: V i e š p a t s t a r ė m a n o V i e š p a-

---

27 P r i ė j o . . . Plg. Mt 22, 23 . . .
36 J i e i r m i r t i . . . Kur niekas nebemiršta, ten nebėra reikalo rūpintis žmonių giminės palaikymu per moterystę. — 37 P a s a k o j i m e a p i e . . . : kada apsireiškė Mozei prie krūmo. Žr. Iš 3, 6.
41 K a i p s a k o m a . . . Plg. Mt 22, 44 . . .

čiui: Sėskis mano dešinėje, [43]kolei aš
nepadarysiu iš tavo nepriętelių tau
pakojo? [44]Taigi, Dovîdas vadina jį Viešpačiu,
tai kaip jis yra jo sūnus?
[45]Visiems žmonėms girdint, jis sakė savo moky-
tiniams: [46]Saugokitės Rašto žinovų, kurie mėgsta
vaikščioti ilgais drabužiais, mėgsta pasveikinimus
prekyvietėje, pirmąsias kėdes sinagogose ir pir-
mąsias vietas pokyliuose, [47]suėda našlių namus,
apsimesdami ilgas maldas kalbą. Jie susilauks juo
baisesnio pasmerkimo.
5 **21.** [1]Pakėlęs akis, jis matė, kaip turtingieji dėjo
IX savo dovanas į iždo skrynią. [2]Pamatė taip pat,
kaip viena visai neturtinga našlė įmetė du smul-
kiu pinigėliu, [3]ir tarė: Tikrai, sakau jums, šita
neturtinga našlė įmetė daugiau už visus. [4]Nes visi
tie dėjo dovanų Dievui iš to, kas jiems atlieka, o
šita iš savo neturto; ji įdėjo visą savo išteklių,
kurį turėjo.
[5]Kai kuriems kalbant apie šventyklą, kad ji pa-
puošta gražiais akmenimis ir dovanomis, jis tarė:
[6]Ateis dienų, kuriose iš to, ką matote, akmuo ant
akmens nepasiliks neišgriautas. [7]Jie paklausė jį,
sakydami: Mokytojau, kuomet tai bus? ir koks
ženklas, kada tai pradės įvykti? [8]Jis atsakė: Žiū-
rėkite, kad nepasiduotumėte suklaidinami, nes
daug ateis mano vardu ir sakys, kad tai aš ir kad
laikas priartėjo; taigi, jūs neeikite paskui juos.
[9]Išgirdę apie karus ir maištus, nenusigąskite, nes
reikia, kad tai pirma įvyktų, bet dar ne tuojau galas.
6 [10]Tuomet jis jiems sakė: Sukils tauta prieš
IX tautą ir karalystė prieš karalystę; [11]bus vietomis
didelių žemės drebėjimų, maro ir bado, bus bai-

---

45 Visiems... Plg. Mk 12, 38...
21. 1 Pakėlęs... Plg. Mk 12, 41...
5 Kai kuriems... Plg. Mt 24, Mk 13.

senybių iš dangaus ir didelių ženklų. [12] Bet pirma
viso to jie pakels prieš jus savo rankas ir perse-
kios, paduos jus į sinagogas ir į kalėjimus, ve-
džios pas karalius ir valdovus dėl mano vardo;
[13] bus gi tai jums proga liudyti. [14] Todėl įsidėkite
sau į širdis nemąstyti iš anksto, kaip jūs atsakinė-
site, [15] nes aš jums duosiu iškalbos ir išminties,
kuriai negalės atsistengti ir prieštarauti nė vienas
jūsų priešininkas. [16] Jūs būsite įduoti gimdytojų,
brolių, giminių ir prietelių, ir kai kuriuos jūsų
nužudys. [17] Jūs būsite visų nekenčiami dėl mano
vardo. [18] Bet ir plaukas nuo galvos jums nepražus.
[19] Savo kantrumu jūs laimėsite savo sielas.

[20] Kada matysite Jeruzalę, apsupamą kariuo- 7
menės, žinokite, kad jos sunaikinimas arti. [21] Tuo- IX
met kas yra Judiejoje, tas tebėga į kalnus, kas
viduje miesto, tie teišeina, ir kas apylinkėse, tene-
eina į jį. [22] Nes šitos yra keršto dienos, kad įvyktų
visa, kas parašyta. [23] Vargas nėščioms ir žindžian-
čioms tomis dienomis! nes bus didelio vargo šalyje
ir rūstybės šitai tautai. [24] Jie kris po kalavijo aš-
menimis, bus vedami nelaisvėn į visas tautas, ir
Jeruzalė bus mindoma pagonių, iki pasibaigs pa-
gonių laikai.

[25] Bus ženklų saulėje, mėnulyje ir žvaigždėse, 8
o žemėje didelio išgąsčio tarp tautų dėl smarkaus IX
jūros ir bangų ūžimo; [26] žmonės džius iš baimės,
belaukdami to, kas turi ateiti visam pasauliui; nes
dangaus galybės bus pajudintos. [27] Tuomet išvys
žmogaus Sūnų, ateinantį debesyje su didele galybe
ir didenybe. [28] Tiems dalykams pradėjus įvykti,
pažvelgkite augštyn ir pakelkite savo galvas, nes
jūsų atpirkimas artėja.

---

19 Laimėsite: išganysite. — 21 Viduje miesto: pačioje Jeruzalėje. — 24 Iki pasibaigs...: iki pasaulio pabaigai.

29 Jis pasakė jiems prilyginimą: Žiūrėkite į figos
medį ir į visus medžius: 30 Kai jie jau duoda iš
savęs vaisių, jūs žinote arti esant vasarą. 31 Taigi,
pamatę visa tai įvykstant, taip pat jūs žinokite,
kad Dievo karalystė arti. 32 Iš tikrųjų, sakau jums,
nepraeis šita giminė, iki visa tai įvyks. 33 Dangus
ir žemė praeis, o mano žodžiai nepraeis.
9 34 Žiūrėkite savęs, kad kartais jūsų širdys nebūtų
IX apsunkintos apsirijimu, girtybe ir šio gyvenimo
rūpesčiais, kad ta diena neateitų jums netikėtai,
35 nes ji užeis kaip žabangai ant visų visos žemės
paviršiaus gyventojų. 36 Taigi, budėkite, visą laiką
melsdamies, kad būtumėte rasti verti išvengti viso
to, kas turi įvykti, ir stotis žmogaus Sūnaus aki-
vaizdoje.
37 Taip jis mokė dienomis šventykloje, o nak-
timis išėjęs pasilikdavo Alyvų kalne. 38 Visi žmo-
nės anksti rytą ateidavo pas jį į šventyklą į
klausytis.

3. Žydų sąmokslas prieš Jėzų. Paskutinė vakarienė

10 22. 1 Artėjo Neraugintosios duonos šventė, kuri
IX vadinama Velykos. 2 Vyriausieji kunigai ir Rašto
žinovai ieškojo, kaip nužudytų Jėzų; bet jie bi-
jojo tautos. 3 Taigi, šetonas įėjo į Judą, vieną iš
dvylikos, kurs vadinosi Iskarijotas. 4 Jis nuėjo ir
kalbėjosi su vyriausiais kunigais ir viršininkais,
kaip jis jiems jį įduosiąs. 5 Jie apsidžiaugė ir susi-
derėjo duoti jam pinigų. 6 Jis apsiėmė ir ieškojo
progos įduoti jį be minių.
11 7 Taip atėjo Neraugintosios duonos diena, kurią
IX

30 Duoda iš...: kai pradeda sprogti ir pasirodo lapai.
35 Kaip žabangai: nelaukiama.
22. 3 Į Judą... Plg. Mt 26, 14... 7 Taip atėjo...
Plg. Mt 26, 17...

reikėjo pjauti Velykų avinėlis. 8 Tuomet Jėzus
siuntė Petrą ir Joną ir tarė: Nuėję prirengkite
mums valgyti Velykų avinėlį. 9 Juodu paklausė:
Kur nori, kad prirengtumėm? 10 Jis jiems atsakė:
Štai judviem įeinant į miestą, judu pasitiks vienas
žmogus, nešinas ąsočiu vandens; sekite jį į namus,
į kuriuos įeis, 11 ir sakykite namų šeimininkui:
Mokytojas tau sako: Kur yra butas, kuriame galė-
čiau valgyti Velykų avinėlį drauge su savo moky-
tiniais? 12 Jis parodys jums priruoštą didelį kam-
barį; tenai prirengkite. 13 Nuėję jie rado, kaip jis
jiems buvo pasakęs, ir prirengė Velykų vakarienę.

14 Valandai atėjus, jis sėdosi prie stalo ir drauge 12
su juo dvylika apaštalų. 15 Tuomet jis jiems tarė: IX
Geiste geidžiau valgyti drauge su jumis šitą Vely-
kų vakarienę prieš kentėdamas. 16 Nes, sakau jums,
nuo šio laiko aš nebevalgysiu jos, kolei bus įvy-
kusi dangaus karalystėje. 17 Paėmęs taurę, jis dė-
kojo ir tarė: Imkite ir dalinkitės tarp savęs. 18 Nes,
sakau jums, aš nebegersiu šito vynmedžio vaisiaus,
iki ateis Dievo karalystė. 19 Paėmęs duonos, jis
dėkojo, laužė, davė jiems ir tarė: Tai yra mano
kūnas, kurs už jus duodamas; tai darykite mano
atsiminimui. 20 Taip pat paėmė ir taurę po vaka-
rienės ir tarė: Ta taurė yra naujoji sandora mano
kraujuje, kurs bus už jus išlietas. 21 Tačiau štai
mano įdavėjo ranka yra su manimi ant stalo.
22 Žmogaus Sūnus, tiesa, eina, taip kaip nustatyta;
tačiau vargas tam žmogui, per kurį jis bus įduo-
tas. 23 Jie ėmė klausinėti vienas kitą, kas iš jų
esąs, kurs tai padarysiąs.

24 Kilo tarp jų ir ginčas, kas jų rodosi didžiausias. 13
25 Bet jis jiems tarė: Pagonių karaliai viešpatauja IX
jiems, ir kurie turi valdžios jiems, vadinami gera-
dariais. 26 Jūs gi netaip; bet kurs tarp jūsų yra
didžiausias, tepasidaro kaip mažiausias, ir kas yra

viršininkas, tebūna kaip tarnas. [27] Nes kas dides-
nis: tas, kurs sėdi prie stalo, ar kurs tarnauja?
argi ne kurs sėdi prie stalo? Aš gi esu jūsų tarpe
kaip tas, kurs tarnauja. [28] Jūs esate tie, kurie
pasilikote su manimi mano sunkenybėse; [29] todėl
aš pavedu jums karalystę, kaip mano Tėvas yra
man pavedęs, [30] kad valgytumėte ir gertumėte prie
mano stalo mano karalystėje ir sėdėtumėte sostuo-
se, teisdami dvylika Izraėlio giminių.

14 [31] Viešpats dar kalbėjo: Simonai, Simonai! štai,
IX šetonas reikalavo jūsų, kad persijotų jus, kaip
kviečius; [32] bet aš prašiau už tave, kad tu nenu-
stotumei tikėjimo; todėl tu, kada nors apsigręžęs,
stiprink savo brolius. [33] Tas jam atsakė: Viešpatie,
aš esu pasiryžęs eiti su tavim į kalėjimą ir mirti.
[34] Bet jis tarė: Sakau tau, Petrai: Pirma kaip
gaidys šiandien sugiedos, tu tris kartus išsiginsi
pažįstąs mane. Paskui jis jiems kalbėjo: [35] Kada
aš siunčiau jus be maišelio, be delmono ir autuvo,
ar jums ko nors trūko? [36] Jie atsakė: Nieko. Tuo-

---

28 Sunkenybėse: persekiojimuose, varguose, sunkiose kelionėse... — 31 Simonai... Šetonas nori išplėšti tikėjimą iš apaštalų širdies. Visi ji yra pavojuje, bet Jėzus ypač perspėja Petrą. Ar nėra tai aiškus nurodymas, kad Petras, kaip kitų galva, turi visų pirma pažinti pavojų ir ginti ne tik save, bet ir kitus? — 32 Aš prašiau... Jėzus ypačiai meldžiasi už Petrą, nes, jei jo tikėjimas pasiliks tvirtas, kiti, jį sekdami, nugalės pagundą. Šetonas nori išplėšti tikėjimą, bet Petras nenustos tikėjimo, tikėjimas nemirs jo širdyje. nes už jį meldžiasi Kristus, kurio malda negali būti neišklausyta. Todėl Petras, išsigindamas Kristaus, tiesa, nusidėjo, bet nenustojo tikėjimo (šv. Leonas). — Apsigręžęs: Pakilęs iš nusidėjimo, į kurį įpuolė, išsigindamas Kristaus. Kristaus išsigindamas, Petras buvo nuo jo nusigręžęs; savo nuodėmės gailėdamos jis vėl į jį apsigręžė. — Stiprink.... Iš viso 31 ir 32 eil. pasirodo, jog Petras gavo Kristaus pažadą, kad jis tikėjimo dalykuose nepaklysiąs ir neapsiriksiąs, ir paliepimą sutvirtinti tikėjime savo brolius. Gavo kaip apaštalų galva ir vadovas. Todėl ir Romos popiežius, kaip šv. Petro įpėdinis, neklaidingas tikėjimo dalykuose.

met jis jiems tarė: Bet dabar kas turi maišelį,
tepasiima taip pat ir delmoną; o kas neturi, tepar-
duoda savo jupą ir tenusiperka kalaviją. [37] Nes,
sakau jums, turi būti įvykdyta manyje dar ir tai,
kas parašyta: Jis paskaitytas tarp piktadarių. Nes
tai, kas mane liečia, baigiasi. [38] Jie tarė: Viešpatie,
štai čia du kalaviju. Jis jiems tarė: Gana.

4. Išganytojo sugavimas, teismas ir pasmerkimas mirti

[39] Išėjęs jis ėjo savo papročiu į Alyvų kalną. 15
Paskui jį ėjo ir mokytiniai. [40] Atėjęs į vietą, jis IX
jiems tarė: Melskitės, kad neįpultumėte į pagundą.
[41] Po to pasitraukęs nuo jų, akmenimi primetamai,
ir atsiklaupęs, jis meldėsi [42] ir sakė: Tėve, jei nori,
atimk šitą taurę šalin nuo manęs. Tačiau tebūnie
ne mano valia, bet tavo. [43] Tuomet jam pasirodė
angelas iš dangaus, kurs jį stiprino. Susisielojęs
savyje, jis karščiau meldėsi. [44] Jo prakaitas pasi-
darė, kaip lašai kraujo, varvančio žemėn. [45] Atsi-
kėlęs nuo maldos ir atėjęs pas savo mokytinius,
jis rado juos bemiegančius iš nuliūdimo [46] ir jiems
tarė: Ko miegate? Kelkitės, melskitės, kad neį-
pultumėte į pagundą.

[47] Dar jam tebekalbant, štai, atėjo žmonių minia; 16
jų priešakyje ėjo vienas iš dvylikos, kurs vadinosi IX
Judas, ir artinosi prie Jėzaus jo pabučiuoti. [48] Jė-
zus jam tarė: Judai, pabučiavimu tu įduodi žmo-
gaus Sūnų? [49] Tie, kurie buvo aplink jį, matydami,
kas turėjo įvykti, paklausė jį: Viešpatie, ar ištikti
kalaviju? [50] Vienas jų ištiko vyriausiojo kunigo
tarną ir nukirto jam dešinę ausį. [51] Atsiliepdamas
Jėzus tarė: Liaukitės, jau gana; ir prisilietęs jo

---

37 Baigiasi. Mano žemės gyvenimas baigiasi, ir jo galas bus toks, kaip parašyta.

ausies, išgydė jį. [52] Tiems gi, kurie buvo atėję prie
jo, vyriausiems kunigams, šventyklos viršininkams
ir vyresniesiems Jėzus tarė: Išėjote su kalavijais
ir su vėzdais, lyg kad prieš galvažudį. [53] Kada bu-
vau kasdien su jumis šventykloje, jūs nepakėlėte
prieš mane rankų; bet tai yra jūsų valanda ir
tamsybės valdžia.
17 [54] Jie nutvėrė jį ir vedė į vyriausiojo kunigo
IX namus. Atstu sekė ir Petras. [55] Susikūrus ugnį
viduryje kiemo ir jiems susėdus aplinkui, Petras
atsisėdo jų tarpe. [56] Viena tarnaitė, pamačiusi jį
sėdintį prie šviesos ir įsižiūrėjusi į jį, tarė: Ir šitas
buvo drauge su juo. [57] Bet jis išsigynė jo, saky-
damas: Moteriške, aš jo nepažįstu. [58] Po valandėlės
pamatęs jį kitas tarė: Ir tu esi iš jų tarpo. Petras
gi atsakė: O, žmogau, neesu. [59] Arti vienos valan-
dos praslinkus, dar kitas tvirtino, sakydamas:
Tikrai ir šitas buvo su juo, nes jis ir galiliejietis.
[60] Bet Petras tarė: Žmogau, aš nežinau, ką tu
sakai. Ir tuojau, dar jam tebekalbant, gaidys pra-
gydo. [61] Tuomet Viešpats atsigręžęs pažvelgė į
Petrą; ir Petras atsiminė Viešpaties žodį, kaip jis
buvo pasakęs: Pirma kaip gaidys giedos, tu tris
kartus išsiginsi manęs. [62] Po to Petras, išėjęs lau-
kan, karčiai verkė.
18 [63] Tie vyrai, kurie laikė Jėzų, tyčiojosi iš jo ir
IX mušė jį. [64] Jie dangstė jį, mušė jį į veidą ir klausė
jį, sakydami: Pranašauk, kas tave užgavo. [65] Pikt-
žodžiaudami jie sakė prieš jį ir daug kitų dalykų.
[66] Išaušus susiėjo tautos vyresnieji, vyriausieji
kunigai ir Rašto žinovai, nusivedė jį į savo susi-
rinkimą ir klausė: Jei tu Kristus, tai sakyk mums.
[67] Jis jiems tarė: Jei aš jums sakysiu, jūs man
netikėsite. [68] Jeigu ir paklausiu, neatsakysite man
ir nepaleisite. [69] Tačiau nuo šio meto žmogaus

---

[69] Nuo šio meto, t. y., tuojau po mirties.

Sūnus sėdės Dievo galybės dešinėje. 70 Tuomet visi
paklausė: Tai tu esi Dievo Sūnus? Jis atsakė: Jūs
patys sakote, nes aš esu. 71 Jie tarė: Kam dar mums
reikia liudijimo? juk patys girdėjome iš jo burnos.

5. Jėzus pas Pilotą

23. 1 Tuomet visa jų daugybė kėlėsi ir nusivedė 19
jį pas Pilotą. 2 Tenai jie ėmė skųsti jį, sakydami: IX
Radome, kad šitas kelia sumišimą mūsų tautoje,
draudžia mokėti mokesčius ciesoriui ir sakosi esąs
Kristus karalius. 3 Pilotas paklausė jį: Ar tu esi
žydų karalius? Atsakydamas jis tarė: Tu sakai.
4 Tuomet Pilotas pasakė vyriausiems kunigams ir
minioms: Aš nerandu šitame žmoguje jokios kal-
tės. 5 Bet jie dar smarkiau tvirtino, sakydami: Jis
savo mokslu kursto tautą visoje Judiejoje, pradė-
jus nuo Galiliejos iki čia.

6 Pilotas, išgirdęs apie Galilieją, paklausė, ar tas
žmogus galiliejietis. 7 O patyręs, kad jis iš po
Erodo valdžios, nusiuntė jį pas Erodą, kurs pats
tomis dienomis taip pat buvo Jeruzalėje. 8 Erodas,
pamatęs Jėzų, labai apsidžiaugė; jis jau seniai
norėjo jį pamatyti, nes daug buvo apie jį girdėjęs
ir tikėjosi išvysiąs jį darant kokį nors stebuklą.
9 Jis davė jam daug klausimų, bet Jėzus nieko jam
neatsakė. 10 Tuo tarpu vyriausieji kunigai ir Rašto
žinovai stovėjo ir nuolat jį skundė. 11 Tuomet Ero-
das su savo kariuomene paniekino jį, pasityčio-
damas apvilkdino baltu drabužiu ir nusiuntė atgal
pas Pilotą. 12 Tą pačią dieną Erodas ir Pilotas
pastojo prieteliais, nes pirma to buvo vienas kitam
neprieteliai.

---

70 J ū s p a t y s s a k o t e: taip yra, kaip jūs sakote, nes aš iš tikrųjų esu Dievo Sūnus. — 71 G i r d ė j o m e: žodžius, dėl kurių vertas pasmerkimo mirti.
23. 3 P i l o t a s . . . Plg. Mt 27.

20 [13] Pilotas, pasišaukęs vyriausius kunigus, virši-
IX ninkus ir žmones, [14] jiems tarė: Jūs atvedėte man
šitą žmogų, būk jis keliąs maištą tautoje, ir štai,
aš, klausinėdamas jūsų akivaizdoje, neradau tame
žmoguje nė vienos tų kaltybių, dėl kurių jį skun-
džiate. [15] Taip pat ir Erodas; nes buvau nusiuntęs
jus pas jį; ir štai nieko nepadaryta, kas rodytų
jį esant vertą mirties. [16] Taigi, aš jį nuplakdinsiu
ir paleisiu. [17] Jis šventėmis turėjo jiems vieną
paleisti. [18] Bet visa minia ėmė šaukti drauge: Šalin
šitą, paleisk mums Barabą. [19] Tasai gi dėl kažko-
kio mieste padaryto maišto ir žmogžudystės buvo
įmestas į kalėjimą.

21 [20] Pilotas, norėdamas paleisti Jėzų, vėl jiems
IX kalbėjo. [21] Bet jie šaukė priešais, sakydami: Ant
kryžiaus, ant kryžiaus jį! [22] Tuomet jis sakė jiems
trečią kartą: Ir ką gi pikta yra jis padaręs? Aš
nerandu jame jokios kaltės, vertos mirties; taigi,
nuplakdinsiu jį ir paleisiu. [23] Bet jie nesiliovė
reikalavę dideliu šauksmu, kad būtų prikaltas ant
kryžiaus, ir jų šauksmas ėjo vis smarkyn. [24] Tuo-
met Pilotas nusprendė padaryti, kaip jie reikalavo.
[25] Jis paleido jiems už žmogžudystę ir maištą į
kalėjimą įmestąjį, kurio jie reikalavo, o Jėzų pa-
davė jų valiai.

6. Jėzaus mirtis Kalvarijos kalne ir palaidojimas

22 [26] Vesdami jį, jie sugavo vieną kirenietį, Simoną,
IX pareinantį iš lauko, ir uždėjo jam kryžių, kad
neštų paskui Jėzų. [27] Jį sekė didelė minia liaudies
ir moterų, kurios dejavo ir raudojo jo. [28] Atsigrę-
žęs į jas, Jėzus tarė: Jeruzalės dukterys, ne manęs
verkite, bet verkite verčiau pačios savęs ir savo
vaikų. [29] Nes štai ateina dienos, kuriose sakys:

---

[29] N e s š t a i . . . Atėjus keršto laikui dėl išlieto Kris-

Palaimintos nevaisingosios! palaimintos, kurios
negimdė, ir krūtys, kurios nežindė! [30] Tuomet jie
ims sakyti kalnams: Griūkite ant mūsų ir kau-
buriams: Apdengkite mus. [31] Nes jei taip daroma
žaliam medžiui, tai kas bus sausam? [32] Drauge su
juo vedė nužudyti dar du piktadariu.

[33] Atėję į vietą, kuri vadinama Kaukolė, jie pri- 23
kalė tenai ant kryžių jį ir du galvažudžiu, vieną IX
dešinėje, antrą kairėje pusėje. [34] Jėzus sakė: Tėve,
atleisk jiems, nes nežino, ką darą. Pasidalindami
jo drabužius, jie metė burtą. [35] Žmonės stovėjo ir
žiūrėjo. Vyresnieji drauge su jais tyčiojosi iš jo ir
sakė: Kitus išgelbėjo, save teišgelbi, jei jis Kristus,
Dievo išrinktasis. [36] Tyčiojosi iš jo kareiviai: jie
prieidavo, paduodavo jam acto [37] ir sakydavo: Jei
tu žydų karalius, gelbėk save.

[38] Buvo viršuje jo padėtas ir įrašas graikiškai, 24
lotyniškai ir ebrajiškai: ŠITAS YRA ŽYDŲ IX
KARALIUS. [39] Vienas tųdviejų galvažudžių, kurie
kabėjo, ėmė jam piktžodžiauti, sakydamas: Jei tu
Kristus, gelbėk pats save ir mus. [40] Bet atsiliep-
damas kitas draudė jį ir sakė: Ir Dievo tu nebijai,
nors esi taip pat pasmerktas! [41] Mudu juk teisin-
gai, nes gauname tai, ko mūsų darbai verti, o šitas
nepadarė nieko pikta. [42] Tuomet jis tarė Jėzui:
Viešpatie, atsimink mane, kaip įeisi į savo kara-
lystę. [43] Jėzus jam atsakė: Iš tikrųjų, sakau tau,
šiandien tu būsi su manim rojuje. [44] Buvo apie
šeštą valandą, ir visoje šalyje pasidarė tamsu iki
devintai valandai. [45] Saulė aptemo, ir šventyklos

---

taus kraujo, visi, matydami baisias Izraėlio vaikų nelaimes, nebevadins, kaip iki tam metui, palaimintomis tų moteriškių, kurios turi vaikų; laimingesnės bus tuokart visai nevaisingos. — 31 N e s j e i t a i p . . . Patarlinis išsireiškimas. Žalias medis šv. Rašte — teisiojo paveikslas. Todėl visos eil. prasmė: Jei aš, teisus ir nekaltas, turiu kentėti tokias kančias, kas tat laukia neteisiųosius ir bedievius?

uždanga pusiau perplyšo. 46 Tuomet Jėzus šušuko
dideliu balsu, sakydamas: Tėve, į tavo rankas aš
atiduodu savo dvasią, ir su tais žodžiais numirė.
25 47 Šimtininkas, matydamas, kas buvo atsitikę,
IX garbino Dievą ir sakė: Tikrai šitas žmogus buvo
teisus. 48 Visa minia tų, kurie drauge buvo prie to
reginio ir matė, kas darėsi, grįžo, mušdamies sau
į krūtinę. 49 Atstu stovėjo visi jo pažįstamieji, taip
pat moteriškės, kurios buvo atėjusios iš Galiliejos
paskui jį, ir tai matė.
26 50 Štai buvo vienas vyras, vardu Juozapas, iš
IX Judiejos miesto, Arimatajos, tarybos narys, žmo-
gus geras ir teisus. 51 Jis nebuvo pritaręs jų su-
manymui ir darbams ir pats laukė Dievo kara-
lystės. 52 Tas atėjo pas Pilotą ir prašė Jėzaus kūno;
53 nuėmęs, įvyniojo į maršką ir paguldė jį iškal-
tame kape, kuriame dar nieko nebuvo paguldyta.
54 Tai buvo Prisirengimo diena, ir turėjo prasidėti
subata. 55 Moteriškės, kurios buvo atėjusios su juo
iš Galiliejos, palydėjo jį, matė kapą ir kaip jo
kūnas buvo paguldytas. 56 Sugrįžusios jos prirengė
kvepalų ir tepalų, bet subatoje nieko nedarė, kaip
buvo įsakyta.

7. Kristaus prisikėlimas ir žengimas į dangų

27 24. 1 Pirmą savaitės dieną labai anksti jos atėjo
IX pas kapą, nešdamos su savimi prirengtus kvepa-
lus, 2 ir rado akmenį atristą nuo kapo. 3 Įėjusios
jos nerado Viešpaties Jėzaus kūno. 4 Kada jos tuo
buvo labai susirūpinusios, atsitiko, kad štai du

---

49 Atstu stovėjo... Kareivių sargyba neleido jiems prieiti arčiau.

54 Prisirengimo... Žr. Mt 27, 62. — 56 Bet subatoje... Atėjus subatai, moteriškės atidėjo savo darbą, iki jai pasibaigiant, nes to reikalavo žydų įstatymas subatą švenčiant.

24. 1 Pirmą... Plg. Mt 28, 1...

vyru žibančiais rūbais atsistojo prie jų. 5 Kadangi
jos nusigando ir nulenkė žemyn savo veidus, tai
juodu joms tarė: Kam ieškote gyvojo tarp miru-
siųjų? 6 Jo nėra čia; jis prisikėlė. Atsiminkite, kaip
jis jums kalbėjo, dar tebebūdamas Galiliejoje,
7 ir sakė: Reikia, kad žmogaus Sūnus būtų įduotas
į žmonių nusidėjėlių rankas, būtų prikaltas ant
kryžiaus ir trečiąją dieną prisikeltų. 8 Tuomet jos
atsiminė jo žodžius. 9 Sugrįžusios nuo kapo, jos
paskelbė visa tai vienuolikai ir visiems kitiems.
10 Tai buvo Marija Magdalena, Joana, Jokūbo mo-
tina Marija ir kitos su jomis buvusios, kurios tai
papasakojo apaštalams. 11 Tos žinios pasirodė jiems
lyg tuščios pasakos, ir jie joms netikėjo. 12 Tačiau
Petras atsikėlęs nubėgo pas kapą ir pasilenkęs
pamatė tik padėtas marškas; jis parėjo nustebęs
tuo, kas buvo atsitikę.

13 Štai du iš jų ėjo tą pačią dieną į miestelį, 28
vadinamą Emausu, į kurį iš Jeruzalės buvo šešios IX
dešimtys varsnų. 14 Juodu kalbėjosi tarp savęs apie
visa tai, kas buvo įvykę. 15 Atsitiko, kad, jiedviem
besišnekant ir tarp savęs besiteiraujant, pats Jė-
zus prisiartino ir ėjo drauge su jais. 16 Jų akys
buvo sukliudytos, kad jo nepažintų. 17 Jis jiems
tarė: Kokios čia kalbos, kurias eidami kalbate tarp
savęs ir esate nuliūdę? 18 Atsakydamas vienas,
kurs buvo vardu Kleopas, jam sakė: Tu vienas
teesi svetimas Jeruzalėje, kurs nepatyrei, kas joje
atsitiko šiomis dienomis? 19 Jis juos paklausė: Kas
gi? Juodu atsakė: Su Jėzumi Nazarėnu, kurs buvo
pranašas, galingas darbais ir žodžiais Dievo ir
visos tautos akivaizdoje, 20 kaip vyriausieji kunigai
ir mūsų vyresnieji įdavė jį, kad būtų pasmerktas
nužudyti, ir prikalė jį ant kryžiaus. 21 O mes tikė-
jomės, kad jis atpirksiąs Izraelį. Dabar po viso to
šiandien trečia diena, kaip tai įvyko. 22 Tiesa, kai

kurios moterys iš mūsiškių, kurios prieš išauštant
buvo prie kapo, nustebino mus; [23] neradusios jo
kūno, jos parėjo ir sakė, kad jos net mačiusios
pasirodžiusius angelus, kurie sakę jį esant gyvą.
[24] Kai kurie mūsiškiai buvo irgi nuėję pas kapą ir
rado taip, kaip moterys sakė, o jo paties nerado.
29 [25] Tuomet jis jiems tarė: O, neišmanėliai ir ne-
IX rangios širdies tikėti visam, ką yra kalbėję pra-
našai! [26] Argi nereikėjo, kad Kristus tai kentėtų ir
taip įeitų į savo garbę? [27] Ir pradėjęs nuo Mozės
ir visų pranašų, jis aiškino jiems iš viso šventojo
Rašto, kas buvo apie jį pasakyta. [28] Taip jie pri-
siartino prie miestelio, į kurį juodu ėjo, o jis ap-
simetė toliau einąs. [29] Bet juodu privertė jį, saky-
damu: Pasilik su mudum, nes artėja vakaras, ir
diena jau baigiasi. Ir jis ėjo su jais. [30] Atsitiko, kad,
sėdėdamas su jais prie stalo, jis ėmė duonos, lai-
mino, laužė ir jiems davė. [31] Dabar jų akys atsi-
vėrė, ir jie pažino jį, bet jis pražuvo iš jų akių.
[32] Tuomet juodu kalbėjo vienas kitam: Argi mūsų
širdis nebuvo užsidegusi mumyse, kada jis kal-
bėjo kelyje ir aiškino Raštą? [33] Atsikėlę tą pačią
valandą, juodu sugrįžo į Jeruzalę ir rado susirin-
kusius Vienuolika ir kitus drauge su jais buvu-
sius, [34] kurie sakė: Viešpats iš tikrųjų prisikėlė ir
pasirodė Simonui. [35] Tuomet ir juodu papasakojo,
kas buvo atsitikę kelyje ir kaip juodu pažino jį,
kada jis laužė duoną.
30 [36] Jiems taip bekalbant, Jėzus atsistojo tarp jų
IX ir jiems tarė: Ramybė jums, tai aš, nebijokite.
[37] Nusigandę ir pilni baimės, jie tarėsi matą dvasią.
[38] Tuomet jis jiems tarė: Ko esate nusigandę ir
kodėl tokios mintys kilsta jūsų širdyse? [39] Maty-
kite mano rankas ir kojas, kad tai aš pats; čiu-
pinėkite ir žiūrėkite; juk dvasia neturi kūno ir
kaulų, kaip kad matote mane turint. [40] Tai pa-

sakęs, jis parodė jiems rankas ir kojas. [41] Jiems
dar netikint ir besistebint iš džiaugsmo, jis tarė:
Ar neturite čia ko nors valgyti? [42] Jie padavė jam
keptos žuvies dalį ir medaus korį. [43] Paėmęs jis
valgė jų akivaizdoje ir, kas liko, jiems atidavė.
[44] Po to jis jiems tarė: Tie yra mano žodžiai, 1 Spali
kuriuos esu jums pasakęs, dar tebebūdamas su
jumis: Reikia, kad įvyktų visa, kas parašyta apie
mane Mozės įstatyme, Pranašuose ir Psalmėse.
[45] Tuomet jis davė jiems išmanymo, kad jie su-
prastų Raštus, [46] ir jiems tarė: Taip parašyta ir
taip turėjo Kristus kentėti ir trečiąją dieną keltis
iš numirusiųjų. [47] Reikia skelbti jo vardu atgaila
ir nuodėmių atleidimas visose tautose, pradedant
nuo Jeruzalės. [48] Jūs gi esate tų dalykų liudytojai.
[49] Aš atsiųsiu jums, kas mano Tėvo pažadėta. Pa-
silikite mieste, iki jūs būsite aprūpinti galybe iš
augštybės.
[50] Iš ten jis nusivedė juos Betanijos link ir,
pakėlęs savo rankas, palaimino juos. [51] Laimin-
damas jis atsiskyrė nuo jų ir pasikėlė į dangų.
[52] Jie pagarbino jį ir su dideliu džiaugsmu sugrįžo
į Jeruzalę. [53] Čia jie nuolat lankydavo šventyklą,
girdami ir šlovindami Dievą. Amen.

---

44 Tebebūdamas su jumis: pirma savo mirties. — 49 Kas... pažadėta: pažadėtąją šventąją Dvasią.

ŠV. JONO EVANGELIJA

Įžanga: Įsikūnijęs Žodis

2 **1.** 1 Pradžioje buvo Žodis. Tas Žodis buvo pas
X Dievą, ir Žodis buvo Dievas. 2 Jis pradžioje buvo
pas Dievą. 3 Visa per jį padaryta, kas padaryta, ir
be jo nepadaryta nieko. 4 Jame buvo gyvybė, ir ta
gyvybė buvo žmonių šviesa. 5 Šviesa šviečia tamsy-
bėje, bet tamsybė jos neapėmė.
6 Buvo Dievo siųstas žmogus, vardu Jonas. 7 Jis
atėjo dėl liudijimo apie tą šviesą liudyti, kad visi
per jį tikėtų. 8 Jis nebuvo šviesa, bet turėjo liu-
dyti apie šviesą. 9 Buvo tikroji šviesa, kuri apšvie-
čia kiekvieną žmogų, ateinantį į šį pasaulį. 10 Jis
buvo pasaulyje; pasaulis per jį padarytas, bet pasau-
lis jo nepažino. 11 Jis atėjo pas save, tačiau savieji jo
nepriėmė. 12 O kas jį priėmė, tiems jis davė galios
būti Dievo vaikais, būtent, tiems, kurie tiki į jo

---

1. 1 Pradžioje: pirma, negu kas nors buvo, prieš pasaulio sutvėrimą, pirma visų amžių. Žodžiu čia vadinamas Jėzus Kristus, antrasis švenč. Trejybės asmuo. Vadinamas Žodžiu dėl to, kad nuo amžių kyla iš Dievo Tėvo ir jį apreiškia, taip kaip žodis apreiškia paslėptą mintį. — Pas Dievą: Dievą Tėvą. — 4 Gyvybė, t. y., galia, kuri padaro visokių laipsnių gyvenimą ir jį palaiko. Taigi, Žodis yra visuotinis gyvenimo šaltinis, ypač gi dvasinio malonės gyvenimo. — Ta gyvybė buvo... Aprašoma žodžio atsinešimas į žmoniją. Kitoms esybėms Žodis buvo tiktai gyvybė, o protu ir sažine apdovanotam žmogui jis yra dar ir šviesa, apšviečianti tą jo protą, duodanti jam pamokymų ir džiaugsmo, paliečianti visą žmogų, kad visos jo dvasios jėgos galėtų sutartinai plėtotis. — 5 Tamsybėje: tarp žmonių, paskendusių nusidėjimuose. — Neapėmė: neišmanė jos vertybės, nenorėjo priimti sau teikiamos šviesos, nesidavė jai savęs apšviesti.

7 Liudijimo. Jonas Krikštytojas buvo Dievo siųstas parodyti žmonėms tikrosios šviesos, t. y., Jėzaus Kristaus.

vardą, [13] kurie yra gimę ne iš kraujų, nei iš kūno
valios, nei iš vyro valios, bet iš Dievo. [14] Tas žodis
įsikūnijo ir gyveno tarp mūsų. Mes matėme jo
garbę, garbę kaip vienatinio iš Tėvo gimusio Sū-
naus, pilno malonės ir tiesos.
[15] Jonas liudijo apie jį ir šaukė, sakydamas: Jis 3
yra tas, apie kurį aš kalbėjau: Kurs po manęs X
ateis, buvo pirm manęs, nes jis buvo anksčiau už
mane. [16] Iš jo pilnybės mes visi ėmėme malonę po
malonės. [17] Nes įstatymas duotas per Mozę, ma-
lonė ir tiesa radosi per Jėzų Kristų. [18] Dievo nė
vienas niekados nėra matęs; viengimusis Sūnus,
kurs yra Dievo prieglobstyje, jis suteikė apie jį
žinių.

I. Dieviškosios Jėzaus garbės apsireiškimas jo viešajame gyvenime

1. Jėzus Kristus geros valios žmonių pripažįstamas Dievu

a) Jono Krikštytojo liudijimas apie Jėzų

[19] Štai Jono liudijimas, kai žydai iš Jeruzalės 4
siuntė pas jį kunigų ir levitų jo paklausti: X
Kas tu esi? [20] Jis prisipažino ir nesigynė; jis
prisipažino: Aš neesu Kristus. [21] Jie vėl jį

---

13 Kurie yra gimę... Žydai gyrėsi, kad jie vieni, kaip Abraomo ainiai, esą Dievo vaikai. Tačiau ne kūniška kilmė iš Abraomo daro iš žmonių Dievo vaikus, bet tikėjimas į Jėzų Kristų. Kūnas ir kraujas reiškia šv. Rašte žmogaus prigimtį be Dievo malonės pagalbos. — 16 Iš jo pilnybės... Jėzus yra malonės pilnas (14. e.) ir malonių šaltinis; iš to šaltinio ir mes gauname malonių vieną po kitos. — 17 Nes įstatymas... Per Mozę buvo duotas įstatymas ir nieko daugiau, Jėzus teikia mums malonės ir galios pažinti tiesą, t. y., Dievą.

21 Pranašas. Žydai, klausdami Joną, ar jis pranašas, turi galvoje aną didį pranašą, kurs buvo pažadėtas per Mozę (5 Moz 18, 15), ir dėl to Jonas atsako: Ne.

klausė: Tai kas gi tu? ar tu Elijas? Jis tarė:
Neesu. Ar tu esi pranašas? Jis atsakė: Ne. [22] Tuo-
met jie jam tarė: Kas tu esi, kad mes galėtumėm
duoti atsakymą tiems, kurie yra mus siuntę? ką
pats apie save sakai? [23] Jis atsakė: *Aš tyruose
šaukiančiojo balsas: Taisykite Vieš-
paties kelią*, kaip yra pasakęs pranašas Izai-
jas. [24] Atsiųstieji buvo iš parisiejų. [25] Jie dar jį
klausė ir jam sakė: Tai kam tu krikštiji, jei tu ne
Kristus, nei Elijas, nei pranašas? [26] Jonas atsakė
jiems, tardamas: Aš krikštiju vandenimi; bet tarp
jūsų stovi tas, kurio jūs nepažįstate. [27] Jis yra tas,
kurs po manęs ateis, kurs pirm manęs buvo; jam
aš neesu vertas atrišti jo kurpių dirželio. [28] Tai
atsitiko Betanijoje, anapus Jordano, kur Jonas
krikštijo.
5 [29] Kitą dieną Jonas pamatė ateinantį pas jį Jėzų
X ir tarė: Štai Dievo avinėlis, štai, kurs atima pa-
saulio nuodėmę. [30] Jis yra tas, apie kurį aš sakiau:
Po manęs ateina žmogus, kurs pirm manęs buvo,
nes jis buvo anksčiau už mane. [31] Aš jo nepažinau;
bet todėl atėjau ir krikštijau vandenimi, kad jis
apsireikštų Izraėliui. [32] Jonas dar liudijo, saky-
damas: Aš mačiau kaip karvelį nužengiančią iš
dangaus Dvasią, ir ji pasiliko ant jojo. [33] Aš jo
nepažinau, bet tas, kurs siuntė mane krikštyti
vandenimi, man tarė: Ant ko pamatysi nužen-
giančią Dvasią ir ant jo pasiliekančią, tai tas, kurs
krikštys šventąja Dvasia. [34] Aš mačiau ir liudijau,
kad jis Dievo Sūnus.

---

[23] *Aš . . . balsas . . .* Plg. Mt 3, 3; Iz 40, 3.

[31] *Kad jis apsireikštų . . .* Jono uždavinys buvo paskelbti Jėzaus atėjimą, prirengti žmones per atgailą, pagaliau iškilmingai parodyti žmonėms Kristaus asmenį.

b) Pirmieji Jėzaus mokytiniai ir pirmas jo stebuklas Kanoje

35 Kitą dieną vėl stovėjo Jonas ir du jo moky- 6/X
tiniai. 36 Pažvelgęs į praeinantį Jėzų, jis tarė: Štai
Dievo avinėlis. 37 Kaip tik du mokytiniu išgirdo
jo žodžius, jie nuėjo paskui Jėzų. 38 Atsigręžęs Jė-
zus ir matydamas, kad juodu jį seka, juos pa-
klausė: Ko ieškote? Juodu jam tarė: Rabbi (tai
reiškia: Mokytojau), kur gyveni? 39 Jis jiems at-
sakė: Ateikite ir pasižiūrėkite. Juodu nuėjo ir pa-
matė, kur jis gyvena, ir pasiliko tą dieną pas jį.
Buvo apie dešimtą valandą. 40 Vienas iš dviejų,
kurie girdėjo Jono žodžius ir sekė Jėzų, buvo Si-
mono Petro brolis Andriejus. 41 Jis rado visų pirma
savo brolį Simoną ir jam pasakė: Radome Mesiją
(tai reiškia Kristų). 42 Po to jis nusivedė jį pas
Jėzų. Įsižiūrėjęs į jį, Jėzus tarė: Tu Jonos sūnus
Simonas; tu vadinsies Kėfas, tai reiškia, Petras
(Uola).

43 Rytojaus dieną Jėzus norėjo eiti į Galilieją.
Jis sutiko Pilypą ir jam tarė: Sek mane. 44 Pily-
pas buvo iš Andriejaus ir Petro miesto, Betsajidos.
45 Pilypas sutiko Natanaėlį ir jam pasakė: Mes 7/X
radome tą, apie kurį rašė Mozė įstatyme ir pra-
našai, Juozapo sūnų Jėzų iš Nazareto. 46 Nata-
naėlis jam tarė: Ar gali būti kas gera iš Nazareto?
Pilypas jam atsakė: Eik ir pasižiūrėk. 47 Jėzus pa-
matė ateinantį pas jį Natanaėlį ir pasakė apie jį:
Štai tikras izraėlitas, kuriame nėra klastos. 48 Na-
tanaėlis jam tarė: Iš kur mane pažįsti? Atsaky-

---

37 D u m o k y t i n i u. Vienas iš jų buvo Petro brolis Andriejus, o kitas — šios evangelijos autorius, Jonas, mylimiausias Jėzaus mokytinis. — 41 M e s i j ą . . . Tas žodis reiškia žydų kalboje tą pat, ką ir graikų — Kristus, lietuviškai — Pateptasis. Plg. Mt 1, 1. — 42 P e t r a s . . . Ko tas vardas turėjo pamokyti, aiškiai pasirodo iš žodžių, parašytų Mato 16, 18.

damas Jėzus jam tarė: Pirma nekaip Pilypas pa-
vadino tave, kada buvai po figos medžiu, aš mačiau
tave. [49] Natanaėlis jam atsakė: Rabbi (Mokytojau),
tu Dievo Sūnus, tu Izraėlio karalius. [50] Atsiliep-
damas Jėzus jam tarė: Kadangi aš tau pasakiau:
Mačiau tave po figos medžiu, tu tiki; išvysi dar
didesnių už tuos dalykų. [51] Jis jam dar sakė: Iš
tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, jūs matysite atvirą
dangų ir Dievo angelus užžengiančius ir nužen-
giančius ant žmogaus Sūnaus.
8 X 2. [1] Trečią dieną buvo Galiliejos Kanoje vestu-
vės. Tenai buvo Jėzaus motina. [2] Buvo taip pat
pakviestas į vestuves Jėzus su savo mokytiniais.
[3] Netekus vyno, Jėzaus motina jam tarė: Jie nebe-
turi vyno. [4] Jėzus jai atsakė: Kas man ir tau
darbo, moteriške? mano valanda dar neatėjo. [5] Jo
motina tarė tarnams: Darykite, ką tik jis jums pa-
sakys. [6] Buvo ten pastatyta šeši akmeniniai indai
paprastiems žydų apsiplovimams, kurių kiekvie-
nan tilpo du ar trys kibirai. [7] Jėzus jiems pasakė:
Pripilkite indus vandens. Jie pripylė juos skli-
dinus. [8] Tuomet Jėzus jiems tarė: Dabar semkite
ir neškite vestuvių užvaizdui. Jie nunešė. [9] Kaip

---

2. 4 Kas man... Yra tai rytų krašto gyventojų išsireiškimas. Jo prasmė pareina nuo aplinkybių, kuriomis sakomas, ir balso, kokiuo ištariamas. Marija, matydama, kad netenka vyno, gailestingumo sujaudinta, kreipiasi į savo Sūnų. Ji žino, kad jis jau pradėjo viešąjį savo gyvenimą, nes Jonas Krikštytojas liudijo apie jį, ir pats Jėzus turi jau mokytinių, todėl ji tikisi, kad jis dabar neatsisakys ir duos reikiamos pagalbos stebuklu. Jėzus, kaip Dievas, žinojo, kad jis tų vestuvių metu padarysiąs stebuklą ir apreikšiąs savo garbę mokytiniams. Tai atsimenant, negalima matyti jokio šiurkštumo žodžiuose: Kas man ir tau darbo, moteriške; jie čia reiškia: nėra ir reikalo man priminti, ką aš turiu padaryti, nes argi dar neatėjo mano valanda? Pavadinimas Marijos moteriške buvo laikomas rytiečių papročiu garbingu pavadinimu. — 6 Indai paprastiems...: iš kurių žydai prieš valgant semdavosi vandens rankoms ir visiems indams mazgoti.

tik vestuvių užvaizdas paragavo iš vandens pada-
ryto vyno, nežinodamas, iš kur jis, nors tarnai,
kurie sėmė vandenį, žinojo, pasišaukė jaunikį [10] ir
jam tarė: Kiekvienas žmogus pirma stato gero
vyno, o kaip įgeria, tuomet to, kurs menkesnis; tu
gi palaikei gerąjį vyną iki dabar. [11] Tą stebuklų
pradžią Jėzus padarė Galiliejos Kanoje; taip jis
apreiškė savo garbę, ir jo mokytiniai tikėjo į jį.
[12] Po to jis nuėjo į Kaparnaumą su savo motina, 9
savo broliais ir savo mokytiniais, ir jie pasiliko X
tenai keletą dienų.

c) Jėzus per Velykas Jeruzalėje

[13] Žydų Velykos buvo arti, ir Jėzus nuėjo į Jeru-
zalę. [14] Jis rado šventykloje parduodančių jaučius,
avis ir karvelius ir sėdinčių pinigų maininінkų.
[15] Pasidaręs tarsi rimbą iš virvelių, jis išvarė visus
iš šventyklos, taip pat avis ir jaučius, išbarstė
maininінkų pinigus ir parvertė stalus. [16] O karve-
lius pardavinėjusiems jis tarė: Atsiimkite juos iš
čia ir nedarykite iš mano Tėvo namų prekybos
namų. [17] Jo mokytiniai atsiminė, kad yra parašyta:
Uolumas dėl tavo namų graužia mane.
[18] Bet žydai atsiliepė ir jam sakė: Kokį ženklą tu
gali mums parodyti, kad tai darai? [19] Jėzus atsakė
ir jiems tarė: Sugriaukite šitą šventyklą, o aš per
tris dienas ją pastatysiu. [20] Tuomet žydai sakė:
Šita šventykla statyta keturias dešimtis šešerius

---

12 Broliais: t. y., artimesniais giminaičiais. Plg. Mt 12, 46.

14 Jis rado... Plg. Mt 21, 12. — 17 Uolumas... Žr. Ps 68, 10. — 18 Kokį... Žydai nedrįsta peikti paties išvarymo, klausia tiktai, kokia valdžia Jėzus tai padaręs. Jie lyg kad sako: Tas pirkimas ir pardavimas pasidarė nuo seno laiko mūsų paprotys, ir jį mato mūsų vyresnybė; jei tat tu nori pašalinti tą paprotį, turi turėti didesnę valdžią; tokios gi valdžios turėjimą tu galėtumei mums įrodyti tik stebuklu.

metus, o tu nori per tris dienas ją pastatyti?
[21] Bet jis kalbėjo apie savo kūno šventyklą.
[22] Tik paskui, jam prisikėlus iš numirusiųjų, jo
mokytiniai atsiminė, kad jis tai buvo sakęs, ir
tikėjo Raštui ir Jėzaus pasakytiems žodžiams.
[23] Jam esant Jeruzalėje Velykų šventėje, daugelis
įtikėjo į jo vardą, nes matė jo daromus ste-
buklus. [24] Bet pats Jėzus jais neįsitikėjo, nes jis
visus pažino; [25] jam nereikėjo, kad kas liudytų
apie žmogų, nes jis pats žinojo, kas yra žmoguje.
10 3. [1] Buvo tenai vienas žmogus iš parisiejų, vardu
X Nikodemas, žydų vyresnysis. [2] Jis nakčia atėjo pas
Jėzų ir jam kalbėjo: Rabbi, mes žinome, kad tu
atėjai nuo Dievo, kaip mokytojas, nes niekas ne-
galėtų daryti tų stebuklų, kuriuos tu darai, jei
Dievas nebūtų su juo. [3] Jėzus atsakė ir jam tarė:
Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau tau, jei kas neatgims
iš naujo, tas negalės matyti Dievo karalystės.
[4] Nikodemas jį paklausė: Kaip gali žmogus gimti,
senas būdamas? argi jis gali antrą kartą įeiti į
savo motinos vidurius, kad vėl atgimtų? [5] Jėzus
atsakė: Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau tau, jei kas
neatgims iš vandens ir šventosios Dvasios, tas ne-
galės įeiti į Dievo karalystę. [6] Kas gimė iš kūno,
yra kūnas, ir kas gimė iš Dvasios, yra
dvasia. [7] Nesistebėk, kad tau pasakiau: reikia
jums iš naujo gimti. [8] Vėjas pučia, kur nori; girdi
jo ūžimą, bet nežinai, iš kur jis ateina ar kur

21 Kūno šventyklą. Išganytojas vadina savo kūną šventykla, nes kaip šventykla yra Dievo namai, taip žmogiškame Jėzaus kūne buvo Dievystės pilnybė. — 24 Neįsitikėjo: nepriėmė jų į savo artimesnę draugystę, kaip kad buvo padaręs apaštalams, nes žinojo, kad tie, ką tik įtikėjusieji, labiau trokšta žemiškosios karalystės, kaip dangiškosios, ir laukia Mesijo galingo, ne nužeminto.

3. 7 Nesistebėk... Nikodemas, taip pat ir visi žydai manė turį teisės gauti dangaus karalystę, nes buvo kilę iš Abraomo. Išganytojas mokė, kad ir jiems reikia atgimti per krikštą iš šv. Dvasios.

eina; taip yra su kiekvienu, kurs gimė iš Dvasios.
9 Nikodemas atsiliepė ir jį paklausė: Kaip tai gali
būti? 10 Atsakydamas Jėzus jam tarė: Tu moky-
tojas Izraėlyje ir tai nežinai? 11 Iš tikrųjų, iš tik-
rųjų, sakau tau, mes kalbame, ką žinome, ir liu-
dijame, ką matėme, bet jūs nepriimate mūsų liu-
dijimo. 12 Jei, man kalbant jums apie žemiškus
dalykus, jūs netikite, kaip tikėsite, jei jums kalbė-
siu apie dangiškuosius? 13 Niekas neužžengė į
dangų, kaip tik tas, kurs nužengė iš dangaus:
žmogaus Sūnus, kurs yra danguje.

14 Ir kaip Mozė pakėlė augštyn žaltį tyruose,
taip turi būti augštyn pakeltas žmogaus Sūnus,
15 kad kiekvienas, kurs į jį tiki, nepražūtų, bet
turėtų amžinąjį gyvenimą.

16 Nes Dievas taip mylėjo pasaulį, kad davė savo 11
viengimusįjį Sūnų, kad kiekvienas, kurs į jį tiki, X
nežūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą. 17 Nes Dievas
nesiuntė savo Sūnaus į pasaulį pasaulio teisti, bet
kad pasaulis per jį būtų išgelbėtas. 18 Kas tiki į jį,
tas neteisiamas, o kas netiki, tas jau pasmerktas, nes
netiki į viengimusiojo Dievo Sūnaus vardą. 19 O
pasmerkimas yra toks: Šviesa atėjo į pasaulį, bet
žmonės labiau mėgo tamsybę, kaip šviesą, nes jų
darbai buvo pikti. 20 Nes kiekvienas, kurs daro
pikta, nekenčia šviesos ir neeina į šviesą, kad jo
darbai nebūtų peikiami. 21 Kas daro tiesą, tas

---

14 Ir kaip Mozė... Išganytojas pranašauja apie savo mirtį ant kryžiaus. Kaip Sen. Testamente (4 Moz 21 persk.) žalčių įgelti žydai pagydavo, pažvelgę į varinį žaltį, kurį, Dievui paliepus, Mozė buvo pakabinęs augštai ant medžio, taip Nauj. Testamente tie tik laimės amžinąjį gyvenimą, kurie įtikės į Jėzų, mirusį ant kryžiaus. — 18 Neteisiamas: nepražus, nes gaus amžinąjį gyvenimą. — Pasmerktas. Kiekvienas žmogus gimsta su pirmųjų tėvų nuodėme; jei jis nenori išsivaduoti nuo tos nuodėmės per tikėjimą į Jėzų Kristų, yra pasmerktas, t. y., gaus bausmę, skirtą nusidėjėliams.

eina į šviesą, kad jo darbai pasirodytų, nes jie pa-
daryti Dievuje.

d) Jėzus Judiejoje

[22] Po to Jėzus atėjo su savo mokytiniais į Judie-
jos šalį; tenai jis pasiliko su jais ir krikštijo.
[23] Taip pat ir Jonas krikštijo Enone prie Salimo,
nes tenai buvo daug vandens. Žmonės ateidavo ir
krikštydinosi. [24] Nes Jonas dar nebuvo įmestas į
kalėjimą.
12 [25] Tarp Jono mokytinių ir žydų kilo ginčas apie
X apsiplovimą. [26] Jie atėjo pas Joną ir jam sakė:
Rabbi, tas, kurs su tavim buvo anapus Jordano,
apie kurį tu liudijai, štai dabar krikštija, ir visi
eina pas jį. [27] Atsakydamas Jonas tarė: Žmogus
negali nieko sau imti, jei jam nebus duota iš dan-
gaus. [28] Jūs patys galite paliudyti apie mane, kad
aš esu sakęs: Aš ne Kristus, tik esu siųstas pirm
jo. [29] Kas turi sužieduotinę, tas sužieduotinis, o
sužieduotinio prietelis, kurs stovi ir jį girdi,
džiaugte džiaugiasi sužieduotinio balsu. Taigi,
tokio džiaugsmo aš pilnai prityriau. [30] Reikia, kad
jis augtų, o aš eičiau mažyn.

[31] Kas ateina iš augštybės, tas stovi augščiau už
visus. Kas iš žemės ateina, tas žemiškas ir žemiš-
kai kalba. Kas ateina iš dangaus, tas stovi augš-
čiau už visus. [32] Ką jis matė ir girdėjo, apie tai jis
liudija, tačiau niekas nepriima jo liudijimo. [33] Kas
priėmė jo liudijimą, tas patvirtino, kad Dievas
tiesakalbis. [34] Nes ką Dievas siuntė, tas skelbia

---

29 Kas turi... Sužieduotiniu čia Jonas vadina Kristų: Bažnyčia (Eklezija) — jo sužieduotinė; pats Jonas — sužieduotinio prietelis. Matydamas mokytinius, sekančius Kristų, jis nesistebi, tik tuo džiaugiasi. — 31 Žemiškai. Kokia žmogaus kilmė, tokia ir jo prigimtis ir toks jo žinojimo ir išminties šaltinis. — 34 Dievas ne saiku... Dievas, duodamas dvasios, ne visiems vienodai duoda; jei vienam davė daug, kitam gali duoti dar daugiau. Savo mylimajam Sūnui jis davė dvasios pilnybę.

Dievo žodžius, nes Dievas ne saiku suteikia Dva-
sios. 35 Tėvas myli Sūnų ir visa atidavė į jo rankas.
36 Kas tiki į Sūnų, tas turi amžinąjį gyvenimą, o
kas netiki Sūnui, tas nematys gyvenimo, ant jojo
pasilieka Dievo rūstybė.

e) Jėzus Samarijoje

4. 1 Kai Jėzus patyrė, kad parisiejai girdėję, jog 13
jis, Jėzus, daugiau įgijąs mokytinių ir krikštijąs, X
kaip Jonas, 2 (nors pats Jėzus nekrikštijo, tik jo
mokytiniai), 3 jis paliko Judieją ir vėl nuėjo į Ga-
lilieją. 4 Jam reikėjo eiti per Samariją. 5 Taigi, jis
atėjo į Samarijos miestą, vadinamą Sikaru, arti
lauko, kurį Jokūbas buvo davęs savo sūnui Juo-
zapui. 6 Tenai buvo Jokūbo šulinys. Nuvargęs iš
kelionės, Jėzus atsisėdo, taip kaip buvo, prie šu-
linio. Buvo apie šeštą valandą.
7 Viena moteriškė samarietė atėjo semtis van- 14
dens. Jėzus jai tarė: Duok man gerti. 8 Nes jo X
mokytiniai buvo nuėję į miestą nusipirkti valgyti.
9 Ta moteriškė samarietė jam sakė: Kaipgi tu,
būdamas žydas, prašai gerti mane, moteriškę sa-
marietę? Nes žydai nebendrauja su samariečiais.
10 Atsakydamas Jėzus jai tarė: Jei tu pažintumei
Dievo dovaną ir kas yra tas, kurs tau sako: Duok
man gerti, tu tikrai būtumei jį prašiusi, ir jis
duotų tau gyvojo vandens. 11 Moteriškė jam sakė:
Viešpatie, tu juk neturi kuo pasisemti, o šulinys
gilus; tai iš kur tu turi gyvojo vandens? 12 Argi tu

---

4. 6 Apie šeštą... Šešta žydų valanda atitinka mūsų vidudienį. — 9 Nebendrauja. Tarp žydų ir samariečių buvo didelė neprietelystė. Ko vieni prisiliesdavo, kiti tai laikė jau suteptu dalyku; todėl negerdavo ir nevalgydavo iš tų pačių indų. — 10 Gyvojo vandens. Gyvuoju vandenimi vadina čia Išganytojas savo dieviškąjį mokslą ir Dievo malonę. Samarietė supranta apie paprastą vandenį, tekantį upėje ar iš versmės.

didesnis už mūsų tėvą Jokūbą, kurs mums davė
šitą šulinį, pats iš jo gėrė, taip pat jo vaikai ir jo
gyvuliai? [13] Atsakydamas Jėzus jai tarė: Kiek-
vienas, kurs geria šitą vandenį, vėl trokš, o kas
gers vandens, kurį aš jam duosiu, tas nebetrokš
per amžius; [14] vanduo, kurį aš jam duosiu, bus
jame šaltinis vandens, trykštančio į amžinąjį gy-
venimą. [15] Moteriškė jam sako: Viešpatie, duok
man to vandens, kad nebetrokščiau ir nebevaikš-
čiočiau čia semtis. [16] Jėzus jai tarė: Eik, pavadink
savo vyrą ir ateik čia. [17] Moteriškė atsakė: Aš ne-
turiu vyro. Jėzus jai tarė: Gerai pasakei: aš neturiu
vyro. [18] Nes tu turėjai penkis vyrus ir tas, kurį
dabar turi, tai ne tavo vyras; čia tu tiesą pasakei.
15 [19] Moteriškė jam tarė: Viešpatie, matau, kad tu
X pranašas. [20] Mūsų tėvai garbindavo šitame kalne,
jūs gi sakote Jeruzalėje esanti vieta, kur reikia
garbinti. [21] Jėzus jai tarė: Moteriške, tikėk manim,
ateina valanda, kada jūs nei šitame kalne, nei Je-
ruzalėjė negarbinsite Tėvo. [22] Jūs garbinate, ko
nežinote, mes garbiname, ką žinome, nes išgany-
mas ateina iš žydų. [23] Bet ateina valanda ir dabar
jau yra, kai tikri garbintojai garbins Tėvą dvasia
ir tiesa; nes ir Tėvas jieško tokių garbintojų.
[24] Dievas yra dvasia, ir jo garbintojams reikia
garbinti dvasia ir tiesa. [25] Moteriškė jam tarė: Aš
žinau, kad ateis Mesijas (tai yra, Kristus); taigi,
atėjęs jis visa mums paskelbs. [26] Jėzus jai tarė:
Aš esu, kurs su tavim kalbu.

---

20 Mūsų tėvai... Žydai samariečiai žinojo iš Mozės įstatymo, kad reikia duoti Dievui garbė ir deginti aukos tik vienoje vitoje. Samariečiai sakė, kad ta vieti esanti Garizimo kalnas Samarijoje, netoli nuo Sikaro miesto, o žydai turėjo šventyklą Jeruzalėje Morijos kalnelyje. — 23 Ateina valanda... Išganytojas atsakydamas moko, kad ateis laikas, kai kiekvienoje pasaulio vietoje bus Dievui duodama tikroji garbė. — 26 Aš esu...: aš esu tas visų laukiamasis Mesijas.

[27] Tuo tarpu atėjo jo mokytiniai ir stebėjosi, kad 16
jis kalbasi su moteriške. Tačiau nė vienas nesakė: X
Ko klausiesi ar: apie ką su ja kalbi? [28] Moteriškė
gi paliko savo ąsotį, nuėjo į miestą ir sakė žmo-
nėms: [29] Ateikite ir išvyskite žmogų, kurs man
pasakė visa, ką tik esu padariusi; ar ne jis Mesi-
jas? [30] Jie išėjo iš miesto ir ėjo pas jį.

[31] Tuo tarpu mokytiniai prašė jį, sakydami:
Rabbi, valgyk! [32] Jis jiems atsakė: Aš turiu val-
gyti maisto, kurio jūs nežinote.

[33] Tuomet mokytiniai kalbėjosi tarp savęs: Ar
neatnešė jam kas nors valgyti? [34] Jėzus jiems tarė:
Mano valgis yra daryti valią to, kurs mane siuntė,
kad ištesėčiau jo darbą. [35] Ar jūs nesakote: Yra
dar keturi mėnesiai, ir ateina pjūtis? Štai, sakau
jums: Pakelkite savo akis ir pasižiūrėkite į laukus,
kad jie jau pabalę pjūčiai. [36] Pjovėjas gauna už-
mokestį ir renka vaisius amžinajam gyvenimui,
kad drauge džiaugtųsi ir sėjėjas ir pjovėjas. [37] Nes
čia pasirodo esąs tikras tas posakis: Kas kitas
sėja, ir kas kitas pjauna. [38] Aš siunčiau jus pjauti
tai, dėl ko jūs nevargote; kiti vargo, ir jūs įsto-
jote į jų darbus.

[39] Daug iš ano miesto samariečių įtikėjo į jį dėl
moteriškės žodžių, kuri liudijo: Jis man pasakė visa,
ką tik esu padariusi. [40] Atėję pas jį samariečiai
prašė jį pasilikti pas juos, ir jis pasiliko tenai dvi
dieni. [41] Daug daugiau įtikėjo į jį dėl jo pamokslo.
[42] O moteriškei jie sakė: Tikime jau nebe dėl tavo
šnekos; mes patys girdėjome ir žinome, kad šitas
tikrai pasaulio Gelbėtojas.

---

27 Stebėjosi, kad... Nes žydų Rašto žinovai laikė sau pažeminimu kalbėtis su moteriške. — 35 Pasižiūrėkite į laukus... Laukais čia Išganytojas vadina ateinančius Samarijos gyventojus, kurių širdys jau pasiryžusios priimti tikėjimą, taip kaip baluojančios varpos yra pribrendusios pjūčiai.

17 43 Dviem dienom praslinkus, jis išėjo iš ten ir
X nuėjo į Galilieją. 44 Nes pats Jėzus liudijo, kad
pranašas nelaikomas pagarboje savo tėvynėje.
45 Taigi, kai jis atėjo į Galilieją, galiliejiečiai jį
priėmė, nes jie buvo matę visa, ką jis buvo pada-
ręs per šventes Jeruzalėje, nes ir jie buvo nuėję
į tas šventes.
46 Ir jis vėl atėjo į Galiliejos Kaną, kur vandenį
buvo pavertęs vynu. Buvo tenai, Kaparnaume,
vienas karaliaus valdininkas, kurio sūnus sirgo.
47 Tas, išgirdęs, kad Jėzus ateina iš Judiejos į
Galilieją, nuėjo pas jį ir prašė jį ateiti ir pagydyti
jo sūnų, kurs buvo marinamas. 48 Tuomet Jėzus jam
tarė: Jei jūs nematote ženklų ir stebuklų, jūs neti-
kite. 49 Valdininkas jam atsakė: Viešpatie, ateik
pirma, nekaip mano sūnus numirs. 50 Jėzus jam
tarė: Eik, tavo sūnus gyvas. Žmogus įtikėjo žo-
džiams, kuriuos jam pasakė Jėzus, ir išėjo. 51 Jį
jau pareinantį pasitiko tarnai ir pranešė jam, saky-
dami, kad jo sūnus gyvas. 52 Jis tat pasiklausė
juos apie valandą, kurią jam pasidarė geriau. Jie
atsakė: Vakar septintą valandą liovėsi krėtęs jį
drugys. 53 Tuomet tėvas suprato, kad tai buvo ta
valanda, kurią Jėzus jam tarė: Tavo sūnus gyvas.
Ir įtikėjo jis pats ir visi jo namai. 54 Tai buvo jau
antras stebuklas, kurį Jėzus padarė, parėjęs iš
Judiejos į Galilieją.

2. Kristaus garbės apsireiškimas vis smarkiau puolamas parisiejų

a) Jėzus per Velykas Jeruzalėje

18 5. 1 Po to buvo žydų šventė, ir Jėzus nuėjo į
X Jeruzalę. 2 Jeruzalėje prie Avių vartų yra tven-
kinys, ebrajiškai vadinamas Betsajida, turįs penkis
prieangius. 3 Juose gulėjo didelė daugybė sergan-
čių, aklų, raišų, džiūstančių, kurie laukė vandens

pajudėjimo. [4] Nes Viešpaties angelas kartais nu-
žengdavo į tvenkinį, ir vanduo pajudėdavo. Kas
tik, vandeniui pajudėjus, pirmas įeidavo į tvenki-
nį, pasveikdavo, vis tiek, kokia liga jis sirgo.
[5] Buvo tenai vienas žmogus, kurs sirgo savo liga
tris dešimtis aštuonerius metus. [6] Pamatęs jį gu-
lintį ir patyręs, kad jis serga jau daug laiko, Jėzus
jį paklausė: Ar nori būti sveikas? [7] Ligonis jam
atsakė: Viešpatie, aš neturiu žmogaus, kurs, van-
deniui pajudėjus, įkeltų mane į tvenkinį, o kolei
aš pats nueinu, kitas įžengia pirm manęs. [8] Jėzus
jam tarė: Kelkis, imk savo guolį ir vaikščiok.
[9] Tas žmogus tuojau pasveiko, pasiėmė savo guolį
ir vaikščiojo.

Tą dieną buvo subata. [10] Todėl žydai sakė pagy- 19
dytajam: Šiandien subata, tau nedera neštis savo X
guolio. [11] Jis jiems atsakė: Tas, kurs mane pagydė,
man tarė: Imk savo guolį ir vaikščiok. [12] Jie jį pa-
klausė: Kas yra tas žmogus, kurs tau tarė: Imk
savo guolį ir vaikščiok? [13] Bet pagydytasis neži-
nojo, kas jis, nes Jėzus buvo pasitraukęs nuo susi-
rinkusios toje vietoje minios. [14] Paskui Jėzus
sutiko jį šventykloje ir jam tarė: Štai tu pasveikai,
jau nebenusidėk, kad tau neatsitiktų kas nors
piktesnio. [15] Tas žmogus nuėjo ir pasakė žydams,
kad tai buvo Jėzus, kurs jį pagydė.

[16] Žydai pradėjo persekioti Jėzų, kad jis tai buvo
padaręs subatoje. [17] Jėzus gi jiems atsakė: Mano
Tėvas veikia iki šiolei, ir aš veikiu. [18] Todėl žydai
dar labiau tykojo jo užmušti, nes jis ne tik ne-
šventė subatos, bet ir sakė savo Tėvą esant Dievą,
taip darydamas save lygų Dievui.

---

5. 17 T ė v a s v e i k i a . . . Dievas Tėvas veikia, palaikydamas savo apvaizda ir valdydamas savo tvarinius. Dievo Sūnus, kaip Tėvui lygus ir vienos su juo esmės, taip pat nesiliauja veikęs.

20 Taigi, atsakydamas Jėzus jiems tarė: [19] Iš tikrų-
X jų, iš tikrųjų, sakau jums, Sūnus negali nieko
daryti iš savęs, kaip tik tai, ką mato darant Tėvą:
nes ką tas daro, tai taip pat daro ir Sūnus. [20] Nes
Tėvas myli Sūnų ir jam parodo visa, ką pats daro;
jis jam parodys didesnių už šituos darbų, taip kad
jūs turėsite stebėtis. [21] Nes kaip Tėvas prikelia
numirusius ir atgaivina, taip ir Sūnus atgaivina,
ką nori. [22] Nes Tėvas nieko neteisia, bet visą teis-
mą pavedė Sūnui. [23] kad visi gerbtų Sūnų, kaip
gerbia Tėvą. Kas negerbia Sūnaus, tas negerbia
Tėvo, kurs yra jį siuntęs.
21 [24] Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, kas klauso
X mano žodžio ir tiki tam, kurs yra mane siuntęs,
tas turi amžinąjį gyvenimą ir neeina į teismą, bet
iš mirties pareina į gyvenimą. [25] Iš tikrųjų, iš
tikrųjų, sakau jums, ateina valanda ir dabar jau
yra, kada mirusieji išgirs Dievo Sūnaus balsą, ir
kurie išgirs, bus gyvi. [26] Nes kaip Tėvas turi
gyvenimą pats savyje, taip jis davė ir Sūnui turėti
gyvenimą pačiam savyje. [27] Jis davė jam taip pat
valdžios daryti teismą, nes jis žmogaus Sūnus.
[28] Nesistebėkite tuo, kad ateina valanda, kurią visi
esantieji kapuose išgirs Dievo Sūnaus balsą;

---

19 *Sūnus negali...* Iš šitų žodžių aiškiai pasirodo skirtumas tarp Dievo Sūnaus ir žmonių vaikų. Žmonių vaikai gali daug daryti, ko nedaro jų tėvai, ir ką daro tėvai, to nedaro vaikai. Kristus yra vienos su savo Tėvu prigimties ir todėl turi, kaip Dievas, tą pačią galią, tą pačią valią ir tą patį veikimą.

22 *Nes Tėvas...* Dievas Tėvas nieko neteisia skyrium nuo Sūnaus, bet teisia per savo Sūnų. Kristus tat, kaip Dievas ir žmogus, teis ir paskirs užmokestį visiems, kuriuos atpirko. — 24 *Neeina:* į amžiną pražuvimą pragare. — 25 *Mirusieji:* kurie yra dvasiškai mirę, todėl pagonys nusidėjėliai. Tuomet jie išgirs Jėzaus balsą ir, jei jo paklausys, galės laimėti amžinąjį gyvenimą. — 27 *Nes jis...* Dievas teikėsi išgelbėti žmones per Kristų-Žmogų; jis nori, kad per Kristų-Žmogų būtų atliktas ir paskutinis tų žmonių teismas.

[29] kurie gera darė, išeis prisikelti į gyvenimą, o
kurie pikta darė, — keltis į teismą. [30] Aš negaliu
nieko daryti pats iš savęs. Kaip girdžiu, taip teisiu,
ir mano teismas teisingas, nes aš nejieškau savo
valios, bet valios to, kurs yra mane siuntęs.

[31] Jei aš pats liudiju apie save, mano liudijimas
netikras. [32] Yra kitas, kurs liudija apie mane, ir
aš žinau, kad tas liudijimas, kurį apie mane
duoda, tikras. [33] Jūs esate siuntę pas Joną, ir jis
liudijo apie tiesą. [34] Aš neimu liudijimo iš žmo-
gaus, bet tai sakau, kad jūs būtumėte išgelbėti.
[35] Jis buvo degąs ir šviečiąs žiburys, bet jūs tik
trumpą laiką norėjote džiaugtis jo šviesa.

[36] Aš turiu liudijimą didesnį už Jono; nes darbai, 22
kuriuos man davė Tėvas ištesėti, tie patys darbai, X
kuriuos aš darau, liudija apie mane, kad mane
yra siuntęs Tėvas. [37] Tėvas, kurs yra mane siuntęs,
jis liudijo apie mane. Jūs niekados negirdėjote jo
balso ir nematėte jo išvaizdos. [38] Jūs net nepalai-
kėte savyje jo žodžio, nes netikite tam, kurį jis
yra siuntęs. [39] Jūs tyrinėjate Raštus, nes tariatės
juose turį amžinąjį gyvenimą; jie tai ir yra, kurie
liudija apie mane. [40] Bet jūs nenorite ateiti pas
mane, kad turėtumėte gyvenimą.

[41] Garbės iš žmonių aš nepriimu; [42] tačiau aš
pažįstu jus, kad jūs neturite savyje Dievo meilės.
[43] Aš atėjau savo Tėvo vardu, bet jūs manęs ne-
priimate; jei kitas ateis savo vardu, tą jūs priim-
site. [44] Kaip galite tikėti jūs, kurie imate garbės

---

29 Į gyvenimą: amžinąjį. — Į teismą: į amžinąją prapultį. —
34 Iš žmogaus: nors taip švento, kaip buvo Jonas Krikštytojas. — Bet tai sakau...: kad jūs, tikėdami Jono žodžiams, tikėtumėte į mane ir taip laimėtumėte išganymą. — 36 Nes darbai: Mesijo darbai, tarp kurių yra ir stebuklų darymas. — 38 Nepalaikėte...: Žydai turėjo parašytus Dievo žodžius šv. Rašte, bet tie žodžiai negyveno jų širdyse. — 44 Kaip... Kad kas

vieni iš kitų ir nejieškote garbės, kuri yra iš vieno
Dievo? [45] Nemanykite, kad aš jus kaltinsiu pas
Tėvą; jūsų kaltintojas yra Mozė, kuriuo jūs tikitės.
[46] Nes jei jūs tikėtumėte Mozei, juk tikėtumėte ir
man, nes jis rašė apie mane. [47] Bet jei jūs netikite
jo raštams, kaipgi jūs tikėsite mano žodžiams?

b) Stebuklingas duonos padauginimas ir ištyrimas mokytinių tikėjimo pažadėjimu gyvosios duonos

23/X 6. [1] Po to Jėzus nuvyko į anapus Galiliejos, tai
yra, Tiberijados jūros. [2] Jį sekė didelė žmonių
daugybė, nes jie matė stebuklus, kuriuos jis darė
ligoniuose. [3] Jėzus užėjo į kalną ir tenai atsisėdo
su savo mokytiniais. [4] Buvo arti žydų šventė, Velykos.
[5] Jėzus, pakėlęs akis ir pamatęs, kad pas jį
ateina didžiausia minia, tarė Pilypui: Iš kur pirksime
duonos, kad šitie galėtų pavalgyti? [6] Sakė gi
jis tai, mėgindamas jį, nes pats žinojo, ką darysiąs.
[7] Pilypas jam atsakė: Duonos už du šimtu
denarų jiems nebus gana, kad kiekvienas gautų
kokį truputį. [8] Tuomet vienas jo mokytinių, Simono
Petro brolis Andriejus, jam pasakė: [9] Čia
yra vienas vaikas, kurs turi penkis miežienės duonos
kepalus ir dvi žuvi; bet kas tai tokiai daugybei?
[10] Jėzus tačiau tarė: Susodinkite žmones. Toje
vietoje buvo daug žolės. Taigi, jie susėdo, visc
apie penkis tūkstančius vyrų. [11] Jėzus ėmė duoną
ir padėkojęs padalino sėdėjusiems; taip pat ir
žuvų, kiek kas norėjo. [12] Jiems pavalgius, jis tarė
savo mokytiniams: Surinkite, kas liko trupinių,
kad nepražūtų. [13] Taigi, jie surinko ir iš penkių

---

tikėtų, reikia nusižeminimo; kas jieško žmonių garbės, nesirūpina Dievo garbe, tam kelias į tikėjimą uždarytas.

6. [6] Mėgindamas: ištirdamas jo tikėjimą.

miežienės duonos kepalų pripylė dvylika pintinių
trupinių, kurie buvo likę pavalgius.
[14] Tie žmonės, pamatę, kad Jėzus buvo padaręs 24
stebuklą, sakė: Jis tikrai tas pranašas, kurs turi X
ateiti į pasaulį. [15] Bet Jėzus, žinodamas, kad jie
nori ateiti jo sugauti ir paskelbti jo karaliumi, vėl
pasitraukė pats vienas į kalną. [16] Vakarui atėjus,
jo mokytiniai nusileido pas jūrą. [17] Įsėdę laivan,
jie plaukė jūra į Kaparnaumą. Buvo jau sutemę,
bet Jėzus dar nebuvo pas juos atėjęs. [18] Tuo tarpu
jūra, dideliam vėjui pučiant, įsisiūbavo. [19] Nusiyrę
apie dvidešimt penkis ar trisdešimt varsnų, jie
pamatė Jėzų, einantį jūra ir besiartinantį į laivą.
Tuomet jie nusigando. [20] Bet jis jiems tarė: Tai
aš, nebijokite. [21] Jie mielu noru paėmė jį į laivą,
ir laivas tuojau buvo prie kranto, į kurį jie plaukė.

[22] Kitą dieną minia, stovėjusi anapus jūros, pa- 25
tyrė, kad tenai nebuvo kito laivo, kaip tik vienas, X
ir kad Jėzus nebuvo įsėdęs su savo mokytiniais į
laivą, nuplaukę gi buvo vieni mokytiniai. [23] Tuo
tarpu kiti laivai atplaukė iš Tiberijados prie tos
vietos, kurioje jie buvo valgę duonos, Viešpačiui
padėkojus. [24] Taigi, minia, matydama, kad tenai
nebebuvo nei Jėzaus, nei jo mokytinių, sėdo į
laivus, atvyko į Kaparnaumą ir ieškojo Jėzaus.
[25] Radę jį kitame jūros krante, jie jį klausė:
Rabbi, kada čia atvykai?

[26] Atsakydamas jiems, Jėzus tarė: Iš tikrųjų, iš
tikrųjų, sakau jums, jūs manęs ieškote, ne kad
matėte stebuklų, bet kad valgėte duonos ir buvote

---

14 Tas pranašas: pažadėtasis, visų laukiamas Pranašas. Mesijas.

24 Minia, matydama... Minia, pasilikusi anapus jūros, matė sėdant į laivą tiktai Jėzaus mokytinius. Kadangi kito laivo tenai nebuvo, tai minia spėjo Jėzų neperšiyrus per jūrą ir ieškojo jo. Neradus minia pati sėdo į laivus, atvykusius iš Tiberijados.

pasotinti. [27] Darbuokitės ne dėl žūnančio valgio,
bet dėl pasiliekančiojo amžinajam gyvenimui,
kurio jums duos žmogaus Sūnus; nes jį antspauda
pažymėjo Dievas Tėvas. [28] Tuomet jie jį paklausė:
Ką mes turime veikti, kad darytumėm Dievo dar-
bus? [29] Atsakydamas Jėzus jiems tarė: Tai yra
Dievo darbas, kad tikėtumėte į tą, kurį jis yra
siuntęs. [30] Tuomet jie jam sakė: Kokį gi tu darai
ženklą, kad mes matytumėm ir tau tikėtumėm?
ką tu darai? [31] Mūsų tėvai valgė tyruose manos,
kaip parašyta: *Jis davė jiems duonos iš
dangaus valgyti.* [32] Jėzus jiems atsakė: Iš
tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, ne Mozė davė
jums duonos iš dangaus, bet mano Tėvas duoda
jums tikrosios duonos iš dangaus. [33] Nes Dievo
duona ta, kuri nužengia iš dangaus ir duoda gy-
vybę pasauliui. [34] Tuomet jie jam tarė: Viešpatie,
duok mums visuomet tos duonos. [35] Jėzus jiems
atsakė: Aš gyvenimo duona; kas ateina pas mane,
tas nealks, ir kas tiki į mane, niekados netrokš.
26 [36] Bet aš jums sakiau, kad nors jūs ir matėte
X mane, tačiau netikite. [37] Visa, ką man Tėvas duoda,
ateis pas mane, ir ateinančio pas mane aš neiš-

---

27 *Darbuokitės...*: ieškokite dvasinio peno, kurs negenda, per kurį galima laimėti amžinasis gyvenimas ir kurį duoda Kristus. — *Nes ji...* Dievas Tėvas pažymėjo savo liudijimu, lyg antspauda, kad Jėzus, žmogaus Sūnus, yra žadėtasis ir laukiamasis Mesijas. Ženklas, duotas Jėzui Kristui, yra stebuklai, kuriuos jis daro. — 31 *Mūsų tėvai...* Žydai reikalauja, kad Jėzus padarytų kokį didžiausią stebuklą, kurs juos įtikintų, taip kaip Mozė savo laiku įtikino save esantį Dievo siųstą pranašą, kai, jam meldžiant, Dievas davė iš dangaus manos. — 35 *Aš gyvenimo duona*: nužengusi iš dangaus ir duodanti dvasinį gyvenimą; kas ateina pas mane tikėjimu, tas nealks. Taigi, duona čia vadinama tikėjimas; žemiau (48—59 eil.) Išganytojas kalbės apie Švenčiausiąją Komuniją ir duona vadins Švenčiausiąjį savo Kūno ir Kraujo sakramentą. — 36 *Sakiau, kad...* Jūs matėte stebuklus, kuriuos aš darau ir iš kurių turėjote pažinti, kad aš esu žadėtasis Mesijas, ir netikite.

stumsiu laukan. [38] Nes aš nužengiau iš dangaus ne
savo valios vykdyti, bet valios to, kurs yra mane
siuntęs. [39] Ta gi yra mane siuntusio Tėvo valia,
kad nieko iš to, ką jis yra man davęs, nepames-
čiau, bet kad tai prikelčiau paskutinę dieną. [40] Nes
ta yra mane siuntusio Tėvo valia, kad kiekvienas,
kurs mato Sūnų ir į jį tiki, turėtų amžinąjį gy-
venimą ir kad aš jį prikelčiau paskutinę dieną.

[41] Tuomet žydai murmėjo prieš jį, kad jis buvo
pasakęs: Aš esu gyvoji duona, kurs iš dangaus
nužengiau, [42] ir kalbėjo: Argi jis ne Juozapo sūnus,
Jėzus, kurio mes pažįstame tėvą ir motiną? Kaipgi
jis sako: Aš iš dangaus nužengiau? [43] Atsakyda-
mas Jėzus jiems tarė: Nemurmėkite tarp savęs.
[44] Niekas negali ateiti pas mane, jei Tėvas, kurs
yra mane siuntęs, jo nepatrauks, ir tą aš prikelsiu
paskutinę dieną. [45] Parašyta pas pranašus: *Visi
bus Dievo mokomi*. Kiekvienas, kurs girdė-
jo iš Tėvo ir suprato, ateina pas mane. [46] Tai
nereiškia, kad kas nors būtų matęs Tėvą; nes tik
kurs iš Dievo yra, tas matė Tėvą. [47] Iš tikrųjų, iš
tikrųjų, sakau jums, kas tiki į mane, tas turi
amžinąjį gyvenimą.

[48] Aš gyvenimo duona. [49] Jūsų tėvai valgė 27
tyruose manos ir mirė. [50] Šita yra duona, nužen- X
gianti iš dangaus, kad, kas jos valgys, nemirtų.
[51] Aš esu gyvoji duona, kurs iš dangaus nužengiau.

---

38 *Savo valios*: savo žmogiškosios prigimties valios.
44 *Jo nepatrauks*: apšviesdamas savo malone protą, pastūmėdamas valią. Žodis patraukti nereiškia čia prievartos, nes tik tuomet Dievo malonė žmogų patraukia, jei jis pats sutinka; jis gali tačiau nesutikti ir nepriimti malonės. — 45 *Kurs girdėjo iš Tėvo*, duodanäio savo malonės, *ir suprato*, sutikdamas su ta malone ir ją priimdamas. — 46 *Tai nereiškia*... Taip Išganytojas įspėja, kad kas nesuprastų girdėjimo iš Tėvo kūniškai, nes niekas nemato ir negirdi Tėvo, tiktai jo Sūnus, Jėzus Kristus.

52 Kas valgys tos duonos, bus gyvas per amžius;
o duona, kurios aš duosiu, yra mano kūnas dėl
pasaulio gyvybės. 53 Tuomet žydai ginčijosi tarp
savęs, sakydami: Kaip jis gali mums duoti val-
gyti savo kūną?
54 Jėzus gi jiems tarė: Iš tikrųjų, iš tikrųjų,
sakau jums, jei nevalgysite žmogaus Sūnaus kūno
ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje gyvenimo.
55 Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują,
tas turi amžinąjį gyvenimą, ir aš prikelsiu jį
paskutinę dieną. 56 Nes mano kūnas tikrai yra
valgis, ir mano kraujas tikrai yra gėrimas. 57 Kas
valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasi-
lieka manyje ir aš jame. 58 Kaip mane siuntė
gyvasis Tėvas, ir aš esu gyvas per Tėvą, taip ir
tas, kurs mane valgo, bus gyvas per mane. 59 Tai
yra duona, kuri nužengė iš dangaus. Su ja bus ne
kaip su mana, kurios jūsų tėvai valgė ir mirė.
Kas šitą duoną valgo, bus gyvas per amžius. 60 Tai
jis pasakė, mokydamas Kaparnaumo sinagogoje.
28 61 Daugelis jo mokytinių, tai išgirdę, sakė: Šitie
X žodžiai kieti, ir kas gali jų klausyti? 62 Jėzus,
žinodamas pats savyje, kad jo mokytiniai dėl to
murmėjo, jiems tarė: Tai jus piktina? 63 O jei jūs
matysite žmogaus Sūnų, užžengiantį ten, kur jis

---

52 *Dėl pasaulio...* Kūnas turi būti įduotas už žmonijos gyvenimą. — 54 *Neturėsite...*: neišliksite Dievo malonėje. — 54 *Jei nevalgysite...*: Kaip aš gyvenu, nes mane pagimdė gyvenąs savyje Tėvas, taip ir tas, kurs mane valgo, gyvens, nes aš gyvenu; gyvens per mane, gyvens gyvenimu, kurį aš suteiksiu. — 58 *Kaip mane...* Jėzus grįžta prie to, nuo ko prasidėjo kalba. Žydai reikalavo iš jo ženklo ir priminė maną, kuri buvo didelis ženklas, įrodąs Mozės pasiuntinybę. Išganytojas dabar sako, kad jis iš tikrųjų duodąs duonos, nužengiančios iš dangaus; ji tiek garbingesnė už maną, kiek dvasios gyvenimas viršija kūniškąjį, kiek amžinasis gyvenimas viršija mirtį.

63 *O jei...* Tam klausimui trūksta antrosios dalies: Ar ir tuomet netikėsite?

pirma buvo? 64 Dvasia yra, kuri gaivina, kūnas
nieko nepadeda. Žodžiai, kuriuos aš jums kalbė-
jau, yra dvasia ir gyvybė. 65 Bet tarp jūsų yra
tokių, kurie netiki. Nes Jėzus žinojo nuo pat
pradžios, kurie netikėjo ir kas jį įduosiąs. 66 Jis
dar sakė: Todėl aš jums sakiau: Niekas negali
ateiti pas mane, jei jam nebus mano Tėvo duota.
67 Nuo to meto daug jo mokytinių pasitraukė 29
šalin ir jau nebevaikščiojo su juo. 68 Taigi Jėzus X
tarė dvylikai: Ar ir jūs norite pasišalinti? 69 Jam
atsakė Simonas Petras: Viešpatie, pas ką mes
eisime? Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius. 70 Mes
įtikėjome ir žinome, kad tu Kristus, Dievo Sūnus.
71 Jėzus jiems atsakė: Ar ne aš jus, dvylika, pa-
sirinkau? Tačiau ir iš jūsų vienas yra velnias.
72 Kalbėjo gi jis apie Simono sūnų, Judą Iskari-
jotą; nes tas, būdamas vienas iš dvylikos, turėjo
jį įduoti.

c) Jėzus Jeruzalėje per Padangčių šventę

7. 1 Po to Jėzus vaikščiojo Galiliejoje; jis neno- 30
rėjo pasilikti Judiejoje, nes žydai ieškojo jo už- X
mušti. 2 Buvo arti žydų Padangčių šventė. 3 Tuo-
met jo broliai jam sakė: Eik iš čia ir keliauk į
Judieją, kad ir tavo mokytiniai matytų tavo dar-

---

64 Dvasia yra... Išganytojas paaiškina, kaip reikia suprasti augščiau (55 e.) paminėtus žodžius: Kas valgo mano kūną... Jis sako, kad kiekviename žmoguje yra tas dalykas, kuriuo žmogus gyvena ir veikia, kad kūnas be dvasios nieko negali padaryti. Todėl ir Kristaus kūnas, duodąs gyvenimą nėra tai kūnas be dvasios, bet kūnas su siela, gyvas — kūnas sujungtas su Žodžiu.

7. 2 Padangčių šventė. Ji ir dabar žydų švenčiama rudenį atsiminti ilgiems metams, išgyventiems Arabijos tyruose, jiems išėjus iš Egipto. Toms šventėms žydai pasidaro sau prie triobų padangčių, apdengia jas šakomis ir gyvena jose per aštuonias dienas. — 3 Broliai: artimiausieji giminaičiai.

bus, kuriuos darai. [4] Nes niekas nedaro nieko
slapčia, jei pats nori būti žinomas. Jei tu tai
darai, tai duokis pažinti save pasauliui. [5] Nes net
jo broliai netikėjo į jį. [6] Jėzus jiems atsakė: Mano
laikas dar neatėjo, o jums laikas visuomet patogus.
[7] Pasaulis negali laikyti jūsų neapykantoje,
manęs gi jis nekenčia, nes aš apie jį liudiju, kad
jo darbai pikti. [8] Jūs eikite į tą šventę, o aš į tą
šventę neeisiu, nes mano laikas dar nepilnas. [9] Tai
pasakęs, jis pasiliko Galiliejoje. [10] Jo broliams
išėjus, ir jis nuėjo į šventę, ne viešai, bet lyg
slapčia.

31 [11] Šventės dieną žydai ješkojo jo ir klausinėjo:
X Kur jis? [12] Minioje buvo apie jį daug šnekų. Vieni
tvirtino: Jis geras, o kiti sakė: Ne, jis suvedžioja
žmones. [13] Tačiau niekas nekalbėjo apie jį atvirai,
nes bijojo žydų.

[14] Jau šventėms įpusėjus, Jėzus atėjo į šventyklą
ir mokė. [15] Žydai stebėjosi ir sakė: Kaip jis
gali žinoti Raštą, kad jis nesimokė? [16] Jiems atsakydamas,
Jėzus tarė: Mano mokslas ne mano,
bet to, kurs yra mane siuntęs. [17] Jei kas norės
vykdyti jo valią, tas pažins, ar tas mokslas iš
Dievo, arba ar aš pats iš savęs kalbu.

1 [18] Kas pats iš savęs kalba, tas ješko savos gar-
Lapkričio bės; o kas ješko garbės to, kurs yra jį siuntęs,
tas tiesakalbis, ir jame nėra neteisybės. [19] Argi ne
Mozė davė jums įstatymą? tačiau nė vienas iš
jūsų nesilaiko įstatymo. [20] Kodėl jūs ješkote

---

[6] Mano laikas... Jėzus nežada eiti Jeruzalėn į tas šventes taip, kaip norėjo jo giminės, t. y., iškilmingai, nes jo laikas dar nebuvo atėjęs. Tas laikas turėjo, neilgai trukus, ateiti, ir tuomet Išganytojas ėjo į šventąjį miestą su iškilme, apstotas minios, kuri linksmai šaukė: Osanna Dovido sūnui. Dabar Jėzus norėjo eiti vienas, lyg slapčia, todėl ir neėjo su savo giminaičiais.

[20] Tu velnio...: piktoji dvasia pakišo tau tą mintį, būk kas nors norįs tave užmušti.

manęs užmušti? Minia atsakydama tarė: Tu vel-
nio apsėstas, kas tavęs ieško užmušti? [21] Atsaky-
damas Jėzus jiems tarė: Aš padariau vieną darbą,
ir jūs visi stebitės. [22] Juk Mozė davė jums api-
pjaustymą (ne kad jis būtų iš Mozės, bet iš tėvų),
ir jūs apipjaustote žmogų subatoje. [23] Jei žmogui
daromas apipjaustymas subatoje, kad neperžengus
Mozės įstatymo, tai kam jūs pykstate ant manęs,
kad aš visą žmogų pagydžiau subatoje? [24] Neteis-
kite pagal išvaizdą, bet darykite teisingą teismą.
[25] Kai kurie jeruzaliečiai sakė: Argi tai ne tas, 2/XI
kurio ieško užmušti? [26] Štai jis viešai kalba, ir
niekas jam nieko nesako. Argi jau vyresnieji
tikrai pažino, kad jis Kristus? [27] Bet apie šitą
mes žinome, iš kur jis; atėjus gi Kristui, niekas
nežinos, iš kur jis. [28] Taigi, Jėzus, mokydamas
šventykloje, garsiai šaukė: Ir mane jūs pažįstate
ir žinote, iš kur aš. Tačiau aš neatėjau pats sa-
vaime, bet tikėtinas yra tas, kurs mane siuntė,
kurio jūs nepažįstate. [29] Aš jį pažįstu, nes iš jo
esu, ir jis yra mane siuntęs. [30] Taigi, jie ieškojo
sugauti jį, bet niekas neištiesė prieš jį rankos, nes
jo valanda dar nebuvo atėjusi.
[31] Daugelis iš minios įtikėjo į jį ir sakė: Kada 3/XI
Kristus ateis, ar jis darys daugiau stebuklų, kaip
kad šitas daro? [32] Tokias minios šnekas apie jį
išgirdo parisiejai. Todėl vyriausieji kunigai ir

---

21 Vieną darbą: stebuklą. Žr. aug. 5, 8—10. — 22 Mozė davė... Žydai piktinosi, kad Jėzus pagydė žmogų subatoje, nežiūrėdamas šventos dienos, o jie patys, vykdydami įsakymą apie kūdikių apipjaustymą aštuntąją dieną, Mozės duotą, bet jau ir seniau žinomą, taip pat nesilaiko subatos, nes apipjausto subatoje. — 24 Pagal išvaizdą: paviršutiniškai, bet gerai dalyką ištyrę ir apsvarstę.

28 Mane jūs... Išskyrus gimimą iš Mergaitės, žydai žinojo visa apie Jėzų, kaip apie žmogų. Tačiau negana buvo tyrinėti jo kilmę, kaip žmogaus, nes tikrai buvo tas, kurs jį siuntė, Dievas Tėvas; to žydai nežinojo.

parisiejai siuntė tarnų jo sugauti. [33] Bet Jėzus
jiems sakė: Dar trumpą laiką aš esu su jumis;
paskui eisiu pas tą, kurs yra mane siuntęs. [34] Jūs
ieškosite manęs ir nerasite, nes, kur aš esu, jūs
negalite prieiti. [35] Tuomet žydai kalbėjosi tarp
savęs: Kur jis žada eiti, kad mes jo nerasime?
Argi jis eis pas išsiskirsčiusius tarp pagonių ir
mokys pagonis? [36] Ką reiškia tie žodžiai, kuriuos
jis pasakė: Jūs ieškosite manęs ir nerasite, ir:
Kur aš esu, ten jūs negalite prieiti?

4 [37] Paskutinę didžiąją švenčių dieną Jėzus stovėjo
XI ir šaukė, sakydamas: Jei kas trokšta, teateinie
pas mane ir tegul geria. [38] Kas tiki į mane, kaip
sako Raštas, iš to vidaus tekės gyvojo vandens
upės. [39] Sakė gi jis tai apie Dvasią, kurią turėjo
gauti tikintieji į jį; nes Dvasia dar nebuvo duota,
kadangi Jėzus dar nebuvo pagarbintas.

[40] Išgirdę tuos jo žodžius, kai kurie iš tos minios
sakė: Šitas tikrai pranašas: [41] Kiti sakė: Jis Kris-
tus. Bet kai kurie kalbėjo: Nejaugi Kristus ateitų
iš Galiliejos? [42] Argi Raštas nesako, kad Kristus
ateis iš Dovîdo ainijos ir iš Betliejaus miestelio,
iš kur buvo Dovîdas? [43] Taip kilo minioje dėl jo
nesutarimo. [44] Kai kurie iš jų norėjo jį sugauti,
bet nė vienas nepakėlė prieš jį rankos.

5 [45] Tarnai sugrįžo pas vyriausius kunigus ir pari-
XI siejus. Tie juos paklausė: Kodėl jo neatvedėte?
[46] Tarnai atsakė: Niekados žmogus nėra taip kal-
bėjęs, kaip tas žmogus. [47] Tuomet parisiejai jiems

---

33 Dar trumpą... Iki kančiai ir mirčiai buvo likę tik šeši mėnesiai. — 34 Negalite prieiti: į dangaus garbę, nes esate apsunkinti nuodėmėmis.

38 Kas tiki... Kas tiki į Jėzų, gauna didžiausių šv. Dvasios malonių, taip kad ne tik jo paties širdies troškimai esti patenkinami, bet ir tų jo gautų malonių vaisius, gerus darbus, pajunta ir kiti žmonės. Upės arba srovės reiškia didį apstumą.

tarė: Ar ir jūs davėtės apgaunami? 48 Argi kas
nors iš vyresniųjų ar iš parisiejų įtikėjo į jį?
49 Bet prakeikta ta minia, kuri nežino įstatymo!
50 Vienas iš jųjų tarpo, Nikodemas, — tas pats,
kurs buvo atėjęs pas jį nakčia, — atsiliepė: 51 Argi
mūsų įstatymas pasmerkia žmogų, jo pirma ne-
išklausinėjęs ir nežinant, ką jis yra daręs? 52 At-
sakydami jie jam tarė: Gal ir tu galiliejietis? Tyri-
nėk Raštus ir matyk, kad joks pranašas nekyla iš
Galiliejos. 53 Po to kiekvienas nuėjo namo.
8. 1 Jėzus išėjo į Alyvų kalną, 2 o auštant jis vėl 6
atėjo į šventyklą, ir visi žmonės susirinko prie jo; XI
jis atsisėdo ir juos mokė. 3 Tuo tarpu Rašto žino-
vai ir parisiejai atvedė pas jį moteriškę, sugautą
svetmoteriaujant. Jie pastatė ją į vidurį 4 ir jam
tarė: Mokytojau, šita moteriškė ką tik sugauta
svetmoteriaujant. 5 Įstatyme Mozė liepė mums
tokią užmušti akmenimis. O tu ką pasakysi? 6 Jie
tai sakė, gundydami jį, kad galėtų jį kaltinti. Bet
Jėzus, žemyn pasilenkęs, rašė pirštu žemėje. 7 Ka-
dangi jie nesiliovė jį klausę, jis atsitiesė ir jiems
tarė: Kas iš jūsų be nuodėmės, tegul pirmas meta
į ją akmenį. 8 Ir vėl pasilenkęs jis rašė žemėje.
9 Tai išgirdę, jie vienas po kito ėjo šalin, prade-
dant nuo vyresniųjų. Pasiliko vienas Jėzus ir
moteriškė, stovėjusi viduryje. 10 Vėl atsitiesęs, Jė-
zus jai tarė: Moteriške, kur tie, kurie tave kal-

---

49 Bet prakeikta... Žydų vyresnybė pyksta ant minios, kaltina ją, kad ji nežinanti įstatymo, ir keikia, kad ji įtikėjusi į netikrą pranašą. Bet tas prakeikimas grįžta ant jų pačių, nes jie nenorėjo įtikėti į tikrąjį pranašą.

8. 6 Gundydami. Parisiejai laukė, kad Jėzus, gailestingas nusidėjėliams, neskirs nusikaltusiai moteriškei baisios bausmės ir taip pasakys ką nors prieš įstatymą. — Rašė pirštu...: taip duodamas suprasti, kad jis nenori jiems atsakinėti; juk jie turėjo tam tikrų teisėjų, kurie galėjo nubausti paleistuvę.

tino? niekas tavęs nepasmerkė? [11] Ji atsakė: Nie-
kas, Viešpatie. Tuomet Jėzus jai tarė: Nė aš tavęs
nepasmerksiu; eik ir daugiau nebenusidėk.
7 [12] Jėzus vėl jiems kalbėjo, sakydamas: Aš pa-
XI saulio šviesa. Kas mane seka, nevaikščioja tamsy-
bėje; jis turės gyvenimo šviesos. [13] Bet parisiejai
jam tarė: Tu liudiji pats apie save; tavo liudijimas
netikras. [14] Jėzus atsakė ir jiems tarė: Nors aš ir
pats apie save liudiju, tačiau mano liudijimas yra
tikras; nes aš žinau, iš kur atėjau ir kur einu; o
jūs nežinote, iš kur ateinu ir kur einu. [15] Jūs tei-
siate, žiūrėdami kūno, aš nieko neteisiu; [16] bet, jei
aš teisiu, mano teismas tikras, nes aš ne vienas;
su manim yra, kurs mane siuntė, Tėvas. [17] Ir jūsų
įstatyme parašyta, kad dviejų žmonių liudijimas
tikras. [18] Aš esu, kurs pats apie save liudiju, ir
liudija apie mane Tėvas, kurs yra mane siuntęs.
[19] Tuomet jie paklausė jį: Kur tavo Tėvas? Jėzus
atsakė: Jūs nepažįstate nei manęs, nei mano Tėvo;
jei pažintumėte mane, pažintumėte juk ir mano
Tėvą. [20] Tuos žodžius Jėzus pasakė prie iždyno,
mokydamas šventykloje; ir niekas jo nesuėmė, nes
jo valanda dar nebuvo atėjusi.
8 [21] Tai Jėzus vėl jiems kalbėjo: Aš einu sau, o
XI

11 N ė a š . . . Išganytojas nepagiria čia nuodėmės; begalinis jo gailestingumas atleidžia kaltę, tačiau reikalauja pasitaisymo.

12 T a m s y b ė j e : paklydimų ir nuodėmių tamsybėje. Toks turės kelią rodančios ir vedančios į amžinąjį gyvenimą šviesos. — 13 N e t i k r a s : neturi vertės. — 14 N e s a š ž i n a u . . . : žinau, kad atėjau dangiškojo savo Tėvo siųstas ir kad sugrįšiu pas jį, todėl, kaip lygus Dievui Tėvui, galiu liudyti pats apie save. — N e ž i n o t e : iš savo kaltės, nes nenorite man tikėti. — 15 Ž i ū r ė d a m i k ū n o : taip, kaip iš viršaus akims rodosi. — 19 N e p a ž į s t a t e . . . Žydai nepažįsta Jėzaus, kaip Dievo, nes nenori tikėti į jį. Nepažindami Dievo Sūnaus, jie negali pažinti ir Tėvo, nes per Kristų ir Kristuje Dievas Tėvas aiškiau apsireiškė, veikdamas ir kalbėdamas per jį.

21 S a v o n u o d ė m ė j e: netikėdami į mane.

jūs ieškosite manęs ir mirsite savo nuodėmėje.
Kur aš einu, jūs negalite prieiti. 22 Tuomet žydai
tarė: Juk jis neužmuš pats savęs, nes pasakė: Kur
aš einu, jūs negalit prieiti? 23 Jis jiems atsakė: Jūs
esate iš žemybės, aš esu iš augštybės. Jūs esate iš
šio pasaulio, aš neesu iš šio pasaulio. 24 Todėl aš
jums pasakiau, kad jūs mirsite savo nuodėmėse,
nes, jei netikėsite, kad tai aš esu, jūs mirsite sa-
vo nuodėmėje. 25 Tuomet jie jį paklausė: Kas gi
tu esi? Jėzus jiems tarė: Kam čia aš jums ir be-
kalbu? 26 Daug aš turėčiau apie jus sakyti ir teisti.
Bet tas, kurs yra mane siuntęs, tiesakalbis; ir aš
kalbu pasauliui tai, ką esu iš jo girdėjęs. 27 Jie
nesuprato, kad jis jiems kalbėjo apie savo Tėvą,
Dievą. 28 Taigi Jėzus jiems tarė: Kai jūs augštyn
pakelsite žmogaus Sūnų, tuomet pažinsite, kad tai
aš esu ir kad pats iš savęs aš nieko nedarau, bet
taip kalbu, kaip pamokė mane Tėvas. 29 Kurs
mane siuntė, yra su manim; jis nepaliko manęs
vieno, nes aš visuomet tai darau, kas jam patinka.

30 Tai jam kalbant, daugelis įtikėjo į jį. 31 Taigi, 9/XI
tiems žydams, kurie į jį įtikėjo, Jėzus sakė: Jei
pasiliksite mano moksle, jūs būsite tikri mano
mokytiniai, 32 pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus
laisvus. 33 Jie atsakė: Mes Abraomo ainiai ir nieka-
dos nebuvome niekieno vergai. Kaipgi tu sakai:
Būsite laisvi? 34 Jėzus jiems atsakė: Iš tikrųjų, iš
tikrųjų, sakau jums, kiekvienas, kurs nusideda,
yra nuodėmės vergas. 35 Vergas ne amžinai pasi-
lieka namuose; sūnus pasilieka amžinai. 36 Jei tat

---

24 K a d t a i a š e s u : kad aš esu Mesijas, Dievo Sūnus. — 28 K a i . . . : kai prikalsite mane ant kryžiaus, iš stebuklų, kurie tuomet įvyks, pažinsite mane esant Mesiją. 32 L a i s v u s : nuo paklydimų ir nuodėmių. — 35 N e a m ž i n a i. Vergas ir tarnas priimamas į namus laikinai ir visuomet gali būti atstatytas. Sūnus pasilieka namuose, nes jam priklauso visi namai, kaip jo tėviškė.

sūnus padarys jus laisvus, jūs būsite tikrai laisvi.
[37] Aš žinau, kad jūs Abraomo vaikai, bet jūs ieš-
kote mane užmušti, nes mano mokslas netarpsta
jumyse. [38] Aš kalbu, ką mačiau pas mano Tėvą,
o jūs darote, ką matėte pas savo tėvą. [39] Jie atsi-
liepė ir jam tarė: Mūsų tėvas — Abraomas. Jėzus
jiems atsakė: Jei jūs Abraomo vaikai, darykite
Abraomo darbus. [40] Dabar jūs ieškote užmušti
mane, žmogų, kurs jums kalbėjau tiesą, kurią
girdėjau iš Dievo; taip Abraomas nedarė.
10 [41] Jūs darote savojo tėvo darbus. Tuomet jie jam
XI tarė: Mes neesame gimę iš paleistuvystės: turime
vieną tėvą, Dievą. [42] Jėzus jiems atsakė: Jei Dievas
būtų jūsų Tėvas, jūs juk mylėtumėte mane, nes
aš nuo Dievo išėjau ir atėjau. Aš ne pats savaime
atėjau; jis mane siuntė. [43] Kodėl nesuprantate
mano kalbos? Nes jūs negalite klausyti mano žo-
džių. [44] Jūsų tėvas velnias, ir jūs norite daryti
savo tėvo geismus. Jis buvo galvažudys nuo pat
pradžios ir nepasiliko tiesoje, nes nėra jame tiesos.
Kalbėdamas melą, jis kalba iš to, kas jojo, nes jis
melagis ir melo tėvas. [45] O man, kadangi aš sakau
tiesą, jūs netikite. [46] Kas iš jūsų gali įrodyti manyje
nuodėmę? Kada aš sakau jums tiesą, kodėl jūs ma-
nim netikite? [47] Kas yra iš Dievo, tas klauso Dievo
žodžių. Jūs todėl neklausote, kad neesate iš Dievo.
11 [48] Žydai atsakė ir jam tarė: Argi ne teisingai
XI

38 Ką matėte pas savo tėvą: kurs nėra mano Tėvas. Išganytojas sako, kad žydai ne Dievo mokslo klauso, bet piktosios dvasios. — 39 Abraomas: kurs buvo šventas ir kurio darbai buvo geri. — 41 Paleistuvystės. Paleistuvyste ir svetmoteryste čia ir daugelyje vietų kitur vadinama stabmeldystė. Žydai ginasi, būk jie atsitolinę nuo Dievo ir būk jų įpročiuose ir gyvenime pasireiškusi stabmeldystė. — 43 Jūs negalite: dėl didelio linkimo į pikta. — 44 Jis buvo...: nes melu ir apgavimu atvedė pirmuosius tėvus į nuodėmę ir buvo žmonėms priežastis kūno ir dvasios mirties. — Iš to, kas jojo: kas pasidarė jo prigimtis.

mes sakome, kad tu samarietis ir velnio apsėstas?
[49] Jėzus atsakė: Aš neesu velnio apsėstas, aš gerbiu
savo Tėvą, o jūs darote man negarbę. [50] Aš ne-
jieškau savo garbės; yra, kas jos jieško ir teisia.
[51] Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, jei kas laikys
mano žodžius, tas nematys mirties per amžius.
[52] Tuomet žydai tarė: Dabar mes žinome, kad tu
velnio apsėstas. Mirė Abraomas ir pranašai, o tu
sakai: Jei kas laikys mano žodžius, tas neragaus
mirties per amžius. [53] Argi tu didesnis už mūsų
tėvą Abraomą, kurs mirė? Ir pranašai taip pat
mirė. Kuo tu dediesi? [54] Jėzus atsakė: Jei aš pats
save garbinu, mano garbė niekai. Yra mano Tėvas,
kurs mane garbina, apie kurį jūs sakote, kad jis
esąs jūsų Dievas. [55] Bet jūs jo nepažįstate, o aš
pažįstu jį; ir jei sakyčiau, kad aš jo nepažįstąs,
būčiau lygus jums melagis. Bet aš jį pažįstu ir
laikau jo žodžius. [56] Jūsų tėvas Abraomas džiau-
gėsi, kad jis turėjo matyti mano dieną; jis ją matė
ir džiaugėsi. [57] Tuomet žydai jam tarė: Dar nė
penkių dešimtų metų nesulaukei ir matei Abrao-
mą? [58] Jėzus jiems atsakė: Iš tikrųjų, iš tikrųjų,
sakau jums, anksčiau, nekaip buvo Abraomas, aš
esu. [59] Taigi, jie ėmė akmenų, kad į jį mestų, bet
Jėzus pasislėpė ir išėjo iš šventyklos.

d) Pagydymas aklo gimusio

9. [1] Praeidamas Jėzus pamatė žmogų aklą gi- 12
musį. [2] Jo mokytiniai paklausė jį: Rabbi, kas nusi- XI
dėjo, šitas, ar jo gimdytojai, kad jis gimė aklas?

---

50 Yra, kas... Dievas Tėvas reikalauja, kad visi garbintų jo Sūnų ir neduodančius tinkamos garbės teis baisiu teismu. — 51 Nematys mirties: nebus iš jo atimta malonė ir amžinasis gyvenimas danguje. — 55 Nepažįstate: iš jūsų gyvenimo ir darbų nesimato, kad jį pažintumėte. — 56 Mano dieną: dieną mano atėjimo į šį pasaulį. — Matė: pasilikdamas mirusiųjų buveinėje, kur teisiųjų sielos laukė Mesijo atėjimo.

[3] Jėzus atsakė: Nei šis nenusidėjo, nei jo gimdy-
tojai, bet — kad pasireikštų jame Dievo darbai.
[4] Man reikia daryti darbai to, kurs mane siuntė,
kolei yra diena; ateina naktis, kada niekas nebe-
galės nieko daryti. [5] Kolei aš tebeesu pasaulyje, aš
esu pasaulio šviesa. [6] Tai pasakęs, jis spjovė žemėn,
padarė iš seilių purvo, patepė purvu jo akis [7] ir
jam tarė: Eik, nusipräusk Siloės tvenkinyje (išver-
tus tai reiškia Siųstasis). Jis nuėjo, nusiprausė ir
parėjo regįs. [8] Kaimynai ir kurie buvo jį matę
anksčiau, nes jis buvo elgeta, klausė: Ar tai ne
tas pats, kurs sėdėdavo ir elgetaudavo? Kiti sakė:
Tai jis. [9] Kiti vėl: Visai ne, tik į aną panašus. O
jis pats sakėsi: Tai aš. [10] Tuomet jie jį klausė: Kaip
tau atsivėrė akys? [11] Jis atsakė: Tas žmogus, kurs
vadinasi Jėzus, padarė purvo, patepė mano akis ir
man tarė: Eik į Siloės tvenkinį ir nusiprausk. Aš
nuėjau, nusiprausiau ir regiu. [12] Jie jį paklausė:
Kur jis? Jis atsakė: Nežinau.
13 [13] Jie nuvedė buvusįjį akląjį pas parisiejus.
XI [14] Buvo gi subata, kada Jėzus padarė purvo ir at-
vėrė jo akis. [15] Taigi, parisiejai vėl jį klausė, kaip
jis praregėjęs. Jis jiems atsakė: Jis padėjo man ant
mano akių purvo, aš nusiprausiau ir regiu. [16] Tuo-
met kai kurie parisiejai sakė: Tas žmogus ne iš
Dievo, nes nelaiko subatos. Kiti kalbėjo: Kaip
galėtų žmogus nusidėjėlis daryti tokių stebuklų?
Taip kilo tarp jų nesutarimas. [17] Jie vėl klausė
akląjį: Ką tu sakai apie tą, kurs atvėrė tau akis?
Jis atsakė: Tai pranašas. [18] Tačiau žydai nenorėjo
tikėti, kad jis būtų buvęs aklas ir praregėjęs, iki
nepasišaukė praregėjusio gimdytojų. [19] Jie juos
klausė, sakydami: Ar šitas jūsų sūnus, apie kurį

9. 4 Kolei yra diena: iki aš gyvenu čia žemėje, šiame gyvenime. Naktis yra laikas po mirties.

jūs sakote, kad jis gimęs aklas? Tai kaipgi jis
dabar regi? [20] Jo gimdytojai jiems atsakė ir tarė:
Mes žinome, kad šitas mūsų sūnus ir kad jis yra
gimęs aklas; [21] kaipgi jis dabar regi, mes neži-
nome; nežinome taip pat, kas atvėrė jo akis;
klauskite jį patį; jis užaugęs, tegu kalba pats už
save. [22] Jo gimdytojai taip sakė, nes bijojo žydų;
nes žydai jau buvo susitarę tą, kas išpažintų jį
esant Kristų, išmesti iš sinagogos. [23] Todėl jo gim-
dytojai pasakė: Jis jau užaugęs, klauskite jį patį.
[24] Dabar jie vėl pasišaukė žmogų, kurs buvo 14
buvęs aklas, ir jam tarė: Duok Dievui garbę. Mes XI
žinome, kad tas žmogus nusidėjėlis. [25] Bet jis jiems
atsakė: Ar jis nusidėjėlis, aš nežinau; viena žinau,
kad aš buvau aklas, o dabar regiu. [26] Tuomet jie
vėl jį klausė: Ką jis tau padarė? kaip tau atvėrė
akis? [27] Jis atsakė: Sakiau jau jums, ir girdėjote;
kam vėl norite išgirsti? Ar ir jūs norite būti jo
mokytiniais? [28] Bet jie ėmė keikti jį ir sakė: Tu
būk jo mokytinis, o mes esame Mozės mokytiniai.
[29] Mes žinome, kad Mozei yra kalbėjęs Dievas; o
iš kur šitas, mes nežinome. [30] Atsiliepdamas žmo-
gus jiems tarė: Tai ir nuostabu, kad jūs nežinote,
iš kur jis; o juk jis atvėrė man akis. [31] Tačiau
mes žinome, kad Dievas nusidėjėlių neišklauso;
bet jei kas yra Dievo garbintojas ir daro jo valią,
tą išklauso. [32] Nuo amžių negirdėta, kad kas būtų
atvėręs aklo gimusiojo akis. [33] Jei jis nebūtų iš
Dievo, nieko nebūtų galėjęs padaryti. [34] Atsaky-
dami jie jam tarė: Tu visas esi gimęs nuodėmėse
ir nori mus mokyti; ir išmetė jį laukan.
[35] Jėzus išgirdo, kad jie buvo išmetę jį laukan, 15
XI

---

22 Išmesti...: atskirti nuo tikinčiųjų žydų. — 24 Duok... Žydai reikalauja, kad pagydytasis nelaikytų Jėzaus pranašu, tik nusidėjėliu, kurs sulaužė subatos poilsį. Taip jis pripažintų jų tariamąją tiesą ir pagarbintų Dievą.

ir sutikęs jį paklausė: Ar tu tiki į Dievo Sūnų?
[36] Atsakydamas jis tarė: Kas jis, Viešpatie, kad aš
į jį tikėčiau? [37] Jėzus jam tarė: Tu jį matai; kursai
kalba su tavim, tai tas. [38] Jis tarė: Tikiu, Viešpatie,
ir parpuolęs pagarbino jį. [39] Tuomet Jėzus tarė:
Teismui aš atėjau į šį pasaulį, kad aklieji regėtų
ir regintieji apaktų. [40] Kai kurie prie jo buvusieji
parisiejai tai išgirdo ir jį paklausė: Ar ir mes
esame akli? [41] Jėzus jiems tarė: Jei būtumėte akli,
neturėtumėte nuodėmės; dabar gi jūs sakote: Mes
regime. Taigi, jūsų nuodėmė pasilieka.

16 **10.** [1] Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, kas ne
XI pro duris įeina į avidę, bet pro kitur įkopia, tas
vagis ir galvažudys. [2] Kas gi pro duris įeina, tas
avių ganytojas. [3] Tam durininkas atidaro, ir avys
klauso jo balso; jis įvardžiai šaukia savo avis ir
jas išveda. [4] Išvedęs savo avis, jis eina pirm jų,
ir avys jį seka, nes pažįsta jo balsą. [5] O svetimo
jos neseks ir bėgs nuo jo, nes nepažįsta svetimųjų
balso. [6] Tą prilyginimą Jėzus pasakė jiems, bet jie
nesuprato, ką jis jiems norėjo pasakyti.

[7] Taigi, Jėzus vėl jiems tarė: Iš tikrųjų, iš tik-
rųjų, sakau jums, aš avių durys. [8] Visi, kurie pirm
manęs atėjo, yra vagys ir galvažudžiai, tai ir avys
jų neklausė. [9] Aš durys. Kas per mane įeina, bus

---

39 Kad aklieji... Čia kalbama apie dvasinį regėjimą ir aklumą. Neregintieji, kurie gauna šviesos, yra žmonės nuolankios širdies. Jie supranta neturį išganymo mokslo, jo trokšta ir gauna jo. Šio pasaulio regintieji yra tie, kurie mano, būk jie neprivalą daugiau mokslo. Nepriimdami Jėzaus Kristaus šviesos, jie pasilieka savo dvasiniame aklume. — 41 Jei būtumėte...: jei tikrai būtumėte be mokslo, nežinotumėte Rašto, kurs apie mane moko, nebūtumėte kalti. Bet jūs giriatės savo mokslu, tačiau nenorite į mane tikėti, todėl pasiliekate nusidėjimuose.

10. 6 Jiems: parisiejams. — 9 Įeis ir išeis: gyvens ramiai, be pavojaus. — Ras ganyklos: ras dvasios maisto: Kristaus mokslą ir šv. sakramentus, reikiamus išganymui laimėti.

išgelbėtas. Jis įeis ir išeis, ir ras ganyklos. [10] Vagis
ateina tiktai vogti ir žudyti ir naikinti. Aš atėjau,
kad turėtų gyvenimo ir apsčiau turėtų.
[11] Aš gerasis ganytojas. Gerasis ganytojas duoda 17
savo gyvybę už savo avis. [12] Samdinys, kurs ne XI
ganytojas, kuriam avys ne savos, pamatęs atei-
nantį vilką, palieka avis ir bėga; vilkas grobia ir
išvaiko avis. [13] Samdinys bėga, nes jis samdinys,
ir jam nerūpi avys. [14] Aš gerasis ganytojas; aš
pažįstu savąsias, ir manosios pažįsta mane, [15] taip
kaip pažįsta mane Tėvas, ir aš pažįstu Tėvą. Todėl
aš guldau savo gyvybę už savo avis. [16] Aš turiu ir
kitų avių, kurios ne iš šitos avidės; man reikia ir
jos atvesti; jos klausys mano balso, ir bus viena
avidė ir vienas ganytojas. [17] Todėl Tėvas mane
myli, kad aš guldau savo gyvybę, kad vėl ją im-
čiau. [18] Niekas negali atimti jos iš manęs, bet aš
ją guldau pats savaime. Aš turiu galios ją guldyti
ir turiu galios vėl ją imti. Tokį įsakymą aš esu
gavęs iš savo Tėvo. [19] Tarp žydų vėl kilo nesutari-
mas dėl šitų žodžių. [20] Daugelis jų sakė: Jis velnio
apsėstas ir nustojo proto; kam jo klausote? [21] Kiti
sakė: Tai ne velnio apsėstojo žodžiai; argi gali
velnias atverti aklųjų akis?

e) Jėzus dievnamio pašventinimo šventėje Jeruzalėje

[22] Jeruzalėje buvo dievnamio pašventinimo 18
šventė. Buvo žiema. [23] Jėzus vaikščiojo šventyk- XI

---

16 *Ne iš šitos avidės.* Avys ne iš šitos avidės yra pagonys; jie Sen. Testamente nepriklausė Dievo Bažnyčiai (Eklezijai). — *Klausys mano balso:* skelbiant mano mokslą apaštalams ir kitiems mokytiniams. — 17 *Imčiau:* prisikeldamas trečiąją dieną iš numirusiųjų. — 18 *Negali:* jei aš nesutiksiu.

22 *Dievnamio pašventinimo.* Metinės Jeruzalės dievnamio pašventinimo sukaktuvės buvo švenčiamos su nemaža iškilme gruodžio mėnesyje.

loje, Saliamono prieangyje. [24] Tenai žydai apstojo
jį ir jam sakė: Iki kolei tu laikysi mus netikry-
bėje? Jei tu Kristus, pasisakyk mums atvirai.
[25] Jėzus jiems atsakė: Aš jums sakiau, tik jūs neti-
kite. Darbai, kuriuos aš darau savo Tėvo vardu,
tie liudija apie mane. [26] Bet jūs netikite, nes nee-
sate iš mano avių tarpo. [27] Mano avys klauso
mano balso; aš jas pažįstu, ir jos seka mane. [28] Aš
joms duodu amžinąjį gyvenimą, ir jos nepražus
per amžius; niekas neišplėš jų iš mano rankos.
[29] Ką man davė mano Tėvas, tai už viską didesnis
dalykas, ir to niekas negali išplėšti iš mano Tėvo
rankos. [30] Aš ir Tėvas esame vienas.
19 [31] Tuomet žydai pasiėmė akmenų, kad jį užmuštų.
XI [32] Jėzus jiems atsakė: Aš jums parodžiau daug
gerų darbų iš savo Tėvo; už kurį iš jų jūs norite
užmušti mane akmenimis? [33] Žydai jam atsakė: Ne
dėl gero darbo mes tave mušame, bet dėl piktžo-
džiavimo ir kad tu, būdamas žmogus, pats de-
diesi Dievu. [34] Jėzus jiems atsakė: Argi neparašyta
jūsų įstatyme: Aš tariau: jūs dievai. [35] Jei jis
pavadino dievais tuos, kuriems buvo suteiktas
Dievo žodis, — Raštas gi negali būti panaikintas, —
[36] tai ar dera jums sakyti tam, kurį Tėvas pa-
šventino ir siuntė į pasaulį: Tu piktžodžiauji, dėl
to kad aš pasakiau: Aš Dievo Sūnus? [37] Jei aš
nedarau savo Tėvo darbų, netikėkite manim. [38] Bet
jei aš darau ir jei nenorite manim tikėti, tai tikė-

---

29 Už viską didesnis: Visų didžiausias dalykas, Dievo Tėvo duotas Jėzui Kristui, yra dieviškoji prigimtis.

34 Įstatyme. Įstatymu čia pavadinta visas šv. Raštas. Išganytojas primena 81. psalmės žodžius, kur neteisūs teisėjai ir valdininkai vadinami dievais dėl to tik, kad jie buvo gavę sau valdžios iš Dievo. — 35 Jei jis pavadino... Kristaus įrodinėjimas čia toks: Jei teisėjai, valdininkai buvo Sen. Test. vadinami dievais ir niekas tuo nesipiktino, tai kokią teisę turi žydai užpuldinėti Jėzų, jei jis, Dievo Tėvo pašvęstas ir į pasaulį atsiųstas, vadina save Dievu.

kite darbams, kad pažintumėte ir įsitikintumėte,
kad Tėvas yra manyje ir aš Tėvuje. 39 Tuomet jie
ješkojo jį nutverti, bet jis ištrūko jiems iš rankų.
40 Jis vėl nuėjo į anapus Jordano, į tą vietą, kur
Jonas pirmą kartą krikštijo, ir pasiliko tenai.
41 Daugelis ateidavo pas jį ir sakydavo: Nors Jonas
nepadarė jokio stebuklo, 42 tačiau, ką Jonas sakė
apie šitą, buvo tiesa. Taip daugelis įtikėjo į jį.

f) Prikėlimas iš numirusiųjų Lozoriaus

11. 1 Buvo vienas ligonis, Lozorius, iš Marijos ir 20
jos sesers Mortos kiemo, Betanijos. 2 (Marija gi XI
buvo ta pati, kuri patepė Viešpatį tepalu ir nu-
šluostė jo kojas savo plaukais; jos tai brolis Lozo-
rius sirgo). 3 Taigi, jo seserys siuntė pas jį ir saky-
dino: Viešpatie! Štai tas, kurį tu myli, serga.
4 Išgirdęs Jėzus jiems tarė: Ta liga ne mirčiai, bet
Dievo garbei, kad per ją būtų pašlovintas žmogaus
Sūnus. 5 Jėzus mylėjo Mortą, jos seserį Mariją ir
Lozorių. 6 Išgirdęs jį sergant, jis tuo tarpu pasiliko
dvi dieni toje pačioje vietoje; 7 joms praslinkus,
jis tarė savo mokytiniams: Eikime vėl į Judieją.
8 Mokytiniai jam sakė: Mokytojau, žydai ką tik
ješkojo tavęs užmušti akmenimis, ir tu vėl tenai
eini? 9 Jėzus atsakė: Ar ne dvylika valandų turi
diena? Jei kas vaikščioja dieną, nesuklumpa, nes
mato šio pasaulio šviesą; 10 bet jei vaikščioja naktį,
suklumpa, nes nėra jame šviesos. 11 Taip jis pasakė
ir po to jiems tarė: Mūsų prietelis Lozorius miega,

---

11. 4 Ta liga . . . : t. y., iš tos ligos nebus tokios mir-
ties, kaip visiems žmonėms atsitinka, nes Lozorius turėjo
būti tuojau prikeltas iš numirusiųjų. — 9 Diena.
Diena yra laikas, kurį Dievas skiria žmogui gyventi čia
žemėje. Išganytojas žino, kada ateis jo žemiškojo gyve-
nimo galas. Pirm to meto jam nieko nepadarys žydai.

bet aš einu jo pažadinti iš miego. [12] Tuomet jo
mokytiniai jam tarė: Viešpatie, jei miega, bus
sveikas. [13] Jėzus kalbėjo apie jo mirtį, o jie turė-
jo galvoje užmigimą paprastu miegu. [14] Tuomet Jė-
zus jau aiškiai jiems pasakė: Lozorius mirė, [15] ir
dėl jūsų, — kad tikėtumėte, — aš džiaugiuos, jog
nebuvau tenai. Bet eikime pas jį. [16] Tuomet Tomas,
vadinamas Dvynas, tarė kitiems mokytiniams: Ei-
kime ir mes mirti su juo.
21 [17] Atėjęs Jėzus rado jį jau keturias dienas gu-
XI lintį kape. [18] (Betanija buvo arti Jeruzalės, apie
penkiolika varsnų atstu nuo jos). [19] Daug žydų
buvo atėję pas Mortą ir Mariją jųdviejų paguosti
dėl jų brolio. [20] Morta, kaip tik išgirdo, kad Jėzus
ateina, išėjo jo pasitikti, o Marija pasiliko namie.
[21] Morta tarė Jėzui: Viešpatie, kad būtumei čia
buvęs, mano brolis nebūtų miręs. [22] Bet ir dabar aš
žinau, kad Dievas tau duos, ko tik tu Dievą pa-
prašysi. [23] Jėzus jai tarė: Tavo brolis prisikels.
[24] Morta jam atsakė: Žinau, kad jis prisikels prisi-
kėlime, paskutinę dieną. [25] Jėzus jai tarė: Aš prisi-
kėlimas ir gyvybė; kas tiki į mane, nors ir būtų
miręs, bus gyvas, [26] ir kiekvienas, kurs gyvas ir
į mane tiki, nemirs per amžius. Ar tai tiki? [27] Ji
jam atsakė: Taip, Viešpatie, aš tikiu, kad tu Kris-
tus, gyvojo Dievo Sūnus, kurs atėjai į šį pasaulį.
[28] Tai pasakius, ji nuėjo ir pašaukė savo seserį
Mariją, tylomis sakydama: Mokytojas čia ir tave
šaukia. [29] Kaip tik ji išgirdo, greitai atsikėlė ir ėjo
pas jį. [30] Nes Jėzus dar nebuvo įėjęs į kiemą; jis
dar tebebuvo toje pačioje vietoje, kur jį buvo
pasitikus Morta. [31] Žydai, kurie buvo su ja na-
muose ir ramino ją, pamatę, kad Marija greitai

---

[16] T o m a s. Žydiškas to apaštalo vardas reiškia tą pat, ką ir graikiškas Didimos, t. y., Dvynas, nes, anot padavimo, jis buvo gimęs drauge su savo seserimi, vardu Lizija.

atsikėlė ir išėjo, sekė ją, sakydami: ji eina pas
kapą verkti tenai. [32] Kaip tik Marija atėjo, kur
buvo Jėzus, ir jį pamatė, puolė jam po kojų ir
jam tarė: Viešpatie, kad būtumei čia buvęs, mano
brolis nebūtų miręs.

[33] Tuomet Jėzus, pamatęs ją verkiančią ir atė- 22
jusius su ja žydus verkiančius, susigraudino dva- XI
sioje ir pats save sujaudino. [34] Jis tarė: Kur jį
padėjote? Jie jam atsakė: Viešpatie, eik ir pasi-
žiūrėk. [35] Jėzus apsiašarojo. [36] Todėl žydai kalbėjo:
Štai, kaip jis jį mylėjo. [37] O kai kurie iš jų sakė:
Ar tas, kurs atvėrė akis aklam gimusiam, negalėjo
padaryti, kad šitas nebūtų miręs?

[38] Jėzus, vėl susigraudinęs pats savyje, priėjo
prie kapo. Buvo tai ola, uždaryta akmenimi. [39] Jė-
zus tarė: Atimkite akmenį. Mirusiojo sesuo Morta
jam atsakė: Viešpatie, jau dvokia, nes jau ketu-
rias dienas guli. [40] Jėzus jai tarė: Argi aš tau
nesakiau, kad, jei tikėsi, išvysi Dievo garbę.

[41] Atritus akmenį, Jėzus pakėlė augštyn akis ir
tarė: Tėve, dėkoju tau, kad mane išklausei. [42] Aš,
tiesa, žinojau, kad tu visuomet mane išklausai; bet
tai pasakiau dėl čia aplinkui stovinčių žmonių, kad
jie tikėtų, jog tu esi mane siuntęs. [43] Tai pasakęs, jis
sušuko garsiu balsu: Lozoriau, išeik laukan. [44] Nu-
mirėlis tuojau išėjo surištomis raiščiais kojomis ir
rankomis, ir jo veidas buvo aprištas skepeta. Jėzus
jiems tarė: Atraišiokite jį ir leiskite eiti.

[45] Daugelis žydų, kurie buvo atėję pas Mariją ir 23
Mortą ir buvo matę, ką Jėzus padarė, įtikėjo į jį. XI
[46] Bet kai kurie iš jų nuėjo pas parisiejus ir jiems

---

33 *Pats save sujaudino*, nes nors kaip žmogus turėjo paprastą žmonėms jautrumą, bet jo jausmų pasireiškimas visai klausė jo dieviškosios prigimties. — 44 *Atraišiokite...* Lavonai, žydų papročiu, buvo įvyniojami į paklodes.

pasakė, ką Jėzus buvo padaręs. [47] Taigi, vyriausieji
kunigai ir parisiejai surinko tarybą ir kalbėjo: Ką
darysime, kadangi tas žmogus daro daug stebuklų?
[48] Jei paliksime jį taip, visi įtikės į jį; ateis ro-
mėnai ir atims mūsų kraštą ir tautą. [49] Vienas iš
jų, vardu Kajipas, būdamas tais metais vyriau-
siuoju kunigu, jiems tarė: Jūs nieko nežinote [50] ir
neapsvarstote, kad jums geriau, jei vienas žmogus
mirs už tautą, kaip kad visa tauta pražūtų. [51] Tai
jis pasakė ne pats savaime, tik, būdamas tais
metais vyriausiuoju kunigu, pranašavo, kad Jėzus
turėjo mirti už tautą [52] ir ne tik už tautą, bet ir
kad surinktų draugėn išsklaidytuosius Dievo vai-
kus. [53] Nuo tos dienos jie buvo nusistatę jį užmušti.
[54] Todėl Jėzus nebevaikščiojo viešai tarp žydų,
bet išėjo į šalį arti tyrų, į miestą, kurs vadinamas
Efremu. Tenai jis pasiliko su savo mokytiniais.
[55] Buvo arti žydų Velykos, ir daugelis iš tos šalies
atėjo prieš Velykas į Jeruzalę savęs pasišventinti.
[56] Jie ieškojo Jėzaus ir, stovėdami šventykloje,
kalbėjosi tarp savęs: Kaip jums rodosi, ar jis
neateis į šventes? Vyriausieji kunigai ir parisiejai
buvo davę paliepimą pasakyti, jei kas sužinotų,
kur jis esąs, kad jie galėtų jį sugauti.

---

51 T a i j i s p a s a k ė ... Kajipas, nekęsdamas Jėzaus, pataria jį nužudyti, kad žydų tautos valdymas pasiliktų parisiejų ir sadukiejų rankose. Dievas norėjo, kad Kajipas, duodamas savo patarimą nužudyti Jėzų, išreikštų jį tokiais žodžiais, kuriais drauge pranašautų, pats to nesuprasdamas, apie Jėzaus mirtį visiems žmonėms nuo amžinosios prapulties atpirkti. — 52 N e t i k ... Jėzus turėjo mirti ne tiktai už žydus, bet už visus žmones, kad įvyktų jo žodžiai apie avis ne iš šios avidės, kurios jam reikėjo atvesti. Žr. aug. 10, 16. — 55 P a s i š v e n t i n t i : prisirengti šventėms, maldomis, atnašomis ir kitomis apeigomis išsilaisvinant nuo susitepimo, kurs galėjo juose būti dėl peržengimo įstatymo paliepimų. — 56 Š v e n t y k l o j e : šventyklos šventoriuje, nes į pačią šventyklą tik kunigai teįeidavo.

3. Galingas Kristaus garbės pasireiškimas jo viešojo gyvenimo pabaigoje

12. [1] Šešiomis dienomis pirm Velykų Jėzus atėjo 24
į Betaniją, kur gyveno buvęs numiręs ir Jėzaus XI
prikeltas Lozorius. [2] Tenai jam iškelta pokylis.
Morta tarnavo, Lozorius buvo vienas iš sėdėjusių
drauge su juo prie stalo, [3] o Marija ėmė brangaus
tikrojo nardo tepalo svarą, patepė Jėzaus kojas ir
nušluostė jo kojas savo plaukais. Namai pasidarė
pilni tepalo kvapo. [4] Tuomet vienas iš jo moky-
tinių, Judas Iskarijotas, kurs turėjo jį įduoti, tarė:
[5] Kodėl neparduota to tepalo už tris šimtus dena-
rų ir neatiduota beturčiams? [6] Pasakė gi jis tai, ne
kad jam būtų rūpėję beturčiai, bet kad buvo vagis
ir, laikydamas piniginę, pasisavindavo, kas į ją
buvo įdedama. [7] Bet Jėzus atsakė: Palikite ją, nes
ji tai palaikė mano laidotuvių dienai. [8] Beturčių
jūs visuomet turite savo tarpe, o mane nevisuo-
met turite.

[9] Didelė žydų minia patyrė jį tenai esant ir atėjo 25
ne tik dėl Jėzaus, bet taip pat pamatyti Lozoriaus, XI
kurį jis buvo prikėlęs iš numirusiųjų. [10] Todėl
vyriausieji kunigai nutarė užmušti ir Lozorių,
[11] nes dėl jo daug žydų ėjo ir tikėjo į Jėzų.

[12] Kitą dieną didelė minia, kuri buvo atėjusi į
šventes, išgirdusi Jėzų ateinant į Jeruzalę, [13] pa-
siėmė palmių šakų, išėjo jam priešais ir šaukė:
Osanna, pagirtas, kurs ateina Vieš-
paties vardu, Izraėlio karalius! [14] Jėzus, radęs
asilaitį, sėdosi ant jo, kaip parašyta: [15] Nebijok,
Siono dukterie; štai tavo karalius
ateina, sėdėdamas ant asilaičio. [16] Jo

---

12. [2] Tenai: pas Simoną Raupsuotąjį. Žr. 26, 6 ir tol. — [3] Tikrojo nardo. Plg. Mk 14, 3.
[16] Nesuprato. Mokytiniai iškilmingo Kristaus įėji-

mokytiniai pradžioje tai nesuprato, bet, kai Jėzus
buvo pašlovintas, jie atsiminė, kad tai buvo apie
jį parašyta, ir jie buvo jam tai padarę. [17] Taip tat
liudijo apie jį minia, kuri buvo su juo, kada jis
pašaukė iš kapo Lozorių ir prikėlė jį iš numiru-
siųjų. [18] Todėl taip pat minia išėjo jo pasitikti, nes
jie buvo girdėję jį padarius tą stebuklą. [19] O pari-
siejai kalbėjosi tarp savęs: Matote, kad mes nieko
negalime padaryti; štai visi žmonės eina paskui jį.
26 [20] Tarp tų, kurie buvo atėję pagarbinti šventėse,
XI buvo kai kurie pagonys. [21] Jie priėjo Pilypą, kurs
buvo iš Betsajidos Galiliejoje, ir prašė jį, saky-
dami: Tamsta, mes norėtumėm pamatyti Jėzų.
[22] Pilypas atėjo ir pasakė Andriejui, Andriejus gi
ir Pilypas pasakė tai Jėzui. [23] Jėzus atsakė jiems,
tardamas: Atėjo valanda, kad žmogaus Sūnus būtų
pagarbintas. [24] Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums,
jei kviečių grūdas nekris į žemę ir nebus apmiręs,
[25] jis pasilieka vienas, o jeigu jis bus apmiręs, jis
neša daug vaisiaus. Kas myli savo gyvybę, tas
praras ją, ir kas nekenčia savo gyvybės šiame
pasaulyje, išlaikys ją amžinajam gyvenimui. [26] Jei
kas nori man tarnauti, tas teseka mane; kur aš
esu, ten bus ir mano tarnas. Jei kas man tarnaus,
mano tėvas pagerbs jį. [27] Dabar mano siela nerami.
Ir ką aš turiu sakyti? Tėve, gelbėk mane iš šios
valandos! Bet juk tam aš atėjau į šią valandą.

---

mo į Jeruzalę metu visai nesuprato, kad čia vyksta pranašystė. Tiktai vėliau, Kristui prisikėlus iš numirusiųjų, šv. Dvasios apšviesti, jie atsiminė, kad toks įėjimas buvo pranašautas ir kad jie, atvesdami asilaitį, prisidėjo prie jo įvykimo.

20 Pagonys. Jie tikėjo į vieną tikrąjį Dievą ir laikėsi kai kurių įstatymų. — 25 Kas myli... Plg. Mato 10, 39; Mork 8, 35; Luko 9, 24. — 27 Nerami: dėl ateinančios baisios kančios ir mirties. Jėzus, kaip žmogus, nors ir norėtų būti išgelbėtas nuo kančios, bet, kaip ir Alyvų darže, visų pirma sutinka su dangiškojo savo Tėvo valia, sutinka kentėti, nes tam buvo atėjęs į šį pasaulį.

[28] Tėve, pašlovink savo vardą! Tuomet pasigirdo 27
balsas iš dangaus: Ir pašlovinau ir vėl pašlovin- XI
siu. [29] Tai išgirdus, stovėjusi tenai minia sakė, kad
griaustinis sugriaudęs: o kiti sakė: Angelas jam
kalbėjo. [30] Atsakydamas Jėzus tarė: Ne dėl manęs
pasigirdo tas balsas, bet dėl jūsų. [31] Dabar įvyksta
teismas pasauliui; dabar šio pasaulio kunigaikštis
bus išmestas laukan. [32] O aš, kai būsiu pakeltas
augštyn nuo žemės, visa patrauksiu prie savęs.
[33] Jis tai sakė, nurodydamas, kokia mirtimi turėjo
mirti. [34] Minia jam atsakė: Mes girdėjome iš įsta-
tymo, kad Kristus pasilieka per amžius, kaipgi tu
sakai: Reikia, kad žmogaus Sūnus būtų pakeltas
augštyn? Kas tas žmogaus Sūnus? [35] Jėzus jiems
tarė: Dar trumpą laiką šviesa yra jūsų tarpe.
Vaikščiokite, kolei turite šviesos, kad tamsybė
jūsų neužkluptų. Kas vaikščioja tamsybėje, nežino,
kur jis eina. [36] Kolei turite šviesą, tikėkite į šviesą,
kad būtumėte šviesos vaikai. Tai pasakęs, Jėzus
nuėjo ir pasislėpė nuo jų.

[37] Nors jis buvo padaręs jų akivaizdoje taip di- 28
delių stebuklų, jie į jį netikėjo, [38] kad įvyktų pra- XI
našo Izaijo žodžiai, kuriuos jis yra pasakęs:
*Viešpatie, kas tikėjo tam, ką iš mūsų
girdi? ir kam apreikšta Viešpaties*

---

28 *Pašlovink*: per mano kančią ir mirtį. Dangiškasis Tėvas atsako, kad pašlovino savo vardą, drauge ir Jėzaus vardą, per stebuklus ir darbartinį Išganytojo gyvenimą ir kad vėl pašlovins per jo prisikėlimą iš numirusiųjų ir per jo Bažnyčią (Ekleziją). — 32 *Kai būsiu...* Plg. aug. 7, 28. — 35 *Šviesa.* Šviesa Išganytojas vadina save, nes jis moko tiesos. — *Vaikščiokite...*: eikite keliu, kurs veda į dangų, tikėjimo ir meilės keliu.

38 *Pranašo...* Izaijas pranašavo apie žydų atkaklumą, kurs turėjo pasireikšti atstūmimu Jėzaus, kaip Mesijo, ir netikėjimu į jo dievišką pasiuntinystę. — *Petys*: galybė. Kas supras Dievo galybę iš Jėzaus padarytųjų stebuklų!

petys? 39 Todėl jie negalėjo tikėti, nes Izaijas
dar yra pasakęs: 40 Jis apakino jų akis ir
sukietino jų širdis, kad nematytų
akimis ir nesuprastų širdimi, kad
nesigręžtų, ir aš jų nepagydyčiau.
41 Taip pasakė Izaijas, nes matė jo garbę ir
kalbėjo apie jį. 42 Tačiau ir iš vyriausiųjų daugelis
įtikėjo į jį, bet dėl parisiejų neprisipažindavo, kad
nebūtų išmesti iš sinagogos. 43 Nes jie labiau mėgo
žmonių garbę, nekaip Dievo garbę.
29 44 O Jėzus šaukė, sakydamas: Kas tiki į mane,
XI ne į mane tiki, bet į tą, kurs yra mane siuntęs.
45 Ir kas mane mato, mato tą, kurs mane siuntė.
46 Aš, šviesa, atėjau į pasaulį, kad kiekvienas, kurs
tiki į mane, nepasiliktų tamsybėje. 47 Kas girdi
mano žodžius ir jų nelaiko, aš jo neteisiu, nes aš
neatėjau teisti pasaulio, bet pasaulio gelbėti.
48 Kas mane niekina ir nepriima mano žodžių, tas
turi savo teisėją. Žodžiai, kuriuos aš kalbėjau, jie
teis jį paskučiausią dieną. 49 Nes aš ne pats iš
savęs kalbėjau. Tėvas, kurs mane siuntė, jis man
davė paliepimą, ką turiu sakyti ir ką skelbti. 50 Ir
aš žinau, kad jo paliepimas yra amžinasis gyvenimas.
Taigi, ką aš kalbu, taip kalbu, kaip man
Tėvas yra pasakęs.

---

39 Todėl: nes pamėgo tamsybę, o žmogus, paskendęs nuodėmėse, negali tikėti gyvu tikėjimu, kolei jų neišsižada. — 40 Apakino..., t. y., leido apakti jų akims ir sukietėti jų širdims, neduodamas jiems apstesnių savo malonių. — 41 Matė...: apreiškime Jėzaus Kristaus garbę. — 50 Aš žinau... Ką nors aš mano Tėvo paliepimu pasakiau, tai yra priežastis amžinojo gyvenimo.

II. Išganytojo garbės pasireiškimas jo kančioje ir mirtyje

1. Kristaus garbės pasireiškimas mokytinių priimamas geru tikėjimu paskutinėje vakarienėje

a) Paskutinė vakarienė

13. [1] Pirm Velykų švenčių Jėzus, žinodamas, kad 30
buvo atėjusi jo valanda eiti iš šio pasaulio pas XI
Tėvą, mylėjęs savuosius, kurie buvo pasaulyje,
parodė jiems savo meilę iki galui. [2] Vakarienės
metu, kai velnias jau buvo įdėjęs į Simono sūnaus,
Judo Iskarijoto, širdį sumanymą įduoti jį, [3] žino-
damas, kad Tėvas buvo visa davęs jam į rankas,
kad jis nuo Dievo išėjo ir pas Dievą eina, [4] jis
keliasi nuo stalo, padeda savo drabužius ir, pa-
siėmęs drobulę, susijuosia. [5] Po to pilasi vandens į
praustuvę ir pradeda mazgoti mokytinių kojas ir
šluostyti drobule, kuria buvo susijuosęs. [6] Taip jis
prieina prie Simono Petro. Petras jam sako: Vieš-
patie, tu man mazgosi kojas? [7] Jėzus atsiliepia ir
jam sako: Ką aš darau, tu dabar nežinai, žinosi gi
paskui. [8] Petras jam sako: Ne, tu niekuomet ne-
mazgosi man kojų. Jėzus jam atsako: Jei aš tavęs
nenumazgosiu, tu neturėsi dalies su manim. [9] Si-
monas Petras jam sako: Viešpatie, ne tik mano
kojas, bet ir rankas ir galvą! [10] Jėzus jam sako:
Kas nusiplovęs, tas neprivalo daugiau, kaip tik

---

13. [4] D r a b u ž i u s : viršutinius. — [8] T u n i e k u o m e t . . . : aš neleisiu, nesutiksiu, kad tu man mazgotumei kojas. — [10] K a s n u s i p l o v ę s . . . Išganytojas palygina kūno švarumą su sielos nekaltybe. Kaip žmogus, kurs apsiplovė, sugrįžęs į namus, privalo apsiplauti tiktai savo kojas nuo prilipusių prie jų kelyje dulkių, taip ir apaštalai per Kristaus mokslą ir malonę išvaduoti iš sunkių nuodėmių, nėra tačiau laisvi nuo mažesnių netobulybių, kurios, kaip dulkės, limpa prie žmogaus jo kasdieniniame gyvenime. Ne visi apaštalai nesutepti, nes jų tarpe yra Judas Iskarijotas.

kojas nusimazgoti; jis visas nesuteptas. Ir jūs
esate nesutepti, bet ne visi. [11] Kadangi jis žinojo
savo įdavėją, todėl jis pasakė: Jūs ne visi nesutepti.
1 [12] Numazgojęs jų kojas ir pasiėmęs savo drabu-
Gruo- žius, vėl atsisėdęs su jais prie stalo, jis jiems
džio kalbėjo: Ar suprantate, ką aš jums padariau?
[13] Jūs vadinate mane Mokytoju ir Viešpačiu, ir
gerai sakote, nes aš esu. [14] Taigi, jei aš, Viešpats
ir Mokytojas, mazgojau jūsų kojas, tai ir jūs tu-
rite vienas kitam mazgoti kojas; [15] nes aš daviau
jums pavyzdį, kad, kaip aš jums dariau, taip ir
jūs darytumėte. [16] Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau
jums, tarnas ne didesnis už savo valdovą, nei pa-
siuntinys ne didesnis už tą, kurs jį siuntė. [17] Jūs
palaiminti, jei tai žinote ir tai darysite. [18] Aš kalbu
ne apie jus visus. Aš žinau, ką aš išsirinkau;
tačiau turi įvykti Raštas: *Kas valgo mano
duoną, pakėlė prieš mane savo kulnę.*
[19] Sakau jums jau dabar, pirma nekaip įvyko, kad
įvykus tikėtumėte, jog aš esu. [20] Iš tikrųjų, iš tik-
rųjų, sakau jums, kas priima, ką aš siunčiu, tas
mane priima; o kas mane priima, priima tą, kurs
yra mane siuntęs.
2 [21] Tai pasakęs, Jėzus susijaudino dvasioje ir liu-
XII dijo, sakydamas: Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums,
vienas iš jūsų įduos mane. [22] Tuomet mokytiniai
žvalgėsi vienas į kitą, abejodami, apie ką jis kalba.
[23] Vienas iš jo mokytinių, kurį Jėzus mylėjo, buvo
prie stalo, prisišliejęs prie pat Jėzaus krūtinės.
[24] Jam pamojo Simonas Petras, kad paklaustų:

---

14 *Mazgoti kojas*: turite būti nuolankūs ir noromis patarnauti savo artimui. — 18 *Raštas*. Jėzus, kaip Dievas, žinojo dar pirm apaštalų išrinkimo, kurs bus jo įdavėjas, tačiau, išrinkto jį ir laikė savo mokytinių tarpe, kad įvyktų šv. Rašto žodžiai, parašyti Ps 40, 10.

23 *Kurį Jėzus mylėjo*. Taip vadina save šitos evangelijos autorius, apaštalas šv. Jonas.

Kas tas, apie kurį jis sakė? [25] Prisišliejęs prie Jė-
zaus krūtinės, jis paklausė: Viešpatie, kas tai?
[26] Jėzus atsakė: Tai tas, kuriam aš paduosiu pada-
žytos duonos. Ir padažęs duonos, jis padavė Si-
mono sūnui, Judui Iskarijotui. [27] Po kąsnelio šeto-
nas įėjo į jį. Jėzus jam tarė: Ką manai daryti, daryk
greičiau. [28] Nė vienas iš buvusiųjų prie stalo nesu-
prato, kam jis jam tai pasakė. [29] Kadangi Judas
laikė piniginę, tai kai kurie spėjo, jog Jėzus jam
pasakęs: Nupirk mums, ko privalome šventėms,
ar kad duotų šį tą beturčiams. [30] Taigi, jis, priėmęs
kąsnelį, tuojau išėjo. Buvo jau naktis.

b) Jėzaus pamokslas paskutinėje vakarienėje

[31] Jam išėjus, Jėzus kalbėjo: Dabar žmogaus 3
Sūnus pašlovintas, ir Dievas pašlovintas jame. XII
[32] Jei Dievas jame pašlovintas, tai ir Dievas pašlo-
vins jį savyje, ir tuojau pašlovins jį. [33] Vaikeliai,
dar trumpą laiką aš esu su jumis. Jūs ieškosite
manęs, ir kaip sakiau žydams: Kur aš einu, jūs
negalite prieiti, taip ir jums sakau. [34] Aš jums
duodu naują įsakymą mylėti vienas kitą; kaip aš
jus mylėjau, kad ir jūs vienas kitą mylėtumėte.
[35] Iš to visi pažins, kad jūs mano mokytiniai, jei
turėsite meilę vienas kito.

[36] Simonas Petras jį paklausė: Viešpatie, kur
eini? Jėzus atsakė: Kur aš einu, tu dabar negali

---

31 Dabar... Kristus pašlovinamas per kančią, kuri prasideda įdavimu ir baigiasi ant kryžiaus ir kuri veda į amžinąją garbę. Dievas pašlovinamas, nes jo Sūnaus mirtyje pasireiškia Dievo teisybė ir begalinis gailestingumas. Dievas dar pašlovinamas Kristaus klusnumu. — 33 Kur... Kristus eina per kančią ir mirtį į dangų. Apaštalai negali ten eiti tuojau, bet jie eis paskui. — 35 Meilę vienas kito. Meilė vyriausioji mūsų šv. tikėjimo dorybė. Tikras ženklas, iš kurio galima atskirti krikščionį nuo nekrikščionies, yra meilės dorybė. — 36 Paskui: gavęs šv. Dvasią ir jos sustiprintas.

manęs sekti, seksi gi paskui. [37] Petras jam tarė: Ko-
dėl aš dabar negaliu tavęs sekti? Aš guldysiu savo
gyvybę už tave. [38] Jėzus jam atsakė: Tu guldysi
savo gyvybę už mane! Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau
tau, gaidys nepragys, iki tris kartus manęs išsi-
ginsi.
4 **14.** [1] Tenenusigąsta jūsų širdis: jūs tikite į Dievą
XII ir į mane tikėkite. [2] Mano Tėvo namuose daug
buveinių. Jei taip nebūtų, būčiau jums pasakęs,
nes aš einu jums vietos prirengti. [3] Kada aš būsiu
nuėjęs ir prirengęs jums vietos, vėl ateisiu ir pasi-
imsiu jus pas save, kad, kur aš esu, ten ir jūs
būtumėte. [4] Kur aš einu, jūs žinote ir kelią žinote.
[5] Tomas jį paklausė: Viešpatie, mes nežinome, kur
tu eini; kaipgi galime žinoti kelią? [6] Jėzus jam
tarė: Aš kelias, tiesa ir gyvenimas. Nė vienas
neateina pas Tėvą, kaip tik per mane. [7] Jei būtu-
mėte pažinę mane, jūs juk pažintumėte taip pat
mano Tėvą; jau dabar jūs jį pažįstate ir jį ma-
tėte. [8] Pilypas jam tarė: Viešpatie, parodyk mums
Tėvą, ir bus mums gana. [9] Jėzus jam atsakė: Tiek
daug laiko esu su jumis, ir jūs nepažįstate manęs?
Pilypai, kas mane mato, mato ir Tėvą. Kaipgi tu
sakai: Parodyk mums Tėvą? [10] Ar jūs netikite,
kad aš Tėvuje ir Tėvas yra manyje? Žodžius,
kuriuos aš kalbu, ne iš savęs kalbu; bet pasilie-
kąs manyje Tėvas, jis daro darbus. [11] Ar jūs neti-
kite, kad aš Tėvuje ir Tėvas yra manyje? [12] Jei ne,
tai tikėkite dėl pačių darbų.

---

14. [3] Prirengęs jums vietos. Vieta danguje nuo amžių paskirta išrinktiesiems. Jėzus eina per kančią ir mirtį atidaryti dangaus vartų. Paskiau pašauks ir įsives į dangų savuosius. — [7] Jį pažįstate: pažįstate Tėvą, pažindami mane; regėjote, matydami mane. — [12] Einu pas Tėvą: palikdamas jus savo vietininkais. Aš visiems matomu būdu nebedarysiu darbų, bet duodu galios jums, į mane tikintiems, daryti tokiuos ir dar didesnius darbus.

Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, kas tiki į 5
mane, darbus, kuriuos aš darau, ir jis darys ir XII
didesnių už juos darys, nes aš einu pas Tėvą. [13] Ir
ko tik prašysite Tėvą mano vardu, tai aš padary-
siu, kad Tėvas būtų pašlovintas Sūnuje. [14] Jei ko
prašysite mane mano vardu, tai aš padarysiu.
[15] Jei jūs mane mylite, laikykite mano įsakymus.
[16] Aš melsiu Tėvą, ir jis duos jums kitą Ramin-
toją, kad pasiliktų su jumis per amžius, [17] tiesos
Dvasią, kurios pasaulis negali priimti, nes jos ne-
mato ir jos nepažįsta. Jūs gi pažinsite ją, nes ji
pasiliks pas jus ir bus jumyse. [18] Aš nepaliksiu
jūsų našlaičiais; aš ateisiu pas jus. [19] Dar trumpą
valandėlę, ir pasaulis manęs jau nebematys. Jūs
gi mane matote, nes aš esu gyvas, ir jūs būsite
gyvi. [20] Tą dieną jūs pažinsite, kad aš esu savo
Tėvuje, o jūs manyje ir aš jumyse. [21] Kas turi
mano įsakymų ir juos laiko, tas mane myli. O kas
mane myli, bus mano Tėvo mylimas; ir aš jį my-
lėsiu, ir pats jam apsireikšiu. [22] Judas, ne anas
Iskarijotas, jį paklausė: Viešpatie, kas atsitiko,
kad tu nori apsireikšti mums, ne pasauliui? [23] At-
sakydamas Jėzus jam tarė: Jei kas mane myli, tas
laikys mano žodžius; ir mano Tėvas jį mylės; mes
pas jį ateisime ir pasidarysime pas jį buveinę.
[24] Kas manęs nemyli, tas mano žodžių nelaiko;

---

17 Negali priimti. Nedorybėse paskendusieji žmonės negali priimti šv. Dvasios, nes trūksta jiems dvasinės šviesos, kad galėtų ją pamatyti ir pažinti. — 18 Ateisiu pas jus: prisikėlęs iš numirusiųjų. — 19 Būsite gyvi. Išganytojas čia kalba ne tik apie kūniškąjį gyvenimą, bet ypač apie antgamtinį, kuriuo teisieji gyvens amžinai. — 21 Apsireikšiu: duosiu jam suprasti dangiškuosius dalykus, ir po mirties jis regės mane veidas į veidą. — 23 Jei kas... Jėzus atsako Judui ne stačiai, taip tačiau, kad lengva rasti tikras atsakymas. Jis tarsi sako: Aš apsireikšiu tiktai tiems, kurie mane myli ir laiko mano įsakymus; šio pasaulio žmonės taip nedaro, todėl jiems neapsireikšiu.

žodžiai gi, kuriuos jūs girdėtoje, ne mano, bet to,
kurs yra mane siuntęs, Tėvo.
6 [25] Tai aš jums kalbėjau, pasilikdamas pas jus.
XII [26] O Ramintojas, šventoji Dvasia, kurį Tėvas atsiųs
mano vardu, jis jus viso išmokys ir primins jums
visa, ką tik aš jums kalbėjau. [27] Aš jums palieku
ramybę, duodu jums savo ramybę; ne kaip pa-
saulis duoda, aš jums duodu. Tegul jūsų širdis
nenusigąsta ir tenebijo. [28] Girdėjote, kad aš jums
sakiau: Aš einu sau ir ateinu pas jus. Jei mylė-
tumėte mane, jūs juk džiaugtumėtės, kad aš einu
pas Tėvą, nes Tėvas didesnis už mane. [29] Ir dabar
aš jums tai pasakiau pirma, nekaip įvyko, kad
įvykus tikėtumėte. [30] Jau nebedaug aš kalbėsiu su
jumis. Nes ateina šio pasaulio kunigaikštis; manyje
jis nieko neturi, [31] bet kad pasaulis pažintų, kad
aš myliu Tėvą ir taip darau, kaip Tėvas man
įsakė. Kelkitės, eikime iš čia.

c) Jėzaus pamokslas kelyje į Getsemanės daržą

7 **15.** [1] Aš tikrasis vynmedis, ir mano Tėvas vyni-
XII ninkas. [2] Kiekvieną vynmedžio šakelę manyje,
nenešančią vaisiaus, jis atima, ir kiekvieną, kuri
neša vaisiaus, jis apvalo, kad neštų daugiau vai-
siaus. [3] Jūs jau esate nesutepti dėl žodžių, kuriuos

---

27 Ramybę: esančią sieloje, kada ji yra Dievo malonėje, santaikoje su savim ir su artimais. Išganytojas kalba čia kaip turįs žmogaus prigimtį, kuri bus išaugštinta per žengimą į dangų. Tuo išaugštinimu turi džiaugtis apaštalai. — 30 Nes ateina... Piktoji dvasia ateina per Judą Iskarijotą. Ji neturi jokios valdžios Jėzui, nes jame nėra nieko, kas būtų piktosios dvasios, nėra nuodėmės, per kurią žmogus darosi piktosios dvasios vergas. Jei tat Jėzus sutinka kentėti, jis tai daro savo laisva valia.

15. 3 Jūs jau...: jūs, kaip vynmedžio šakelės, esate apvalyti nuo pikto mano mokslu.

aš jums kalbėjau. [4] Pasilikite manyje ir aš jumyse.
Kaip vynmedžio šakelė negali nešti vaisiaus pati savaime, jei nepasilieka vynmedyje, taip ir jūs, jei
nepasiliekate manyje. [5] Aš vynmedis, jūs vynmedžio šakelės. Kas pasilieka manyje ir aš jame, tas
neša daug vaisiaus, nes be manęs jūs nieko negalite padaryti. [6] Jei kas nepasiliktų manyje, bus
laukan išmestas, kaip šakelė, ir sudžius, ją surinks,
įmes į ugnį, ir ji sudegs. [7] Jei pasiliksite manyje,
ir mano žodžiai pasiliks jumyse, jūs prašysite, ko
tik norėsite, ir bus jums suteikta. [8] Tuo mano
Tėvas garbinamas, kad jūs nešate labai daug
vaisių ir esate mano mokytiniai. [9] Kaip Tėvas
mylėjo mane, taip ir aš jus mylėjau. Pasilikite
mano meilėje. [10] Jei laikysite mano įsakymus, jūs
pasiliksite mano meilėje, kaip ir aš laikiau savo
Tėvo įsakymus ir pasilikau jo meilėje. [11] Tai aš
jums kalbėjau, kad mano džiaugsmas būtų jumyse
ir kad jūsų džiaugsmas būtų pilnas.

[12] Tai mano įsakymas, kad mylėtumėte vienas 8/XII
kitą, kaip aš jus mylėjau. [13] Niekas neturi didesnės
meilės, kaip ta, kad kas guldo savo gyvybę už
savo prietelius. [14] Jūs mano prieteliai, jei darysite,
ką aš jums įsakau. [15] Aš jau nebevadinu jūsų tarnais, nes tarnas nežino, ką jo viešpats daro. Jus
aš pavadinau prieteliais, nes pasakiau jums visa,
ką tik esu girdėjęs iš savo Tėvo. [16] Ne jūs mane
išsirinkote, bet aš jus išsirinkau ir paskyriau jus,
kad eitumėte, neštumėte vaisiaus, ir jūsų vaisius
pasiliktų, kad, ko tik prašysite Tėvą mano vardu,
jis jums duotų. [17] Tai aš jums įsakau, kad vienas
kitą mylėtumėte.

[18] Jei pasaulis jūsų nekenčia, žinokite, kad manęs 9/XII

---

16 Išsirinkau: iš nuodėmėse paskendusių žmonių tarpo, kad būtumėte mano apaštalai.

pirma jūsų nekentė. [19] Jei būtumėte iš pasaulio,
pasaulis mylėtų, kas jojo yra; kadangi tačiau jūs
neesate iš pasaulio, bet aš jus išrinkau iš pasaulio,
todėl pasaulis jūsų nekenčia. [20] Atsiminkite mano
žodžius, kuriuos aš esu jums sakęs: Tarnas ne
didesnis už savo valdovą. Jei jie mane persekiojo,
persekios ir jus; jei jie laikė mano žodžius, laikys
ir jūsų. [21] Bet visa tai jie jums darys dėl mano
vardo, nes nepažįsta to, kurs yra mane siuntęs.
[22] Jei aš nebūčiau atėjęs ir nebūčiau jiems kalbė-
jęs, jie neturėtų nuodėmės, o dabar jie neturi kuo
pateisinti savo nuodėmes. [23] Kas manęs nekenčia,
tas nekenčia ir mano Tėvo. [24] Jei nebūčiau tarp jų
daręs darbų, kurių niekas kitas nėra daręs, jie
neturėtų nuodėmės, o dabar jie matė ir nekenčia
kaip manęs, taip ir mano Tėvo. [25] Tačiau turėjo
įvykti žodžiai, parašyti jų įstatyme: Jie ne-
kentė manęs be priežasties.

[26] Kada gi ateis Ramintojas, kurį aš jums siųsiu
nuo Tėvo, tiesos Dvasią, kuri iš Tėvo eina, ji liu-
dys apie mane. [27] Ir jūs liudysite, nes nuo pat
pradžios su manim esate.

10 16. [1] Tai aš jums kalbėjau, kad nesipiktintumėte.
XII [2] Jie išmes jus iš sinagogų; bet ateina valanda,
kad kiekvienas, kurs jus užmuš, tarsis tarnaująs
Dievui. [3] Tai jie jums darys, nes nepažino Tėvo,
nė manęs. [4] Bet aš tai jums kalbėjau, kad, atėjus
tai valandai, atsimintumėte, jog aš buvau tai jums
sakęs.

[5] Aš tai jums nesakiau nuo pat pradžios, nes
buvau su jumis. Dabar aš einu pas tą, kurs yra
mane siuntęs, ir niekas neklausia manęs, kur eini?

---

21 Dėl mano vardo: kurį jūs skelbsite.
16. 2 Tarsis tarnaująs Dievui: nes manys, kad, užmušdami Kristaus sekėjus, gina tuo būdu Dievo garbę ir jo įstatymą.

6 Kadangi tačiau aš tai jums kalbėjau, jūsų širdis
pasidarė pilna liūdesio. 7 Bet aš sakau jums tiesą:
Jums geriau, kad aš einu. Nes, jei aš neeisiu, Ra-
mintojas neateis pas jus, o jeigu aš nueisiu, aš jį
jums atsiųsiu. 8 Atėjęs jis įrodys pasauliui, kas turi
nuodėmę, kas teisybę ir kam skiriama teismas.
9 Kas turi nuodėmę: nes netiki į mane; 10 kas
teisybę: nes aš einu pas Tėvą, ir jūs jau nebe-
matysite manęs; 11 kam skiriama teismas, nes šio
pasaulio kunigaikštis jau nuteistas.

12 Daug dar aš turiu jums sakyti, bet dabar jūs
negalite pakęsti. 13 Kada gi ateis ta tiesos Dvasia,
ji jus ves į visokią tiesą. Nes ji ne pati iš savęs
kalbės, bet ką tik išgirs, tai sakys ir paskelbs
jums, kas turi įvykti. 14 Ji pašlovins mane, nes ims
iš to, kas mano, ir paskelbs jums. 15 Visa, ką tik
turi Tėvas, yra mano. Todėl aš pasakiau: Ji ims
iš to, kas mano, ir jums paskelbs.

16 Dar valandėlė, ir jūs jau nebematysite manęs; 11
ir vėl valandėlė, ir matysite mane, nes aš einu pas XII
Tėvą. 17 Tuomet kai kurie iš jo mokytinių kalbė-
josi tarp savęs: Kas tai yra, ką jis mums sako: Dar
valandėlė, ir nebematysite manęs; ir vėl valandėlė,
ir matysite mane; ir: Aš einu pas Tėvą? 18 Taigi,
jie klausinėjosi: Ką tai reiškia, ką jis sako: Valan-

---

8 Įrodys.... Šv. Dvasia pamokys ir įtikins pasaulį, kas yra nusidėjęs, kad nusidėjo pasaulis, kurs netiki, kad teisybė yra pas Kristų, kurs garbingai žengia į dangų, ir kad pasmerkimas paskirtas piktajai dvasiai ir jos šalininkams. Kristaus atmetimas yra vyriausias nuodėmių šaltinis, ir kas netiki, tas jau pasmerktas (Jono 3, 18). Garbingas Kristaus žengimas į dangų buvo aiškiausias įrodymas didžiausios jo teisybės, jo kalbos tikrumo ir jo pasiuntinystės. — 11 Jau nuteistas. Kristus savo mirtimi ant kryžiaus atėmė iš šetono viešpatavimą pasauliui. — 14 Pašlovins: tais darbais, kuriuos nuveiks per apaštalus, mokytinius ir visą Bažnyčią (Eklezija).

17 Matysite mane. Išganytojas čia kalba apie pasimatymą po prisikėlimo iš numirusiųjų iki dienai į dangų žengimo.

dėlė? Mes nežinome, ką jis kalba. [19] Jėzus suprato,
kad jie norėjo jį klausti, ir jiems tarė: Jūs klau-
sinėjate vienas kitą apie tai, kad aš jums pasakiau:
Valandėlė, ir nebematysite manęs, ir vėl valandėlė,
ir matysite mane. [20] Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau
jums, jūs verksite ir raudosite, o pasaulis džiaugsis.
Jūs būsite nuliūdę, bet jūsų nuliūdimas pavirs
džiaugsmu. [21] Moteriškė gimdydama turi nuliūdimo,
nes jos valanda atėjo. Pagimdžiusi gi kūdikį, jau
nebeatsimena suspaudimo dėl džiaugsmo, kad gimė
pasauliui žmogus. [22] Taip ir jūs dabar, tiesa, turite
nuliūdimo; bet aš vėl jus matysiu; tuomet jūsų
širdis džiaugsis, ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų
neatims. [23] Tą dieną jūs nieko manęs neklausite.
Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums: ko tik prašysite
Tėvą mano vardu, jis jums duos. [24] Iki šiolei jūs
nieko neprašėte mano vardu. Prašykite ir gausite,
kad jūsų džiaugsmas būtų pilnas.

12 [25] Tai aš jums kalbėjau prilyginimais. Ateina
XII valanda, kada jau nebe prilyginimais jums kalbė-
siu, bet aiškiai sakysiu jums apie Tėvą. [26] Tą
dieną jūs prašysite mano vardu; aš nesakau jums,
kad aš prašysiu už jus Tėvą, [27] nes pats Tėvas
myli jus, dėl to kad jūs mane mylėjote ir tikėjote,
jog aš nuo Dievo išėjau. [28] Aš išėjau nuo Tėvo ir
atėjau į pasaulį; vėl palieku pasaulį ir einu pas
Tėvą. [29] Jo mokytiniai jam tarė: Štai dabar aiškiai
kalbi ir nebesakai jokio prilyginimo. [30] Mes ži-
nome, kad tu visa žinai ir tau nereikia, kad kas

---

20 Verksite ir... Kristui numirus ant kryžiaus, žydai džiaugsis ta mirtimi, manydami, kad jie nugalėjo. Apaštalų nuliūdimas virs džiaugsmu, kai jie išvys prisikėlusį iš numirusiųjų Jėzų. — 22 Neatims. Nes apaštalai, Kristui prisikėlus iš numirusiųjų, ne tik džiaugėsi, jį matydami, bet džiaugėsi ir paskiau, dėl to vardo kentėdami.

25 Aiškiai sakysiu: po prisikėlimo per 40 dienų.

tave klaustų; todėl mes tikime, kad tu esi nuo
Dievo išėjęs. [31] Jėzus jiems atsakė: Dabar tikite?
[32] Štai ateina valanda ir jau atėjo, kad jūs išsi-
skirstysite kiekvienas sau ir paliksite mane vieną;
bet aš neesu vienas, nes su manim yra Tėvas.
[33] Tai aš jums kalbėjau, kad turėtumėte manyje
ramybės. Pasaulyje jūs patirsite priespaudos; bet
pasitikėkite, aš nugalėjau pasaulį.

d) Jėzaus, kaip vyriausiojo kunigo, malda

17. [1] Tai pasakęs, Jėzus pakėlė akis į dangų ir 13
tarė: Tėve, valanda atėjo, pašlovink savo Sūnų, XII
kad tavo Sūnus pašlovintų tave, [2] kaip tu esi jam
davęs valdžios ant visų žmonių, kad jis visiems,
kuriuos jam davei, suteiktų amžinąjį gyvenimą.
[3] Tai yra amžinasis gyvenimas: kad jie pažintų
tave, vienatinį tikrąjį Dievą, ir kurį tu siuntei,
Jėzų Kristų. [4] Aš pašlovinau tave žemėje, baig-
damas darbą, kurį tu man davei daryti. [5] Dabar
tu, Tėve, pašlovink mane pas save ta šlove, kurią
aš turėjau pas tave, pirma nekaip atsirado pasaulis.
[6] Aš apreiškiau tavo vardą žmonėms, kuriuos 14
man davei iš pasaulio. Jie buvo tavo, ir tu davei XII
juos man; jie laikė tavo žodžius. [7] Dabar jie žino,

---

31 Dabar tikite? Šitais žodžiais Išganytojas nurodo, kad apaštalų tikėjimas vis dar tebėra silpnas. Jie tiki dabar, bet kančios metu paliks savo mokytoją ir pabėgs. — 33 Kad turėtumėte... Išganytojo žodžių tikslas buvo, kad jo mokytiniai turėtų ramybės didžiuosiuose pavojuose ir nepamestų tikejimo. Jo žodžių galingumas pasirodė visoje pilnybėje apaštaluose, kada jie skelbė Jėzaus mokslą.

17. 1 Pašlovink... Bus pašlovintas Sūnus drauge ir Tėvas stebuklingomis Kristaus kančios, mirties ir prisikėlimo iš numirusiųjų aplinkybėmis.

6 Laikė tavo žodžius. Išrinktieji iš pasaulio priėmė ir laikė visus Išganytojo žodžius. Tie žodžiai buvo drauge ir Tėvo žodžiai.

kad visa, ką man davei, yra iš tavęs. [8] Nes žodžius,
kuriuos tu man davei, aš daviau jiems; jie priėmė
ir tikrai pažino, kad aš nuo tavęs išėjau, ir įtikėjo,
kad tu mane siuntei. [9] Aš už juos meldžiu; ne už
pasaulį meldžiu, bet už tuos, kuriuos man davei,
nes jie tavo. [10] Visa, kas mano, yra tavo, ir kas
tavo, yra mano, ir aš esu pašlovintas juose. [11] Aš
jau nebeesu pasaulyje, o šitie yra pasaulyje, ir aš
pas tave einu. Šventasis Tėve, išlaikyk savo varde
tuos, kuriuos man davei, kad jie būtų viena, kaip
ir mes. [12] Būdamas su jais, aš laikiau juos tavo
varde. Aš sergėjau, kuriuos tu man davei, ir nė
vienas iš jų nepražuvo, kaip tik prapulties sūnus,
kad Raštas įvyktų. [13] Bet dabar aš pas tave einu
ir tai kalbu pasaulyje, kad jie turėtų savyje mano
džiaugsmą pilną. [14] Aš jiems daviau tavo žodį, bet
pasaulis jų nekentė, nes jie ne iš pasaulio, kaip ir
aš ne iš pasaulio. [15] Aš neprašau atimti juos iš
pasaulio, bet apsaugoti juos nuo pikta. [16] Jie ne iš
pasaulio, kaip ir aš ne iš pasaulio. [17] Pašventink
juos tiesoje. Tavo žodis tiesa. [18] Kaip tu mane
siuntei į pasaulį, taip ir aš juos siunčiu į pasaulį.
[19] Už juos aš pasišvenčiu pats save, kad ir jie būtų
pašventinti tiesoje.

15 [20] Prašau ne tik už juos, bet ir už tuos, kurie per
XII jų žodį tikės į mane, [21] kad visi būtų viena, kaip
tu, Tėve, esi manyje ir aš tavyje, kad ir jie būtų
mumyse viena, kad pasaulis įtikėtų, jog tu esi

---

9 Ne už pasaulį. Pasaulis yra žmonės, sukietėjusieji savo nuodėmėse. Ir už juos meldė ir kentėjo Kristus, bet šitoje vietoje meldžia už išrinktuosius. — 13 Džiaugsmą pilną: kad jie turėtų tokio pat džiaugsmo, kokio aš esu pilnas. — 17 Pašventink...: pašventink juos savo malone, kad savo apaštališkuose darbuose tvirtai laikytųsi tiesos. Ta tiesa yra Dievo žodžiai, jiems apreikštasis mokslas. — 19 Pasišvenčiu: aukoju save, kaip auką, mirdamas ant kryžiaus.

20 Per jų žodį: jiems skelbiant Evangelijos mokslą.

mane siuntęs. [22] Garbę, kurią man davei, aš daviau
jiems, kad jie būtų viena, kaip ir mes esame
viena? [23] Aš juose ir tu manyje, kad jie būtų tobu-
loje vienybėje, kad pasaulis pažintų, jogei tu esi
mane siuntęs ir mylėjai juos taip, kaip ir mane
mylėjai. [24] Tėve, aš noriu, kad ten, kur aš esu,
būtų su manim ir tie, kuriuos tu man davei, kad
jie matytų mano garbę, kurią tu man suteikei, nes
tu mane mylėjai pirm pasaulio įkūrimo. [25] Teisusis
Tėve, pasaulis tavęs nepažino, o aš tave pažinau;
taip pat šitie pažino, kad tu esi mane siuntęs.
[26] Aš padariau jiems tavo vardą žinomą ir duosiu
jį pažinti, kad meilė, kuria tu mane mylėjai, būtų
juose ir aš juose.

2. Kenčiančiojo ir mirštančiojo Kristaus garbės apsireiškimas atmetamas jo priešų

18. [1] Tai pasakęs, Jėzus išėjo su savo moky- 16
tiniais į anapus Kedrono upelio. Tenai buvo daržas, XII
į kurį įėjo jis ir jo mokytiniai. [2] Taip pat jo įdavė-
jas Judas žinojo tą vietą, nes Jėzus dažnai susiei-
davo tenai su savo mokytiniais. [3] Taigi, Judas,
pasiėmęs būrį ir iš vyriausiųjų kunigų ir parisiejų
tarnų, atėjo tenai su žibintais, žiburiais ir su
ginklais. [4] Jėzus, žinodamas visa, kas turėjo jam
atsitikti, išėjo priešakin ir jiems tarė: Ko ieškote?
[5] Jie jam atsakė: Jėzaus Nazarėno. Jėzus jiems
tarė: Aš esu. Su jais stovėjo ir jo įdavėjas Judas.
[6] Kaip tik jis jiems pasakė: Aš esu, jie pasitraukė
atgal ir parpuolė ant žemės. [7] Jis vėl juos paklausė:
Ko ieškote? Jie atsakė: Jėzaus Nazarėno. [8] Jėzus

---

[26] Duosiu jį pažinti: kada kelsiuos iš numirusiųjų.

18. [6] Parpuolė. Kristus taip galingas, kad priešai, išgirdę vieną jo žodį, traukiasi atgal ir sukniumba; jei tačiau jis bus suimtas, tai tik dėl to, kad pats sutiks.

tarė: Sakau jums, kad aš esu; jei tat manęs ieš-
kote, leiskite šitiems šalin eiti. [9] Taip turėjo įvykti
jo pasakyti žodžiai: Aš nepražudžiau nė vieno iš
tų, kuriuos tu man davei. [10] Tuomet Simonas Pet-
ras, kurs turėjo kalaviją, išsitraukė jį, ištiko
vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam dešinę
ausį. Tarnas buvo vardu Malkus. [11] Bet Jėzus tarė
Petrui: Kišk savo kalaviją į makštį. Nejaugi aš
negersiu tos taurės, kurią mano Tėvas yra man
davęs?
17/XII [12] Būrys, tūkstantininkas ir žydų tarnai sugavo
Jėzų ir surišo jį. [13] Jie nuvedė jį visų pirma pas
Anną, nes jis buvo uošvis Kajipo, kurs tais metais
buvo vyriausiasis kunigas. [14] Kajipas gi buvo tas
pats, kurs buvo pataręs žydams: Geriau esą, kad
vienas žmogus mirtų už tautą. [15] Paskui Jėzų ėjo
Simonas Petras ir kitas mokytinis. Tas mokytinis
buvo pažįstamas vyriausiajam kunigui ir įėjo
drauge su Jėzumi į vyriausiojo kunigo kiemą.
[16] O Petras pasiliko stovėti lauke ties vartais. Taigi,
antrasis mokytinis, kurs buvo pažįstamas vyriau-
siajam kunigui, išėjęs kalbėjosi su durininke ir
įsivedė Petrą. [17] Tuomet ta tarnaitė, durininkė,
tarė Petrui: Ar ir tu esi iš šito žmogaus moky-
tinių tarpo? Jis atsakė: Ne. [18] Prie ugniakuro sto-
vėjo vergų ir tarnų, nes buvo šalta, ir šildėsi. Su
jais atsistojo taip pat Petras ir šildėsi.
18/XII [19] Vyriausiasis kunigas klausė Jėzų apie jo moky-
tinius ir apie jo mokslą. [20] Jėzus jam atsakė: Aš
viešai kalbėjau pasauliui; aš visuomet mokiau
sinagogoje ir šventykloje, kur susieina visi žydai,

---

11 Tos taurės. Gerti taurę čia, kaip ir kitose vietose, reiškia kentėti.

14 Buvo pataręs. Žr. aug. 11, 49. — 15 Kitas mokytinis. Tikriausiai šitos evangelijos rašytojas, apaštalas šv. Jonas.

o slapčia aš nieko nekalbėjau. 21 Kam mane klausi?
Klausk tuos, kurie girdėjo, ką jiems esu kalbėjęs;
štai šitie žino, ką aš sakiau. 22 Kaip Jėzus tai pa-
sakė, vienas iš čia pat stovėjusių tarnų ištiko jį
per veidą, sakydamas: Taip tu atsakai vyriausia-
jam kunigui? 23 Jėzus jam tarė: Jei aš netiesą
sakiau, įrodyk, kad tai netiesa; jeigu gi tiesą, kam
mane muši? 24 Annas nusiuntė jį surištą pas vy-
riausiąjį kunigą Kajipą.

25 Tuo tarpu Simonas Petras stovėjo ir šildėsi. 19
Jie jį paklausė: Ar ir tu esi iš jo mokytinių tarpo? XII
Jis išsigynė, sakydamas: Neesu. 26 Vienas iš vy-
riausiojo kunigo tarnų, giminaitis to, kuriam Petras
buvo nukirtęs ausį, jam tarė: Argi aš nemačiau
tavęs drauge su juo darže? 27 Bet Petras vėl išsi-
gynė, ir gaidys tuojau pragydo.

28 Nuo Kajipo atvedė Jėzų į teismo rūmus. Buvo
rytas. Jie patys neėjo į teismo rūmus, kad nesu-
siteptų ir galėtų valgyti Velykų avinėlį. 29 Todėl
tat Pilotas išėjo prie jų laukan ir tarė: Kokį
skundą atnešėte prieš šitą žmogų? 30 Jie atsakė ir
jam tarė: Jei šitas nebūtų piktadarys, mes nebū-
tumėm jo tau įdavę. 31 Pilotas jiems tarė: Imkite
jį ir jūs patys teiskite jį, žiūrėdami savo įstatymo.
Žydai jam atsakė: Mums nevalia nieko nužudyti.
32 Taip turėjo įvykti Jėzaus žodžiai, kuriuos jis
buvo pasakęs nurodydamas, kokia mirtimi jis mirs.

33 Tuomet Pilotas vėl įėjo į teismo vietą, pasi- 20
XII

---

25 Jie: drauge stovėjusieji tarnai.
28 Kad nesusiteptų. Žydai neėjo į teismo rūmus, t. y., į Piloto namus, nes kas iš žydų įeidavo į pagonies namus, buvo laikomas suteptu ir toks nebegalėdavo tą dieną dalyvauti aukose. — 31 Mums nevalia...: nes romėnai buvo atėmę iš žydų teisę bausti ką nors mirtimi. — 32 Kokia mirtimi... Jėzus pranašavo, kad būsiąs atiduotas pagonims ir prikaltas ant kryžiaus. Pas žydus nebuvo papročio skirti kam nors kryžiaus mirtį. Už piktžodžiavimą jie užmušdavo akmenimis.

šaukė Jėzų ir jį paklausė: Ar tu esi žydų karalius?
[34] Jėzus atsakė: Ar pats iš savęs tai klausi, ar kiti
tau pasakė apie mane? [35] Pilotas atsakė: Ar aš
žydas? Tavo tauta ir vyriausieji kunigai man tave
įdavė: ką esi padaręs? [36] Jėzus atsakė: Mano kara-
lystė ne iš šio pasaulio; jei mano karalystė būtų
iš šio pasaulio, mano tarnai juk kovotų, kad nebū-
čiau įduotas žydams; bet dabar mano karalystė ne
iš čia. [37] Tuomet Pilotas jam tarė: Tai tu esi kara-
lius? Jėzus atsakė: Tu pats sakai, aš esu karalius.
Aš tam gimiau ir atėjau į pasaulį, kad liudyčiau
apie tiesą. Kiekvienas, kurs yra iš tiesos, klauso
mano balso. [38] Pilotas jį paklausė: Kas yra tiesa?
Tai pasakęs, jis vėl išėjo pas žydus ir jiems tarė:
Aš nerandu jame jokios kaltės. [39] Yra gi jūsų pa-
protys, kad Velykose paleisčiau jums vieną. Tai ar
norite, kad jums paleisčiau žydų karalių? [40] Tuo-
met jie vėl visi sušuko, sakydami: Ne šitą, bet
Barabą. Tas Barabas buvo galvažudys.
21/XII 19. [1] Tuomet Pilotas liepė imti Jėzų ir nuplakti.
[2] Kareiviai, nupynę iš erškėčių vainiką, uždėjo
jam ant galvos, apsiautė jį purpuriniu drabužiu,
[3] ėjo prie jo ir sakė: Sveikas, žydų karaliau! Be to,
jie mušė jį per veidą plaštakomis. [4] Pilotas vėl
išėjo laukan ir jiems tarė: Štai išvedu jį jums
laukan, kad pažintumėte, jog aš nerandu jame
jokios kaltės. [5] (Išėjus gi Jėzui su erškėčių vainiku
ir purpuriniame drabužyje), jis jiems tarė: Štai
žmogus! [6] Bet pamatę jį vyriausieji kunigai ir tar-
nai šaukdami sakė: Ant kryžiaus, ant kryžiaus jį!

---

35 Ar aš žydas?, t. y., aš ne žydas ir nieko nežinau apie žydų karalių, apie Kristų, kurio buvo laukiama. — 36 Mano karalystė... Jėzus patvirtina, kad jis karalius, bet drauge paaiškina, kad jo karalystė ne žemiška, tik dvasiška, todėl visai negriauna Romos ciesorių viešpatavimo. — 37 Kurs yra iš tiesos: kurs mėgsta tiesą, jos ieško ir jos laikosi.

Pilotas jiems tarė: Imkite jį jūs ir prikalkite ant
kryžiaus, nes aš nerandu jame kaltės. 7 Žydai jam
atsakė: Mes turime įstatymą, ir pagal įstatymą jis
turi mirti, nes dėjosi Dievo Sūnumi.

8 Išgirdęs šituos žodžius, Pilotas dar labiau nusi-
gando. 9 Jis vėl įėjo į teismo vietą ir klausė Jėzų:
Iš kur tu? Bet Jėzus nieko jam neatsakė. 10 Tai
Pilotas jam tarė: Tu man neatsakai? ar nežinai,
kad aš turiu valdžios prikalti tave ant kryžiaus ir
turiu valdžios paleisti tave? 11 Jėzus atsakė: Tu
neturėtumei prieš mane jokios valdžios, jei tau
nebūtų buvę duota iš augštybės. Todėl kas mane
tau įdavė, turi didesnę nuodėmę.

12 Nuo tos valandos Pilotas ieškojo paleisti jį.
Bet žydai šaukė, sakydami: Jei šitą paleidi, tu
neesi ciesoriaus prietelis; nes kiekvienas, kurs de-
dasi karaliumi, priešinasi ciesoriui.

13 Išgirdęs šituos žodžius, Pilotas išvedė Jėzų lau-
kan ir atsisėdo teismo krasėje, vietoje, kuri vadi-
nama Litostrotos (Akmenimis išgrįsta), ebrajiškai
Gabata. 14 Buvo Prisirengimo diena prieš Velykas,
apie šeštą valandą. Jis tarė žydams: Štai jūsų
karalius. 15 Bet jie sušuko: Šalin jį, šalin! ant
kryžiaus jį! Pilotas jiems tarė: Ar aš turiu prikalti
ant kryžiaus jūsų karalių? Vyriausieji kunigai at-
sakė: Mes neturime karaliaus, tiktai ciesorių.
16 Tuomet jis padavė jį jiems prikalti ant kryžiaus.
Jie ėmė Jėzų ir išsivedė.

17 Nešdamas sau kryžių, jis išėjo į vadinamąją 22
Kaukolės vietą, ebrajiškai Golgota. 18 Tenai jie XII
prikalė jį ant kryžiaus ir drauge su juo kitudu,

---

19. 11 Jei tau nebūtų...: jei Dievas nebūtų lei-
dęs. Jėzus čia pažymi, kad Pilotas padarys neteisingai,
jei piktai pasinaudos ta valdžia, pasmerkdamas mirti
nekaltą. Žydų vyresnybės ir Judo Iskarijoto nusidėjimas
didesnis, nes jie neturi nė šešėlio valdžios Jėzui. —
14 Buvo Prisirengimo... Plg. Mt 27, 45.

vienoje ir kitoje pusėje, o viduryje Jėzų. 19 Pilotas
padarė taip pat ir įrašą ir padėjo viršuje kryžiaus.
Buvo gi parašyta: JĖZUS NAZARĖNAS, ŽYDŲ
KARALIUS. 20 Tą įrašą skaitė daugelis žydų, nes
vieta, kur Jėzus buvo prikaltas ant kryžiaus, buvo
arti miesto: buvo gi parašyta ebrajiškai, graikiškai
ir lotyniškai. 21 Todėl vyriausieji žydų kunigai
sakė Pilotui: Nerašyk: Žydų karalius, bet: Jis
sakė: Aš esu žydų karalius. 22 Pilotas atsakė: Ką
parašiau, parašiau.

23 Kareiviai, prikalę jį ant kryžiaus, pasiėmė jo
drabužius (iš kurių padarė keturias dalis, kiek-
vienam kareiviui dalį) ir jupą. Jupa buvo ne
susiūta, bet nuo viršaus iki apačiai visa megztinė;
24 todėl jie sakė vienas kitam: Nepjaustykime jos,
bet meskime burtą, kieno ji bus. Taip turėjo
įvykti Rašto žodžiai: Jie pasidalino mano drabu-
žius ir dėl mano rūbo metė burtą. Taip kareiviai
ir padarė.

23 25 Prie Jėzaus kryžiaus stovėjo jo motina, jo
XII motinos sesuo, Marija Kleopienė, ir Marija Mag-
dalena. 26 Jėzus, pamatęs motiną ir stovintį moky-
tinį, kurį jis mylėjo, tarė savo motinai: Moteriške,
štai tavo sūnus. 27 Paskui tarė mokytiniui: Štai
tavo motina. Nuo tos valandos mokytinis paėmė
ją pas save. 28 Po to Jėzus, žinodamas, kad jau visa
buvo atlikta, kad įvyktų Raštas, tarė: Trokštu.
29 Tenai stovėjo indas, pilnas acto. Taigi, jie už-
movė ant ysopo kempinę, pilną acto, ir pakėlė prie
jo burnos. 30 Jėzus, paragavęs acto, tarė: Atlikta
ir, nulenkęs galvą, atidavė dvasią.

31 (Kadangi tai buvo Prisirengimo diena), kad
kūnai nepasiliktų ant kryžiaus subatoje, (nes ta

---

26 Mokytinį: apaštalą šv. Joną. — 31 Kad būtų sulaužytos: kad greičiau numirtų.

subatos diena buvo didžioji), žydai meldė Pilotą,
kad būtų sulaužytos jiems blauzdos ir kad jie būtų
nuimti. 32 Todėl kareiviai atėjo ir sulaužė blauzdas
vienam ir kitam, kurie buvo prikalti ant kryžių
drauge su juo. 33 Priėję prie Jėzaus ir pamatę, kad
jis jau miręs, jie nelaužė jo blauzdų, 34 tik vienas
kareivis atvėrė jam jietimi šoną, ir tuojau išėjo
kraujo ir vandens. 35 Kurs tai matė, liudijo apie
tai, ir jo liudijimas tikras. Jis žino, kad jis sako
tiesą, kad ir jūs tikėtumėte. 36 Nes tai atsitiko, kad
įvyktų Raštas: *Kaulo nesulaužysite ja-*
me. 37 Vėl kitur Raštas sako: *Žiūrės į tą, kurį*
jie pervėrė.

3. Kristaus garbės apsireiškimas jo prisikėlime iš numirusiųjų

38 Po to Juozapas iš Arimatajos (būdamas Jėzaus 24
mokytinis, tik slaptas iš baimės žydų) prašė Pilotą XII
leisti jam nuimti Jėzaus kūną. Pilotas leido. Taigi,
jis atėjo ir nuėmė Jėzaus kūną. 39 Atėjo taip pat
ir Nikodemas, kurs buvo anksčiau atėjęs pas Jėzų
nakčia, ir atnešė apie šimtą svarų miros ir aloės
mišinio. 40 Juodu paėmė Jėzaus kūną ir aprišo jį
paklodėmis su kvepalais, kaip buvo žydų paprotys
laidoti. 41 Toje vietoje, kur jis buvo prikaltas ant
kryžiaus, buvo daržas, o darže naujas kapas, ku-
riame niekas dar nebuvo paguldytas. 42 Tenai juodu
paguldė Jėzų dėl žydų Prisirengimo dienos, nes
kapas buvo arti.

---

36 *Kaulo*... Tie žodžiai parašyti Sen. Testamente 2 Moz 12, 46 apie velykinį žydų avinėlį. Jėzus buvo tikras velykinis avinėlis, priėmęs sau pasaulio nuodėmes.

39 *Nikodemas*... Žr. aug. 3 persk. — 42 *Tenai*... Netrukus reikėjo pradėti šventė, todėl nebebuvo laiko ieškoti kapo kur kitur.

25 20. [1] Pirmą savaitės dieną Marija Magdalena
XII atėjo pas kapą rytmetį, kai dar tamsu buvo, ir
pamatė, kad akmuo buvo atimtas nuo kapo. [2] To-
dėl ji pabėgo ir, atvykus pas Simoną Petrą ir pas
kitą mokytinį, kurį Jėzus mylėjo, juodviem tarė:
Paėmė Viešpatį iš kapo, ir nežinome, kur jį padėjo.
[3] Tuomet Petras ir anas kitas mokytinis išėjo ir
atėjo pas kapą. [4] Juodu bėgo drauge, bet anas
kitas mokytinis bėgo greičiau už Petrą ir pirmas
atvyko pas kapą. [5] Pasilenkęs jis pamatė padėtas
paklodes, tačiau į vidų neėjo. [6] Atėjęs Simonas
Petras, kurs jį sekė, įėjo į kapą ir matė padėtas
paklodes, [7] taip pat skepetą, buvusią ant jo galvos.
Ji buvo padėta ne su paklodėmis, bet atskirai
suvyniota kitoje vietoje. [8] Paskui įėjo į kapą ir tas
mokytinis, kurs buvo pirmas atėjęs pas kapą; jis
pamatė ir įtikėjo. [9] Nes jie dar nebuvo supratę
Rašto, kad jam reikėjo keltis iš numirusiųjų. [10] Po
to du mokytiniu vėl parėjo namo.
26 [11] Marija tuo tarpu stovėjo pas kapą lauke ir
XII verkė. Beverkdama ji pasilenkė ir pažvelgė į kapą.
[12] Tenai ji pamatė du angelu, apsivilkusiu baltais,
vieną prie galvos ir antrą prie kojų, kur buvo
padėtas Jėzaus kūnas. [13] Juodu jai tarė: Moteriške,
ko verki? Ji jiems atsakė: Nes paėmė mano Vieš-
patį ir nežinau, kur jį padėjo. [14] Tai pasakius, ji
atsigręžė atgal ir pamatė stovintį Jėzų, bet neži-
nojo, kad tai Jėzus. [15] Jėzus jai tarė: Moteriške, ko
verki? ko ieškai? Manydama, kad tai daržininkas,
ji jam atsakė: Viešpatie, jei tu jį išsinešei, pasakyk
man, kur jį padėjai; aš jį pasiimsiu. [16] Jėzus jai
tarė: Marija! Atsigręžus ji jam tarė: Raboni (tai

---

20. 1 Pirmą . . . : Viešpaties dienos rytmetį. — 8 Įtikėjo: kad Jėzus iš tikrųjų buvo prisikėlęs iš numirusiųjų.

yra: Mokytojau)! [17] Jėzus jai tarė: Neliesk manęs,
nes aš dar neužžengiau pas savo Tėvą. Eik verčiau
pas mano brolius ir jiems sakyk: Aš žengiu pas
savo Tėvą ir jūsų Tėvą, pas mano Dievą ir jūsų
Dievą. [18] Marija Magdalena nuėjo ir paskelbė
mokytiniams: Aš mačiau Viešpatį, ir jis man tai
pasakė.

[19] Tą pačią pirmą savaitės dieną vakare, durims, 27
kur buvo susirinkę mokytiniai, esant uždarytoms XII
dėl žydų baimės, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir
jiems tarė: Ramybė jums. [20] Tai pasakęs, jis parodė
jiems rankas ir šoną. Mokytiniai, pamatę Viešpatį,
džiaugėsi. [21] Jis vėl jiems tarė: Ramybė tebūnie su
jumis. Kaip Tėvas mane siuntė, taip ir aš jus
siunčiu. [22] Tai pasakęs, jis kvėpė į juos ir jiems
tarė: Imkite šventąją Dvasią. [23] Kam nuodėmes
atleisite, tam jos atleistos, ir kam sulaikysite, jos
sulaikytos.

[24] Vieno iš dvylikos, Tomo, kurs vadinamas
Dvynas, nebuvo drauge su jais, kada Jėzus buvo
atėjęs. [25] Tuomet kiti mokytiniai jam sakė: Mes
matėme Viešpatį. Bet jis jiems atsakė: Jei nepa-
matysiu jo rankose vinių perdūrimų, neįdėsiu savo
piršto į vinių vietą ir neįdėsiu savo rankos į jo
šoną, netikėsiu.

[26] Po aštuonių dienų jo mokytiniai vėl buvo vi- 28
duje ir Tomas drauge su jais. Jėzus atėjo, durims XII
esant užrakintoms, atsistojo viduryje ir tarė: Ra-

---

17 Neliesk... Marija, matyti, buvo parpuolusi ir apkabinusi Jėzaus kojas, lyg nebenorėdama nuo jo atsiskirti, trokšdama jau dabar persikelti drauge su juo į prirengtąsias amžinąsias dangaus buveines (plg. aug. 14, 2. 3). Tačiau ta valanda dar nebuvo atėjusi. — 22 Imkite šventąją... Skirtumas tarp to šv. Dvasios gavimo ir kito Sekminių dieną yra tas, kad dabar apaštalai gauna šv. Dvasią neregimai ir jos malones, reikalingas kunigų priedermėms vykdyti, o Sekminėse gaus šv. Dvasią regimai su visa malonių pilnybe.

mybė tebūnie jums. [27] Po to jis tarė Tomui: Įdėk
čia savo pirštą, matyk mano rankas, ištiesk savo
ranką ir įdėk į mano šoną, ir nebūk netikėlis, bet
tikintis. [28] Tomas atsakė ir jam tarė: Mano Vieš-
pats ir mano Dievas. [29] Jėzus jam tarė: Kadangi
mane matei, Tomai, tu įtkėjai; palaiminti, kurie
nematė ir tikėjo.

[30] Jėzus padarė savo mokytinių akivaizdoje dar
daug kitų stebuklų, kurie nesurašyti šitoje kny-
goje. [31] Tai gi parašyta, kad tikėtumėte, jog Jėzus
yra Kristus, Dievo Sūnus, ir kad tikėdami turėtu-
mėte jo vardu amžinąjį gyvenimą.

29 **21.** [1] Paskui Jėzus vėl pasirodė mokytiniams pas
XII Tiberijados jūrą. Pasirodė gi taip: [2] Buvo drauge
Simonas Petras, Tomas, vadinamas Dvynu, Nata-
naėlis, kurs buvo iš Kanos Galiliejoje, Zebediejaus
du sūnu ir kitu du iš jo mokytinių. [3] Simonas
Petras jiems tarė: Einu žvejoti. Jie jam atsakė: Ir
mes einame su tavim. Jie išėjo ir sėdo į laivą, bet
tą naktį nieko nepagavo. [4] Jau praaušus, Jėzus
stovėjo krante; tačiau mokytiniai nepažino, kad tai
Jėzus. [5] Jėzus jiems tarė: Vaikai, ar neturite ko
valgyti? Jie atsakė: Ne. [6] Jis jiems tarė: Įleiskite
tinklą dešiniame laivo šone ir rasite. Jie įleido ir
jau nebegalėjo jo patraukti dėl žuvų daugybės.
[7] Tuomet tas mokytinis, kurį Jėzus mylėjo, tarė
Petrui: Tai Viešpats. Simonas Petras, kaip tik iš-
girdo, kad tai Viešpats, susijuosė žiurstą, nes buvo
neapsivilkęs, ir įšoko į jūrą. [8] Kiti gi mokytiniai
atplaukė laivu (nes buvo netoli nuo kranto, tik
apie du šimtu mastų), traukdami tinklą su žuvimis.

[9] Išėję į sausumą, jie pamatė sukurtą ugnį, pa-
dėtą ant žarijų žuvį ir duonos. [10] Jėzus jiems tarė:

---

[29] P a l a i m i n t i . . . Tas palaiminimas tenka Kristaus Bažnyčiai (Eklezijai), kurios nariai tiki į Jėzų, nors jo nematė.

Atneškite žuvų, kurių dabar sugavote. [11] Simonas
Petras nuėjo ir ištraukė į sausumą tinklą, pilną
didelių žuvų, kurių buvo šimtas penkios dešimtys
trys. Nors jų taip daug buvo, bet tinklas nesu-
plyšo. [12] Jėzus jiems tarė: Eikite čia ir valgykite.
Nė vienas iš sėdusiųjų valgyti nedrįso paklausti jį:
Kas tu, nes jie žinojo, kad tai Viešpats. [13] Jėzus
priėjo, paėmė duoną ir davė jiems, taip pat ir žuvį.
[14] Tai jau trečią kartą Jėzus apsireiškė savo moky-
tiniams, po to kaip buvo prisikėlęs iš numirusiųjų.

[15] Jiems pavalgius, Jėzus taria Simonui Petrui: 30
Jono sūnau, Simonai, ar myli mane labiau, kaip XII
šitie? Jis jam atsako: Taip, Viešpatie, tu žinai, kad
aš tave myliu. Jis jam taria: Ganyk mano avinė-
lius. [16] Jis vėl jį klausia: Jono sūnau, Simonai, ar
myli mane? Jis jam atsako: Taip, Viešpatie, tu
žinai, kad aš myliu tave. Jis jam taria: Ganyk
mano avinėlius. [17] Jis klausia jį trečią kartą: Jono
sūnau, Simonai, ar myli mane? Petras nuliūdo,
kad jis jį trečią kartą klausė: Ar myli mane? ir
jam atsakė: Viešpatie, tu visa žinai; tu žinai, kad
aš tave myliu. Jis jam tarė: Ganyk mano avis.

[18] Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau tau, kaip buvai 31
jaunesnis, susijuosdavai ir vaikščiodavai, kur norė- XII
jai, o pasenęs tu ištiesi savo rankas; kitas sujuos
tave ir ves, kur tu nenori. [19] Tai pasakė, nurody-
damas, kokia mirtimi jis turėjo pašlovinti Dievą.
Po tų žodžių jis jam tarė: Sek mane.

[20] Atsigręžęs Petras pamatė paskui einantį tą

---

21. [15] *Ganyk...* Pats Kristus yra gerasis Ganytojas. Kadangi jis dabar palieka pasaulį ir eina pas dangiškąjį savo Tėvą, tai jis stato savo vieton šv. Petrą. Avinėliai ir avys reiškia visus tikinčiuosius, vaikus ir motinas, valdinius ir valdovus, klausančią Bažnyčią (Ekleziją) ir mokančią. — [18] *Pasenęs...* Yra tai pranašystė apie Petro mirtį ant kryžiaus.

[20] *Vakarienėje.* Žr. aug. 13, 23 ir tol.

mokytinį, kurį Jėzus mylėjo, kurs ir vakarienėje
buvo pasilenkęs ant jo krūtinės, ir paklausė: Vieš-
patie, kas yra tas, kurs tave įduos? 21 Taigi, pa-
matęs jį, Petras tarė Jėzui: Viešpatie, kas gi bus
su šituo? 22 Jėzus jam atsakė: Jei aš noriu, kad jis
pasiliktų, iki ateisiu, kas tau rūpi? Tu sek mane.
23 Todėl šitas pasakymas pasklido tarp mokytinių,
kad anas mokytinis nemirsiąs. Tačiau Jėzus ne-
sakė jam: Jis nemirs, bet: Jei aš noriu, kad jis
pasiliktų, iki ateisiu, kas tau rūpi?

Pabaiga

24 Yra tai tas mokytinis, kurs liudija apie šituos
dalykus ir tai parašė; ir mes žinome, kad jo liudi-
jimas tikras. 25 Yra dar daug ir kitų dalykų,
kuriuos Jėzus padarė. Jei kiekvienas iš jų būtų
atskirai parašytas, tai manau, kad ir visas pasau-
lis negalėtų sutalpinti tų knygų, kurios reiktų
parašyti.

---

22 Jei aš noriu... Atsakydamas Petrui, Jėzus nurodo, kad Jono mirtis bus kitokia, kad jis nebus nukankintas.

25 Jei kiekvienas... Apaštalas čia patarlių būdu atsiliepia apie Kristaus darbų kilnumą ir vertę.

APAŠTALŲ DARBAI

I. Bažnyčios (Eklezijos) įsikūrimas ir augimas Palestinoje ir Samarijoje

1. Bažnyčia (Eklezija) Jeruzalėje

1. [1] Pirmoje knygoje, o Teofile, aš kalbėjau apie 1
visa, ką Jėzus darė ir mokė nuo pat pradžios [2] iki Saus
tai dienai, kurią, davęs per šventąją Dvasią savo sio
išrinktiesiems apaštalams įsakymų, jis buvo pa-
imtas į dangų. [3] Jiems ir po savo kančios jis pasi-
rodė gyvas tūleriopais būdais, nes per keturias
dešimtis dienų davėsi jiems matomas ir kalbėjo
apie Dievo karalystę.
[4] Valgydamas su jais, jis jiems liepė neišeiti iš
Jeruzalės ir laukti Tėvo pažado. Apie jį (sakė jis)
jūs girdėjote iš mano burnos; [5] nes Jonas krikštijo
tik vandenimi, o jūs, nedaugeliui dienų praslinkus,
būsite pakrikštyti šventąja Dvasia. [6] Taigi, susiė-
jusieji klausė jį, sakydami: Viešpatie, ar šiuo laiku
tu sugrąžinsi karalystę Izraėliui? [7] Jis jiems at-
sakė: Ne jūsų dalykas žinoti laikus ar valandas,
kurias Dievas nustatė savo valdžia; [8] bet, kaip tik
šventoji Dvasia ant jūsų ateis, jūs gausite galios
ir būsite man liudytojai Jeruzalėje, visoje Judie-

---

1. [1] P i r m o j e k n y g o j e. Pirmoji knyga, apie kurią čia kalbama, yra to paties šv. Luko parašytoji trečia evangelija. — [3] T ū l e r i o p a i s b ū d a i s... Valgydamas, kalbėdamas su apaštalais, rodydamas savo žaizdas.

[5] N e d a u g e l i u i... Gaudami po dešimties dienų šventąją Dvasią. — [6] K a r a l y s t ę... Apaštalai vis dar tebeturi galvoje žemiškąją Izraėlio karalystės garbę. Jie laukia, kad bus atimta valdžia iš Erodo ir prasidės žemiškas Kristaus karaliavimas.

joje, Samarijoje ir iki žemės pakraščių. 9 Tai pa-
sakęs, jiems beregint, jis buvo pakeltas augštyn.
Debesis uždengė jį nuo jų akių. 10 Kada jie, akių
nenuleisdami, žiūrėjo į dangų, jam į jį žengiant,
štai du vyru baltais rūbais atsistojo prie jų.
11 Juodu tarė: Vyrai, Galiliejiečiai, ko jūs stovite,
žiūrėdami į dangų? Tas Jėzus, kurs paimtas nuo
jūsų į dangų, taip pat ateis, kaip matėte jį žen-
giantį į dangų.

2/I 12 Tuomet jie nuo kalno, kurs vadinamas Alyvų
ir yra arti Jeruzalės, tik per subatos kelią, sugrįžo
į Jeruzalę. 13 Sugrįžę užėjo į augšto kambarį, kur
jie paprastai sustodavo. Tai buvo Petras ir Jonas,
Jokūbas ir Andriejus, Pilypas ir Tomas, Baltra-
miejus ir Matas, Alpiejaus sūnus Jokūbas, Simo-
nas Uolusis ir Jokūbo brolis Judas. 14 Visi šitie
buvo sutartinai ištvermingi maldoje drauge su
moterimis, su Jėzaus motina Marija ir su jo
broliais.

15 Tomis dienomis Petras, atsikėlęs brolių tarpe
(buvo gi tai būrys arti šimto dvidešimties žmonių),
tarė: 16 Vyrai, broliai! Turėjo įvykti Rašto žodžiai,
šventosios Dvasios iš anksto pasakyti per Dovîdo
burną apie Judą, vedėją tų, kurie sugavo Jėzų.
17 Jis buvo mūsų skaičiuje ir buvo gavęs dalį šitoje
tarnystėje. 18 Už neteisybės algą jis, tiesa, įsigijo
dirvą, bet pasikoręs pusiau perplyšo, ir visi jo
viduriai išėjo. 19 Tai pasidarė žinoma visiems Je-
ruzalės gyventojams, taip kad ta dirva buvo pra-

---

10 *Du vyru.* Du angelu. — 12 *Subatos kelią.* Subatos keliu vadinama pas žydus tolumas, kokį jie gali eiti subatos dieną, t. y., arti 1000 žingsnių. — 14 *Su jo broliais:* su artimesniais Jėzaus giminaičiais, kurie jau buvo įtikėję.

18 *Už neteisybės algą.* Pinigais, kurie, kaip užmokestis už Jėzaus išdavimą, buvo žydų vyresnybės duoti Judui, buvo nupirkta dirva numirėliams laidoti. —

minta jų kalba Akeldama, tai yra, Kraujo dirva.
[20] Nes Psalmių knygoje parašyta: *Jų buveinė
tebūnie apleista, ir tenebūnie kam
joje gyventi!* Ir: *Jo pareigą tegul ki-
tas gauna!* [21] Taigi, yra žmonių, kurie buvo
mūsų draugystėje per visą tą laiką, kaip Viešpats
Jėzus būdavo su mumis, [22] pradedant nuo Jono
krikšto iki dienai, kurią jis nuo mūsų paimtas;
reikia, kad vienas iš jų būtų drauge su mumis
liudytojas jo prisikėlimo. [23] Jie pastatė du: Juo-
zapą, kurs vadinamas Barsabas ir buvo pramintas
Teisiuoju, ir Motiejų; [24] tuomet jie meldėsi, saky-
dami: Tu, Viešpatie, kurs žinai visų širdis, parodyk,
katrą iš šitų dviejų išsirinkai, [25] kad imtų vietą
šitos tarnystės ir apaštalystės, nuo kurios atpuolė
Judas, kad eitų į savąją vietą. [26] Paskui jie metė
dėl jųdviejų burtus. Burtas nubūrė Motiejui, ir jis
buvo įskaitytas į vienuolika apaštalų.

2. [1] Sekminių dienai atėjus, visi buvo drauge toje 3
pačioje vietoje. [2] Štai ūmai pasigirdo iš dangaus I
ūžimas, lyg kad kilstančio smarkaus vėjo, ir pri-
pildė visus namus, kuriuose jie sėdėjo. [3] Jiems pa-
sirodė pasidalinę tarsi ugnies liežuviai, ir ant kiek-
vieno iš jųjų nusileido po vieną. [4] Visi jie pasi-
darė pilni šventosios Dvasios ir ėmė kalbėti viso-
kiomis kalbomis, taip kaip šventoji Dvasia jiems
davė prabilti. [5] Jeruzalėje buvo apsigyvenusių
žydų, žmonių dievobaimingų iš visų po dangumi
esančiųjų tautų tarpo. [6] Kilus ūžimui, susiėjo minia
ir nežinojo, ką manyti, nes kiekvienas girdėjo juos
kalbančius savo kalba. [7] Visi buvo be galo nustebę

---

21 *Budavo...*: pasiliko mūsų tarpę. — 25 *Savąją vietą*: Išganytojo išdavimu sau nusipelnytą pasmerkimo vietą.

2. 1 *Sekminių...*: praslinkus po Velykų septynioms savaitėms, kitaip sakant, penkiasdešimtąją po Velykų dieną.

ir kalbėjosi tarp savęs: Štai, argi ne visi šitie,
kurie kalba, galiliejiečiai? [8] Tai kaipgi kiekvienas
mūsų girdime savo gimtąją kalbą. [9] Mes partai,
medai, elamiečiai, Mezopotamijos, Judiejos ir Ka-
padokijos, Ponto ir Azijos, [10] Prigijos ir Pampi-
lijos, Egipto ir prie Kirenės esančiojo Libijos
krašto gyventojai, ateiviai romėnai, [11] kaip žydai,
taip ir naujatikiai, kretiečiai ir arabai, girdime
juos mūsų kalbomis skelbiančius didžius Dievo
darbus. [12] Taip jie visi labai stebėjosi ir nustebę
klausė vienas kitą: Ką tai reiškia? [13] Bet kiti
tyčiodamies sakė: Jie nusigėrę saldžiu vynu.
4 [14] Tuomet Petras drauge su vienuolika atsistojo,
I pakėlė savo balsą ir jiems kalbėjo:

Judiejos žmonės ir visi Jeruzalės gyventojai, tai
žinokite ir pasiklausykite mano žodžių. [15] Šitie ne
girti, kaip kad jūs manote, nes dar tik trečia
dienos valanda; [16] čia įvyksta tai, kas pranašo Joė-
lio pasakyta: [17] Tai atsitiks paskutinė-
mis dienomis (sako Viešpats): Aš iš-
liesiu savo Dvasios ant kiekvieno
kūno; tuomet jūsų sūnūs ir jūsų duk-
terys pranašaus; jūsų jaunikaičiai
turės regėjimų ir jūsų seniai sap-
nuos sapnus. [18] Net ir ant savo tarnų
ir savo tarnaičių aš išliesiu tomis
dienomis savo Dvasios, ir jie prana-
šaus. [19] Aš padarysiu stebuklų aukštai
danguje ir ženklų žemai žemėje:
Kraujo, ugnies ir dūmų smilkimo;
[20] saulė pavirs tamsybe ir mėnulis

---

11 Naujatikiai: pagonys, priėmusieji žydų tikė-
jimą (prozelitai).
15 Trečia..., t. y., gana anksti. Trečioji žydų va-
landa atitinka mūsų devintą ryto valandą. Prieš tą
valandą žydai paprastai negerdavo ir nevalgydavo.

kraujų, pirma nekaip ateis didi ir
aiški Viešpaties diena. [21] Tuomet
kiekvienas, kurs šauksis į Viešpa-
ties vardą, bus išgelbėtas.

[22] Izraėlo vyrai, pasiklausykite šių žodžių: Jėzus 5
Nazarėnas buvo vyras, jums Dievo paliudytas ga- I
lingais darbais, stebuklais ir ženklais, kuriuos,
kaip jūs patys žinote, Dievas yra per jį padaręs
jūsų tarpe. [23] Jį, kurs Dievo nustatytu nutarimu
ir pražinojimu buvo įduotas, jūs prikalėte netei-
siųjų rankomis ant kryžiaus ir nužudėte. [24] Dievas
jį prikėlė, pašalinęs mirusiųjų buveinės skausmus;
nes buvo negalima, kad jis jos būtų laikomas. [25] Ir
Dovîdas apie jį sako: Aš turiu visuomet
Viešpatį savo akivaizdoje, nes jis
yra mano dešinėje, kad aš nesvyruo-
čiau. [26] Todėl mano širdis linksminasi,
ir mano liežuvis džiaugiasi, be to,
ir mano kūnas ilsėsis su viltimi; [27] nes
tu nepaliksi mano sielos mirusiųjų
buveinėje ir neduosi savo šventajam
matyti puvimo. [28] Tu duosi man pa-
žinti gyvenimo kelius; savo veidu pa-
darysi mane pilną malonumo.

[29] Vyrai, broliai, tebūnie man leista drąsiai jums 6
pasakyti apie patrijarką Dovîdą; jis mirė ir buvo I
palaidotas; jo kapas tebėra tarp mūsų iki šiai
dienai. [30] Būdamas tačiau pranašas ir žinodamas,
jam Dievą siekte prisiekus, kad ainis iš jo kūno

---

22 Dievo paliudytas. Dievas stebuklais paliudijo Jėzų esant tą, kuo jis pats save vadino, t. y., Dievo Sūnų. — 23 Dievo nustatytu... Dievas taip mylėjo žmones, kad dėl jų atidavė savo Sūnų. Tas Dievo sumanymas buvo nutartas pirm visų amžių, ir Dievas iš anksto žinojo Kristų kentėsiant. — 30 Ainis. Jėzus Kristus, kurs, kaip žmogus, turėjo gimti iš Dovîdo giminės.

sėdėsiąs jo soste, [31] žiūrėdamas į ateitį, jis kalbėjo
apie Kristaus prisikėlimą, kad jis nepasiliksiąs
mirusiųjų buveinėje ir kad jo kūnas nematysiąs
puvimo. [32] Tą tai Jėzų Dievas prikėlė, ir mes visi
esame to dalyko liudytojai. [33] Dievo dešine išaugš-
tintas ir gavęs iš Tėvo šventosios Dvasios pažadė-
jimą, jis ją išliejo, kaip jūs patys matote ir girdite.
[34] Nes Dovîdas neužžengė į dangų; tačiau jis pats
sako: *Viešpats tarė mano Viešpačiui:
Sėskis mano dešinėje,* [35] *kolei aš ne-
padarysiu iš tavo neprietelių tau
pakojo.* [36] Todėl tegul tikrai žino visi Izraėlio
namai, kad Dievas jį padarė ir Viešpačiu ir Kris-
tumi, būtent, tą Jėzų, kurį jūs prikalėte ant
kryžiaus.
7 [37] Tai girdėdami, jie ėmė gailėtis savo širdyje ir
I tarė Petrui ir kitiems apaštalams: Ką mes turime
daryti, vyrai, broliai? [38] Petras jiems atsakė: Dary-
kite atgailą, ir tepasikrikštija kiekvienas iš jūsų
Jėzaus Kristaus vardan jūsų nuodėmėms atleisti;
taip jūs gausite šventosios Dvasios dovaną. [39] Nes
tas pažadas duotas jums, ir jūsų vaikams, ir vi-
siems, *toli esantiesiems, kuriuos tik
Viešpats, mūsų Dievas, pašauks.* [40] Taip
pat daugeliu kitų žodžių jis liudijo ir ragino juos,
sakydamas: Gelbėkitės iš tarpo šitos sugedusios
kartos. [41] Priėmusieji jo žodžius buvo pakrikštyti.
Taip tą dieną prisidėjo apie tris tūkstančius sielų.

---

31 *Mirusiųjų buveinėje*; vietoje, kur teisiųjų sielos po mirties laukė Mesijo atėjimo ir į kurią taip pat Kristaus siela buvo nužengusi. — 33 *Dešine*: galybe. — *Matote...*: Dvasią, kalbančią per mus visokiomis kalbomis. — 34 *Dovîdas neužžengė...* Todėl ne apie save pasakė, bet apie Kristų, kad tą Dievas išaugštino, skirdamas jam vietą savo dešinėje.

41 *Prisidėjo*: prie apaštalų ir kitų Jėzaus mokytinių skaičiaus.

[42] Jie laikėsi apaštalų mokslo, bendro duonos laužymo ir maldų. [43] Baimė apėmė visus, nes daug stebuklų ir ženklų buvo daroma Jeruzalėje per apaštalus; todėl visuose buvo didelio išgąsčio. [44] Visi tikintieji laikėsi drauge ir turėjo visa bendra. [45] Lobį ir turtus jie parduodavo ir iš to dalino visiems, kaip kiekvienam buvo privalu. [46] Taip pat kasdien pasilikdavo vienširdžiai šventykloje, laužydavo duoną tai vienuose, tai kituose namuose, imdavo valgio su džiaugsmu ir neklastinga širdimi, [47] garbino Dievą ir turėjo malonės pas visus žmones. O Viešpats kasdien daugino jų būrį tais, kurie turėjo būti išgelbėti.

2. Stebuklingas Bažnyčios (Eklezijos) augimas ir sustiprėjimas žyduose

3. [1] Kartą Petras ir Jonas ėjo apie devintą mal- 8
dos valandą į šventyklą. [2] Tuo pat laiku atnešta I
vieną žmogų, raišą nuo pat savo gimimo. Jį kasdien sodindavo prie šventyklos durų, kurios vadinamos Gražiosios, kad jis prašytų išmaldos iš įeinančiųjų į šventyklą. [3] Pamatęs Petrą ir Joną, įeinančius į šventyklą, jis paprašė iš jųdviejų išmaldos. [4] Pasižiūrėjęs į jį, Petras su Jonu atsiliepė: Pažvelgk į mudu. [5] Jis žiūrėjo į juodu, tikėdamos ką nors iš jų gauti. [6] Petras tarė: Sidabro ir aukso aš neturiu; ko gi turiu, tai tau duodu: Jėzaus Kristaus Nazarėno vardu kelkis ir vaikščiok. [7] Ir, paėmęs jo dešinę ranką, jis pakėlė jį. Tuojau jo kojos ir riešai sustiprėjo. [8] Jis pašoko, atsistojo ir vaikščiojo. Drauge su jais jis įėjo į šventyklą,

---

42 Duonos laužymo. Duonos laužymu apaštalų laikais buvo vadinamos šv. mišios.

3. 1 Apie devintą... Devinta žydų valanda atitinka maždaug mūsų trečiąją. Tą valandą kasdien šventykloje aukodavo ir degindavo Dievo garbei avinėlį.

vaikščiojo, šokinėjo ir garbino Dievą. 9 Visi žmonės
matė jį vaikščiojantį ir garbinantį Dievą. 10 Jie
pažino jį, kad buvo tas pats, kurs sėdėdavo dėl
išmaldos prie Gražiųjų šventyklos durų, ir visi
buvo pilni nustebimo dėl to, kas buvo jam atsi-
tikę, ir nežinojo, ką manyti.
9 11 Kadangi jis laikėsi Petro ir Jono, visi žmonės
I stebėdamies susibėgo prie jų į prieangį, kurs va-
dinamas Saliamono. 12 Tai matydamas, Petras atsi-
liepė į žmones: Izraėlio vyrai, kam stebitės tuo
dalyku arba ko žiūrite į mudu, lyg kad mes savo
galybe ar valdžia būtumėm padarę, kad šitas
vaikščiotų. 13 Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir
Jokūbo Dievas, mūsų tėvų Dievas pašlovino savo
Sūnų Jėzų, kurį jūs, tiesa, įdavėte ir jo išsigynėte
Piloto akivaizdoje, nors tasai buvo nutaręs jį pa-
leisti. 14 Jūs išsigynėte Šventojo ir Teisiojo ir pra-
šėte dovanoti jums galvažudį. 15 Taigi, jūs nužu-
dėte gyvenimo davėją, bet Dievas jį prikėlė iš
numirusiųjų, ir to mes esame liudytojai. 16 Dėl
tikėjimo į jo vardą, tas vardas sustiprino šitą, kurį
jūs matote ir pažįstate; jo teikiamas tikėjimas
davė šitam pilną sveikatą visų jūsų akivaizdoje.
17 Tačiau, broliai, aš žinau, kad jūs tai darėte ne-
žiniomis, kaip ir jūsų vyresnieji. 18 Dievas gi šitaip
įvykdė, ką buvo paskelbęs visų pranašų burna,
kad jo Kristus kentėsiąs. 19 Todėl darykite atgailą
ir gręžkitės, kad jūsų nuodėmės būtų išdildytos,
20 kad ateitų nuo Viešpaties veido atgaivinimo lai-
kai ir kad jis siųstų jums paskelbtąjį Jėzų Kristų.
21 Dabar jį turi paimti dangus iki visų dalykų at-
naujinimui, apie ką yra kalbėjęs Dievas nuo

---

14 Galvažudį: Barabą. — 16 Jo teikiamas tikėjimas: tikėjimas į Jėzų Kristų. — 20 Atgaivinimo laikai: pilnos ramybės metas, kurį Dievas duos savo išrinktiesiems, Kristui antrą kartą atėjus.

amžių savo šventųjų pranašų burna. [22] Jau Mozė
pasakė: Viešpats, jūsų Dievas, paža-
dins jums pranašą iš jūsų brolių tar-
po, kaip mane. Jo jūs turite klausyti
visuose dalykuose, ką tik jis jums
kalbės. [23] Kiekvienas gi, kurs neklau-
sytų to pranašo, bus išdildytas iš tau-
tos tarpo. [24] Ir visi pranašai, kurie kalbėjo,
pradedant Samuėliu ir paskui, skelbė tas dienas.
[25] Jūs vaikai pranašų ir sandoros, kurią Dievas yra
padaręs su mūsų tėvais, sakydamas Abraomui:
Tavo ainijoje bus palaimintos visos
žemės giminės. [26] Jums visų pirma Dievas
pažadino savo Sūnų; jis siuntė jį jums laiminti,
kad kiekvienas gręžtųsi nuo savo nedorumo.

4. [1] Juodviem taip kalbant žmonėms, priėjo prie 10/I
jų kunigų, šventyklos viršininkas ir sadukiejų.
[2] Jie buvo nepatenkinti, kad juodu mokė žmones
ir skelbė prisikėlimą Jėzuje iš numirusiųjų, [3] todėl
suėmė juodu ir įmetė juodu į kalėjimą iki rytojui,
nes buvo jau vakaras. [4] Daugelis gi tų, kurie klau-
sėsi žodžių, įtikėjo. Taip tikinčiųjų skaičius pasi-
darė penki tūkstančiai.

[5] Rytdieną susirinko jų viršininkai, vyresnieji ir
Rašto žinovai Jeruzalėje, [6] taip pat vyriausias
kunigas Annas, Kajipas, Jonas, Aleksandras ir visi
kiti, kiek tik jų buvo iš vyriausių kunigų giminės.
[7] Pastatę juodu viduryje, jie klausė: Kokia galia
arba kieno vardu jūs tai padarėte? [8] Tuomet šven-
tosios Dvasios pilnas Petras jiems tarė: Tautos
viršininkai ir vyresnieji, klausykite! [9] Jei mes
šiandien tardomi dėl geradarystės ligoniui, kuria
jis pagydytas, [10] tebūnie žinoma jums visiems ir
visai Izraėlio tautai, kad vardu mūsų Viešpaties

---

24 Tas dienas: Kristaus atėjimo metą.

Jėzaus Kristaus Nazarėno, kurį jūs prikalėte ant
kryžiaus ir kurį Dievas prikėlė iš numirusiųjų,
tuo vardu šitas stovi jūsų akivaizdoje sveikas.
[11] Jis yra tas *akmuo, kurį atmetėte jūs,*
statytojai, iš kurio pasidarė kertinis
akmuo. [12] Per nieką kitą nėra išganymo. Nes
neduota žmonėms kito vardo po dangumi, per kurį
mes turėtumėme būti išgelbėti.
11 [13] Matydami Petro ir Jono drąsą, patyrę, kad tai
I buvo bemoksliai ir šiaip sau žmonės, jie stebėjosi
ir pažino, kad jie yra buvę su Jėzumi. [14] Matydami
taip pat stovintį su jais žmogų, kurs buvo pagydy-
tas, jie nieko negalėjo pasakyti priešais. [15] Todėl
jie liepė jiems išeiti laukan iš susirinkimo ir tarėsi
tarp savęs, [16] kalbėdami: Ką turime daryti su šitais
žmonėmis? Juk jų padarytas aiškus stebuklas; tai
žinoma visiems Jeruzalės gyventojams, ir mes ne-
galime ginčyti. [17] Bet kad tai neplistų toliau žmo-
nėse, griežtai uždrauskime jiems kalbėti daugiau
tuo vardu kam nors iš žmonių. [18] Taigi, pasišaukę
juodu, jie įsakė visai nebekalbėti ir nemokyti Jė-
zaus vardu. [19] Bet Petras ir Jonas, atsakydami
jiems, tarė: Jūs patys nutarkite, ar teisinga Dievo
akivaizdoje labiau jūsų klausyti, kaip Dievo. [20] Nes
mes negalime nekalbėti, ką matėme ir girdėjome.
[21] Tačiau jie prigrasę paleido juodu. Jie nerado
būdo jiems nubausti dėl žmonių, nes visi garbino
Dievą dėl to, kas buvo įvykę. [22] O žmogus, kuriam
tas pagydymo stebuklas buvo padarytas, turėjo
daugiau, kaip keturias dešimtis metų.
12 [23] Paleisti jie atėjo pas savuosius ir paskelbė
I jiems visa, ką jiems buvo pasakę vyriausieji kuni-

---

4. 11 *Tas akmuo...* Žr. Mt 21, 42.
21 *Jie nerado būdo:* nerado juodviejuose jokios priežasties, kuri pateisintų skiriamą bausmę žmonių akyse.

gai ir vyresnieji. 24 Tie išgirdę pakėlė vienširdžiai
balsą į Dievą ir sakė: Viešpatie, tu esi, kurs pa-
darei dangų ir žemę, jūrą ir visa, kas juose yra,
25 kurs šventąja Dvasia per savo tarną, mūsų tėvą
Dovîdą, kalbėjai: Kam siaučia pagonys, ir
tautos mąsto tuščių dalykų? 26 Žemės
karaliai keliasi, ir kunigaikščiai
susieina krūvon prieš Viešpatį ir
prieš jo Kristų? 27 Nes iš tikrųjų šitame
šventajame mieste susiėjo krūvon prieš tavo šven-
tąjį tarną Jėzų, kurį tu patepei, Erodas, Pontijus
Pilotas su pagonimis ir Izraėlio giminėmis 28 pa-
daryti, ką tavo ranka ir tavo nutarimas buvo pa-
skyrę įvykdyti. 29 Dabar, Viešpatie, pažvelk į jų
grasymus ir duok savo tarnams skelbti su visu
pasitikėjimu tavo žodį, 30 ištiesdamas savo ranką,
kad įvyktų gydymų, ženklų ir stebuklų tavo šven-
tojo Sūnaus, Jėzaus, vardu. 31 Jiems pasimeldus,
sudrebėjo vieta, kurioje buvo susirinkimas; visi
pasidarė pilni šventosios Dvasios ir skelbė su pa-
sitikėjimu Dievo žodį.

3. Jeruzalės krikščionių uolumas ir apaštalų drąsa skelbiant Evangeliją

32 Tikinčiųjų daugybė buvo vienos širdies ir 13
vienos sielos. Nė vienas iš jų nesakė apie savo I
lobį, kad tas jo vieno būtų, bet visa buvo jiems
bendra. 33 Apaštalai su didele galia liudijo apie
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus prisikėlimą, ir
didelė malonė buvo juose visuose. 34 Nes jų tarpe
nebuvo nė vieno stokojančio; kas tik turėjo dirvų

---

26 Jo Kristų. Kristus graikų kalba reiškia Pateptasis. Pas žydus pašventindavo karalius ir kunigus, patepdami juos šv. aliejumi. Žr. Mt 1 persk. — 30 Ištiesdamas...: parodydamas didelę savo galybę stebuklais ir t. t.

ar namų, tie parduodavo, pinigus už parduotąjį
turtą atnešdavo [35] ir dėdavo prie apaštalų kojų;
kiekvienam gi buvo dalinama, kiek jam buvo pri-
valu. [36] Taip Juozapas, kurs buvo apaštalų pra-
mintas Barnabu (tai yra, Paguodos sūnumi), levi-
tas, kilęs iš Kipro, [37] turėjo dirvą; jis ją pardavė,
atnešė pinigus ir padėjo prie apaštalų kojų.
14 5. [1] Bet vienas žmogus, vardu Ananijas, drauge
I su savo žmona Sapira, pardavęs dirvą, [2] pasiliko
su savo žmonos žinia gautų dirvos pinigų dalį sau;
kitą dalį jis atnešė ir padėjo prie apaštalų kojų.
[3] Tuomet Petras jam tarė: Ananijau, kam šetonas
sugundė tavo širdį, kad meluotumei šventajai Dva-
siai ir palaikytumei sau dirvos pinigų dalį? [4] Ar
neparduota ji nebūtų pasilikusi tau ir ar su gau-
tais iš pardavimo pinigais tau nevalia buvo daryti,
ką nori? Kam nutarei tokį darbą savo širdyje? Ne
žmonėms tu pamelavai, bet Dievui. [5] Išgirdęs tuos
žodžius, Ananijas sukniubo ir mirė. Visus, kurie
tai girdėjo, apėmė didelė baimė. [6] Jaunikaičiai gi
atsikėlė, pašalino jį ir išnešę palaidojo. [7] Praslinkus
apie tris valandas, įėjo jo žmona. Ji nežinojo, kas
buvo atsitikę. [8] Petras ją paklausė: Pasakyk man,
moteriške, ar už tiek pardavėte dirvą? Ji atsakė:
Taip, už tiek. [9] Tuomet Petras jai tarė: Kam gi
jūs susitarėte gundyti Viešpaties Dvasią? Štai,
kojos tų, kurie palaidojo tavo vyrą, yra prie durų:
jie išneš ir tave. [10] Ji tuojau sukniubo prie jo
kojų ir mirė. Įėję jaunikaičiai rado ją negyvą;
jie išnešė ją ir palaidojo greta vyro. [11] Didelė

---

5. [3] Kam šetonas... Ananijas, padėdamas gautų pinigų dalį prie apaštalų kojų, veidmainingai rodė, kad ir jis, kaip kiti krikščionys, ką tik turi, atiduoda iš Dievo meilės bendriems reikalams ir nieko sau nepasilieka. Todėl buvo tame pasielgime melas ir veidmainystė. Veidmainystė gi dalykuose, turinčiuose sąryšio su tikėjimu, yra mėginimas įvesti į paklydimą šv. Dvasią.

baimė apėmė visą susirinkimą ir visus, kurie tai
girdėjo.
[12] Per apaštalus buvo daroma daug ženklų ir 15
stebuklų žmonėse. Visi sutartinai susirinkdavo Sa- I
liamono prieangyje. [13] O iš kitų nė vienas nedrįs-
davo dėtis prie jų; bet žmonės juos labai vertino.
[14] Tikinčiųjų į Viešpatį vyrų ir moterų skaičius ėjo
didyn ir didyn. [15] Net ligonius išnešdavo į gatves
ir guldydavo juos ant patalų ir neštuvų, kad, pra-
einant Petrui, bent jo šešėlis apdengtų kurį nors
iš jų ir jie būtų išgelbėti nuo savo ligų. [16] Rinkosi
taip pat Jeruzalėn daug žmonių iš artimų Jeru-
zalei miestų. Jie gabeno su savim sergančius ir
nešvarių dvasių varginamus, kurie visi buvo pa-
gydomi.
[17] Tuomet kėlėsi vyriausias kunigas ir visi su
juo buvusieji (būtent, sadukiejų atskala). Pilni
pavydo, [18] jie suėmė apaštalus ir įmetė juos į viešą
kalėjimą. [19] Bet Viešpaties angelas naktį atidarė
kalėjimo duris ir, juos išvedęs, tarė: [20] Eikite ir,
nuėję į šventyklą, skelbkite žmonėms visus šio
gyvenimo žodžius. [21] Jie paklausė; auštant įėjo į
šventyklą ir mokė. Atėjęs vyriausias kunigas ir su
juo buvusieji sušaukė tarybą ir visus Izraėlio
vaikų vyresniuosius ir nusiuntė į kalėjimą jų at-
vesti. [22] Tarnai nuėjo, bet, atidarę kalėjimą, jų
neberado; jie sugrįžo ir pranešė, [23] sakydami: Kalė-
jimą, tiesa, mes radome užrakintą visu rūpestin-
gumu ir sargus, stovinčius ties durimis, bet ati-
darę nieko neradome viduje. [24] Išgirdę tuos žo-
džius, šventyklos užvaizdas ir vyriausieji kunigai
negalėjo sau išaiškinti, kas iš to būsią. [25] Bet atėjo
vienas žmogus ir jiems paskelbė: Štai, tie vyrai,

---

20 Gyvenimo, t. y., Evangelijos, dėl kurios jus persekioja, kuri tačiau teikia gyvenimą ją priimantiems.

kuriuos buvote įmetę kalėjiman, stovi šventykloje
ir moko žmones.
16 [26] Tuomet užvaizdas su tarnais nuėjo ir atvedė
I juos be prievartos; nes jie bijojo žmonių, kad
nebūtų užmušti akmenimis. [27] Atvedę, jie pastatė
juos taryboje. Vyriausias kunigas klausė juos,
[28] sakydamas: Ar ne drauste mes jums uždraudėme
mokyti šituo vardu? ir štai jūs pripildėte Jeruzalę
savo mokslo. Jūs norite užvesti ant mūsų to Žmo-
gaus kraują. [29] Atsakydamas Petras ir apaštalai
tarė: Dievo reikia labiau klausyti, kaip žmonių.
[30] Mūsų tėvų Dievas prikėlė Jėzų, kurį jūs nužu-
dėte, pakabinę ant kryžiaus. [31] Jį Dievas
išaugštino savo dešine, kaip kunigaikštį ir gelbė-
toją, kad suteiktų Izraėliui atgailos ir nuodėmių
atleidimo. [32] Tų dalykų liudytojai esame mes ir
šventoji Dvasia, kurią Dievas davė visiems jo
klausantiems.
17 [33] Tai girdėdami, jie įnirto ir manė juos užmušti.
I [34] Bet kėlėsi taryboje vienas parisiejus, vardu Ga-
maliėlis, visos tautos gerbiamas įstatymo moky-
tojas, ir liepė žmones trumpam laikui išvesti lau-
kan; [35] pasilikusiems jis tarė: Izraėlio vyrai, pa-
svarstykite, ką jūs turite daryti su šitais žmonė-
mis. [36] Nes nelabai seniai buvo iškilęs Teodas, kurs
sakėsi šis tas esąs. Jam pritarė kokie keturi šimtai
žmonių. Tačiau jis buvo užmuštas; visi, kurie jam
tikėjo, išsiskirstė ir nieku virto. [37] Po jo buvo

---

28 Jūs norite... Mokydami, kad prikaltasis ant kryžiaus Jėzus yra Mesijas, jūs norite parodyti žmonių akyse mus esant kaltininkus nekalto kraujo išliejimo ir užtraukti ant mūsų jų kerštą. — 36 Sakėsi šis tas esąs: pranašas, mokytojas. — 37 Judas Galiliejietis. Jis buvo sukėlęs daug žydų prieš romėnų valdžią 7. po Kristaus gimimo metais. To sukilimo priežastis buvo žmonių surašymas, panašus į tą, apie kurį skaitome Lk 2, 1. Judas mokė, būk nereikią duoti mokesčių ciesoriui.

iškilęs Judas Galiliejietis surašinėjimo metu ir
patraukė žmonių paskui save; bet ir jis žuvo, ir
visi, kurie buvo jam pritarę, išsisklaidė. [38] Taigi, ir
dabar sakau jums: Atstokite nuo šitų žmonių ir
paleiskite juos; nes, jei tas sumanymas ar darbas
iš žmonių, jis iširs; [39] bet, jei jis iš Dievo, jūs ne-
galėsite jo išardyti ir gal patys pasirodytumėte
besipriešiną Dievui. Jie jam pritarė. [40] Pasišaukę
apaštalus, jie juos nuplakdino, visai uždraudė kal-
bėti Jėzaus vardu ir juos paleido. [41] O šitie iš tary-
bos akivaizdos ėjo džiaugdamies, kad buvo rasti
verti kentėti dėl Jėzaus vardo panieką. [42] Jie nesi-
liovė kasdien mokę šventykloje ir namuose ir
skelbę gerą naujieną apie Jėzų Kristų.

4. Pirmieji dijakonai ir nukankinimas šventojo Stepono

6. [1] Tomis dienomis, kai mokytinių skaičius ėjo 18
didyn, kilo murmėjimo graikų prieš žydus, kad jų 1
našlės buvusios aplenkiamos kasdieniniame iš-
maldų paskirstyme. [2] Taigi, Dvylika sušaukė moky-
tinių minią ir tarė: Netinka, kad mes paliktumėm
Dievo žodį ir tarnautumėm prie stalų. [3] Todėl,
broliai, nužiūrėkite iš savo tarpo septynis gero
vardo, šventosios Dvasios ir išminties pilnus vyrus,
kad juos įstatytumėm šitai reikmenei. [4] Mes gi pa-
siliksime prie maldos ir žodžio tarnavimo. [5] Tas
pasakymas patiko visai daugybei. Jie išrinko Ste-

---

[38] Atstokite...: liaukitės juos varginę.

6. [1] Graikų... Graikais, kitaip sakant, elenistais pavadinti čia tie žydai, kurie, nuolat gyvendami ne Palestinos krašte, išsiskirstę tarp pagonių, kalbėdavosi tarp savęs tik graikiškai; o žydais čia pavadinti Palestinos gyventojai. — Buvusios aplenkiamos: buvusios menkiau aprūpinamos ir mažiau tegaudavusios pašalpos iš surinktų išmaldų. — [5] Naujatikį, t. y., buvusį pagonį, o paskui priėmusį žydų tikėjimą. Tokie nauji žydai dar vadinami prozelitais.

poną, vyrą pilną tikėjimo ir šventosios Dvasios,
Pilypą, Prokorą, Nikanorą, Timoną, Parmeną ir
naujatikį antijokietį Mikalojų. 6 Šituos jie pastatė
apaštalų akivaizdon, o tie melsdamies uždėjo ant
jų rankas.
7 Viešpaties žodis tarpo, ir mokytinių skaičius
labai daugėjo Jeruzalėje. Net didelis kunigų skai-
čius pasiduodavo tikėjimui.
19/I 8 Steponas, pilnas malonės ir galios, darė žmo-
nėse didelių stebuklų ir ženklų. 9 Tuomet kai kurie
iš sinagogos, vadinamos libertinų, kireniečių, alek-
sandriečių, taip pat tų, kurie buvo iš Kilikijos ir
Azijos, kėlėsi ir ginčijosi su Steponu. 10 Jie nega-
lėjo atsistengti išminčiai ir Dvasiai, kuri kalbėjo.
11 Todėl jie pamokė kelis žmones sakyti, būk gir-
dėję jį kalbant piktžodžiavimų prieš Mozę ir prieš
Dievą. 12 Sujudino taip pat minią, vyresniuosius
ir Rašto žinovus ir subėgę nutvėrė jį ir nuvedė į
tarybą. 13 Čia jie pastatė netikrų liudytojų, kurie
sakė: Šitas žmogus nesiliauja kalbėjęs žodžius prieš
šventąją vietą ir prieš įstatymą, 14 nes mes girdė-
jome jį sakant: Tas Jėzus Nazarėnas išardys šitą
vietą ir pakeis padavimus, kokių yra mums pa-
likęs Mozė. 15 Žiūrėdami į jį, visi sėdėjusieji tary-
boje matė jo veidą, kaip angelo veidą.
20/I **7.** 1 O vyriausias kunigas paklausė: Ar taip iš
tikrųjų yra? 2 Jis atsakė: Vyrai, broliai ir tėvai,

---

9 L i b e r t i n ų . . . Libertinais buvo vadinami ainiai tų žydų, kurie buvo, kaip vergai, parduoti į Romą, o paskui išsilaisvino iš tos vergijos. Kireniečiais, aleksandriečiais ir t.t. vadinami žydai elenistai iš visokių Egipto ir Mažosios Azijos miestų. — 10 K u r i k a l b ė j o : kalbėjo per šv. Steponą. Taip čia pradeda įvykti Kristaus pažadas. Apie jį žr. Mt 10, 20; Lk 21, 15. — 13 P r i e š š v e n t ą j ą v i e t ą : prieš Jeruzalės šventyklą ir prieš patį miestą.

7. 2 P a s i k l a u s y k i t e . . . Visas šitas Stepono pamokslas yra sutrumpinta žydų istorija, net daug jo žodžių paimta iš Sen. Testamento knygų. Savo pamoksle

pasiklausykite: Garbės Dievas apsireiškė mūsų
tėvui Abraomui, kai jis buvo Mezopotamijoje,
pirma nekaip apsigyveno Kharane, 3 ir jam tarė:
Išeik iš savo žemės ir iš savo giminės
ir eik į šalį, kurią tau parodysiu. 4 Tuo-
met jis išėjo iš kaldiejiečių žemės ir apsigyveno
Kharane. Paskui, mirus jo tėvui, jis perkėlė jį į
šitą šalį, kurioje jūs dabar gyvenate. 5 Jis jam ne-
davė joje tėvonystės nė vienos pėdos ploto, bet
pažadėjo duosiąs ją paveldėti jam ir jo
ainijai po jo, nors jis neturėjo sūnaus. 6 Taigi,
Dievas jam kalbėjo: Jo ainija bus ateiviai
svetimoje šalyje; juos privers ver-
gauti ir piktai elgsis su jais per ke-
turis šimtus metų. 7 Bet tautą, kuriai
jie tarnaus, aš teisiu, pasakė Viešpats.
Paskui jie išeis ir man tarnaus šitoje
vietoje. 8 Jis jam davė apipjaustymo sandorą.
Taip jam gimė Izaokas, ir jis apipjaustė jį aštun-
toje dienoje. Izaokui gimė Jokūbas, Jokūbui dvy-
lika patrijarkų.

9 Patrijarkai pavydėdami pardavė Juozapą į 21
Egiptą, bet Dievas buvo su juo 10 ir išgelbėjo jį iš I
visų jo vargų. Jis davė jam malonės ir išminties
Egipto karaliaus Paraono akivaiz-
doje ir pastatė jį viršininku Egiptui
ir visiems jo namams. 11 Atėjo badas ir
didis suspaudimas į visą Egiptą ir Kanaaną, taip
kad mūsų tėvai nebegalėjo rasti maisto. 12 Jokū-
bas, išgirdęs Egipte esą javų, išsiuntė mūsų tėvus
pirmą kartą. 13 Antrą kartą Juozapas buvo pažintas
savo brolių, ir Paraonui pasidarė žinoma jo gi-
minė. 14 Juozapas siuntė ir parsikvietė savo tėvą

Šv. Steponas įrodo, kad žydai dažnai priešindavosi Die-
vui, kurs tiek daug gero yra jiems padaręs.

Jokūbą ir visą savo giminę, viso septynias dešim-
tis penkis žmones. [15] Jokūbas nuvyko Egiptan. Te-
nai mirė jis ir mūsų tėvai. [16] Jie buvo perkelti į
Sikemą ir palaidoti kape, kurį Abraomas buvo
pirkęs už pinigus iš Sikemo sūnaus Emoro vaikų.
22 [17] Kaip artinosi metas pažado, kurį Dievas buvo
I davęs Abraomui, tauta tarpo ir daugėjo Egipte,
[18] iki radosi Egipte kitas karalius,
kurs nieko nežinojo apie Juozapą.
[19] Jis klastingai elgėsi su mūsų gimine, vargino
mūsų tėvus, kad išmestų savo kūdikius ir kad tie
neliktų gyvi. [20] Tuo tai metu gimė Mozė ir patiko
Dievui. Jis buvo auginamas tris mėnesius savo
tėvo namuose. [21] Kada buvo išmestas, jį paėmė
Paraono duktė ir augino: jis turėjo būti jos įsūnis.
[22] Mozė buvo išmokytas visos egiptiečių išminties.
Jis buvo galingas savo žodžiais ir darbais. [23] Kada
jam buvo sukakę keturios dešimtys metų, kilo
jame sumanymas aplankyti savo brolius, Izraėlio
vaikus. [24] Pamatęs vieną, kuriam buvo daroma
skriauda, apgynė jį; jis atkeršijo už tą skriaudžia-
mąjį, užmušdamas egiptietį. [25] Jis manė, broliai
suprasią, kad Dievas per jį juos išgelbėsiąs, bet
jie nesuprato. [26] Kitą dieną jis atsirado tarp jų,
kada jie vaidijosi, ir stengėsi ramiai juos sutai-
kinti, sakydamas: Vyrai, jūs esate broliai, kam
darote vienas kitam skriaudą? [27] Bet tas, kurs
skriaudė savo artimą, atstūmė jį, sakydamas: Kas
tave pastatė mums viršininku ir tei-
sėju? [28] Ar tu nori užmušti mane, kaip
vakar užmušei egiptietį? [29] Dėl to žo-
džio Mozė pabėgo ir buvo ateivis
Madijano šalyje, kur jam gimė du sūnu.

---

[17] Metas pažado: metas, kuriame žydai turėjo apsigyventi žadėtojoje žemėje, t. y., Palestinoje.

30 Praslinkus keturioms dešimtims metų, jam 23
pasirodė Sinajaus kalno tyruose Angelas degančio I
krūmo liepsnoje. 31 Pamatęs Mozė stebėjosi re-
giniu. Prisiartinant jam pasižiūrėti, pasigirdo jam
Viešpaties balsas, kurs sakė: 32 Aš tavo tėvų
Dievas, Abraomo Dievas, Izaoko Die-
vas ir Jokūbo Dievas. Tuomet Mozė sudre-
bėjo ir nebedrįso žiūrėti. 33 O Viešpats jam
tarė: Nusiauk nuo savo kojų autuvą,
nes vieta, kurioje tu stovi, yra šventa
žemė. 34 Aš matyte mačiau mano Egip-
te esančiosios tautos suspaudimą,
girdėjau jų vaitojimą ir nužengiau
jų išvaduoti. Eikš dabar; aš tave sių-
siu Egiptan.

35 Tą tai Mozę, kurio jie išsigynė, sakydami: Kas
tave pastatė viršininku ir teisėju? Dievas siuntė,
kaip viršininką ir atpirkėją per angelą, kurs jam
pasirodė krūme. 36 Jis išvedė juos, darydamas ste-
buklų ir ženklų Egipto žemėje, Raudonojoje jūroje
ir per keturias dešimtis metų tyruose. 37 Taigi, tas
Mozė pasakė Izraėlio vaikams: Dievas paža-
dins jums iš jūsų brolių tarpo Pra-
našą, kaip mane; jo jūs klausysite.
38 Jis tai susirinkime tyruose buvo su angelu, kurs
jam kalbėjo Sinajaus kalne, ir taip pat su mūsų
tėvais; jis gavo gyvenimo žodžius mums duoti. 39 Jo
mūsų tėvai nenorėjo klausyti ir jį atstūmė; savo
širdimi jie nukrypo Egiptan, 40 sakydami Aa-
ronui: Padaryk mums dievų, kurie
eitų pirm mūsų; nes tam Mozei, kurs

---

38 Susirinkime: draug su susirinkusiais prie Sinajaus kalno žydais. — Gyvenimo žodžius: gaivinančius žodžius, t. y., Dievo įsakymus, kurių geras laikymas, sujungtas su tikėjimu į ateisiantį Atpirkėją, suteikdavo dvasinį gyvenimą.

mus išvedė iš Egipto žemės, mes neži-
nome, kas jam atsitiko. [41] Anomis dienomis
jie pasidarė veršį, aukojo aukų stabui ir links-
minosi savo rankų darbais. [42] Dievas nusigręžė ir
atidavė juos tarnauti dangaus kariuomenei, kaip
parašyta pranašų knygoje: Argi jūs, Izra-
ėlio namai, aukojote man aukas ir do-
vanas tyruose per keturias dešimtis
metų? [43] Juk jūs ėmėte sau Moloko
padangtę ir savo dievo Remfamo
žvaigždę, paveikslus, kuriuos pasi-
darėte, kad juos pagarbintumėte.
Todėl aš jus perkelsiu net į anapus
Babilono.
24 [44] Liudijimo padangtė buvo su mūsų tėvais ty-
I ruose, kaip jiems buvo paskyręs Dievas, liepdamas
Mozei padaryti ją pagal paveikslą, kurį buvo
matęs. [45] Ją priėmę, mūsų tėvai nešėsi drauge su
Jėzumi į šalį pagonių, kuriuos Dievas išvarė iš
mūsų tėvų akivaizdos. Taip buvo iki Dovîdo dienų.
[46] Tasai rado malonės pas Dievą ir prašė, kad jam
būtų leista rasti buveinę Jokūbo Dievui. [47] Salia-
monas pastatė jam namus. [48] Bet Augščiausias ne-
gyvena rankų darbo butuose, kaip sako pranašas:
[49] Dangus man sostas, o žemė mano pa-
kojis. Todėl sako Viešpats: Kokiuos
namus jūs man statysite? arba kuri

---

42 Atidavė: dėl jų stabmeldystės nebeduodamas jiems taip gausiai, kaip pirma, savo malonių, palikdamas juos jų pačių jėgoms, jų piktai valiai. — Dangaus kariuomenei: saulei, mėnuliui, žvagždėms. — 43 Moloko... Moloku ir Remfamu buvo vadinami stabmeldžių dievaičiai, kuriems nekartą duodavo garbę ir žydai. — 44 Liudijimo padangtė. Joje buvo laikoma sandoros skrynia su akmeninėmis lentomis, kuriose buvo parašyta dešimts Dievo įsakymų. — 45 Su Jėzumi, t. y., su Jozue, kurs, Mozei mirus, buvo žydų vadas. — 46 Rasti: pastatyti nekilnojamus Dievo namus. — 48 Pranašas: Iz 66, 1.

yra mano poilsio vieta? 50 Argi ne
mano ranka visa tai padarė? 51 Kietu
sprandu, neapipjaustytomis širdimis ir ausimis jūs
visuomet priešinatės šventajai Dvasiai; kaip jūsų
tėvai, taip ir jūs. 52 Kurio iš pranašų nepersekiojo
jūsų tėvai? Jie užmušė tuos, kurie pranašavo Tei-
siojo atėjimą. Jo įdavėjai ir užmušėjai jūs dabar
buvote; 53 jūs, kurie gavote angelų patarnavimu
įstatymą, bet nesergėjote.

54 Tai girdėdami, jie nirto savo širdyse ir griežė 25
prieš jį dantimis. 55 Būdamas pilnas šventosios 1
Dvasios, žiūrėdamas į dangų, jis matė Dievo garbę
ir Jėzų, stovintį Dievo dešinėje, 56 ir tarė: Štai, aš
matau atvirą dangų ir žmogaus Sūnų, stovintį
Dievo dešinėje. 57 Bet jie ėmė šaukti dideliu balsu,
užsikimšo sau ausis, ir visi padurmai puolė jį.
58 Išmetę jį iš miesto, jie mušė jį akmenimis. Liu-
dytojai pasidėjo savo apsiaustus prie kojų vieno
jaunikaičio, kurs vadinosi Saulius. 59 Taip jie mušė
akmenimis Steponą, kurs meldėsi, sakydamas:
Viešpatie Jėzau, priimk mano dvasią. 60 Atsiklau-
pęs, jis šaukė dideliu balsu, sakydamas: Viešpatie,
nepaskaityk jiems tos nuodėmės. Tai pasakęs, jis
užmigo Viešpatyje. Saulius buvo pritaręs jo nužu-
dymui.

8. 1 Tą dieną prasidėjo didelis persekiojimas
Bažnyčios (Eklezijos) Jeruzalėje, ir visi, išskyrus
apaštalus, išsiskirstė Judiejos ir Samarijos šalyje.
2 Steponą palaidojo dievobaimingi vyrai ir labai jį
apraudojo. 3 O Saulius naikino Bažnyčią (Ekleziją):
jis verždavosi į namus, ištraukdavo vyrus ir mo-
teris ir paduodavo į kalėjimą.

---

52 Teisiojo: Jėzaus Kristaus.

5. Bažnyčios (Eklezijos) augimas Palestinoje, Samarijoje ir Sirijoje

26 4 Tie, kurie buvo išsiskirstę, vaikščiojo ir skelbė
I Dievo žodį. 5 Taip Pilypas, nuėjęs į vieną Samari-
jos miestą, skelbė jiems Kristų. 6 Minios atsidė-
jusios stebėjo, kas Pilypo buvo sakoma, klausėsi
vienširdžiai ir matė ženklus, kuriuos jis darė. 7 Nes
iš daugelio tų, kurie buvo nešvariųjų dvasių ap-
sėsti, jos, šaukdamos dideliu balsu, išeidavo. Buvo
pagydyta daug stabo ištiktų ir raišų. 8 Todėl tame
mieste kilo didelio džiaugsmo. 9 Buvo tenai vienas
žmogus, vardu Simonas; anksčiau jis tame mieste
buvo žynys ir suvedžiodavo Samarijos gyventojus,
sakydamos esąs kažkas didis. 10 Jo klausėsi visi
nuo mažiausio iki didžiausiam ir sakė: Jis yra
Dievo galybė, kuri vadinama didelė. 11 Jie labai su
juo skaitėsi, nes jis per ilgą laiką savo žyniavimu
buvo juos sukvailinęs. 12 Dabar, įtikėję Pilypui,
skelbiančiam gerą naujieną apie Dievo karalystę,
krikštijosi Jėzaus vardu vyrai ir moterys. 13 Tuo-
met ir pats Simonas įtikėjo; pakrikštytas jis lai-
kėsi Pilypo. Matydamas įvykstant ženklų ir ste-
buklų, jis stebėte stebėjosi.

27 14 Buvusieji Jeruzalėje apaštalai, išgirdę, kad Sa-
I marija priėmusi Dievo žodį, siuntė pas juos Petrą
ir Joną. 15 Tuodu atėjusiu meldėsi už juos, kad jie
gautų šventąją Dvasią; 16 nes ji dar nebuvo atė-
jusi nė ant vieno iš jų; jie buvo tik pakrikštyti
Viešpaties Jėzaus vardu. 17 Juodu dėjo ant jų ran-
kas, ir jie gavo šventąją Dvasią.

18 Simonas, pamatęs, kad apaštalų rankų uždė-
jimu buvo suteikiama šventoji Dvasia, pasiūlė
jiems pinigų, 19 sakydamas: Duokite ir man tos

---

8. 5 P i l y p a s : vienas iš septynių dijakonų.

valdžios, kad, ant ko tik padėsiu rankas, gautų
šventąją Dvasią. Bet Petras jam atsakė: [20] Tegul
tavo pinigai būna su tavimi prapulčiai; nes tu
manei, kad Dievo dovaną galima įsigyti už pinigus.
[21] Nėra tau dalies, nė likimo šitame dalyke, nes
tavo širdis netiesi Dievo akivaizdoje. [22] Todėl
daryk atgailą dėl šito savo nelabumo ir prašyk
Dievą, bene bus tau atleista šita tavo širdies mintis;
[23] nes aš matau, kad tu esi kartumo tulžyje ir ne-
teisybės raiščiuose. [24] Atsakydamas Simonas tarė:
Jūs melskitės už mane Viešpačiui, kad neateitų
man nieko iš to, ką pasakėte. [25] Taip jie paliudijo
ir skelbė Viešpaties žodį, paskui grįžo Jeruzalėn
ir skelbė Evangeliją daugelyje samariečių krašto
vietų.

[26] Vieną dieną Viešpaties angelas kalbėjo Pily- 28
pui, sakydamas: Kelkis ir eik į pietus prie kelio, I
kuriuo einama iš Jeruzalės į Gazą; jis tuščias.
[27] Atsikėlęs jis išėjo. Štai vienas vyras iš Etiopijos,
eunukas, etiopų karalienės Kandakės galiūnas,
visų jos iždinių viršininkas, kurs buvo atvykęs
pagarbinti į Jeruzalę, [28] dabar grįžo, sėdėdamas
savo vežime ir skaitydamas pranašą Izaiją. [29] Dva-
sia tarė Pilypui: Prieik ir laikykis to vežimo. [30] Pi-
lypas pribėgo ir išgirdo jį skaitantį pranašą Izaiją.
Jis paklausė: Ar manais supranta̧s, ką skaitai?
[31] Tas atsakė: Kaipgi aš galėčiau, jei niekas man
nepaaiškina? Jis paprašė Pilypą įkopti ir sėstis su

---

21 Nėra tau... : tu nedalyvausi tame dalyke ir nie-
kam negalėsi suteikti šventosios Dvasios. — 23 Kar-
tumo tulžyje. Karti tulžis, nuodijanti sielą, yra
nuodėmė, kuri drauge yra ir neteisybės raiščiai, varžą
sielą.

27 Kandakės. Etiopija čia pavadinta Meroės kraš-
tas Nubijoje, augštojo Nilo srityje. Visos to krašto kara-
lienės buvo vadinamos Kandakėmis, taip kaip visi Egipto
karaliai buvo vadinami Paraonais.

savim. [32] Rašto vieta, kurią jis skaitė, buvo tokia:
Kaip avis, jis buvo vedamas pjauti ir
kaip avinėlis tyli jį kerpančiojo aki-
vaizdoje, taip jis neatvėrė savo bur-
nos. [33] Pažeminime jo teismas buvo
panaikintas. Kas išpasakos jo giminę,
nes jo gyvenimas bus atimtas nuo
žemės? [34] Atsiliepdamas eunukas tarė Pilypui:
Meldžiamasis, apie ką pranašas tai sako? apie sa-
ve, ar apie ką kitą? [35] Pilypas, atvėręs savo burną
ir pradėjęs nuo šitos Rašto vietos, skelbė jam gerą
naujieną apie Jėzų. [36] Bevažiuodami keliu, jie pri-
važiavo kažkokį vandenį. Eunukas tarė: Štai van-
duo! kas man kliudo pasikrikštyti? [37] Pilypas jam
atsakė: Jei tiki visa širdimi, tai valia. Atsaky-
damas jis tarė: Aš tikiu, kad Jėzus Kristus yra
Dievo Sūnus. [38] Jis liepė sustabdyti vežimą. Abudu,
Pilypas ir eunukas, nulipo į vandenį, ir jis pakrikš-
tijo jį. [39] Kai juodu išėjo iš vandens, Viešpaties
Dvasia pagavo Pilypą, ir eunukas jo daugiau nebe-
matė. Jis važiavo toliau savo keliu džiaugdamos,
[40] o Pilypas atsirado Azote ir praeidamas skelbė
Evangeliją visiems miestams, iki atvyko į Kesariją.

29 9. [1] Saulius, dar tebealsuodamas kerštu ir žudy-
I nėmis prieš Viešpaties mokytinius, atėjo pas vy-
riausią kunigą [2] ir prašė jį laiškų Damasko sinago-
goms, kad, kuriuos tik ras to mokslo vyrus ir
moteris, galėtų apkalęs atvesti į Jeruzalę. [3] Be-
keliaudamas jis prisiartino prie Damasko. Ūmai
apšvietė jį šviesa iš dangaus. [4] Sukniubęs ant
žemės, jis išgirdo balsą, kurs jam sakė: Sauliau,

---

32 Kaip avis... Tokiais žodžiais Izaijas pranašavo apie Kristaus kančią. — 33 Pažeminime... Taip jis buvo pažemintas, kad nerado teisingo teismo.

9. 2 To mokslo..., t. y., tuos, kurie išpažįsta Jėzų Kristų ir laikosi jo mokslo.

Sauliau, kam mane persekioji? 5 Jis tarė: Kas tu,
Viešpatie? Tas atsakė: Aš Jėzus, kurį tu per-
sekioji. Sunku tau spardytis prieš akstiną.
6 Drebėdamas ir nustebęs jis paklausė: Viešpatie,
ko nori, kad daryčiau? Viešpats jam atsakė: Kelkis
ir eik į miestą; tenai bus tau pasakyta, kas tau
reikia daryti. 7 Tie vyrai, kurie jį lydėjo, stovėjo
nustebę; jie, tiesa, girdėjo balsą, bet nieko nematė.
8 Saulius atsikėlė nuo žemės ir, atmerkęs akis,
nieko nematė. Paėmę jį už rankų, jie įvedė į Da-
mašką. 9 Jis buvo tenai tris dienas neregįs, nevalgė
ir negėrė.

10 Damaske buvo vienas mokytinis, vardu Ana- 30
nijas. Jam Viešpats tarė regėjime: Ananijau! Jis I
atsakė: Štai aš, Viešpatie. 11 Viešpats jam tarė: Eik
į gatvę, kuri vadinama Tiesioji, ir ieškok Judo
namuose vieno tarsiečio, vardu Sauliaus; štai jis
meldžiasi. 12 (Jis matė regėjime žmogų, vardu Ana-
niją, įeinantį ir padedantį ant jo rankas, kad at-
gautų regėjimą). 13 Ananijas atsakė: Viešpatie, aš
girdėjau iš daugelio apie tą žmogų, kaip daug
pikta jis yra padaręs tavo šventiesiems Jeruzalėje.
14 Ir čia jis turi valdžios iš vyriausiųjų kunigų
surišti visus, kurie šaukiasi tavo vardo. 15 Viešpats
jam tarė: Eik, nes jis yra man rinktinis indas,
kad neštų mano vardą pagonių, karalių ir Izraėlio
vaikų akivaizdon. 16 Nes aš jam parodysiu, kaip
daug jam reikia kentėti dėl mano vardo. 17 Anani-
jas išėjo ir įėjo į namus; jis padėjo ant jo rankas
ir tarė: Sauliau, broli, mane siuntė Viešpats, tas
Jėzus, kurs tau apsireiškė kelyje, kuriuo ėjai, kad

---

5 Sunku tau... Patarlinis išsireiškimas, kurio prasmė čia tokia: Veltui priešiniesi Dievo galybei, nes tai negalimas ir pavojingas dalykas. — 12 Jis matė... Kaip Dievas kalbėjo Ananijui, tuo pačiu laiku Saulius matė regėjime ateinantį pas save Ananiją. — 13 Tavo šventiesiems: tavo išpažinėjams, krikščionims,

regėtumei ir pasidarytumei pilnas šventosios Dva-
sios. 18 Tuojau nukrito nuo jo akių lyg žvynai; jis
atgavo regėjimą ir atsikėlęs buvo pakrikštytas.
19 Paskui ėmęs valgio jis sustiprėjo. Jis pasiliko
kelias dienas su mokytiniais Damaske.
31 20 Tuojau jis ėmė skelbti sinagogose, kad Jėzus
I yra Dievo Sūnus. 21 Visi, kurie girdėjo, stebėjosi ir
sakė: Argi jis ne tas pats, kurs Jeruzalėje kovojo
prieš to vardo išpažinėjus, ir čia ar ne tam jis
atvyko, kad juos apkaltus vestų pas vyriausius
kunigus? 22 Bet Saulius elgėsi vis drąsiau ir darė
Damaske gyvenusiems žydams neramumo, tvirtin-
damas, kad tasai yra Kristus.

23 Daugeliui dienų praslinkus, žydai susitarė tarp
savęs jį nužudyti. 24 Tačiau Saulius patyrė apie
jų tykojimus. Jie net saugojo vartus dieną ir naktį,
kad jį užmuštų. 25 Todėl mokytiniai ėmė jį nakčia
ir, nuleidę pintinėje per sieną, išleido jį.

26 Atvykęs į Jeruzalę, jis mėgino prisidėti prie
mokytinių, bet visi jo bijojo, netikėdami, kad jis
būtų mokytinis. 27 Tuomet paėmė jį Barnabas, nu-
vedė pas apaštalus ir papasakojo jiems, kaip jis
kelyje buvo matęs Viešpatį, kad jis jam kalbėjęs
ir kaip jis drąsiai elgėsi Damaske Jėzaus vardu.
28 Taip jis buvo su jais Jeruzalėje, įeidamas ir
išeidamas, ir drąsiai elgėsi Viešpaties vardu. 29 Jis
kalbėjo taip pat pagonims ir ginčijosi su elenistais;
bet tie ieškojo jo užmušti. 30 Sužinoję apie tai,
broliai nuvedė jį į Kesariją ir išleido į Tarsą.

---

23 Daugeliui dienų... Saulius, trumpai pabuvęs Damaske, iškeliavo į Arabijos tyrus, kur išbuvo daugiau kaip dvejus metus. Čia jis gavo iš Dievo stebuklingu būdu giliausią tikėjimo tiesų pažinimą (plg. Gal 1, 18 ir k.). Iš Arabijos jis sugrįžo į Damaską ir ilgesnį laiką platino Kristaus mokslą tarp vietinių žydų. Apie tą antrąjį buvimą Damaske šitoje vietoje kalbama.

28 Įeidamas ir...: visai priimtas į krikščionių draugiją.

[31] Tuo metu Bažnyčia (Eklezija) visoje Judiejoje, 1
Galiliejoje ir Samarijoje turėjo ramybės, tarpo, Vasario
elgdamasi Viešpaties baimėje, ir buvo pilna šven-
tosios Dvasios paguodos. [32] Atsitiko, kad Petras,
lankydamas visus, atvyko taipojau pas šventuo-
sius, gyvenusius Lidoje. [33] Jis rado tenai vieną
žmogų, vardu Enėjų, kurs buvo stabo ištiktas ir
nuo aštuonerių metų gulėjo patale. [34] Petras jam
tarė: Enėjau, Viešpats Jėzus pagydo tave; kelkis
ir pats sau pasiklok. Tasai tuojau atsikėlė. [35] Visi,
gyvenusieji Lidoje ir Saronoje, matė jį ir gręžėsi
į Viešpatį.

[36] Jopėje buvo viena mokytinė, vardu Tabita,
tai yra, Stirna. Ji buvo pilna gerų darbų ir iš-
maldų, kurias duodavo. [37] Atsitiko tomis dienomis,
kad ji susirgus mirė. Ją numazgojo ir paguldė
augštutiniame kambaryje. [38] Kadangi Lida yra arti
Jopės, tai mokytiniai, išgirdę Petrą tenai esant,
nusiuntė pas jį du vyru ir prašė: Ateik pas
mus negaišdamas. [39] Petras kėlėsi ir atėjo su jais.
Kai jis buvo atėjęs, jie užvedė jį į augštutinį kam-
barį. Tenai jį apstojo visos našlės, verkdamos ir
rodydamos jam jupas ir drabužius, kuriuos joms
buvo padariusi Stirna. [40] Liepęs visiems išeiti, Pet-
ras atsiklaupė ir meldėsi; atsigręžęs į lavoną, jis
tarė: Tabita, kelkis. Ji atvėrė savo akis ir, pama-
čius Petrą, atsisėdo. [41] Padavęs jai ranką, jis
pastatė ją, pašaukė šventuosius ir našles ir atidavė
ją gyvą. [42] Tai pasidarė žinoma visoje Jopėje, ir
daugelis įtikėjo į Viešpatį. [43] Po to jis daug dienų
pasiliko Jopėje pas vieną odininką, Simoną.

---

[36] Stirna. Graikiškai: Dorkas.

II. Evangelijos plitimas tarp pagonių

1. Bažnyčios (Eklezijos) pradžia tarp pagonių

2 **10.** [1] Buvo Kesarijoje vienas žmogus, vardu Kor-
II nelis, vadinamosios Itališkosios kuopos šimtinin-
kas. [2] Jis buvo pamaldus ir dievobaimingas su
visais savo namais, duodavo žmonėms daug iš-
maldų ir nuolat melsdavosi Viešpačiui. [3] Regėjime
apie devintą dienos valandą jis matė aiškiai atei-
nantį pas jį Dievo angelą ir jam sakantį: Korneli!
[4] Pažvelgęs į jį, baimės apimtas, jis paklausė: Kas
yra, Viešpatie? Tas jam atsakė: Tavo maldos ir
tavo išmaldos stojo atmintin Viešpaties akivaiz-
doje. [5] Dabar siųsk žmonių į Jopę ir parsikviesk
tą Simoną, kurs vadinasi Petras. [6] Jis vieši pas
vieną odininką, Simoną, kurio namai prie jūros.
Tasai pasakys tau, kas tau reikia daryti. [7] Atstojus
angelui, kurs jam kalbėjo, jis pasišaukė du savo
namiškiu ir vieną dievobaimingą kareivį iš tarpo
buvusiųjų jo valdžioje [8] ir, papasakojęs jiems visa,
išsiuntė juos į Jopę.

3 [9] Rytojaus dieną, kai jie buvo kelyje ir artinosi
II prie miesto, Petras užkopė ant stogo melstis apie
šeštą valandą. [10] Jis jautėsi alkanas ir norėjo val-
gyti. [11] Kada jam taisė valgyti, užėjo jam dvasios
pagavimas. Jis matė atvirą dangų ir nusileidžiantį
kažkokį indą, lyg didelę paklodę, už keturių galų
nuleidžiamą iš dangaus žemėn. [12] Buvo tenai viso-
kių keturkojų, žemės šliužų ir dangaus paukščių.
[13] Pasigirdo jam taipojau balsas: Kelkis, Petrai,
pjauk ir valgyk. [14] Bet Petras atsakė: Nieku būdu,

---

10. 4 T a v o m a l d o s . . . : tavo geri darbai tai padarė, kad Dievas, į juos atsižvelgdamas, nori suteikti tau nepaprastos malonės. — 9 A n t s t o g o. Žydų žemėje senovėje namų stogas būdavo visai plokščias ir lygus, taip kad ant jo buvo galima vaikščioti. Petras, žydų papročiu, buvo užkopęs ant tokio stogo melstis.

Viešpatie, nes aš niekados nevalgiau nieko pa-
prasto ir sutepto. [15] Balsas jam antrą kartą sakė:
Ką Dievas apkuopė, tu nevadink paprastu. [16] Tai
pasikartojo tris kartus, ir indas tuojau vėl buvo
paimtas į dangų.

[17] Petrui neįstengiant suprasti, ką turėtų reikšti
matytasis regėjimas, štai Kornelio siųstieji vyrai,
ieškodami Simono namų, sustojo prie durų. [18] Jie
šaukė ir klausė, ar čia vieši Simonas, vadinamas
Petras. [19] Petrui bemąstant apie regėjimą, Dvasia
jam tarė: Štai, trys vyrai ieško tavęs. [20] Todėl
kelkis, nužengk ir eik su jais, nė kiek neabejo-
damas, nes aš juos siunčiau. [21] Petras, nulipęs
žemyn prie vyrų, tarė: Štai, aš esu tas, kurio ieš-
kote. Kokia yra priežastis, dėl kurios atėjote? [22] Jie
atsakė: Šimtininkas Kornelis, žmogus teisus, die-
vobaimingas ir turįs gerą visos žydų tautos liudi-
jimą, gavo iš švento angelo apreiškimą parsi-
kviesti tave į savo namus ir klausyti tavo žodžių.
[23] Tuomet jis įsivedė juos į vidų ir priėmė, kaip
svečius. Rytojaus dieną atsikėlęs jis išėjo su jais.
Jį palydėjo kai kurie broliai iš Jopės.

[24] Kitą dieną jis įėjo į Kesariją. Kornelis jų 4
laukė, susišaukęs savo gimines ir artimuosius prie- II
telius. [25] Petrui įeinant, Kornelis jį pasitiko ir,
parpuolęs prie jo kojų, išreiškė jam pagarbą. [26] Bet
Petras pakėlė jį, sakydamas: Kelkis, ir aš pats esu
žmogus. [27] Kalbėdamas su juo, jis įėjo į vidų. Ra-
dęs daug susirinkusiųjų, [28] jis jiems tarė: Jūs
žinote, kaip uždrausta žydui susidėti su svetim-
taučiu ar eiti pas jį; bet Dievas man parodė nelai-
kyti nė vieno žmogaus paprastu ar suteptu. [29] To-
dėl aš pakviestas atėjau be svyravimo. Dabar aš

---

23 B r o l i a i. Broliais pavadinti krikščionys, nes, klausy-
dami Kristaus įsakymo, kits kitą mylėdavo, kaip brolis
brolį. — 28 U ž d r a u s t a : Mozės įstatymu.

klausiu, dėl kokios priežasties mane pakvietėte?
30 Kornelis atsakė: Jau keturios dienos praslinko
iki šiai valandai, kaip aš meldžiaus devintą valan-
dą savo namuose. Štai atsistojo prieš mane vyras
baltu apdaru ir tarė: 31 Korneli, tavo malda išklau-
syta ir tavo išmaldų atsiminta Dievo akivaizdoje.
32 Todėl siųsk į Jopę ir parsikviesk Simoną, vadi-
namą Petru; jis vieši odininko Simono namuose
pajūryje. 33 Tai aš tuojau siunčiau pas tave, ir tu
gerai padarei ateidamas. Dabar mes visi esame
tavo akivaizdoje, kad klausytumėm visa, kas tau
Viešpaties įsakyta.

5 34 Atverdamas savo burną, Petras tarė: Dabar aš
II tikrai suprantu, kad Dievas nežiūri asmens, 35 kad
kiekvienoje tautoje, kas jo bijo ir teisingai elgiasi,
tas jam patinka. 36 Dievas siuntė Izraėlio vaikams
žodį, skelbdamas ramybę per Jėzų Kristų (jis yra
visų Viešpats). 37 Jūs žinote dalyką, įvykusį visoje
Judiejoje, prasidėjusį nuo Galiliejos po krikšto,
kurį skelbė Jonas, 38 apie Jėzų iš Nazareto, kaip
Dievas patepė jį šventąja Dvasia ir galia. Jis
perėjo, gera darydamas ir gydydamas visus velnio
apsėstuosius, nes Dievas buvo su juo. 39 Mes esame
liudytojai viso to, ką jis darė žydų šalyje ir Jeru-
zalėje. Jį nužudė, pakabinę ant medžio. 40 Dievas
jį prikėlė trečiąją dieną ir davė jam apsireikšti,
41 ne visai tautai, bet Dievo iš anksto paskirtiems
liudytojams, — mums, kurie valgėme ir gėrėme
su juo po jo prisikėlimo iš numirusiųjų. 42 Jis
mums įsakė skelbti tautai ir liudyti, kad jis yra
Dievo pastatytasis teisėjas gyvųjų ir mirusiųjų.
43 Apie jį liudija visi pranašai, kad visi, kurie į jį
tiki, gauna jo vardu nuodėmių atleidimą.

---

37 *Dalyką, įvykusį...*: atsitikimą, pagarsėjusį visoje žydų žemėje.

[44] Dar Petrui tebekalbant šituos žodžius, šventoji
Dvasia nužengė ant visų, kurie klausėsi to pa-
mokslo. [45] Tikintieji iš apipjaustytųjų tarpo, atė-
jusieji su Petru, stebėjosi, kad šventosios Dvasios
malonė buvo išlieta ir ant pagonių, [46] nes jie gir-
dėjo juos, kalbančius kalbomis ir garbinančius
Dievą. [47] Tuomet Petras atsiliepė: Argi gali kas
uždrausti pakrikštyti vandenimi tuos, kurie gavo
šventąją Dvasią, kaip ir mes? [48] Ir jis liepė pa-
krikštyti juos Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu.
Po to jie prašė jį pasilikti pas juos keletą dienų.

11. [1] Apaštalai ir broliai, buvusieji Judiejoje, 6
išgirdo, kad ir pagonys priėmę Dievo žodį. [2] At- II
vykus Petrui į Jeruzalę, tie, kurie buvo iš api-
pjaustytųjų tarpo, ginčijosi su juo, [3] sakydami:
Kam įėjai pas žmones neapipjaustytus ir su jais
valgei?

[4] Tuomet Petras pradėjo ir pasakojo jiems iš
eilės, sakydamas: [5] Aš meldžiaus Jopės mieste ir
dvasios pagavime mačiau regėjimą: nusileido kaž-
koks indas, lyg didelė paklodė, už keturių kampų
nuleidžiama iš dangaus. Jis atėjo iki manęs. [6] Pa-
žvelgęs į jį, aš žiūrėjau ir mačiau žemės ketur-
kojus, žvėris, šliužus ir dangaus paukščius. [7] Girdė-
jau taipojau balsą, man sakantį: Kelkis, Petrai,
pjauk ir valgyk. [8] Aš tariau: Nieku būdu, Vieš-
patie, nes nieko paprasto ar sutepto niekados ne-
įėjo į mano burną. [9] Balsas antrą kartą atsiliepė
iš dangaus: Ką Dievas apkuopė, tu nevadink pa-
prastu. [10] Taip atsitiko tris kartus, ir visa vėl buvo
paimta atgal į dangų. [11] Štai, tuojau namuose,
kuriuose buvau, atsirado trys vyrai, siųsti pas

[45] Tikintieji iš apipjaustytųjų: krikščio-
nys iš žydų tarpo. — [46] Kalbomis: Visokiomis. Plg.
Apd 2, 4.
11. [3] Neapipjaustytus: pagonis.

mane iš Kesarijos. [12] O šventoji Dvasia man įsakė
eiti su jais, nė kiek nesvyruojant. Su manim ėjo
ir šitie šeši broliai, ir mes įėjome į to žmogaus
namus. [13] Jis mums papasakojo, kaip savo namuose
buvo matęs angelą, stovintį ir jam sakantį: Siųsk
į Jopę ir parsikviesk Simoną, vadinamą Petru;
[14] jis kalbės tau žodžius, kuriais tu būsi išgelbėtas
ir visi tavo namai. [15] Man pradėjus kalbėti, šven-
toji Dvasia nužengė ant jų, kaip pradžioje ir ant
mūsų. [16] Aš atsiminiau Viešpaties žodį, kaip jis
sakė: Jonas krikštijo vandenimi, o jūs būsite pa-
krikštyti šventąja Dvasia. [17] Jei tat Dievas jiems
davė tą pačią malonę, kaip ir mums, kurie įtikė-
jome į Viešpatį Jėzų Kristų, tai kas gi aš buvau,
kad galėčiau uždrausti Dievui? [18] Tai išgirdę, jie
tylėjo ir garbino Dievą, sakydami: Taigi ir pago-
nims Dievas davė atgailos, kad būtų gyvi.
7 [19] Tie, kurie buvo išsklaidyti persekiojime, kilu-
II siame dėl Stepono, nuvyko iki Penikijai, Kiprui ir
Antijokijai. Jie niekam daugiau neskelbė mokslo,
kaip tik žydams. [20] Bet jų tarpe buvo kipriečių ir
kireniečių, kurie, atvykę į Antijokiją, kalbėjo tai-
pojau graikams ir skelbė Viešpatį Jėzų. [21] Vieš-
paties ranka buvo su jais; didelis skaičius įtikėjo
ir gręžėsi į Viešpatį. [22] Kai šita žinia pasiekė Jeru-
zalės bažnyčios (eklezijos) ausis, išsiųsta į Antijo-
kiją Barnabas. [23] Atvykęs ir pamatęs Dievo malo-
nę, jis džiaugėsi ir ragino visus savo širdies nusi-
statymu pasilikti Viešpatyje; [24] nes jis buvo geras
žmogus, pilnas šventosios Dvasios ir tikėjimo. Taip
Viešpačiui prisidėjo didelė minia. [25] Barnabas iš-
keliavo į Tarsą ieškoti Sauliaus; radęs jį, atsivedė

---

[18] *Kad būtų gyvi*: kad galėtų laimėti amžinąjį gyvenimą. — [19] *Persekiojime*. Apie tą persekiojimą, nuo kurio bėgo pirmieji krikščionys, žr. Apd 8, 1 ir tol. — [19] *Mokslo*: Evangelijos.

į Antijokiją. [26] Juodu visus metus išbuvo čia baž-
nyčioje (eklezijoje) ir mokė didelę minią, taip kad
Antijokijoje pirmą kartą mokytiniai buvo praminti
krikščionimis.

[27] Tuo laiku atėjo iš Jeruzalės į Antijokiją pra-
našų. [28] Vienas iš jų, vardu Agabas, kėlėsi ir
Dvasios įkvėptas paskelbė būsiant didelį badą
visame pasaulyje, kas ir įvyko, Klaudijui viešpa-
taujant. [29] Mokytiniai, kiek kas turėjo, kiekvienas
nutarė siųsti pašalpos Judiejoje gyvenantiems bro-
liams. [30] Jie taip ir padarė, siųsdami pas vyres-
niuosius per Barnabo ir Sauliaus rankas.

12. [1] Tuo pačiu metu karalius Erodas pridėjo 8
ranką, kad vargintų kai kuriuos iš Bažnyčios II
(Eklezijos). [2] Jis nužudė kalaviju Jono brolį Jo-
kūbą. [3] Matydamas, kad tai patinka žydams, ne-
paliovė ir suėmė taip pat Petrą. Buvo Neraugin-
tosios duonos dienos. [4] Suėmęs, jis įmetė jį į kalė-
jimą ir padavė sergėti ketveriopai sargybai, kiek-
vienai iš keturių kareivių. Po Velykų jis norėjo
išvesti jį žmonėms. [5] Taip Petras buvo laikomas
kalėjime. Bažnyčia (Eklezija) gi meldėsi nesiliau-
dama už jį Viešpačiui.

[6] Kada Erodas jau turėjo jį išvesti, Petras tą
naktį miegojo tarp dviejų kareivių, apkaltas dviem
grandinėm. Sargai prie angos sergėjo kalėjimą.
[7] Štai, atsirado Viešpaties angelas, ir šviesa nu-
švietė kambarį. Ištikęs Petro šoną, jis pažadino jį
ir tarė: Kelkis greitai. Grandinės nukrito nuo jo
rankų. [8] Angelas jam tarė: Susijuosk ir apsiauk

---

27 Pranašų. Pranašais čia vadinami tie pirmieji Dievo žodžio skelbėjai, kuriems buvo suteikta ypatinga šv. Dvasios malonė apreikšti būsimus atsitikimus.

12. 3 Neraugintosios..., t. y., Velykos, kuriose žydai nevalgo raugintos duonos, tik neraugintą, vadinamą macais. — 4 Išvesti: ir teisti jį viešai visų žmonių akivaizdoje.

savo kurpėmis. Jis taip padarė. Anas jam tarė:
Apsisiausk savo drabužiu ir eik paskui mane.
9 Išėjęs jis sekė jį, bet nežinojo, kad tai tiesa, kas
buvo angelo daroma; jis tarėsi matąs regėjimą.
10 Praėję pro pirmą ir antrą sargybą, juodu atėjo
prie geležinių vartų, kuriais išeinama į miestą: jie
savaime juodviem atsidarė. Išėję jie paėjo vieną
gatvę, ir angelas ūmai atstojo nuo jo. 11 Petras atsi-
peikėjęs tarė: Dabar aš tikrai žinau, kad Viešpats
siuntė savo angelą ir išgelbėjo mane iš Erodo
rankos ir iš visos žydų tautos laukimo.

9 12 Apsimąstęs jis atėjo prie Morkumi vadinamojo
II Jono motinos Marijos namų, kur buvo daug susi-
rinkusių ir besimeldžiančių. 13 Jam pabeldus į
angos duris, išėjo pasiklausyti tarnaitė, vardu
Rodė. 14 Pažinus Petro balsą, ji iš to džiaugsmo
neatidarė durų, bet įbėgus pasakė, kad Petras
stovįs prie durų. 15 Jie jai tarė: Iš proto išėjai.
Bet ji tvirtino taip esą. Jie gi sakė: Tai jo angelas.
16 Petras nesiliovė beldęs. Atidarę, jie pamatė jį ir
nustebo. 17 Pamojęs jiems ranka tylėti, jis papasa-
kojo, kaip Viešpats buvo jį išvedęs iš kalėjimo, ir
tarė: Duokite apie tai žinią Jokūbui ir broliams.
Išėjęs jis nuėjo į kitą vietą.

18 Išaušus buvo nemaža rūpesčio tarp kareivių,
kas buvo atsitikę su Petru. 19 Erodas liepė jo ieš-
koti, o neradęs, padarė tardymą apie sargus ir
liepė juos vesti šalin. Pats gi persikėlė iš Judiejos
į Kesariją ir čia pasiliko. 20 Jis buvo įpykęs ant
tiriečių ir sidoniečių. Bet jie iš vieno atėjo pas jį
ir, perkalbėję karaliaus eunuką, Blastą, prašė tai-

---

17 Jokūbui: vienam iš apaštalų. Tas Jokūbas vadinamas Jaunesniuoju. Jis buvo Alpiejaus sūnus. — 20 Nes jų šalys... Dėl to, kad jų šalys, kaip neturinčios pakankamai savo duonos, turėjo pirktis javų iš Erodo valdžioje buvusiųjų gyventojų.

kos, nes jų šalys buvo jo maitinamos. [21] Paskirtą
dieną Erodas, apsivilkęs karališkais rūbais, sėdo
sostan ir jiems kalbėjo. [22] O žmonės jam šaukė. Tai
Dievo balsas, ne žmogaus. [23] Bet Viešpaties angelas
tuojau jį ištiko, nes nedavė Dievui garbės, ir kir-
minų suėstas jis mirė. [24] Tuo tarpu Viešpaties žodis
augo ir daugėjo.

[25] Barnabas ir Saulius, atlikę patarnavimą, su-
grįžo iš Jeruzalės, pasiėmę su savim Joną, vadina-
mą Morkumi.

2. Pirmoji apaštalinė Povilo kelionė

13. [1] Antijokijos bažnyčioje (eklezijoje) buvo pra- 10
našų ir mokytojų; jų tarpe Barnabas, Simonas, II
vadinamas Juodasis, Lucijus Kirenietis, tetrarko
Erodo pienbrolis, Manaėnas ir Saulius. [2] Jiems
tarnaujant Viešpačiui ir pasninkaujant, šventoji
Dvasia jiems tarė: Išskirkite man Saulių ir Bar-
nabą darbui, kuriam aš juos pašaukiau. [3] Tuomet
jie pasninkavo, meldėsi, dėjo ant jų rankas ir juos
išleido.

[4] Jie gi, šventosios Dvasios siųsti, nuėjo į Seleu-
kiją ir iš ten nuplaukė į Kiprą. [5] Atvykę į Sala-
miną, jie skelbė Dievo žodį žydų sinagogose. Pa-
dėjėju jie turėjo ir Joną. [6] Perėję visą salą iki
Pafui, jie rado vieną žynį, netikrą pranašą, žydą,
vardu Barjėsus. [7] Jis buvo pas prokonsulį Sergijų
Povilą, žmogų išmintingą. Tasai, pasikvietęs Bar-
nabą ir Saulių, troško išgirsti Dievo žodį. [8] Bet
jiems priešinosi Elimas, tai yra, žynys (nes tai
reiškia jo vardas), ir stengėsi nukreipti prokonsulį

---

13. [6] P a f u i. Taip buvo vadinamas Kipro salos mies-
tas. — [7] P r o k o n s u l į . . . : vyriausiąjį visos tos salos
viršininką.

nuo tikėjimo. [9] Saulius, jis ir Povilas, pilnas šven-
tosios Dvasios, pažvelgęs į jį, [10] tarė: O, pilnas
visokio vyliaus, visokios klastos, velnio sūnau,
visokios teisybės neprieteliau, ar tu nesiliausi
kraipęs tiesius Viešpaties kelius? [11] Dabar štai
Viešpaties ranka ant tavęs, ir tu būsi aklas, lai-
kinai nematąs saulės. Tuojau krito ant jo aptemi-
mas ir tamsa. Jis vaikščiojo aplinkui, ieškodamas,
kas jam paduotų ranką. [12] Tuomet prokonsulis,
pamatęs, kas buvo įvykę, įtikėjo, stebėdamos
Viešpaties mokslu.
11 [13] Išplaukę iš Pafo, Povilas ir su juo buvusieji
II atvyko į Pergę Pampilijoje. Jonas gi, atstojęs nuo
jų, sugrįžo į Jeruzalę. [14] Iš Pergės jie ėjo toliau ir
atvyko į Pizidijos Antijokiją. Įėję subatos dieną į
sinagogą, jie atsisėdo. [15] Paskaičius iš įstatymo ir
pranašų, sinagogos viršininkai siuntė pas juos,
sakydami: Vyrai, broliai, jei turite kokį paragini-
mo žodį žmonėms, sakykite.
12 [16] Atsikėlęs Povilas ir ranka įsakydamas tylėti,
II tarė: Izraėlio žmonės ir kurie bijote Dievo, klau-
sykite: [17] Izraėlio tautos Dievas išrinko mūsų tėvus
ir išaugštino tautą, kada jie buvo ateiviai Egipto
žemėje. Pakeltu petimi jis juos išvedė iš jos [18] ir
per keturias dešimtis metų kentė jų būdą tyruose.
[19] Sunaikinęs septynias tautas Kanaane, jis burtais
jiems padalino anų žemę, [20] praslinkus maždaug
keturiems šimtams penkioms dešimtims metų. Pas-
kui jis jiems davė teisėjų iki pranašui Samuėliui.

---

9 Povilas. Čia pirmą kartą randame tą antrąjį pagonių apaštalo vardą. Toliau jis vadinamas tiktai Povilu. — 10 Ar tu nesiliausi...: norėdamas, kad Dievo sumanymas apšviesti prokonsulį tikru tikėjimu neįvyktų.

20 Praslinkus... Nuo kurio laiko tie metai čia skaitomi, tikrai nežinia. Spėjama, kad nuo Izaoko gimimo ar nuo žydų įėjimo į Egiptą.

21 Nuo to meto jie reikalavo karaliaus. Dievas jiems
davė vyrą iš Benjamino giminės Kiso sūnų, Sau-
lių, keturioms dešimtims metų. 22 Pašalinęs šitą,
jis pažadino jiems karalių Dovîdą; apie tą jis liu-
dijo, sakydamas: *Radau Jėsės sūnų, Do-
vîdą, žmogų, koks tinka mano širdžiai.
Jis vykdys visus mano norus.*
23 Iš jo giminės Dievas, kaip buvo žadėjęs, iš-
vedė Izraėliui Gelbėtoją Jėzų. 24 Pirm pasirodant
jam, Jonas skelbė visai Izraėlio tautai atgailos
krikštą. 25 Baigdamas savo kelionę, Jonas sakė: Aš
neesu tas, ką manote mane esant; bet štai ateina
po manęs tas, kuriam aš nevertas atrišti kurpes
nuo kojų.

26 Vyrai, broliai, Abraomo giminės vaikai, ir 13
kurie jūsų tarpe bijote Dievo, jums siųstas to iš- II
ganymo žodis. 27 Nes Jeruzalės gyventojai ir jos
viršininkai jo nepažino ir savo pasmerkimu įvykdė
pranašų žodžius, skaitomus kas subata. 28 Nors jie
nerado jame jokios mirties priežasties, tačiau
prašė Pilotą, kad galėtų jį užmušti. 29 Įvykdę visa,
kas apie jį buvo parašyta, jie nuėmė jį nuo medžio
ir padėjo jį į kapą. 30 Bet Dievas prikėlė jį iš nu-
mirusiųjų trečiąją dieną. Jis per daugelį dienų
rodėsi tiems, 31 kurie drauge su juo buvo atvykę
iš Galiliejos į Jeruzalę. Jie iki dabar tebėra jo
liudytojai žmonėms.

32 Mes jums skelbiame tą pažadą, kurs buvo
duotas mūsų tėvams, 33 kad jį Dievas atitesėjo
mūsų vaikams, prikeldamas Jėzų, taip kaip ir
antrojoje psalmėje parašyta: *Tu mano Sūnus,
šiandien aš tave pagimdžiau.* 34 Kad gi
jį pažadino iš numirusiųjų, kad jis daugiau nebe-
grįžtų į puvimą, tai taip pasakė: *Aš duosiu*

---

25 *Kelionę*: žemiškąją. — 34 *Pasakė*: Žr. Iz 55, 3.

jums šventas ištikimas Dovîdo gėry-
bes. [35] Todėl ir kitur pasakyta: Tu neduosi
savo šventajam matyti puvimo. [36] Nes
Dovîdas, patarnavęs savo laiku Dievo valiai, už-
migo, buvo palaidotas su savo tėvais ir matė pu-
vimą. [37] O tas, kurį Dievas pažadino iš numiru-
siųjų, nematė puvimo.
[38] Taigi, tebūnie žinoma jums, vyrai, broliai, kad
per jį jums skelbiamas nuodėmių atleidimas [39] ir
kad kiekvienas, kurs tiki, išteisinamas iš viso, iš
ko negalėjo išsiteisinti Mozės įstatyme. [40] Todėl
žiūrėkite, kad neužeitų ant jūsų, kas pasakyta
pranašų: [41] Matykite, niekintojai, ste-
bėkitės ir žūkite, nes aš darau jūsų
dienose darbą, tą darbą, į kurį jūs
netikėsite, jei kas jums pasakos.
[42] Jiems išeinant, anie prašė kalbėti apie tuos
pačius dalykus kitą subatą. [43] Paleidus susirinkimą,
daugelis žydų ir dievobaimingų naujatikių ėjo pas-
kui Povilą ir Barnabą. Tuodu jiems kalbėjo ir
ragino pasilikti Dievo malonėje. [44] Kitą subatą
kone visas miestas suėjo pasiklausyti Dievo žodžio.
[45] Matydami minias, žydai pasidarė pilni pavydo ir
piktžodžiaudami prieštaravo tam, kas buvo Povilo
sakoma. [46] Tuomet Povilas ir Barnabas drąsiai pa-
sakė: Jums reikėjo pirma skelbti Dievo žodis; ka-
dangi tačiau jūs jį atstumiate ir laikote save ne-
vertais amžinojo gyvenimo, štai, mes kreipiamės
į pagonis. [47] Nes taip yra mums įsakęs Viešpats:
Aš pastačiau tave pagonių šviesa,
kad būtumei išganymui iki žemės pa-
kraščių.
[48] Tai girdėdami, pagonys džiaugėsi ir garbino

---

35 Pasakyta. Žr. Ps 16, 10. — 40 Pranašų. Žr. Abak 1, 5.
48 Paskirta: tokių, kurie buvo prisirengę laimėti amžinąjį gyvenimą, priimdami nuolankia širdimi Dievo

Viešpaties žodį. Visi, kiek tik buvo paskirta amži-
najam gyvenimui, įtikėjo. [49] O Viešpaties žodis plito
visoje šalyje. [50] Bet žydai pakurstė pamaldžias ir
gerbiamas moteris, taip pat žymesniuosius mieste,
sukėlė persekiojimą prieš Povilą ir Barnabą ir
išmetė juodu iš savo ribų. [51] Juodu gi, nukratę ant
jų savo kojų dulkes, atvyko į Ikoniją. [52] Tuo tarpu
mokytiniai buvo pilni džiaugsmo ir šventosios
Dvasios.

14. [1] Ikonijoje juodu drauge įėjo į žydų sinagogą 14
ir taip kalbėjo, kad didelis žydų ir graikų skaičius II
įtikėjo. [2] O netikinčiais pasilikusieji žydai kurstė
ir erzino pagonių širdis prieš brolius. [3] To nežiū-
rint, juodu čia pasiliko daug laiko, drąsiai elg-
damies Viešpatyje, kurs liudijo apie savo malonės
žodį, duodamas įvykti per jų rankas ženklams ir
stebuklams. [4] Miesto minia pasidalino: vieni buvo
su žydais, kiti su apaštalais. [5] Bet, pagonims ir
žydams su savo viršininkais susitarus juos išnie-
kinti ir užmušti akmenimis, [6] gavę apie tai žinią,
jie pabėgo į Likaonijos miestus, Listrą ir Derbę,
ir į visą šalį aplinkui ir tenai skelbė Evangeliją.

[7] Listroje buvo vienas žmogus nesveikomis kojo-
mis, luošas nuo pat savo gimimo, kurs niekados
nebuvo vaikščiojęs. [8] Jis klausėsi kalbančio Povilo.
Tas, pažvelgęs į jį ir matydamas, jog jis turi tikė-
jimo, kad galėtų būti pagydytas, [9] tarė dideliu
balsu: Stokis stačias ant savo kojų. Jis pašoko ir
vaikščiojo. [10] Minios, matydamos, ką Povilas buvo
padaręs, pakėlė savo balsą ir sakė likaoniškai:
Dievai, pasidarę panašūs į žmones, nužengė pas
mus. [11] Barnabą jie vadino Jupiteriu, o Povilą,
kadangi jis vadovavo kalboje, Merkuru. [12] Prie-

---

jiems duotą malonę, kurios nenorėjo priimti žydų dau-
guma.

miestyje buvęs Jupiterio kunigas atgabeno prie
vartų jaučių ir vainikų ir norėjo drauge su žmonė-
mis aukoti. [13] Išgirdę tai apaštalai, Barnabas ir
Povilas, perplėšė savo jupas ir šoko į minias, šauk-
dami [14] ir sakydami: Vyrai, ką čia jūs darote? Ir
mes esame marūs, panašūs į jus žmonės. Mes skel-
biame jums gręžtis nuo šių tuščių į gyvąjį Dievą,
kurs padarė dangų, žemę, jūrą ir visa, kas juose
yra. [15] Jis praeitais laikais, tiesa, leido visoms tau-
toms eiti savo keliais; [16] tačiau nepaliko savęs be
liudijimo, gera darydamas iš dangaus, duodamas
lietaus ir derliaus meto, maitindamas ir pripildy-
damas mūsų širdis linksmybės. [17] Taip kalbėdami,
juodu vos-ne-vos nuramino minias, kad jiems
neaukotų aukų. [18] Bet atėjo iš Antijokijos ir Ikoni-
jos kai kurie žydai. Jie, perkalbėję minias, sumušė
akmenimis Povilą ir, manydami jį esant nebegyvą,
išvilko iš miesto. [19] Tačiau mokytinių apstotas, jis
atsikėlė ir įėjo į miestą. Kitą dieną jis iškeliavo
su Barnabu į Derbę, [20] paskelbė Evangeliją tam
miestui ir daugelį išmokė.

Paskui juodu sugrįžo į Listrą, Ikoniją ir Anti-
jokiją, [21] stiprino mokytinių sielas, ragindami pasi-
likti tikėjime ir kad per daugelį sielvartų mums
reikia įeiti į Dievo karalystę. [22] Pastatę jiems kiek-
vienoje bažnyčiojo (eklezijoje) kunigų ir pasimeldę
su pasninku, jie pavedė juos Viešpačiui, į kurį
buvo įtikėję. [23] Perėję per Pizidiją, jie atvyko į
Pampiliją, [24] skelbė Viešpaties žodį Pergėje ir nu-
vyko į Ataliją. [25] Iš čia jie plaukė į Antijokiją,
kur jie buvo Dievo malonės paskirti darbui, kurį
atliko. [26] Pargrįžę ir surinkę bažnyčią (ekleziją),
jie pranešė, kaip didelių dalykų Dievas buvo per
juos padaręs ir kad buvo atidaręs pagonims tikė-

---

14. [13] Perplėšė...: taip, žydų papročiu, išreikš-
dami didelį nuliūdimą.

jimo angą. [27] Jie pasiliko su mokytiniais netrumpą
laiką.

3. Apaštalų susirinkimas Jeruzalėje

15. [1] Kai kurie atvykusieji iš Judiejos mokė 15
brolius: Jei nebūsite apipjaustyti Mozės įpročiu, II
negalėsite būti išganyti. [2] Kilus todėl nemažam
susirėmimui tarp jų ir Povilo bei Barnabo, buvo
nutarta, kad Povilas ir Barnabas ir kai kurie iš
anų tarpo nueitų dėl to klausimo pas apaštalus ir
vyresniuosius į Jeruzalę. [3] Taigi, jie, bažnyčios
(eklezijos) palydėti, ėjo per Penikiją ir Samariją,
pasakodami apie pagonių gręžimąsi, ir darė didelio
džiaugsmo visiems broliams. [4] Atvykę į Jeruzalę,
jie buvo priimti bažnyčios (eklezijos), apaštalų ir
vyresniųjų, ir skelbė, kaip didelių dalykų Dievas
buvo per juos padaręs. [5] Tuomet kai kurie įtikė-
jusieji iš parisiejų skyriaus pakilo ir sakė: Reikia
anuos apipjaustydinti, taip pat įsakyti laikyti
Mozės įstatymą.

[6] To dalyko ištirti susirinko apaštalai ir vyres-
nieji. [7] Kilus dideliam ginčui, Petras atsistojo ir
jiems tarė: Vyrai, broliai, jūs žinote, kad nuo seno
laiko Dievas išrinko iš mūsų tarpo, kad pagonys iš
mano burnos išgirstų Evangelijos žodį ir įtikėtų.
[8] Dievas, kurs pažįsta širdis, paliudijo, duodamas
jiems šventosios Dvasios, kaip ir mums, [9] ir nedarė
jokio skirtumo tarp mūsų ir jų, tikėjimu apvaly-
damas jų širdis. [10] Kam tat dabar gundote Dievą,
dėdami ant mokytinių sprando jungą, kurio nei
mūsų tėvai, nei mes negalėjome panešti? [11] Juk

---

15. 7 *Kad pagonys...* Žr. aug. 10 persk. Kornelio istoriją. — 10 *Gundote Dievą.* Tas gundo Dievą, kas jam nori įtikti ne tuo būdu, kokį jis pats yra įsakęs (Beda). Dievas stebuklais parodė, kad pagonims gana įtikėti ir laikyti Evangelijos mokslą; kas iš jų reikalauja dar ir Mozės įstatymo laikymo, tas jau gundo Dievą (Kajetonas).

mes taip pat, kaip ir jie, tikimės būsią išganyti
Viešpaties Jėzaus Kristaus malone. [12] Tuomet visa
daugybė nutilo ir klausėsi Barnabo ir Povilo, pa-
sakojančių, kaip didelių ženklų ir stebuklų buvo
Dievas per juodu padaręs tarp pagonių.
16 [13] Kada juodu nutilo, atsiliepė Jokūbas ir sakė:
II Vyrai, broliai, pasiklausykite manęs. [14] Simonas
papasakojo, kaip Dievas pirmą kartą aplankė pa-
gonis, kad imtų iš jų žmonių savo vardui. [15] Su
tuo sutinka pranašų žodžiai, kaip parašyta: [16] Po
to aš sugrįšiu ir vėl pastatysiu su-
griuvusią Dovîdo padangtę; kas joje
sugriauta, aš atstatysiu ir atitiesiu
ją, [17] kad ieškotų Viešpaties kiti
žmonės ir visos tautos, ant kurių
šaukiamas mano vardas, sako Vieš-
pats, kurs tai daro. [18] Juk nuo amžių
Viešpačiui žinomas jo darbas. [19] Todėl
aš randu, kad nereikia daryti sunkenybių tiems,
kurie iš pagonių gręžiasi į Dievą, [20] tik parašyti
jiems susilaikyti nuo susitepimo stabais, nuo pa-
leistuvystės, nuo pasmaugto ir nuo kraujo. [21] Nes
Mozė nuo senų laikų turi kiekviename mieste savo
skelbėjų sinagogose, kur jis skaitomas kas subata.
17 [22] Tuomet apaštalai, vyresnieji su visu susirin-
II kimu nutarė išrinkti iš savo tarpo žmonių ir siųsti
į Antijokiją su Povilu ir Barnabu, būtent, Judą,

---

15 Parašyta. Žr. Am 9, 11. 12. — 20 Susitepimo stabais: dalyvavimo stabmeldystės apeigose ir valgymo stabams paaukotos mėsos. — Paleistuvystės... Paleistuvystė paminėta čia ypač dėl to, kad pagonys ją laikė beveik neginamu dalyku. Todėl reikėjo kartkartėmis priminti krikščionims reikalą saugotis tos nuodėmės. Valgyti kraują ar pasmaugtą gyvulį, iš kurio nebuvo ištekėjęs kraujas, draudė Mozės įstatymas. Toks valgymas galėjo būti nemažas papiktinimas žydams. Todėl ir visi krikščionys laikinai nevalgydavo nei kraujo, nei pasmaugto gyvulio. — 21 Mozė: Mozės įstatymas.

kurs vadinosi Barsabas, ir Silą, žymiausius vyrus
brolių tarpe. 23 Per jų rankas jie nusiuntė tokį
raštą:
APAŠTALAI ir vyresnieji broliai siunčia pa-
sveikinimą broliams iš pagonių tarpo Antijokijoje,
Sirijoje ir Kilikijoje. 24 Mes girdėjome, kad kai
kurie išėjusieji iš mūsų tarpo, kuriems mes nebu-
vome pavedę, daro neramybės tarp jūsų žodžiais
ir kelia sumišimo jūsų sielose. 25 Todėl mes, susi-
rinkę krūvon, nutarėme išrinkti vyrų ir siųsti pas
jus su mūsų mylimiausiais, Barnabu ir Povilu,
26 žmonėmis, kurie guldė savo gyvybes dėl mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus vardo. 27 Taigi, mes
išsiuntėme Judą ir Silą, kuriuodu ir patys jums
tai pasakys žodžiais. 28 Nes šventajai Dvasiai ir
mums atrodė gera nedėti ant jūsų jokios daugiau
naštos, kaip tik šituos reikiamus dalykus: 29 kad
susilaikytumėte nuo aukų stabams, nuo kraujo,
nuo pasmaugto ir nuo paleistuvystės. Sergėdamies
tų dalykų, jūs gerai darysite. Būkite sveiki.
30 Jie išleisti nuvyko į Antijokiją ir, surinkę 18
daugybę, atidavė laišką. 31 Perskaitę, anie džiau- II
gėsi dėl paguodos žodžių. 32 Judas ir Silas, būdami
pranašai, daug kalbėjo broliams paguosti ir juos
sustiprino. 33 Pasilikę tenai kurį laiką, jie buvo
brolių išleisti ramybėje pas tuos, kurie buvo juos
atsiuntę. 34 Bet Silui patiko čia pasilikti; Judas
vienas sugrįžo į Jeruzalę. 35 Povilas ir Barnabas
pasiliko Antijokijoje, mokydami ir skelbdami su
daugeliu kitų Viešpaties žodį.

4. Antroji apaštalinė Povilo kelionė

36 Kelioms dienoms praslinkus, Povilas sakė Bar-
nabui: Grįžkime ir aplankykime brolius, kaip jie
laikosi visuose miestuose, kuriuose skelbėme Dievo

žodį. [37] Barnabas norėjo pasiimti su savim ir Joną,
kurs vadinosi Morkus. [38] O Povilas manė, kad jo
nereiktų imti (nes jis buvo atstojęs nuo jų Pam-
pilijoje ir neėjo į darbą). [39] Kilo nesutarimas, taip
kad juodu persiskyrė: Barnabas, pasiėmęs su sa-
vim Morkų, išplaukė į Kiprą, [40] o Povilas, pasi-
rinkęs Silą, leidosi kelionėn, brolių pavestas Dievo
malonei. [41] Jis ėjo per Siriją ir Kilikiją, stiprino
bažnyčias (eklezijas) ir įsakinėjo laikyti apaštalų
ir vyresniųjų paliepimus.
19 16. [1] Taip jis atvyko į Derbę ir Listrą. Štai čia
II buvo vienas mokytinis, vardu Timotiejus, sūnus
moteriškės, tikinčios žydės, ir tėvo pagonies. [2] Apie
jį gerai liudijo broliai Listroje ir Ikonijoje. [3] Povi-
las norėjo, kad jis su juo eitų. Jis ėmė ir api-
pjaustydino jį dėl žydų, buvusių tose vietose; nes
visi žinojo, kad jo tėvas buvo pagonis. [4] Eidami
per miestus, jie paduodavo jiems sergėti nutari-
mus, apaštalų ir vyresniųjų padarytus Jeruzalėje.
[5] Taip bažnyčios (eklezijos) stiprėjo tikėjimu ir
kasdien augo skaičiumi.

[6] Einant per Prigiją ir Galatijos šalis, buvo jiems
šventosios Dvasios uždrausta skelbti Dievo žodį
Azijoje. [7] Atėję į Miziją, jie mėgino eiti į Bitiniją,
bet Jėzaus Dvasia jiems neleido. [8] Perėję per Mi-
ziją, jie nuvyko į Troadą. [9] Naktį Povilui pasirodė
regėjimas: Jo akivaizdoje stovėjo vienas make-
donietis ir maldavo jį, sakydamas: Ateik į Make-

---

38 Nes jis... Žr. aug. 13, 13.

16. 3 Dėl žydų... Povilas kreipdavosi su Evangelijos mokslu visų pirma į žydus. Kad neatstumtų jų iš karto nuo savęs, jis apipjaustydino Timotiejų, kurs turėjo būti jam pagalbininkas. Kitaip dar netikintieji žydai nebūtų sutikę nė įsileisti Timotiejaus į savo susirinkimą. Todėl Timotiejus buvo apipjaustytas, kad galėtų įeiti pas žydus ir juos mokyti, o ne dėl to, kad tai būtų reikėję, jam pačiam, kaip krikščioniui.

donija ir gelbėk mus. [10] Kaip tik jis buvo matęs
tą regėjimą, tuojau mes stengėmės keliauti į Make-
doniją, įsitikinę, kad Dievas mus šaukia skelbti
jiems Evangelijos.

[11] Išplaukę iš Troados, tiesiu keliu atvykome į 20
Samotrakę ir kitą dieną į Neapolį; [12] iš čia į Pily- II
pus, pirmąjį tos Makedonijos dalies miestą, kurs
buvo kolonija. Šitame mieste išbuvome keletą die-
nų ir turėjome pasikalbėjimų. [13] Subatos dieną
išėjome už miesto prie upės, kur rodėsi esanti
maldos vieta. Atsisėdę mes kalbėjome susirinku-
sioms moteriškėms. [14] Klausėsi ypač viena dievo-
baiminga moteriškė, vardu Lidija, purpurininkė iš
Tijatiros miesto. Viešpats atvėrė jos širdį, kad
stebėtų tai, kas buvo Povilo sakoma. [15] Kaip ji su
savo namais buvo pakrikštyta, ji meldė mus, saky-
dama: Jei laikote mane ištikima Viešpačiui, įei-
kite į mano namus ir pasilikite. Ir taip ji mus
privertė.

[16] Einant mums į maldos vietą, pasitaikė, kad
mus sutiko viena mergina, turėjusi savyje žynia-
vimo dvasią. Žyniavimu ji duodavo didelo pelno
savo valdovams. [17] Sekdama Povilą ir mus, ji šau-
kė, sakydama: Šitie žmonės Augščiausiojo Dievo
tarnai; jie skelbia jums išganymo kelią. [18] Taip ji
darė daug dienų. Nebepakęsdamas Povilas atsi-
gręžė ir tarė dvasiai: Įsakau tau Jėzaus Kristaus
vardu išeiti iš jos. Ji tą pačią valandą išėjo.

---

10 Stengėmės. Iš to išsireiškimo galima matyti, kad ir Apaštalų Darbų rašytojas, šv. Lukas, buvo drauge su Povilu.

12 Kolonija. Kolonijomis buvo vadinami miestai Romos valstybės užkariautuose kraštuose, turėjusieji tačiau lygias teises su Italijos miestais. — 14 Purpurininkė: purpuro, t. y., raudonai dažytų audinių dirbėja ir pardavinėtoja. — 16 Žyniavimo dvasią. Mergina, piktosios dvasios apsėsta, galėjo su jos pagalba atspėti kai kuriuos būsimus dalykus, kitaip sakant, žyniuoti.

19 Jos valdovai, matydami, kad jų pelno viltis
dingo, nutvėrė Povilą ir Silą ir nuvedė į miesto
aikštę pas vyresniuosius. 20 Atiduodami juos virši-
ninkams, jie sakė: Šitie žmonės, būdami žydai,
ardo ramybę mūsų mieste 21 ir skelbia įpročius,
kurių mums nedera priimti, nė laikytis, nes esame
romėnai. 22 Prieš juos susibėgo minia. Miesto vir-
šininkai, perplėšę jų jupas, liepė plakti juos rykš-
tėmis. 23 Padarę jiems daug žaizdų, įmetė juos į
kalėjimą, įsakydami sargui rūpestingai juos ser-
gėti. 24 Gavęs tokį įsakymą, jis įmetė juos į vidu-
jinį kalėjimą ir įrakino jų kojas į šiekštą.
21 25 Vidunaktį Povilas ir Silas melsdamies garbino
II Dievą; juos girdėjo buvusieji kalėjime. 26 Ūmai
pasidarė didelis žemės drebėjimas, taip kad pasi-
judino kalėjimo pamatai. Tuojau atsidarė visos
durys, ir visų pančiai atsirišo. 27 Pabudęs kalėjimo
sargas ir pamatęs atviras kalėjimo duris, išsi-
traukė iš makšties kalaviją ir norėjo nusižudyti,
nes manė, kad kaliniai pabėgę. 28 Bet Povilas su-
šuko dideliu balsu, sakydamas: Nedaryk sau nieko
pikta, nes mes visi čia esame. 29 Pareikalavęs švie-
sos, jis įėjo, drebėdamas parpuolė prie Povilo ir
Silo kojų 30 ir, išvedęs juodu laukan, tarė: Tamstos,
ką aš turiu daryti, kad būčiau išganytas? 31 Juodu
atsakė: Tikėk į Viešpatį Jėzų ir būsi išganytas tu
ir tavo namai. 32 Ir juodu skelbė Viešpaties žodį
jam ir visiems buvusiems jo namuose. 33 Tą pačią
nakties valandą jis ėmė juodu, apiplovė jų randus
ir tuojau apsikrikštydino pats ir visi jo namai.
34 Atsivedęs juodu į savo namus, patiekė jiems
valgyti ir džiaugėsi su visais savo namais, kad
buvo įtikėjęs į Dievą.

35 Dienai išaušus, miesto viršininkai atsiuntė
sargybinių su įsakymu: Paleisk tuodu žmogu.
36 Kalėjimo sargas paskelbė tuos žodžius Povilui:

Miesto viršininkai atsiuntė, kad judu būtumėta
paleisti; taigi, dabar išėję eikite ramybėje. [37] Bet
Povilas jam atsakė: Mus, Romos piliečius, viešai,
be teismo nuplaktus, įmetė kalėjiman, o dabar
slapčia išmeta? Nieku būdu; bet teateinie [38] ir tegul
patys mus išmeta. Sargybiniai tai pranešė miesto
viršininkams. Tie, išgirdę, kad juodu Romos pilie-
čiai, nusigando, [39] atėję atsiprašė juodu ir išvedę
prašė išeiti iš miesto. [40] Išėję iš kalėjimo, juodu
nuėjo pas Lidiją, pasimatę su broliais, nuramino
juos ir išėjo.

17. [1] Perėję per Amfipolį ir Apoloniją, jie atėjo 22
į Tesaloniką, kur buvo žydų sinagoga. [2] Savo pa- II
pročiu, Povilas įėjo pas juos ir per tris subatas
turėjo pasikalbėjimų, remdamos Raštu. [3] Jis jį aiš-
kino ir įrodinėjo, kad Kristus turėjo kentėti ir
keltis iš numirusiųjų ir kad Kristus yra Jėzus,
kurį aš jums skelbiu. [4] Kai kurie iš jų įtikėjo ir
prisidėjo prie Povilo ir Silo; taip pat didelė dau-
gybė naujatikių bei pagonių ir nemaža gerbiamų
moterų. [5] Bet pavydėdami žydai paėmė iš liaudies
kai kuriuos piktus žmones ir, sudarę minią, su-
kurstė miestą. Jie apstojo Jazono namus ir jieškojo
jų išvesti tarp liaudies. [6] Neradę jųdviejų, jie
traukė Jazoną ir kai kuriuos brolius pas miesto
vyresniuosius, šaukdami: Ir čia atėjo tie, kurie
daro sumišimo mieste. [7] Juos priėmė Jazonas. Visi
šitie daro prieš ciesoriaus nutarimus, sakydami
kitą esant karalių, Jėzų. [8] Taip jie suerzino liaudį
ir miesto vyresniuosius, kurie tai girdėjo. [9] Paėmę
laidą iš Jazono ir iš kitų, jie juos paleido.

[10] Broliai gi tuojau nakčia išleido Povilą ir Silą
į Berėją. Atėję juodu įėjo į žydų sinagogą. [11] Šitie
buvo geresnio būdo, kaip anie Tesalonikoje. Jie

---

17. [9] L a i d ą : kad tame, ką sakė Povilas, nebuvo
nieko priešingo ciesoriaus įsakymams.

priėmė žodį visu uolumu ir kasdien tyrinėjo Raš-
tus, ar tai taip būtų. [12] Daugelis jų įtikėjo; taip
pat nemaža žymių pagonių moterų ir vyrų. [13] Žydai
Tesalonikoje, patyrę, kad Dievo žodis Povilo skel-
biamas ir Berėjoje, atvyko ir čia, kurstydami ir
keldami sumišimo tarp žmonių. [14] Tuomet broliai
išleido Povilą, kad eitų iki jūrai, o Silas ir Timo-
tiejus pasiliko tenai.

[15] Lydėjusieji Povilą nuvedė jį iki Atėnų ir
grįžo, gavę iš jo įsakymą Silui ir Timotiejui kuo
greičiausiai ateiti pas jį.

23 [16] Povilas, jų belaukdamas Atėnuose ir čia maty-
II damas stabmeldystei pasidavusį miestą, buvo su-
jaudintas iki sielos gilumai. [17] Todėl jis kalbėjosi
sinagogoje su žydais ir naujatikiais, o miesto
aikštėje kasdien su čia buvusiais. [18] Kai kurie epi-
kūrai ir stojikai filosofai ginčijosi su juo; vieni
sakė: Ką tas plepys nori pasakyti? kiti gi: Jis,
rodosi, esąs naujų dievų skelbėjas, nes jis skelbė
jiems Jėzų ir prisikėlimą. [19] Nutvėrę jie nuvedė jį
į Areopagą, sakydami: Ar galime žinoti, koks tas
naujas mokslas, kurį tu skelbi? [20] Nes tu dedi į
mūsų ausis kažin ką nauja. Tai mes norime
žinoti, kas tai būtų? [21] (Visi atėniečiai ir tenai
viešintieji ateiviai nieku kitu neužsiimdavo, kaip
tik sakyti ar išgirsti ką nauja).

[22] Povilas, atsistojęs Areopago viduryje, tarė:
Atėnų vyrai, aš matau, kad jūs visais atžvilgiais
esate perdaug dievobaimingi. [23] Nes, praeidamas
ir žiūrėdamas į jūsų dievų statulas, radau taip pat
aukurą su įrašu: NEŽINOMAM DIEVUI. Taigi,
ką jūs nežinodami garbinate, tai aš jums skelbiu.
[24] Dievas, kurs įkūrė pasaulį ir visa, kas jame yra,
būdamas dangaus ir žemės Viešpats, negyvena

---

19 A r e o p a g ą. Taip buvo vadinama vieta, kur teisė-
jai, areopagitais vadinami, teisdavo žmones.

rankų darbo šventyklose, [25] nei žmonių rankomis
aptarnaujamas, lyg kad ko nors jam reikėtų, nes
jis pats duoda visiems gyvybės, kvapo ir visa.
[26] Jis padarė iš vieno visą žmonių giminę, kad ap-
gyventų visą žemės paviršių; jis pažymėjo paskir-
tus laikus ir jų gyvenimo ribas, [27] kad jie ieškotų
Dievo, ar neapčiuops jo arba ar neras, nors jis yra
netoli nuo kiekvieno mūsų. [28] Nes jame mes gyve-
name, judame ir esame, kaip ir kai kurie jūsų
poetų yra pasakę: Nes mes esame jo giminės.
[29] Taigi, būdami Dievo giminės, neturime manyti,
būk Dievybė panaši esanti į auksą, ar sidabrą, ar
akmenį, ar dailės ir žmogaus minties padarą.
[30] Dievas, nebeatsižvelgdamas į tuos nežinojimo
laikus, dabar skelbia žmonėms, kad visi visur da-
rytų atgailą. [31] Nes jis nustatė dieną, kurią teis
žemės skritulį teisingai per Vyrą, kurį paskyrė. Jį
jis padarė patikimą visiems, prikeldamas jį iš nu-
mirusiųjų. [32] Išgirdę apie mirusiųjų prisikėlimą,
vieni ėmė tyčiotis, o kiti sakė: Pasiklausysime
tavęs apie tai kitą kartą. [33] Taip Povilas išėjo iš
jų tarpo.

[34] Tačiau kai kurie vyrai prisidėjo prie jo ir
įtikėjo; tarp jų buvo ir Dijonyzas iš Areopago,
moteriškė, vardu Damaris, ir kiti su jais.

18. [1] Po to, palikęs Atėnus, jis atėjo į Korintą. 24
[2] Čia jis rado vieną žydą, vardu Akvilą, gimimo II
iš Ponto, ką tik atvykusį iš Italijos, ir jo žmoną
Priskilę (nes Klaudijus buvo įsakęs visiems žy-
dams išeiti iš Romos) ir nuėjo pas juos. [3] Kadangi
jų amatas buvo toks pat, jis pas juos pasiliko ir
dirbo. (Jų gi amatas buvo dirbti padangtes). [4] Kiek-

---

26 Paskirtus laikus: metų dalis, pavasarį ir t. t. —
31 Vyrą: Jėzų Kristų. Dievas padarė jį patikimą,
tikėjimo vertą, nes prikėlė jį iš numirusiųjų.

vieną subatą jis kalbėjo sinagogoje, minėjo Vieš-
paties vardą ir įtikinėjo žydus ir graikus.
[5] Atvykus iš Makedonijos Silui ir Timotiejui,
Povilas užsiėmė vien pamokslais ir liudijo žydams,
kad Jėzus yra Kristus. [6] Jiems prieštaraujant ir
piktžodžiaujant, jis nudulkino savo drabužius ir
jiems tarė: Jūsų kraujas ant jūsų galvos; aš nesu-
teptas; nuo šio meto aš eisiu pas pagonis. [7] Išėjęs
iš ten, jis įėjo į namus vieno Dievo garbintojo,
vardu Tito Justo, kurio namai buvo greta sina-
gogos. [8] Bet sinagogos viršininkas, Krispas, įtikėjo
su visais savo namais į Viešpatį. Daug taip pat
korintiečių klausydamies įtikėjo ir krikštijosi.
[9] Nakčia Viešpats regėjime tarė Povilui: Nebijok,
bet kalbėk ir netylėk, [10] nes aš esu su tavim.
Niekas nesikėsins tau kenkti, nes šitame mieste aš
turiu daug žmonių. [11] Taip jis pasiliko čia metus ir
šešis mėnesius, mokydamas pas juos Dievo žodžio.
25 [12] Galijonui esant Akajos prokonsuliu, žydai
II vienminčiai sukilo prieš Povilą, atvedė jį į teismo
vietą [13] ir čia skundė: Šitas įkalbinėja žmonėms
garbinti Dievą įstatymui priešingu būdu. [14] Kai
Povilas jau buvo beatveriąs burną, Galijonas tarė
žydams: Jei būtų kalbama apie kokią neteisybę
ar didelį nusikaltimą, aš palaikyčiau jus, žydai,
tinkamai. [15] Bet, kadangi keliama ginčų apie
mokslą, vardus ir jūsų įstatymą, tai jūs patys
žinokitės; aš nenoriu būti tų dalykų teisėjas. [16] Ir
jis pavarė juos iš teismo. [17] Tuomet visi nutvėrė
sinagogos viršininką, Sosteną, ir mušė jį teismo
akyse. Galijonas gi visai tuo nesirūpino.

---

18. [6] J ū s ų k r a u j a s . . . : jūs patys būsite kaltininkais savo prapulties; aš savo darbą atlikau ir nebūsiu kaltas.

[12] P r o k o n s u l i u : vyriausiuoju to krašto viršininku.

[18] Taip Povilas pasiliko čia dar daug dienų, pas-
kui atsisveikino su broliais ir išplaukė į Siriją (su
juo taip pat Priskilė ir Akvilas). Kenkruose jis
nusikirpo sau galvą, nes buvo padaręs apžadą.
[19] Atvykęs į Efezą, jis paliko juodu tenai, o pats
įėjo į sinagogą ir kalbėjosi su žydais. [20] Jiems
prašant pasilikti ilgesnį laiką, nesutiko. [21] Atsi-
sveikinęs ir pasakęs: Su Dievo valia vėl sugrįšiu
pas jus, jis išplaukė iš Efezo. [22] Atvykęs į Kesariją,
jis iškeliavo toliau, pasveikino bažnyčią (ekleziją)
ir pargrįžo į Antijokiją.

5. Trečioji apaštalinė Povilo kelionė

[23] Pabuvęs čia kurį laiką, jis leidosi kelionėn, ėjo 26
iš eilės per Galatijos šalį ir Prigiją, stiprindamas II
visus mokytinius.

[24] Tuo tarpu į Efezą buvo atvykęs vienas žydas,
vardu Apolis, gimimo iš Aleksandrijos, iškalbingas
ir gerai žinąs Raštą žmogus. [25] Jis buvo išmokytas
Viešpaties kelio, kalbėjo karšta dvasia ir rūpestin-
gai mokė apie Jėzų, nors žinojo tiktai Jono
krikštą. [26] Taigi, jis ėmė drąsiai kalbėti sinagogoje.
Išgirdę jį, Priskilė ir Akvilas paėmė jį pas save
ir tiksliau jam išaiškino Viešpaties mokslą. [27] Jam
panorėjus vykti į Akają, broliai parašė moky-
tiniams, ragindami priimti jį. Atėjęs jis buvo labai
naudingas tikintiesiems, [28] nes jis smarkiai nu-
galėdavo žydus viešai, parodydamas iš Raštų, kad
Jėzus yra Kristus.

19. [1] Atsitiko, kad, Apoliui esant Korinte, Povi-
las, perėjęs augštesniąsias šalis, atvyko į Efezą ir

---

18 Nusikirpo... Jei kurs žydas buvo padaręs apžadą, jis nesikirpdavo savo plaukų. Apžado laikui pasibaigus, nusikirpdavo paprastai Jeruzalėje ir plaukus sudegindavo prie altoriaus.

čia rado kai kuriuos mokytinius. [2] Jis juos pa-
klausė: Ar įtikėję gavote šventąją Dvasią? Jie jam
atsakė: Mes nė negirdėjome, kad yra šventoji Dva-
sia. [3] Jis tarė: Tai kieno vardu esate pakrikštyti?
Jie atsakė: Jono krikštu. [4] Povilas tarė: Jonas
krikštijo žmones atgailos krikštu ir sakė, kad
tikėtų į tą, kurs turėjo paskui jį ateiti, tai yra, į
Jėzų. [5] Tai išgirdę, jie buvo pakrikštyti Viešpaties
Jėzaus vardan. [6] Povilui padėjus ant jų rankas,
atėjo ant jų šventoji Dvasia, ir jie kalbėjo kalbo-
mis ir pranašavo. [7] Visų tų vyrų buvo apie dvylika.
27 [8] Vaikščiodamas į sinagogą, jis su pasitikėjimu
II kalbėjo tris mėnesius apie Dievo karalystę, moky-
damas ir įtikinėdamas. [9] Kadangi kai kurie buvo
sukietėję ir netikėjo, net piktžodžiavo Viešpaties
mokslui daugybės akivaizdoje, jis pasitraukė nuo
jų, atskyrė mokytinius ir turėjo kasdien pasikal-
bėjimų vieno žmogaus, vardu Tirano, mokykloje.
[10] Tai buvo daroma per dvejis metus, taip kad visi
Azijos gyventojai, žydai ir pagonys, išgirdo Viešpaties
žodį. [11] Ir Dievas darė nepaprastų stebuklų
Povilo rankomis; [12] net skepetos ir juostos nuo jo
kūno buvo nešamos ligoniams, ir nuo jų atstodavo
ligos, ir piktosios dvasios išeidavo.

[13] Mėgino ir kai kurie besibastantys žydai egzor-
cistai šaukti ant turėjusiųjų piktas dvasias Vieš-
paties Jėzaus vardą, sakydami: Prisiektinai įsakau
jums per Jėzų, kurį skelbia Povilas. [14] Taip darė
septyni vieno vyresniojo žydų kunigo, Skevo,
sūnūs. [15] Bet piktoji dvasia, atsakydama jiems,
tarė: Pažįstu Jėzų ir žinau Povilą, bet kas jūs
esate? [16] Tas žmogus, kuriame buvo piktoji dvasia,
šoko ant jų ir, nugalėjęs du iš jų, tokį parodė
prieš juos smarkumą, kad jie pliki ir sužeisti pa-

19, 6 Kalbėjo kalbomis: įvairiomis kalbomis. —

bėgo iš tų namų. [17] Tai pasidarė žinoma visiems
žydams ir pagonims, gyvenusiems Efeze. Juos
visus apėmė baimė, o Viešpaties Jėzaus vardas
buvo šlovinamas. [18] Daug tikinčiųjų ateidavo, iš-
pažindavo ir pasisakydavo, ką buvo darę. [19] Daug
kitų, kurie užsiimdavo žavėjimais, sunešė savo
knygas ir sudegino visų akivaizdoje. Apskaičius jų
kainą, rasta, kad jos buvo vertos penkias dešimtis
tūkstančių denarų. [20] Taip garbingai augo ir stip-
rėjo Viešpaties žodis.

[21] Tai atlikęs, Povilas nutarė Dvasioje keliauti 28
per Makedoniją ir Akają į Jeruzalę, sakydamas: II
Kaip būsiu ten buvęs, turiu pamatyti ir Romą.
[22] Išsiuntęs į Makedoniją du iš jam tarnavusiųjų,
Timotiejų ir Erastą, pats laikinai pasiliko
Azijoje.

[23] Anuo metu įvyko nemažas sumišimas dėl Vieš-
paties mokslo. [24] Būtent, vienas auksakalis, vardu
Demetrijus, kurs dirbdindavo sidabrines Dijanos
šventyklėles, duodavo amatininkams nemaža pelno.
[25] Sušaukęs juos ir tuos, kurie buvo tokie pat
darbininkai, jis kalbėjo: Vyrai, jūs žinote, kad iš
to amato yra mums pelno. [26] Jūs matote ir girdite,
kad tas Povilas ne tik Efeze, bet ir kone visoje
Azijoje atkalbinėjimais atitraukė didelę minią, sa-
kydamas: Tie neesą dievai, kurie rankomis da-
romi. [27] Ne tiktai yra pavojaus, kad ta mūsų amato
šaka nenueitų niekais, bet ir didžiosios Dijanos
šventykla bus niekinama, taip pat ir didenybė

---

19 Savo knygas: burtų knygas. — Denarų. Taip buvo vadinamas pinigas, vertas arti pusantro lito. — 24 Dijanos. Deivės Dijanos (Artemis) šventykla Efeze buvo anais laikais garsi visame pasaulyje. Ją lankantieji pagonys atsiminimui pirkdavosi sau iš sidabro nukaltas mažas jos statulėles. Jųjų dirbimu užsiimdavo daug amatininkų, kurių vyresnysis buvo auksakalis Demetrijus.

tos, kurią garbina visa Azija ir pasaulis, pradės
mažėti. [28] Tai išgirdę, jie labai supyko ir ėmė
šaukti, sakydami: Didi efeziečių Dijana! [29] Miestas
pasidarė pilnas sumišimo. Jie viena mintimi
įpuolė į teatrą, nutvėrę Povilo bendrakeleivius,
makedoniečius Gajį ir Aristarką.
1 [30] Kaip Povilas norėjo eiti tarp žmonių, moky-
Kovo tiniai neleido. [31] Taip pat kai kurie Azijarkai,
kurie buvo jo prieteliai, siuntė pas jį, prašydami
neeiti į teatrą. [32] Tenai vieni šaukė tą, kiti ką kitą.
Nes susirinkimas buvo sumišęs, ir daugelis neži-
nojo, ko jie buvo susiėję. [33] Iš minios ištraukta
Aleksandrą, kurį žydai stūmė priešakin. Aleksan-
dras, ranka pamojęs nutilti, norėjo žmonėms aiš-
kinti. [34] Bet, pažinus jį esant žydą, kilo visų vienas
balsas, ir apie dvi valandi jie šaukė: Didi efeziečių
Dijana! [35] Pagaliau, miesto raštininkas, nutildęs
minias, tarė: Efezo piliečiai, ir kur yra toks žmo-
gus, kurs nežinotų, kad Efezo miestas yra garbin-
tojas Dijanos ir jos iš dangaus nukritusios statu-
los? [36] Kadangi tam negalima prieštarauti, tai
reikia jums nurimti ir nieko ūmai nedaryti. [37] Nes
jūs atvedėte tuos žmones, kurie nėra šventvagiai
ir nepiktžodžiauja jūsų deivei. [38] Jeigu Demetrijus
ir su juo esantieji turi prieš ką norint skundą, tai
juk daromi teismo posėdžiai ir yra prokonsulių;
tegul vieni kitus skundžia. [39] Jei jūs ieškote kokio
kito dalyko, tai gali būti nutarta teisėtame susi-
rinkime. [40] Yra dargi pavojaus, kad nebūtumėm
apskųsti dėl šios dienos sumišimo, nes nėra jokios

---

31 Azijarkai. Azijarkais vadinosi dešimts Mažo-
sios Azijos miestų atstovų. Jie savo lėšomis reng-
davo žmonėms žaidimų. — 33 Stūmė priešakin:
kad paaiškintų, jog žydai neturi nieko bendra su Povilu.
35 Miesto raštininkas: kurs paprastai vado-
vaudavo žmonių susirinkimuose. — 39 Teisėtame:
kokį leidžia paskirtomis dienomis įstatymai.

priežasties, kuria galėtumėm pateisinti tą susibė-
gimą. Tai pasakęs, jis paleido susibėgimą.
20. [1] Pasiliovus sumišimui, Povilas suvadino 2
mokytinius, juos paragino, atsisveikino ir iškeliavo III
į Makedoniją. [2] Perėjęs tas šalis ir paraginęs juos
daugeliu žodžių, atvyko į Graikiją. [3] Čia jis išbuvo
tris mėnesius. Žydai ėmė jo tykoti, kaip jis norėjo
plaukti į Siriją; todėl jis nutarė grįžti per Make-
doniją. [4] Jį lydėjo berėjiečio Piro sūnus, Sopateris,
iš tesalonikiečių — Aristarkas ir Sekundas, der-
bietis Gajis ir Timotiejus, iš azijiečių — Tikikas
ir Tropimas. [5] Šitie pirma nuvyko ir laukė mūsų
Troadoje. [6] Mes gi išplaukėme po Neraugintų
duonų šventės iš Pilypų ir į penkias dienas atvy-
kome pas juos į Troadą. Čia išbuvome septynias
dienas.

[7] Mums susirinkus pirmą savaitės dieną duonos
laužti, Povilas, norėdamas kitą dieną iškeliauti,
kalbėjosi su jais ir nutęsė šneką iki vidunakčiui.
[8] Augštutiniame kambaryje, kur buvome susirinkę,
buvo daug žiburių. [9] Vienas jaunikaitis, vardu Eu-
tikas, sėdėjo lange. Povilui ilgai besikalbant, jis
giliai įmigo, miego nugalėtas, nukrito nuo trečiojo
augšto žemyn ir buvo pakeltas nebegyvas. [10] Nuėjęs
pas jį, Povilas užsigulė ant jo ir, apkabinęs jį,
tarė: Nenusigąskite, nes jo siela yra jame. [11] Užė-
jęs vėl augštyn, jis laužė duoną ir valgė. Po to
kalbėjo dar gana ilgai iki auštant ir taip iškeliavo.
[12] Jaunikaitį gi atvesta gyvą ir nemaža džiaugtasi.

[13] Mes, sėdę į laivą, išplaukėme į Asą. Iš čia 3
turėjome paimti Povilą, nes taip jis buvo įsakęs, III
pats norėdamas eiti pėsčias. [14] Kada jis susitiko su

---

20. [6] Po Neraugintų...: po Velykų, kuriose žydai valgo neraugintą duoną (macus). — [7] Pirmą savaitės dieną, t. y., Viešpaties dieną. Iš čia pasirodo, kad Viešpaties diena buvo jau švenčiama apaštalų laikais. Duonos laužymu vadinama švenč. Eukaristija.

mumis Ase, paėmėme jį ir atvykome į Mitilėną.
[15] Iš ten išplaukę, kitą dieną atvykome ties Kijumi.
Kitą dieną priplaukėme prie Samo ir rytojaus
dieną atvykome į Miletą. [16] Nes Povilas buvo nu-
taręs praplaukti pro Efezą, kad nesugaištų Azijoje.
Jis skubėjo, kad, jei bus galima, švęstų Sekmines
Jeruzalėje.

[17] Iš Mileto jis nusiuntė į Efezą ir pasivadino
pas save bažnyčios (eklezijos) vyresniuosius. [18] Kaip
tie pas jį atėjo ir drauge buvo, jis jiems tarė: Jūs
žinote, kaip aš nuo pirmosios dienos, kurią atvy-
kau į Aziją, buvau su jumis per visą laiką. [19] Aš
tarnavau Viešpačiui visu nuolankumu ašarose ir
bandymuose, kurių man atsitiko dėl žydų tyko-
jimų. [20] Aš neapleidžiau nieko naudingo, ko nebū-
čiau jums skelbęs ir mokęs jūsų viešai ir namie,
[21] liudydamas žydams ir pagonims apie reikalą
gręžtis atgaila į Dievą ir tikėti į mūsų Viešpatį
Jėzų Kristų.

[22] Štai, dabar aš, dvasios verčiamas, einu į Jeru-
zalę. Aš nežinau, kas man joje atsitiks; [23] tiktai
šventoji Dvasia man liudija visuose miestuose,
sakydama, kad Jeruzalėje manęs laukia pančiai ir
suspaudimai. [24] Bet aš nieko to nebijau ir nebran-
ginu savo gyvybės labiau kaip savęs, kad tik pa-
baigčiau savo kelią ir žodžio tarnystę, kurią aš
gavau iš Viešpaties Jėzaus liudyti apie Dievo ma-
lonės Evangeliją.

4 [25] Štai dabar aš žinau, kad jūs visi, per kuriuos
III perėjau, skelbdamas Dievo karalystę, daugiau
nebematysite mano veido. [26] Todėl liudiju jums

---

22 D v a s i o s v e r č i a m a s : jausdamas savyje lyg prievartą. — 26 A š n e e s u s u t e p t a s . . . : aš atlikau Dievo man pavestas apaštalo pareigas, ir todėl aš nebūsiu Dievo akivaizdoje kaltas, jei kas iš jūsų nebus išganytas ir pražus.

šiandieną, kad aš nesu suteptas nė vieno krauju.
[27] Nes aš nevengiau skelbti jums visos Dievo va-
lios. [28] Žiūrėkite patys savęs ir viso būrio, kuriame
šventoji Dvasia pastatė jus vyskupais valdyti
Dievo Bažnyčios (Eklezijos), kurią jis yra įgijęs
savo krauju. [29] Aš žinau, kad, man išėjus, ateis pas
jus plėšrių vilkų, kurie nesigailės būrio. [30] Ir iš
jūsų pačių kils žmonių, kurie kalbės iškraipytus
dalykus, kad nuvestų paskui save mokytinių.
[31] Todėl budėkite, atsimindami, kad aš per trejus
metus naktį ir dieną nesilioviau su ašaromis ragi-
nęs kiekvieną iš jūsų.

[32] Dabar aš pavedu jus Dievui ir jo malonės
žodžiui; jis galingas statyti ir duoti tėvonystę tarp
visų pašvęstųjų. [33] Aš negeidžiau nė kieno sidabro,
aukso ar drabužio, kaip [34] jūs patys žinote: mano
ir tų, kurie su manim yra, reikmenei tarnavo šitos
rankos. [35] Visame aš jums rodžiau, kad, taip dir-
bant, reikia šelpti silpnieji ir atsiminti Viešpaties
Jėzaus žodis; nes jis pasakė: Laimingesnis dalykas
duoti, kaip imti. [36] Tai pasakęs, jis atsiklaupė ir
meldėsi su jais visais. [37] Kilo didelis visų verksmas.
Puldami Povilui ant kaklo, jie bučiavo jį, [38] la-
biausiai nuliūdę dėl žodžio, kurį buvo pasakęs, kad
jie nebematysią daugiau jo veido. Po to jie paly-
dėjo jį į laivą.

21. [1] Persiskyrę su jais ir išplaukę tiesiu keliu 5
atvykome į Koą, kitą dieną į Rodą ir iš ten į III
Patarą. [2] Radę laivą, plauksiantį į Penikiją, įsė-
dome ir išplaukėme. [3] Matėme iš tolo Kiprą, bet
palikome jį kairėje ir plaukėme į Siriją. Išsėdome
Tire, nes čia turėjo iškrauti iš laivo važtą. [4] Radę
mokytinių, pasilikome tenai septynias dienas. Jie,
Dvasios įkvėpti, sakė Povilui, kad neeitų į Jeru-

---

29 Plėšrių vilkų: netikrų mokytojų. — 32 Statyti: patobulinti jumyse krikščionišką jį gyvenimą.

zalę. [5] Dienoms pasibaigus, leidomės kelionėn. Jie
visi su žmonomis ir vaikais lydėjo mus iki už
miesto. Atsiklaupę krante, mes pasimeldėme. [6] At-
sisveikinę vieni su kitais, įėjome į laivą, o jie
sugrįžo namo.

[7] Baigdami jūros kelionę, nuo Tiro mes atplau-
kėme į Ptolemajidą. Tenai mes pasveikinome
brolius ir pasilikome pas juos vieną dieną. [8] Ryto-
jaus dieną iškeliavome ir atvykome į Kesariją.
Įėję į namus evangelisto Pilypo, kurs buvo vienas
iš septynių, pasilikome pas jį. [9] Jis turėjo keturias
dukteris, mergaites pranašes. [10] Mums užtrukus ke-
letą dienų, atvyko iš Judiejos vienas pranašas,
vardu Agabas. [11] Atėjęs pas mus, jis ėmė Povilo
juostą ir, surišęs sau kojas ir rankas, tarė: Štai,
ką sako šventoji Dvasia: Žmogų, kurio šita juosta,
žydai taip suriš Jeruzalėje ir paduos į pagonių
rankas. [12] Tai išgirdę, mes ir vietiniai gyventojai
prašėme jį neeiti į Jeruzalę. [13] Tuomet Povilas at-
sakydamas tarė: Ką darote, verkdami ir sunkin-
dami man širdį? Nes aš esu pasiryžęs ne tik būti
surištas, bet ir mirti Jeruzalėje dėl Viešpaties Jė-
zaus vardo. [14] Negalėdami jo perkalbėti, liovėmės,
sakydami: Tebūnie Viešpaties valia. [15] Po tų dienų
prisirengę iškeliavome į Jeruzalę. [16] Su mumis ėjo
ir mokytinių iš Kesarijos, vesdami su savim vieną
kiprietį Mnazoną, seną mokytinį, pas kurį turė-
jome apsistoti.

6. Povilo nelaisvė, padėjusi platintis Evangelijai

6/III [17] Kaip atvykome į Jeruzalę, broliai priėmė mus
su džiaugsmu. [18] Rytojaus dieną Povilas nuėjo su

---

21. 8 Vienas iš septynių. Pilypas buvo vienas iš septynių pirmųjų dijakonų. Jis vadinamas čia evangelistu, nes skelbė Evangeliją.

mumis pas Jokūbą. Susiėjo taip pat visi vyres-
nieji. 19 Juos pasveikinęs, jis papasakojo tiksliai,
ką Dievas buvo per jo tarnystę padaręs tarp
pagonių.

20 Jie, tai išgirdę, garbino Dievą ir jam sakė:
Matai, broli, kiek tūkstančių yra įtikėjusių žydų
tarpe, ir jie visi uolūs įstatymo sekėjai. 21 Jie gir-
dėjo apie tave, būk tu mokinąs atstoti nuo Mozės
tuos žydus, kurie yra tarp pagonių, sakydamas,
kad jiems nereikią apipjaustyti savo vaikų, nė
laikytis papročių. 22 Kas tat reikia daryti? Berods,
turės susieiti daugybė, nes jie išgirs, kad tu atėjai.
23 Taigi, tu padaryk, ką mes tau sakome. Yra pas
mus keturi vyrai, kurie turi padarę apžadą. 24 Juos
pasiėmęs, pašventink save drauge su jais ir užmo-
kėk už juos, kad jie nusiskustų sau galvas. Tuomet
visi žinos, kad tai netiesa, ką yra apie tave girdėję,
ir kad tu savo elgesyje laikais įstatymo. 25 Apie
tuos gi, kurie iš pagonių įtikėjo, mes nutarę
rašėme, kad jie saugotųsi stabams paaukotų daly-
kų, kraujo, pasmaugto ir paleistuvystės. 26 Tuomet
Povilas, ėmęs anuos vyrus, rytojaus dieną pasi-
šventino drauge su jais, įėjo į šventyklą ir paskelbė,
kad pasišventimo dienos baigiasi, kaip tik už kiek-
vieną iš jų bus paaukota auka.

27 Toms septynioms dienoms baigiantis, žydai, 7
kurie buvo iš Azijos, pamatę jį šventykloje, su- III

---

23 Y r a p a s m u s . . . Jeruzalės krikščionys tebesilaikė viso Mozės įstatymo, todėl jie pataria Povilui parodyti, kad jis neesąs to įstatymo niekintojas, ir tuo tikslu prisidėti prie keturių, turėjusių apžadus, ir užmokėti už aukas, kurias jie, nukirpdami savo galvos plaukus ir juos sudegindami, turėjo padaryti prie šventyklos, apžadų dienoms pasibaigus. Toks prisidėjimas ir priėmimas ant savęs išlaidų ypač buvo žydų branginamas. — 26 P a s k e l b ė . . .: pareiškė šventyklos kunigams, kad apžadų dienos jau baigiasi ir tik belieka aukoti už kiekvieną paskirtąją auką.

kurstė visus žmones ir nutvėrė jį, šaukdami:
28 Izraėlio žmonės, gelbėkite! Štai žmogus, kurs
visur visiems skelbia mokslą prieš tautą, įstatymą
ir šitą vietą; be to, jis ir pagonis įvedė į šven-
tyklą ir sutepė tą šventą vietą. 29 Jie, mat, buvo
matę drauge su juo efezietį Tropimą ir manė, būk
Povilas jį įsivedęs į šventyklą.

30 Visas miestas sujudo, ir pasidarė žmonių subė-
gimas. Nutvėrę Povilą, jie vilko jį laukan iš šven-
tyklos, ir vartai buvo tuojau uždaryti. 31 Kaip jie
norėjo jį užmušti, buvo duota žinia kareivių kuo-
pos pulkininkui, kad visoje Jeruzalėje kilęs su-
mišimas. 32 Tasai tuojau, pasiėmęs kareivių ir šim-
tininkų, atbėgo pas juos. Pamatę pulkininką ir
kareivius, jie liovėsi mušę Povilą. 33 Tuomet pul-
kininkas priėjo artyn, nutvėrė jį ir liepė jį surišti
dviem grandinėm; paskui klausė, kas jis ir ką
padaręs. 34 Minioje vieni šaukė viena, kiti ką kita.
Negalėdamas dėl ūžimo sužinoti nieko tikra, liepė
vesti jį į kareivių stovyklą. 35 Priėjus jam prie
laiptų, atsitiko, kad dėl žmonių veržimosi karei-
viai turėjo jį nešti. 36 Nes žmonių daugybė sekė,
šaukdama: Šalin jį.

37 Povilas jau turėjo būti įvestas į stovyklą, kai
jis tarė pulkininkui: Ar man valia tau šį tą pa-
sakyti? Tas atsakė: Ar moki graikiškai? 38 Tai tu
ne tas egiptietis, kur pirma šitų dienų pakurstei
kelti maištą ir išvedei į tyrus keturis tūkstančius
vyrų galvažudžių? 39 Povilas jam atsakė: Aš žydas
iš Kilikijos Tarso, ne nežinomo miesto pilietis.
Prašau gi tave, leisk man kalbėti žmonėms.
40 Anam leidus, Povilas, stovėdamas ant laiptų, pa-

---

29 Į šventyklą: į vidujinį šventyklos šventorių, į kurį pagonims buvo uždrausta įeiti.

mojo ranka žmonėms ir, pasidarius didelei tylai,
kalbėjo jiems žydų kalba tokiuos žodžius:

22. 1 Vyrai, broliai ir tėvai, pasiklausykite pasi- 8
teisinimo, kokį aš dabar jums duodu. 2 Išgirdę, III
kad jis jiems kalba ebrajiškai, jie dar labiau
nutilo. 3 Jis sakė: Aš esu žydas, gimęs Kilikijos
Tarse, bet išauklėtas šitame mieste; prie Gama-
liėlio kojų išmokytas tėvų įstatymo griežtumo,
buvau uolus įstatymo mylėtojas, kaip ir jūs visi
šiandien esate. 4 Aš persekiojau tą mokslą iki
bausmės mirtimi: aš surišdavau ir atiduodavau į
kalėjimus vyrus ir moteris. 5 Tai gali man paliu-
dyti vyriausias kunigas ir visi vyresnieji. Iš jų
aš net ėmiau laiškus broliams ir keliavau į Da-
mašką, kad atvesčiau iš ten apkaltus į Jeruzalę
nubausti.

6 Bet, man keliaujant ir artinantis į Damaską, at-
sitiko, kad vidudienį ūmai apšvietė mane gausi
šviesa iš dangaus. 7 Aš sukniubau ant žemės ir
girdėjau balsą, kurs man sakė: Sauliau, Sauliau,
kam mane persekioji? 8 Aš atsakiau: Kas esi, Vieš-
patie? Jis man tarė: Aš esu Jėzus Nazarėnas, kurį
tu persekioji. 9 Buvusieji su manim šviesą, tiesa,
matė, bet negirdėjo balso to, kurs su manim kal-
bėjo. 10 Aš tariau: Ką turiu daryti, Viešpatie?
Viešpats man atsakė: Kelkis ir eik į Damaską;
tenai tau bus pasakyta visa, kas tau reikia daryti.
11 Kadangi dėl tos šviesos skaistumo neregėjau, aš
įėjau į Damaską, bendrakeleivių vedamas už rankų.

12 Čia buvo vienas žmogus, Ananijas, toks, kaip 9
reikalavo įstatymas, apie kurį gerai liudijo visi III
drauge gyvenusieji žydai. 13 Jis atėjo pas mane ir,
prisiartinęs prie manęs, tarė: Broli, Sauliau, pa-
žvelgk. Aš tą pačią valandą pažvelgiau į jį. 14 Jis

---

22. 4 Tą mokslą: Kristaus religiją.

sakė: Mūsų tėvų Dievas iš anksto paskyrė tave
pažinti jo valios, matyti Teisiojo ir girdėti balsą
iš jo burnos. [15] Nes tu būsi jo liudytojas visiems
žmonėms tų dalykų, kuriuos matei ir girdėjai. [16] Ir
dabar ko gaišti? Kelkis, krikštydinkis ir nuplauk
savo nuodėmes, šaukdamos į jo vardą.
[17] Man sugrįžus į Jeruzalę ir besimeldžiant šven-
tykloje, atsitiko, kad aš buvau dvasios pagavime
[18] ir mačiau jį, kaip man sakė: Skubėk ir išeik
veikiai iš Jeruzalės, nes jie nepriims tavo liudi-
jimo apie mane. [19] Aš atsakiau: Viešpatie, jie žino,
kad aš uždarinėdavau į kalėjimą ir plakdavau
sinagogose tuos, kurie įtikėjo į tave. [20] Ir kaip buvo
liejamas tavo liudytojo Stepono kraujas, aš ten
stovėjau, pritariau ir saugojau jo užmušėjų dra-
bužius. [21] Jis man tarė: Eik, nes aš tave siųsiu toli
tarp pagonių.
10 [22] Jie klausė jo iki tam žodžiui; čia jie pakėlė
III savo balsą, sakydami: Šalin tą nuo žemės, nes jam
nevalia gyventi. [23] Jiems šaukiant, blaškant savo
rūbus ir mėtant į orą dulkes, [24] pulkininkas įsakė
įvesti jį į kareivių stovyklą, plakti ir kankinti jį,
kad patirtų, dėl kokios priežasties jie taip prieš jį
šaukė. [25] Kaip Povilą pririšo diržais, jis tarė greta
savęs stovėjusiam šimtininkui: Ar jums valia
plakti Romos pilietį ir be teismo? [26] Tai išgirdęs,
šimtininkas prisiartino prie pulkininko ir jam pra-
nešė, sakydamas: Ką manai daryti? nes šitas žmo-
gus Romos pilietis. [27] Tuomet pulkininkas priėjęs
jam tarė: Pasakyk man, ar tu esi Romos pilietis?
Jis atsakė: Taip. [28] Pulkininkas tarė: Aš įsigijau
tas piliečio teises už didelius pinigus. Povilas pa-
sakė: O aš jas turiu nuo pat gimimo. [29] Tie, kurie
turėjo jį kankinti, tuojau atstojo nuo jo. Taip pat
pulkininkas turėjo baimės, kaip tik patyrė, kad
tai buvo Romos pilietis ir kad buvo jį surišdinęs.

30 Kitą dieną, norėdamas tiksliau žinoti, dėl ko-
kios priežasties buvo žydų kaltinamas, nuėmė jam
pančius, liepė susieiti kunigams ir visai tarybai ir,
išvedęs Povilą, pastatė tarp jų.
23. 1 Povilas, žiūrėdamas į tarybą, tarė: Vyrai, 11
broliai, aš iki šiai dienai visai gera sąžine elgiaus III
Dievo akivaizdoje. 2 Vyriausias kunigas Ananijas
liepė greta savęs stovėjusiems mušti jį per burną.
3 Tuomet Povilas jam tarė: Dievas ištiks tave, tu
pabaltinta siena. Tu sėdi, kad teistumei mane pa-
gal įstatymą ir priešingai įstatymui liepi mane
mušti? 4 Čia pat stovėjusieji atsiliepė: Tu piktžo-
džiauji vyriausiam Dievo kunigui? 5 Povilas at-
sakė: Broliai, aš nežinojau, kad jis vyriausias ku-
nigas. Nes yra parašyta: *Savo tautos vy-
riausiajam nepiktžodžiausi.*

6 Povilas, žinodamas, kad viena jų dalis buvo
sadukiejai, kita — parisiejai, sušuko taryboje:
Vyrai, broliai, aš parisiejus, parisiejų sūnus. Aš
teisiamas dėl vilties ir numirusiųjų prisikėlimo.
7 Jam tai pasakius, kilo nesutikimo tarp parisiejų
ir sadukiejų; taip pat minia persiskyrė. 8 Nes sa-
dukiejai sako, neesą nei prisikėlimo, nei angelo,
nei dvasios, o parisiejai vieną ir kitą išpažįsta.
9 Pakilo didelis šauksmas. Kai kurie parisiejai at-
sikėlę ginčijosi ir sakė: Mes nerandame nieko
pikta šitame žmoguje. Ir ką gi, jei jam kalbėjo
kokia dvasia ar angelas? 10 Pasidarius dideliam
nesutikimui, pulkininkas, bijodamas, kad jie Po-
vilo nesudraskytų, liepė kareiviams eiti, ištraukti
jį iš jų tarpo ir nuvesti jį į kareivių stovyklą.
11 Kitą naktį Viešpats atsistojo prie jo ir tarė:

---

23. 6 *Dėl vilties...*: nes turiu vilties, kad numirusieji prisikels. Į numirusiųjų prisikėlimą ir į angelų buvimą sadukiejai visai netikėjo; apie tuos dalykus jie nuolat ginčijosi su parisiejais.

Turėk drąsos! nes, kaip liudijai apie mane Jeru-
zalėje, taip reikia tau ir Romoje liudyti.
12 12 Dienai išaušus, susirinko kai kurie žydai ir
III padarė apžadą nevalgyti ir negerti, iki užmušią
Povilą. 13 Buvo daugiau kaip keturios dešimtys
vyrų, kurie buvo susirišę tokia priesaika. 14 Jie
atėjo pas vyriausius kunigus ir vyresniuosius ir
sakė: Mes prisiektinai apsižadėjome nieko nera-
gauti, iki užmušime Povilą. 15 Taigi, dabar jūs
drauge su taryba duokite žinią pulkininkui, kad
atvestų jį pas jus, lyg kad jūs norėtumėte tikriau
ištirti jo bylą, o mes pirma, nekaip jis prisiartins,
esame pasiryžę užmušti jį.
16 Išgirdęs apie tą tykojimą, Povilo sesers sūnus
atėjo ir, įėjęs į kareivių stovyklą, pranešė Povilui.
17 Tuomet Povilas pašaukė pas save vieną iš šim-
tininkų ir tarė: Nuvesk šitą jaunikaitį pas pulki-
ninką, nes jis turi jam šį tą pasakyti. 18 Tasai,
ėmęs jį, nuvedė pas pulkininką ir tarė: Kalinys
Povilas prašė mane atvesti pas tave šitą jauni-
kaitį; jis turi ką tau pasakyti. 19 Pulkininkas
paėmė jį už rankos, nuėjo su juo į šalį ir klausė
jį: Kas tat yra, ką turi man pranešti? 20 Jis at-
sakė: Žydai susitarė prašyti tave, kad rytoj at-
vestumei Povilą į tarybą, būk jie norį tikriau
ištirti jo bylą. 21 Bet tu netikėk jiems, nes jo ty-
koja jų daugiau kaip keturios dešimtys vyrų, kurie
apsižadėjo nevalgyti ir negerti, kolei jo neužmušią;
dabar jie jau prisirengę, laukdami tavo pažadė-
jimo. 22 Po to pulkininkas paleido jaunikaitį, liep-
damas niekam nesakyti, kad buvo jam davęs apie
tai žinią.
13 23 Pasišaukęs du šimtininku, jis jiems tarė: Nuo
III trečios nakties valandos laikykite prirengę ke-
lionei į Kesariją du šimtu kareivių, septynias
dešimtis raitelių ir du šimtu jietininkų; 24 prireng-

kite taip pat gyvulių, kad, užsodinę Povilą, nugabentų sveiką pas valdovą Peliksą. 25 (Jis, mat, bijojo, kad kartais žydai jo nenutvertų ir neužmuštų ir pats paskui nebūtų įtartas, būk norėjęs gauti pinigų). 26 Jis parašė tokio turinio laišką: Klaudijus Lizijas gerbiamiausiam valdovui Peliksui sveikinimą. 27 Šitą žmogų žydai buvo sugavę ir būtų užmušę jį. Atėjęs su kariuomene, aš atėmiau, nes patyriau, kad jis romėnas. 28 Norėdamas patirti, kokia galėjo būti jo kaltė, aš nuvedžiau jį į jų tarybą. 29 Radau, kad jį kaltina dėl ginčijamų jų įstatymo klausimų, bet kad jis neturi jokios kaltės, kuri būtų verta mirties ar kalėjimo. 30 Kadangi man pranešta apie tykojimus, kurių jam prirengė, aš išsiunčiau jį pas tave, davęs žinią taip pat skundėjams, kad skųstų tau. Būk sveikas.

31 Kareiviai, kaip jiems buvo įsakyta, ėmė Povilą ir nugabeno jį nakčia į Antipatridą. 32 Kitą dieną, palikę keliauti su juo raitelius, patys sugrįžo į stovyklą. 33 Tie, atėję į Kesariją ir atidavę valdovui laišką, pastatė prieš jį ir Povilą. 34 Perskaitęs, jis paklausė, iš kurios esąs šalies; patyręs gi, kad iš Kilikijos, 35 tarė: Klausinėsiu tave, kai ateis tavo skundėjai, ir liepė sergėti jį Erodo teismo namuose.

24. 1 Penkioms dienoms praslinkus, atėjo vy- 14
riausias kunigas, Ananijas, su keliais vyresniaisiais III
ir su vienu kalbėtoju, Tertulu. Jie kreipėsi į valdovą prieš Povilą. 2 Kai Povilas buvo pašauktas, Tertulas pradėjo skųsti, sakydamas: Kad mes per tave gyvename didžioje ramybėje, ir daug dalykų pagerinama tavo priveizdėjimu, 3 tai visados ir visur priimame, gerbiamiausias Pelikse, su visu dėkingumu. 4 Bet kad ilgai tavęs negaišinčiau,

meldžiu, paklausyk savo įprastu maloningumu mus
trumpai. 5 Mes radome, kad šitas kenksmingas
žmogus kelia maištą tarp visų žydų visame pa-
saulyje ir yra maištingos nazarėnų atskalos vadas.
6 Jis net mėgino sutepti šventyklą. Sugavę jį, mes
norėjome teisti savo įstatymu. 7 Bet užėjęs pulki-
ninkas Lizijas išveržė jį didele prievarta iš mūsų
rankų, 8 liepdamas jo skundėjams eiti pas tave.
Apie visa tai, dėl ko mes jį skundžiame, pats, jį
klausinėdamas, galėsi iš jo patirti. 9 Taip pat žydai
patvirtino, sakydami visa taip esant.
15 10 Povilas (valdovui davus jam ženklą kalbėti)
III atsakė: Žinodamas, kad tu daug metų esi šitos
tautos teisėjas, aš teisinsiuos su pasitikėjimu. 11 Tu
gali sužinoti, kad praslinko ne daugiau kaip dvy-
lika dienų, kaip aš atvykau į Jeruzalę Dievo pa-
garbinti. 12 Jie nerado manęs nei šventykloje su
kuo nors besiginčijant ar minią renkant, nei sina-
gogoje, 13 nei mieste. Jie ir negali tau įrodyti, dėl
ko dabar mane skundžia. 14 Tai tačiau tau išpažįstu:
pagal mokslą, kurį jie vadina atskala, aš taip
tarnauju mano Tėvui ir Dievui, jog tikiu visa, kas
parašyta įstatyme ir pranašuose; 15 todėl Dievuje
turiu vilties, kurios ir jie patys laukia, būsiant
teisiųjų ir neteisiųjų prisikėlimą iš numirusiųjų.
16 Todėl aš pats rūpinuosi turėti visuomet nesu-
teptą sąžinę Dievo ir žmonių akivaizdoje. 17 Dau-
geliui metų praslinkus, aš atvykau, norėdamas
atiduoti mano tautai išmaldas, daryti atnašas ir
apžadus. 18 Prie tos progos rado mane pasišven-
tinusį šventykloje, be minios ir be sumišimo. 19 Ta-

---

24. 10 Su pasitikėjimu: rasti teisybę. — 16 Todėl... Kadangi laukiu prisikėlimo iš numirusiųjų, todėl ir rūpinuos. — 18 Prie tos progos: darantį įsakytas atnašas. — 19 Tačiau...: Rado šventykloje ne tie, kurie dabar skundžia, bet keli žydai iš Azijos. —

čiau tai buvo kai kurie žydai iš Azijos. Jiems
reiktų čia būti tavo akivaizdoje ir skųsti, jei ką
turėtų prieš mane. [20] Arba šitie patys tepasako,
kokią rado manyje neteisybę, kada stovėjau tary-
bos akivaizdoje. [21] Gal tai yra tas vienas žodis,
kurį garsiai ištariau, jų tarpe stovėdamas: Dėl
prisikėlimo iš numirusiųjų aš esu šiandien jūsų
teisiamas.

[22] Peliksas, labai gerai žinodamas apie tą mokslą,
atidėjo jų bylą. Jis pasakė: Kaip pulkininkas
Lizijas atvyks, aš svarstysiu jūsų dalyką. [23] Šim-
tininkui jis liepė saugoti jį, tačiau jo nevaržyti ir
niekam iš jo artimųjų neginti jam tarnauti. [24] Po
kelių dienų Peliksas, atėjęs su savo žmona Dru-
zile, kuri buvo žydė, pasišaukė Povilą ir klausėsi
jo apie tikėjimą į Jėzų Kristų. [25] Bet, jam kalbant
apie teisybę, nekaltybę ir būsimąjį teismą, Pelik-
sas nusigandęs atsiliepė: Tam kartui eik sau; pa-
togiu laiku aš pasišauksiu tave. [26] Be to, jis turėjo
vilties, kad Povilas duosiąs jam pinigų. Todėl,
dažnai jį pasišaukdamas, jis kalbėdavosi su juo.
[27] Dvejiem metam praslinkus, pastojo į Pelisko
vietą Porcijus Festas. Norėdamas suteikti žydams
malonės, Peliksas paliko Povilą kalėjime.

25. [1] Festas, atvykęs į tą šalį, trims dienoms 16
praslinkus, iškeliavo iš Kesarijos į Jeruzalę. [2] Jį III
priėjo vyriausieji kunigai ir žydų pirmieji su
skundu ant Povilo ir meldė jį, [3] reikalaudami
prieš aną, kaip malonės, liepti jį atvesti į Jeru-
zalę, o patys tykojo užmušti jį kelyje. [4] Festas at-
sakė, kad Povilas laikomas Kesarijos kalėjime, ir

---

21 G a l t a i ... Dėl to žodžio kilo sumišimas, iš kurio ištraukė Povilą Lizijas. — 27 N o r ė d a m a s ... : taip norėdamas įgyti žydų palankumo, nes įskųstas dėl netikusio sau pavestosios šalies valdymo turėjo ieškoti užtarėjų.

jis pats ne po ilgo išvažiuosiąs. 5 Todėl (sakė jis),
kurie tarp jūsų turi galios, tegul drauge su manim
važiuoja ir, jei tame žmoguje yra kokia kaltybė,
teskundžia jį. 6 Pabuvęs tarp jų ne daugiau kaip
aštuonias ar dešimtį dienų, pagrįžo į Kesariją.
Rytojaus dieną jis sėdosi į teismo kėdę ir liepė
atvesti Povilą. 7 Kaip jis buvo atvestas, atvykusieji
iš Jeruzalės žydai apstojo jį ir prikaišiojo jam
daug didelių kalčių, kurių negalėjo įrodyti, 8 nes
Povilas teisindamos sakė: Nieku nenusidėjau nei
žydų įstatymui, nei šventyklai, nei ciesoriui. 9 Ta-
čiau Festas, norėdamas padaryti žydams malo-
numą, atsiliepė į Povilą ir tarė: Ar nori eiti į
Jeruzalę ir tenai būti teisiamas mano akivaizdoje?
10 Povilas atsakė: Ciesoriaus teisme stoviu, tenai
aš turiu būti teisiamas. Žydams skriaudos nepa-
dariau, kaip tu pats gerai žinai. 11 Jei aš neteisiai
elgiaus ar padariau ką nors mirties verta, neatsi-
sakau mirti. Bet, jei visai nėra tiesos tame, dėl ko
jie mane skundžia, niekam nevalia manęs jiems
padovanoti. Aš šaukiuos į ciesorių. 12 Tuomet Fes-
tas, pasikalbėjęs su savo patarėjais, atsakė: Tu
šaukeis į ciesorių. Eisi pas ciesorių.

17 13 Kelioms dienoms praslinkus, į Kesariją atvyko
III karalius Agripas ir Bernikė Festo pasveikinti.
14 Jiems tenai daug dienų pasiliekant, Festas pra-
nešė karaliui apie Povilą. Jis sakė: Yra Pelikso
paliktas vienas kalinys, 15 dėl kurio, kai buvau
Jeruzalėje, buvo mane priėję vyriausieji kunigai
ir žydų vyresnieji ir reikalavo pasmerkti jį. 16 Aš
jiems atsakiau, kad pas romėnus nėra papročio
pasmerkti ką nors pirma, nekaip įskųstasis pamato
prieš save skundėjus ir gauna progos gintis nuo
kaltinimų. 17 Taigi, jiems čia susirinkus, be jokio
gaiščio rytojaus dieną atsisėdau į teismo kėdę ir

liepiau atvesti žmogų. [18] Atsistoję prieš jį, skun-
dėjai neįrodinėjo nė jokios sunkios jo kaltės, ko-
kios aš laukiau, [19] tik turėjo prieš jį kai kuriuos
klausimus apie savo tikėjimą ir apie kokį ten
mirusį Jėzų, apie kurį Povilas tvirtino, kad jis
gyvas esąs. [20] Turėdamas dėl tokių dalykų tyrinė-
jimo abejonių, aš paklausiau, ar jis nenorėtų eiti
į Jeruzalę ir ten būti dėl tų dalykų teisiamas. [21] Ka-
dangi tačiau Povilas šaukėsi į ciesorių ir reika-
lavo, kad būtų laikomas kalėjime iki jo ištyrimui,
tai aš liepiau jį laikyti, iki jį nusiųsiu pas ciesorių.
[22] Agripas tarė Festui: Norėčiau ir aš tą žmogų
išgirsti. Anas atsakė: Rytoj išgirsi jį. [23] Kitą dieną,
kaip Agripas ir Bernikė atėjo su didele iškilme ir
įėjo į teismo rūmus su pulkininkais ir vyresniai-
siais miesto vyrais, Festui paliepus, buvo atvestas
Povilas. [24] Festas tarė: Karaliau Agripe ir visi
vyrai, kurie čia su mumis drauge esate, matote tą,
dėl kurio žydų daugybė kreipėsi į mane Jeruzalėje,
prašydami ir šaukdami, kad jam nedera ilgiau
gyvam būti. [25] Aš patyriau, kad jis nėra padaręs
nieko mirties verta. Bet, jam pačiam atsišaukus į
ciesorių, nutariau jį siųsti. [26] Aš tačiau neturiu
nieko tikra, ką apie jį parašyčiau valdovui. Todėl
pastačiau jį jūsų akivaizdon, labiausiai gi tavo,
karaliau Agripe, kad, padarius tardymą, turėčiau
ką parašyti. [27] Nes man regisi neišmintinga siųsti
kalinį ir nepažymėti daromų jam kaltinimų.

26. [1] Tuomet Agripas pasakė Povilui: Leidžiama 18
tau pačiam kalbėti už save. Povilas, ištiesęs ranką, III
pradėjo teisintis: [2] Laikau save laimingu, karaliau

---

25. [18] K o k i o s a š l a u k i a u. Festas, matydamas žydų neapykantą Povilui, spėliojo, kad jis didelis nusikaltėlis, gal maištininkas ar galvažudžių vadas; bet iš tų pačių žydų žodžių įsitikino, kad žydai skundžia Povilą visai dėl ko kito.

Agripe, kad tavo akyse galiu šiandien save ginti
dėl visų kaltinimų, dėl kurių esu žydų įskųstas,
3 ypač, kad tu žinai visus žydų įpročius ir ginči-
jamus klausimus. Todėl meldžiu kantriai manęs
paklausyti. 4 Mano gyvenimą nuo pat mano jau-
nystės, koks jis buvo nuo pradžios tarp mano
vientaučių Jeruzalėje, žino visi žydai. 5 Jie seniai
pažįsta mane (jei tik norėtų liudyti), kad aš
gyvenau, kaip parisiejus, laikydamos griežčiausios
mūsų religijos srovės. 6 Ir dabar aš stoviu paduotas
teisman dėl vilties pažado, kurs buvo Dievo duotas
mūsų tėvams. 7 Jį tikisi pasiekti dvylika mūsų
giminių, naktį ir dieną tarnaudami Dievui. Dėl tos
vilties esu žydų įskųstas, o karaliau! 8 Kodėl jūs
laikote netikėtinu dalyku, kad Dievas prikelia
mirusius? 9 Ir man, tiesa, rodėsi, kad aš turiu
daryti daug priešingo Jėzaus Nazarėno vardui.
10 Tai ir dariau Jeruzalėje; daug šventųjų aš už-
dariau į kalėjimus, gavęs valdžios iš vyriausiųjų
kunigų; kad juos turėjo užmušti, aš pritariau savo
balsu. 11 Visose sinagogose aš, juos plakdamas,
dažnai versdavau piktžodžiauti; ir, vis labiau prieš
juos siusdamas, persekiojau net iki svetimų miestų.
19 12 Eidamas tokiuo pat tikslu į Damaską su val-
III džia ir vyriausiųjų kunigų leidimu, 13 vidudienį
kelyje aš pamačiau, o karaliau, šviesą iš dangaus,
skaistesnę už saulės šviesumą, kuri apšvietė mane
ir drauge su manim buvusius. 14 Mums visiems
parpuolus ant žemės, aš išgirdau balsą, kurs man
sakė ebrajų kalba: Sauliau, Sauliau, kam mane
persekioji? sunku tau spardytis prieš akstiną. 15 Aš

---

26. 6 Dėl vilties. Dievas pažadėjo jau patrijarkams atsiųsti Atpirkėją Mesiją. Tas pažadas, kurio visi žydai laukė, buvo atitesėtas, ateinant Jėzui Kristui, į kurį Povilas įtikėjo. — 10 Šventųjų: Jėzaus mokytinių, krikščionių.

atsiliepiau: Kas esi, Viešpatie? Viešpats gi tarė:
Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji. [16] Bet kelkis ir
stokis stačias; nes tam aš tau pasirodžiau, kad
tave skirčiau tarnu ir liudytoju tų dalykų, kuriuos
matai ir kuriuos tau apreikšiu, [17] gelbėdamas tave
iš tautos ir iš pagonių, į kurių tarpą dabar tave
siunčiu. [18] Tu turi atverti jų akis, kad gręžtųsi nuo
tamsybių į šviesą ir nuo šetono valdžios į Dievą,
kad gautų nuodėmių atleidimą ir dalį tarp šven-
tųjų per tikėjimą į mane. [19] Todėl, karaliau Agripe,
aš nebuvau neklusnus regėjimui iš dangaus, [20] bet
skelbiau visų pirma damaskiečiams, jeruzaliečiams
ir visame Judiejos krašte, paskui pagonims, kad
darytų atgailą ir gręžtųsi į Dievą, darydami at-
gailos vertus darbus. [21] Ta yra priežastis, dėl
kurios žydai, sugavę mane šventykloje, mėgino
užmušti. [22] Dievo pagalbos padedamas, aš stoviu
iki šiai dienai ir liudiju mažiems ir dideliems,
nieko daugiau nesakydamas, kaip tik tai, ką sakė
įvyksiant pranašai ir Mozė, [23] kad Kristus ken-
tėsiąs, kad jis, kaip pirmasis, prisikelsiąs iš nu-
mirusiųjų ir skelbsiąs šviesą tautai ir pagonims.
[24] Tai jam savo pasiteisinimui pasakius, Festas tarė
dideliu balsu: Povilai, tu eini iš proto; didelis
mokslas veda tave į beprotystę. [25] Povilas atsakė:
Aš neeinu iš proto, gerbiamiausias Feste; aš kalbu
tiesos ir išminties žodžius. [26] Tuos dalykus žino
karalius, kuriam aš drąsiai kalbu, nes manau, kad
jam nieko iš jų nėra paslėpta; juk nė vienas iš jų
neįvyko užkampyje. [27] Tiki, karaliau Agripe,
pranašams? Aš žinau, kad tu tiki. [28] Bet Agripas
tarė Povilui: Tu trumpu laiku nori man įkalbėti
būti krikščionimi. [29] Povilas atsakė: Prašau Dievą,

---

16 Apreikšiu. Jėzus apsireiškė Povilui ne tik kelyje į Damaską; jis jam dar pažadėjo naujų apsireiškimų ir pamokymų. — 23 Tautai: žydams.

kad, ar maž ar daug reiktų, ne tiktai tu, bet ir tie
visi, kurie šiandien klausosi, būtumėte tokie, koks
aš esu, tik be šitų grandinių. [30] Po to atsikėlė ka-
ralius, valdovas, Bernikė ir drauge su jais sėdė-
jusieji. [31] Pasitraukę, jie kalbėjosi tarp savęs ir
sakė: Tas žmogus nėra nieko padaręs, kas būtų
verta mirties ar kalėjimo. [32] O Agripas tarė Festui:
Tasai žmogus galėjo būti paleistas, kad nebūtų
atsišaukęs į ciesorių.

20/III **27.** [1] Nutarus, kad Povilas turi plaukti į Italiją
ir būti atiduotas drauge su kitais kaliniais cieso-
riaus kuopos šimtininkui, vardu Julijui, [2] mes
įsėdome į Adramitijos laivą, kurs turėjo plaukti
išilgai Azijos krantų, ir leidomės kelionėn. Su
mumis buvo makedonietis Aristarkas iš Tesaloni-
kos. [3] Rytojaus dieną atvykome į Sidoną. Julijus,
žmoniškai apsieidamas su Povilu, leido jam nueiti
pas prietelius ir save aprūpinti. [4] Atsistūmę iš ten,
plaukėme aplinkui Kiprą, nes vėjai buvo priešingi.
[5] Praplaukę jūromis pro Kilikiją ir Pampiliją, at-
vykome į Mirą Likijoje. [6] Tenai šimtininkas rado
laivą iš Aleksandrijos, plaukiantį į Italiją, ir į jį
mus persodino. [7] Daug dienų pamažu plaukdami,
tik su vargu atvykome ties Gnidu. Kadangi vėjas
nebeleido, mes plaukėme Kretos link išilgai Sal-
monės. [8] Vargingai praplaukę pro šalį, atvykome
į vieną vietą, kuri vadinama Gerasis Uostas, arti

---

27. 2 Adramitijos laivą. Tas laivas turėjo pasiekti tiktai Adramitijos uostą Mažojoje Azijoje ties Lesbo sala. Pakelėje jis turėjo sustoti kituose M. Azijos uostuose, kur Julijus tikėjosi rasiąs kokį nors kitą laivą, plauksiantį į Italiją. — 5 Mirą. Lotyniškame tekste ta vieta klaidingai pavadinta Listra. Toks miestas buvo Likaonijoje. Žr. aug. 14. 6. — 8 Gerasis Uostas. Lotyniškai jis buvo vadinamas Boniportus, o graikiškai Kaloi limenes. — Talasa. Tikriau Alasa. Jis buvo vadinamas taip pat Lazea.

kurios buvo miestas Talasa. [9] Kadangi daug laiko
buvo praslinkę ir plaukimas buvo jau pavojingas,
nes ir pasninkas buvo jau praėjęs, Povilas juos įspėjo,
[10] jiems sakydamas: Vyrai, matau, kad plaukimas
žada būti su nepatogumu ir dideliu nuostoliu ne
tiktai važtos ir laivo, bet ir mūsų gyvybių. [11] Bet
šimtininkas labiau tikėjo vairininkui ir laivinin-
kui, kaip Povilo žodžiams. [12] Neesant patogaus
uosto žiemojimui, dauguma nutarė plaukti iš ten
ir, jei kaip nors pavyktų pasiekti, žiemoti Penikse.
Yra tai Kretos uostas, uždengtas nuo pietvakario
ir šiaurvakario vėjo.

[13] Lengvai papūtus pietų vėjui, jie tikėjosi ga- 21
lėsią įvykdyti savo sumanymą ir, pakėlę inkarus, III
plaukė visai arti Kretos kranto. [14] Bet neilgai
trukus, puolė laivą viesulas, vadinamas šiaurrytys
vėjas. [15] Laivas buvo pagautas ir negalėjo atsi-
grężti prieš vėją. Paleidę laivą pavėjui, buvome
tolyn nešami. [16] Plaukdami pro vieną salą, kuri
vadinama Kauda, vos galėjome sulaikyti valtį.
[17] Ją įkėlę, jūrininkai pritaikė paspirtis ir perrišo
laivą. Bijodami patekti ant seklumos, nuleido
bures ir taip buvo nešami. [18] Kadangi mes bu-
vome smarkios audros mėtomi, tai rytojaus dieną
jie išmetė važtą, [19] trečią dieną išmetė savo rankomis
laivo rakandus. [20] Nei saulei, nei žvaigždėms daug
dienų nesirodant ir nemažai audrai mus varginant,
jau buvo žuvusi visa mūsų išsigelbėjimo viltis.

[21] Kadangi jie buvo taip ilgai pasilikę be valgio, 22
tai Povilas, atsistojęs tarp jų, tarė: Reikėjo, vyrai, III
paklausyti manęs ir nesileisti nuo Kretos; taip būtų
buvę išvengta to nepatogumo ir nuostolio. [22] Da-

[9] Pasninkas: didis žydų pasninkas, permaldavimo diena, spalių mėnesyje. Tuomet prasideda Tarpžemėje jūroje didelės audros. — [13] Visai arti. Vulgatoje iš graikiško žodžio asson-arčiau padarytas vietos vardas.

bar tačiau patariu jums nenusiminti; nes nė vieno
jūsų gyvybė nežus, tiktai laivas. [23] Nes šią naktį
atsistojo prie manęs Dievo, kurio aš esu ir kuriam
tarnauju, angelas [24] ir tarė: Nebijok, Povilai, tau
reikia stoti ciesoriaus akivaizdon; ir štai Dievas
tau padovanojo visus, kurie su tavim plaukia.
[25] Todėl, vyrai, turėkite drąsos; nes aš tikiu Dievui,
kad taip bus, kaip man pasakyta. [26] Mes turime
priplaukti prie vienos salos.

[27] Atėjus keturioliktai nakčiai, mums beplaukiant
Adrija, apie vidunaktį jūrininkai tarėsi prisiartiną
į kažin kokią sausumą. [28] Jie nuleido virvę su
švinu ir rado dvidešimt sieksnių gilumos; netoli
nuo ten nuplaukę, rado penkiolika sieksnių.
[29] Bijodami, kad nepatektumėm ant uolingos vie-
tos, jie nuleido nuo laivo užpakalio keturis inkarus
ir labai laukė, kad išauštų. [30] Jūrininkams tykojant
pabėgti nuo laivo ir pradėjus leisti valtį į jūrą,
būk jie norį įleisti inkarus ir iš priešakio, [31] Povi-
las tarė šimtininkui ir kareiviams: Jei šitie ne-
pasiliks laive, jūs negalėsite išsigelbėti. [32] Tuomet
kareiviai nukirto valties virves ir leido jai nukristi.
[33] Pradėjus švisti, Povilas ragino visus valgyti,
sakydamas: Šiandien keturiolikta diena, kaip be-
laukdami pasiliekate nevalgę, nieko neragaudami.
[34] Todėl prašau jus imti valgį. Tai pravers jums
išsigelbėti; nes nė vieno jūsų plaukas nuo galvos
nepražus. [35] Tai pasakęs, jis ėmė duonos, padėkojo
Dievui visų akivaizdoje ir perlaužęs pradėjo val-
gyti. [36] Tuomet nusiramino visi ir taip pat pa-
valgė. [37] Laive visų mūsų buvo du šimtu septynios
dešimtys šeši žmonės. [38] Pasisotinę valgiu, jie pa-
lengvino laivą, išmesdami javus į jūrą.

---

27 Adrija: Adrijos jūra, tarp Graikijos. Italijos ir Afrikos.

[39] Dienai išaušus, jie nepažino tos žemės, bet 23
pamatė vieną įlanką su žemu krantu; prie jos jie III
panorėjo, jei bus galima, privaryti laivą. [40] Jie
pakėlė inkarus ir pasidavė jūrai; drauge paleido
vairų ryšius ir, pakėlę priešakines bures, pavėjui
leidosi prie kranto. [41] Mes patekome į vietą, turin-
čią iš abiejų pusių jūrą; laivas įsitrenkė, taip kad
priešakis laikėsi įsmigęs nejudamai, o galas pra-
dėjo irti dėl jūros smarkumo. [42] Kareiviai buvo
sumanę užmušti kalinius, kad kas išplaukęs nepa-
bėgtų. [43] Bet šimtininkas, norėdamas išgelbėti Po-
vilą, neleido tai daryti ir liepė tiems, kurie mokėjo
plaukti, pirmiems šokti į jūrą, plaukti ir išeiti į
sausumą; [44] likusius jie išnešė vienus ant lentų,
kitus ant laivo likučių. Taip atsitiko, kad visi
žmonės išsigelbėjo į sausumą.

28. [1] Tik išsigelbėję patyrėme, kad salos vardas 24
buvo Melita. Barbarai parodė mums nemaža III
žmoniškumo. [2] Nes, sukūrę ugnį dėl užėjusio lietaus
ir šalčio, atgaivino mus. [3] Kai Povilas surinko
nemažą sausų šakų krūvą ir padėjo ant ugnies,
išlindus nuo karščio gyvatė įsikando į jo ranką.
[4] Barbarai, pamatę kirmėlę, kabančią prie jo ran-
kos, kalbėjosi tarp savęs: Tikrai tas žmogus galva-
žudys. Nors jis išsigelbėjo iš jūros, tačiau kerštas
neleidžia jam gyvam būti. [5] Bet jis nukratė kirmėlę
į ugnį, ir jam nieko pikto neatsitiko. [6] Jie gi laukė
jį sutinsiant, ūmai parpulsiant ir mirsiant. Ilgai
laukę ir matydami, kad jam nieko pikto neatsitiko,
ėmė kitaip manyti ir sakė, jis esąs dievas. [7] Tose
vietose buvo salos vyresniojo, vardu Publijaus,
laukai. Jis mus priėmė ir tris dienas meilingai
išlaikė. [8] Atsitiko, kad Publijaus tėvas gulėjo, sirg-

---

28. 1 Melita: dabar Malta. — Barbarai. Barbarais romėnai vadindavo visus, kurie nekalbėdavo graikiškai.

damas drugiu ir kruvinąja. Povilas nuėjo pas jį,
pasimeldė, padėjo ant jo rankas ir jį pagydė. 9 Po
to atsitikimo kiti salos gyventojai, kurie sirgo, ėjo
pas jį ir buvo pagydyti. 10 Be to, jie parodė mums
daug pagarbos ir išplaukiantiems įkrovė, ko reikėjo.
11 Po trijų mėnesių išplaukėme Aleksandrijos
laivu, kurs žiemojo salose. Jo ženklas buvo Dios-
kurai. 12 Atvykę į Sirakuzą, pasilikome čia tris
dienas. 13 Iš ten plaukdami aplinkui pakraščiais,
atvykome į Regiją ir po vienos dienos, papūtus
pietų vėjui, atvykome rytojaus dieną į Puteolius.
14 Čia atradę brolių, buvome prašyti pasilikti pas
juos septynias dienas. Taip atkeliavome Romon.
15 Iš ten gi broliai, išgirdę apie mus, išėjo mūsų
pasitikti iki Apijaus Prekyvietės ir Trijų Tabernų.
Pamatęs juos, Povilas dėkojo Dievui ir įgijo pasi-
tikėjimo.
25 16 Kai atvykome Romon, Povilui buvo leista ap-
III sigyventi, kur pats norėjo, su sergančiu jį kareiviu.
17 Trims dienoms praslinkus, jis sušaukė žydų
vyresniuosius. Kaip jie susiėjo, jis jiems kalbėjo:
Vyrai, broliai, nors aš nieko neesu padaręs prieš
tautą, nei prieš tėvų papročius, tačiau esu įduotas
iš Jeruzalės, kaip kalinys, į romėnų rankas. 18 Tie,
perklausinėję mane, norėjo mane paleisti, nes ne-
buvo manyje jokios mirties vertos kaltės. 19 Dėl
žydų prieštaravimo buvau priverstas šauktis į cie-
sorių, bet ne tam, kad turėčiau dėl ko nors skųsti
savo tautą. 20 Taigi, todėl jus pakviečiau, kad su
jumis pasimatyčiau ir kalbėčiau. Nes dėl Izraėlio
vilties esu apkaltas ta grandine. 21 Jie jam atsakė:
Mes negavome apie tave nei laiško iš Judiejos, nei

---

11 Dioskurai. Dioskurais vadinosi du broliu dievaičiu, Kastoras ir Poluksas. Jie buvo laikomi Jupiterio sūnumis. — 15 Apijaus... Apijaus Prekyvietė, Forum Appii, prie Apijaus vieškelio, 65 kilom. nuo Romos, Tres Tabernae prie to paties kelio 49 kilom. nuo Romos.

kas nors iš brolių atėjęs nepranešė ir nekalbėjo
apie tave ką pikta. 22 Taigi, mes norime išgirsti iš
tavęs, ką manai. Nes apie tą atskalą mes žinome,
kad jai visur prieštaraujama. 23 Todėl jie paskyrė
jam dieną, ir daugybė atėjo pas jį į namus. Jis
jiems aiškino ir liudijo apie Dievo karalystę ir
nuo ryto iki vakarui stengėsi iš Mozės įstatymo
ir pranašų įtikinti juos apie Jėzų. 24 Vieni tikėjo
tam, kas buvo sakoma, o kiti netikėjo. 25 Nesutik-
dami tarp savęs, jie išėjo, Povilui pasakius tą
vieną žodį: Gerai šventoji Dvasia pasakė per pra-
našą Izaiją mūsų tėvams, 26 tardama: Eik pas
tuos žmones ir jiems sakyk: Jūs klau-
sysite ausimi ir neišmanysite, akimi
regėsite ir neišvysite. 27 Nes šitos
tautos širdis nutuko, jie sunkiai gir-
dėjo ausimis ir užmerkė savo akis,
kad kartais neišvystų akimis ir neiš-
girstų ausimis, neišmanytų širdžia,
nesigręžtų ir aš jų nepagydyčiau.
28 Taigi, žinokite, kad tas Dievo išganymas siųstas
pagonims, ir jie klausys. 29 Jam tai pasakius, žydai
išėjo nuo jo, turėdami tarp savęs didelį ginčą.
30 Jis pasiliko dvejus ištisus metus pasisamdytame
sau bute ir priimdavo visus, kurie ateidavo pas jį,
31 skelbė Dievo karalystę ir mokė apie Viešpatį
Jėzų Kristų su visu pasitikėjimu nedraudžiamas.

---

22 Apie tą atskalą: apie Kristaus mokslą. —
26 Eik pas... Plg. Mato 13, 14. 15.

ŠV. POVILO APAŠTALO LAIŠKAS ROMĖNAMS

Laiško įžanga: antraštė ir dėkojimas

26 **1.** [1] Povilas, Jėzaus Kristaus tarnas, pašaukimu
III apaštalas, — paskirtas Dievo Evangelijai, [2] kurią
jis pirma buvo žadėjęs per savo pranašus šven-
tuosiuose Raštuose [3] apie savo Sūnų, kurs kūnu
yra jam kilęs iš Dovîdo giminės, [4] o šventumo
dvasia buvo prisikėlimu iš numirusiųjų galingai
apreikštas kaip Dievo Sūnus, apie Jėzų Kristų,
mūsų Viešpatį, [5] per kurį gavome malonę ir apaš-
talystę, kad dėl jo vardo padarytumėm klusnias
tikėjimui visas tautas, [6] kurių tarpe esate ir jūs,
Jėzaus Kristaus pašauktieji, — [7] visiems Romoje
esantiems, Dievo mylimiesiems, pašauktiesiems
šventiesiems. Malonė jums ir ramybė nuo Dievo,
mūsų Tėvo, ir nuo Viešpaties Jėzaus Kristaus.
[8] Visų pirma aš dėkoju mano Dievui per Jėzų
Kristų už jus visus, nes jūsų tikėjimas giriamas
visame pasaulyje. [9] Dievas, kuriam aš tarnauju
savo dvasia per jo Sūnaus Evangeliją, man liudy-
tojas, kad nuolat atsimenu jus. [10] Visados savo
maldose aš maldauju, kad kaip nors galų gale

---

1. [1] P o v i l a s. Senovėje laiško autorius pasirašydavo ne jo gale; jis dėdavo savo vardą pradžioje; taip čia daro šv. Povilas. Drauge jis paaiškina, kas jis esąs. — D i e v o E v a n g e l i j a i : paskirtas skelbti Evangeliją apie Dievo Sūnų. — [3] K ū n u : žmogaus prigimtimi. — [4] O š v e n t u m o d v a s i a : dieviškąja prigimtimi. Ta dieviškoji prigimtis galingiausiai apsireiškė Jėzaus Kristaus prisikėlimu iš numirusiųjų, nes tai buvo didžiausias stebuklas.

laimingai man pasisektų Dievo valia ateiti pas jus.
11 Nes aš trokštu matyti jus, kad jums suteikčiau
šiek tiek dvasinės malonės jums sutvirtinti, 12 tai
yra, kad drauge su jumis pasigėrėtumėm tuo tikė-
jimu, kurs yra bendras, jūsų ir mano. 13 Aš nenoriu,
broliai, kad jūs nežinotumėte, jog aš dažnai su-
manydavau eiti pas jus (ir dar iki šiolei esu
sutrukdytas), kad ir jumyse turėčiau šiek tiek
nuopelno, kaip ir kitose tautose. 14 Graikams ir
barbarams, išmintingiems ir neišmintingiems aš
esu skolininkas. 15 Taip (kiek nuo manęs pareina)
aš esu pasiryžęs ir jums, Romoje esantiesiems,
skelbti Evangeliją.

Pagonys stabmeldyste ir kitomis nuodėmėmis nusipelnė sau Dievo rūstybę

16 Nes aš nesigėdžiu Evangelijos; ji juk yra Dievo
galybė išganymui kiekvieno tikinčiojo, visų pirma
žydo, bet ir graiko. 17 Nes Dievo teisybė joje apsi-
reiškia iš tikėjimo į tikėjimą, kaip parašyta:
Teisusis iš tikėjimo yra gyvas.

18 Nes Dievo rūstybė pasireiškia iš dangaus 27
kiekvienoje bedievystėje ir neteisybėje tų žmonių, III
kurie Dievo tiesą laiko neteisybėje. 19 Kas žinoma
apie Dievą, juk yra juose apreikšta, nes Dievas
jiems apreiškė. 20 Nes kas jame neregima, jo
amžinoji galybė ir dievystė, tai nuo pat pasaulio
įkūrimo galima matyti proto šviesa iš padarytųjų

---

14 *Graikams.* Graikais čia vadinami tikrieji Romos piliečiai, barbarais — visi kiti, — negraikai.

17 *Dievo teisybė:* tas teisumas, kurį suteikia Dievas ir apie kurį mes patiriame iš Evangelijos, suteikiamas apreikštųjų tiesų pažinimu, tikėjimu, visiems tikintiems, nežiūrint to, ar jie būtų buvę žydai ar pagonys.

18 *Dievo tiesą laiko...:* priešinasi pažintajai tiesai, neleidžia jai parodyti savo galybės ir patraukti žmonių širdžių į gerumą.

dalykų; taip kad jie neišteisinami. [21] Nes, pažinę
Dievą, jie negarbino jo kaip Dievo ir nedėkojo;
savo mintyse pasidarė tušti, ir neišmintinga jų
širdis aptemo. [22] Tardamies esą išmintingi, pasidarė
paiki. [23] Jie pakeitė nemaraus Dievo garbę maraus
žmogaus, net paukščių, keturkojų ir šliužų pa-
veikslo panašumu.

[24] Todėl Dievas juos padavė jų širdies geismams,
susitepimui, kad patys sau terštų savo kūnus, —
[25] tuos, kurie pakeitė Dievo tiesą melu, garbino ir
tarnavo verčiau sutvėrimui kaip Sutvėrėjui, ku-
riam garbė tebūnie per amžius. Amen. [26] Todėl
Dievas juos padavė begėdiškiems geiduliams. Nes
jų moterys pakeitė įgimtąjį lyčių santykiavimą
prigimčiai priešingu santykiavimu. [27] Taip pat ir
vyrai, metę įgimtą santykiavimą su moterimi, už-
sidegė savo geiduliais vienas kito: vyrai su vyrais
elgėsi begėdiškai ir taip patys savyje gavo užmo-
kestį, koks priderėjo jų paklydimui. [28] Kaip jie
nemokėjo branginti to, kad turi Dievo pažinimą, taip
Dievas juos padavė į peiktiną išmanymą, taip kad jie
daro tai, kas nedera. [29] Jie pilni visokios neteisybės,
piktenybės, paleistuvystės, godulystės, nedorumo,
pilni pavydo, žmogžudystės, barnių, vyliaus, nela-
bumo; slapti apkalbinėtojai, [30] garbės plėšikai,
Dievo nekenčiami, įžeidėjai, puikūs, pasipūtę, pikto
išradėjai, gimdytojams neklusnūs, [31] bepročiai, ne-
ištikimi, be meilės, nesandoringi, be gailestingumo.
[32] Nors Dievo teisybę jie pažino, tačiau nesuprato,
kad, kurie tokių dalykų daro, yra verti mirties; ir
ne tik tie, kurie tai daro, bet taip pat, kurie da-
rantiesiems pritaria.

---

23 Jie pamainė... Užuot davę dieviškąją garbę Dievui, pagonys ėmė garbinti Dievo sutvėrimų paveikslus, savo rankomis padarytus stabus.

24 Padavė: nebeduodamas pagonims savo malonės. — 25 Dievo tiesą: vieną tikrąjį Dievą.

Taip pat žydai dėl savo nuodėmių kalti Dievo akivaizdoje ir verti jo rūstybės

2. 1 Todėl neišteisinamas esi, kiekvienas žmogau, 28
kurs teisi; nes, kitą beteisdamas, pats save smerki; III
juk tu darai tą pat, ką teisi. 2 Nes mes žinome,
kad Dievo teismas tiems, kurie taip daro, atitinka
tiesą. 3 Argi tu, o žmogau, kurs teisi tuos, kurie
taip daro, ir pats tai darai, manai, kad tu išvengsi
Dievo teismo? 4 Ar tu niekini jo gerumo, kantrumo
ir neskubumo turtus? ar tu nežinai, kad Dievo
gerumas veda tave į atgailą? 5 Savo sukietėjimu
ir atgailos nedarančia širdimi tu daugini sau
rūstybę rūstybės ir teisingo Dievo teismo apsireiš-
kimo dienai. 6 *Jis atsilygins kiekvienam,
žiūrėdamas jo darbų*: 7 būtent, tiems, kurie
ištverme geruose darbuoseješko garbės, išaugš-
tinimo ir nemarumo, amžinuoju gyvenimu; 8 tiems
gi, kurie barningi, nepasiduoda tiesai ir laikosi
neteisybės, rūstybe ir narsu.

9 Sielvartas ir suspaudimas kiekvieno žmogaus
sielai, kurs daro pikta, visų pirma žydo, bet ir
graiko; 10 garbė gi, išaugštinimas ir ramybė kiek-
vienam darančiam gera, pirma žydui, bet ir grai-
kui. 11 Nes Dievas nežiūri asmens. 12 Kas tik nusi-
dėjo be įstatymo, tas žus be įstatymo; ir kas tik
nusidėjo po įstatymu, bus pasmerktas įstatymo.
13 Nes ne įstatymo klausytojai teisūs pas Dievą,
bet įstatymo vykdytojai bus nuteisinti. 14 Nes, ka-
da pagonys, kurie neturi įstatymo, prityrimu daro
tai, ko reikalauja įstatymas, jie, įstatymo neturė-

---

2. 1 *Žmogau*: žyde, kurs su paniekinimu žiūri į nuodėmėse paskendusius pagonis.

12 *Be įstatymo*: pagonys, kurie neturėjo rašyto įstatymo, kaip kad turėjo žydai. Nerašytą įstatymą turi visi žmonės; tai jų išmintinga prigimtis ir sąžinė; jos liepia saugotis pikta ir daryti gera.

dami, yra patys sau įstatymas. [15] Jie parodo, kad
įstatymo darbas įrašytas į jų širdis, jų sąžinei
jiems liudijant ir jų mintims vienai kitą skun-
džiant arba ir ginant [16] tą dieną, kurią Dievas teis
paslėptuosius žmonių darbus, taip kaip aš skelbiu,
per Jėzų Kristų.
29 [17] Bet jei tu vadinies žydas, remies įstatymu,
III giries Dievu, [18] žinai jo valią, įstatymo pamokytas
pripažįsti, kas geriau, [19] esi įsitikinęs, kad tu
aklųjų vadovas, šviesa tų, kurie yra tamsybėse,
[20] neišmanančiųjų auklėtojas, kūdikių mokytojas,
kurs įstatyme turi žinojimo ir tiesos taisyklę; [21] tai
tu, kurs kitą mokai, pats savęs nemokai; kurs
skelbi, kad nereikia vogti, ir vagi; [22] kurs sakai,
kad nereikia svetmoteriauti, ir svetmoteriauji; kurs
bjauries dievaičių stabais, ir vykdai šventvagystę;
[23] tu, kurs giries įstatymu, įstatymo peržengimu
darai negarbę Dievui. [24] (Nes Dievo vardui
dėl jūsų piktžodžiaujama pagonyse,
kaip yra parašyta).
[25] Apipjaustymas, tiesa, naudingas, jei laikai
įstatymą; bet jei esi įstatymo peržengėjas, tai tu
su savo apipjaustymu pasidarei neapipjaustytas.
[26] Todėl jei neapipjaustytasis vykdo įstatymo
reikalavimus, argi jo neapipjaustymas nebus pa-
laikytas apipjaustymu? [27] Ir ar tas, kurs prigimimu
yra neapipjaustytas, tačiau laiko įstatymą, neteis
tavęs, kursai su Raštu ir apipjaustymu peržengi
įstatymą? [28] Nes ne tas yra tikras žydas, kurs iš
viršaus rodosi; ir ne tas yra tikras apipjaustymas,

---

15 Darbas: įstatymą atitinkąs elgesys. — Mintims... Mintys, lyg kad tarp savęs kovodamos, peikia piktus žmogaus darbus ir gina geruosius. — 16 Tą dieną...: paskutinio teismo dieną. — 24 Dievo vardui...: Nesilaikydami įstatymo, žydai tuo pačiu niekindavo jo davėją, Dievą, ir taip duodavo progos kitiems jį niekinti. — Parašyta: Iz 52, 5; Ez 36, 20.
25 Neapipjaustytas: lygus pagoniui.

kurs iš viršaus kūne daromas; [29] bet kursai viduje,
tas yra tikras žydas; ir tikrasis yra širdies api-
pjaustymas, kokio reikalauja dvasia, ne raidė. To-
kiam pagyrimas tenka iš Dievo, ne iš žmonių.
3. [1] Tai ką gi žydas turi viršaus? arba koks 30
apipjaustymo naudingumas? [2] Daug kiekvienu at- III
žvilgiu. Visų pirma jiems buvo pavesti Dievo
pažadai. [3] Nes ir ką gi? jei kai kurie iš jų neįti-
kėjo, tai ar jų netikėjimas panaikins Dievo ištiki-
mumą? Nieku būdu. [4] Dievas yra tiesakalbis, o
kiekvienas žmogus melagis, kaip pa-
rašyta: *Kad būtumei rastas teisus savo
žodžiuose ir nugalėtumei, kai su ta-
vimi bylinėjamasi.* [5] O jei mūsų neteisin-
gumas kelia aikštėn Dievo teisingumą, ką tuomet
sakysim? Argi Dievas (žmonių būdu kalbant) nėra
neteisingas, kada skiria rūstybę? [6] Nieku būdu.
Nes kitaip, kaipgi Dievas teis šį pasaulį? [7] Bet jei
Dievo tiesa per mano melą rodosi didesnė jojo
garbei, kam dar aš teisiamas kaip nusidėjėlis? [8] Ir
ar neturėtumėm daryti pikta (kaip kai kurie mus
šmeiždami kalba, būk mes tai sakome), kad būtų
iš to gera? Tokių pasmerkimas teisingas.

Žydai ir pagonys, anot šv. Rašto, yra nuodėmėse

[9] Tai kaipgi? ar mes turime ką viršaus? Visai
ne. Nes mes įrodėme, kad ir žydai ir graikai visi

---

3. 1 *Tai ką...* Koks pelnas buvo Sen. Įstatyme būti žydu? — 4 *Dievas...* Gr. t.: Dievas tebūnie tiesakalbis. Sakinio prasmė: Tegul kaskart labiau pasirodo, kad Dievas nuolatiniu savo pažadų atitesėjimu yra tikrai tiesakalbis, nors ne tik kai kurie, bet ir visi žmonės būtų melagiai. — 6 *Nes kitaip...* Jei Dievas negalėtų nubausti, nedarydamas neteisybės, žydų nusidėjėlių, kurių nuodėmėmis aikštėn keliama jo garbė. — 8 *Tokių:* kurie taip mano ir elgiasi.

9 *Mes:* žydai.

yra po nuodėme, [10] kaip parašyta: Nėra nė
vieno teisaus. [11] Nėra išmanančio,
nėra, kas ieškotų Dievo. [12] Visi nusi-
grężė, draug pasidarė nenaudingi,
nėra, kas darytų gera iki vienam. [13] Jų
gerklė — atviras kapas, savo liežu-
viais jie darė vyliaus. Gyvačių nuo-
dai po jų lūpomis. [14] Jų burna pilna
keiksmo ir kartumo. [15] Jų kojos grei-
tos kraujo išlieti. [16] Sunaikinimas ir
nelaimė jų keliuose, [17] jie nepažįsta
ramybės kelio. [18] Nėra Dievo baimės
jų akyse. [19] O mes žinome, jog ką tik sako
įstatymas, sako tiems, kurie yra po įstatymu; kad
kiekviena burna būtų užkimšta ir kad visas pa-
saulis pasiduotų Dievui; [20] nes įstatymo darbais nė
vienas žmogus nebus jo akivaizdoje nuteisintas.
Įstatymu ateina nuodėmės pažinimas.

Tikras teisumas laimimas tikėjimu į Jėzų Kristų ir teikiamas tikintiesiems veltui

31 [21] Dabar gi Dievo teisybė apreikšta be įstatymo.
III Apie ją liudija Įstatymas ir Pranašai. [22] Ta Dievo
teisybė tikėjimu į Jėzų Kristų visiems ir ant visų,
kurie į jį tiki; nes nėra skirtumo. [23] Nes visi nusi-
dėjo ir stokoja Dievo garbės; [24] jie nuteisinami be
nuopelnų jo malone, atperkami Jėzaus Kristaus;
[25] jį Dievas paskyrė būti permaldavimo auka tikė-
jimu į jo kraują, kad parodytų savo teisybę at-

---

10 Parašyta: psalmėse ir pas pranašą Izaiją. Plg. Ps 14, 1—3; 5, 10; 140, 4; 10, 7; Iz 59, 7 . . . Ps 36, 2. — 19 Įstatymas: šv. Raštas. — Kurie: žydai.

22 Nėra skirtumo: tarp žydų ir pagonių. — 23 Stokoja: yra nustoję Dievo malonės ir teisės laimėti amžinąją garbę danguje. — 25 Dievo kantrumo metu: pirm Jėzaus Kristaus atėjimo. —

leidimu anksčiau Dievo kantrumo metu padary-
tųjų nuodėmių, [26] kad parodytų savo teisybę šiuo
metu, kad jis būtų teisingas ir nuteisintų tą, kurs
turi tikėjimo į Jėzų Kristų. [27] Kur gi dabar tavo
pasigyrimas? Jis pašalintas. Kokiuo įstatymu? ar
darbu? Ne, tikėjimo įstatymu. [28] Nes mes esame
tos nuomonės, kad žmogus nuteisinamas tikėjimu
be įstatymo darbų. [29] Arba, ar Dievas yra tiktai
žydų Dievas? ar ne taipojau ir pagonių? Taip, ir
pagonių. [30] Yra juk tik vienas Dievas, kurs nutei-
sina apipjaustytąjį, pasiremdamas tikėjimu, ir
neapipjaustytąjį tikėjimu.

Kad nuteisinimas laimimas tikėjimu, liudija Sen. Įstatymas

[31] Ar tat mes tikėjimu griauname įstatymą? 1
Anaiptol! Mes įstatymą dar patvirtiname. Ba-
lan-
4. [1] Tai ką, sakysime, gavo mūsų tėvas kūnu, džio
Abraomas? [2] Nes jei Abraomas nuteisintas dar-
bais, jis turi garbės, tačiau ne pas Dievą. [3] Ką
sako Raštas? A b r a o m a s t i k ė j o D i e v u i, i r
t a i p a l a i k y t a j a m t e i s u m u. [4] Tam, kurs
dirba, alga nepaskaitoma kaip malonė, bet kaip
skola. [5] Tam gi, kurs nedirba, bet tiki į tąjį, kur-

---

26 B ū t ų t e i s i n g a s. Kristaus mirtimi Dievas pasirodo teisingas esąs, kadangi jis reikalauja tokios permaldavimo aukos už žmonijos nuodėmę; bet drauge ir maloningas, nes dėl Jėzaus Kristaus atpirkimo nuopelnų atleidžia tikintiesiems nuodėmę. — 27 T i k ė j i m o į s t a t y m u. Ne savo nuopelnais, tik Dievo malone mes tikime ir patvirtiname tą tikėjimą atitinkamais darbais. Taigi, žmogui nevalia girtis, būk mes laimime išganymą patys vieni ir savo jėgomis. — 28 T i k ė j i m u b e . . . : gyvu tikėjimu be vien viršujinio Mozės įstatymo apeigų laikymo.

31 P a t v i r t i n a m e : toliau svarstoma Abraomo istorija.

4. 2 T u r i g a r b ė s : turi kuo pasigirti žmonių akivaizdoje. — 3 S a k o : 1 Moz 15, 6.

sai nuteisina bedievį, jo tikėjimas Dievo malonės
nutarimu įskaitomas į teisumą. 6 Taip ir Dovîdas
kalba apie laimę žmogaus, kuriam Dievas pripa-
žįsta teisumą be darbų: 7 Palaiminti, kurių
neteisybės atleistos ir kurių nuodė-
mės uždengtos! 8 Palaimintas žmogus,
kuriam Viešpats neįskaito nuodėmės!
9 Taigi, ar tas palaiminimas tenka tik apipjau-
stytiems, ar taip pat ir neapipjaustytiems? Nes
sakome, kad Abraomui tikėjimas įskaitytas į tei-
sumą. 10 Tai kaip jis buvo įskaitytas? apipjaustyme
ar neapipjaustyme? Apipjaustyme ne, bet neapi-
pjaustyme. 11 Ir apipjaustymo ženklą jis gavo kaip
žymę teisumo tikėjimu, kurį turėjo, būdamas dar
neapipjaustytas; kad jis būtų tėvas visų, kurie
priima tikėjimą, nebūdami apipjaustyti, kad ir
jiems būtų įskaitytas į teisumą; 12 taip pat kad jis
būtų tėvas apipjaustytųjų, kurie ne vien apipjau-
stymą yra priėmę, bet dar vaikščioja pėdomis tikė-
jimo, kurį mūsų tėvas Abraomas turėjo, tebebū-
damas neapipjaustytas. 13 Nes pažadas, kad jis
būsiąs pasaulio tėvonis, teko Abraomui ir jo aini-
jai ne per įstatymą, bet per tikėjimo teisumą.
14 Nes jei iš įstatymo esantieji yra tėvoniai, tai
tikėjimas nebeturi vertės, pažadas nieku pavirto.
15 Įstatymas juk gamina tik rūstybę; nes kur nėra
įstatymo, nėra nė peržengimo. 16 Todėl tėvonystė
per tikėjimą, kad ji būtų malonė ir kad pažadas
būtų tvirtas visiems ainiams, ne tiktai tiems, kurie

---

6 Dovîdas kalba: Ps 32, 1... — Be darbų: be Sen. Įstatymo apeigų laikymo.

11 Būdamas dar...: kai dar visai nebuvo Mozės įstatymo. — 12 Apipjaustytųjų, t. y., žydų. — 14 Nes jei...: jei tėvonystei laimėti gana būtų tiktai įstatymo darbų. — 15 Rūstybę. Įstatymas duoda silpnai žmogaus prigimčiai progos peržengti jį, o paskui peržengimą eina Dievo rūstybė. — 16 Bet ir tiems: dvasiniams Abraomo ainiams, jo vaikams tikėjimu. —

yra vien iš Įstatymo, bet ir tiems, kurie yra iš
Abraomo tikėjimo. Jis yra visų mūsų tėvas, [17] (kaip
parašyta: *Aš padariau iš tavęs daugelio
tautų tėvą*), Dievo akivaizdoje, kuriam įtikėjo,
kurs atgaivina mirusius ir šaukia neesamus daly-
kus, kaip esamus.
[18] Jis prieš viltį tikėjo vilčiai, kad būsiąs dau- 2
gelio tautų tėvas, taip kaip jam buvo pasakyta: IV
Tokia bus tavo ainija. [19] Nes jis nesusilpnėjo tikė-
jimu ir nežiūrėjo savo apmirusio kūno, nors buvo
kone šimto metų, nė apmirusios Saros įsčios. [20] Jis
neabejojo netikėjimu apie Dievo pažadą, bet sustip-
rėjo tikėjimu, duodamas Dievui garbę, [21] ir buvo
pilniausiai įsitikinęs, kad ką tik jis yra pažadėjęs,
gali ir daryti. [22] Todėl tai ir buvo jam įskaityta į
teisumą. [23] Kad gi *jam buvo įskaityta į
teisumą*, tai parašyta ne tik dėl jo, [24] bet ir dėl
mūsų, kuriems bus įskaityta, jei mes tikėsime į tą,
kurs prikėlė iš numirusiųjų Jėzų Kristų, mūsų
Viešpatį, [25] Išduotąjį dėl mūsų kalčių ir prisikėlusį
mums nuteisinti.

Nuteisintieji turi ramybę su Dievu ir garbės viltį

5. [1] Taigi, nuteisinti tikėjimu būkime ramybėje 3
su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, [2] per kurį IV
turime taip pat su tikėjimo pagalba priėjimą prie
tos malonės, kurioje stovime ir giriamės Dievo
vaikų garbės viltimi. [3] Ir negana to; mes giriamės
net priespaudomis, žinodami, kad priespauda ga-
mina ištvermę, [4] ištvermė — ištyrimą, o ištyrimas —

---

17 *Parašyta:* 1 Moz 17, 5. — 18 *Pasakyta:* 1 Moz 15, 5. — 24 *Jei mes tikėsime...* Tikėjimas į Kristaus prisikėlimą yra būtina išganymo sąlyga. Kas tai netiki, t. y., kas neigia Kristaus dievystę, to tikėjimas neturi vertės, tas nevertas krikščionies vardo. Plg. 1 Kor 15, 14.

5. 1 *Būkime ramybėje.* Nuteisintiems nebereikia bijoti rūstybės. Jie gali būti ramūs.

viltį. 5 Viltis neapgauna, nes Dievo meilė mūsų
širdyse išlieta šventosios Dvasios, kuri mums yra
duota. 6 Juk kam gi Kristus, mums dar silpniems
tebesant, tinkamu metu metu mirė už nusidėjėlius?
7 Nes vargu kas nors miršta už teisųjį. Ir jei kas
gal ir apsiimtų mirti už gerąjį, 8 tai Dievas parodo
mums savo meilę tuo, kad, mums dar tebesant
nusidėjėliais, tinkamu metu 9 Kristus už mus nu-
mirė; taigi, juo labiau dabar nuteisinti jo krauju
būsime išgelbėti per jį nuo rūstybės. 10 Nes, jei
tebebūdami neprieteliai, buvome sutaikinti su
Dievu jo Sūnaus mirtimi, daug labiau jau sutai-
kinti būsime išgelbėti jo gyvenimu. 11 Negana to,
mes dar giriamės Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų
Kristų, per kurį dabar gavome sutaikymą.
4 12 Todėl kaip per vieną žmogų nuodėmė įėjo į
IV pasaulį ir per nuodėmę mirtis, ir taip mirtis perėjo į
visus žmones, kadangi visi jame nusidėjo, — 13 nes
iki įstatymui nuodėmė buvo pasaulyje, tik nuo-
dėme nebuvo įskaitoma, nes nebuvo įstatymo;
14 tačiau mirtis viešpatavo nuo Adomo iki Mozei
net ir tiems, kurie nebuvo nusidėję nusikaltimu,
panašiu į Adomo, kurs yra būsimojo vaizdas. 15 Bet
ne taip yra su dovana, kaip su nuodėme. Nes, jei
per vieno nuodėmę daugelis mirė, tai daug labiau
Dievo malonė ir dovana gausiai pasipylė ant dau-

---

6 Silpniems tebesant: kada dar nebuvome Kristaus nupelnytosios malonės sustiprinti.

14 Nebuvo nusidėję: asmeniškai. — Būsimojo: Jėzaus Kristaus. — 15 Nes, jei... Jei Kristus būtų išvadavęs mus tik iš nuodėmės, kuria mes nusikaltome per Adomą, tai Kristaus mums laimėtosios malonės saikas ir saikas pasmerkimo, kurio priežastis buvo Adomas, būtų lygūs. Kadangi tačiau per Kristaus malonę mes išvaduojami iš daugelio nuodėmių, net iš visų, kurias mes savo valia pridėjome prie pradinės nuodėmės, o be to, mes gauname nuteisinimą, tai Kristaus malonė (atpirkimo darbas) yra turtingesnė ir galingesnė įvykdyti išganymą, nekaip Adomo nuodėmė mus pražudyti (Auksab.).

gelio per vieno žmogaus, Jėzaus Kristaus, malonę.
16 Ne, ne taip, kaip su v i e n o nuodėme, yra su
malone. Nes teismas juk virto pasmerkimu dėl
vieno nuodėmės, o malonė išgelbėjo iš daugelio
nupuolimų į nuteisinimą. 17 Nes, jei dėl vieno nuo-
dėmės mirtis viešpatavo per tą vieną, daug labiau
tie, kurie gauna malonės, dovanos ir teisybės ap-
stumą, viešpataus gyvenime per vieną Jėzų Kristų.
18 Taigi, kaip per vieno nuodėmę pasmerkimas
atėjo visiems žmonėms, taip ir vieno teisumu gy-
venimo nuteisinimas ateina visiems žmonėms.
19 Nes kaip vieno žmogaus neklusnumu daugelis
pasidarė nusidėjėliai, taip ir vieno klusnumu dau-
gelis bus padaryta teisūs. 20 Įstatymas paskui įėjo,
kad nuodėmė pagausėtų. Bet kur gausėjo nuodėmė,
ten dar labiau gausėjo malonė, 21 kad kaip vieš-
patavo nuodėmė mirčiai, taip viešpatautų ir ma-
lonė dėl teisumo amžinajam gyvenimui per mūsų
Viešpatį Jėzų Kristų.

Nuteisintieji laisvi nuo nuodėmės vergijos

6. 1 Tai ką gi sakysime? ar pasiliksime nuodė- 5
mėje, kad gausėtų malonė? 2 Nieku būdu. Nes mes IV
mirėme nuodėmei, kaipgi dar joje gyvensime? 3 Ar
jūs nežinote, kad mes visi, kurie esame krikštu
artimiausiai sujungti su Jėzumi Kristumi, krikštu
dalyvaujame jo mirtyje? 4 Nes krikštu, kuriuo
dalyvaujame mirtyje, mes esame draug su juo
palaidoti, kad kaip Kristus kėlėsi iš numirusiųjų
per Tėvo garbę, taip ir mes gyventumėm nauju

---

18 N e s t e i s m a s . . . Kristus atlygino ne tik už Adomo nuodėmę, bet ir už visus kitus žmonių nusikaltimus. — 21 M i r č i a i : nešdama mirtį sielai ir kūnui.

6. 3 A r j ū s . . . Kaip tik mes būname pakrikštyti, atiteisianti Jėzaus mirtis dildo mumyse nuodėmę; taigi, senasis nuodėmingas žmogus lyg kad palaidojamas krikšte.

gyvenimu. [5] Nes, jei mes suaugome su juo jo mir-
ties panašumu, taip pat būsime ir prisikėlime.
[6] Mes juk žinome, jog senasis mūsų žmogus yra
drauge prikaltas ant kryžiaus, kad būtų sunaikin-
tas nuodėmingas kūnas ir kad mes daugiau nebe-
vergautumėm nuodėmei. [7] Nes, kas mirė, tas yra
išlaisvintas nuo nuodėmės. [8] O jei mes numirėme
su Kristumi, tai mes tikime, kad taip pat drauge
su Kristumi būsime gyvi. [9] Mes žinome, kad
Kristus, prisikėlęs iš numirusiųjų, jau nebemiršta;
mirtis jam daugiau nebeviešpatauja. [10] Nes kad jis
mirė dėl nuodėmės, tai mirė vieną kartą, o kad
yra gyvas, tai gyvas Dievui. [11] Taip ir jūs laikykite
save mirusiais nuodėmei, gyvais gi Dievui viený-
bėje su mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi. [12] Taigi,
tegul nuodėmė nebeviešpatauja jūsų mariame
kūne, taip kad jūs būtumėte klusnūs jo geiduliams.
[13] Neleiskite nuodėmei naudotis savo nariais, kaip
neteisybės ginklais; patys pasiduokite Dievui, kaip
atgaivintieji iš numirusiųjų, ir savo narius Dievui,
kaip teisybės ginklus. [14] Nes nuodėmė nebevieš-
pataus jums; jūs juk nebeesate po įstatymu, bet po
malone.

6 [15] Tai ką gi? ar mes nusidėsime, kad nebeesame
IV po įstatymu, bet po malone? Visai ne. [16] Ar jūs
nežinote, jog kam pasiduodate vergais, kad jo
klausytumėte, esate vergai to, kurio klausote, ar
tai nuodėmės, vedančios į mirtį, ar tai klusnumo,
vedančio į teisumą. [17] Bet ačiū Dievui, jog, buvę
nuodėmės vergai, jūs pasidarėte nuoširdžiai klus-
nūs įsakymams to mokslo, kurio esate išmokyti.
[18] Išlaisvinti nuo nuodėmės, jūs pasidarėte teisybės
tarnai. [19] Aš kalbu, kaip kad žmonės kalba dėl

---

5 Jo mirties panašumu: mirdami nuodėmei.
19 Aš kalbu... Apaštalas reikalauja nedaug, tiek,

jūsų kūno silpnumo. Nes kaip davėte savo sąnarius
tarnauti paleistuvystei ir neteisybei, kad darytu-
mėme neteisybę, taip dabar duokite savo sąnarius
tarnauti teisybei, kad save pašventintumėte. [20] Juk,
būdami nuodėmės vergai, jūs neklausėte teisybės.
[21] O kokį pelną turėjote tuomet iš to, ko dabar
gėdžiatės? Nes tokių dalykų galas yra mirtis.
[22] Bet dabar, išlaisvinti nuo nuodėmės ir pasidarę
Dievo tarnai, turite kaip savo vaisių pašventinimą
ir kaip jo tikslą amžinąjį gyvenimą. [23] Nes nuo-
dėmės alga — mirtis. Dievo gi dovana — amžina-
sis gyvenimas mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje.

Kristus išlaisvino mus nuo Mozės įstatymo viešpatavimo

7. [1] Ar jūs, broliai, nežinote (nes aš kalbu žinan- 7
tiems įstatymą), kad įstatymas viešpatauja žmo- IV
gui, kolei jis yra gyvas? [2] Nes ištekėjusi moteriškė
yra surišta įstatymu, kolei vyras yra gyvas; bet
jei vyras miršta, ji yra laisva nuo vyro įstatymo.
[3] Taigi, vyrui gyvam tebesant, ji vadinsis svet-
moterė, jei bus su kitu vyru; bet jei jos vyras
miršta, ji yra laisva nuo vyro įstatymo ir nebebus
svetmoterė, jei bus su kitu vyru. [4] Taigi, ir jūs,
mano broliai, esate per Kristaus kūną numarinti
įstatymui, kad priklausytumėte kitam, iš numi-
rusių prisikėlusiajam, kad duotumėm vaisių Die-
vui. [5] Nes kada buvome kūne, įstatymo sužadinti
nuodėmingi geiduliai veikė mūsų sąnariuose, kad
jie duotų vaisiaus mirčiai. [6] Dabar mes, išlaisvinti

---

kiek žmogus pigiai gali padaryti. Jis nori, kad krikščio-
nys nors tiek tarnautų savo sąnariais teisybei, kiek
pirma jais tarnavo nuodėmei.

7. 4 Prikėlusiajam: Kristui. — 5 Buvome kūne: sugadintos žmogaus prigimties padėtyje, kurioje kūnas viešpatauja dvasiai.

nuo įstatymo, esame numirę tam, kurio buvome
laikomi, taip kad mes tarnaujame naujoje dvasioje,
ne po pasenusiu Raštu.
[7] Tai ką gi sakysime? ar įstatymas yra nuodėmė?
Anaiptol. Bet nuodėmę aš pažinau tiktai per
įstatymą; nes apie geidulį aš nieko nebūčiau žino-
jęs, jei įstatymas nesakytų: Negeisk. [8] Nuo-
dėmė ėmė progos ir per įsakymą pažadino manyje
visokį geidulį. Nes be įstatymo nuodėmė buvo
negyva. [9] Aš gyvenau kitados be įstatymo; bet
kaip tik atėjo įsakymas, nuodėmė atgijo, [10] o aš
numiriau. Ir taip pasirodė, kad įsakymas, duotas
gyvenimui, veda mane į mirtį. [11] Nes nuodėmė
ėmė progos iš įsakymo, suvedžiojo mane ir juo
mane nužudė. [12] Taigi, įstatymas, tiesa, yra šven-
tas ir įsakymas yra šventas, teisingas ir geras.
[13] Argi tat iš to, kas gera, man pasidarė mirtis?
Visai ne. Bet nuodėmė, kad pasirodytų esanti nuo-
dėmė, tuo, kas yra gera, padarė man mirtį; kad
nuodėmė būtų be saiko nuodėminga per įsakymą.
8 IV [14] Mes juk žinome, kad įstatymas yra dvasinis;
bet aš esu kūninis, parduotas į nuodėmės valdžią.
[15] Nes ką aš darau, aš neišmanau; nes ne gera,
kurio noriu, aš darau, bet darau pikta, kurio
nekenčiu. [16] O jei tai darau, ko nenoriu, aš juk pri-
tariu įstatymui, kad jis geras. [17] Dabar gi tai darau
jau nebe aš, bet gyvenanti manyje nuodėmė. [18] Nes
žinau, kad manyje, tai yra, mano kūne, negyvena

---

7 Pažinau. Šv. Povilas kalba čia ne apie save vieną, bet apie visus žmones, dar neatgimusius krikštu. — 8 Negyva: nes nuodėmė yra įstatymo peržengimas. — 9 Kitados: kūdikystėje, kolei dar neturėjau pilno proto. — Atėjo įsakymas: kaip tik pažinau Dievo įsakymus. — 10 Numiriau: mirtinai nusidėdamas. — 13 Bet nuodėmė... Dievas leidžia nuodėmei piktai naudotis įstatymu, kad paaiškėtų nuodėmės esmė ir padidėjusi žmogaus nelaimė žadintų jame troškimą Atpirkėjo.

gerumas. Nes norėti yra arti manęs, bet padaryti
gera aš neįstengiu. [19] Nes aš darau ne gera, kurio
noriu, bet darau pikta, ko nenoriu. [20] O jei aš tai
darau, ko nenoriu, darau jau nebe aš, bet gyve-
nanti manyje nuodėmė. [21] Taigi, aš randu tokį
įstatymą, kad, kai aš noriu daryti gera, prie manęs
yra prikibęs piktumas. [22] Aš, tiesa, gėriuosi Dievo
įstatymu, žiūrint vidujinio žmogaus, [23] bet matau
savo sąnariuose kitą įstatymą, pasipriešinantį
mano proto įstatymui ir darantį mane belaisvį
nuodėmės įstatymo, kurs yra mano sąnariuose.
[24] Nelaimingas aš žmogus! kas mane išlaisvins
nuo to maraus kūno? [25] Dievo malonė per mūsų
Viešpatį Jėzų Kristų. Taigi, aš pats protu tarnauju
Dievo įstatymui, o kūnu nuodėmės įstatymui.

Kristuje atgimusiojo žmogaus laimė

8. [1] Taigi, dabar nebėra jokio pasmerkimo tiems, 9
kurie yra Jėzuje Kristuje, kurie nesielgia kūniškai. IV
[2] Nes Dvasios įstatymas gyvenimo Jėzuje Kristuje
išlaisvino mane nuo nuodėmės ir mirties įstatymo.
[3] Nes kas buvo negalima įstatymui, nes jis buvo
kūno nusilpnintas, tai padarė Dievas, siųsdamas
savo Sūnų nuodėmingo kūno panašume, ir dėl
nuodėmės pasmerkė nuodėmę kūne, [4] kad įstatymo
teisumas būtų įvykdytas mumyse, kurie elgiamės
ne kūniškai, bet kaip reikalauja dvasia. [5] Nes
kurie yra kūniški, tie rūpinasi tuo, kas yra kūno;
kurie yra dvasiški, tie jaučia, kas yra dvasios.

---

21 Įstatymą: nuolatinę pasielgimo taisyklę kuri yra lyg koks įstatymas. — 23 Kitą įstatymą: geidulį.

8. 2 Mane: kaip gyvą jo mistinio kūno, Bažnyčios (Eklezijos), narį. — 3 Negalima. Sen. Įstatymas neduodavo malonės, reikiamos vykdymui; jis buvo per silpnas prieš kūno pageidimus.

6 Nes kūno pastanga yra mirtis, o dvasios pastanga
— gyvenimas ir ramybė. 7 Nes kūno pastanga yra
neprietelinga Dievui, nes ji nepasiduoda Dievo
įstatymui; ji juk ir negali. 8 Taigi, tie, kurie kūniš-
kai gyvena, negali įtikti Dievui.
10 9 Jūs tačiau neesate kūniški, bet dvasiški, jei tik
IV Dievo Dvasia jumyse gyvena. Bet jei kas neturi
Kristaus Dvasios, tas ne jo. 10 Jeigu Kristus yra
jumyse, kūnas, tiesa, yra miręs dėl nuodėmės, bet
dvasia yra gyva dėl nuteisinimo. 11 Bet jei Dvasia
to, kurs prikėlė iš numirusiųjų Jėzų Kristų, gy-
vena jumyse, tai prikėlusis iš numirusiųjų Jėzų
Kristų atgaivins ir jūsų marius kūnus dėl gyve-
nančios jumyse jo Dvasios.

12 Taigi, broliai, mes neesame kūno skolininkai,
kad gyventumėm kūniškai. 13 Nes jei jūs gyven-
site kūniškai, numirsite; o jei dvasia marinsite
kūno darbus, būsite gyvi. 14 Nes kurie tik yra
Dievo Dvasios vedami, tie Dievo vaikai. 15 Jūs juk
gavote ne vergystės dvasią, kad jums vėl reiktų
bijoti, bet gavote įsūnystės dvasią, kurioje šau-
kiame: Abba, Tėve! 16 Pati Dvasia duoda liudi-
jimą mūsų dvasiai, kad mes esame Dievo vaikai.
17 O jei mes esame vaikai, tai ir tėvoniai: tėvoniai
Dievo ir bendratėvoniai Kristaus, jei tik drauge
kenčiame, kad būtumėm drauge ir pašlovinti.
11 18 Nes aš laikaus tos nuomonės, kad šio laiko
IV kentėjimai negali lygintis su būsimąja garbe, kuri
bus mumyse apreikšta. 19 Nes sutvėrimas su išsiil-

---

6 K ū n o . . . Kūno geiduliai veda į mirtinąją nuodėmę.
13 M a r i n s i t e k ū n o d a r b u s : ne visus, tik pik-tus, jiems nepritardami, juos nugalėdami priešingais, gerais darbais. — 16 D u o d a l i u d i j i m ą : patvirtina mūsų šv. Dvasios dovaną gavusios dvasios liudijimą.
19 S u t v ė r i m a s. Regimi proto neturintieji sutvėrimai su išsiilgimu laukia grąžinimo savo buvusio pirm žmogaus nupuolimo stovio.

gimu laukia Dievo vaikų garbės apreiškimo. [20] Su-
tvėrimas juk buvo pavergtas tuštybei ne savo valia,
bet to, kurs jį pavergė su viltimi, [21] kad ir pats
sutvėrimas bus išlaisvintas iš sugedimo vergijos į
Dievo vaikų garbės laisvę. [22] Mes juk žinome, kad
visas sutvėrimas vaitoja ir kenčia skausmus iki
šiolei. [23] Ir ne tiktai jis, bet ir mes, kurie turime
Dvasios pirmones, dūsaujame patys savyje, lauk-
dami Dievo įsūnystės, mūsų kūno atpirkimo. [24] Nes
viltimi mes esame išgelbėti. Bet viltis, kuri ma-
toma įvykusi, nėra viltis; nes kaipgi kas gali ti-
kėtis to, ką mato įvykusį. [25] O jei mes tikimės, ko
nematome, tuomet mes kantriai laukiame.

[26] Taip pat ir Dvasia padeda mūsų silpnybei; nes
mes nežinome, ko turime melsti, kaip pridera; bet
pati Dvasia prašo už mus neišpasakomais dūsa-
vimais. [27] Tas gi, kurs tyrinėja širdis, žino, ko
Dvasia trokšta, kad ji, kaip Dievui tinka, užtaria
šventuosius.

[28] Mes taip pat žinome, kad Dievą mylintiesiems, 12
tiems, kurie, kaip jo nutarta, pašaukti būti šven- IV
taisias, visi dalykai išeina į gerą. [29] Nes kuriuos jis
iš anksto pažino, tuos iš anksto ir paskyrė, kad jie
būtų tos pačios išvaizdos, kaip jo Sūnaus paveiks-
las, kad jis būtų pirmagimis daugelio brolių tarpe.
[30] Kuriuos gi jis iš anksto paskyrė, tuos ir pašaukė;

---

23 Mūsų kūno. Kūnas tik prikeltas iš numirusiųjų dalyvaus Dievo įsūnystės garbėje.

26 Dvasia... Šv. Dvasia prašo už mus, kada ji pažadina mus melstis Dievui ir nukreipia mūsų maldą į tą tikslą, kurs sutinka su Dievo valia. — 29 Nes kuriuos... Apie kuriuos Dievas nuo amžių žinojo, jog jie savu laiku bus pašauktieji, kad būtų priimti į Kristaus malonės tvarką ar į Bažnyčią (Eklezija), tuos jis paskyrė išganymui ir prirengė jiems visokių priemonių tikslui pasiekti. Kadangi tat Dievas visame jų išganymo kelyje padeda savo malone jį mylintiesiems, todėl niekas negali sugriauti jų vilties.

kuriuos pašaukė, tuos ir nuteisino; kuriuos nuteisino, tuos ir pašlovino.

Išrinktiesiems nereikia nieko bijoti, nes su jais yra Dievas

[31] Tai ką gi dėl to pasakysime? Jei Dievas yra už mus, kas prieš mus? [32] Tas, kurs ir savo paties Sūnaus nepasigailėjo, bet išdavė jį už mus visus, kaipgi jis nebus mums taip pat visa su juo dovanojęs? [33] Kas kaltins Dievo išrinktuosius? Dievas yra tas, kurs nuteisina, [34] tai kas yra, kurs pasmerktų? Kristus Jėzus yra, kurs numirė, kursai dargi ir prisikėlė, kurs yra Dievo dešinėje, kursai ir užtaria mus. [35] Tai kas gi atskirs mus nuo Kristaus meilės? Ar vargas? ar suspaudimas? ar badas, ar plikumas? ar pavojus? ar persekiojimai? ar kalavijas? [36] (Juk yra parašyta: *Dėl tavęs esame žudomi visą dieną, laikomi pjautinomis avimis*). [37] Bet visa tai mes nugalime dėl to, kurs mus mylėjo. [38] Nes aš esu tikras, kad nei mirtis, nei gyvenimas, nei angelai, nei kunigaikštystės, nei galybės, nei dabartiniai, nei būsimieji dalykai, nei stiprybė, [39] nei augštumas, nei gilumas, nei joks kitas sutvėrimas negalės atskirti mūsų nuo Dievo meilės, kuri yra mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje.

Žydų netikėjimu nepanaikinti duotieji tikriesiems izraėlitams Dievo pažadai

13 9. [1] Aš sakau tiesą Kristuje, nemeluoju, liudijant
IV man mano sąžinei šventojoje Dvasioje, [2] kad aš
turiu didelio nuliūdimo ir nuolatinio skausmo savo

---

36 *Parašyta*: Ps 43 (44), 22.
9. 2 *Nuliūdimo*: dėl žydų daugumos netikėjimo.

širdyje. 3 Aš pats verčiau norėčiau būti atskirtas
nuo Kristaus už savo brolius, kurie yra kūnu
mano gentys, 4 kurie yra izraėlitai, kuriems pri-
klauso įsūnystė, ir garbė, ir sandora, ir įstatym-
davystė, ir tarnavimas Dievui, ir pažadai, 5 kuriems
priklauso tėvai ir iš kurių kūnu yra kilęs Kristus,
kurs yra viso Dievas, palaimintas per amžius!
Amen.
6 Ne kad Dievo pažadas būtų nieku pavirtęs; nes
ne visi, kurie kilę iš Izraėlio, yra izraėlitai; 7 taip
pat ne visi, kurie iš Abraomo ainijos, yra vaikai.
Juk pasakyta: Kurie iš Izaoko, tie bus
vadinami tavo ainiais. 8 Tai yra, ne tie,
kurie kūno vaikai, yra Dievo vaikai; bet kurie
yra pažado vaikai, tie laikomi ainiais. 9 Juk pažado
žodis buvo toks: Apie šitą metą aš atei-
siu, ir Sara turės sūnų. 10 Tačiau ne tiktai
ji minėtina, bet ir Rebeka, kuri pradėjo iš vieno,
būtent, mūsų tėvo Izaoko. 11 Nes jos sūnums dar
negimus, nei ką nors gera ar pikta padarius (kad
Dievo nutarimas, liečiąs išrinkimą, pasiliktų), 12 ne
dėl darbų, bet dėl šaukiančiojo valios, buvo jai
pasakyta: Vyresnysis tarnaus jaunes-
niajam, 13 kaip parašyta: Jokūbą aš mylė-
jau, Ezavo nekenčiau.

---

3 Būti atskirtas: jei tai būtų galima be nusikaltimo Dievui ir būtų reikiama ar naudinga brolių išganymui. — 4 Pažadai: apie Mesiją.
7 Pasakyta: 1 Moz 21, 12. — 8 Pažado. Abraomas turėjo daugiau vaikų iš kitų žmonių, bet ne jų visų ainiai vadinami Abraomo ainiai. Jo ainiais laikomi tie ir tai ne visi, kurie yra kilę iš Izaoko, nes tik jis buvo Abraomui pažadėtas. — 1 Moz 18, 10. — 12 Pasakyta: 1 Moz 25, 23. — 13 Parašyta: Mal 1, 3. — Nekenčiau: nemylėjau, nenorėjau, kad jo ainiai įeitų į išrinktosios tautos tarpą.

Žydai savo kalte atstumti nuo jiems žadėtojo išganymo

14 14 Tai ką sakysime? Ar Dievas elgiasi neteisin-
IV gai? Anaiptol. 15 Nes Mozei jis sako: *Aš pasi-
*gailėsiu to, kurio noriu pasigailėti,
ir suteiksiu pasigailėjimą tam, ku-
rio noriu pasigailėti.* 16 Taigi, tai ne no-
rinčiojo ar lenktyniaujančio dalykas, bet pasigai-
linčiojo Dievo. 17 Juk Raštas sako Paraonui: *Tam
tai aš pažadinau tave, kad tavyje
parodyčiau savo galybę ir kad mano
vardas būtų skelbiamas visoje že-
mėje.* 18 Todėl ko jis nori, to pasigaili, ir ką nori,
tą sukietina. 19 Tu gal man sakysi: Ko jis dar
skundžiasi? nes kas priešinasi jo valiai? 20 O,
žmogau! kas tu esi, kad bylinėtumeis su Dievu?
Argi sako indas tam, kurs jį nulipdė: Kam tu
mane taip padarei? 21 Ar puodžiui neleidžiama iš
to paties molio padirbti vieną indą garbei, o kitą
negarbei? 22 O jei Dievas, nors jis norėjo parodyti
rūstybę ir apreikšti savo galybę, kentėjo su didele
kantrybe rūstybės indus, tinkamus pražudyti,
23 kad parodytų savo garbingumo turtus gailestin-
gumo indams, kuriuos jis prirengė garbei?
15 24 Kaip tokiuos, jis pašaukė mus ne tik iš žydų,
IV bet ir iš pagonių, 25 kaip jis sako pas Ozėją:

---

15 *Sako*: 2 Moz 33, 19. — 16 *Nenorinčiojo*. Dievas nėra žmogui skolingas jo nuteisinimą dėl to, kad žmogus jo nori ar stengiasi įgyti regimais darbais, bet suteikia jį vien dėl savo gailestingumo. — 17 *Sako*: 2 Moz 9, 16. — 18 *Sukietina*. Tas pasakymas reiškia čia ne ką kitą, kaip tik nepasigailі. Betarpinė sukietejimo priežastis buvo pats žmogus, kurs nuodėmėmis padarė save nevertą gauti iš Dievo apstesnių malonių. — 22 *Rūstybės indus*: piktus žmones. — 23 *Gailestingumo indams*: tiems, kurie Dievo išrinkti, kad būtų išganyti. Apie jų bendradarbiavimą šv. Povilas čia kalba.

Tautą, kuri ne mano, aš vadinsiu ma-
nąja tauta, nemylimą — mylimąja ir
negavusią pasigailėjimo — pasigai-
lėjimo gavusiąja; [26]ir atsitiks, kad
toje vietoje, kur jiems buvo pasa-
kyta: Jūs neesate mano tauta, tenai
jie bus vadinami gyvojo Dievo vai-
kais. [27]Izaijas gi šaukia apie Izraėlį: Jei Iz-
raėlio vaikų skaičius būtų kaip jū-
ros smiltys, tik liekanos bus išgel-
bėtos. [28]Nes jis teisingai įvykdo žodį
ir paskubina; Viešpats veikiai įvyk-
dys žodį žemėje. [29]Taip pat Izaijas prana-
šavo: Jei kareivijų Viešpats nebūtų
mums palikęs ainijos, mes būtumėm
pasidarę kaip Sodoma ir būtumėm
panašūs į Gomorą.

[30]Tai ką sakysime? Kad pagonys, kurie ne-
jieškojo teisumo, gavo teisumą, tą teisumą, kurs
yra iš tikėjimo, [31]o Izraėlis, jieškodamas teisumo
įstatymo, nepasiekė teisumo įstatymo. [32]Kodėl?
Nes ne tikėjimu, bet lyg kad darbais jieškojo; jie
įsitrenkė į užsigavimo akmenį, [33]kaip parašyta:
Štai, aš dedu Sione užsigavimo ak-
menį ir pasipiktinimo uolą; kiek-
vienas, kurs į jį tiki, nebus sugė-
dintas.

10. [1]Broliai! tiesa, mano širdies troškimas ir 16
malda Dievui yra už juos jų išganymui. [2]Nes aš IV
apie juos liudiju, kad jie uoliai rūpinasi Dievu,
bet ne taip, kaip reikalauja tikras žinojimas.
[3]Nes nepažindami Dievo teisybės ir norėdami

---

25 Sako: Oz 2, 25; 1, 10. — 27 Šaukia: Iz 10, 22. 23.
— 29 Pranašavo: Iz 1, 9.
30 Tą teisumą: kurs laimimas Kristaus tikėjimu.
— 33 Parašyta: Iz 28, 16; plg. 21, 20.
10. 1 Už juos: už žydus.

pastatyti savąją, jie nepasidavė Dievo teisybei.
[4] Nes įstatymo tikslas yra Kristus nuteisinti kiekvienam, kurs tiki.
[5] Mozė gi apie teisybę, kuri eina iš įstatymo, taip parašė: Žmogus, kurs ją vykdys, bus ja gyvas.
[6] Teisybė, kuri yra iš tikėjimo, taip kalba: Nesakyk savo širdyje: Kas užžengs į dangų? tai yra, Kristaus žemyn nuvesti.
[7] Arba kas nužengs į gelmę? tai yra, Kristaus iš numirusiųjų pašaukti.
[8] Bet ką sako Raštas? Arti yra žodis tavo burnoje ir tavo širdyje; tai yra, tikėjimo žodis, kurį mes skelbiame.
[9] Nes jei savo burna išpažįsti Jėzų esant Viešpatį ir savo širdyje tiki, kad Dievas jį prikėlė iš numirusiųjų, tu būsi išganytas.
[10] Nes širdimi tikima dėl nuteisinimo, o burna — daroma išpažinimas dėl išganymo.
[11] Nes Raštas sako: Kiekvienas, kurs į jį tiki, nebus sugėdintas.
[12] Nes nėra skirtumo tarp žydo ir graiko; juk tas pats yra visų Viešpats, turtingas visiems, kurie jo šaukiasi.
[13] Nes kiekvienas, kurs šauksis Viešpaties vardo, bus išganytas.

[14] Bet kaipgi jie šauksis to, į kurį netikėjo? Arba kaip tikės į tą, apie kurį negirdėjo? Kaipgi išgirs be skelbėjo?
[15] Ir kaip jie skelbs, jei jie ne siųsti? Juk yra parašyta: Kaipgi dailios kojos skelbiančiųjų ramybę, skelbiančiųjų, kas gera!
[16] Tačiau ne visi klusnūs Evangelijai, nes Izaijas sako: Viešpatie! kas įtikėjo tam, ką iš mūsų girdėjo?
[17] Taigi, tikėjimas iš skelbimo, o skelbimas įvyksta Kristaus žodžiu.
[18] Bet aš sakau: Argi jie negirdė-

---

5 Parašė: 3 Moz 18, 5. — 6 Nesakyk... Teisumas tikėjimu nesunku įgyti. Jo nereikia toli ieškoti. — 8 Raštas: 5 Moz 30, 11—14. — 11 Sako: Iz 28, 16. 15 Parašyta: Iz 52, 7. — 16 Sako: Iz 53, 1.

jo? Juk gi: Jų balsas išėjo į visą žemę
ir jų žodžiai iki žemės skritulio
kraštų. [19] Bet aš sakau: Gal Izraėlis nesuprato?
Mozė pirmas sako: Aš padarysiu, kad jūs
pavydėtumėte ne-tautai, sukelsiu
jumyse rūstybę prieš neišmintingą
tautą. [20] Izaijas įsidrąsina ir sako: Esu rastas
tų, kurie manęs nejieškojo; aiškiai
pasirodžiau tiems, kurie nesiklausė
apie mane. [21] Izraėliui gi jis sako: Per visą
dieną aš tiesiau savo rankas į neti-
kinčią ir prieštaraujančią tautą.

Dievo leistas Izraėlio atmetimas nebus amžinas

11. [1] Taigi, aš sakau: Argi Dievas atstūmė savo 17
tautą? Visai ne! nes ir aš esu izraėlitas iš Abra- IV
omo ainijos, iš Benjamino giminės. [2] Dievas neat-
stūmė savo tautos, kurią jis iš anksto pažino. Ar
jūs nežinote, ką sako Raštas apie Eliją, kaip tasai
skundžiasi Dievui Izraėliu: [3] Viešpatie! jie
užmušė tavo pranašus, nugriovė tavo
altorius; aš likau vienas, ir jie tykoja
mano gyvybės. [4] O ką jam sako dieviškasis
atsakymas? Aš pasilaikiau sau septynis
tūkstančius vyrų, kurie nesulenkė
kelių prieš Baalą. [5] Taip tat ir šiuo metu
liekanos malonės išrinkimu yra išgelbėtos. [6] Bet jei
malone, tai jau ne darbais, nes kitaip malonė jau
nebebūtų malonė. [7] Kaipgi tat? Ko Izraėlis jieš-
kojo, to jis negavo; gavo išrinktieji, kiti gi yra
apakinti, [8] kaip parašyta: Dievas jiems davė

---

18 Bet: Ps 18, 5. — 19 Sako: 5 Moz 32, 21. — 20 Sako: Iz 65, 1. 2.

11. 2 Raštas: 3 Kar 19, 10. 14. 18. — 4 Septynis: gana daug. — 8 Parašyta. Plg. 5 Moz 29, 3. 4.

apkurtimo dvasią, akis, kad neregė-
tų, ir ausis, kad negirdėtų, iki šiai
dienai. 9 Ir Dovîdas sako: Tebūnie jų sta-
las jiems žabangai ir sląstas, papik-
tinimas ir atlyginimas. 10 Teaptems-
ta jų akys, kad neregėtų, ir jų nugarą
lenk visuomet.
18 11 Taigi, aš klausiu: Ar jie taip užsigavo, kad
IV kristų? Anaiptol. Bet jų nusikaltimu suteikta
išganymas pagonims, kad stengtųsi jiems prilygti.
12 Bet jei jų nusikaltimas yra pasaulio turtas ir
jų sumažėjimas — pagonių turtas, tai dar labiau
bus jų pilnumas? 13 Nes aš sakau jums, pagonims:
Kiek aš esu pagonių apaštalas, aš darau gar-
bingą savo tarnavimą, 14 ar kaip nors neparagin-
siu tų, kurie kūnu yra mano gentys, stengtis pri-
lygti ir ar kai kurių neišgelbėsiu. 15 Nes jei jų at-
stūmimas yra pasaulio suderinimas, kas bus jų
priėmimas, jei ne atgijimas iš numirusiųjų? 16 Nes
jei pirmonės šventos, tokia bus taip pat ir tešla;
ir jei šaknis šventa, tai ir šakos. 17 Jei kai kurios
šakos yra nulaužtos, tu gi, būdamas laukinis aly-
vos medis, esi tarp jų įdiegtas ir taip pasidarei
šaknies ir alyvmedžio riebalo dalyvis, 18 tai tu nesi-
girk prieš šakas. O jei giries, tai žinok, kad ne tu
šaknį nešioji, bet šaknis tave. 19 Tu sakysi: Šakos
buvo nulaužtos, kad aš būčiau įdiegtas. 20 Gerai!

---

9 Sako: Ps 68, 23. 24.
11 Jų nusikaltimu: žydų netikėjimas buvo proga veikiau pradėti skelbti Evangeliją pagonims, kurių daugybė tuojau įtikėjo. — 12 Tai dar labiau... Apaštalas tikisi gausiausių palaiminimų visoms tautoms iš būsimojo visų žydų grįžimo prie Kristaus. — 13 Pagonims: krikščionims iš pagonių tarpo. — 16 Pirmonės. Sen. Test. kunigams paaukojus Dievui tešlos pirmonę, visa tešla darėsi šventa. — 17 Jei... Nulaužtos šakos tai netikintieji žydai; laukinis alyvos medis — pagonys; šaknis — S. T. patrijarkai. — 20 Tikėjimu: kurs yra Dievo malonė.

Jos nulaužtos dėl netikėjimo, o tu stovi tikėjimu.
Nesididžiuok, bet bijok. [21] Nes jei Dievas nepa-
sigailėjo įgimtų šakų, jis gali kartais nepasigailėti
ir tavęs.

[22] Taigi, matyk Dievo gerumą ir smarkumą: 19
tiems, kurie nupuolė, smarkumą, o tau Dievo IV
gerumą, jei pasiliksi gerume; nes kitaip ir tu būsi
iškirstas. [23] Bet ir jie, jei nepasiliks netikėjime,
bus įdiegti; nes Dievas yra gana galingas vėl juos
įdiegti. [24] Nes jei tu esi iškirstas iš laukinio pri-
gimtimi alyvmedžio ir priešingai savo prigimčiai
esi įdiegtas geran alyvmedin, tai dar labiau tie,
kurie savo prigimtimi jam priklauso, bus įdiegti
tan savo alyvmedin?

[25] Nes aš nenoriu, kad jūs, broliai, nežinotumėte
tos paslapties (kad nebūtumėte patys sau išmin-
tingi), jog apakimas atsitiko Izraėlio daliai, kolei
įeis pilnas pagonių skaičius. [26] Taip bus išgelbėtas
visas Izraėlis, kaip parašyta: Iš Siono ateis
Gelbėtojas, kurs atims bedievystę iš
Jokūbo. [27] Ir ta yra mano su jais san-
dora, kai būsiu atėmęs jų nuodėmes.
[28] Žiūrint Evangelijos, jie, tiesa, yra neprieteliai
dėl jūsų; išrinkimu gi jie yra mylimiausi dėl tėvų.
[29] Nes Dievas nesigaili suteikęs dovanų ir pašau-
kimą. [30] Kaip kitados ir jūs netikėjote Dievui, bet
dabar dėl jų netikėjimo susilaukėte pasigailėjimo,
[31] taip ir jie dabar netikėjo dėl jums suteikto gailes-
tingumo, kad ir jie gautų pasigailėjimą. [32] Nes Die-
vas visa užrakino netikėjime, kad visų pasigailėtų.

---

25 Įeis: į Kristaus Bažnyčią (Eklezija). — 26 Parašyta: Iz 59, 20; 27, 9. — 28 Žiūrint Evangejos: kurios žydai nenori dabar priimti; bet išrinkimu jie yra Dievo duotųjų patrijarkams žadėjimų tėvainiai. — 30 Netikėjote: buvote neklusnūs. — 32 Visa užrakino. Visi, ir pagonys ir žydai, buvo neklusnūs Dievui; bet Dievas visų pasigaili.

Dievo maloningumo ir išminties pagarbinimas

[33] O, Dievo turtų, išminties ir žinojimo gilybe,
kaip nesuprantami jo teismai ir nesusekami jo
keliai! [34] Nes kas pažino Viešpaties
mintį? arba kas buvo jo patarėjas?
[35] Arba kas davė jam pirmas, kad tam būtų at-
silyginta. [36] Nes iš jo, per jį ir jame yra visa; jam
garbė per amžius! Amen.

Padorumas religiniame gyvenime

20 12. [1] Taigi, aš maldauju jus, broliai, dėl Dievo
IV gailestingumo, parodykite savo kūnus kaip gyvą,
šventą, Dievui tinkamą auką; tai bus jūsų dva-
sinis tarnavimas Dievui. [2] Nesitaikinkite prie šio
pasaulio, bet patys save perdirbkite savo dvasios
atnaujinimu, kad ištirtumėte, kas yra Dievo valia,
kas gera, kas įtinka ir kas tobula!

[3] Aš sakau man duotąja malone visiems jūsų
tarpe, kad neturėtume apie save geresnės nuo-
monės, kaip pridera, bet kad manytumėte apie
save teisingai ir kiekvienas, žiūrėdamas tikėjimo
saiko, kaip jam Dievas yra paskyręs. [4] Nes kaip
viename kūne turime daug sąnarių, visi gi sąna-
riai turi ne tą patį veikimą, [5] taip mes daugelis
esame vienas kūnas Kristuje, ypačiai gi esame
kits kito sąnariai. [6] Mes turime dovanų, kurios,
žiūrint mums duotosios malonės, yra įvairios. Jei
tai pranašystės dovana, tebūnie ji vartojama,
prisilaikant tikėjimo taisyklių; [7] jei kas turi tarna-
vimo dovaną, tas tesilaikai tarnavimo; kas moko,
tepasilieka prie mokslo; [8] kas duoda įspėjimų, te-
būnie prie įspėjimų; kas dalina, tedalinie neklas-

---

33 Gilybe: begale.

tingai; kas yra vyresnysis, tebūnie uolus; kas daro
gailestingumo darbus, tedarai su džiaugsmu.

Tikra visų meilė kasdieniame gyvenime

[9] Meilė tebūnie be veidmainystės. Nekęskite 21
pikto, laikykitės to, kas gera. [10] Mylėkite vienas IV
kitą brolių meile. Pagerbimu vienas kitą pralen-
kite. [11] Uolumu nebūkite tinginiai; būkite karšti
dvasia; tarnaukite Viešpačiui. [12] Džiaugkitės vil-
tyje; būkite kantrūs suspaudime, ištvermingi mal-
doje. [13] Dalyvaukite šventųjų reikaluose, rūpinkitės
svetingumu. [14] Laiminkite tuos, kurie jus perse-
kioja, laiminkite ir nekeikite. [15] Džiaugkitės su
linksmaisiais, verkite su verkiančiais. [16] Turėkite
kitas kitam vienokių jausmų; nejieškokite augštų
dalykų, bet nusileiskite prie to, kas žema. Nelaiky-
kite patys savęs išmintingais. [17] Niekam piktumu
už piktą neatsimokėkite; rūpinkitės tuo,
kas gera, ne tik Dievo akivaizdoje,
bet ir visų žmonių. [18] Jei gali būti, kiek nuo
jūsų pareina, būkite taikoje su visais žmonėmis.
[19] Nekeršykite patys, mylimiausieji! bet duokite
vietos rūstybei; nes yra parašyta: Mano kerš-
tas; aš atsilyginsiu, sako Viešpats.
[20] Taigi, jei tavo neprietelis alksta, pa-
penėk jį; jei jis trokšta, duok jam at-
sigerti. Nes tai darydamas, tu krausi
žarijas ant jo galvos. [21] Nesiduok nugalėti
savęs piktumui, bet nugalėk piktą gerumu.

Apie klusnumą vyresnybėms viešame gyvenime

13. [1] Kiekvienas tepasiduodie augštesniosioms 22
vyresnybėms; nes nėra valdžios, kaip tik iš Dievo; IV

12. [19] Parašyta: 5 Moz 32, 35.

kurios gi yra, jos Dievo įstatytos. 2 Taigi, kas
priešinasi valdžiai, tas priešinasi Dievo sutvarky-
mui. Kurie priešinasi, patys sau pelnosi pasmer-
kimą. 3 Nes vyriausybės nėra bijotinos geriems
darbams, bet piktiems. Nori nebijoti vyresnybės?
Daryk gera ir turėsi jos pagyrimą; 4 nes ji Dievo
tarnaitė tavo labui. Bet jei tu darai pikta, bijok;
nes ji ne veltui nešioja kalaviją. Ji juk Dievo
tarnaitė, keršytoja rūstybei parodyti tam, kas daro
pikta. 5 Taigi, yra jums reikalo pasiduoti ne tik
dėl rūstybės, bet ir dėl sąžinės. 6 Todėl ir mokes-
čius mokate. Nes jos yra Dievo tarnai; jos tuo ir
tarnauja. 7 Taigi, atiduokite visiems, ką esate kalti:
kam mokestį — mokestį, kam muitą — muitą,
kam baimę — baimę, kam pagarbą — pagarbą.

Meilė visuomet laikytina

8 Niekam nieko kita nebūkite skolingi, kaip tik
kad vienas kitą mylėtumėte; nes kas artimą myli,
tas įvykdo įstatymą. 9 Nes įsakymai: Nesvet-
moteriauk, neužmušk, nevogk, neliu-
dyk melagingai, negeisk ir kiekvienas
kitas įsakymas yra apimtas šiuo pasakymu:
Mylėk savo artimą, kaip pats save.
10 Meilė nedaro nieko pikta artimui. Taigi, įsta-
tymo įvykdymas yra meilė. 11 Tai darykite, supras-
dami laiką, kad jau mums metas keltis iš miego;
nes dabar mūsų išganymas arčiau, kaip kada įtikė-
jome. 12 Naktis praėjo, o diena priartėjo. Todėl
meskime šalin tamsybės darbus ir apsivilkime
šviesos šarvais! 13 Kaip dieną, elgkimės padoriai,
nepasiduodami apsirijimams ir girtuokliavimams,
paleistuvavimui ir begėdystei, barniui ir pavydui,
14 bet apsivilkite Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir
nesirūpinkite kūnu geiduliams patenkinti.

Silpnesnieji tikėjimu turi būti priimami ir šelpiami

14. 1 Silpnąjį tikėjimu priimkite, nesiginčydami 23
dėl nuomonių. 2 Nes vienas tiki jam esą valia visa IV
valgyti, o silpnasis tevalgai daržoves. 3 Kursai
valgo, tegul neniekina nevalgančiojo, ir, kursai
nevalgo, teneteisia valgančiojo; nes Dievas jį
priėmė. 4 Kas tu esi, kad teisi svetimą tarną? Jis
stovi ar krinta savo Viešpačiui; bet jis stovės, nes
Dievas gali palaikyti jį stačią. 5 Vienas daro skir-
tumą tarp vienos dienos ir kitos, o kitas laiko
visas dienas lygiomis; tegul kiekvienas esti pilnai
įsitikinęs savo nuomonės tikrumu. 6 Kas daro skir-
tumą tarp dienų, jis tai daro Viešpačiui; kas valgo,
valgo Viešpačiui, nes jis sako dėkui Dievui; kas
nevalgo, nevalgo Viešpačiui, ir jis dėkoja Dievui.
7 Nes nė vienas iš mūsų negyvena sau ir nė vienas
sau nemiršta. 8 Nes ar gyvi esame, gyvi esame
Viešpačiui, ar mirštame, Viešpačiui mirštame.
Taigi, ar esame gyvi, ar mirštame, mes esame
Viešpaties. 9 Juk tam Kristus numirė ir prisikėlė,
kad viešpatautų mirusiesiems ir gyviesiems.
10 Taigi, kam tu teisi savo brolį? arba tu, kam
niekini savo brolį? Juk mes visi stosime prieš
Kristaus teismo krasę. 11 Nes yra parašyta: *Kaip
aš esu gyvas, sako Viešpats, man pri-
klaups kiekvienas kelias, ir kiek-
vienas liežuvis garbins Dievą?* 12 Taigi,
kiekvienas mūsų duos Dievui už save apyskaitą.

13 Todėl nebeteiskite daugiau vienas kito, ver- 24
čiau rūpinkitės tuo, kad neduotumėte savo broliui IV

---

14. 1 *Silpnąjį*: kurs priėmęs Kristaus tikėjimą tebesilaiko Mozės įstatymo reikalavimų. — 5 *Skirtumą*. Kalbama apie žydų šventes, kurios krikščionims nebebuvo privalomos. — 10 *Brolį*: artimą. — 11 *Parašyta*: Iz 45, 23.

progos užsigauti ar pasipiktinti. [14] Aš žinau ir esu
įsitikinęs Viešpatyje Jėzuje, kad nėra nieko su-
tepta savyje; tiktai kurs ką nors laiko su-
teptu, tam tai yra sutepta. [15] Taigi, jei dėl valgio
tavo brolis nuliūsta, tu nebesielgi, kaip reikalauja
meilė. Nestumk į prapultį savo valgiu to, už kurį
Kristus numirė! [16] Taigi, tegul tam, kas mums
gera, nebūnie piktžodžiaujama! [17] Nes Dievo kara-
lystė ne valgis ir ne gėrimas, bet teisybė, ramybė
ir džiaugsmas šventojoje Dvasioje. [18] Nes kas tuo
tarnauja Kristui, įtinka Dievui ir žmonių giriamas.
[19] Taigi, ieškokime to, kas padaugina ramybę, ir
laikykime vienas kitam, kas praverčia pagerini-
mui. [20] Negriauk dėl valgio Dievo darbo! Visi daly-
kai, tiesa, nesutepti; bet iš to darosi negerumas
žmogui, kurs valgo pasipiktindamas. [21] Gera yra
nevalgyti mėsos, negerti vyno ir nedaryti nieko
kita, kuo tavo brolis pasižeidžia, ar piktinasi, ar
silpnėja. [22] Tu esi įsitikinęs? tai būk sau Dievo
akivaizdoje: Palaimintas tas, kurs nesmerkia pats
savęs dėl to, ką jis laiko teisingu! [23] Kas daro
skirtumą, valgydamas, tas pasmerktas, nes elgiasi
ne pagal įsitikinimą. Visa gi, kas nesutinka su
įsitikinimu, yra nuodėmė.

25 **15.** [1] Mes, stipresnieji, turime pakęsti silpnųjų
IV silpnybes ir ne sau įtikti. [2] Kiekvienas jūsų teį-
tinka savo artimui jo labui, pagerinimui. [3] Nes ir
Kristus ne sau įtiko, bet kaip yra parašyta: Nie-
kinimai niekinančiųjų tave krito
ant manęs. [4] Nes visa, kas tik yra parašyta,
parašyta mums pamokyti, kad mes kantrumu ir
Rašto paguoda turėtumėm vilties. [5] O kantrybės ir

---

20. Nesutepti. Žydai darė skirtumą tarp valgių, kurių vienus laikė suteptais, kitus nesuteptais. Juos sekė ir kai kurie krikščonys.

15. 3 Parašyta: Ps 68, 10.

paguodos Dievas teduodie jums turėti vienokius
jausmus kitas kitam, sekant Jėzumi Kristumi,
6 kad vienširdžiai viena burna garbintumėte Dievą,
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvą. 7 Todėl pri-
imkite vieni kitus, kaip ir Kristus jus priėmė
Dievo garbei. 8 Nes aš sakau, jog Jėzus Kristus
pasidarė apipjaustymo tarnas dėl Dievo tiesos, kad
būtų patvirtinti pažadai tėvams 9 ir kad pagonys
garbintų Dievą dėl gailestingumo, kaip parašyta:
Todėl aš išpažinsiu tave, Viešpatie,
tarp pagonių ir giedosiu tavo vardui.
10 Vėl Raštas sako: Linksminkitės, pa-
gonys, drauge su jo tauta! 11 Ir vėl: Gir-
kite, visi pagonys, Viešpatį ir gar-
binkite jį, visos tautos! 12 Vėl Izaijas sako:
Ateis Jėsės šaknis, tas, kurs kelsis
viešpatauti pagonims; jame pagonys
turės vilties. 13 Vilties Dievas tepripildai jus
visokio džiaugsmo ir ramybės tikėjime, kad šven-
tosios Dvasios galybe jūs gausiai turėtumėte vilties.

Apie santykius tarp Povilo ir Romos bažnyčios (eklezijos)

14 Aš pats, mano broliai, esu įsitikinęs apie jus,
kad ir jūs esate pilni meilės, pripildyti visokio
žinojimo, taip kad galite vienas kitą perspėti.
15 Tačiau aš parašiau jums, broliai, dalimi drąsiau,
kad jums priminčiau dėl man Dievo duotosios ma-
lonės. 16 Aš turiu būti Jėzaus Kristaus tarnas,
šventai besidarbuojąs Dievo Evangelijai, kad pa-
gonių atnaša būtų meili ir šventosios Dvasios pa-

8 Apipjaustymo tarnas: žydas. — 9 Parašyta: Ps 18, 50. — 10 Raštas: 5 Moz 32, 43. — 11 Ir vėl: Ps 116, 1. — 12 Sako: 11, 10.

15 Malonės. Ta malonė buvo pavedimas šv. Povilui apaštalo pareigų pagonių tarpe.

šventinta. 17 Taigi, aš galiu girtis Kristuje Jėzuje
tuo, kas liečia Dievą. 18 Nes aš nedrįsčiau sakyti
nieko tokio, ko pagonims atvesti į klusnumą Kris-
tus nėra per mane padaręs žodžiu ir darbais,
19 ženklų ir stebuklų galia, šventosios Dvasios galia;
taip kad nuo Jeruzalės ir aplinkui iki Ilirijai visur
skelbiau Kristaus Evangeliją. 20 To gi aš laikiaus,
kad skelbiau tą Evangeliją ne ten, kur Kristaus
vardas buvo žinomas, kad nestatyčiau ant svetimo
pamato, bet kaip parašyta: 21 *Tie, kuriems*
nebuvo apie jį skelbta, matys jį, ir
kurie negirdėjo patirs.

26 22 Todėl aš ir buvau labai sutrukdytas ateiti pas
IV jus, ir iki dabar esu sulaikomas. 23 Bet dabar,
nebeturėdamas daugiau vietos šiuose kraštuose, o
turėdamas jau nuo daugelio metų noro ateiti pas
jus, 24 turiu vilties, pradėjęs kelionę į Ispaniją,
praeidamas išvysti jus ir būti jūsų į ten palydėtas,
kaip pirma būsiu šiek tiek jumis pasidžiaugęs.
25 Taigi, dabar aš keliausiu į Jeruzalę šventiesiems
tarnauti. 26 Nes Makedonija ir Akaja yra nutarusios
sudėti mezliavų beturčiams Jeruzalės šventųjų
tarpe. 27 Taip jie nutarė; jie juk anų skolininkai.
Nes jei pagonys pasidarė jų dvasinių gėrybių daly-
viai, tai turi jiems tarnauti kūno dalykais. 28 Taigi,
tai pabaigęs ir atidavęs jiems tą naudą, keliausiu
pro jus į Ispaniją. 29 Aš žinau, kad, ateidamas pas
jus, ateisiu su Kristaus Evangelijos palaiminimo
pilnybe.

30 Taigi, aš maldauju jus broliai, per mūsų Vieš-
pati Jėzų Kristų ir per šventosios Dvasios meilę
padėti man jūsų maldomis už mane pas Dievą,
31 kad aš būčiau išlaisvintas nuo netikinčiųjų Ju-
diejoje ir kad mano patarnavimo atnaša patiktų

---

20 **Parašyta: Iz 52, 15.**

šventiesiems Jeruzalėje, [32] kad aš Dievo valia atei-
čiau su džiaugsmu pas jus ir su jumis atsigaivin-
čiau. [33] O ramybės Dievas tebūnie su jumis visais.
Amen.

Sveikinimai

16. [1] Aš pavedu jums mūsų seserį Febę, kuri yra 27
Kenkrų bažnyčios (eklezijos) tarnavime, [2] kad ją IV
priimtumėte Viešpatyje, kaip pridera šventiesiems,
ir jai padėtumėte, kokiame tik reikale jūsų priva-
lytų, nes ir ji yra taip pat padėjus daugeliui ir
man pačiam.
[3] Pasveikinkite Priską ir Akvilą, mano padėjėju
du Jėzuje Kristuje, [4] juodu davė savo kaklus už
mano gyvybę; jiems sakau dėkui ne tik aš, bet ir
visos pagonių bažnyčios (eklezijos). [5] Taip pat pa-
sveikinkite susirinkimą jųdviejų namuose. Pasvei-
kinkite mano mylimąjį Epenetą, kurs yra Azijos
pirmonė Kristuje. [6] Pasveikinkite Mariją, kuri
daug darbavosi jums. [7] Pasveikinkite mano gentis
ir drauge kalėjusius Androniką ir Juniją, ku-
riuodu yra garbingu pas apaštalus. Juodu jau pirm
manęs buvo Kristuje. [8] Pasveikinkite mylimiausią
man Kristuje Amplijatą. [9] Pasveikinkite mano
padėjėją Kristuje Jėzuje Urboną ir mano myli-
mąjį Stakį. [10] Pasveikinkite išmėgintąjį Kristuje
Apelį. [11] Pasveikinkite tuos, kurie yra iš Aristobolo
namų. Pasveikinkite mano gentį Erodijoną. Pasvei-
kinkite tuos iš Narciso namų, kurie yra Viešpa-
tyje. [12] Pasveikinkite Trifeną ir Trifozą, kuriedvi
darbuojasi Viešpatyje. Pasveikinkite brangiausiąją
Persidę, kuri daug darbavosi Viešpatyje. [13] Pasvei-
kinkite išrinktąjį Viešpatyje Rufą, taip pat jo ir

---

16. 1 F e b ę. Per ją šv. Povilas siuntė šitą laišką Romė-
nams.
3 P r i s k ą . . . Žr. Apd 18 ir 19 persk.; 1 Kor 16, 19.

mano motiną. [14] Pasveikinkite Asinkritą, Flegontą,
Ermą, Patrobą, Ermį ir su jais esančius brolius.
[15] Pasveikinkite Filologą ir Juliją, Nerėjį ir jo
seserį Olimpijadą ir visus su jais esančius šven-
tuosius. [16] Pasveikinkite vieni kitus šventu pabu-
čiavimu. Sveikina jus visos Kristaus bažnyčios
(eklezijos).
28 [17] Meldžiu jus, broliai, būkite atsargūs su kelian-
IV čiais nesutikimus ir papiktinimus priešingai tam
mokslui, kurio jūs išmokote; šalinkitės nuo jų.
[18] Nes tokie netarnauja mūsų Viešpačiui Kristui,
bet savo pilvui; jie saldžiais žodžiais ir prisige-
rinimais suvedžioja nekaltųjų širdis. [19] Žinia apie
jūsų klusnumą pasklido visose vietose. Taigi, aš
džiaugiuos jumis, bet noriu, kad jūs būtumėte iš-
mintingi gerumu ir nesutepti piktumu. [20] Ramybės
Dievas tesutrinie greitai šetoną po jūsų kojomis.
Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė teesie su
jumis!
[21] Sveikina jus mano padėjėjas Timotiejus ir
mano gentys Lucijus, Jazonas ir Sosipateris.
[22] Sveikinu jus Viešpatyje aš, Tercijus, kurs rašiau
šitą laišką. [23] Sveikina jus Gajus, pas kurį viešiu
aš ir visas susirinkimas. Sveikina jus miesto iždi-
ninkas Erastas ir brolis Kvartas. [24] Mūsų Vieš-
paties Jėzaus Kristaus malonė teesie su jumis
visais. Amen.

Iškilmingas Dievo pagarbinimas

[25] Dievas yra galingas sustiprinti jus mano Evan-
gelijoje ir Jėzaus Kristaus skelbime, apreikšdamas
nuo amžinųjų laikų nutylėtąją paslaptį. [26] Ji dabar

---

19 K l u s n u m ą : tikėjime į Jėzų Kristų.
22 K u r s r a š i a u. Tercijus rašė, ką šv. Povilas jam sakė žodžiais.

apreikšta pranašų Raštais, taip kaip amžinojo
Dievo įsakyta, kad būtų klausoma tikėjimo. Ji
visose tautose jau pažinta. 27 Tam vienam išmin-
tingajam Dievui tebūnie per Jėzų Kristų išaukš-
tinimas ir garbė amžių amžiais. Amen.

PIRMASIS ŠV. POVILO APAŠTALO LAIŠKAS KORINTIEČIAMS

Sveikinimas Korinto bažnyčiai (eklezijai) ir dėkojimas Dievui

29 1. [1] Povilas, Dievo valia pašauktasis Jėzaus
IV Kristaus Apaštalas, ir brolis Sostenas. [2] Dievo
bažnyčiai (eklezijai) Korinte, pašvęstiesiems Jėzuje
Kristuje, pašauktiesiems šventiesiems drauge su
visais, kurie šaukiasi į mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus vardą kiekvienoje jų ir mūsų vietoje.
[3] Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo,
ir nuo Viešpaties Jėzaus Kristaus!

[4] Aš visados dėkoju mano Dievui dėl jūsų už
Dievo malonę, kuri jums suteikta Jėzuje Kristuje,
[5] kad jame jūs pasidarėte turtingi visa kuo, visu
mokslu ir visu žinojimu, [6] nes liudijimas apie
Kristų sustiprėjo jumyse, [7] taip kad jums ne-
trūksta jokios malonės, ir jūs laukiate apsireiš-
kimo mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, [8] kurs
ir sutvirtins jus iki galui, taip kad jūs būsite be
kaltės mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimo
dieną. [9] Dievas yra ištikimas; jūs esate jo pašaukti
į jo Sūnaus, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus,
draugystę.

---

1. 1 Povilas... Plg. Rom 1, 1.
6 Liudijimas: apaštalų skelbtasis mokslas apie Kristų. — 7 Apsireiškimo: paskutinio teismo dienos.

Korinto krikščionys peikiami dėl jų nesutikimų

10 Aš maldauju jus, broliai, mūsų Viešpaties Jė-
zaus Kristaus vardu, kad jūs visi vienaip kalbė-
tumėte ir kad nebūtų jumyse pasidalinimų, kad
verčiau būtumėte tobuli tais pačiais jausmais ir
ta pačia nuomone. 11 Nes apie jus, mano broliai,
man pranešta Kloės namiškių, kad jūsų tarpe esą
ginčų. 12 Aš kalbu apie tai, kad kiekvienas jūsų
sako: Aš esu Povilo, aš Apolio, aš Kefo, aš Kristaus.
13 Argi Kristus yra padalintas? Ar Povilas buvo
už jus prikaltas ant kryžiaus? arba ar Povilo
vardu esate pakrikštyti? 14 Aš dėkoju Dievui, kad
nė vieno jūsų nekrikštijau, tik Krispą ir Gajų,
15 kad kas nesakytų, jog mano vardu esate pa-
krikštyti. 16 Aš pakrikštijau dar ir Stepono namus;
daugiau nebežinau, ar ką kitą esu pakrikštijęs.
17 Nes Kristus siuntė mane ne krikštyti, bet 30
Evangelijos skelbti, tačiau ne žodžių išmintingu- IV
mu, kad Kristaus kryžius nenustotų savo galios.
18 Nes žodis apie kryžių tiems, kurie žūna, tiesa,
yra paikybė; bet tiems, kurie išganomi, tai yra,
mums, jis yra Dievo galybė. 19 Nes parašyta: *Aš
sunaikinsiu išmintingųjų išmintį ir
niekais paversiu gudriųjų gudrybę.*
20 Kur yra išmintingasis? kur Rašto žinovas?
kur šio pasaulio tyrinėtojas? Ar Dievas nepavertė
šio pasaulio išminties paikybe? 21 Nes pasauliui
savo išmintimi nepažinus Dievo jojo išmintyje,
Dievui patiko išganyti skelbimo paikybe tuos, kurie

---

12 *Apolio.* Apolis buvo iškalbingas Evangelijos skel-
bėjas. Kefas žydiškas šv. Petro Kristaus jam duotas
vardas.

17 *Ne žodžių išmintingumu:* ne iškalbingumu.
— 19 *Parašyta:* Iz 29, 14.

21 *Dievo jojo išmintyje:* kurią buvo galima
pažinti iš Dievo apreiškimo, bet ir iš sutvėrimo (Rom 1,
19. 22). — *Skelbimo:* Evangelijos apsakojimo.

tiki. [22] Nes ir žydai reikalauja stebuklų, ir graikai
ješko išminties; [23] bet mes skelbiame Kristų, pri-
kaltąjį ant kryžiaus, kurs žydams, tiesa, yra pa-
piktinimas, o pagonims paikybė, [24] bet pašauktie-
siems, kaip žydams, taip ir graikams, Kristų,
Dievo galybę ir Dievo išmintį. [25] Nes iš Dievo
einanti paikybė yra išmintingesnė už žmones ir iš
Dievo einanti silpnybė stipresnė už žmones.

[26] Įsižiūrėkite, broliai, į savo pašaukimą, kad
nedaug yra išmintingų kūnu, nedaug galingų, ne-
daug augštos kilties; [27] bet Dievas išrinko, kas pa-
sauliui paika, kad sugėdintų išmintinguosius; kas
pasauliui silpna išrinko Dievas, kad sugėdintų, kas
stipru. [28] Dievas išrinko, kas pasauliui negarbinga,
niekintina ir tai, kas yra niekai, kad nieku pa-
verstų tai, kas yra šis tas; [29] kad nė vienas kūnas
nesigirtų jo akivaizdoje. [30] Per jį jūs esate Kristuje
Jėzuje, kursai mums pasidarė Dievo išmintis, tei-
sumas, pašventinimas ir atpirkimas, [31] kad, kaip
parašyta, kas giriasi, girtųsi Viešpačiu.

1 2. [1] Ir aš, kaip buvau pas jus, broliai, nuvykęs,
Ge- neėjau su augšta kalba ar su išmintimi jums
gu-
žės Kristaus liudijimo skelbti. [2] Nes nesitariau jūsų
tarpe žinąs ką kitą, kaip tik Jėzų Kristų ir tą pri-
kaltą ant kryžiaus. [3] Aš buvau pas jus su silpnybe,
su baime ir dideliu drebėjimu. [4] Taip pat mano
kalba ir mano skelbimas nesusidėjo iš įtikinančių
žmonių išminties žodžių, bet iš dvasios ir galybės
parodymo, [5] kad jūsų tikėjimas nesiremtų žmonių
išmintimi, bet Dievo galybe.

[6] Mes, tiesa, skelbiame išmintį tarp tobulųjų,
tačiau ne šio pasaulio išmintį, nei šio pasaulio
kunigaikščių, kurie sunaikinami. [7] Mes skelbiame
pilną paslapčių Dievo išmintį, kuri buvo paslėpta,

---

31 Parašyta: Jer 9, 23. 24.

kurią Dievas yra paskyręs pirm amžių mūsų gar-
bei. 8 Jos nepažino nė vienas šio pasaulio kuni-
gaikštis; nes jei jie būtų pažinę, niekados nebūtų
garbės Viešpaties prikalę ant kryžiaus. 9 Bet buvo
taip, kaip parašyta: Ko akis neregėjo, nei
ausis negirdėjo, nei į žmogaus širdį
neįėjo, Dievas prirengė tiems, kurie
jį myli. 10 Mums gi tai Dievas apreiškė per savo
Dvasią. Nes Dvasia visa tyrinėja, net Dievo gily-
bes. 11 Nes kursai iš žmonių žino, kas yra žmoguje,
jei ne jame pačiame esanti žmogaus dvasia? Taip
pat ir kas yra Dievo, nė vienas nežino, tik Dievo
Dvasia. 12 Taigi, mes gavome ne šio pasaulio dva-
sią, bet Dvasią, kuri yra iš Dievo, kad žinotumėm,
kas mums Dievo suteikta.

13 Tai mes ir kalbame ne mokytais žmonių iš-
minties žodžiais, bet kaip Dvasia moko, dvasinius
dalykus dvasiniais paaiškindami. 14 Gyvūninis
žmogus savo prigimtimi nepriima to, kas yra
Dievo Dvasios; tai jam yra paikybė, ir jis negali
suprasti, nes tai reikia tyrinėti dvasiškai. 15 Bet
dvasios žmogus visa išmano, pats gi nė kieno nesu-
prantamas. 16 Nes kas pažino Viešpaties
mintį, kad jį pamokytų? Mes gi turime
Kristaus mintį.

3. 1 Ir aš, broliai, negalėjau jums kalbėti kaip 2
dvasiniams, bet kaip kūniniams. Kaip kūdikiams V
Kristuje, 2 aš daviau jums gerti pieno, ne valgį,
nes dar negalėjote priimti; bet dar ir dabar ne-
galite, nes dar tebeesate kūniniai. 3 Nes esant
jumyse pavydo ir ginčų, argi jūs neesate kūniniai
ir ar nesielgiate žmonių būdu? 4 Nes kai vienas

---

2. 9 Parašyta: Iz 64, 4; 65, 17. — 10 Mums: apaš-
talams. — 16 Nes kas... Žr. Iz 40, 13.

3. 3 Žmonių būdu: kūniškai, netaip kaip Dievas
reikalauja.

sako: Aš esu Povilo, o kitas: Aš Apolio, argi jūs
ne žmonės esate?

Tai kas gi yra Apolis? kas Povilas? 5 Yra tarnai
tojo, į kurį jūs įtikėjote ir kiekvienas, kaip jam
yra davęs Viešpats. 6 Aš sodinau, Apolis laistė, bet
Dievas davė augimą. 7 Taigi, ne tas, kurs sodina,
yra šis tas ir ne kurs laisto, bet kursai duoda
augimą, Dievas. 8 Sodintojas ir laistytojas yra toks
pat; bet kiekvienas gaus savąjį užmokestį, koks
buvo jo darbas. 9 Mes juk esame Dievo padėjėjai;
jūs esate Dievo dirva, Dievo statyba.
3 10 Man duotąja Dievo malone, kaip išmintingas
V statytojas, aš dėjau pamatą; kitas ant jo stato.
Kiekvienas težiūri, kaip jis stato. 11 Nes nė vienas
negali dėti kito pamato, kaip tik tą, kurs padėtas,
kurs yra Jėzus Kristus. 12 O ar kas stato ant to
pamato auksą, sidabrą, brangius akmenis, me-
džius, šieną, šiaudus, 13 tai kiekvieno darbas pa-
aiškės; Viešpaties diena tai išaiškins, nes ji pasi-
reikš ugnimi, ir, koks yra kiekvieno darbas, ugnis
ištirs. 14 Jei kieno darbas, kurį jis antstatė, išliks,
tas gaus užmokestį. 15 Jei kieno darbas sudegs, tas
turės nuostolio; bet pats bus išganytas, tačiau taip,
kaip ugnimi. 16 Ar nežinote, kad jūs esate Dievo
šventovė ir Dievo Dvasia gyvena jumyse? 17 Jei
kas subjaurina Dievo šventovę, tą Dievas sunai-
kins. Nes Dievo šventovė šventa. Tai esate jūs.

18 Tegul nė vienas savęs neapgaudinėja! Jei kas
jūsų tarpe regisi esąs išmintingas šiame pasaulyje,
tepasidaro paikas, kad būtų išmintingas; 19 nes šio
pasaulio išmintis yra paikybė pas Dievą. Nes pa-
rašyta: *Aš sugausiu išmintingus jų buk-
lume.* 20 Ir vėl: *Viešpats žino išmintin-
gųjų mintis, kad jos tuščios.* 21 Taigi,

---

19 *Parašyta*: Jobo 5, 14. — *Ir vėl*: Ps 93, 11.

tegul nė vienas nesigiria žmonėmis. [22] Nes visa yra
jūsų, ar Povilas, ar Apolis, ar Kefas, ar pasaulis,
ar gyvenimas ar mirtis, ar dabartiniai dalykai, ar
būsimieji. Taip visa yra jūsų, [23] jūs gi Kristaus,
o Kristus Dievo.
4. [1] Tegul žmonės žiūri į mus, kaip į Kristaus 4
tarnus ir Dievo paslapčių teikėjus. [2] Todėl ir reika- V
laujama iš teikėjų, kad kiekvienas būtų rastas
ištikimas. [3] Tai man mažiausias dalykas, kad aš
jūsų ar žmonių teismo dienos esu teisiamas; bet
nė aš pats savęs neteisiu. [4] Nors aš nieko nenusi-
jaučiu, tačiau ne dėl to esu nuteisintas. Mano
teisėjas yra Viešpats. [5] Taigi, neteiskite pirm laiko,
iki neateis Viešpats. Jis tai apšvies paslėptuosius
tamsybėse dalykus ir atidengs širdžių sumanymus.
Tuomet kiekvienam bus jo pagyrimas iš Dievo.
[6] Aš, broliai, tai pavaizdavau savo ir Apolio as-
menyje dėl jūsų, kad ant mudviejų išmoktumėte:
ne daugiau, kaip parašyta, kad nė vienas nesidi-
džiuotų vienu prieš kitą.
[7] Nes kas gi tave išskiria? Ką turi, ko neesi
gavęs? o jei gavai, ko giries, lyg kad nebūtumei
gavęs! [8] Jūs jau esate sotūs, jau pralobote, be mūsų
viešpataujate. Kad gi ir viešpatautumėte, kad ir
mes viešpatautumėm su jumis! [9] Nes man rodosi,
kad Dievas pastatė mus, apaštalus, kaip pasku-
čiausius, kaip mirčiai paskirtus. Iš mūsų juk pasi-
darė stebalas pasauliui, angelams ir žmonėms.
[10] Mes esame paiki dėl Kristaus, o jūs išmintingi
Kristuje; mes silpni, jūs stiprūs, jūs garbingi, mes

---

4. [3] Ar žmonių teismo dienos...: bet kurio žmonių teismo esu giriamas.

[6] Aš, broliai...: ką pasakiau augščiau, minėdamas savo ir Apolio vardą, tai tinka visiems mokytojams. Ant mudviejų mokykitės nuolankumo: nesididžiuokite vienu kuriuo nors mokytoju, žemindami kitą.

[7] Nes...: kas pripažino ir paskelbė, kad tu geresnis už kitus?

negarbingi. [11] Iki šiai valandai mes alkstame ir
trokštame, esame pliki, kumsčiais mušami, netu-
rime tikros vietos [12] ir vargstame, dirbdami savo
rankomis. Mes esame keikiami ir laiminame,
esame persekiojami ir kenčiame; [13] mums piktžo-
džiauja, ir mes meldžiamės; pasidarėme lyg šio
pasaulio sąšlavos, visų nuograndos iki šiolei.
5 [14] Ne kad jus sugėdinčiau, aš tai rašau, bet įspėju
V jus, kaip mano mylimiausius vaikus. [15] Nes nors jūs
turėtumėte dešimtį tūkstančių mokytojų Kristuje,
tačiau nedaug jūs turite tėvų; juk Evangelija aš
jus pagimdžiau Jėzuje Kristuje. [16] Taigi, aš mel-
džiu jus, būkite mano sekėjai, kaip ir aš Kristaus!
[17] Todėl aš nusiunčiau pas jus Timotiejų, kurs yra
mano mylimiausias ir ištikimas sūnus Viešpatyje;
jis primins jums mano kelius Kristuje Jėzuje,
kaip aš mokau visur kiekvienoje bažnyčioje (ekle-
zijoje). [18] Lyg kad aš neturėčiau pas jus ateiti, taip
kai kurie yra pasipūtę. [19] Aš ateisiu pas jus veikiai,
jei Viešpats panorės, ir pažinsiu ne pasipūtusiųjų
žodžius, bet galią. [20] Nes Dievo karalystė susideda
ne žodžiais, bet galia. [21] Ko jūs norite? Kad aš
ateičiau pas jus su rykšte, ar su meile ir romumo
dvasia?

Apie nusidėjėlių draugystės vengimą

6 5. [1] Visur tenka girdėti apie paleistuvystę jūsų
V tarpe ir tai tokią paleistuvystę, kokios nėra ir
tarp pagonių, taip kad vienas gyvena su savo tėvo
žmona. [2] Ir jūs esate pasipūtę ir nė mąž nenuliū-
dote, kad tas, kurs tą dalyką padarė, būtų pašalin-
tas iš jūsų tarpo. [3] Aš, tiesa, nebūdamas pas jus
kūnu, bet būdamas dvasia, jau nuteisiau taip pa-

---

17 K e l i u s : mokslą.
5. 1 T ė v o ž m o n a : savo pamote.

dariusį, lyg kad čia pat būčiau: [4] Mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus vardu, susirinkus jums ir mano
dvasiai su mūsų Viešpaties Jėzaus galia, [5] paduoti
tokį šetonui, kad kūnas žūtų, kad dvasia būtų
išgelbėta mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus dieną.
[6] Negeras jūsų pasigyrimas! Ar jūs nežinote, kad
truputis raugo suraugina visą tešlą? [7] Apsivalykite
nuo senojo raugo, kad būtumėte naujas įmaišymas,
taip kaip jūs ir esate nerauginti. Juk mūsų velykinis
avinėlis, Kristus, jau paaukotas. [8] Taigi, švęskime
šventes ne senu raugu, nė piktenybės ir nedorybės
raugu, bet nerauginta tikrybės ir tiesos duona.
[9] Aš rašiau jums laiške: Nesusidėkite su paleistu-
viais. [10] Bet aš visai nemaniau apie šio pasaulio
paleistuvius, ar godžius, ar plėšikus, ar stabų gar-
bintojus; nes kitaip jūs būtumėte turėję išeiti iš
šio pasaulio. [11] Dabar gi parašiau jums nesusidėti,
jei tas, kurs yra vadinamas brolis, tačiau yra pa-
leistuvis, ar godus, ar stabų garbintojas, ar keiks-
mininkas, ar girtuoklis, ar plėšikas; su tokiuo nė
nevalgykite. [12] Nes kam aš teisčiau tuos, kurie yra
lauke? Argi ne tuos jūs teisiate, kurie yra viduje?
[13] Tuos, kurie yra lauke, teis Dievas. *Jūs paša-
linkite pikta iš savo pačių tarpo!*

Apie bylas pas pagonių teisėjus

6. [1] Kam drįsta kas nors iš jūsų, turėdamas bylą 7
su kitu, teistis pas neteisiuosius, o ne pas šven- V
tuosius? [2] Ar jūs nežinote, kad šventieji teis šį pa-

5 *Paduoti...*: atskirti nuo Bažnyčios (Eklezijos).
6 *Raugo truputis*: vienas nusidėjėlis. — 8 *Taigi...* Žydai, paaukoję velikinį avinėlį, švęsdavo Velykas ir per visas tas šventes valgydavo tiktai neraugintą duoną.
9 *Laiške*: kurio dabar nebėra. — *Su paleistuviais*: jei tokių atsirastų krikščionių tarpe. — 12 *Yra lauke*: pagonys. — *Yra viduje*: krikščionys.
6. 1 *Pas neteisiuosius*: pas pagonių teisėjus.

saulį? O jei jūsų bus teisiamas pasaulis, tai argi
jūs neesate verti daryti teismą dėl mažiausių
dalykų? 3 Ar jūs nežinote kad mes teisime ange-
lus? juo gi labiau žemiškus dalykus? 4 Taigi, jei
turite bylų dėl žemiškų dalykų, paskirkite teisti
tuos, kurie bažnyčioje (eklezijoje) yra niekintini.
5 Aš tai sakau jums sugėdinti. Taip, argi nėra jūsų
tarpe nė vieno išmintingo, kurs galėtų daryti
teismą savo broliams? 6 Bet brolis su broliu by-
linėjasi ir tai pas netikinčiuosius?
8 7 Jau ir tai yra tikra klaida jūsų tarpe, kad
V vienas su kitu bylinėjatės. Kodėl verčiau nenu-
kenčiate skriaudos? kodėl verčiau nesiduodate
daryti sau neteisybės?
8 Bet jūs patys skriaudžiate ir darote neteisybę
ir tai broliams? 9 Ar jūs nežinote, kad neteisin-
gieji nepaveldės dangaus karalystės? Neklyskite!
nei paleistuviai, nei stabų garbintojai, nei svet-
moteriai, 10 nei begėdžiai, nei vaikų darkytojai, nei
vagys, nei godūs, nei girtuokliai, nei piktžodžiau-
tojai, nei plėšikai nepaveldės dangaus karalystės.
11 Kai kurie jūsų ir tokie buvote; bet jūs esate
apiplauti, esate pašventinti esate nuteisinti mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu ir mūsų Dievo
Dvasia.

Apie paleistuvystės saugojimąsi

12 Visa man leista, bet ne visa dera. Visa man
leista, bet aš nesiduosiu jokiam dalykui savęs pa-
vergti. 13 Valgis pilvui ir pilvas valgiams. Bet Die-
vas ir juos ir aną nieku pavers. Kūnas gi ne pa-
leistuvystei, o Viešpačiui, ir Viešpats kūnui.
14 Dievas prikėlė ne tik Viešpatį, jis prikels ir mus
savo galia.

---

5 B r o l i a m s : krikščionims.
12 L e i s t a : kas Kristaus įstatymo stačiai neuždrausta.

15 Ar jūs nežinote, kad jūsų kūnai yra Kristaus
sąnariai? Tai argi aš, ėmęs Kristaus sąnarius, pa-
darysiu iš jų kekšės sąnarius? Anaiptol! 16 Ar jūs
nežinote, kad kas laikosi su kekše, darosi vienas
su ja kūnas? Nes (sako) du bus vienas kūnas. 17 O
kas laikosi Viešpaties, tas yra viena su juo dvasia.
18 Vengkite paleistuvystės! Kiekviena kita nuo-
dėmė, kurią žmogus daro, yra ne kūne; kas gi
paleistuvauja, nusideda savo kūnui. 19 Ar jūs neži-
note, kad jūsų sąnariai yra šventovė jumyse esan-
čios šventosios Dvasios kurią turite iš Dievo, ir
nebeesate savo pačių? 20 Nes jūs esate nupirkti didele
kaina. Garbinkite ir nešiokite Dievą savo kūne!

Apie moterystę ir mergystę

7. 1 Apie tai, ką man rašėte, aš sakau: Žmogui 9
gera neliesti moteriškės; 2 bet paleistuvystei iš- V
vengti tegul kiekvienas turi savo moterį ir kiek-
viena tegul turi savo vyrą. 3 Vyras teatiduodie
moteriai, ką kaltas, taip pat ir moteris vyrui.
4 Moteriškė neturi valios savo kūnui, bet vyras;
taip pat ir vyras neturi valios savo kūnui, bet
moteriškė. 5 Nesišalinkite vienas nuo kito, nebent
abiem sutinkant iki laikui, kad užsiimtumėte malda,
ir vėl susieikite, kad šetonas jūsų negundytų jūsų
nesusilaikymu. 6 Bet aš tai sakau valią duodamas,
ne įsakydamas. 7 Nes aš noriu, kad jūs visi būtu-
mėte, kaip aš pats; tačiau kiekvienas turi sau tikrą
dovaną iš Dievo; vienas tokią, kitas kitokią. 8 Ne-
vedusiems ir našlėms aš sakau: Gera jiems, jei jie
taip pasilieka, kaip ir aš. 9 Bet jei negali susi-
laikyti, teeina moterystėn; nes geriau yra išsiekėti,
kaip gašlumu degti.

---

16 Sako: 1 Moz 2, 23. 24. — 19 Sąnariai: kūnas.

10 [10] Tiems, kurie yra surišti moteryste, įsakau ne
V aš, bet Viešpats, kad moteris nesiskirtų nuo vyro;
[11] o jei atsiskirtų, kad pasiliktų netekėjusi ar susi-
taikintų su savo vyru. Taip pat vyras tenepalei-
džia savo žmonos. [12] Kitiems ne Viešpats, aš sakau
Jei kurs brolis turi netikinčią žmoną ir ji sutinka
gyventi su juo, tenepaleidžia jos. [13] Taip pat jei
kuri tikinti moteriškė turi netikintį vyrą ir tas
sutinka gyventi su ja, tegul ji nepaleidžia vyro.
[14] Nes netikintis vyras yra pašventintas tikinčios
moteriškės ir netikinti moteriškė yra pašventinta
tikinčio vyro. Kitaip jūsų vaikai būtų sutepti, o
dabar jie šventi. [15] Bet jei netikintis skiriasi, tegul
skiriasi; nes brolis ar sesuo nėra tokiais atvejais
surišti; Dievas pašaukė mus ramybei. [16] Nes iš kur
tu, moteriške, žinai, ar išganysi vyrą arba iš kur
žinai, vyre, ar išganysi moteriškę?

[17] Tegul kiekvienas taip elgiasi, kaip jam Vieš-
pats paskyrė ir kaip kiekvieną Dievas pašaukė.
Taip aš mokau visose bažnyčiose (eklezijose). [18] Yra
kas pašauktas apipjaustytas? teneapsimeta neapi-
pjaustytu. Yra kas pašauktas neapipjaustytas?
tenesiduoda apipjaustomi. [19] Apipjaustymas neturi
vertės, taip pat ir neapipjaustymas; tik Dievo
įsakymų laikymas. [20] Kiekvienas tepasilieka tokia-
me pašaukime, kokiame jis pašauktas. [21] Esi pa-
šauktas vergas? nesisielok; bet jei ir gali pasi-
daryti laisvas, daryk, kas naudingiau. [22] Nes Vieš-
patyje pašauktasis vergas yra Viešpaties laisvasis;

---

7. 10 Viešpats: Viešpaties įsakymu krikščionių moterystė nesutraukoma. — 12 Brolis: krikščionis. — Netikinčią: pagonę. — 14 Nes netikintis: Krikščionis turi rūpintis laimėti nekrikščionį Kristui. — 15 Nėra... Tai vienatinis atsitikimas, kada anksčiau padarytoji moterystė iširsta. Pagonis negali kliudyti krikščioniui išganymo dalykuose.

18 Apipjaustytas: žydas. — Neapipjaustytu: tikėjimą priėmusiu pagonimi.

taip pat ir laisvas pašauktas yra Kristaus tarnas.
23 Jūs esate brangiai nupirkti; nedarykite iš savęs
žmonių vergų. 24 Kiekvienas, kur jis pašauktas,
broliai, ten tepasilieka Dievo akivaizdoje.

25 Apie mergaites aš neturiu Viešpaties įsakymo, 11
tačiau duodu patarimą, kaip gavusis iš Viešpaties V
pasigailėjimą, kad būčiau ištikimas. 26 Taigi, kad
žmogui gera taip būti, aš laikau tai esant gera dėl
dabartinio reikalo. 27 Esi surištas su moterimi?
Nejieškok atsirišti. Esi laisvas nuo moters? nejieš-
kok moters. 28 Bet jei vedi moterį, nenusidedi; ir
jei mergaitė išteka, ji nenusideda. Tačiau tokie
turės kūno vargų; aš gi jūsų gailiuos.

29 Štai ką aš sakau, broliai: Laikas yra trumpas;
lieka ir tiems, kurie turi žmonas, būti taip, lyg kad
jų neturėtų; 30 kurie verkia, kaip kad neverktų;
kurie džiaugiasi, kaip kad nesidžiaugtų; kurie
perka, kaip kad nieko neturėtų; 31 kurie naudojasi
šiuo pasauliu, kaip kad nesinaudotų; nes šio pa-
saulio išvaizda praeina.

32 Aš gi noriu, kad jūs būtumėte be rūpesčio. 12
Kas nevedęs, tas rūpinasi Viešpaties dalykais, kaip V
įtiktų Dievui. 33 O kas vedęs, tas rūpinasi pasaulio
dalykais, kaip jis įtiktų žmonai, ir yra pasidalinęs.
34 Taip pat netekėjusi moteriškė ir mergaitė gal-
voja apie Viešpaties dalykus, kad būtų šventa
kūnu ir dvasia; ištekėjusi gi galvoja apie pasaulio
dalykus, kaip ji įtiktų vyrui. 35 Aš tai sakau jūsų
naudai, ne kad mesčiau ant jūsų kilpą, bet tam,

---

23 Nedarykite...: tarnaukite Viešpačiui, jo neišsižadėdami dėl žmonių. — 24 Tepasilieka...: taip tepasilieka, kad neatstotų nuo Viešpaties.

28 Tokie: kurie eina moterystėn. — Gailiuos: norėčiau, kad jūs būtumėte laisvi nuo jų vargų.

29 Laikas: šio gyvenimo laikas. — 31 Nes šio..: dabartinis pasaulio stovis neamžinas.

kad tai padoru ir kad palengvina melstis Vieš-
pačiui be kliūčių.
[36] Taigi, jei kam rodosi jam būsiant negarbė, jog
jo mergaitė išeina iš metų ir kad jis turi išleisti
ją už vyro, tedarai, ką nori; jis nenusideda, jei ji
ištekės. [37] Bet jei kas tvirtai apsiėmė savo širdyje,
nepriverstas, galėdamas elgtis laisvai, pagal savo
valią, ir nutarė savo širdyje laikyti mergaitę, jis
gerai daro. [38] Taigi, ir kas leidžia savo mergaitę
už vyro, gerai daro, ir kas neleidžia, geriau daro.
[39] Moteriškė surišta įstatymu, kolei jos vyras
gyvas; jei jos vyras miršta, ji darosi laisva, tegul
teka už ko nori, tiktai Viešpatyje. [40] Bet ji bus
laimingesnė, jei mano patarimu taip pasiliks. Ta-
čiau ir aš tariuos turįs Dievo Dvasią.

Apie stabams paaukotus dalykus ir jų valgymą

13 8. [1] Apie tai, kas stabams aukojama, mes žinome,
V nes mes visi turime žinojimo. Žinojimas daro pasi-
pūtusius, o meilė stato. [2] Jei kas tariasi ką nors
žinąs, jis dar nepažino, kaip jam reikia žinoti. [3] Bet
jei kas myli Dievą, tas yra jo pažintas. [4] Apie
stabams aukojamus valgius mes žinome, kad sta-
bas yra niekas pasaulyje ir kad nėra kito Dievo,
kaip tik vienas. [5] Nes nors ir yra tariamų dievų
ar tai danguje, ar žemėje (ir taip yra daug dievų
ir daug viešpačių), [6] bet mums yra vienas Dievas
Tėvas, iš kurio visi dalykai ir kurs yra mūsų

39 Viešpatyje: Moterystės ryšį nutraukia tiktai mirtis. Jei našlė tekėtų antrą sykį, ji gali rinktis sau vyrą tik krikščionį. — 40 Taip: netekėjus.

8. 1 Mes: krikščionys. — Stato. Visa Bažnyčia (Eklezija) ir atskiri krikščionys yra lyg kad Dievo namai. Jiems statyti negana žinojimo, reikia dar meilės. — 3 Jo pažintas. Dievas apdovanoja jį visokiomis gėrybėmis, tarp jų ir tikru žinojimu, sujungtu su meile. — 5 Tariamų dievų: kuriuos pagonys laiko dievais ir įvardija didelę jų daugybę.

tikslas; taip pat vienas Viešpats Jėzus Kristus,
per kurį yra visi dalykai ir mes per jį. 7 Bet ne
visuose yra toks žinojimas. Kai kurie, tebeturė-
dami iki dabar tą patį supratimą apie stabą, valgo
kaip kad stabų auką, ir jų sąžinė, būdama silpna,
susitepa.

8 Valgis nedaro mūsų geresnių Dievui. Nes jei
mes valgysime, mes neturėsime daugiau, ir jei
nevalgysime, nieko nenustosime. 9 Bet žiūrėkite,
kad kartais ta jūsų laisvė nebūtų papiktinimas
silpniesiems. 10 Nes jei kas pamatys tą, kurs turi
žinojimo, sėdintį prie stalo stabų šventykloje, argi
jo sąžinė, būdama silpna, nepasidrąsins valgyti
stabų aukų? 11 Taip tavo žinojimu pražus silpnasis
brolis, dėl kurio Kristus mirė. 12 Taigi, taip nusi-
dėdami broliams ir pažeisdami silpną jų sąžinę,
jūs nusidedate Kristui. 13 Todėl jei valgis piktina
mano brolį, tai aš nevalgysiu mėsos amžinai, kad
nepiktinčiau savo brolio.

9. 1 Ar aš neesu laisvas? Ar aš neesu apaštalas? 14
Argi aš nemačiau mūsų Viešpaties Kristaus Jė- V
zaus? Ar jūs neesate mano veikalas Viešpatyje?
2 Jei kitiems aš neesu apaštalas, jums tačiau esu,
nes mano apaštalystės ženklas jūs esate Viešpa-
tyje. 3 Mano apsigynimas prieš tuos, kurie mane
kaltina, yra toks: 4 Argi mes neturime teisės gauti
valgyti ir gerti? 5 Ar mes neturime teisės vestis
drauge su savim moterišką seserį, kaip ir kiti
apaštalai, Viešpaties broliai ir Kefas? 6 Arba ar tik
aš vienas ir Barnabas neturime teisės tai daryti?

---

8 Daugiau: vertės Dievo akivaizdoje. — 9 Silpniesiems: krikščionims iš žydų tarpo, kurie tokį valgymą laikė nuodėme. Plg. Rom 14, 13. 20.

9. 5 Moterišką seserį: krikščionę, kuri teiktų pašalpos. — Viešpaties broliai: apaštalai — Jokūbas Jaunesnysis, Simonas Uolusis ir Tadas. — Kefas: Petras.

[7] Kas kada nors kareiviauja savo lėšomis? Kas
veisia vynuogyną ir nevalgo jo vaisių? Kas gano
bandą ir nevalgo bandos pieno? [8] Gal aš tai sakau
žmonių būdu? ar ir įstatymas to nesako? [9] Juk yra
parašyta Mozės įstatyme: *Neužriši nasrų*
kuliančiam jaučiui! Gal Dievas rūpinasi
kuliančiais jaučiais? [10] Argi iš tikrųjų ne dėl mūsų
tai sako? Taip, dėl mūsų tai parašyta. Artojas
turi arti su viltimi; ir kurs kulia, su viltimi gauti
vaisių. [11] Jei mes jums sėjome dvasinę sėklą, argi
didelis yra dalykas, jei mes dalyvautumėm jūsų
žemiškoje pjūtyje? [12] Jei kiti yra dalyviai teisių
jumyse, kodėl ne juo labiau mes? Bet mes nesi-
naudojame ta teise; mes visa pakeliame, kad ne-
padarytumėm kokios kliūties Kristaus Evangelijai.
[13] Ar jūs nežinote, kad, kurie darbuojasi šventy-
kloje, valgo, kas yra iš šventyklos; ir kurie tar-
nauja altoriui, gauna dalį iš altoriaus?

[14] Taip ir Viešpats liepė tiems, kurie skelbia
Evangeliją, gyventi iš Evangelijos.

15 [15] Nieku iš to aš nesinaudoju. Ir aš to nerašau,
V kad taip man būtų daroma; nes aš verčiau norė-
čiau mirti, nekaip kad kas atimtų iš manęs tą
garbę. [16] Nes jei aš skelbiu Evangeliją, iš to man
nėra garbės; tai yra mano pareiga, ir vargas man,
jei aš neskelbčiau Evangelijos! [17] Nes jei aš tai
darau mielu noru, aš turiu užmokestį; o jei be
noro, tai ta pareiga yra man pavesta. [18] Taigi, koks
yra mano užmokestis? Tas, kad, skelbdamas Evan-
geliją, aš ją duodu be atlyginimo, taip kad nesi-
naudoju man priklausančia dėl Evangelijos skel-
bimo teise.

[19] Nes, nors buvau laisvas prieš visus, aš pa-
dariau iš savęs visų tarną, kad laimėčiau didesnį

---

[9] *Įstatyme*: 5 Moz 25, 4.

skaičių. [20] Žydams aš buvau kaip žydas, kad
laimėčiau žydus; [21] tiems, kurie yra po įstatymu,
lyg kad ir aš būčiau po įstatymu (nors aš nebe-
buvau po įstatymu), kad laimėčiau tuos, kurie
buvo po įstatymu; tiems, kurie buvo be įstatymo,
lyg kad ir aš būčiau be įstatymo, (nors nebuvau
be Dievo įstatymo, nes buvau po Kristaus įstaty-
mu), kad laimėčiau tuos, kurie buvo be įstatymo.
[22] Pasidariau silpniems silpnas, kad laimėčiau silp-
nuosius; visiems visa pasidariau, kad visus išgel-
bėčiau. [23] Aš visa darau dėl Evangelijos, kad
būčiau jos dalyvis.

[24] Ar jūs nežinote, kad tie, kurie bėga lenkty-
nėse, visi, tiesa, bėga; bet tik vienas tegauna
laimikį? Taip bėgkite, kad jūs gautumėte. [25] Kiek-
vienas, kurs eina imtynėmis, nuo viso susilaiko.
Jie juk tai daro, kad gautų pragaištantį vainiką,
o mes nepragaištantį. [26] Taigi, aš taip bėgu, ne
kaip į nežinias; taip kaujuos, nekaip orą plak-
damas. [27] Aš baudžiu savo kūną ir stengiuos pa-
vergti, kad kartais, kitiems skelbęs, pats nepasi-
daryčiau peiktinas.

10. [1] Aš nenoriu, kad jūs, broliai, nežinotumėte, 16
jog mūsų tėvai visi buvo po debesimi, visi perėjo V
jūrą, [2] visi buvo pakrikštyti į Mozę debesyje ir
jūroje, [3] visi valgė tą patį dvasinį valgį, [4] ir visi
gėrė tą patį dvasinį gėrimą, (gėrė gi iš sekančios
paskui juos dvasinės uolos, o uola buvo Kristus).
[5] Bet daug jų nepatiko Dievui, nes b u v o p a -
g u l d y t i t y r u o s e. [6] Tai atsitiko mums įvaiz-

---

21 P o į s t a t y m u : po Mozės duotuoju įstatymu. — K u r i e b u v o b e į s t a t y m o : pagonys.

10. 1 M ū s ų t ė v a i : iš Egipto Mozės išvestieji izraėlitai. — 2 Į M o z ę. Ėjimas po debesimi ir per jūrą buvo izraėlitams lyg dvasinis krikštas, kurie ėmė sau pareigą klausyti Mozės ir jo įstatymo, taip kaip mes Nauj. Testamento krikštu vienijamės su Kristumi.

džiai įspėti, kad negeistumėm pikta, kaip kad jie
geidė. [7] Nebūkite stabų garbintojai, kaip kai kurie
iš jų, kaip yra parašyta: *Žmonės sėdosi val-
gyti ir gerti ir kėlėsi žaisti.* [8] Nepaleis-
tuvaukime, kaip kai kurie iš jų paleistuvavo, ir
viena diena žuvo dvidešimt trys tūkstančiai. [9] Ne-
gundykime Kristaus, kaip kai kurie iš jų gundė ir
žuvo nuo žalčių. [10] Nemurmėkite, kaip kai kurie iš
jų murmėjo ir žuvo nuo žudytojo. [11] Visa tai jiems
atsitiko kaip vaizduotas pamokymas, parašyta gi
mums įspėti, kuriems tenka gyventi amžių pabai-
goje. [12] Taigi, kas tariasi stovįs, težiūri, kad ne-
kristų. [13] Jūsų nebuvo užpuolusi pagunda, virši-
janti žmogaus jėgas. Dievas yra ištikimas; jis ne-
leis jūsų gundyti virš jūsų jėgų, bet dar padarys
tokią išeitį iš pagundos, kad galėtumėte ją pakelti.
[14] Todėl, mano mylimiausieji, bėgkite šalin nuo
stabų garbinimo.

[15] Aš kalbu kaip išmanantiems; jūs patys nutar-
kite, ką aš sakau. [16] Argi palaiminimo taurė, kurią
laiminame, neyra dalyvavimas Kristaus kraujuje?
ir ar duona, kurią laužiame, neyra dalyvavimas
Viešpaties kūne? [17] Nes mūsų daug esame viena
duona, vienas kūnas, mes visi, kurie esame vienos
duonos dalyviai. [18] Pasižiūrėkite į Izraėlį kūnu: ar
tie, kurie valgo aukas, nėra altoriaus dalyviai?
[19] Tai kaipgi? Ar aš sakau, kad stabams paaukotas
dalykas yra šis tas ar kad stabas yra šis tas? [20] Ne;
bet ką pagonys aukoja, jie *aukoja piktoms
dvasioms, ne Dievui.* Aš gi nenoriu, kad
jūs būtumėte piktųjų dvasių draugininkai. Jūs
negalite gerti Viešpaties taurės ir piktųjų dvasių
taurės. [21] Negalite būti dalyviai Viešpaties stalo ir

---

7 *Parašyta:* 2 Moz 32, 6.
16 *Palaiminimo...* Palaiminimo taure ir laužiama duona čia vadinama švenč. Sakramentas.

piktųjų dvasių stalo. [22] Ar mes norime su-
kelti Viešpaties pavydą? Bene esame
galingesni už jį?
Visa man leista, bet ne visa dera.
[23] Visa man leista, bet ne visa kas pagerina. 17
[24] Nė vienas tenejieškai, kas jam naudinga, bet kas V
kitiems. [25] Visa, kas parduodama prekyvietėje,
valgykite, nieko nesiklausdami dėl sąžinės.
[26] Viešpaties yra žemė ir visa, ko ji
pilna. [27] Jei kas iš netikinčiųjų jus pasikviečia
ir jūs norite eiti, visa, kas jums padedama, valgy-
kite, nieko nesiklausdami dėl sąžinės. [28] O jei kas
pasakytų: Tai stabams paaukota, nevalgykite dėl
to, kurs pranešė, ir dėl sąžinės; [29] sąžinės, sakau,
ne tavo, bet kito. Nes kam mano laisvė būtų sve-
timos sąžinės teisiama? [30] Jei aš dalyvauju su dė-
kojimu, kam man piktžodžiaus dėl to, už ką aš
dėkoju? [31] Taigi, ar valgote, ar geriate, ar ką kita
darote, visa darykite Dievo garbei. [32] Elgkitės be
papiktinimo žydams, pagonims ir Dievo bažnyčiai
(eklezijai), [33] kaip ir aš visa kuo visiems įtinku,
nejieškodamas, kas man naudinga, bet kas dau-
geliui, kad jie būtų išganyti.
11. [1] Būkite mano sekėjai, kaip ir aš esu 18
Kristaus. V

Apie moterų apdarą religiniuose susirinkimuose

[2] Aš giriu jus, broliai, kad visame atsimenate
mane ir laikote mano įsakymus, kaip jums daviau.
[3] Bet aš noriu, kad jūs žinotumėte, jog kiekvieno
vyro galva yra Kristus, moteriškės galva yra

---

24 Kas jam: kas jam vienam praverčia. — 28 Nevalgykite...: nes pagonys galėtų manyti, kad pakviestasis krikščionis tiki į jo dievus, žydai gi piktintųsi. — 29 Kam mano...: mano sąžinė nesusitepa, jei aš darysiu, kas neuždrausta; todėl ne dėl savo sąžinės turiu nevalgyti, bet dėl kitų.

vyras, o Kristaus galva — Dievas. [4] Kiekvienas vyras, kurs meldžiasi ar pranašauja apdengta galva, daro negarbę savo galvai. [5] Taip pat kiekviena moteriškė, kuri meldžiasi ar pranašauja neapdengta galva, daro negarbę savo galvai; nes tai vis tiek, lyg kad būtų nuskusta. [6] Jei moteriškė neapsigaubia, tenusikerpa plaukus. Bet jei moteriškei bjauru apsikirpti ar nusiskusti, tegul apgaubia savo galvą.

[7] Bet vyras neturi apsidengti sau galvos, nes jis yra Dievo paveikslas ir garbė, o moteriškė yra vyro garbė. [8] Nes ne vyras yra iš moteriškės, bet moteriškė iš vyro; [9] juk ne vyras sutvertas dėl moteriškės, bet moteriškė dėl vyro. [10] Todėl moteriškė turi turėti ant galvos viešpatavimo ženklą dėl angelų. [11] Tačiau nei vyras be moteriškės, nei moteriškė be vyro, Viešpatyje. [12] Nes kaip moteriškė yra iš vyro, taip ir vyras per moteriškę; visa gi yra iš Dievo.

[13] Jūs patys spręskite, ar pritinka moteriškei melstis Dievui neapsigaubusiai? [14] Ir pati prigimtis ar nemoko jūsų, kad jei vyras želdina ilgus plaukus, tai yra jam negarbė; [15] bet jei moteriškė želdina ilgus plaukus, tai yra jai garbė; nes plaukai yra jai duoti gaubtės vietoje. [16] O jei kam rodosi, jog jis galėtų ginčytis, tas težinai, kad mes tokio papročio neturime, taip pat Dievo Bažnyčia (Eklezija).

Apie padorumą meilės pokyliuose

19 [17] Tai įsakydamas, aš negiriu, nes jūs susieinate,
V ne kad geresni pasidarytumėte, bet kad blogesni.

---

11. 4 Kurs meldžiasi: religiniame susirinkime. 10 Viešpatavimo: kurį ji turi pripažinti. — 11 Nei vyras... Kaip vyras, taip lygiai ir moteriškė turi įeiti į Kristaus karalystę.

18 Visų pirma, kada jūs susieinate į bažnyčią
(eklezija), aš girdžiu esą jūsų tarpe suskilimų ir
dalimi tikiu. 19 Juk turi būti ir klaidžiatikysčių,
kad ištirtieji jūsų tarpe išeitų aikštėn. 20 Taigi,
jums susieinant į vieną vietą, jau tai nereiškia
Viešpaties vakarienę valgyti, 21 nes kiekvienas
pirma ima valgyti savo vakarienę; ir taip vienas
alksta, o kitas apsiryja. 22 Argi jūs neturite namų,
kad ten valgytumėte ir gertumėte? arba ar nie-
kinate Dievo Bažnyčią (Ekleziją) ir gėdinate tuos,
kurie nieko neturi? Ką aš turiu jums pasakyti? ar
jus girsiu? Čia negaliu girti.
23 Nes aš ėmiau iš Viešpaties, ką ir jums pada-
viau, kad Viešpats Jėzus tą naktį, kurią buvo
įduotas, ėmė duoną 24 ir dėkodamas laužė ir tarė:
Imkite ir valgykite; tai yra mano kūnas, kurs bus
už jus įduotas; tai darykite man atsiminti! 25 Taip
pat ir taurę po vakarienės, tardamas: Ta taurė
yra naujoji sandora mano kraujuje; tai darykite,
kiek kartų gersite, man atsiminti! 26 Nes kiek kartų
jūs valgysite tą duoną ir gersite tą taurę, jūs
skelbsite Viešpaties mirtį, iki jis ateis. 27 Taigi, kas
nors valgo tą duoną ar geria Viešpaties taurę
nevertai, tas bus kaltas Viešpaties kūnu ir krauju.
28 Todėl teištiria žmogus pats save ir taip tevalgo
tos duonos ir tegeria iš tos taurės. 29 Nes kas valgo

20 S u s i e i n a n t : Krikščionijos pradžioje šv. mišių auka buvo daroma vakare po bendros meilės vakarienės, kuri turėjo priminti paskutinę Kristaus vakarienę. Turtingesnieji korintiečiai valgydavo savo atsineštus valgius skyrium, nesidalindami jais su beturčiais, tuo pačiu rodė, kaip maža jie brangina vienybę Kristuje ir meilę, ir darėsi neverti šv. Komunijos.

23 A š ė m i a u . . . : pats buvau tiesiogiai Jėzaus Kristaus išmokytas. — 25 T a t a u r ė : Kas toje taurėje yra, yra mano kraujas, kuriuo daroma Naujoji sandora, taip kaip kitados aukų krauju Mozė šventino žydų tautą ir ją priėmė į sandorą su Dievu. — 29 T e i s m ą : pasmerkimą, nes nedaro skirtumo tarp Viešpaties kūno ir paprasto valgio.

ir geria nevertai, tas valgo ir geria sau teismą,
neatskirdamas Viešpaties kūno. [30] Todėl daug jūsų
tarpe ligonių ir neįgalinčių, ir daugelis užminga.
[31] Jei mes patys save teistumėm, mes tikrai nebū-
tumėm teisiami. [32] Bet kai esame teisiami, Vieš-
pats baudžia mus, kad mes nebūtumėm pasmerkti
su šiuo pasauliu.

[33] Taigi, mano broliai, susiėję valgyti, vienas kito
palaukite. [34] Jei kas alkanas, tepavalgo namie, kad
nesusieitumėte į teismą. Kitus dalykus atėjęs su-
tvarkysiu.

Apie šv. Dvasios dovanas ir kaip reikia jomis naudotis

20 12. [1] Aš nenoriu palikti jūsų, broliai, be pamo-
V kymų apie dvasines dovanas. [2] Jūs žinote, kad,
būdami pagonys, eidavote pas nebylius stabus,
kaip buvote vedami. [3] Todėl aš jums pareiškiu,
kad nė vienas, kurs kalba Dievo Dvasioje, nesako:
Prakeikimas Jėzui; ir nė vienas negali pasakyti:
Viešpats Jėzus, kaip tik šventojoje Dvasioje.

[4] Dovanos, tiesa, yra įvairios, bet ta pati Dvasia.
[5] Patarnavimai yra įvairūs, bet tas pats Viešpats.
[6] Veikimai yra įvairūs, bet tas pats yra Dievas,
kurs visa visuose daro. [7] Kiekvienam duodama
Dvasios apsireiškimas, kad būtų iš to naudos.
[8] Vienam Dvasios suteikiama išminties kalba, kitam
tos pačios Dvasios — žinojimo kalba; [9] kitam tos
pačios Dvasios — tikėjimas, kitam tos vienos
Dvasios — gydymo dovana; [10] kitam — stebuklų
darymas, kitam — pranašystė, kitam — dva-
sių atskyrimas, kitam — įvairios kalbos, kitam

---

30 Užminga: miršta. — 31 Nebūtumėm teisiami: nenusipelnytumėm bausmės.

34 Į teismą: kad savo susirinkimais nenusipelnytumėm pasmerkimo.

12. 3 Dvasioje: šv. Dvasios gaivinamas.

— kalbų aiškinimas. [11] Visa gi tai daro viena ir ta
pati Dvasia, dalindama kiekvienam, kaip ji nori.
[12] Nes kaip kūnas yra vienas ir turi daug sąna-
rių, visi gi kūno sąnariai, nors jų yra daug, tačiau
yra vienas kūnas, taip ir Kristus. [13] Nes mes visi
esame pakrikštyti vienoje Dvasioje, kad būtumėm
vienas kūnas ar tai žydai, ar pagonys, ar vergai,
ar laisvieji; taip pat visi esame pagirdyti viena
Dvasia. [14] Juk ir kūnas yra ne vienas sąnarys, bet
susideda iš daugelio. [15] Jei koja sakytų: Kadangi
aš neesu ranka, aš neesu iš kūno; argi dėl to ji
nebebūtų iš kūno? [16] Ir jei ausis sakytų: Kadangi
aš neesu akis, aš neesu iš kūno; argi dėl to ji
nebebūtų iš kūno? [17] Jei visas kūnas būtų akis,
kur būtų girdėjimas? Jei jis visas būtų girdėjimas,
kur uostymas?

[18] Bet dabar Dievas paskyrė kiekvienam sąnariui 21
vietą kūne, kaip jis norėjo. [19] Jei jie visi būtų V
vienas sąnarys, kur gi būtų kūnas? [20] Taigi, dabar,
tiesa, yra daug sąnarių, bet vienas kūnas.

[21] Akis negali sakyti rankai: Aš tavo patarna-
vimo neprivalau; taip ir galva kojoms: Man jūsų
nereikia! [22] Priešingai, daug labiau reikia tų kūno
sąnarių, kurie rodosi silpnesni. [23] Tiems kūno
sąnariams, kuriuos mes laikome netaip garbingais,
duodame daugiau pagarbos; kurie mumyse yra
gėdingi, tuos apvelkame didesniu padorumu. [24] O
padoriesiems mumyse nieko nereikia. Dievas taip
sutvarkė kūną, kad suteikė daugiau pagarbos tam,
kuriam neteko, [25] kad nebūtų kūne pasidalinimo
ir kad sąnariai lygiai rūpintųsi vieni kitais. [26] Jei
ką kenčia vienas sąnarys, kenčia visi drauge sąna-
riai; arba jei vienas sąnarys esti garbinamas, džiau-
giasi visi drauge sąnariai.

---

13 Viena Dvasia: visi lyg kad paneriami į tą pačią Dvasią.

27 Taigi, jūs esate Kristaus kūnas ir sąnariai
vienas prie kito. 28 Taip Dievas pastatė Bažnyčioje
(Eklezijoje) vienus kaip apaštalus, kitus kaip pra-
našus, trečius kaip mokytojus; toliau suteikė ste-
buklus, paskui gydymo dovanas, patarnavimus,
vyresnybes, įvairias kalbas, kalbų aiškinimą. 29 Argi
visi yra apaštalai? ar visi pranašai? ar visi moky-
tojai? 30 Ar visi daro stebuklus? ar visi turi gydy-
mų dovaną? ar visi kalba kalbomis? ar visi
aiškina?

31 Jūs stengkitės gauti geresniųjų dovanų. Aš
jums rodau dar kilnesnį kelią.

22 **13.** 1 Jei aš kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis,
V bet neturėčiau meilės, aš būčiau kaip žvangantis
varis ir skambantis kimbolas. 2 Jei turėčiau pra-
našystės dovaną, žinočiau visas paslaptis ir visokį
mokslą; jei turėčiau visą tikėjimą, taip kad galė-
čiau kalnus perkelti, o neturėčiau meilės, aš esu
niekas. 3 Jei išdalinčiau visą mano lobį beturčiams
valgydinti ir jei išduočiau savo kūną sudeginti,
bet neturėčiau meilės, nieko man nepadeda.

4 Meilė yra kantri, maloninga. Meilė nepavydi,
nesielgia sauvalingai, nesipučia. 5 Ji yra nesidi-
džiuojanti, nejieško savo naudos, nesusierzina,
neįtaria piktumu, 6 nesidžiaugia neteisybe, o džiau-
giasi tiesa; 7 visa nukenčia, visa tiki, visa ko
viliasi, visa pakelia.

8 Meilė niekados nepaliauja, nors pranašystės
paliaus buvusios, nors kalbų nebebus, nors žino-
jimas nieku pavirs. 9 Nes mes žinome dalimis ir
dalimis pranašaujame. 10 O kai ateis, kas yra to-
bula, paliaus buvę, kas yra dalimis. 11 Kada aš
buvau kūdikis, kalbėjau kaip kūdikis, išmaniau
kaip kūdikis, galvojau kaip kūdikis; o kada pasi-
dariau vyras, nusikračiau, kas buvo kūdikio

[12] Dabar mes matome atspindyje lyg mįslę, tuomet
gi veidu į veidą. Dabar aš pažįstu dalimi, tuomet
pažinsiu, kaip ir esu pažintas. [13] Taigi, dabar pasi-
lieka tie trys dalykai, tikėjimas, viltis, meilė;
tačiau didžiausias tarp jų yra meilė.
14. [1] Ješkokite meilės, stengkitės gauti dvasinių 23
dovanų, ypač kad pranašautumėte. [2] Nes kas kalba V
kalbomis, tas ne žmonėms kalba, bet Dievui; nes
niekas jo nesupranta; dvasia jis sako paslaptis.
[3] Kas gi pranašauja, kalba žmonėms, kad juos pa-
gerintų, paragintų ir paguostų. [4] Kas kalba kalbo-
mis, pats save pagerina, o kas pranašauja, stato
Dievo Bažnyčią (Eklezija). [5] Aš noriu, kad jūs visi
kalbėtumėte kalbomis, bet labiau, kad pranašau-
tumėte; nes didesnis tas, kurs pranašauja, kaip
kurs kalba kalbomis, negut jis ir aiškintų, kad
bažnyčia (eklezija) būtų pagerinama.
[6] Taip tat, broliai, jei aš ateisiu pas jus ir kal- 24
bėsiu kalbomis, kiek gi būsiu jums naudingas, jei V
jums neteiksiu ar apreiškimo, ar žinojimo, ar
pranašystės, ar mokslo.
[7] Juk taip pat yra ir su negyvais dalykais, kurie
išduoda garsą, ar tai vamzdis, ar arpa; jei jie ne-
duotų atskirų garsų, kaipgi būtų žinoma, kas
vamzdžiuojama ar kas skambinama? [8] Ir jei trimi-
tas duotų neaiškų garsą, kas rengsis į kovą?
[9] Taip pat ir jums yra su kalba; jei nekalbėsite
suprantama šneka, kaipgi bus žinoma, ką sakote?
Jūs juk kalbėsite lyg į orą. [10] Taip daug, iš tikrųjų,
yra kalbų būdų šiame pasaulyje, ir nėra nė vienos

---

13. 12 Matome atspindyje: ne tiesiogiai, todėl netobulai. Reikia mums lyg kokio atspindžio, kuriame atsimuštų Dievo paveikslas. Tą paveikslą mes matome nevisai aiškų, lyg kokią mįslę. Tarpininko ir neaiškumo nebebus kitame gyvenime.

14. 2 Kalbomis: ne visiems suprantama kalba. Kas gaudavo kalbų dovaną, tas pats meldėsi Dievui, jį garbino, kaip jam šv. Dvasia buvo įkvėpusi mintį ir žodžius.

be suprantamo garso. 11 Taigi, jei aš nežinosiu žo-
džio prasmės, būsiu tam, kuriam kalbu, svetim-
šalis; ir kurs kalba, bus man svetimšalis. 12 Taip
ir jūs, kadangi trokštate dvasinių dovanų, steng-
kitės gausiai jų gauti bažnyčiai (eklezijai) pagerinti.
13 Todėl kas kalba kalbomis, tegul meldžia aiš-
kinimo dovanos. 14 Nes jei aš melsčiaus kalba,
mano dvasia melsis, bet mano protas yra be vai-
siaus. 15 Tai kaipgi? Aš melsiuos dvasia, bet mel-
siuos ir protu; giedosiu dvasia, giedosiu ir protu.
16 Kitaip, jei garbintumei dvasia, kaipgi tas, kurs
yra bemokslio vietoje, pasakys Amen prie tavo
garbinimo? nes jis nežino, ką sakai. 17 Tu, tiesa,
gerai dėkoji, bet kitas nėra pagerinamas. 18 Aš
dėkoju mano Dievui, kad kalbu jūsų visų kalbo-
mis; 19 bet bažnyčioje (eklezijoje) verčiau noriu
pasakyti penkis žodžius savo protu, kad ir kitus
pamokyčiau, kaip dešimtį tūkstančių žodžių kal-
bomis.
25 20 Broliai, nebūkite vaikai išmanymu, bet pik-
V tybe būkite kūdikiai; išmanymu jūs būkite tobuli.
21 Įstatyme yra parašyta: *Aš kalbėsiu šitai
tautai svetimomis kalbomis ir kito-
mis lūpomis; bet ir taip jie neklausys
manęs*, sako Viešpats. 22 Todėl kalbos yra ženklas
ne tikintiesiems, bet netikėliams, o pranašystės ne
netikėliams, bet tikintiesiems. 23 Taigi, jei susieitų
visa bažnyčia (eklezija) į vieną vietą ir visi kal-
bėtų kalbomis, įeitų gi bemoksliai ar netikintieji,
argi jie nepasakys, kad jūs esate išėję iš proto?
24 O jei visi pranašauja, įeitų gi koks netikintis ar
bemokslis, jis bus visų įtikinamas ir visų teisia-
mas; 25 jo širdies paslaptys išeis aikštėn; ir taip,

---

18 *Kad kalbu...* Gr. t.: kad aš kalbu kalbomis daugiau, kaip jūs visi.
21 *Parašyta*: Iz 28, 11.

parpuolęs ant veido, jis garbins Dievą ir skelbs,
kad jumyse tikrai yra Dievas.
26 Tai kas gi reikia daryti, broliai? Kada susi-
einate, tai vienas jūsų turi psalmę, kitas turi
mokslą, kitas apreiškimą, kitas kalbą, kitas aiš-
kinimą. Visa tebūnie daroma pagerinimui. 27 Jei
kas kalba kalbomis, tekalba du ar daugiausia
trys, pakarčiui, ir vienas tegul aiškina. 28 O jei
nebūtų aiškintojo, tegul bažnyčioje (eklezijoje)
tyli; tekalba sau ir Dievui.
29 Pranašai tekalba du ar trys, o kiti tegul teisia.
30 Jei bus suteiktas apreiškimas kitam sėdinčiam,
pirmasis tenutilsta. 31 Nes jūs galite visi pranašauti
vienas po kito, kad visi pasimokytų ir visi būtų
paraginti. 32 Pranašų dvasios paduotos pranašams.
33 Nes Dievas nėra nesutarties Dievas, bet ramy-
bės; taip kaip aš mokau ir visose šventųjų bažny-
čiose (eklezijose).
34 Moterys bažnyčioje (eklezijoje) tegul tyli; nes
joms neleidžiama kalbėti; jos turi būti pasida-
vusios, kaip ir įstatymas sako. 35 Jei jos nori ko
išmokti, tepasiklausia namie savo vyrų; nes nepa-
doru moteriškei kalbėti bažnyčioje (eklezijoje).
36 Ar Dievo žodis iš jūsų išėjo? arba ar pas jus
vienus atėjo? 37 Jei kas tariasi esąs pranašas ar
Dvasia apdovanotasis, tepažįsta, kad tai, ką aš
jums rašau, yra Viešpaties įsakymai. 38 O jei kas
nepažįsta, tai ir jis nebus pažintas. 39 Taigi, broliai,
norėkite pranašauti ir neginkite kalbėti kalbomis;
40 bet visa tebūnie daroma padoriai ir tvarkingai.

Apie būsimąjį teisiųjų prisikėlimą

15. 1 Aš primenu jums, broliai, Evangeliją, kurią 26
jums skelbiau, kurią jūs ir priėmėte, kurioje ir V

---

34 Sako: 1 Moz 3, 16.

stovite, 2 kuria ir būsite išganyti, jei ją laikote
taip, kaip jums skelbiau, nebent jūs būtumėte
veltui įtikėję. 3 Nes aš jums padaviau visų pirma,
ką ir ėmiau, kad Kristus numirė už mūsų nuo-
dėmes, kaip sako Raštai; 4 kad buvo palaidotas ir
kad prisikėlė trečiąją dieną, kaip sako Raštai;
5 kad pasirodė Kefui ir po to vienuolikai. 6 Paskiau
jis pasirodė daugiau kaip penkiems šimtams brolių
vienu kartu, kurių daugelis tebėra gyvi iki dabar,
o kai kurie užmigo. 7 Paskiau jis pasirodė Jokūbui,
paskui visiems apaštalams. 8 Visų paskiausiai jis
pasirodė man, lyg ne laiku gimusiam. 9 Nes aš esu
mažiausias tarp apaštalų, kurs neesu vertas būti
vadinamas apaštalas, nes aš esu persekiojęs Dievo
Bažnyčią (Ekleziją). 10 Bet Dievo malone aš esu tai,
kas esu, ir jo malonė nebuvo manyje bergždžia:
aš dirbau daugiau už juos visus; tačiau ne aš, bet
su manim esanti Dievo malonė. 11 Nes ar tai aš,
ar jie, mes taip skelbiame, ir taip jūs įtikėjote.
27 12 Taigi, jei skelbiama apie Kristų, kad jis kėlėsi
V iš numirusiųjų, tai kaipgi kai kurie jūsų tarpe
sako nėsą mirusiųjų prisikėlimo? 13 Jeigu nėra
mirusiųjų prisikėlimo, tai nė Kristus neprisikėlė.
14 O jei Kristus neprisikėlė, tai mūsų skelbimas yra
tuščias, tuščias ir jūsų tikėjimas. 15 Tuomet būtų
rasta, kad mes esame ir netikri Dievo liudytojai,
nes liudijome prieš Dievą, kad jis prikėlęs Kristų,
kurio neprikėlė, jei jau mirusieji nesikelia. 16 Jei
mirusieji nesikelia, tai nė Kristus neprisikėlė.
17 Jei Kristus neprisikėlė, tai jūsų tikėjimas yra
tuščias, ir jūs dar tebeesate savo nuodėmėse.
18 Todėl ir užmigusieji Kristuje yra žuvę. 19 Jei tik
šiame gyvenime turime vilties Kristuje, mes esame
labiau apgailėtini už visus žmones.

---

15. 8 **Pasirodė man**: kelyje į Damaską ir Arabijoje. Apd 9, 1.

[20] Bet iš tikrųjų Kristus yra prisikėlęs iš numi- 28
rusiųjų kaip užmigusiųjų pirmonė. V

[21] Kaip per žmogų atėjo mirtis, taip per žmogų ir mirusiųjų prisikėlimas. [22] Ir kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi bus atgaivinti, [23] bet kiekvienas savo eilia: pirmonė Kristus, paskui tie, kurie yra Kristaus, kurie tikėjo į jo atėjimą. [24] Paskui bus galas, kai jis atiduos karalystę Dievui ir Tėvui ir bus panaikinęs visokią vyriausybę, valdžią ir galybę. [25] Jis turi karaliauti, iki *nepadės visų neprietelių po savo kojomis*. [26] Paskučiausioji neprietelė bus sunaikinta mirtis; nes *visa jis yra pavergęs po jo kojomis*. Kada gi sako: [27] Visa jam pavergta, tai, be abejo, išskyrus tą, kursai visa yra jam pavergęs. [28] O kai visa bus jam pavergta, tuomet ir pats Sūnus pasiduos tam, kurs visa yra jam pavergęs, kad Dievas būtų viskas visame.

[29] Nes kitaip ką darys tie, kurie krikštijami už mirusius, jei mirusieji visai nesikelia? ir kam dar krikštijami už juos? [30] Kam gi ir mes esame pavojuje kas valanda? [31] Aš kasdien, broliai, mirštu vardan to gyriaus jumis, kurį turiu mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje. [32] Jei (žmonių būdu kalbant) aš kovojau su žvėrimis Efeze, kokia man nauda, jei mirusieji nesikelia? Tuomet *valgykime ir gerkime, nes rytoj mirsime*. [33] Nesiduokite suvedžiojami: Piktos šnekos gadina gerus įpročius. [34] Išsiblaivinkite teisingai ir nenu-

---

29 *Nes kitaip...*: jei, kaip kai kurie sako, mirusieji neatsikels, tai kam jie patys krikštijasi už mirusius be krikšto. To kai kurių papročio krikštytis už mirusius, kad padarytų juos krikšto vaisių dalyviais, šv. Povilas čia negiria. — 32 *Su žvėrimis*: su piktais, kaip žvėrys, priešais. — 33 *Piktos...* Tie žodžiai paimti iš senovės rašytojo Menandro komedijos. Jie, matyti, buvo pavirtę žmonių patarle.

sidėkite: nes kai kurie neturi Dievo pažinimo. Tai
sakau jums sugėdinti.
29 [35] Bet gal kas pasakys: Kaip mirusieji keliasi?
V arba kokiame kūne jie ateis? [36] Neišmanėli! ką tu
sėji, neatgyja, jei pirma neapmiršta. [37] Ir ką tu
sėji, sėji ne būsimąjį kūną, bet vien tik grūdą,
pavyzdžiui, kvietį ar kurį kitą. [38] Bet Dievas duoda
jam kūną, kaip jis nori, ir kiekvienai sėklai jai
nuosavą kūną. [39] Ne kiekvienas kūnas yra tas pats
kūnas; bet kitoks žmonių, kitoks galvijų, kitoks
paukščių ir kitoks žuvų. [40] Yra dangaus kūnai ir
žemės kūnai; bet kitokia yra dangiškųjų garbė ir
kitokia žemiškųjų. [41] Kitoks saulės skaistumas,
kitoks mėnulio skaistumas ir kitoks žvaigždžių
skaistumas; nes žvaigždė nuo žvaigždės skiriasi
skaistumu. [42] Taip ir mirusiųjų prisikėlimas. Sėja-
mas gendąs kūnas, kelsis negendąs. [43] Sėjamas ne-
garbėje, kelsis garbėje. Sėjamas silpnybėje, kelsis
galybėje. [44] Sėjamas gyvūninis kūnas, kelsis dva-
sinis kūnas.

Jei yra gyvūninis kūnas, yra ir dvasinis, kaip
yra parašyta: [45] Pirmasis *žmogus* Adomas *buvo
padarytas gyva siela*, paskutinis Adomas
— gaivinanti dvasia. [46] Bet pirmas yra ne dvasinis,
tik gyvūninis; dvasinis paskui. [47] Pirmasis žmogus
iš žemės, žemiškas; antrasis žmogus iš dangaus,
dangiškas. [48] Koks žemiškas, tokie ir žemiškieji; ir
koks dangiškas, tokie ir dangiškieji. [49] Taigi, kaip
nešiojome žemiškojo paveikslą, taip nešiokime ir
dangiškojo paveikslą.

[50] Sakau gi, broliai, štai ką; kūnas ir kraujas

---

44 *Parašyta*: 1 Moz 2, 7. — 45 *Paskutinis Adomas*: Kristus. — 49 *Dangiškojo paveikslą*: dabar sieloje, o kūnui atsikėlus, taip pat ir kūne.
50 *Negali paveldėti*: kolei žmogus yra marus.

negali paveldėti Dievo karalystės; nė kas genda,
nepaveldės to, kas negenda.
[51] Štai aš sakau jums paslaptį: Mes visi, tiesa, 30
kelsimės, bet ne visi būsime pakeisti. [52] Ūmai, aki- V
mirksnyje, kai atsilieps paskučiausias trimitas; nes
trimitas atsilieps, ir mirusieji kelsis nebegendą, ir
mes būsime pakeisti. [53] Nes šitas gendąs turi apsi-
vilkti negedimu, ir tas marus turi apsivilkti ne-
marumu. [54] O kai tas marusis apsivilks nemarumu,
tuomet įvyks žodžiai, kurie yra parašyti: *Mirtis
praryta pergalės.* [55] *Mirtie, kur yra
tavo pergalė? Mirtie, kur yra tavo
akstinas?* [56] Mirties akstinas yra nuodėmė, o
nuodėmės stiprybė yra įstatymas. [57] Bet dėkui Die-
vui, kurs mums davė pergalę per mūsų Viešpatį
Jėzų Kristų. [58] Taigi, mano mylimieji broliai, bū-
kite ištvermingi ir nepajudinami; visados uoliai
dirbkite Viešpaties darbą, žinodami, kad jūsų dar-
bas neveltui Viešpatyje.

Apie rinkimą aukų Jeruzalės krikščionims. Įvairios žinios ir sveikinimai

16. [1] Dėl aukų rinkimų, daromų šventiesiems, 31
kaip aš įsakiau Galatijos bažnyčioms (eklezijoms), V
ir jūs taip pat darykite. [2] Kas pirmą savaitės
dieną kiekvienas teatidedie ir tegul renka, kiek
jam tinka, kad aukų rinkimų nereiktų daryti, jau
man atėjus. [3] Kai gi aš būsiu atėjęs, aš siųsiu nu-
nešti jūsų malones į Jeruzalę su laiškais tuos,
kuriuos rasite tinkamus. [4] O jei bus verta man
pačiam keliauti, tai jie eis su manim. [5] Ateisiu gi

---

51 *Mes visi...* Anot gr. t.: Ne visi mes, tiesa, užmigsime, bet visi būsime permainyti. — Kada Kristus ateis į paskutinį teismą, geriesiems bus suteikta amžinoji laimė, piktiesiems amžinas pasmerkimas. — 54 *Parašyti:* Iz 25, 8; Oz 13, 14.

pas jus, kai būsiu perėjęs Makedoniją, nes aš
eisiu per Makedoniją. 6 Pas jus gal pasiliksiu ar
net žiemą praleisiu, kad jūs mane palydėtumėte,
kur tik aš eisiu. 7 Dabar gi aš nenoriu tik praei-
damas jūsų matyti; nes aš turiu vilties pasilikti
kurį laiką pas jus, jei Viešpats leis. 8 Efeze aš
būsiu iki Sekminių. 9 Nes man atviros didelės ir
daug žadančios durys, bet ir priešų yra daug.

10 Jei ateitų Timotiejus, žiūrėkite, kad jis būtų
pas jus be baimės; nes jis dirba Viešpaties darbą,
kaip ir aš. 11 Taigi, nė vienas jo tenepaniekinie.
Palydėkite jį ramybėje, kad ateitų pas mane; nes
aš laukiu jo su broliais. 12 Apie brolį Apolį aš
pranešu, kad aš labai jį meldžiau eiti pas jus su
broliais; ir nors dabar jis nepanorėjo, tačiau ateis,
kai turės laiko.

1 13 Budėkite, tvirtai stovėkite tikėjime, elgkitės
Birželio kaip vyrai ir būkite stiprūs. 14 Visa, ką jūs darote,
tebūnie daroma meilėje. 15 Jūs, broliai, žinote, kad
Stepono, Fortunato ir Akajiko namai yra pirmo-
nės Akajoje ir kad jie yra pasišventę tarnauti
šventiesiems. Taigi, aš maldauju, 16 kad ir jūs pasi-
duotumėte tokiems ir kiekvienam, kurs drauge
veikia ir dirba. 17 Aš džiaugiuos atėjimu Stepono,
Fortunato ir Akajiko, nes, ko iš jūsų pusės neteko,
jie atpildė. 18 Jie atgaivino ir mano ir jūsų dvasią.
Taigi, mokėkite juos branginti!

19 Sveikina jus Azijos bažnyčios (eklezijos). Labai
sveikina jus Viešpatyje Akvilas ir Priskilė su savo
namų bažnyčia (eklezija), pas kuriuodu aš ir viešiu.
20 Sveikina jus visi broliai. Pasveikinkite vieni
kitus šventu pabučiavimu. 21 Pasveikinimas mano,

---

16. 17 Ko iš jūsų...: savo apsilankymu jie pavadavo jus visus.

Povilo, ranka. 22 Jei kas nemyli mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus, tas tebūnie atskirtas. Maran atha!
23 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė teesie
su jumis! 24 Mano meilė su jumis visais Kristuje
Jėzuje. Amen.

---

22 Maran atha: mūsų Viešpats atėjo, arba: ateik, mūsų Viešpatie!

ANTRASIS ŠV. POVILO APAŠTALO LAIŠKAS KORINTIEČIAMS

Įžanga

2 VI 1. [1] Povilas, Dievo valia Jėzaus Kristaus apašta-
las, ir brolis Timotiejus Dievo bažnyčiai (eklezijai)
Korinte su visais šventaisiais, kurie yra visoje
Akajoje. [2] Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų
Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

[3] Palaimintas teesie mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus Dievas ir Tėvas, gailestingumo Tėvas ir
visokios paguodos Dievas, [4] kurs mus paguodžia
kiekviename mūsų sielvarte, kad ir mes galėtu-
mėm paguosti esančius betkokioje priespaudoje
tuo padrąsinimu, kuriuo ir mes esame Dievo pa-
drąsinami; [5] nes kaip mums gausiai tenka Kristaus
kentėjimų, taip pat per Kristų apsčiai suteikiama
mums paguodos. [6] Taigi, ar mes kenčiame vargą,
tai įvyksta jums padrąsinti ir išganyti; ar turime
paguodos, yra tai jums paguosti; ar mes esame pa-
drąsinami, yra tai jūsų drąsinimui ir išganymui,
kurs duoda kantriai nukentėti tuos kentėjimus,
kuriuos ir mes kenčiame, [7] taip kad mūsų viltis
jumis yra tvirta, nes žinome, jog kaip esate ken-
tėjimų draugai, taip pat būsite ir paguodos. [8] Nes
mes nenorime palikti jūsų, broliai, be žinių apie

---

1. 1 Povilas... Plg. Rom 1, 1.
8 Taip kad... Tikriau, anot gr. t.: taip kad net mes abejojame, ar išliksime gyvi.

mūsų sielvartą, kurs atsitiko Azijoje, jog mes bu-
vome apsunkinti per daug, virš išsigalėjimo, taip
kad net buvo mums įgrisę gyventi. 9 Mes buvome
patys savyje pasidarę mirties ištarmę, kad nepa-
sitikėtumėm savimi, tik Dievu, kurs prikelia mi-
rusius; 10 jis išgelbėjo mus iš taip didelių pavojų
ir gelbi; jame turime vilties, kad dar ir toliau gel-
bės; 11 padedant ir jums maldomis už mus, kad už
tą dovaną, kuri mums suteikta dėl daugelio as-
menų, būtų daugelio už mus dėkojama.
12 Nes tas yra mūsų gyrius: mūsų sąžinės liudi- 3
jimas, kad mes elgėmės šiame pasaulyje nekla- VI
stinga širdimi ir tikrumu iš Dievo, ne kūno išmin-
ties, bet Dievo malonės vedami, ypač gi pas jus.
13 Nes mes nerašome jums nieko kita, kaip tik ką
skaitėte ir pažinote; turiu gi vilties, kad jūs pažin-
site iki galui, 14 kaip ir pažinote mus dalimi, jog
mes esame jūsų garbė, kaip ir jūs mūsoji mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus dieną.

Apaštalas teisina savo elgesį

15 Tuo pasitikėjimu aš norėjau jau anksčiau
ateiti pas jus, kad jūs turėtumėt antrą malonę,
16 iš jūsų eiti į Makedoniją ir vėl iš Makedonijos
ateiti pas jus, o paskui būti jūsų palydėtas į Judie-
ją. 17 Taigi, kai to norėjau, ar aš elgiaus nerimtai?
Arba jei ką aš sumanau, ar aš tai sumanau, klau-
sydamas kūno, taip kad yra manyje ir „taip“ ir

---

9 *Mes buvome...* Apaštalas net buvo įsitikinęs, kad neišliks gyvas, kad tikrai mirs, jei nebus kitokios Dievo valios.

13 *Nes mes...* Povilas nerašo dabar korintiečiams nieko nauja; jis primena tuos pačius dalykus, kuriuos buvo parašęs jiems anksčiau pirmame laiške.

15 *Aš norėjau.* Apaštalas tikrai norėjo jau anksčiau aplankyti korintiečius, bet dėl atsiradusių kliūčių savo sumanymo neįvykdė; jis turėjo ateiti tik vėliau.

„ne"? [18] Kaip Dievas yra ištikimas, mūsų žodžiai
jums nebuvo kartu ir „taip" ir „ne". [19] Nes Dievo
Sūnus Jėzus Kristus, kurs buvo pas jus paskelb-
tas, mano, Silvano ir Timotiejaus, nebuvo ir „taip"
ir „ne"; jame buvo „taip". [20] Nes visi Dievo pa-
žadai yra jame „taip"; todėl per jį yra Dievui ir
Amen mūsų garbei. [21] Tasai gi, kurs sutvirtina mus
su jumis Kristuje ir mus patepė, yra Dievas. [22] Jis
taip pat padėjo mumyse antspaudą ir davė į mūsų
širdis Dvasios užstatą.

[23] Aš šaukiu Dievą į liudytojus mano sielai, kad
pasigailėdamas jūsų nebėjau į Korintą; ne kad
mes norėtumėm viešpatauti jūsų tikėjimui, bet kad
būtumėm jūsų džiaugsmo padėjėjai; nes tikėjime
jūs stovite tvirtai.

4/VI 2. [1] Aš nutariau savyje neeiti vėl pas jus su
nuliūdimu. [2] Nes jei aš jus liūdinu, kas gi yra tas,
kurs mane paliksmintų, jei ne mano nuliūdintasis?
[3] Dėl to gi aš ir tai jums rašau, kad atėjęs neturė-
čiau nuliūdimo ant nuliūdimo iš tų, kuriais man
reikėtų džiaugtis; aš juk pasitikiu jumis visais,
kad mano džiaugsmas yra visų jūsų džiaugsmas.
[4] Nes iš didelio sielvarto ir širdies suspaudimo aš
rašau jums su daugeliu ašarų; ne kad jūs būtumėt
nuliūdinti, bet kad žinotumėte, kokią aš turiu
meilę, ypač jums.

[5] O jei kas padarė nuliūdimo, padarė ne man
vienam, bet dalimi, kad neperdėčiau, jums vi-
siems. [6] Gana tokiam daugumos padarytojo nubau-
dimo; [7] taip kad dabar verčiau jam dovanokite ir
jį paguoskite, kad kartais toksai žmogus nepa-
siduotų perdaug dideliam nuliūdimui. [8] Todėl aš
maldauju jus parodyti jam meilę. [9] Nes tam aš ir

---

12 T r o a d ą. Žr. Apd 16, 8. 11.
2. 6 T o k i a m . . . : nusidėjėliui, kurį šv. Povilas pir-
mame laiške buvo liepęs nubausti. 1 Kor 5, 1 . . .

rašiau, kad ištirčiau jus, ar jūs visame esate klus-
nūs. 10 Kam jūs ką nors dovanojote, tam ir aš
dovanojau; nes ką aš esu dovanojęs, jei aš turiu
ką dovanoti, esu dovanojęs dėl jūsų Kristaus vie-
toje, 11 kad nebūtumėte šetono apgauti; nes jo
sumanymai nėra mums nežinomi.
12 O kaip aš atėjau į Troadą Kristaus Evangeli-
jos skelbti ir durys man buvo atviros Viešpatyje,
13 aš neturėjau ramybės savo dvasiai, nes neradau
mano brolio Tito; todėl, atsisveikinęs su jais, aš
keliavau į Makedoniją. 14 Dėkui gi Dievui, kurs
duoda mums visados pergalę Kristuje Jėzuje ir
apreiškia per mus savęs pažinimo kvapą kiek-
vienoje vietoje; 15 mes juk esame Dievui geras
Kristaus kvapas tų tarpe, kurie išganomi, ir tų,
kurie žūna: 16 vieniems, tiesa, mirties kvapas mir-
čiai, o kitiems gyvenimo kvapas gyvenimui. Ir kas
tiems dalykams taip tinka? 17 Nes mes neesame,
kaip daugelis, kurie Dievo žodį iškraipo; mes kal-
bame Kristuje Dievo akivaizdoje tikra širdimi,
kaip yra iš Dievo.

Apie apaštalo pareigų vertę Naujajame Testamente

3. 1 Ar vėl mes pradedame patys save užtarti? 5
arba ar mums reikia (kaip kai kuriems) užtariamų VI
laiškų pas jus ar iš jūsų? 2 Jūs esate mūsų laiškas,
parašytas mūsų širdyse, visų žmonių žinomas ir
skaitomas. 3 Jūs pasirodote esą Kristaus laiškas,
mūsų pagamintas ir parašytas ne rašalu, bet gyvojo
Dievo Dvasia; ne akmeninėse lentose, bet kūni-
nėse širdies plokštėse. 4 Tokį pasitikėjimą Dievu
mes turime per Kristų, 5 ne kad mes būtumėm sa-
vaime tinkami ką nors manyti lyg iš savęs, bet

12 Troadą. Žr. Apd 16, 8. 11.

mūsų tinkamumas yra iš Dievo, [6] kurs ir padarė
mus tinkamus būti naujos Sandoros tarnais ne
raide, bet dvasia. Nes raidė užmuša, o dvasia
gaivina.
[7] Jei mirties tarnystė, raidėmis pažymėta ak-
menyse, buvo tokioje garbėje, kad Izraėlio vaikai
negalėjo pažvelgti į Mozės veidą dėl jo veido
spindėjimo, kurs tačiau turėjo išnykti, [8] kaipgi
nebus didesnėje garbėje dvasios tarnystė? [9] Nes
jei pasmerkimo tarnystė yra garbė, daug gausiau
turi garbės teisybės tarnystė. [10] Nes kas tenai buvo
garbinga, nėra garbinga, palyginus su nesulygina-
mu šitos garbingumu. [11] Nes jei, kas nyksta, turi
garbės, tai daug daugiau turi garbės, kas pasilieka.
6 [12] Taigi, turėdami tokios vilties, mes elgiamės
VI dideliu pasitikėjimu [13] ir nedarome, kaip *Mozė,*
kurs dėdavo gaubtę ant savo veido,
kad Izraėlio vaikai nematytų ant jo veido to, kas
turėjo išnykti. [14] Bet jų jausmai yra sukietinti, nes
iki šiai dienai ta pati gaubtė, skaitant Senąjį Testa-
mentą, pasilieka neatidengta (nes ji nuimta Kris-
tuje). [15] Iki šiai dienai, kada skaitomas Mozė,
gaubtė yra padėta ant jų širdies. [16] Bet kaip tik
kas gręšis į Viešpatį, gaubtė bus nuimta. [17] Vieš-
pats yra Dvasia, o kur yra Viešpaties Dvasia, ten
yra laisvė. [18] Ir mes visi žiūrime atidengtu veidu
lyg veidrodyje į Viešpaties garbę ir esame kei-
čiami kaip Viešpaties Dvasios į tą patį paveikslą
iš skaistumo į skaistumą.

---

3. 7 *Mirties tarnystė:* tarnavimas mirtimi grasančiam įstatymui, parašytam akmeninėse lentose, kurias Mozė gavo Sinajaus kalne. Žr. 2 Moz 34, 29. — 8 *Dvasios tarnystė:* tarnavimas Evangelijai, apaštalų pareigos N. Testamente.

13 *To, kas...* Gr. t.: kad nežiūrėtų į galą arba tikslą to, kas turėjo išnykti. Dievo valia, Mozė, apgaubdamas savo veidą, mokė, kad ano laiko žydai dar negali žiūrėti į Kristų, kuriuo turėjo baigtis Sen. Testamentas.

4. [1] Todėl, turėdami tarnystę mums suteiktu 7
gailestingumu, mes nenustojame drąsos, [2] bet at- VI
metame slėptiną drovumą, nesielgdami klastingai
ir nekraipydami Dievo žodžio, tiesos gi parodymu
patys save užtariame prieš visų žmonių sąžinę
Dievo akivaizdoje. [3] O jei ir mūsų Evangelija dar
tebėra uždengta, tai ji uždengta tik žūnantiems,
[4] netikintiems, kuriems šio pasaulio dievas apa-
kino protus, kad jiems nežibėtų Kristaus garbės
Evangelijos šviesa, kurs yra Dievo paveikslas.
[5] Nes mes ne patys save skelbiame, bet mūsų Vieš-
patį Jėzų Kristų, o save, kaip jūsų tarnus, dėl
Jėzaus; [6] nes Dievas, kurs įsakė šviesai prašvisti
iš tamsybių, pats apšvietė mūsų širdis, kad mes
apšviestumėm pažintį Dievo garbės Kristaus Jė-
zaus veide.

Kaip apaštalai atlieka savo tarnystę

[7] Mes turime tą turtą moliniuose induose, kad
galios kilnumas priklausytų Dievui, ne mums.
[8] Visame mes kenčiame vargą, bet nenustojame
drąsos; mes svyruojame, bet nenusimename;
[9] esame persekiojami, bet neesame apleisti; mus
numeta, bet nežūname. [10] Mes visados nešiojame
savo kūne Jėzaus marinimą, kad ir Jėzaus gyvybė
apsireikštų mūsų kūnuose. [11] Nes visados mes,
kurie esame gyvi, esame atiduodami mirti dėl Jė-
zaus, kad ir Jėzaus gyvybė apsireikštų mūsų ma-
riame kūne. [12] Taigi, mumyse veikia mirtis, ju-
myse — gyvybė.
[13] Turėdami tą pačią tikėjimo dvasią, kaip yra 8
VI

4. [2] Slėptiną drovumą: ką drovumas slepia ir neleidžia išeiti aikštėn. — [4] Šio pasaulio dievas: piktoji dvasia.

[7] Moliniuose induose: mes, kurie skelbiame Evangeliją, esame tik silpni žmonės.

[13] Parašyta: Ps 115, 1.

parašyta: Aš tikėjau, todėl kalbėjau, ir
mes tikime, todėl ir kalbame, [14] nes žinome, kad,
kursai prikėlė Jėzų, prikels ir mus su Jėzumi ir
pastatys su jumis. [15] Nes visa daroma dėl jūsų, kad
kaskart gausesnė malonė padaugintų daugelio
dėkojimą Dievo garbei. [16] Todėl mes nenustojame
drąsos; nes nors viršujinis mūsų žmogus genda,
tačiau vidujinis atsinaujina iš dienos į dieną.
[17] Nes mūsų dabartinis vargas, kurs yra trumpas
ir lengvas, gamina mumyse kilniausią, amžiną,
visa viršijančią garbę, [18] mums, kurie nežiūrime į
tai, kas matoma, bet kas nematoma; nes matomi
dalykai yra laikini, o nematomi — amžini.
9 **5.** [1] Mes juk žinome, kad, mūsų žemiškam šio
VI gyvenimo namui suirus, mes gauname rūmą iš
Dievo, namus ne rankų darbo, amžinus danguje.
[2] Nes ir šitame mes dūsaujame, trokšdami apsi-
vilkti mūsų buveine iš dangaus, [3] jei tačiau bū-
sime rasti apvilkti, ne pliki. [4] Ir šioje padangtėje
tebebūdami, mes dūsaujame prislėgti, nes norime
būti ne apiplėšti, bet pervilkti, kad kas yra mir-
tinga, būtų gyvybės praryta. [5] Bet kursai mus tam
rengia, yra Dievas, davusis mums Dvasios užstatą.
[6] Taigi, mes turime tvirtą pasitikėjimą, nes ži-
nome, kad, kolei esame kūne, mes pasiliekame toli
nuo Viešpaties, [7] (nes einame tikėjimu, ne regė-
jimu). [8] Mes tvirtai pasitikime ir turime gerą valią
verčiau išeiti iš kūno ir būti pas Viešpatį. [9] Todėl
mes stengiamės jam įtikti, ar išėję iš kūno, ar
jame pasilikdami. [10] Nes mes visi turime pasirodyti
prieš Kristaus teismo krasę, kad kiekvienas atsi-
imtų, kaip kas, kūne būdamas, elgėsi, gera ar
pikta.

---

5. 1 Mūsų žemiškam namui: šio gyvenimo kūnui. — 7 Tikėjimu: mes tikime į Dievo buvimą, bet mes jo nematome veidu į veidą.

Nuoširdūs įspėjimai korintiečiams

11 Žinodami, kad Viešpaties reikia bijoti, mes 10
stengiamės įtikinti žmones; Dievui gi mes esame VI
žinomi. Bet aš turiu vilties, kad mes esame žinomi
ir jūsų sąžinėse. 12 Mes nebegiriame jums vėl pa-
tys savęs, tik duodame jums progos girtis mumis,
kad turėtumėte ką atsakyti tiems, kurie giriasi
viršujais dalykais, ne tuo, kas yra širdyje. 13 Nes
ar mes perdedame, tai dėl Dievo; ar susilaikome,
tai dėl jūsų.
14 Nes Kristaus meilė verčia mus, kurie taip ma-
nome: Jei vienas numirė už visus, tai visi yra
mirę. 15 Taip, Kristus numirė už visus, kad ir tie,
kurie yra gyvi, jau nebe sau gyventų, bet tam,
kurs yra už juos miręs ir prisikėlė. 16 Todėl nuo
dabar mes nebepažįstame nė vieno kūno atžvilgiu.
Ir jei pažinome Kristų kūno atžvilgiu, tai dabar
jo jau nebepažįstame. 17 Taigi, jei kas yra Kristuje,
tas yra naujas sutvėrimas; kas buvo sena, praėjo;
štai visa pasidarė nauja. 18 Visa tai yra iš Dievo,
kurs suderino mus su savim per Kristų ir davė
mums suderinimo tarnystę. 19 Nes tai Dievas Kris-
tuje suderino su savim pasaulį, nepaskaitydamas
jiems jų kaltybių; ir jis padėjo mumyse suderini-
mo žodį. 20 Taigi, mes einame pasiuntinių pareigas
Kristaus vietoje, lyg kad Dievas ragintų per mus.
Mes maldaujame Kristaus vardu: susiderinkite su
Dievu! 21 Iš nežinojusio nuodėmės jis dėl mūsų pa-
darė nuodėmę, kad mes jame būtumėm teisybė
Dievui.

---

11 *Viešpaties*: Viešpaties teismo. — *Įtikinti*, jog apaštalai ištikimai tarnauja Viešpačiui. — 13 *Nes ar...*: jei kuomet rodosi, kad mes lyg per daug save augštiname, mes tai darome Dievo garbei; jei save žeminame, tai norime duoti nuolankumo pavyzdį.

16 *Nebepažįstame nė vieno*: nebevertiname. — 21 *Nuodėmę*: auką už nuodėmes.

11 6. [1] Kaip bendradarbiai mes jus raginame neimti
VI Dievo malonės veltui. [2] Nes jis sako: Aš išklau-
siau tave malonės metu ir išganymo
dieną tau padėjau. Štai dabar malonės me-
tas, štai dabar išganymo diena! [3] Neduokime nė
vienam jokio papiktinimo, kad mūsų tarnystė
nebūtų peikiama, [4] bet visame parodykime save,
kaip Dievo tarnus, didele kantrybe sielvartuose,
varguose, suspaudimuose, [5] smūgiuose, kalėjimuose,
maištuose, darbuose, budynėse, pasninkuose, [6] ne-
kaltybe, išmintimi, romumu, meilumu, šventąja
Dvasia ir neveidmaininga meile, [7] tiesos žodžiu,
Dievo jėga, teisybės ginklais dešinėje ir kairėje,
[8] garbėje ir negarbėje, kada piktai ar gerai apie
mus kalba, kai laikomi suvedžiotojais, tačiau tiesa-
kalbiai, nepažįstamais, tačiau žinomi; [9] laikomi
mirštančiais, nors mes dar esame gyvi; kaip nu-
plakti, tačiau neužmušti; [10] kaip nuliūdusieji, ta-
čiau visados linksmi; kaip beturčiai, bet kurie
daugelį daro turtingus; kaip nieko neturintieji,
tačiau visa turintieji.

12 [11] Mūsų burna prasivėrė jums, o korintiečiai;
VI mūsų širdis pasidarė plati. [12] Jums angšta ne mu-
myse, bet pasidarė angšta jūsų širdyse. [13] Kadangi
jūs turėsite tokį pat atsilyginimą, aš sakau kaip
savo vaikams, išplėskite ir jūs savo širdis.

[14] Nevilkite jungo su netikinčiais; nes koks yra
bendravimas tarp teisybės ir neteisybės? arba kokia
gali būti vienybė tarp šviesos ir tamsybių? [15] Koks
sutikimas tarp Kristaus ir Belialio? arba kokią
dalį turi tikintis su netikinčiuoju? [16] Koks gi su-

6. 7 Dešinėje...: puolimui ir apsigynimui.
11 Mūsų...: aš prabilau laisvai ir atvirai, mano šir-
dis kupina meilės.
15 Belialio. Piktosios dvasios vardas. Reiškia tą pat,
ką ir niekam tikęs. — 16 Dievas sako: 3 Moz 26,
11. 12; Iz 52, 11. 12; Jer 31, 9; 32, 37.

tarimas Dievo bažnyčios (eklezijos) su stabais?
Nes jūs esate gyvojo Dievo bažnyčia (eklezija),
kaip Dievas sako: Aš gyvensiu juose ir
vaikščiosiu jų tarpe; būsiu jų Dievas,
ir jie bus mano tauta. 17 Todėl išeikite
iš jų tarpo ir atsiskirkite, sako Vieš-
pats, ir nelieskite suteptų dalykų;
18 tai aš priimsiu jus. Aš būsiu jums
Tėvas, ir jūs būsite man sūnūs ir
dukterys, sako Visagalis Viešpats.
7. 1 Taigi, turėdami šituos pažadus, mylimiau- 13
sieji, apsivalykime save nuo bet kurio kūno ir VI
dvasios susitepimo ir baigkime savo pašventinimą
Dievo baimėje.
2 Priimkite mus. Mes nė vienam nepadarėme
skriaudos, nė vieno nepražudėme, nė vieno nepri-
gavome. 3 Aš tai sakau, ne kad jus pasmerkčiau,
nes jau anksčiau mes pasakėme, kad jūs esate
mūsų širdyje drauge mirti ir drauge gyventi.
4 Daug man yra pasitikėjimo jumis, daug man
pasigyrimo jumis; aš esu pilnas paguodos, gausiai
turiu džiaugsmo visuose mūsų sielvartuose. 5 Nes
ir į Makedoniją mums atėjus, mūsų kūnas netu-
rėjo jokio poilsio; mes kentėjome visokį sielvartą:
lauke kovos, viduje baimės. 6 Bet tas, kurs guo-
džia nužemintuosius, Dievas, palinksmino mus Tito
atėjimu; 7 ir ne tiktai jo atėjimu, bet taip pat pa-
guoda, kurią jis gavo pas jus; nes jis mums pra-
nešė apie jūsų išsiilgimą, jūsų verksmą, jūsų
uolumą link manęs, taip kad aš dar labiau džiau-
giaus.
8 Nes nors ir nuliūdinau jus laišku, aš nesigailiu;
jei ir gailėjaus, matydamas, kad tas laiškas (nors
tik trumpam laikui) jus nuliūdino, 9 tai dabar

---

7. 2 Priimkite mus: į savo širdį, gerai mus su-
praskite.

džiaugiuos: ne kad buvote nuliūdinti, bet kad jūsų
nuliūdimas atvedė jus į atgailą. Jūs buvote nuliū-
dinti taip, kaip tiko Dievui, kad neturėtumėte iš
mūsų jokio nuostolio. [10] Nes Dievui tinkąs nuliū-
dimas gimdo ištvermingą atgailą išganymui, o pa-
saulio nuliūdimas gimdo mirtį. [11] Nes štai tas pats
jūsų Dievui tinkąs nuliūdimas kokį didelį pagimdė
jumyse rūpestingumą; o be to, kokį pasiteisinimą,
ir nepatenkinimą, ir baimę, ir troškimą, ir uolu-
mą, ir nubaudimą. Visais atžvilgiais jūs pasirodėte
nesutepti tame dalyke.
14 [12] Taigi, nors aš ir parašiau jums, tačiau ne dėl
VI to, kurs padarė skriaudą, nei dėl nukentėjusiojo;
bet kad parodytumėm savo rūpestį, kuriuo jumis
rūpinamės [13] Dievo akivaizdoje; todėl mes esame
paguosti.

Mūsų gi paguodoje dar daugiau džiaugėmės dėl
Tito džiaugsmo, nes jo dvasia buvo jūsų visų at-
gaivinta. [14] Ir jei aš jam gyriaus jumis dėl ko nors,
tai neesu sugėdintas; kaip visa jums sakėme tie-
soje, taip ir mūsų pasigyrimas Titui pasirodė tiesa.
[15] Todėl jo širdis dar labiau į jus linksta, jam at-
simenant jūsų visų klusnumą, kaip jūs esate jį
priėmę su baime ir drebėjimu. [16] Aš džiaugiuos,
kad galiu visame jumis pasitikėti.

Apie aukų rinkimą beturčiams

15 **8.** [1] Dabar pranešame jums, broliai, apie Dievo
VI malonę, suteiktą Makedonijos bažnyčioms (eklezi-
joms). [2] Didžiai išmėginti sielvartu, jie buvo pilni
džiaugsmo, ir didelis jų neturtas pasirodė turtingas
jų neklastingu dosnumu; [3] nes aš tai liudiju apie

---

11 N u b a u d i m ą : nusikaltusio nusidėjėlio. — N e s u t e p t i : daugelis apie tą nuodėmę nė nežinojo. — 12 K a d p a r o d y t u m ė m . . . Anot gr. t.: kad jūsų rūpestis mumis pasirodytų pas jus Dievo akivaizdoje.

juos, kad jie davė savo valia, kiek išsigalėjo ir net
daugiau, kaip išsigalėjo, [4] ir dideliu įkalbinėjimu
meldė mūsų malonės dalyvauti patarnavime šven-
tiesiems. [5] Jie darė ne tik, kaip mes tikėjomės, bet
pirma patys save atidavė Viešpačiui, paskui Dievo
valia mums: [6] taip kad mes meldėme Titą, kaip jis
pradėjo, taip ir baigti jūsų tarpe tą meilės darbą.

[7] Kaip jūs esate žymūs visais dalykais, tikėjimu,
žodžiu, žinojimu ir visokiu uolumu, be to, ir savo
meile mums, taip pasižymėkite ir tuo meilės darbu.
[8] Aš tai sakau ne liepdamas, bet kad išmėginčiau
kitų uolumu jūsų meilės tikrumą. [9] Jūs juk žinote
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę, jog jis,
būdamas turtingas, dėl jūsų pasidarė beturtis, kad
jo neturtu jūs būtumėte turtingi. [10] Taigi, čia aš
duodu patarimą; nes tai naudinga jums, kurie ne
tik daryti, bet ir norėti pradėjote nuo praeitųjų
metų. [11] Dabar ir darbu pabaigkite, kad kaip veiki
buvo valia norėti, taip būtų ir vykdyti, žiūrint to,
ką turite. [12] Nes jei valia yra veiki, ji įtinka, žiū-
rint to, ką turi, o ne to, ko neturi. [13] Nes ne pato-
gumas kitiems, jums gi vargas, bet turi būti lygybė.
[14] Dabartiniu metu jūsų perteklius tesušelpia jų
neturtą, kad ir jų perteklius padėtų jūsų neturtui,
kad rastųsi lygybė, kaip yra parašyta: [15] *Kas
daug rinko, neturėjo per daug: kas
maža, neturėjo mažiau.*

[16] Dėkui Dievui, kurs davė tokį pat susirūpinimą 16
jumis Titui į širdį; [17] nes jis, tiesa, priėmė para- VI
ginimą, bet, būdamas labai uolus, savo valia iške-

---

8. [10] *Kurie ne tik daryti...* Aukų rinkimas buvo pradėtas ir nutartas dar pernai, todėl anksčiau kaip pas makedoniečius. Jis pasiliko nebaigtas dėl atsiradusių kliūčių; dabar reikia jis tik baigti. — [14] *Parašyta:* 2 Moz 16, 18. Manos buvo galima rinktis ne daugiau, kaip vienai dienai; todėl visi buvo lygūs.

liavo pas jus. [18] Mes išsiuntėme taip pat su juo
brolį, kurs dėl Evangelijos giriamas visose baž-
nyčiose (eklezijose). [19] Negana to; jis ir bažnyčių
(eklezijų) išrinktas mūsų kelionės draugas tam
meilės darbui, kurs mūsų atliekamas Viešpaties
garbei ir mūsų geros valios išreiškimui. [20] Mes
stengiamės išvengti, kad kas nors mus peiktų dėl
tos gausios dovanos, kuri mūsų dalinama; [21] nes
mes rūpinamės tuo, kas gera, ne tik Dievo, bet ir
žmonių akivaizdoje. [22] Mes išsiuntėme su jais taip
pat ir tą mūsų brolį, kurio uolumą išmėginome
daugelyje dalykų ir kurs dabar, labai pasitikė-
damas jumis, yra dar daug uolesnis. [23] Ar aš
(rašau) apie Titą, kurs yra mano draugas ir padė-
jėjas pas jus, ar apie mūsų brolius, kurie yra baž-
nyčių (eklezijų) pasiuntiniai, Kristaus garbė, [24] jūs
duokite jiems bažnyčių (eklezijų) akivaizdoje jūsų
meilės ir mūsų pasigyrimo jumis įrodymą.
17 9. [1] Apie patį tarnavimą šventiesiems aš rašy-
VI čiau jums be reikalo. [2] Aš juk žinau jūsų gerą norą,
dėl kurio aš giriuos jumis pas makedoniečius, kad
ir Akaja yra pasiryžus nuo praeitųjų metų. Tas
jūsų uolumas paragino daugelį. [3] Tačiau aš išsiun-
čiau brolius, kad mūsų pasigyrimas nepavirstų
nieku tame dalyke ir kad jūs (kaip pasakiau)
būtumėte prisirengę; [4] kad, atėjus makedoniečiams
su manim ir atradus jus neprisitaisiusius, neturė-
tumėm mes (nebekalbant apie jus) rausti dėl to
dalyko. [5] Todėl aš maniau esant reikiama prašyti
brolius pirma nuvykti pas jus ir prirengti žadė-
tąjį palaiminimą, kad jis būtų pabaigtas kaip pa-
laiminimas, ne kaip šykštumas.
[6] Aš sakau taip: Kas šykštai sėja, šykštai ir

---

18 Brolį. Tas brolis buvo tikriausiai trečios Evan-
gelijos autorius šv. Lukas.
9. 6 Palaiminimuose. Palaiminimuose sėja tas,

pjaus; ir kas sėja palaiminimuose, palaiminimuose
ir pjaus. [7] Tegul kiekvienas duoda, kaip yra pa-
skyręs savo širdyje, ne su nuliūdimu ar iš prie-
vartos; nes linksmą davėją myli Dievas.
[8] Dievas gali jums duoti gausiai kiekvienos do- 18
vanos, kad visados visako turėtumėte visai pakan- VI
kamai ir apsčiai turėtumėte kiekvienam geram
darbui, [9] kaip yra parašyta: *Jis barsto, duoda*
beturčiams; jo teisybė pasilieka per
amžių amžius. [10] Tas, kursai suteikia sėjėjui
sėklos, duos ir duonos valgyti; jis padaugins jūsų
sėklą ir padidins jūsų teisybės vaisių augimą,
[11] kad jūs, visa kuo pralobę, apsčiai turėtumėte
kiekvienam neklastingumui, kurs, mums tarpinin-
kaujant, gamina dėkojimą Dievui. [12] Nes to tarna-
vimo atlikimas ne tik papildo tai, ko trūksta šven-
tiesiems, bet taip pat duoda gausių vaisių daugeliu
dėkojimų Viešpačiui. [13] Išmėginę tą patarnavimą,
jie garbina Dievą dėl jūsų klusnumo išpažinimo
Kristaus Evangelijai ir dėl palankumo suteikime
jiems ir visiems; [14] jie meldžiasi už jus, nes jie
myli jus nuoširdžiai dėl gausiausios jums Dievo
suteiktos malonės. [15] Dėkui Dievui už neapsakomą
jo dovaną.

Apaštališkoji Povilo valdžia

10. [1] Aš, Povilas, pats maldauju jus Kristaus 19
romumu ir maloningumu, aš, kurs akyse, tiesa, VI
esu žemas jūsų tarpe, o kitur būdamas drąsus
prieš jus. [2] Prašau gi jus, kad, pas jus atėjus, man

---

kurs gausiai sėja, pasitikėdamas būsimuoju atlyginimu; jo viltis nebus tuščia, kai ateis pjūties metas. — [7] *Linksmą...* Ekli 35, 11. — [9] *Parašyta:* Ps 111, 9. — [11] *Neklastingumui:* gailestingumo darbams, daromiems tikra ir neklastinga širdimi, be savimeilės, tik žiūrint artimų reikalų, kurie šelpiami, ir Dievo garbės, dėl kurio jie mylimi ir šelpiami.

nereiktų būti drąsiam su tuo pasitikėjimu, kurs
man duodąs drąsos prieš kai kuriuos, kuriems ro-
dosi, būk mes elgiamės, tarsi kūno klausydami.
[3] Nes nors gyvename kūne, tačiau mes nekovo-
jame kūniškai. [4] Mūsų kovos ginklai ne kūniški,
bet galingi Dievu tvirtovėms griauti. Mes griau-
name sumanymus [5] ir kiekvieną augštį, kurs keliasi
prieš Dievo pažinimą, ir pavergiame nelaisvėn
kiekvieną protą, kad būtų klusnus Kristui. [6] Mes
esame nuolat pasiryžę atkeršyti kiekvienam ne-
klusnumui, kaip tik jūsų klusnumas bus pilnas.
[7] Žiūrėkite, kas yra ties akimis! Jei kas savimi
pasitiki, kad jis esąs Kristaus, teapsvarsto vėl ir
tai pats sau, kad kaip jis yra Kristaus, taip ir
mes. [8] Nes jei aš ir truputį daugiau girsiuos mūsų
valdžia, kurią yra mums davęs Viešpats statyti, ne
jūsų griauti, tai aš nebūsiu sugėdintas. [9] O kad kas
nemanytų, būk aš norįs pagąsdinti jus laiškais, —
[10] nes laiškai, sako jie, yra rimti ir smarkūs, pats
gi atvykęs turi silpną kūną ir niekintiną kalbą, —
[11] teapsvarsto, kas yra tokios nuomonės, kad kokie
mes esame žodžiu laiškuose kitur būdami, tokie ir
čia pat atsiradę darbu.
20 [12] Nes mes nedrįstame drauge statyti ir lyginti
VI save su kai kuriais, kurie patys save giria; mes
matuojame save, žiūrėdami to, kas esame savyje,
ir lyginame patys save su savimi. [13] Mes giriamės
ne per daug, bet laikydamies masto tos dalios,
kurią Dievas paskyrė mums kaip mastą, kad pa-
siektumėm iki jūsų. [14] Nes mes neištiesiame savęs

---

10. [12] Mes matuojame... Anot gr. t.: jie, matuodami patys save savimi ir patys save su savimi lygindami, pasirodė neturį išmanymo. — [13] Masto. Apaštalas Povilas turėjo sau Dievo paskirtą veikimo sritį. Jis jos ribų laikosi ir jų neperžengia. Ton sritin įeina ir Korintas. Todėl, skelbdamas čia Evangeliją, jis buvo savo srityje. Ta sritis siekia ir toliau. Ir ten yra vietų, kuriose Evangelija dar nebuvo skelbiama.

per daug, lyg kad nesiektumėm jūsų; mes juk
priėjome iki jūsų su Kristaus Evangelija. [15] Mes
nesigiriame per daug svetimais darbais; turime gi
vilties, kad, jūsų tikėjimui augant, mes didėsime
vis labiau pas jus, laikydamies savo dalios, [16] ir
kad nešime Evangeliją taip pat į tuos kraštus,
kurie yra už jūsų, nesigirdami tuo, kas yra jau
padaryta svetimoje dalioje. [17] Kas giriasi, tegul
giriasi Viešpatyje. [18] Nes ne kas pats
save užtaria, tas yra pripažįstamas, bet tas, kurį
Dievas giria.

Povilo pasigyrimas prieš priešininkus

11. [1] O, kad gi jūs pakęstumėte mano paikybės 21
truputį! bet ir pakęskite mane! [2] Nes aš rūpinuos VI
jumis Dievo pavydu: aš pažadėjau jums vienam
vyrui pastatyti jus kaip skaisčią mergaitę Kristui.
[3] Bet aš bijau, kad kaip žaltys sugundė Jievą
savo buklumu, taip jūsų mintys nebūtų pagadintos
ir kad jos nenukryptų nuo neklastingumo, kurs
yra Kristuje. [4] Nes jei tas, kurs ateina, skelbia kitą
Kristų, kurio mes neskelbiame, arba jūs gaunate
kitą dvasią, kurios negavote, arba kitą Evangeliją,
kurios nepriėmėte, jūs teisingai pakęstumėte. [5] Bet
aš tariuos nė kiek ne mažiau esąs padaręs už tuos
didžius apaštalus. [6] Jei aš ir esu neprityręs šnekoje,
tačiau neesu toksai moksle; mes juk pasirodėme
jums visais atžvilgiais.

[7] Arba gal aš nusidėjau, pats save žemindamas,
kad jūs būtumėte išaugštinti? kad dovanai skel-

---

11. 1 Mano paikybės. Taip čia šv. Povilas vadina savo pasigyrimą. Jis giriasi savo priešų priverstas, anaiptol ne dėl to, kad ieškotų tuščios garbės. — 5 Didžius apaštalus: kurie dedasi taip didžiais apaštalais. Taip šv. Povilas čia vadina savo priešininkus, klaidžiamokslius.

biau jums Dievo Evangeliją? 8 Aš apiplėšiau kitas
bažnyčias (eklezijas), imdamas algą, kad jums
tarnaučiau. 9 Būdamas pas jus ir stokodamas, aš
nebuvau nė vienam našta, nes ko man neteko,
suteikė atėjusieji iš Makedonijos broliai. Visuose
dalykuose aš saugojaus būti jums našta ir toliau
saugosiuos. 10 Kaip yra manyje Kristaus tiesa, tas
mano pasigyrimas nebus sumažintas Akajos
šalyse. 11 Kodėl? Ar kad aš jūsų nemyliu? Dievas
tai žino. 12 Bet ką aš darau, darysiu ir toliau, kad
neduočiau progos tiems, kurie ieško progos būti
rasti tuose dalykuose, kuriais jie giriasi, tokie, kaip
ir mes. 13 Nes tokie žmonės yra netikri apaštalai,
darbininkai apgavikai, kurie dedasi Kristaus
apaštalais. 14 Ir nenuostabu, nes pats šetonas ima
sau šviesybės angelo išvaizdą. 15 Todėl nėra nieko
ypatinga, jei jo tarnai ima sau teisybės tarnų iš-
vaizdą; bet jų galas bus toks, kaip jų darbai.
22 16 Aš vėl sakau: Niekas tenelaiko manęs paiku;
VI o jei ne, tai priimkite mane kaip paiką, kad ir aš
pasigirčiau kokį truputį. 17 Ką aš kalbu, nekalbu
pagal Dievą, bet tarsi paikybėje, būtent, tame pa-
sigyrimo dalyke. 18 Kadangi daugelis giriasi kūniš-
kai, girsiuosi ir aš. 19 Nes jūs mielu noru paken-
čiate paikuosius, patys būdami išmintingi. 20 Jūs
juk pakenčiate, jei kas jus pavergia nelaisvėn, jei
kas jus ryja, jei kas jūsų lobį ima, jei kas didžiuo-
jasi, jei kas muša jus į veidą. 21 Aš sakau savo
sugėdinimui, lyg kad mes būtumėm buvę silpni
tame dalyke. Kuo kas nors drįsta girtis (paiky-
bėje sakau), drįstu ir aš.
22 Jie yra žydai, ir aš; yra izraėlitai, ir aš; yra

---

12 K a d n e d u o č i a u . . . : kad mano priešininkai, kurie mane kaltina, būk aš ieškąs savo naudos, nerastų mano pasielgime nieko, kas pateisintų jų šmeižtus, ir kad juos priversčiau taip pat neieškoti savo pelno, kaip ir aš neieškau.

Abraomo ainiai, ir aš. 23 Jie yra Kristaus tarnai
(kaip neprotingas sakau), aš daugiau: daugiau
pakėliau darbų, daugiau kalėjimų, kirčių be galo,
buvau dažnai mirties pavojuose. 24 Nuo žydų ga-
vau penkis kartus po keturias dešimtis kirčių be
vieno; 25 tris kartus buvau rykštėmis plaktas,
kartą akmenimis muštas, tris kartus nukentėjau
laivo sudužimą, naktį ir dieną buvau jūros gilu-
moje, 26 dažnai kelionėse, pavojuose upių, pavo-
juose galvažudžių, pavojuose nuo vientaučių, pavo-
juose nuo pagonių, pavojuose miestuose, pavojuose
tyruose, pavojuose jūroje, pavojuose tarp netikrų
brolių; 27 varge ir skurde, daugelyje budėjimų,
alkyje ir troškime, daugelyje pasninkų, šaltyje ir
nuogume: 28 be to, kas kitaip atsitinka, kasdieninis
veržimasis prie manęs, rūpestis visomis bažny-
čiomis (eklezijomis). 29 Kas yra silpnas, ir aš nesi-
darau silpnas? Kas yra piktinamas, ir aš nedegu?
30 Jei reikia girtis, aš girsiuos savo silpnumu.
31 Dievas ir Tėvas mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
palaimintasis per amžius žino, kad aš nemeluoju.
32 Damaske karaliaus Areto šalies viršininkas ser-
gėjo damaskiečių miestą, kad mane sugautų: 33 ir
aš pro langą pintinėje buvau nuleistas per sieną
ir taip ištrūkau iš jo rankų.

12. 1 Jei reikia girtis (tiesa, nepridera), aš eisiu 23/VI
prie Viešpaties regėjimų ir apreiškimų. 2 Aš žinau
žmogų Kristuje, kurs pirm keturiolikos metų, —
ar kūne, nežinau, ar be kūno, nežinau, Dievas
žino, — buvo paimtas net į trečiąjį dangų. 3 Ir
žinau, kad tas žmogus, — ar kūne, ar be kūno,
nežinau, Dievas žino, — 4 buvo pagautas į rojų ir
girdėjo slaptingus žodžius, kurių nė vienam žmo-

---

12. 2 Aš žinau žmogų. Tas žmogus buvo pats šv. Povilas. Plg. Apd 11, 27.

gui nevalia sakyti. [5] Tokiuo aš girsiuos, o savimi
nė kiek nesigirsiu, tiktai savo silpnybėmis.
[6] Nes jei ir norėčiau girtis, aš nebūsiu nepro-
tingas, nes sakyčiau tiesą; bet susilaikau, kad kas
nemanytų apie mane daugiau, kaip manyje mato
ar girdi iš manęs. [7] O kad aš dėl apreiškimų di-
dumo nesikelčiau puikybėn, man duotas akstinas
į mano kūną, šetono angelas, kurs mane muštų
veidan. [8] Todėl aš tris kartus meldžiau Viešpatį,
kad tai atstotų nuo manęs; [9] bet jis man tarė:
Gana tau mano malonės, nes jėga įgyja tobulumo
silpnybėje. Taigi, aš mielu noru girsiuos mano
silpnybėmis, kad Kristaus jėga gyventų manyje.
[10] Todėl aš turiu pasimėgimo savo silpnybėse, iš-
niekinimuose, varguose, persekiojimuose, priespau-
dose dėl Kristaus; nes kai esu silpnas, tuomet esu
galingas.
24 [11] Aš pasidariau paikas, jūs mane privertėte. Nes
VI aš turėjau būti jūsų užtartas; juk aš nebuvau
nieku mažesnis už tuos, kurie yra labai dideli
apaštalai, nors aš esu niekas. [12] Tačiau mano
apaštalavimo žymės yra padarytos jūsų tarpe visa
kantrybe, ženklais, stebuklais ir jėga. [13] Nes kas
yra, ko jūs turėjote mažiau už kitas bažnyčias
(eklezijas), išskyrus tai, kad aš pats neapsunkinau
jūsų? Dovanokite man tą skriaudą. [14] Štai dabar
aš esu pasiryžęs ateiti pas jus trečią kartą ir
nebūsiu jums našta. Nes aš ieškau ne kas jūsų,
bet jūsų pačių; juk ne vaikai turi krauti turtus
gimdytojams, bet gimdytojai vaikams. [15] Aš gi
mieliausiu noru duosiu ir pats save atiduosiu už
jūsų sielas, nors vis labiau jus mylėdamas, pats
būčiau mažiau mylimas. [16] Tačiau tebūnie ir taip,

---

7 Akstinas... : kūno negalia.
16 Tačiau... Čia šv. Povilas kartoja neteisingą savo priešų priekaištą ir atsako į jį keturiais klausimais.

aš jūsų neapsunkinau; bet būdamas būklus, aš
sugavau jus gudrybe. [17] Gal aš apgavau jus per
ką nors tų, kuriuos esu pas jus siuntęs? [18] Aš pa-
prašiau Titą ir nusiunčiau su juomi brolį. Gal gi
Titas jus apgavo? Ar mes vaikščiojame ne toje
pačioje dvasioje? argi ne tais pačiais takais?

Įspėjimų korintiečiams pabaiga

[19] Jūs gal seniai manote, kad mes teisinamės
prieš jus? Dievo akivaizdoje, Kristuje mes kal-
bame; visa gi, mylimiausieji, daroma jums gerinti.
[20] Nes aš bijau, kad kartais atėjęs nerasčiau jūsų
ne tokių, kokių noriu, ir kad nebūčiau jūsų rastas
toks, kokio nenorite; kad kartais nebūtų jūsų tarpe
barnių, pavydų, pykčių, vaidų, gero vardo plėši-
mų, apkalbėjimų, pasipūtimų, maištų, [21] kad kai
ateisiu, vėl Dievas nenužemintų manęs pas jus, ir
aš neturėčiau raudoti daugelio tų, kurie yra anks-
čiau nusidėję ir nedarė atgailos dėl susitepimo,
paleistuvystės ir begėdystės, kurią yra darę.
13. [1] Štai dabar aš trečią kartą ateinu pas jus. 25
Dviejų ar trijų liudytojų pasakymu VI
bus nutartas kiekvienas dalykas.
[2] Pirma sakiau ir iš anksto sakau, kaip pas jus
būdamas, taip ir dabar nebūdamas, tiems, kurie
anksčiau nusidėjo, ir visiems kitiems, kad vėl
atėjęs nepasigailėsiu. [3] Ar jūs norite išmėginti
Kristų, kurs kalba manyje, kursai nėra jums silp-
nas, bet yra galingas jūsų tarpe? [4] Nes nors jis ir
buvo prikaltas ant kryžiaus, žiūrint silpnumo, bet
yra gyvas Dievo jėga. Nes ir mes esame silpni
jame, bet būsime gyvi Dievo jėga jūsų tarpe.
[5] Patys save išmėginkite, ar jūs esate tikėjime;
patys save ištirkite. Arba, ar jūs nepažįstate patys
savęs, kad Jėzus Kristus yra jumyse? jei tik kar-

tais neesate atmestini. [6] Bet aš turiu vilties, kad
jūs pažinsite, jog mes neesame atmestini.
[7] Mes maldaujame Dievą, kad jūs nedarytumėte
nieko pikta: ne kad mes pasirodytumėm pripa-
žinti, bet kad jūs darytumėte, kas gera, o mes
būtumėm lyg atmestini. [8] Nes mes nieko negalime
prieš tiesą, tik už tiesą. [9] Mes juk džiaugiamės,
kad esame silpni, o jūs galingi; to ir meldžiame,
kad jūs būtumėte tobuli. [10] Todėl aš tai rašau toli
būdamas, kad atėjęs neturėčiau elgtis kiečiau ta
valdžia, kurią Viešpats yra man davęs statyti, ne
griauti.
[11] Pagaliau, broliai, džiaukitės, būkite tobuli,
padrąsinkite vieni kitus, būkite vienos nuomonės,
laikykite ramybę, o ramybės ir meilės Dievas bus
su jumis. [12] Pasveikinkite vieni kitus šventu pabu-
čiavimu. Visi šventieji jus sveikina. [13] Mūsų Vieš-
paties Jėzaus Kristaus malonė ir Dievo meilė ir
Šventosios Dvasios draugystė teesie su jumis visais.
Amen.

---

13. [7] N e k a d . . . p r i p a ž i n t i. Apaštalas visai nenori rasti progos parodyti savo valdžią ir tuo būdu būti pripažintas.

ŠV. POVILO APAŠTALO LAIŠKAS GALATAMS

Laiško įžanga

1. 1 Povilas, Apaštalas, pašauktas ne žmonių ir 26
ne žmogui tarpininkaujant, bet Jėzaus Kristaus ir VI
jį prikėlusiojo iš numirusiųjų Dievo Tėvo, 2 ir visi
su manim esantieji broliai Galatijos bažnyčioms
(eklezijoms). 3 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo
Tėvo ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, 4 kurs
pats save atidavė už mūsų nuodėmes, kad išgel-
bėtų mus iš dabartinio netikusio pasaulio, taip
kaip buvo Dievo ir mūsų Tėvo valia. 5 Jam garbė
per amžių amžius. Amen.

6 Aš stebiuos, kad jūs taip veikiai nukrypstate
nuo tos, kuri jus pašaukė į Kristaus malonę, prie
kitos evangelijos. 7 Ji nėra kita; tik yra žmonių,
kurie kelia jūsų tarpe neramybę ir nori iškreipti
Kristaus Evangeliją. 8 Bet nors mes ar angelas iš
dangaus skelbtų jums kitą evangeliją, ne kaip mes
jums skelbėme, tebūnie atskirtas! 9 Kaip pirma
sakėme, taip ir dabar vėl sakau: Jei kas jums
skelbtų evangeliją ne tą, kurią priėmėte, tebūnie
atskirtas! 10 Nes ar aš dabar ieškau žmonių pa-
lankumo, ar Dievo? Ar aš stengiuos įtikti žmo-
nėms? Jei dar norėčiau įtikti žmonėms, aš nebū-
čiau Kristaus tarnas.

---

1. 7 Kita. Evangelija tėra viena. Šv. Povilas mokė, kad pagonys gali būti nuteisinti be Mozės įstatymo tarpininkavimo. Kas kitaip mokė, tas skelbė nebe Kristaus Evangeliją ir todėl buvo išmestinas iš krikščionių draugijos.

Povilas tikrai Dievo išrinktas Kristaus Apaštalas

[11] Taigi, aš sakau jums, broliai, kad mano pa-
skelbtoji Evangelija ne žmonių mokslas; [12] nes ne
iš žmogaus aš ją gavau ir neišmokau, bet Jėzaus
Kristaus apreiškimu.
27 [13] Jūs juk girdėjote apie mano elgesį kitados
VI žydijoje: aš perdaug didžiai persekiojau Dievo
Bažnyčią (Eklezija) ir kovojau prieš ją. [14] Žydijoje
aš viršijau daugelį mano amžininkų savo tautoje,
rodydamas daugiau uolumo dėl mano tėvų pada-
vimo.

[15] Kada gi tam, kurs išskyrė mane nuo pat
mano motinos įsčios ir pašaukė savo
malone, patiko [16] apreikšti manyje savo Sūnų, kad
aš jį skelbčiau pagonyse, aš nesikreipiau tuojau
prie kūno ir kraujo [17] ir neėjau į Jeruzalę pas
tuos, kurie buvo pirm manęs apaštalai, bet nuvy-
kau į Arabiją ir vėl sugrįžau į Damaską. [18] Paskui
po trejų metų nuėjau į Jeruzalę Petro pamatyti
ir pasilikau pas jį penkiolika dienų. [19] Kitų apaštalų
aš nemačiau nė vieno, tik Viešpaties brolį Jokūbą.
[20] O ką aš jums rašau, štai Dievas mato, kad ne-
meluoju. [21] Paskui aš ėjau į Sirijos ir Kilikijos
šalis. [22] Veidu aš buvau nepažįstamas Judiejos
bažnyčioms (eklezijoms), kurios yra Kristuje. [23] Jos
buvo tik girdėjusios: Tasai, kurs mus kitados per-
sekiojo, dabar skelbia tikėjimą, prieš kurį kitados
kovojo. [24] Todėl jos garbino dėl manęs Dievą.

Povilo Evangelija palyginta su kitų apaštalų mokslu

28 **2.** [1] Paskui, keturiolikai metų praslinkus, aš vėl
VI nuvykau į Jeruzalę drauge su Barnabu, pasiėmęs

---

2. [1] Paskui... Plg. Apd 15, 2.

taip pat ir Titą. [2] Atvykau gi dėl apreiškimo ir
išdėsčiau jiems Evangeliją, kurią skelbiu tarp pa-
gonių, ypačiai gi tiems, kurie buvo žymesni, kad
kartais nebėgčiau veltui arba nebūčiau bėgęs.
[3] Bet nė buvusis su manim Titas, nors buvo pa-
gonis, nebuvo priverstas apsipjaustyti; [4] ir tai dėl
vyliumi įėjusių netikrų brolių, įlindusių tykoti
mūsų laisvės, kurią mes turime Kristuje Jėzuje,
kad mus padarytų vergus; [5] tiems mes nė valandai
nesutikome pasiduoti, kad Evangelijos tiesa pasi-
liktų pas jus.

[6] Tie, kurie rodėsi esą žymesni (kokie jie yra
buvę kitados, man visai nesvarbu; Dievas nežiūri
žmogaus asmens), tie, sakau, kurie rodėsi esą
žymesni, nemokė manęs nieko nauja. [7] Priešingai;
pamatę, kad man yra patikėtas Evangelijos skel-
bimas neapipjaustytiems, lygiai kaip Petrui api-
pjaustytųjų tarpe, [8] (nes tas, kurs veikė su Petru
apipjaustytųjų apaštalavime, veikė ir su manim
tarp pagonių), [9] ir pažinę man suteiktąją malonę,
Jokūbas, Kefas ir Jonas, kurie buvo laikomi šu-
lais, padavė man ir Barnabui dešines, kaip drau-
gystės ženklą, kad mes kreiptumėmės į pagonis,
o jie į apipjaustytuosius. [10] Tiktai mes turėjome
atsiminti beturčius. Tai aš ir rūpinaus tikrai daryti.

[11] Kada gi Kefas buvo atėjęs į Antiokiją, aš 29
pasipriešinau jam į akis, nes jis buvo peiktinas. VI
[12] Nes anksčiau, kada dar nebuvo kai kurie atėję
nuo Jokūbo, jis valgydavo su pagonimis; jiems
atėjus, jis pasitraukė ir atsiskyrė, bijodamas tų,
kurie buvo iš apipjaustymo. [13] Jo apsimetimui pri-
tarė kiti žydai, taip kad ir Barnabas buvo jų
įvestas į tą apsimetimą. [14] Bet pamatęs, kad jie

---

[4] Vyliumi...: kurie buvo apsimetę esą tikri krikščionys. — [9] Kefas: Petras.

elgiasi ne taip tiesiai, kaip reikalauja Evangelijos tiesa, aš pasakiau Kefui visų akyse: Jei tu, būdamas žydas, gyveni pagoniškai, o ne žydiškai, kaipgi tu verti pagonis žydžiuoti?

15 Mes esame gimimu žydai ir ne nusidėjėliai iš
pagonių tarpo. 16 Žinodami, kad žmogus nenuteisi-
namas įstatymo darbais, bet tik tikėjimu į Jėzų
Kristų, mes ir įtikėjome į Jėzų Kristų, kad būtu-
mėm nuteisinti tikėjimu į Kristų, ne įstatymo dar-
bais; nes įstatymo darbais nebus nuteisin-
tas nė vienas žmogus. 17 O jei, stengdamies
būti nuteisinti Kristuje, ir mes patys buvome rasti
nusidėjėliai, tai gal Kristus yra nuodėmės padėjė-
jas? Anaiptol! 18 Nes jei aš vėl tai statau, ką esu
sugriovęs, pats save darau peržengėją. 19 Aš juk
įstatymu numiriau įstatymui, kad būčiau gyvas
Dievui; aš esu su Kristumi prikaltas ant kryžiaus.
20 Esu gyvas, tačiau jau nebe aš, bet yra gyvas
manyje Kristus. O kad dabar aš esu gyvas kūne,
tai gyvenu tikėjime į Dievo Sūnų, kurs mane
mylėjo ir pats save išdavė už mane. 21 Aš neatmetu
Dievo malonės. Nes jei teisumas per įstatymą, tai
Kristus yra numiręs veltui.

Mozės įstatymas ir Evangelija.
Krikščionių laisvė

30 VI 3. 1 O neišmintingi galatai! kas jus užbūrė, kad
nebeklausytumėte tiesos, jūs, prieš kurių akis Jė-
zus Kristus buvo pavaizduotas, kaip kad būtų jūsų
tarpe prikaltas ant kryžiaus? 2 Tai tiktai aš noriu
iš jūsų patirti: ar jūs gavote Dvasią įstatymo dar-
bais, ar klausydami tikėjimo? 3 Argi jūs taip paiki

16 Nes... Ps 142, 2. — 18 Vėl tai statau: vėl laikaus Mozės įstatymo apeigų. — 19 Įstatymu. Kristus mirė dėl įstatymo. Povilas, priimdamas krikštą, mirė drauge su Kristumi Sen. Įstatymui.

esate, kad, pradėję Dvasioje, norite dabar būti
pabaigti kūne? [4] Argi veltui jūs taip daug iškentė-
jote? Jei tačiau veltui? [5] Tas, kurs suteikia jums
Dvasią ir daro jūsų tarpe stebuklų, ar jis tai daro
įstatymo darbais, ar tikėjimo priėmimu? [6] Kaip
yra parašyta: Abraomas tikėjo Dievui,
ir tai palaikyta jam teisumu. [7] Taigi,
pažinkite: kurie yra iš tikėjimo, tie yra Abraomo
vaikai.

[8] Raštas, numatydamas, kad Dievas tikėjimu nu-
teisina pagonis, iš anksto apskelbė Abraomui:
Tavyje bus palaimintos visos tautos.
[9] Taigi, kurie yra iš tikėjimo, bus palaiminti su
tikinčiuoju Abraomu.

[10] Nes kurie tik remiasi įstatymo darbais, tie yra
po prakeikimu. Juk yra parašyta: Prakeiktas
kiekvienas, kurs nesilaiko viso, kas
parašyta įstatymo knygoje, kad tai
darytų. [11] O kad įstatymu nė vienas nenuteisi-
namas pas Dievą, tai aišku; nes: Teisusis iš
tikėjimo yra gyvas. [12] Įstatymas gi ne iš
tikėjimo, bet: kas tai daro, tuo bus gyvas.
[13] Kristus atpirko mus nuo įstatymo prakeikimo,
pasidaręs už mus prakeikimas, nes yra parašyta:
Prakeiktas kiekvienas, kurs kabo
ant medžio; [14] kad Abraomo palaiminimai
ateitų pagonims per Jėzų Kristų, taip kad mes
gautumėm Dvasios pažadą.

---

3. 4 Jei tačiau...: jei tačiau tai tiesa, kad jūs jau iš tikrųjų atstojote nuo Kristaus. — 6 Parašyta: 1 Moz 15, 6; Rom 4, 3.

8 Tavyje... Žr. 1 Moz 12, 3; 18, 18. — 11 Teisusis... Žr Abak 2, 4; Rom 1, 17. — 12 Kas tai daro... 3 Moz 18, 5. — 13 Parašyta: 5 Moz 21, 23.

Kristus nušalino įstatymo prakeikimą ir vergiją

1 Lie- [15] Broliai! (aš kalbu žmonių būdu), juk nė vienas
pos neniekina patvirtinto žmogaus testamento ir nieko
prie jo neprideda. [16] Pažadai buvo padaryti Abra-
omui ir jo s ė k l a i. Nesakoma: ir sėkloms, lyg
kad jų būtų daug, bet apie vieną: I r t a v o
s ė k l a i, tai yra, Kristui. [17] Taigi, aš sakau taip:
Dievo patvirtintojo testamento duotasis po keturių
šimtų ir trijų dešimtų metų įstatymas nepanai-
kina, taip kad pažadas virstų nieku. [18] Nes jei
tėvonystė gaunama įstatymu, tai jau nebe pažadu.
Bet Abraomui Dievas ją davė pažadu.

[19] Tai kam gi įstatymas? Jis pridėtas dėl peržen-
gimų, iki ateis ainis, kuriam buvo duotas pažadas.
Įstatymas angelų įsakytas per tarpininką. [20] Tar-
pininko nėra, kur yra vienas. Dievas gi yra vienas.
[21] Taigi, ar įstatymas yra priešingas Dievo paža-
dui? Anaiptol. Nes jei būtų buvęs duotas įstaty-
mas, kurs galėtų padaryti gyvus, teisumas būtų
tikrai iš įstatymo.

[22] Bet Raštas užrakino visa po nuodėme; pažadas
turėjo būti suteiktas tikintiesiems tikėjimu į Jėzų
Kristų. [23] Bet tikėjimui dar neatėjus, mes, užra-
kinti po įstatymu, buvome saugomi tam tikėjimui,
kurs turėjo būti apreikštas. [24] Taip įstatymas buvo
mūsų vadovas į Kristų, kad būtumėm nuteisinti
tikėjimu.

[25] Bet atėjus tikėjimui, mes jau nebeesame po
vadovu. [26] Nes tikėjimu į Jėzų Kristų jūs visi esate
Dievo vaikai. [27] Kurie tik esate pakrikštyti Kristuje,
tie apsivilkote Kristumi. [28] Čia nebėra nei žydo,

---

19 P r i d ė t a s prie pažado d ė l p e r ž e n g i m ų: kad iškeltų aikštėn peržengimus. — P e r t a r p i n i n k ą. Dievas davė žydams įstatymą, kurie turėjo jį vykdyti. Mozė buvo tarpininkas. Pažadas buvo duotas Abraomui be tarpininko.

nei graiko; nebėra nei vergo, nei laisvojo; nebėra
nei vyriškio, nei moteriškės; nes jūs visi esate
vienas Kristuje Jėzuje. [29] O jei jūs Kristaus, tai
jūs esate Abraomo ainija, tėvoniai pažadu.
4. [1] Aš sakau: Kolei tėvonis yra nepilnametis, jis 2
nieku nesiskiria nuo tarno, nors yra visa ko valdo- VII
vas. [2] Jis yra po globėjais ir užvaizdais iki tėvo
paskirtam laikui. [3] Taip ir mes, kolei buvome ne-
pilnamečiai, tarnavome po pasaulio pradmenimis.
[4] Bet atėjus laiko pilnybei, Dievas siuntė savo
Sūnų, padarytą iš moteriškės, pastatytą po įsta-
tymu, [5] atpirkti tų, kurie buvo po įstatymu, kad
mes gautumėm įsūnystę. [6] Kadangi jūs esate sūnūs,
Dievas siuntė savo Sūnaus Dvasią į jūsų širdis,
kuri šaukia: Abba, Tėve! [7] Taigi, yra jau ne tarnas,
bet sūnus. O jei sūnus, tai ir tėvonis per Dievą.

[8] Tuomet, tiesa, nepažindami Dievo, jūs tarna-
vote tiems, kurie savo esme nėra dievai. [9] Bet
dabar, pažinę Dievą, dargi ir Dievo pažinti, kaipgi
jūs vėl grįžtate prie silpnų ir menkų pradmenų,
kuriems norite iš nauja tarnauti? [10] Jūs laikote
dienas, mėnesius, laikus ir metus. [11] Aš turiu dėl
jūsų baimės, kad kartais nebūčiau jumyse darba-
vęsis veltui.

[12] Būkite, kaip aš, nes ir aš esu, kaip jūs. Bro-
liai! maldauju jus; jūs manęs nieku neįžeidėte.
[13] Jūs žinote, kad aš susirgęs pirmą kartą skelbiau
jums Evangeliją. To mėginimo, kurį jums darė
mano kūnas, [14] jūs nepaniekinote ir neatmetėte.
Ne, jūs priėmėte mane, kaip Dievo angelą, kaip
Kristų Jėzų. [15] Tai kurgi dabar jūsų palaiminimas?
Nes aš jums liudiju, kad jūs, jei tai būtų galėję
įvykti, būtumėte išlupę savo akis ir man davę.

---

4. 7 Yra jau...: tu jau nebe tarnas, bet sūnus (gr. t.).
10 Laikote dienas...: švenčiate žydų šventes.

[16] Argi aš pasidariau jums neprietelis, sakydamas
jums tiesą?
[17] Jie rūpinasi jumis negerai; jie nori jus at-
skirti, kad jūs jais rūpintumėtės. [18] Gera būtų, kad
būtų jumis rūpinamasi dėl to, kas gera, ir ne tik
tuomet, kai aš esu čia pat pas jus. [19] Mano vai-
keliai, kuriuos aš vėl gimdau su skausmu, iki Kris-
tus gaus jumyse paveikslą! [20] Aš norėčiau dabar
būti pas jus ir pakeisti savo balsą, nes aš esu
neramus dėl jūsų.
3 [21] Pasakykite man jūs, kurie norite būti po įsta-
VII tymu, ar neskaitėte įstatymo? [22] Juk yra parašyta:
Abraomas turėjo du sūnu, vieną iš tarnaitės ir
vieną iš laisvos. [23] Bet tas, kurs buvo iš tarnaitės,
gimė kūno keliu, o kurs iš laisvos, remiantis pa-
žadu. [24] Tai pasakyta palygintinai. Nes tai yra dvi
sandori: viena Sinajaus kalne, gimdanti tarnavi-
mui; ta yra Agara; [25] nes Sinajaus kalnas yra
Arabijoje, turįs ryšį su dabartine Jeruzale, kuri
drauge su savo vaikais tarnauja. [26] Ana gi Jeru-
zalė, kuri yra augštybėse, yra laisva, ji yra mūsų
motina. [27] Nes yra parašyta: *Linksminkis,
nevaisingoji, kuri negimdai; džiaug-
kis ir šūkauk, kuri neturi gimdymo
skausmų; nes daug yra apleistosios
vaikų, daugiau kaip tos, kuri turi
vyrą.* [28] Mes, broliai, esame, kaip Izaokas, pažado
vaikai. [29] Bet kaip tuomet gimusis kūno keliu
persekiojo gimusįjį dvasiškai, taip ir dabar. [30] O

---

18 *Kad būtų...*: kad ne tik aš, bet ir visi rūpin-
tųsi jumis, ieškodami tik to, kas tikrai gera. — 19 *Iki
Kristus...* Priimdamas Kristaus mokslą, žmogus
įgauna Kristaus paveikslą.
21 *Neskaitėte...* 1 Moz 16; 15; 21; 2. — 24 *Sina-
jaus.* Sinajaus kalne buvo gauta Sen. Įstatymas ir ten
padaryta senoji sandora. Žemiškoji Jeruzalė yra Sina-
jaus tąsa. — 27 *Parašyta:* Iz 54, 1—3. — 30 *Raštas:*
1 Moz 21, 10. 12.

ką sako Raštas? Išmesk tarnaitę ir jos
sūnų; nes tarnaitės sūnus nebus tė-
vonis kartu su laisvosios sūnumi.
[31] Taigi, broliai, mes neesame tarnaitės vaikai, bet
laisvosios ta laisve, kuria mus išlaisvino Kristus.

Paraginimai ir įspėjimai galatams

5. [1] Stovėkite tvirtai ir nebesiduokite vėl įkin- 4
komi į vergijos jungą. [2] Štai aš, Povilas, sakau VII
jums: jei jūs duositės apipjaustomi, Kristus nebus
jums nė kiek naudingas. [3] Aš vėl liudiju kiek-
vienam žmogui, kurs duodasi apipjaustomas, kad
jis turi laikytis viso įstatymo. [4] Esate visai at-
skirti nuo Kristaus jūs, kurie ieškote nuteisinimo
įstatyme; jūs nustojate malonės. [5] Nes mes Dva-
sioje remdamies tikėjimu laukiame iš nuteisinimo
vilties. [6] Nes Jėzuje Kristuje nieko nereiškia nei
apipjaustymas, nei neapipjaustymas, bet tikėjimas,
kurs veikia meile.
[7] Jūs bėgote gerai; kas jus sutrukdė klausyti
tiesos? [8] Tas įkalbėjimas ne iš to, kurs jus šaukia.
[9] Truputis raugo įraugina visą įmaišymą. [10] Aš pa-
sitikiu jumis Viešpatyje, kad jūs nieko kitaip
nemanysite; taigi, kurs jus klaidina, bus nuteistas, vis
tiek, kas jis bebūtų. [11] Aš, broliai, jei dar skelbčiau
apipjaustymą, kam dar tebesu persekiojamas? Juk
taip yra panaikintas kryžiaus papiktinimas. [12] O,
kadgi visai nusipjautų tie, kurie jus klaidina!
[13] Nes jūs, broliai, esate pašaukti į laisvę; tik 5
ta laisve neduokite progos kūnui; verčiau tarnau- VII
kite dvasios meile vieni kitiems. [14] Nes visas įsta-
tymas įvykdomas vienu pasakymu: Mylėsi

---

5. [5] Iš nuteisinimo vilties: ko galima laukti iš nuteisinimo, būtent, amžinosios laimės.

[13] Laisvę: nuo Mozės įstatymo. — Progos kūnui: kurs yra linkęs pasiduoti nuodėmei.

s a v o a r t i m ą, k a i p p a t s s a v e. [15] O jei jūs
vienas kitą kandžiojate ir ėdate, žiūrėkite, kad
nebūtumėte vieni kitų praryti.
[16] Aš sakau: Elgkitės, vadovaujant dvasiai, ir jūs
nevykdysite kūno geidulių. [17] Nes kūnas geidžia
prieš dvasią, o dvasia prieš kūną; nes tuodu yra
vienas kitam priešingu, kad nedarytumėte visa, ko
tik norite. [18] O jei jūs esate dvasios vedami, jūs
neesate po įstatymu. [19] Kūno darbai yra matomi;
jie yra: paleistuvystė, susitepimas, begėdystė, pasi-
leidimas, [20] stabų garbinimas, žavėjimai, nepriete-
lystės, barniai, pavydai, rūstybės, vaidai, nesutiki-
mai, atskalos, [21] neapykantos, žmogžudystės, gir-
tuokliavimai, apsirijimai ir į tuos panašūs dalykai.
Kaip aš jums anksčiau sakiau, taip vėl iš anksto
sakau: kurie tai daro, tie negaus Dievo karalystės.
[22] Dvasios gi vaisius yra: meilė, džiaugsmas, ra-
mybė, kantrumas, maloningumas, gerumas, romu-
mas, [23] meilumas, ištikimybė, kuklumas, susilaiky-
mas, skaistybė. Prieš tokiuos nėra įstatymo. [24] Kurie
yra Kristaus, tie prikalė ant kryžiaus savo kūną
drauge su ydomis ir geiduliais. [25] Jei gyvename
dvasia, tai dvasia ir elgkimės.
[26] Negeiskime tuščios garbės, vieni kitus pyk-
dydami, vieni kitiems pavydėdami.
6 6. [1] Broliai, jei žmogus ir įpultų netikėtai į ko-
VII kią nuodėmę, jūs, kurie esate dvasiniai, pataisy-
kite tokį, laikydamies romumo dvasios. Atsižvelgk
pats į save, kad ir tu nebūtumei gundomas. [2] Nešio-
kite vienas kito naštas ir taip įvykdysite Kristaus
įstatymą. [3] Nes jei kas tariasi esąs šis tas, nors jis
yra niekas, tas pats save apgaudinėja. [4] Tegul
kiekvienas ištiria savo darbą, ir taip jis turės

---

6. [4] T e g u l . . . Ne kitų darbus reikia peikti, bet klaus-
tis savo sąžinės, ką ji pasakys mums apie mūsų pačių
darbus.

garbės tik pats sau, bet ne prieš kitą. [5] Nes kiek-
vienas neš savo naštą.
[6] Kas mokomas žodžio, tegul teikia visų savo
gėrybių tam, kurs jį moko. [7] Neklyskite: Dievas
neleidžia tyčiotis iš savęs. [8] Nes ką žmogus sėja,
tai ir pjaus. Kas sėja savo kūne, tas pjaus iš kūno
pagedimą; kas sėja dvasioje, pjaus iš dvasios am-
žinąjį gyvenima. [9] Taigi, darykime gera ir nesiliau-
kime, nes savu laiku pjausime, jei nebūsime pailsę.
[10] Todėl kolei turime laiko, darykime gera visiems
o labiausiai tiems, kurie yra iš tikėjimo šeimynos.

Laiško pabaiga

[11] Žiūrėkite, kokiomis raidėmis aš parašiau jums
savo ranka. [12] Nes visi, kurie nori įtikti kūnu,
verčia jus apsipjaustyti, kad tik neturėtų kentėti
persekiojimo dėl Kristaus kryžiaus. [13] Nes ir tie,
kurie apsipjausto, nelaiko įstatymo; bet jie nori,
kad jūs būtumėte apipjaustyti, kad galėtų girtis
jūsų kūnu. [14] Saugok, Dieve, kad aš kuo nors gir-
čiaus, kaip tik mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
kryžiumi. Per jį man pasaulis yra prikaltas ant
kryžiaus ir aš pasauliui! [15] Nes Kristuje Jėzuje ne-
turi vertės nei apipjaustymas, nei neapipjausty-
mas, bet naujas sutvėrimas. [16] Ir kas tik seks tą
taisyklę, juose ir Dievo Izraėlyje tebūnie ramybė ir
gailestingumas. [17] Toliau tegul niekas manęs ne-
vargina, nes aš nešioju savo kūne Viešpaties Jė-
zaus žymes.
[18] Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė teesie
su jūsų dvasia, broliai! Amen.

---

11 Žiūrėkite... Šv. Povilas paprastai rašydavo laiškus ne pats savo ranka; todėl čia sako, kad sekančius žodžius jis rašo pats. — 17 Toliau... Baigdamas laišką, šv. Povilas sako, kad jis neberašo daugiau; nes prieš neteisingas savo priešų kalbas jis gali pastatyti iškentėtų persekiojimų ir vargų pėdsakas, net žaizdų randus savo kūne; visa gi tai aiškiausiai liudija, kad jis ištikimas Kristaus apaštalas ir jo mokslo skelbėjas.

ŠV. POVILO APAŠTALO LAIŠKAS EFEZIEČIAMS

Antraštė ir dėkojimas Dievui už visas, Kristui tarpininkaujant, suteiktas geradarystes

7 **1.** [1] Povilas, Dievo valia Jėzaus Kristaus apašta-
VII las, visiems šventiesiems Efeze ir tikintiesiems
Kristuje Jėzuje. [2] Malonė jums ir ramybė nuo
Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.
[3] Palaimintas teesie Dievas ir mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus Tėvas, kurs mus palaimino Kris-
tuje visokiu dvasiniu palaiminimu danguje. [4] Jis
mus išrinko jame pirm pasaulio įkūrimo, kad
būtumėm jo akivaizdoje šventi ir nesutepti mei-
lėje. [5] Jis iš anksto paskyrė mus, kad būtumėm
jam įsūniai per Jėzų Kristų, taip kaip buvo jo
valios sumanyta, [6] kad girtumėm jo garbingą ma-
lonę, kuria jis apdovanojo mus savo mylimajame
Sūnuje. [7] Jame mes turime atpirkimą jojo krauju,
nuodėmių atleidimą pagal turtus jo malonės, [8] kuri
apsčiai pasireiškė mumyse visokia išmintimi ir iš-
mone. [9] Dievas davė mums pažinti savo valios pa-
slaptį, taip kaip jam patiko; kaip jis buvo savyje
nutaręs, [10] laiko pilnybei įvykus, atnaujinti Kristuje
visa, kas yra danguje ir kas žemėje. [11] Jame taip
pat ir mes esame pašaukti į tėvonystę, iš anksto
paskirti nutarimu to, kurs visa daro pagal savo

---

1. [9] P a s l a p t į. Paslaptis, kurios be Dievo apreiškimo niekas negalėjo pažinti, buvo Kristaus įsikūnijimas ir atpirkimo darbas.

valios nusistatymą, [12] kad būtumėm jo garbės
gyrius mes, kurie pirma turėjome vilties Kristuje.
[13] Jame ir jūs, išgirdę tiesos žodį [jūsų išganymo
Evangeliją] ir į jį įtikėję, esate pažymėti šven-
tąja pažadėjimo Dvasia, [14] kuri yra mūsų tėvo-
nystės laidas jo nuosavybei atpirkti, jo garbei girti.
[15] Todėl ir aš, išgirdęs apie jūsų tikėjimą į Vieš- 8
patį Jėzų ir apie meilę visiems šventiesiems, [16] ne- VII
siliauju dėkojęs už jus ir minėjęs jus savo mal-
dose, [17] kad mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Die-
vas, garbės Tėvas, duotų jums išminties ir apreiš-
kimo Dvasią jojo pažinimui, [18] jūsų širdies akių
apšvietimą, kad žinotumėte, kokia yra jo pašau-
kimo viltis, kokie garbingos jo tėvonystės turtai
šventiesiems [19] ir koks yra visa perviršijąs jo jėgos
didumas mumyse, kurie įtikėjome jo galingos jė-
gos veikimu.
[20] Ją jis parodė Kristuje, prikeldamas jį iš nu-
mirusiųjų ir pasodindamas jį savo dešinėje dan-
guje, [21] augščiau visų kunigaikštysčių, valdžių, ga-
lybių, viešpatysčių ir visokio vardo, kurs minimas
ne tik šiame pasaulyje, bet ir būsimame. [22] Jis
padėjo visa po jo kojomis ir davė jį
galva visai Bažnyčiai (Eklezijai), [23] kuri yra jo
kūnas ir pilnybė to, kurs visų papildomas visame.

Kaip Dievo malone buvo padaryta Efezo bažnyčia (eklezija)

2. [1] Ir jūs buvote mirę savo nusikaltimais ir 9
nuodėmėmis. [2] Jose jūs kitados elgėtės šio pa- VII

---

12 *Mes, kurie...*: žydai, kurie laukė ateisinčio Mesijo.

18 *Jo pašaukimo viltis*: kokių amžinų gėrybių gali tikėtis pašauktieji. — 23 *Pilnybė to...* Bažnyčia (Eklezija) prisideda prie savo galvos garbės padauginimo, ir kiekvienas jos ištikimas narys prisideda prie Kristaus pilnybės.

2, 2 *Jose*: nuodėmėse.

saulio būdu, sekdami kunigaikštį, turintį valdžios
šiam orui, dvasiai dabar veikiančiai neti-
kėjimo vaikuose. 3 Jose ir mes visi kitados elgėmės
mūsų kūno pageidimais, vykdydami kūno ir min-
čių valią, ir prigimtimi buvome rūstybės vaikai,
kaip ir kiti. 4 Bet Dievas, kurs yra turtingas gailes-
tingumu dėl begalinės savo meilės, kuria jis mus
mylėjo, 5 kai mes buvome mirę nuodėmėmis, at-
gaivino mus drauge su Kristumi (kurio malone
jūs esate išgelbėti), 6 drauge prikėlė ir drauge paso-
dino danguje, Kristuje Jėzuje, 7 kad gerumu mums
Kristuje Jėzuje parodytų ateinančiuose amžiuose
apsčius savo malonės turtus. 8 Nes iš malonės jūs
esate išganyti tikėjimu; ir tai ne savaime, nes tai
yra Dievo dovana, 9 ne darbais, kad nė vienas
nesigirtų. 10 Nes mes esame jo padaras, sutverti
Kristuje Jėzuje geriems darbams, kuriuos Dievas
prirengė, kad juose elgtumėmės.
10/VII 11 Todėl atsiminkite, kad jūs buvote kitą kartą
pagonys kūnu, vadinami neapipjaustymu tų, kurie
buvo vadinami apipjaustymu, ranka padarytu
kūne, 12 kad jūs buvote anuo metu be Kristaus,
atskirti nuo Izraėlio draugystės ir svetimi sando-
roms, neturėjote vilties gauti, kas buvo žadėta,
ir be Dievo šiame pasaulyje. 13 O dabar Kristuje
Jėzuje jūs, kitados toli buvusieji, esate priartinti
Kristaus krauju. 14 Nes jis yra mūsų ramybė: jis
tai iš abiejų padarė viena: jis sugriovė savo kūnu
tarpinę sieną, neprietelystę. 15 Jis panaikino savo
nutarimais įsakymų įstatymą, kad pats savyje,
darydamas ramybę, padarytų iš dviejų vieną naują
žmogų 16 ir kad suderintų su Dievu abudu viename
kūne kryžiumi, užmušęs pats savyje neprietelystę.

---

12 *Kas buvo žadėta*: Sen. Test. patrijarkams. — 14 *Iš abiejų*: iš žydų ir pagonių. — 15 *Naują žmogų*: krikščionį.

[17] Atėjęs jis skelbė ramybę jums, toli
buvusiems, ir ramybę tiems, kurie
buvo arti; [18] nes per jį mes turime priėjimą
prie Tėvo, vieni ir kiti vienoje Dvasioje. [19] Taigi,
jūs jau nebeesate svetimi ir atėjūnai; jūs esate
piliečiai drauge su šventaisiais ir Dievo įnamiai,
[20] antstatyti ant apaštalų ir pranašų pamato, pačiam Jėzui Kristui esant vyriausiuoju kertiniu
akmenimi. [21] Kiekvienas ant jo pastatytas rūmas
auga į šventąją Bažnyčią (Eklezija) Viešpatyje;
[22] ant jo ir jūs esate drauge statomi, kad būtumėte
Dievo būstas Dvasioje.

Apaštalo uždavinys Kristaus Bažnyčioje (Eklezijoje)

3. [1] Todėl aš, Povilas, Jėzaus Kristaus kalinys 11
už jus, pagonis, [2] jei tačiau jūs esate girdėję apie VII
Dievo malonės tiekimą, kuri man yra duota dėl
jūsų; [3] kad apreiškimu yra man duota žinia apie
paslaptį, kaip aš augščiau trumpai rašiau. [4] Tai
skaitydami, jūs galite suprasti mano išmanymą
apie Kristaus paslaptį, [5] kuri kitais laikais nebuvo
žinoma žmonių vaikams, taip kaip dabar yra Dvasios apreikšta jo šventiems apaštalams ir pranašams, [6] kad pagonys yra drauge tėvoniai ir to paties kūno sąnariai ir drauge dalyviai jo pažado
Kristuje Jėzuje per Evangeliją. [7] Jos tarnas aš esu
padarytas dėl Dievo malonės dovanos, kuri man
duota jo jėgos veikimu. [8] Man visų šventųjų mažiausiam yra duota ta malonė skelbti pagonyse
neištiriamus Kristaus turtus ir [9] apšviesti visus,
koks yra nuo amžių Dievuje, visų dalykų Sutvėrėjuje, paslėptosios paslapties tiekimas, [10] kad per

3. 3 Paslaptį: apie Dievo nutarimą gelbėti visus žmones.

Bažnyčią (Ekleziją) pasidarytų žinoma kunigaikš-
tystėms ir valdžioms danguje įvairiausia Dievo iš-
mintis, [11] einant nuo amžių padarytu nutarimu, kurį
jis įvykdė mūsų Viešpatyje Kristuje Jėzuje, [12] ku-
riame mes turime drąsos ir priėjimo su pasitikė-
jimu, tikėdami į jį. [13] Todėl aš prašau, nenusiminkite
dėl mano sielvartų už jus, kurie yra jūsų gyrius.
12 [14] Todėl aš klaupiuos ant kelių prieš mūsų Vieš-
VII paties Jėzaus Kristaus Tėvą, [15] nuo kurio kiek-
viena tėvystė danguje ir žemėje gauna vardą,
[16] kad jis duotų jums pagal savo garbės turtus
sustiprėti jėga per jo Dvasią į vidujinį žmogų,
[17] kad Kristus tikėjimu gyventų jūsų širdyse ir
kad jūs būtumėte įsišakniję ir sutvirtėję meilėje,
[18] kad galėtumėte suprasti drauge su visais šven-
taisiais, koks yra plotis, ilgis, augštis ir gylis,
[19] taip pat pažinti visokį žinojimą viršijančią
Kristaus meilę, kad būtumėte pripildyti viso Dievo
pilnumo.
[20] Tam gi, kurs savo veikiančia mumyse jėga
gali padaryti be palyginimo daugiau, kaip prašome
ar išmanome, [21] jam tebūnie garbė Bažnyčioje
(Eklezijoje) ir Kristuje Jėzuje per visų amžių kar-
tas. Amen.

Apie reikiamumą vienybės Bažnyčioje (Eklezijoje)

13 **4.** [1] Taigi, aš, kalinys Viešpatyje, maldauju jus
VII elgtis, kaip verta to pašaukimo, į kurį jūs esate
pašaukti, [2] visu nuolankumu ir romumu, kantrybe,
meile pakenčiant vienam kitą, [3] rūpestingai palai-
kant ramybės ryšiu dvasios vienybę. [4] Vienas kū-

---

12 Priėjimo: prie Dievo.
19 Pilnumo: visokio tobulumo, kurio pilnumą turi Dievas.
4. 4 Pašaukimo... Pašaukimo viltis visiems yra amžinasis gyvenimas.

nas ir viena dvasia, taip kaip jūs ir esate pašaukti
į vieną jūsų pašaukimo viltį. 5 Vienas Viešpats,
vienas tikėjimas, vienas krikštas. 6 Vienas Dievas
ir visų Tėvas, kurs stovi augščiau už visus, visuose
veikia ir yra visuose mumyse.

7 Bet kiekvienam mūsų yra duota malonė, ati-
tinkanti Kristaus dovanos saiką. 8 Todėl pasakyta:
*Užžengęs augštyn, jis vedė sugautus
belaisvius, davė žmonėms dovanų.*
9 Ką gi kita reiškia tas užžengimas, jei ne tai, kad
jis pirma buvo ir nužengęs į žemiausias žemės
dalis? 10 Kurs nužengė, yra tas pats, kurs ir už-
žengė ant visų dangų, kad visa pripildytų. 11 Jis
tai vienus davė apaštalus, kitus pranašus, kitus
evangelistus, kitus ganytojus ir mokytojus 12 daryti
šventuosius tobulus, tarnystės darbui, Kristaus
kūnui statyti, 13 iki visi pasieksime tikėjimo ir
Dievo Sūnaus pažinimo vienybę, pilną žmogaus
subrendimą, Kristaus pilnybės amžiaus saiką.
14 Taip mes nebebūsime siūbuojami ir kiekvieno
mokslo vėjo nešiojami kūdikiai žmonių nedorybe,
suvedžiojančiu paklydimo vyliumi. 15 Mes verčiau,
laikydamies tiesos, meile augsime visais atžvilgiais
tame, kurs yra galva, Kristus. 16 Jo yra visas
kūnas sudėtas ir sujungtas, ir taip jis visais su-
sišelpimo sunėrimais, kaip atitinka kiekvienam
sąnariui skirtą veikimą, vykdo savo augimą sau
statyti meilėje.

Krikščionių šventumas ir pagonių nusikaltimai

17 Taigi, aš tai sakau ir prisiektinai prašau Vieš- 14
pačiu: Nebesielgkite jau, kaip elgiasi pagonys, VII

---

8 *Pasakyta*: Ps 67, 19. — 16 *Jo yra*... Mistinis Kristaus kūnas, jo Bažnyčia (Eklezija), yra stipriai Kristaus sudėstytas ir sujungtas organizmas. Jis pats vykdo savo augimą, bet tik būdamas artimiausiai suvienytas

sekdami savo išmanymo tuštybę. [18] Jie turi tamsy-
bių aptemdytą protą. Jie atskirti nuo Dievo gyve-
nimo juose esančiuoju nežinojimu dėl jų širdies
aklumo. [19] Jie, nustoję vilties, patys save padavė
begėdystei daryti dėl godulystės visokį susitepimą.
[20] Bet jūs ne taip išmokote Kristaus, [21] jei tačiau
girdėjote apie jį ir esate pamokyti apie jį, kaip
tai atitinka tiesą Jėzuje: [22] nusivilkti, žiūrint savo
anksčiau buvusio elgesio, senąjį žmogų, kurs
genda dėl apgaulingų pageidimų. [23] Atsinaujinkite
savo išmanymo dvasia [24] ir apsivilkite nauju žmo-
gumi, kurs sutvertas pagal Dievą teisybėje ir
tiesos šventume. [25] Todėl, atmesdami melą, kal-
bėkite kiekvienas savo artimui tiesą,
nes mes esame vieni kitų sąnariai. [26] Jei rūsti-
natės, tai nenusidėkite. Tegul saulė ne-
nusileidžia ant jūsų rūstybės. [27] Neduokite vietos
velniui. [28] Kas vogė, tegul jau nebevagia; teužsi-
ima verčiau darbu, dirbdamas savo rankomis, kas
gera, kad turėtų ko suteikti kenčiančiam skurdą.
[29] Jokia pikta kalba teneišeina iš jūsų burnos; bet
jei yra kokia tinkanti tikėjimui ugdyti, ji teneša
malonės klausantiems. [30] Neliūdinkite šventosios
Dievo Dvasios, kuria jūs esate paženklinti atpir-
kimo dienai. [31] Visoks kartumas, rūstybė, narsas,
šauksmas ir piktžodžiavimas tebūnie pašalinti nuo
jūsų su visokiu piktumu. [32] Būkite vienas kitam
maloningi, gailestingi, vienas kitam dovanokite,
kaip ir Dievas dovanojo jums Kristuje.
15 5. [1] Būkite Dievo sekiotojai, kaip mylimiausieji
VII vaikai, [2] ir elgkitės meilėje, kaip ir Kristus mus
mylėjo ir pats save davė už mus Dievui at-

---

dvasiniais sunėrimais su savo mistine galva; gaunama iš jo pašalpa atitinka kiekvieno atskiro sąnario tarnystę.
[25] Vieni kitų sąnariai: nes visi krikščionys yra vieno mistinio Kristaus kūno sąnariai. — [27] Vietos: progos gundyti.

n a š ą i r a u k ą m e i l i a m k v a p u i. [3] Paleistu-
vystė ir koks nors susitepimas ar godulystė tene-
būnie nė minima jūsų tarpe, kaip pritinka šven-
tiesiems; [4] nei begėdystė, nei paikos šnekos, nei
juokavimai, kas nepritinka, bet verčiau dėkojimas.
[5] Nes žinokite ir supraskite, kad nė vienas paleis-
tuvis, ar suteptas, ar gobšas, — juk tai yra stab-
meldystė, — neturi Kristaus ir Dievo karalystėje
tėvonystės.

[6] Niekam nesiduokite suvedžiojami tuščiais žo-
džiais, nes dėl tų dalykų Dievo rūstybė ateina
netikėjimo vaikams. [7] Nebūkite jų bendrininkai.
[8] Kitados jūs buvote tamsybė, dabar esate šviesa
Viešpatyje. Elgkitės kaip šviesos vaikai. [9] Nes
šviesos vaisiai pasireiškia visokiu gerumu, teisybe
ir tiesa. [10] Ištirkite, kas patinka Dievui, [11] ir ne-
dalyvaukite nevaisinguose tamsybės darbuose;
verčiau juos papeikite. [12] Nes kas jų daroma slap-
čia, gėda ir sakyti. [13] O visa, kas peikiama, yra
šviesos apreiškiama; nes visa, kas apsireiškia, yra
šviesa. [14] Todėl pasakyta: Pabusk, kursai miegi, ir
kelkis iš numirusiųjų, tai Kristus apšvies tave.

[15] Taigi, žiūrėkite, broliai, kaip atsargiai turite
elgtis; ne kaip neišmintingi, [16] bet kaip išmintingi,
gerai naudokitės laiku, nes dienos yra piktos.
[17] Todėl nebūkite neprotingi, bet supraskite, kokia
yra Dievo valia. [18] Nepasigerkite vynu, kuriame
yra ištvirkimas. Būkite pilni šventosios Dvasios,
[19] kalbėdamies tarp savęs psalmėmis, imnais ir
dvasinėmis giesmėmis, giedodami ir džiaugdamies
savo širdyse Viešpačiui; [20] dėkodami visuomet už
visa Dievui ir Tėvui mūsų Viešpaties Jėzaus Kris-

---

5. 12 J ų : pagonių. — 13 V i s a . . . Pametus piktus darbus, šviesa įeina į pagonių širdis, ir jie patys darosi šviesa (Jieron.). — 14 P a s a k y t a. Plg. Iz 26, 19; 60, 1. 2.

taus vardu. [21] Pasiduokite vieni kitiems Kristaus
baimėje.

Pamokymai krikščionių šeimoms

16 [22] Moterys tebūna pasidavusios savo vyrams,
VII kaip Viešpačiui; [23] nes vyras — moters galva, kaip
Kristus yra Bažnyčios (Eklezijos) galva; jis to
savo kūno Išganytojas. [24] Bet kaip Bažnyčia (Ekle-
zija) yra pasidavusi Kristui, taip ir moterys tebūna
visame pasidavusios savo vyrams. [25] Vyrai, mylė-
kite savo moteris, kaip ir Kristus mylėjo Bažnyčią
(Ekleziją) ir pats save atidavė už ją, [26] kad ją pa-
šventintų, apvalydamas vandens plovimu, tarpinin-
kaujant gyvenimo žodžiui, [27] kad jis pats sau pa-
ruoštų garbingą Bažnyčią (Ekleziją), neturinčią
sutepimo, raukšlės ar ko kita panašaus, bet kad ji
būtų šventa ir nesutepta. [28] Taip ir vyrai turi
mylėti savo žmonas, kaip savo kūnus. Kas myli
savo moterį, tas pats save myli. [29] Nes niekas nie-
kados nelaikė savo kūno neapykantoje; bet peni
jį ir globi, kaip ir Kristus Bažnyčią (Ekleziją).
[30] Nes mes esame jo kūno sąnariai, iš jo kūno ir
iš jo kaulų. [31] Todėl žmogus paliks savo
tėvą ir motiną ir laikysis savo mo-
ters, ir du bus vienas kūnas. [32] Ta pa-
slaptis didelė; aš sakau Kristuje ir Bažnyčioje
(Eklezijoje). [33] Taigi, ir jūs visi ir kiekvienas tegul
myli savo moterį, kaip pats save, o moteris tegul
bijo savo vyro.

17 6. [1] Vaikai, klausykite savo gimdytojų Viešpa-
VII tyje; nes tai teisinga. [2] Gerbk savo tėvą ir

---

23 Savo kūno: mistinio kūno. — 31 Žmogus... 1 Moz 2, 24. — 32 Didelė: nes paliečia Kristų ir Bažnyčią (Ekleziją), t. y., esantį tarp jų mistinį ryšį. — 33 Bijo: gerbia.

6, 2 Gerbk... 2 Moz 20, 12; 5 Moz 5, 16.

motiną, tai yra pirmasis įsakymas su pažadu:
[3] kad tau būtų gera ir kad ilgai gyven-
tumei žemėje. [4] Ir jūs, tėvai, neerzinkite savo
vaikų, bet auklėkite juos drausme ir Viešpaties
įspėjimu.
[5] Vergai, klausykite kūno valdovų su baime ir
drebėjimu, savo širdžių neklastingume, kaip Kris-
taus; [6] tarnaukite ne dėl akių, lyg kad žmonėms
įtikdami; bet kaip Kristaus tarnai nuoširdžiai
vykdydami Dievo valią. [7] Tarnaukite gera valia,
kaip Viešpačiui, ne žmonėms; [8] žinokite, kad kiek-
vienas, ką jis padarys gera, tai atsiims iš Vieš-
paties, ar jis vergas, ar laisvas. [9] Ir jūs, valdovai,
darykite jiems tą pat, susilaikydami nuo grasymų;
žinokite, kad ir jų ir jūsų Viešpats yra danguje,
ir jis nežiūri asmens.

Laiško pabaiga

[10] Pagaliau, broliai, stiprėkite Viešpatyje ir jo 18
stiprumo jėga. [11] Apsivilkite Dievo šarvais, kad VII
galėtumėte drąsiai stoti prieš velnio žabangas.
[12] Nes mūsų kova yra ne prieš kūną ir kraują, bet
prieš kunigaikščius ir valdžias, prieš šių tamsybių
pasaulio valdovus, prieš piktumo dvasias padan-
gėse. [13] Todėl imkite Dievo šarvus, kad galėtu-
mėte priešintis piktąją dieną ir visame tobulai
stovėti. [14] Taigi, stovėkite susijuosę savo strėnas
tiesa, apsivilkę teisybės šarvu [15] ir ko-
jas apsiavę ramybės Evangelijos pasi-
ryžimu, [16] prie viso to imdami tikėjimo skydą,
kuriuo galėtumėte užgesyti visas ugningas pik-
čiausiojo vilyčias. [17] Pasiimkite ir išganymo
šalmą ir Dvasios kalaviją (tai yra, Dievo žodį);

---

15 Kojas... Mistinis krikščionies autuvas turi būti džiaugsmingas pasiryžimas ginti ir platinti Evangeliją, kuri neša ramybės.

18 melsdamies visą laiką dvasioje visokia malda ir
prašymu ir, be to, budėdami visa ištverme malda-
vime už visus šventuosius 19 ir už mane, kad, man
burną atveriant, būtų man duota žodžių skelbti
drąsiai paslaptį Evangelijos, 20 kuriai aš esu pa-
siuntinys grandinėse, taip kad aš kalbėčiau apie
ją drąsiai, kaip man reikia.
21 Kad ir jūs žinotumėte, kaip man yra, ką
darau, visa praneš jums mylimiausias brolis ir
ištikimas tarnas Viešpatyje, Tikikas, 22 kurį aš iš-
siunčiau pas jus tuo pačiu tikslu, kad jūs patirtu-
mėte, kaip man yra, ir kad jis nuramintų jūsų
širdis. 23 Ramybė teesie broliams ir meilė su tikė-
jimu nuo Dievo Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.
24 Malonė tebūnie su visais, kurie myli mūsų Vieš-
patį Jėzų Kristų nepaliautinai. Amen.

ŠV. POVILO APAŠTALO LAIŠKAS PILYPIEČIAMS

Laiško įžanga

1. [1] Povilas ir Timotiejus, Jėzaus Kristaus tarnu 19
du, visiems šventiesiems Kristuje Jėzuje, esan- VII
tiems Pilypuose, drauge su vyskupais ir dijako-
nais. [2] Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų
Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus. [3] Aš dėkoju
mano Dievui kiekviename atsiminime apie jus,
[4] melsdamos su džiaugsmu visuomet visose savo
maldose už jus visus, [5] dėl jūsų bendravimo Kris-
taus Evangelijoje nuo pirmos dienos iki dabar.
[6] Nes aš taip pat pasitikiu, kad tas, kurs pradėjo
jumyse tą gerą darbą, tobulins jį iki Jėzaus
Kristaus dienai. [7] Taip man ir teisinga apie jus
visus manyti, nes aš turiu jus širdyje, jus, kurie
visi ir mano kalėjime ir Evangelijos gynime ir
patvirtinime esate mano džiaugsmo draugai. [8] Nes
Dievas yra man liudytojas, kaip aš jūsų visų
trokštu giliausioje Jėzaus Kristaus meilėje. [9] To
aš ir meldžiu, kad jūsų meilė labiau ir labiau
gausėtų žinojimu ir visokiu išmanymu, [10] kad jūs
brangintumėte geresniuosius dalykus, kad būtu-
mėte nesutepti ir nepeiktini Kristaus dienai,
[11] pilni teisybės vaisiaus per Jėzų Kristų Dievo
garbei ir gyriui.

Apaštalo kalinimas dėl Kristaus buvo naudingas Evangelijai

[12] Aš noriu, kad jūs, broliai, žinotumėte, jog tai,
kas man atsitiko, labai pravertė Evangelijai plisti,

13 taip kad mano apkalimas dėl Kristaus pasidarė
žinomas visoje pretorijoje ir visur kitur, 14 ir daug
brolių, įgavę pasitikėjimo Viešpačiu dėl mano ap-
kalimo, vis labiau drįsta skelbti be baimės Dievo
žodį.
15 Kai kurie, tiesa, skelbia Kristų iš pavydo ir
dėl ginčo, bet kiti ir gera valia; 16 vieni iš meilės,
nes žino, kad aš esu paskirtas Evangelijos ginti;
17 o kiti skelbia Kristų dėl ginčo ne tikra širdimi,
nes mano padarysią man sielvarto mano kalėjime.
18 Tačiau kas iš to? Kad tik Kristus būtų skel-
biamas visokiu būdu, ar tai prie progos, ar iš
tikrųjų; ir tuo aš džiaugiuos, bet ir džiaugsiuos.
19 Nes aš žinau, kad tai jūsų malda ir Jėzaus
Kristaus Dvasios pagalba *pravers mano iš-
ganymui*, 20 taip kaip aš laukiu ir turiu vilties,
kad aš nebūsiu nieku sugėdintas; kad, kalbant
visu pasitikėjimu, kaip visuomet, taip ir dabar
Kristus bus pagarbintas mano kūne ar tai mano
gyvenimu, ar mirtimi.
20 21 Nes Kristus yra man gyvenimas, ir mirtis yra
VII man pelnas. 22 Bet jei būti gyvam kūne man reiš-
kia turėti vaisių iš darbo, tai aš nebežinau, ką
pasirinkti. 23 Aš esu spaudžiamas iš abiejų pusių:
trokštu mirti ir būti su Kristumi; tai yra daug
geriau; 24 bet dėl jūsų reikia pasilikti kūne. 25 Taip
įsitikinęs, aš žinau, kad išliksiu ir pasiliksiu jums
visiems dėl jūsų pažangos ir dėl tikėjimo džiaugs-
mo, 26 kad jūsų džiaugsmas Kristuje Jėzuje gausė-
tų dėl manęs, kai aš vėl ateisiu pas jus.

---

1. 13 *Pretorijoje*: kareivių stovykloje. Jos karei-
viai buvo skiriami sergėti kalinamą apaštalą.
22 *Vaisių iš darbo*. Išlikęs gyvas, apaštalas dar
galės dauginti Dievo garbę ir būti naudingas Bažnyčiai
(Eklezijai). Tai bus pelnas iš darbo.

Kristus tobulumo pavyzdys

27 Tik jūs elgkitės taip, kaip verta Kristaus
Evangelijos, kad aš, ar atėjęs ir pamatęs jus, ar
kitur būdamas, išgirsčiau apie jus, jog jūs stovite
vienoje dvasioje, vienširdžiai kovodami už Evan-
gelijos tikėjimą, 28 ir nesiduodate nieku nugąsdinti
savęs priešams; tai yra jiems žuvimo priežastis,
o jums išganymo ir tai nuo Dievo; 29 nes jums
suteikta malonė dėl Kristaus, kad ne tiktai į jį
tikėtumėte, bet kad ir kentėtumėte už jį, 30 turė-
dami tą pačią kovą, kokią matėte manyje ir dabar
girdite apie mane.

2. 1 Taigi, jei yra koks padrąsinimas Kristuje, 21
jei yra meilės paguoda, jei yra dvasios draugystė, VII
jei yra koks širdingas pasigailėjimas, 2 tai padary-
kite mano džiaugsmą tobulą, vienaip manydami,
turėdami tokią pat meilę, tokią pat širdį, tokiuos
pat jausmus, 3 nieko nedarydami dėl vaido nė dėl
tuščios garbės, bet dėl nuolankumo laikydami
vienas kitą viršesniu už save, 4 žiūrėdami kiek-
vienas ne to, kas jam naudinga, bet kas kitiems.
5 Turėkite savyje tokiuos jausmus, kokiuos turėjo
Kristus Jėzus. 6 Jis, esme būdamas Dievas, ne-
laikė pasisavinimu būti lygiam su Dievu; 7 bet jis
pats save sunaikino, prisiimdamas tarno pavidalą,
pasidaręs panašus į žmones ir viršujine išvaizda
rastas kaip žmogus. 8 Jis pats save pasižemino,
pasidaręs klusnus iki mirčiai, mirčiai gi kryžiaus.
9 Todėl ir Dievas išaugštino jį ir dovanojo jam
vardą, viršesnį už visus vardus, 10 kad Jėzaus
vardu *priklauptų visoks kelias* danguje,
žemėje ir po žeme 11 ir kad *kiekvienas lie-*

---

2. 6 *Jis, esme...* Jėzus, būdamas Dievas, nesisavino sau dievystės neteisingu būdu; bet jis nusižemino, pridengdamas savo dieviškąją prigimtį.

žuvis išpažintų, jog Viešpats Jėzus Kristus
yra Dievo Tėvo garbei.
22/VII [12] Taigi, mano mylimiausieji (kaip jūs visuomet
buvote klusnūs), ne tiktai man pas jus esant, bet
dar labiau dabar man pas jus neesant, vykdykite
savo išganymą su baime ir drebėjimu. [13] Nes Die-
vas yra tas, kurs daro jumyse ir norėti ir vykdyti,
kaip jam patinka. [14] Visa gi darykite be murmė-
jimų ir svyravimų, [15] kad būtumėte nepeiktini ir
tikri Dievo vaikai, nebartini suge-
dusios ir iškrypusios giminės tarpe.
Jų tarpe jūs žibate lyg žiburiai pasaulyje, [16] laiky-
damies gyvybės žodžio, taip kad aš galėčiau girtis
Kristaus dieną, kad neveltui bėgau ir neveltui
darbavaus. [17] Bet jei aš ir būčiau aukojamas
prie jūsų tikėjimo atnašos ir tarnavimo, aš džiau-
giuos ir linksminuos drauge su jumis visais. [18] Tuo
ir jūs džiaugkitės ir linksminkitės drauge su
manim.

Timotiejaus ir Epafrodito pagyrimas

[19] Aš turiu vilties Viešpatyje Jėzuje veikiai iš-
siųsti pas jus Timotiejų, kad ir aš būčiau ramus,
patyręs, kas pas jus darosi. [20] Nes aš neturiu nė
vieno kito taip vienodų su manim jausmų, kurs
tikrai širdingai rūpintųsi jumis. [21] Nes visi ieško
savo naudos, o ne kas Jėzaus Kristaus. [22] Kaip jis
yra ištirtas, pažinkite iš to, kad jis, kaip sūnus
tėvui, tarnavo su manim Evangelijai. [23] Taigi, aš
turiu vilties siųsti jį pas jus, tuojau kaip tik pa-
matysiu, kaip eina mano dalykai. [24] Bet aš pasi-
tikiu Viešpačiu, kad ir aš pats veikiai ateisiu
pas jus.

[25] Man pasirodė reikiama siųsti pas jus Epafro-
ditą, brolį, bendradarbį ir mano kovų draugą,

jūsų gi pasiuntinį, sušelpusį mane reikaluose: [26] jis
išsiilgo jūsų visų ir buvo susirūpinęs, nes jūs bu-
vote girdėję apie jo ligą. [27] Ir iš tikrųjų jis sirgo
mirtinai, bet Dievas pasigailėjo jo; ne tik jo, bet
ir manęs, kad neturėčiau nuliūdimo ant nuliū-
dimo. [28] Todėl aš išsiunčiau jį veikiau, kad jūs,
pamatę jį, vėl džiaugtumėtės, ir aš būčiau be
nuliūdimo. [29] Taigi, priimkite jį visu džiaugsmu
Viešpatyje ir laikykite tokiuos žmones pagarboje;
[30] nes jis dėl Kristaus darbo prisiartino iki mirčiai,
statydamas į pavojų savo gyvybę, kad atliktų man
tą patarnavimą, kurio jūs negalėjote padaryti.

Įspėjimai apie žydžiuojančius

3. [1] Pagaliau, mano broliai, džiaugkitės Viešpa- 23
tyje. Rašyti jums tuos pačius dalykus man, tiesa, VII
nenuobodu, o jums reikiama. [2] Sergėkitės šunų,
sergėkitės piktų darbininkų, sergėkitės įpjovimo.
[3] Nes mes esame apipjaustymas, kurie dvasia tar-
naujame Dievui ir giriamės Kristumi Jėzumi, tu-
rime pasitikėjimo ne kūnu.

[4] Nors aš galėčiau turėti taip pat pasitikėjimo
kūnu. Jei kam kitam rodosi, kad jis galįs pasiti-
kėti kūnu, juo labiau aš. [5] Aš apipjaustytas aštuntą
dieną, iš Izraėlio tautos, iš Benjamino giminės, iš
žydų žydas, einant įstatymu parisiejus, [6] uolumu
Dievo Bažnyčios (Eklezijos) persekiotojas; žiūrint
to teisumo, kurs yra iš įstatymo, aš elgiaus ne-
peiktinai. [7] Bet kas man buvo pelnas, tai dėl Kris-
taus palaikiau nuostoliu. [8] Taip, aš visa laikau
nuostoliu dėl kilnaus pažinimo mano Viešpaties
Jėzaus Kristaus. Dėl jo aš išsižadėjau visa ko ir
laikiau lyg mėšlu, kad laimėčiau Kristų [9] ir būčiau
rastas jame, kaip turįs ne savąjį teisumą, kurs
ateina iš įstatymo, bet tą, kurs suteikiamas tikė-

jimu į Jėzų Kristų, teisumą iš Dievo, paremtą
tikėjimu, [10] kad pažinčiau jį, jo prisikėlimo jėgą ir
dalyvavimą jo kentėjimuose, pasidarydamas į jį
panašus mirtimi; [11] kad kaip nors pasiekčiau pri-
sikėlimą iš numirusiųjų.

24/VII [12] Ne kad aš jau būčiau gavęs ar jau būčiau
tobulas, bet aš stengiuos kokiuo nors būdu tai
pagauti, kaip ir aš esu Jėzaus Kristaus pagautas.
[13] Broliai, aš nemanau, kad jau būčiau pagavęs.
Viena tedarau: aš užmirštu, kas yra mano užpa-
kalyje, tiesiu gi save prie to, kas yra priešais;
[14] aš bėgu į paskirtą tikslą, į nugalėtojų užmokestį,
į kurį Dievas iš augštybių pašaukė Kristuje Jėzuje.
[15] Taigi, visi, kurie tik esame tobuli, taip turime
manyti. O jei jūs ką kitaip manote, Dievas apreikš
jums ir tai. [16] Tačiau, prie ko priėjome, tos pačios
taisyklės ir laikykimės, kad turėtumėm vienokią
nuomonę. [17] Būkite, broliai, mano sekėjai ir žiū-
rėkite į tuos, kurie taip elgiasi, taip kaip turite
pavyzdį mumyse.

[18] Nes daugelis, apie kuriuos aš jums dažnai
kalbėjau (dabar gi ir su ašaromis sakau), elgiasi
kaip Kristaus kryžiaus neprieteliai. [19] Jų galas —
pražuvimas, jų dievas yra pilvas ir jų gyrius susi-
deda iš jų gėdos, nes jie trokšta žemiškų dalykų.
[20] Mūsų gi elgesys yra danguje. Iš ten taip pat
laukiame Išganytojo, mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus. [21] Jis pakeis mūsų žemumo kūną, padary-
damas jį panašų į savo skaistumo kūną ta jėga,
kuria jis gali taip pat visa sau pavergti.

25/VII **4.** [1] Taigi, mano mylimiausieji ir labai pageidau-
jamieji broliai, mano džiaugsmas ir mano vaini-
kas, taip stipriai stovėkite Viešpatyje, mylimiausieji!

[2] Aš prašau Evodiją ir meldžiu Sintikę būti

---

3. 16 Tačiau...: tvarkykite savo dvasios gyvenimą, laikydamies to krypsnio, kurs buvo nurodytas.

vienokios nuomonės Viešpatyje. [3] Taip pat prašau
ir tave, ištikimasis drauge, padėk jom; nes jiedvi
su manim darbavosi Evangelijai drauge su Kle-
mensu ir kitais mano padėjėjais, kurių vardai yra
gyvenimo knygoje.

[4] Džiaugkitės Viešpatyje visuomet; vėl sakau,
džiaugkitės! [5] Jūsų kuklumas tebūna žinomas vi-
siems žmonėms; Viešpats yra arti. [6] Nebūkite nieku
bailiai susirūpinę, bet visuose dalykuose jūsų pra-
šymai tesidaro žinomi Dievui malda ir maldavimu
su dėkojimu; [7] ir visokį išmanymą perviršijanti
Dievo ramybė tesergi jūsų širdis ir jūsų mintis
Kristuje Jėzuje.

[8] Pagaliau, broliai, kas tik yra tiesa, kas tik
gerbtina, kas teisinga, kas šventa, kas meilinga,
kas turi gerą vardą, jei kas yra dorybė, jei kas
yra girtina drausmė, apie tai mąstykite. [9] Ko jūs
išmokote, priėmėte, girdėjote iš manęs ir ką regė-
jote manyje, tai darykite; ir ramybės Dievas bus
su jumis.

Laiško pabaiga

[10] Aš labai apsidžiaugiau Viešpatyje, kad galų 26
gale jūs vėl pražydote rūpesčiu apie mane, taip VII
kaip ir visuomet rūpinotės, tik buvote aplinkybių
sutrukdyti. [11] Tai sakau, ne kad aš norėčiau de-
juoti dėl skurdo; nes aš išmokau pasitenkinti tuo,
ką turiu. [12] Aš moku ir būti pažemintas, moku taip
pat ir apstume gyventi, (esu pripratintas prie visa
ko ir prie visokių aplinkybių), būti sotus ir alkti,
apsčiai turėti ir kentėti skurdą. [13] Aš visa galiu
tame, kurs stiprina mane. [14] Tačiau jūs gerai pa-
darėte, dalyvaudami mano sielvarte. [15] Jūs ir pa-
tys, Pilypiečiai, žinote, kad Evangelijos pradžioje,
kada aš ėjau iš Makedonijos, nė viena bažnyčia

(eklezija) neįėjo į davimo ir ėmimo santykius su
manim, tik jūs vieni; [16] nes ir į Tesaloniką jūs at-
siuntėte kartą ir kitą mano reikalams. [17] Ne kad
ješkočiau davimo, bet aš ješkau pelno, kurs dau-
gėja jūsų sąskaita. [18] Aš turiu visa ir turiu
apsčiai; aš esu pilnas, gavęs iš Epafrodito, ką jūs
siuntėte, meilų kvapą, Dievui priimtiną ir
patinkančią atnašą.
[19] Mano Dievas teįvykdo garbingai Kristuje Jė-
zuje visa, ko jūs trokštate, pagal savo turtus.
[20] Mūsų Dievui ir Tėvui tebūnie garbė per amžių
amžius. Amen.
[21] Pasveikinkite visus šventuosius Kristuje Jė-
zuje. [22] Sveikina jus su manim esantieji broliai.
Sveikina jus visi šventieji, labiausiai tie, kurie
yra iš ciesoriaus namų.
[23] Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė teesie
su jūsų dvasia. Amen.

ŠV. POVILO APAŠTALO LAIŠKAS KOLOSIEČIAMS

Antraštė ir dėkojimas

1. [1] Povilas, Dievo valia Jėzaus Kristaus apašta- 27
las, ir Timotiejus, brolis, [2] tiems, kurie yra Kolo- VII
suose, šventiesiems ir ištikimiesiems broliams
Kristuje Jėzuje. [3] Malonė jums ir ramybė nuo
Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.
Mes dėkojame Dievui ir mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus Tėvui, melsdamies už jus visuomet, [4] nes
mes girdėjome apie jūsų tikėjimą į Kristų Jėzų ir
apie meilę, kurią turite visiems šventiesiems [5] dėl
vilties, kuri jums atidėta danguje ir apie kurią
išgirdote iš Evangelijos tiesos žodžių. [6] Ji atėjo
pas jus, taip kaip ji yra ir visame pasaulyje, duoda
vaisių ir tarpsta, taip pat kaip jūsų tarpe nuo tos
dienos, kurią jūs išgirdote ir tikrai pažinote Dievo
malonę. [7] Taip jūs išmokote iš mūsų mylimiausiojo
tarnystės draugo Epafro, kurs yra ištikimas dėl
jūsų Jėzaus Kristaus tarnas. [8] Jis taip pat davė
mums žinią apie dvasinę jūsų meilę.

Tikrasis mokslas apie Jėzaus asmenį ir darbą

[9] Todėl ir mes nuo tos dienos, kurią išgirdome,
nesiliaujame meldęsis už jus ir prašę, kad jūs bū-
tumėte pilni jo valios pažinimo visokia dvasine
išmintimi ir išmone, [10] kad elgtumėtės taip, kaip
verta Dievo, jam visa kuo patikdami ir nešdami

---

1. [7] E p a f r o. Epafras buvo šv. Povilo mokytinis. Jis įkūrė bažnyčią (eklezija) Kolosuose ir vadovavo joje.

vaisiaus kiekviename gerame darbe ir tarpdami
Dievo pažinimu, [11] sustiprinti visokia stiprybe pa-
gal jo garbės galią parodyti su džiaugsmu visokiai
ištvermei ir kantrumui, [12] dėkodami Dievui Tėvui,
kurs padarė mus vertus dalyvauti šventųjų tėvo-
nystės šviesoje, [13] kurs išgelbėjo mus iš tamsybės
valdžios ir perkėlė į savo meilės Sūnaus karalystę.
[14] Jame turime atpirkimą jojo krauju, nuodėmių
atleidimą.
28 [15] Jis yra neregimojo Dievo paveikslas, pirma-
VII gimis pirm viso sutvėrimo; [16] nes per jį sutverta
visa danguje ir žemėje, matomi ir nematomi daly-
kai, ar tai sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikš-
tystės, ar valdžios; visa sutverta per jį ir jam;
[17] jis yra pirm visų, ir visa juo laikosi. [18] Jis yra
Bažnyčios (Eklezijos) kūno galva, jis, kurs yra
pradžia, pirmagimis numirusiųjų tarpe, kad vi-
same jis turėtų pirmininkystę. [19] Nes visai Dievo
pilnybei patiko apsigyventi jame [20] ir per jį sude-
rinti visa su savimi, ar kas yra žemėje, ar dan-
guje, darant jo kryžiaus krauju taiką.
[21] Taip pat jus, kurie buvote kitados svetimi ir
neprietelingai nusistatę piktais darbais, [22] jis dabar
suderino jo žmogiškojo kūno mirtimi, kad pasta-
tytų jus savo akivaizdon šventus, nesuteptus ir
nepeiktinus; [23] jei tačiau jūs tebesilaikote tikėjimo,
tvirtai stovėdami ir ištvermingai nepakrutinami
viltyje tos Evangelijos, kurią girdėjote. Ji yra
paskelbta visam sutvėrimui po dangumi, ir jos
tarnas pasidariau taip pat aš, Povilas.

Paraginimas saugotis klaidžiamokslių

29 [24] Dabar aš džiaugiuos kentėjimais už jus, ir, ko
VII Kristaus kančioms netenka, tai aš papildau savo

---

[21] Svetimi: ne krikščionys.
[24] Ko Kristaus kančioms... Kristaus kančios

kūne jo kūnui, tai yra, Bažnyčiai (Eklezijai). [25] Jos
tarnas aš pasidariau Dievo man duotuoju dėl jūsų
paskyrimu, kad pilnai paskelbčiau Dievo žodį, [26] tą
paslaptį, kuri buvo uždengta amžiais ir kartų kar-
toms, o dabar apreikšta jo šventiesiems. [27] Jiems
Dievas norėjo padaryti žinoma, kokie yra tos pa-
slapties garbės turtai pagonių tarpe, tai yra Kristus,
jumyse garbės viltis. [28] Jį mes skelbiame, įspėdami
kiekvieną žmogų ir mokydami kiekvieną žmogų
visokios išminties, kad padarytumėm kiekvieną
žmogų tobulą Kristuje Jėzuje. [29] Tam aš ir dar-
buojuos, kovodamas jo jėga, kuri veikia manyje
galingai.

2. [1] Nes aš noriu, kad jūs žinotumėte, kokį turiu
rūpestingumą jumis, tais, kurie yra Laodikijoje,
ir visais, kurie nėra matę mano veido kūne, [2] kad
jų širdys būtų padrąsintos, kad sujungti meile jie
pasiektų visokius pilniausio išmanymo turtus pa-
žinti paslapčiai Dievo Tėvo ir Kristaus Jėzaus,
[3] kuriame yra paslėpti visi išminties ir
žinojimo turtai.

[4] Aš tai sakau, kad niekas neapgautų jūsų augš-
tomis kalbomis. [5] Nes nors kūnu esu kitur, bet
dvasia esu su jumis ir su džiaugsmu matau jūsų
tvarką ir jūsų tikėjimo į Jėzų Kristų tvirtumą.
[6] Taigi, kaip jūs priėmėte Viešpatį Jėzų Kristų,
taip elgkitės jame, [7] įsišakniję, antstatyti ant jo ir
tvirtai laikydamies tikėjimo, kaip jūs išmokote,
augdami jame su dėkojimu. [8] Žiūrėkite, kad niekas
neapgautų jūsų pasaulio išmintimi ir tuščia ap-
gaule, einant žmonių padavimu, pasaulio pradžia-

---

nuopelnai begaliniai, ir niekas negali jų padauginti. Jis kentėjo už mus iki mirčiai, kenčia ir toliau savo mistiniame kūne Bažnyčioje (Eklezijoje), jos sąnariuose. Kai Povilas persekiojo Bažnyčią (Ekleziją), kentėjo ir Jėzus (Apd 9, 5). Kenčia Povilas, tai kenčia jame ir Kristus.

moksliu, ne Kristumi; [9] nes jame gyvena kūniškai
visa dievystės pilnybė, [10] ir jūs esate pripildyti
jame, kurs yra visokio viešpatavimo ir valdžios
galva. [11] Jame jūs esate ir apipjaustyti ne ranka
daromuoju apipjaustymu, atimant kūniškąjį kūną,
bet Kristaus apipjaustymu. [12] Drauge su juo esate
palaidoti krikšte, jame ir prisikėlėte tikėjimu į
Dievo galybę, kursai jį prikėlė iš numirusiųjų.
[13] Jis taip pat, kai jūs buvote numirę nusikaltimais
ir savo kūno neapipjaustymu, atgaivino jus drauge
su juo, dovanojęs jums visus nusikaltimus. [14] Jis
išdildė prieš mus buvusį mums priešingą įstatų
raštą ir atėmė jį šalin,. prisegdamas jį ant kry-
žiaus. [15] Jis apiplėšė galybes ir valdžias ir drąsiai
jas parodė, viešai pasirodydamas esąs jų nugalė-
tojas savyje.

[16] Taigi, tegul niekas neteisia jūsų dėl valgio, ar
gėrimo, ar dėl šventos dienos, ar dėl jaunačio, ar
dėl subatos; [17] nes tie dalykai yra šešėlis būsimųjų,
būtent, Kristaus kūno. [18] Nesiduokite savęs suve-
džioti nė vienam, kurs randa sau pamėgimo pa-
siženinime ir angelų garbinime, pasielgime laiky-
damos to, ko nematė, veltui pasipūtęs savo kūno
išmanymu, [19] ir nesilaikydamas galvos, iš kurios
visas kūnas sunėrimais ir sujungimais surištas ir
laikomas auga Dievo duodamu augimu. [20] Taigi,
jei jūs esate numirę su Kristumi šio pasaulio
pradmenims, kam dar prisiimate sau įstatus, lyg
kad gyventumėte pasaulyje? [21] „Nelieskite, nera-
gaukite, nejudinkite“! [22] Tai dalykai, kurie visi

---

2. 9 Kūniškai: savo esme. — 10 Jūs esate... Krikščionys, būdami artimiausiuose vienybės santykiuose su Jėzumi, pripildomi visokių jo dovanų. — 15 Galybes ir valdžias: nupuolusius angelus. — Savyje: ant kryžiaus. — 17 Kūno: kurs meta šešėlį. — 19 Galvos: Kristaus. — Kūnas: Bažnyčia (Eklezija).

pačiu vartojimu žūna, — tai žmonių įsaky-
mai ir mokslai. [23] Jie, tiesa, turi išminties
išvaizdą pačiu prasimanytu garbinimu, pasižemi-
nimu ir kūno nesigailėjimu, bet iš to nėra garbės,
tik kūno patenkinimas.

Paraginimai gyventi krikščioniškai

3. [1] Taigi, jei jūs prisikėlėte drauge su Kristumi, 30
jieškokite, kas yra augštai, kur Kristus sėdi Dievo VII
dešinėje; [2] pamėgkite tai, kas yra augštai, ne kas
žemėje. [3] Nes jūs esate numirę, ir jūsų gyvenimas
yra paslėptas su Kristumi Dievuje. [4] Kada pasi-
rodys Kristus, jūsų gyvybė, tuomet ir jūs pasi-
rodysite drauge su juo garbėje. [5] Taigi, marinkite
savo sąnarius, kurie yra žemiški, paleistuvystę,
susitepimą, gašlumą, piktą pageidimą ir godulystę,
kuri yra stabmeldystė. [6] Dėl jų Dievo rūstybė
ateina netikėjimo vaikams. [7] Jiems ir jūs buvote
kitados pasidavę, kai gyvenote jų tarpe. [8] Bet
dabar ir jūs meskite šalin visa: rūstybę, narsą,
pyktį, piktžodžiavimą, begėdiškas kalbas iš savo
burnos. [9] Nemeluokite vienas kitam; nusivilkite
nuo savęs senąjį žmogų su jo darbais [10] ir apsivil-
kite nauju, tuo, kurs yra atnaujinamas pažinimui,
einant paveikslu to, kurs jį sutvėrė. [11] Ten nėra
nei pagonies, nei žydo, apipjaustymo ir neapipjaus-
tymo, svetimtaučio ir skito, vergo ir laisvojo, bet
visa ir visuose yra Kristus.

[12] Taigi, apsivilkite jūs, kaip Dievo išrinktieji, 31
šventieji ir mylimieji, širdingu gailestingumu, ma- VII
loningumu, nuolankumu, kuklumu ir kantrumu;
[13] pakęskite vieni kitus ir vienas kitam atleiskite,
jei kas turi prieš ką nors skundą. Kaip Viešpats
atleido jums, taip ir jūs. [14] Bet visų pirma turėkite
meilę, kuri yra tobulumo ryšys. [15] Kristaus ra-
mybė, į kurią jūs esate pašaukti, kaip vienas

kūnas, teviešpatauja jūsų širdyse. Būkite dėkingi.
16 Kristaus žodis tegyvena jumyse apsčiai; visokia
išmintimi mokykite vieni kitus ir drąsinkite psal-
mėmis, imnais ir dvasinėmis giesmėmis, giedo-
dami, malonei padedant, Dievui savo širdyse.
17 Visa, ką jūs darote žodžiu ar darbu, visa dary-
kite Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, dėkodami
per jį Dievui ir Tėvui.

Šeimyninio gyvenimo santykiai ir prievolės

18 Moterys, būkite pasidavusios vyrams, kaip pri-
dera, Viešpatyje. 19 Vyrai, mylėkite savo žmonas
ir nebūkite joms kartūs. 20 Vaikai, klausykite vi-
suose dalykuose gimdytojų, nes tai patinka Vieš-
pačiui. 21 Tėvai, neerzinkite savo vaikų, kad jie
nenustotų drąsos. 22 Vergai, klausykite visuose
dalykuose kūno valdovų, tarnaudami ne dėl akių,
lyg kad norėtumėte įtikti žmonėms, bet neklas-
tinga širdimi, bijodami Dievo. 23 Ką nors darote,
širdimi darykite, kaip Viešpačiui, ne žmonėms,
24 žinodami, kad gausite iš Viešpaties tėvonystės
užmokestį. Tarnaukite Viešpačiui Kristui. 25 Nes kas
daro neteisybę, gaus atsilyginimą už tai, ką padarė
neteisingai. Pas Dievą nėra asmens žiūrėjimo.

4. 1 Valdovai, suteikite vergams, kas teisinga ir
kas pridera, žinodami, kad ir jūs turite Viešpatį
danguje.

1 Rug- 2 Būkite ištvermingi maldoje, budėdami joje su
pjū- dėkojimu. 3 Melskitės drauge ir už mus, kad Die-
čio vas mums atvertų žodžio duris skelbti Kristaus
paslaptį (dėl kurios aš esu ir kalinamas), 4 kad
apreikščiau ją taip, kaip turiu skelbti. 5 Elgkitės
išmintingai su tais, kurie yra lauke, naudodamies
laiku. 6 Jūsų kalba tebūna visuomet meilinga ir
druska pasūdyta; jūs turite žinoti, kaip jums
reikia kiekvienam atsakyti.

Laiško pabaiga

[7] Kas su manim dedasi, visa jums pasakys my-
limiausias brolis, ištikimas tarnas ir tarnystės
draugas Viešpatyje, Tikikas, [8] kurį aš ir išsiun-
čiau pas jus tuo tikslu, kad patirtų, kas su jumis
dedasi, ir padrąsintų jūsų širdis, [9] drauge su myli-
miausiuoju ir ištikimu broliu Onesimu, kurs yra iš
jūsų tarpo. Visa, kas čia darosi, juodu pasakys jums.
[10] Sveikina jus mano kalėjimo draugas Aristar-
kas ir Morkus, Barnabo seserėnas, apie kurį ga-
vote įsakymų. Jei ateitų pas jus, priimkite jį.
[11] Taip pat Jėzus, vadinamas Justus. Jie yra iš
apipjaustymo. Tie vieni tėra mano padėjėjai Dievo
karalystei; jie buvo màn paguoda. [12] Sveikina jus
Epafras, kurs yra iš jūsų tarpo, Jėzaus Kristaus
tarnas, visuomet rūpinąsis jumis maldose, kad jūs
tvirtai stovėtumėte tobuli ir pilni viso, kas yra
Dievo valia. [13] Nes aš liudiju apie jį, kad jis turi
daug darbo dėl jūsų ir dėl tų, kurie yra Laodiki-
joje ir Ierapolyje. [14] Sveikina jus mylimiausias
gydytojas Lukas ir Demas. [15] Pasveikinkite brolius,
esančius Laodikijoje, Nimfą ir jo namuose esančią
bažnyčią (eklezija). [16] Kaip tik šitas laiškas bus
perskaitytas pas jus, pasirūpinkite, kad jis būtų
perskaitytas ir Laodikiečių bažnyčioje (eklezijoje).
Taip pat tą, kurs yra Laodikiečių, jūs perskaity-
kite. [17] Pasakykite Arkipui: Žiūrėk tarnystės, kurią
gavai Viešpatyje, kad ją tobulai eitumei.

[18] Pasveikinimas mano, Povilo, ranka. Atsimin-
kite mano kalinimą. Malonė su jumis. Amen.

---

4. 11 Iš apipjaustymo: žydai, priėmusieji Kristaus tikėjimą. — 16 Kurs yra Laodikiečių. Povilas buvo, matyti, parašęs atskirą laišką Laodikijos bažnyčiai (eklezijai), bet to laiško dabar nebėra. — 17 Arkipui. Jis buvo Kolosų bažnyčios (eklezijos) kunigas ar vyskupas. Povilas ragina jį uoliai eiti savo pareigas.

PIRMASIS ŠV. POVILO APAŠTALO LAIŠKAS TESALONIKIEČIAMS

Laiško įžanga

2 1. [1] Povilas, Silvanas ir Timotiejus tesalonikiečių
VIII bažnyčiai (eklezijai) Dievuje Tėvuje ir Viešpatyje
Jėzuje Kristuje. [2] Malonė jums ir ramybė!
Mes visuomet dėkojame Dievui už jus visus, at-
simindami jus savo maldose. Mes nuolat [3] atsime-
name Dievo ir mūsų Tėvo akivaizdoje jūsų tikė-
jimo darbą, vargą, meilę ir ištvermę viltyje mūsų
Viešpačiu Jėzumi Kristumi, [4] žinodami, Dievo
mylimieji broliai, jūsų išrinkimą, [5] nes mūsų
Evangelija atėjo pas jus ne tik žodžiais, bet ir su
jėga, su šventąja Dvasia ir pilnu įsitikinimu. Jūs
juk žinote, kokie mes buvome jūsų tarpe dėl jūsų.
[6] Jūs pasidarėte mūsų ir Viešpaties sekėjai,
priimdami žodį dideliame sielvarte šventosios
Dvasios džiaugsmu. [7] Taip jūs pasidarėte pavyzdys
visiems tikintiems Makedonijoje ir Akajoje. [8] Nes,
pradedant nuo jūsų, Viešpaties žodis pagarsėjo ne
tik Makedonijoje ir Akajoje, bet jūsų tikėjimas į
Dievą pasidarė žinomas ir visur, taip kad mums
nėra reikalo ką nors apie tai kalbėti. [9] Nes jie
patys pasakoja apie mus, koks buvo mūsų pas jus
atėjimas ir kaip jūs gręžėtės nuo stabų į Dievą,
kad tarnautumėte gyvajam ir tikrajam Dievui

---

1. [5] Su jėga... Apaštalo skelbiama Evangelija turėjo viršžemiškos jėgos, didesnės kaip žmonių. Tos jėgos šaltinis buvo šv. Dvasia.

10 ir lauktumėte iš dangaus jo Sūnaus Jėzaus (kurį
jis prikėlė iš numirusiųjų), kurs mus išgelbėjo nuo
ateinančios rūstybės.

Povilo veikla Tesalonikoje

2. 1 Jūs patys, broliai, žinote, kad mūsų atėjimas 3
pas jus nebuvo tuščias. 2 Pirm to nukentėję ir VIII
išniekinti (kaip žinote) Pilypuose, mes, pasitikė-
dami Dievu, turėjome drąsos skelbti jums dideliu
rūpestingumu Dievo Evangeliją. 3 Nes mūsų skel-
bimas nesiremia paklydimu, nei nešvariu tikslu,
nei apgaule; 4 bet kaip mes esame Dievo pripažinti
verti, kad mums būtų patikėta Evangelija, taip
mes kalbame, ne kad žmonėms įtiktumėm, bet
Dievui, kurs tyrinėja mūsų širdis.
5 Nes mes niekados nekalbėjome viltaviliavimo
žodžiais, kaip jūs žinote, ir nejieškojome progos
godulystei, Dievas yra liudytojas. 6 Mes nejieškome
žmonių gyriaus nei pas jus, nei pas kitus. 7 Nors
mes galėjome būti jums apsunkinimas, kaip Kris-
taus apaštalai, tačiau mes pasidarėme mažutėliai
jūsų tarpe, kaip kad žindytoja rūpinasi savo vai-
kais. 8 Taip mylėdami jus, mes geidėme nuošir-
džiai duoti jums ne tik Dievo Evangeliją, bet ir
mūsų sielas, nes pasidarėte mums mylimiausieji.
9 Jūs, broliai, juk atsimenate mūsų darbą ir
nuovargį. Mes darbavomės dieną ir naktį, kad nė
vieno jūsų neapsunkintumėm. Taip mes skelbėme
jūsų tarpe Dievo Evangeliją. 10 Jūs esate liudy-
tojai ir Dievas, kaip šventai, teisingai ir nepeik-
tinai mes elgėmės tarp jūsų, kurie įtikėjote. 11 Jūs
žinote, kaip mes kiekvieną jūsų (lyg tėvas savo

---

2. 2 P i r m t o . . . Žr. Apd 16, 16. — 3 N e š v a r i u t i k s l u. Apaštalas, skelbdamas Evangeliją, nejieškojo tuščios garbės, pelno ar ko kita panašaus.

vaikus), 12 prašėme, drąsinome ir maldavome elgtis
vertai Dievo, kurs jus pašaukė į savo karalystę ir
garbę.
13 Todėl ir mes nuolat dėkojame Dievui, kad jūs
žodžio skelbimą, kurį išgirdote iš mūsų, priė-
mėte ne kaip žmonių žodį, bet (kas ir iš
tikrųjų yra) kaip Dievo žodį. Jis ir veikia jumyse,
kurie įtikėjote. 14 Nes jūs, broliai, pasidarėte sekė-
jai Dievo bažnyčių (eklezijų) Judiejoje, esančių
Kristuje Jėzuje. Nes ir jūs kentėjote nuo savo
vientaučių tą pat, kaip ir anie nuo žydų. 15 Jie
nužudė Viešpatį Jėzų ir pranašus, mus persekiojo,
nepatinka Dievui ir yra priešingi visiems žmo-
nėms. 16 Jie gina mums kalbėti pagonims, kad tie
būtų išganyti. Taip jie daro visados pilną savo
nuodėmių saiką; nes Dievo rūstybė atėjo ant jų
iki galui.

Povilo meilė tesalonikiečiams

17 Mes, broliai, nustoję jūsų trumpam laikui,
veidu, ne širdimi, skubėjome juo labiau išvysti
jūsų veidą su dideliu noru. 18 Nes mes norėjome
ateiti pas jus, būtent, aš, Povilas, ir kartą ir kitą,
bet sutrukdė mus šetonas. 19 Juk kas gi yra mūsų
viltis, ar džiaugsmas, ar garbės vainikas? Argi ne
jūs esate mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus aki-
vaizdoje jo atėjime? 20 Taip jūs esate mūsų garbė
ir džiaugsmas.
4 3. 1 Todėl daugiau nebepakęsdami, mes verčiau
VIII norėjome pasilikti vieni Atėnuose 2 ir išsiuntėme
mūsų brolį ir Dievo tarną Kristaus Evangelijoje,
Timotiejų. Jis turės sustiprinti ir padrąsinti jus
tikėjime, 3 kad nė vienas nepasvirtų tuose sielvar-

---

16 J i e d a r o ... Dievas leidžia daugėti nuodėmėms
iki paskirtam saikui; paskui pasireiškia Dievo teisybė.

tuose. Jūs juk patys žinote, kad tam mes esame
skirti. 4 Jau ir pas jus būdami, mes jums iš anksto
sakėme, kad mes kentėsime sielvartą. Taip ir at-
sitiko, ir jūs žinote. 5 Todėl daugiau nebepakęs-
damas, aš siunčiau patirti apie jūsų tikėjimą, ar
kartais gundytojas nesugundė jūsų ir ar mūsų
darbas neeina niekais.

6 Bet dabar, atėjus Timotiejui nuo jūsų pas mus
ir pranešus mums apie jūsų tikėjimą ir meilę ir
kad laikote visados gerą apie mus atsiminimą,
trokšdami mus išvysti, lygiai kaip ir mes jus,
7 mes, broliai, esame dėl jūsų paguosti jūsų tikė-
jimu visuose mūsų varguose ir sielvartuose. 8 Nes
dabar mes esame gyvi, jei jūs stovite Viešpatyje.
9 Nes kokiuo gi dėkojimu mes galime atsilyginti
Dievui už jus tame visame džiaugsme, kuriuo
džiaugiamės dėl jūsų mūsų Dievo akivaizdoje?
10 Naktį ir dieną mes karštai meldžiamės, kad galė-
tumėm išvysti jūsų veidą ir papildyti tai, ko ne-
tenka jūsų tikėjimui.

11 Pats Dievas ir mūsų Tėvas ir mūsų Viešpats
Jėzus Kristus tepakreipia mūsų kelią pas jus. 12 O
jus Viešpats tepadaugina ir tepagausina jūsų meilę
vienų kitiems ir visiems, kaip ir mes ją jums tu-
rime, 13 jūsų širdims sustiprinti, kad jos būtų ne-
peiktinos šventumu Dievo ir mūsų Tėvo akivaiz-
doje, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjime
drauge su visais jo šventaisiais. Amen.

Paraginimas saugotis paklydimų ir augti dorybėmis

4. 1 Toliau, broliai, mes prašome jus ir maldau- 5
jame Viešpatyje Jėzuje taip elgtis, kaip išmokote VIII

---

3. 5 Gundytojas: piktoji dvasia.
8 Gyvi. Povilas lyg atgijo, gavęs žinią, kad tesaloni-
kiečiai tvirtai laikosi Kristaus tikėjimo.

iš mūsų, kaip jums reikia elgtis ir patikti Dievui,
kad darytumėte daugiau pažangos. 2 Nes jūs žinote,
kokiuos įsakymus aš jums daviau Viešpaties Jė-
zaus vardu. 3 Nes ta yra Dievo valia, kad jūs
būtumėte šventi, kad susilaikytumėte nuo paleis-
tuvystės, 4 kad kiekvienas mokėtų laikyti savo
indą šventume ir pagarboje, 5 nepasiduodamas
gašliam geiduliui, kaip pagonys, kurie nepažįsta
Dievo, 6 ir kad nė vienas neskriaustų ir neapgau-
dinėtų savo brolio reikale; nes Viešpats yra visų
tų dalykų keršytojas, taip kaip mes jau sakėme
ir liudijome. 7 Nes Dievas nepašaukė mūsų į su-
sitepimą, bet į šventumą. 8 Taigi, kas tai laiko
nieku, ne žmogų niekina, bet Dievą, tą, kurs
dargi davė į mūsų širdis savo šventąją Dvasią.
6/VIII 9 Apie brolių meilę mums nėra reikalo jums
rašyti, nes jūs patys išmokote iš Dievo vienas kitą
mylėti. 10 Juk jūs tai ir darote visiems broliams
visoje Makedonijoje. Meldžiame gi jus, broliai,
padarykite dar daugiau pažangos 11 ir stengkitės
gyventi tyliai, atlikti savus reikalus ir darbuotis
savo rankomis, taip kaip jums įsakėme, 12 elgtis
padoriai, atsižvelgiant į tuos, kurie yra lauke, ir
nieko iš ko nors negeisti.

Pamokymai apie antrąjį Kristaus atėjimą

13 Mes nenorime palikti jūsų, broliai, be žinių
apie užmigusius, kad jūs neliūdėtumėte, kaip kiti,
kurie neturi vilties. 14 Nes jei mes tikime, kad
Jėzus mirė ir prisikėlė, tai taip Dievas užmigusius

---

4. 4 *Savo indą*: kūną.
12 *Kurie yra lauke*: ne krikščionys, todėl žydai ar pagonys.
13 *Užmigusius*: apie mirusius. — *Vilties*: prisikėlimo iš numirusiųjų. — 14 *Užmigusius per Jėzų*: kurie mirė, laikydamies vienybės su Jėzumi, tuos Dievas prikels, tarpininkaujant Jėzui.

per Jėzų atves drauge su juo. 15 Nes tai mes sa-
kome jums Viešpaties žodžiu: Mes, kurie esame
gyvi, paliekamieji iki Kristaus atėjimui, nepra-
noksime užmigusiųjų. 16 Nes pats Viešpats, kada
bus duotas paliepimas ir atsilieps arkangelo balsas
ir Dievo trimitas, nužengs iš dangaus; tuomet
mirusieji, kurie yra Kristuje, kelsis pirmi. 17 Pas-
kui mes, kurie esame gyvi, paliktieji, būsime pa-
gauti drauge su jais debesyse, Kristui priešais į
orą, ir taip mes būsime visados su Viešpačiu.
18 Taigi, pasidrąsinkite vieni kitus šitais žodžiais.
5. 1 Apie laiką ir valandą jums, broliai, nereikia, 7
kad mes jums rašytumėm. 2 Nes jūs patys gerai VIII
žinote, kad Viešpaties diena taip ateis, kaip vagis
naktį. 3 Nes kada sakys: ramybė ir nėra pavojaus,
tuomet ateis jiems ūmas žuvimas, kaip skausmai
nėščiai moteriškei, ir jie neištruks. 4 Bet jūs, bro-
liai, neesate tamsybėse, kad ta diena užkluptų jus,
kaip vagis. 5 Nes jūs visi esate šviesos vaikai ir
dienos vaikai; mes nepriklausome nakčiai, nė tam-
sybei. 6 Taigi, nemiegokime, kaip kiti, bet budė-
kime ir būkime blaivūs. 7 Nes kurie miega, miega
naktį; ir girtuokliai yra girti naktį. 8 Mes gi, kurie
priklausome dienai, būkime blaivūs, apsivilkę tikė-
jimo ir meilės šarvu ir turėdami šalmą išganymo
viltį. 9 Nes Dievas nepaskyrė mūsų rūstybei, bet
kad įgytumėm išganymą per mūsų Viešpatį Jėzų
Kristų. 10 Jis mirė už mus, kad mes, ar budime,
ar miegame, būtumėm gyvi drauge su juo. 11 Todėl
raminkite vienas kitą ir dorinkite vienas kitą,
kaip kad jūs ir darote.

---

15 Mes... Krikščionys, kurie bus gyvi Kristaus atėjimo metu, turės lygią dalį su tais, kurie bus seniai mirę.
5. 2 Ateis, kaip... Plg. Mato 24, 43. 44; Luko 12, 39; 2 Petro 3, 10. — 4 Tamsybėse: atsitolinę nuo Dievo. — 6 Nemiegokime: dvasios miegu.

Paraginimas Tesalonikos krikščionims ir jų vyresniesiems gerai atlikinėti savo pareigas, gerai naudotis dvasinėmis malonėmis ir saugotis nuodėmių

8 [12] Mes meldžiame jus, broliai, pripažinti tuos,
VIII kurie darbuojasi jūsų tarpe. Jie yra jūsų vyres-
nieji Viešpatyje ir duoda jums įspėjimų. [13] Laiky-
kite juos didesnėje meilėje dėl jų darbo; gyven-
kite su jais taikoje. [14] Taip pat meldžiame jus,
broliai, sudrauskite neramiuosius, paguoskite silp-
naširdžius, palaikykite silpnuosius, būkite visiems
kantrūs. [15] Žiūrėkite, kad nė vienas neatsilygintų
niekam piktu už piktą, bet stengkitės visados
daryti, kas gera vienas kitam ir visiems.

[16] Visados džiaugkitės. [17] Nuolat melskitės. [18] Dė-
kokite visais atvejais; nes ta yra jums visiems
Dievo valia Jėzuje Kristuje. [19] Negesykite Dvasios.
[20] Neniekinkite pranašysčių. [21] Visa gi ištirkite; kas
yra gera, laikykite. [22] Vengkite visa, kas turi pik-
tumo išvaizdą.

Laiško pabaiga

[23] Pats ramybės Dievas tepašventinie jus visais
atžvilgiais, kad jūsų dvasia, siela ir kūnas būtų
išlaikyti visai nepeiktini mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus atėjimui. [24] Tas, kurs jus pašaukė, yra
ištikimas; jis tai ir padarys. [25] Broliai, melskitės
už mus. [26] Pasveikinkite visus brolius šventu pa-
bučiavimu. [27] Maldauju jus Viešpačiu, kad šitas
laiškas būtų perskaitytas visiems šventiesiems bro-
liams. [28] Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė
tebūnie su jumis. Amen.

---

19 Negesykite... Šv. Dvasia nužengė ant apaštalų liepsnos pavidalu; todėl šv. Povilas, kalbėdamas apie šv. Dvasios dovanas, įsako negesyti Dvasios, t. y., nelaikyti nieku jos dovanų.

ANTRASIS ŠV. POVILO APAŠTALO LAIŠKAS TESALONIKIEČIAMS

Laiško įžanga

1. 1 Povilas, Silvanas ir Timotiejus tesalonikie- 9
čių bažnyčiai (eklezijai) Dievuje mūsų Tėvuje ir VIII
Viešpatyje Jėzuje Kristuje. 2 Malonė jums ir ra-
mybė nuo Dievo mūsų Tėvo ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus.

3 Mes turime visados dėkoti Dievui už jus, bro-
liai, taip, kaip verta; nes jūsų tikėjimas labai
didėja ir visų jūsų meilė vienų kitiems daugėja.
4 Todėl ir mes patys giriamės jumis Dievo bažny-
čiomis (eklezijomis) dėl jūsų kantrybės ir tikėjimo
visuose jūsų persekiojimuose ir sielvartuose, ku-
riuos kenčiate. 5 Tai yra įrodymas teisingo Dievo
teismo: nes turite būti rasti verti Dievo karalystės,
dėl kurios ir kenčiate. 6 Juk ir teisinga pas Dievą
atsilyginti varginimu tiems, kurie jus vargina, 7 o
jums, varginamiesiems, poilsiu drauge su mumis.
Tai įvyks, kaip Viešpats Jėzus apsireikš iš dangaus
su savo jėgos angelais 8 ugnies liepsnoje. Jis at-
keršys tiems, kurie nepažįsta Dievo ir neklauso
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Evangelijos. 9 Jie
kentės kančias amžinoje prapultyje, atstumti nuo
Viešpaties veido ir nuo jo galybės garbės, 10 kaip
jis ateis, kad būtų tą dieną pašlovintas savo šven-
tuosiuose ir apsireikštų nuostabus visuose, kurie
bus įtikėję. Juk mūsų jums duotasis liudijimas

rado tikėjimo. [11] Todėl mes ir meldžiamės visados
už jus, kad mūsų Dievas padarytų jus vertus savo
pašaukimo ir įvykdytų garbingai visą gerą valią
ir tikėjimo darbą; [12] kad taip būtų pašlovintas
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardas jumyse ir
jūs jame pagal mūsų Dievo ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus malonę.

Antrojo Kristaus atėjimo metas

10 2. [1] Mes meldžiame jus, broliai, dėl mūsų ViEš-
VIII paties Jėzaus Kristaus atėjimo ir mūsų susivieni-
jimo su juo: [2] Nesiduokite veikiai nukreipti savęs
nuo savo išmanymo ir nugąsdinti nei dvasios
apreiškimu, nei pasakymu, nei laišku, lyg kad tai
eitų iš mūsų, būk Viešpaties diena esanti arti.
[3] Tegul niekas neklaidina jūsų jokiu būdu; nes
pirma turi ateiti atpuolimas ir būti apreikštas
nuodėmės žmogus, prapulties sūnus, [4] kurs yra
priešininkas ir keliasi ant viso, kas vadinama Die-
vas ar kas yra garbinama, taip kad jis sėsis Dievo
šventnamyje ir rodys save, lyg jis būtų Dievas.
[5] Ar jūs neatsimenate, kad aš tai jums sakiau dar
pas jus būdamas? [6] Jūs žinote, ir kas dabar jį su-
laiko, kad apsireikštų tik savu laiku. [7] Nes netei-
sybės paslaptis jau veikia; tiktai kad tas, kurs
dabar laiko, laikytų, iki bus šalin atimta.

---

1. 11 Visą gerą . . . : visa, ko gera valia gali trokšti ir tikėjimas padaryti.

2. 2 Nei dvasios . . . Žinios apie trumpu laiku įvyksiantį Viešpaties teismą buvo remiamos prasimanytais įrodymais, būk šv. Povilas turėjęs tokį šv. Dvasios apreiškimą, būk jis apie tai kalbėjęs, būk taip rašęs. — 7 Tiktai kad . . . : kad tas, kurs turi Kristų ir tikrąjį tikėjimą, jų nenustotų. Gr. t.: tiktai kolei sulaikąs dabar nebus šalin atimtas. Prasmė: Antikristas jau veikia slapčia bedievystės paslaptimi. Bet yra kliūtis, kuri dar neleidžia jam viešai pasireikšti. Kaip tik ta kliūtis bus pašalinta, bedievystė pasireikš; su ja Antikristas. Tuomet tai bus ir teismas. Kas yra kliūtis, kokia nors jėga ar asmuo, šv. Povilas neaiškina.

[8] Tuomet apsireikš tas neteisusis. Viešpats Jėzus
užmuš jį savo burnos kvėpimu ir sunaikins jį savo
atėjimo šviesumu. [9] Jo atėjimas atitinka šetono
veikimą visokia jėga, melagingais ženklais ir ste-
buklais [10] ir visokiu neteisybės suvedžiojimu tiems,
kurie žūna, nes jie nepriėmė tiesos meilės, kad
būtų išganyti. [11] Todėl Dievas siųs jiems veiklų
paklydimą, kad tikėtų melui, [12] kad būtų teisiami
visi, kurie netikėjo tiesai ir pritarė neteisybei.
[13] Mes gi turime visados dėkoti Dievui už jus, 11
Dievo mylimieji broliai, kad Dievas išrinko Dva- VIII
sios pašventinimu ir tikėjimu tiesai jus, pirmones
išganymui. [14] Tam jis mūsų Evangelija ir pašaukė
jus mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus garbės gauti.
[15] Taigi, broliai, tvirtai stovėkite ir laikykite pada-
vimus, kurių išmokote ar tai žodžiu, ar mūsų
laišku. [16] Pats mūsų Viešpats Jėzus Kristus ir
Dievas mūsų Tėvas, kurs mus mylėjo ir malonin-
gai davė amžinos paguodos ir geros vilties, [17] tepa-
drąsina jūsų širdis ir tesustiprina visokiam geram
darbui ir žodžiui.

Paraginimai ir įspėjimai

3. [1] Pagaliau, broliai, melskitės už mus, kad 12
Dievo žodis sklistų ir būtų šlovinamas, kaip ir pas VIII
jus; [2] kad ir mes būtumėm išgelbėti nuo įkyrių ir
piktų žmonių; nes ne visi turi tikėjimą. [3] Dievas
yra ištikimas; jis jus stiprins ir sergės nuo pikta.
[4] Mes gi pasitikime jumis Viešpatyje, kad, ką mes
įsakome, jūs ir darote ir darysite. [5] Viešpats tepa-
lenkia jūsų širdis į Dievo meilę ir Kristaus kan-
trybę.
[6] Mes įsakome jums, broliai, mūsų Viešpaties 13
VIII

3. 2 Nuo įkyrių...: nuo žydų, trukdžiusių Apaštalo darbą Korinte.

Jėzaus Kristaus vardu šalintis nuo kiekvieno
brolio, kurs elgiasi netvarkingai ir nesilaiko pada-
vimo, kokį jie yra iš mūsų gavę.
[7] Nes jūs patys žinote, kaip reikia mus sekioti.
Mes nebuvome jūsų tarpe neramūs [8] ir nevalgėme
nė kieno duonos dovanai, bet dirbome naktį ir
dieną, vargdami ir nuvargdami, kad neapsunkin-
tumėm nė vieno jūsų. [9] Ne kad mes nebūtumėm
turėję galios, bet kad duotumėm save kaip pa-
vyzdį jums sekioti mus. [10] Juk ir pas jus būdami,
mes jums tai aiškinome, kad jei kas nenori dirbti,
tegul ir nevalgo. [11] Tačiau mes girdėjome, kad kai
kurie jūsų tarpe elgiasi netvarkingai, nieko ne-
dirbdami, ir užsiima tuščiais dalykais. [12] Tiems,
kurie yra tokie, mes įsakome ir juos įspėjame
Viešpatyje Jėzuje Kristuje, kad ramiai dirbdami
valgytų savo duoną.
[13] Jūs gi, broliai, nesiliaukite gerai darę. [14] O jei
kas neklauso mūsų žodžio laišku, tą pasižymėkite
ir neturėkite su juo draugystės, kad būtų sugė-
dintas. [15] Nelaikykite tačiau jo neprieteliu, bet su-
drauskite kaip brolį.

Laiško pabaiga

[16] Pats ramybės Viešpats teduodie jums visados
ramybės kiekvienoje vietoje. Viešpats tebūnie su
jumis visais. [17] Pasveikinimas mano, Povilo, ranka:
tas yra ženklas kiekviename laiške. Taip aš rašau.
[18] Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė teesie
su jumis visais. Amen.

---

17 Ženklas: iš kurio galima pažinti, kad laiškas tikrai Povilo rašytas, ne kieno nors prasimanytas.

PIRMASIS ŠV. POVILO APAŠTALO LAIŠKAS TIMOTIEJUI

Antraštė

1. [1] Povilas, Jėzaus Kristaus apaštalas Dievo 14
mūsų Išganytojo ir Kristaus Jėzaus, mūsų vilties, VIII
paliepimu [2] mylimajam sūnui tikėjime Timotiejui.
Malonė, pasigailėjimas ir ramybė nuo Dievo Tėvo
ir Kristaus Jėzaus, mūsų Viešpaties.

Nurodymai, kaip reikia skelbti Evangeliją

[3] Eidamas į Makedoniją, aš meldžiau tave pasilikti Efeze, kad įsakytumei kai kuriems nemokyti
kitaip, [4] ir neužsiimti pasakomis ir begalinėmis giminystės eilėmis, kurios greičiau iškelia ginčijamų klausimų, kaip padeda Dievo statybai, kuri
remiasi tikėjimu. [5] Įsakymo tikslas yra meilė iš nesuteptos širdies, geros sąžinės ir neveidmainingo tikėjimo.

[6] Nuo tų dalykų kai kurie nuklydo ir pasidavė
tuščioms kalboms, [7] norėdami būti įstatymo mokytojais, tačiau nesuprasdami, nei ką kalba, nei to,
ką įrodinėja. [8] Mes žinome, kad įstatymas yra
geras, jei kas naudojasi juo teisėtai, [9] tai žinodamas, kad įstatymas išleistas ne teisiajam, bet ne-

---

1. [9] *Ne teisiajam...* Teisusis savaime daro tai, ko įstatymas reikalauja. Uždraudimai ir grasymai jo neliečia; jų reikia tiems, kurie pasiduoda savo geiduliams.

teisiems ir neklusniems, bedieviams ir nusidėjė-
liams, piktadariams ir suteptiems, tėvažudžiams ir
motinažudžiams, galvažudžiams, [10] paleistuviams,
vaikų darkytojams, žmones vagiantiems, mela-
giams ir prisiekiantiems netiesą ir jei yra dar kas
kita priešinga sveikam mokslui, [11] kurs atitinka
man pavestąją palaimintojo Dievo garbės Evan-
geliją.
15/VIII [12] Aš dėkoju patvirtinusiam mane mūsų Vieš-
pačiui Kristui Jėzui, kad laikė mane ištikimu,
paimdamas į tarnystę, [13] mane, kurs pirma buvau
piktžodžiautojas, persekiotojas ir prispaudėjas; bet
aš radau Dievo pasigailėjimo, nes dariau nežino-
damas, netikėjime. [14] Mūsų gi Viešpaties malonė
pasirodė perviršgausinga drauge su tikėjimu ir
meile Kristuje Jėzuje. [15] Tikras yra žodis ir vertas
visokio priėmimo, kad Jėzus Kristus atėjo į šį
pasaulį išganyti nusidėjėlių, kurių pirmasis aš
esu. [16] Bet todėl aš gavau pasigailėjimo, kad ma-
nyje pirmame Kristus Jėzus parodytų visą kan-
trybę pamokyti tiems, kurie turi įtikėti į jį amži-
najam gyvenimui. [17] Amžių karaliui, nemariajam,
neregimam vienam Dievui gyrius ir garbė per
amžių amžius. Amen.

[18] Tą įsakymą aš pavedu tau, sūnau Timotiejau,
einant pirma duotomis apie tave pranašystėmis,
kad kovotumei pagal jas gerą kovą, [19] turėdamas
tikėjimą ir gerą sąžinę, kurią kai kurie atstūmę
sudaužė savo tikėjimo laivą. [20] Jų tarpe yra Ime-

---

10 Vagiantiems: parduoti juos vergijon. — 13 Kurs buvau. Plg. Apd 7, 58 ir tol. — 14 Su tikėjimu ir... Drauge su malone į Povilo sielą įėjo tikėjimas ir meilė.

18 Pranašystėmis: Šv. Dvasia buvo savo laiku paliudijusi įkvėptų žmonių žodžiais, kad Timotiejus bus ištikimas Evangelijos gynėjas ir Bažnyčios (Eklezijos) tarnautojas.

niejus ir Aleksandras, kuriuodu aš padaviau še-
tonui, kad išmoktų nepiktžodžiauti.

Apie viešąsias pamaldas

2. [1] Taigi, aš visų pirma raginu daryti maldas, 16
prašymus, užtarymus, dėkojimus už visus žmones, VIII
[2] už karalius ir visus, kurie yra vyresnieji, kad
mes ramiai ir tyliai gyventumėm visame maldin-
gume ir padorume. [3] Nes tai yra gera ir patinka
akivaizdoje mūsų Išganytojo Dievo, [4] kurs nori,
kad visi žmonės būtų išganyti ir pasiektų tiesos
pažinimą. [5] Nes vienas yra Dievas, vienas taip pat
tarpininkas tarp Dievo ir žmonių, Žmogus, Kristus
Jėzus; [6] jis pats save davė atpirkimą už visus, —
liudijimą savu laiku, [7] kuriam aš esu paskirtas
skelbėjas ir apaštalas (sakau tiesą, nemeluoju), pa-
gonių mokytojas tikėjimo ir tiesos srityje.
[8] Taigi, aš noriu, kad vyrai melstųsi kiekvienoje 17
vietoje, pakeldami nesuteptas rankas, be rūstybės VIII
ir ginčo. [9] Taip pat kad moterys puoštųsi padoriais
apdarais su drova ir susilaikymu, ne susuktais
plaukais ar auksu, ar perlais, ar brangiais rūbais,
[10] bet gerais darbais, kaip pritinka moterims, ku-
rios nori laikytis pamaldumo.
[11] Moteriškė tesimoka tylomis su visu pasida-
vimu. [12] Mokyti moteriškei aš neleidžiu, nei viešpa-
tauti vyrui; ji turi laikytis tyliai. [13] Nes Adomas
padarytas pirmas, paskui Jieva. [14] Adomas nepa-
sidavė suvedžiojimui, o moteriškė pasidavė suve-
džiojimui ir nusikalto peržengimu. [15] Ji bus iš-
ganyta vaikų gimdymu, jei pasiliks tikėjime, mei-
lėje ir šventume drauge su susilaikymu.

---

2. 1 Dėkojimus: šv. mišių aukas (Aug.).
14 Nepasidavė... Adomas paklausė ne žalčio, bet Jievos žodžių ir pasipriešino Dievo uždraudimui. — 15 Vaikų gimdymu: šventai atlikdama ir tolesnes

Bažnyčios (Eklezijos) tarnautojų privalumai

18 3. 1 Tikras yra žodis: Jei kas trokšta vyskupo
VIII pareigų, trokšta gero darbo. 2 Taigi, vyskupas turi
būti nepeiktinas, vienos moters vyras, blaivus, at-
sargus, rimtas, padorus, svetmylys, tinkąs mokyti,
3 ne girtuoklis, ne mušeika, bet romus, nebarnin-
gas, negodus, 4 geras savo namų viršininkas, laikąs
vaikus klusnume ir visokioje skaistybėje. 5 Nes
jei kas nemoka valdyti savo namų, kaip jis rū-
pinsis Dievo Bažnyčia (Eklezija)? 6 Ne naujatikis,
kad, pasikėlęs į puikybę, neįpultų į velnio teismą.
7 Jis turi taip pat turėti gerą liudijimą tų, kurie
yra lauke, kad nepatektų į paniekinimą ir į velnio
žabangus.
19 8 Taip pat reikia, kad dijakonai būtų padorūs,
VIII ne dviliežuviai, nepasidavę dideliam vyno gėrimui,
nejiešką bjauraus pelno, 9 laiką tikėjimo paslaptį
nesuteptoje sąžinėje. 10 Bet ir šitie turi būti pirma
ištirti, ir jei jie neturi jokios kaltės, tegul eina
pareigas.

11 Moterys taip pat tebūna padorios, neapkalbi-
nėtojos, blaivios, visame ištikimos.

12 Dijakonai tebūna vienos moters vyrai, geri
savo vaikų ir namų viršininkai; 13 nes kurie bus

žmonos ir motinos pareigas. Apie visas moteris šv. Povilas kalba 1 Kor 7 persk.

3. 1 *Vyskupo pareigų*: darbo, ne garbės. — 2 *Vienos moters...* Pirmaisiais krikščionijos laikais buvo gana dažnai šventinami kunigais ir vyskupais žmonės vedę. Bet jei kas, mirus žmonai, buvo vedęs antrą sykį, Apaštalas draudžia imti tokį į vyskupus. — 6 *Teismą*: kad nenusipelnytų bausmės, kokią nusipelnė piktoji dvasia taip pat puikybe. — 7 *Yra lauke*: pagonių.

11 *Moterys*: kurioms buvo pavedama atlikinėti kai kurios šventos pareigos; jos buvo vadinamos dijakonisėmis.

13 *Gerą laipsnį*: bus verti kunigų ir vyskupų pareigų ir užmokesčio danguje. — *Pasitikėjimo*: drąsos skelbti žmonėms be jokios baimės tikėjimą.

gerai tarnavę, įsigys sau gerą laipsnį ir daug pa-
sitikėjimo tikėjimu, kurs yra Kristuje Jėzuje.
[14] Aš tau tai rašau, turėdamas vilties veikiai
ateiti pas tave; [15] o jei užtrukčiau, kad žinotumei,
kaip tau reikia elgtis Dievo namuose, kurie yra
gyvojo Dievo Bažnyčia (Eklezija), tiesos šulas ir
tvirtumas. [16] Ir tikrai didelė yra pamaldumo pa-
slaptis apie tą, kurs buvo apreikštas kūne, patei-
sintas Dvasioje, pasirodė angelams; buvo skelbia-
mas pagonyse, tikėtas pasaulyje, paimtas garbėje.

Pamokymai apie klaidžiamokslius

4. [1] Dvasia aiškiai sako, kad paskučiausiais lai- 20
kais kai kurie atstos nuo tikėjimo, klausydamies VIII
paklydimo dvasių ir velnių mokslų, [2] tokių žmonių,
kurie veidmainingai kalba melą ir turi įdegintą
sugedimo žymę savo sąžinėje, [3] kurie draudžia mo-
terystę, liepia susilaikyti nuo valgių, kuriuos Die-
vas yra sutvėręs valgyti su dėkojimu tikintiesiems
ir pažinusiems tiesą. [4] Nes visa, ką Dievas sutvėrė,
yra gera ir nėra nieko atmestino, kas valgoma
dėkojant; [5] nes tai pašventinama Dievo žodžiu ir
malda.
[6] Tai išdėstydamas broliams, tu būsi geras Kris- 21
taus Jėzaus tarnas, maitindamas save žodžiais to VIII
tikėjimo ir gero mokslo, kurį tu sekei. [7] Netikusio-
mis ir senų moterų pasakomis neužsiimk, o pats
lavinkis pamaldume. [8] Nes kūno lavinimas maža
kam tenaudingas, o pamaldumas yra viskam nau-
dingas, kadangi turi dabartinio ir būsimojo gyve-
nimo pažadėjimą. [9] Tikras yra žodis ir visokio
priėmimo vertas. [10] Nes todėl mes vargstame ir

---

16 Apie tą, kurs: Jėzus Kristus. — Pateisintas Dvasioje: žodžiais ir darbais pasirodė esąs Dievas.

todėl mums piktžodžiaujama, kad mes turime vil-
ties gyvuoju Dievu, kurs yra visų žmonių Gelbė-
tojas, labiausiai tikinčiųjų. [11] Tai įsakyk ir mokyk.
[12] Nė vienas teneniekina tavo jaunystės; bet tu
būk pavyzdys tikintiesiems žodžiu, pasielgimu,
meile, tikėjimu, skaistybe. [13] Iki ateisiu, užsiimk
skaitymu, paraginimu ir mokymu. [14] Nelaikyk
nieku tavyje esančios malonės, kuri tau duota,
einant pranašyste, kunigų rankų uždėjimu. [15] Tai
mąstyk, tame būk, kad tavo pažanga būtų visiems
matoma. [16] Žiūrėk pats savęs ir mokslo; tų laiky-
kis; nes, tai darydamas, ir pats save išgelbėsi ir
tuos, kurie tavęs klauso.

Apie Timotiejaus santykius su įvairiais Bažnyčios (Eklezijos) nariais

22 5. [1] Senesnio žmogaus nebark, bet maldauk, kaip
VIII tėvą; jaunuosius, kaip brolius; [2] seneles, kaip mo-
tinas; jaunąsias, kaip seseris visu skaistumu.
[3] Gerbk našles, kurios yra tikrai našlės. [4] Bet
jei kuri našlė turi vaikų ar vaikų vaikų, ji teiš-
moksta visų pirma laikyti pagarboje savo namus
ir atsilyginti gimdytojams; nes tai patinka Dievo
akivaizdoje. [5] Kuri gi yra tikrai našlė ir apleista,
tegul turi vilties Dievu ir tegul ištvermingai lai-
kosi maldų ir prašymų naktį ir dieną. [6] Nes gyve-
nanti gėriuose, yra numirus, gyva tebebūdama.
[7] Ir tai įsakyk, kad jos būtų nepeiktinos. [8] Bet jei
kas nesirūpina savaisiais ir ypač namiškiais, tas
išsigynė tikėjimo ir yra piktesnis už netikintį.
[9] Našlė tebūnie renkama ne mažiau kaip šešių

---

4. 13 S k a i t y m u : šv. Rašto religiniuose susirinki-muose.

5. 4 J i t e i š m o k s t a . . . Apaštalas čia primena vaikų pareigą branginti namus, kuriuose jie augo, ir šelpti pasenusius gimdytojus (gr. t.).

dešimtų metų, kuri buvo vieno vyro žmona, 10 tu-
rinti savo gerų darbų liudijimą: jei ji vaikus
išauklėjo, jei svečius priimdavo, jei plaudavo šven-
tųjų kojas, jei šelpdavo kenčiančius sielvartą, jei
stengėsi daryti visokius gerus darbus. 11 Jaunesnių
našlių vengk, nes jos, pasiduodamos gašlumui ir
taip nutoldamos nuo Kristaus, nori ištekėti 12 ir
pelnosi sau pasmerkimą, nes nieku pavertė pir-
mąją ištikimybę. 13 Podraug jos išmoksta vaikš-
čioti dykinėdamos iš namų į namus, ir ne tiktai
dykinėti, bet ir daug šnekėti ir žingeidauti, ir
kalba, kas nereikia. 14 Taigi, aš noriu, kad jaunes-
niosios tekėtų, turėtų vaikų, būtų šeimynų motinos
ir neduotų priešininkui jokios progos piktžodžiauti.
15 Nes kai kurios jau nusigręžė paskui šetoną.
16 Jei kurs tikintis turi našlių, tegul jas aprūpina,
ir tenebūna apsunkinama bažnyčia (eklezija), kad
ji galėtų ištekti toms, kurios yra tikrai našlės.

17 Kunigai, kurie yra geri viršininkai, tebūna 23
laikomi vertais dvigubos pagarbos, ypač tie, kurie VIII
darbuojasi žodžiu ir mokymu. 18 Nes Raštas sako:
Neužriši kuliančiam jaučiui nasrų.
Ir: Darbininkas vertas savo algos.
19 Skundo prieš kunigą nepriimk, jei jis nepatvir-
tintas dviejų ar trijų liudytojų. 20 Nusidedančius
sudrausk visų akivaizdoje, kad ir kiti turėtų bai-
mės. 21 Aš prašau tave prisiektinai Dievo ir Kris-
taus Jėzaus ir išrinktųjų angelų akivaizdoje to
laikytis bešališkai ir nieko nedaryti, einant po
vienu ar kitu. 22 Rankų niekam veikiai neuždėk ir

---

9 Renkama: tebūnie įtraukiama į Bažnyčios (Eklezijos) tarnautojų sąrašą. — 12 Ištikimybę. Įtraukiamos į Bažnyčios (Eklezijos) tarnautojų sąrašus našlės pasižadėdavo tarnauti toliau tiktai Kristui. Ištekėjimas buvo to įžado paniekinimas.

18 Raštas: 5 Moz 25, 4; plg. 1 Kor 9, 9. — 22 Rankų... Nešventink kunigais, kurių neesi ištyręs. —

nedalyvauk svetimose nuodėmėse. Pats laikyk save
skaistų. [23] Negerk vien tik vandens, bet vartok
truputį vyno dėl savo vidurių ir savo dažnų ne-
galojimų. [24] Kai kurių žmonių nuodėmės yra žino-
mos ir eina pirma į teismą, o kai kurios tik seka.
[25] Taip pat ir geri darbai yra žinomi; ir su kuriais
kitaip yra, jie negali pasilikti paslėpti.
24 6. [1] Visi, kurie yra po jungu vergai, turi laikyti
VIII savo valdovus vertais visokios pagarbos, kad ne-
būtų piktžodžiaujama Viešpaties vardui ir moks-
lui. [2] O tie, kurie turi tikinčius valdovus, jų tene-
niekina dėl to, kad jie broliai; tegul geriau tar-
nauja, kad tai yra tikintieji ir mylimieji, ir gera-
darymo dalyviai. Tai mokyk ir primink.

Ypatingi nurodymai Timotiejui

[3] Jei kas kitaip moko ir nesilaiko sveikų mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus žodžių ir to mokslo,
kurs atitinka maldingumą, [4] tas yra puikus, nors
jis nieko nežino, bet serguliuoja ginčijamais klau-
simais ir žodžių kova, iš kurių kyla pavydai, bar-
niai, piktžodžiavimai, pikti įtarimai, [5] susirėmimai
sugedusio išmanymo ir tiesos nustojusių žmonių,
kurie mano, būk pamaldumas esąs pasipelnymo
būdas. [6] Iš tikrųjų, didelis yra pelnas pamaldumas,
sujungtas su pasitenkinimu. [7] Nes mes nieko neat-
sinešėme į šį pasaulį, abejonės nėra, kad nieko
negalime ir išsinešti. [8] Turėdami maisto ir apdaro,
tuo tenkinkimės. [9] Nes tie, kurie nori pralobti,
įpuola į pagundą ir į velnio žabangus, į daugelį
nenaudingų ir žalingų pageidimų, paskandinančių
žmones į prapultį ir į žuvimą. [10] Nes visų piktumų
šaknis yra godulystė. Kai kurie jai pasidavę nu-
klydo nuo tikėjimo ir įsipainiojo į daugelį skausmų.

---

[24] Seka: tyrinėjant išeina aikštėn.
6. [1] Mokslui: Evangelijai.

[11] Tu gi, Dievo žmogau, bėgk šalin nuo tų dalykų, 25
stengkis siekti teisybės, maldingumo, tikėjimo, VIII
meilės, kantrumo, romumo. [12] Kovok gerą tikėjimo
kovą; pagauk amžinąjį gyvenimą, į kurį esi pa-
šauktas ir kuriam tu padarei gerą išpažinimą dau-
gelio liudytojų akivaizdoje. [13] Aš gi tau įsakau
akivaizdoje Dievo, kurs visa gaivina, ir Kristaus
Jėzaus, kurs liudydamas padarė gerą išpažinimą
po Pontijum Pilotu, [14] laikyti įsakymą nesuteptą,
nepeiktiną iki mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
atėjimui, [15] kurį savo laiku parodys palaimintasis
ir vienas galingasis karalių Karalius ir viešpatau-
jančiųjų Viešpats, [16] vienas turįs nemarumą ir gy-
venąs neprieinamoje šviesoje, kurio nematė nė
vienas žmogus, bet ir negali matyti. Jam garbė ir
amžinas viešpatavimas. Amen.

[17] Šio pasaulio turtingiesiems įsakyk nesidi-
džiuoti ir nepasitikėti netikrais turtais, bet gy-
vuoju Dievu (kurs mums visa apsčiai teikia var-
toti), [18] gera daryti, būti turtingiems gerais darbais,
noromis duoti, dalintis, [19] įsigyti sau gerą pamatą
ateičiai, kad jie pagautų tikrąjį gyvenimą.

[20] O Timotiejau, saugok, kas tau pavesta, veng-
damas atmestinų naujumų žodžiuose ir taip netei-
singai vadinamo mokslo prieštaravimų, [21] kurį kai
kurie išpažinę atpuolė nuo tikėjimo. Malonė su
tavim. Amen.

---

12 Išpažinimą: priimdamas krikštą.

20 Naujumų žodžiuose: tuščių be tikro turinio šnekų.

ANTRASIS ŠV. POVILO APAŠTALO LAIŠKAS TIMOTIEJUI

Laiško įžanga

26 1. [1] Povilas, Jėzaus Kristaus apaštalas Dievo
VIII valia, einant pažadėjimu gyvenimo Kristuje Jė-
zuje, [2] mylimiausiam sūnui Timotiejui. Malonė,
gailestingumas, ramybė nuo Dievo Tėvo ir mūsų
Viešpaties Kristaus Jėzaus.

[3] Aš dėkoju Dievui, kuriam tarnauju nuo prose-
nelių tyra sąžine, kaip aš nesiliauju minėjęs tave
savo maldose naktį ir dieną, [4] trokšdamas matyti
tave, atsimindamas tavo ašaras, kad būčiau pilnas
džiaugsmo, [5] primindamas sau tą tavyje esantį ne-
veidmainingą tikėjimą, kurs pirma gyveno tavo
senelėje Loidėje ir tavo motinoje Eunikėje, esu
gi tikras, kad ir tavyje.

Paraginimas Timotiejui drąsiai eiti savo pareigas

[6] Dėl tos priežasties aš tau primenu atgaivinti
Dievo malonę, esančią tavyje mano rankų uždė-
jimu. [7] Nes Dievas davė mums ne baimės dvasią,
bet jėgos, meilės ir blaivumo. [8] Taigi, nesigėdyk
mūsų Viešpaties liudijimo, nė manęs, jo kalinio;
bet drauge kentėk dėl Evangelijos Dievo jėga,

---

1. [4] Ašaras: kada šv. Povilas skyrėsi su Timotiejum, keliaudamas iš Efezo į Makedoniją. — [5] Gyveno. Įsivaizdinama, kad įasmeninta tikėjimo dorybė gyvena žmogaus sieloje.

[6] Rankų uždėjimu: pašvenčiant vyskupu.

9 kurs išgelbėjo mus ir pašaukė savo šventu pašau-
kimu, ne dėl mūsų darbų, bet savo nutarimu ir
malone, kuri buvo mums suteikta Kristuje Jėzuje
pirm amžinųjų laikų; 10 dabar ji apreikšta pasi-
rodymu mūsų Išganytojo Jėzaus Kristaus, kurs
sunaikino mirtį, iškėlė šviesos gyvenimą ir nege-
dimą ta Evangelija, 11 kuriai aš esu paskirtas skel-
bėjas, apaštalas ir pagonių mokytojas. 12 Dėl tos
taip pat priežasties aš tai kenčiu, bet nesigėdžiu,
nes aš žinau, kuo pasitikėjau, ir esu tikras, kad jis
gali išlaikyti tai, kas man pavesta iki anai dienai.
13 Sveiki žodžiai, kuriuos girdėjai iš manęs, te- 27
būna tau pavyzdys tikėjime ir meilėje Kristuje VIII
Jėzuje. 14 Sergėk gražią tau pavestą gėrybę Šven-
tąja Dvasia, kuri gyvena mumyse.

15 Tu tai žinai, kad nuo manęs nusigręžė visi,
kurie yra Azijoje, jų tarpe Pigelas ir Ermogenas.
16 Viešpats tesuteikia pasigailėjimo Onesiforo na-
mams, nes jis dažnai gaivino mane ir nesigėdijo
mano grandinės; 17 bet atėjęs Romon, jis rūpestin-
gai jieškojo manęs ir rado. 18 Viešpats teduodie jam
rasti pasigailėjimo pas Viešpatį aną dieną. Ir kaip
daug jis man patarnavo Efeze, tu geriau žinai.

Timotiejui reikia būti patvariam

2. 1 Taigi, tu, mano sūnau, sustiprėk malonėje, 28
kuri yra Kristuje Jėzuje, 2 ir ką tu esi girdėjęs iš VIII
manęs prie daugelio liudytojų, tai pavesk ištiki-
miems žmonėms, kurie bus tinkami ir kitus mokyti.
3 Kentėk, kaip geras Kristaus Jėzaus kareivis. 4 Nė
vienas, kurs kareiviauja Dievui, nesipainioja į že-
miškus reikalus, kad patiktų tam, kuriam apsiėmė.
5 Nes ir tas, kurs kovoja imtynėse, nevainikuo-

---

9 Suteikta: skirta.
18 Aną dieną: teismo dieną.

jamas, jei nekovoja taisyklingai. [6] Vargstąs artojas
turi pirmas gauti vaisių. [7] Suprask, ką sakau, nes
Viešpats duos tau išmanymo visuose dalykuose.
[8] Atsimink Viešpatį Jėzų Kristų iš Dovîdo ainijos,
kad jis prisikėlė iš numirusiųjų, anot mano
evangelijos, [9] dėl kurios aš kenčiu iki grandinių
lyg piktadaris; tačiau Dievo žodis nėra surištas.
[10] Todėl aš pakenčiu visa dėl išrinktųjų, kad ir jie
laimėtų išganymą, kurs yra Kristuje Jėzuje, drauge
su dangaus garbe.
29 [11] Tikras yra žodis; nes: jei drauge mirėme,
VIII drauge būsime ir gyvi; [12] jei drauge kentėsime,
drauge ir viešpatausime; jei mes išsiginsime, ir jis
išsigins mūsų; [13] jei mes esame neištikimi, jis pasilieka
ištikimas; jis juk negali savęs išsiginti.

Pamokymas apie klaidžiatikius

[14] Tai primink, imdamas Viešpatį liudytoju, nekovoti
žodžiais, nes tai niekam nenaudinga, tik
klausytojams žudyti. [15] Uoliai rūpinkis pasirodyti
Dievui ištirtas, neprivaląs gėdytis darbininkas, tinkamai
pasielgiąs su tiesos žodžiu. [16] Nešventų ir
tuščių kalbų saugokis; nes jie vis labiau žengia į
bedievystę, [17] ir jų kalba plečiasi, kaip vėžio liga.
Jų tarpe yra Imeniejus ir Piletas, [18] kurie atpuolė
nuo tiesos, sakydami, prisikėlimas jau įvykęs, ir
taip jie sugriovė kai kurių tikėjimą. [19] Tačiau
tvirtas Dievo pamatas stovi ir turi tokį antspaudą:
Viešpats žino tuos, kurie yra jo; ir: teatstoja nuo
neteisybės kiekvienas, kurs ištaria Viešpaties
vardą! [20] Dideliuose namuose yra ne tik auksinių
ir sidabrinių indų, bet taip pat medinių ir molinių;
ir tai vieni garbei, kiti negarbei. [21] Taigi, jei

2. 16 Jie: klaidžiatikiai. — 20 Indų: Indai garbei yra ištikimi krikščionys; negarbei — klaidžiatikiai. — 21 Nuo tokių: nuo neteisybės (19. e.).

kas apsivalys nuo tokių, bus indas garbei, pa-
šventintas ir naudingas Viešpačiui, prirengtas kiek-
vienam geram darbui. 22 Bėgk šalin nuo jaunystės
geidulių, o stengkis pasiekti teisybę, tikėjimą, viltį
ir meilę ir ramybę su tais, kurie šaukiasi į Vieš-
patį nesutepta širdimi. 23 Paikų ir neišmintingų
klausimų vengk, žinodamas, kad jie gamina barnių.
24 Viešpaties tarnas neturi vaidytis, bet būti romus
visiems, tinkąs mokyti, kantrus, 25 maloningai su-
draudžiąs tuos, kurie priešinasi tiesai, bene duos
jiems Dievas atgailos tiesai pažinti, 26 ir bene atsi-
peikės jie iš velnio žabangų, kurio laikomi sugauti
jojo valiai.

Apie būsimojo laiko pavojus

3. 1 Tai žinok, kad paskutinėmis dienomis ateis 30
pavojingų laikų; 2 nes žmonės bus savimeiliai, go- VIII
dūs, saugyros, puikūs, piktžodžiautojai, neklusnūs
gimdytojams, nedėkingi nusikaltėliai, 3 be meilės,
netaikūs, šmeižikai, nesusilaikantys, kietaširdžiai,
nemaloningi, 4 įdavikai, akiplėšos, pasipūtę ir la-
biau mėgstą gėrius, kaip Dievą, 5 turį, tiesa, pamal-
dumo išvaizdą, bet neigią jo galią. Ir tokių tu
vengk, 6 nes jų tarpe yra tie, kurie landžioja po
namus ir ima nelaisvėn nuodėmėmis apsunkintas
ir visokių užgaidų vedamas moterėles, 7 kurios
visuomet mokosi ir niekuomet nepasiekia tiesos
pažinimo. 8 Kaip Jannas ir Mambras priešinosi
Mozei, taip pat ir šitie priešinasi tiesai: žmonės
sugeduso proto, atmestini tikėjimo atžvilgiu. 9 Bet
jie toliau nežengs, nes jų paikumas bus žinomas
visiems, kaip kad ir anųjų buvo.

10 Bet tu sekei mano mokslu, pasielgimu, su- 31
manymu, tikėjimu, lengvaširdyste, meile, kantrybe, VIII
11 persekiojimais, kentėjimais, kokių man atsitiko

Antiokijoje, Ikonijoje ir Listroje, persekiojimais,
kuriuos aš kentėjau, ir iš visų Viešpats išgelbėjo
mane. [12] Taip pat visi, kurie nori gyventi pamal-
džiai Kristuje Jėzuje, kentės persekiojimą. [13] Pikti
gi žmonės ir suvedžiotojai eis piktyn, klysdami ir
kitus klaidindami. [14] Tu tačiau pasilik prie to, ko
išmokai ir kas tau pavesta, žinodamas, iš ko iš-
mokai, [15] ir kaip nuo pat kūdikystės žinai iš šven-
tųjų Raštų, kurie gali pamokyti tave išganymui
tikėjimu į Kristų Jėzų. [16] Kiekvienas Dievo įkvėp-
tas Raštas yra naudingas mokyti, sudrausti, pa-
taisyti, auklėti teisybėje, [17] kad Dievo žmogus būtų
tobulas, tinkamas kiekvienam geram darbui.

1 Rugsėjo 4. [1] Aš prašau prisiektinai akivaizdoje Dievo ir
Jėzaus Kristaus, kurs teis gyvus ir mirusius, jo
atėjimu ir jo karalyste, [2] skelbk žodį; nesiliauk
laiku ir ne laiku; įrodinėk, ragink, bark visu kan-
trumu ir mokymu. [3] Nes ateis laikas, kad jie ne-
pakęs sveiko mokslo, bet, eidami savo troškimais,
surinks sau mokytojų krūvą, kaip jiems ausyse
niežti, [4] ir nugręš ausis nuo tiesos, o gręšis prie
pasakų. [5] Bet tu būk budrus, kentėk visokius var-
gus, dirbk evangelisto darbą, eik savo tarnystę.
Būk blaivus.

[6] Nes aš jau esu aukojamas, ir mano atsiskyrimo
metas yra čia pat. [7] Aš kovojau gerą kovą, pabai-
giau bėgti, išlaikiau tikėjimą. [8] Gale man atidėtas
teisybės vainikas, kurį duos man aną dieną Vieš-
pats, teisusis Teisėjas; ne tik man, bet ir tiems,
kurie myli jo atėjimą.

---

4. 6 Esu aukojamas. Apaštalas laukia mirties. Ta mirtis bus lyg auka. Jo kraujas bus išlietas Viešpaties garbei, taip kaip Sen. Test. buvo išliejamas vynas prie žydų aukų.

Laiško pabaiga

Skubėk veikiai ateiti pas mane.
[9] Nes Demas, mylėdamas šį pasaulį, paliko mane 2/IX
ir išėjo į Tesaloniką, [10] Krescensas — į Galatiją,
Titas — į Dalmatiją. [11] Su manim bėra vienas Lu-
kas. Pasiimk Morkų ir atsivesk su savim; nes jis
yra man naudingas tarnauti. [12] Tikiką aš išsiunčiau
į Efezą. [13] Skraistę, kurią aš palikau Troadoje pas
Karpą, atvykdamas, atsinešk su savim, taip pat
knygas, o ypač pergaminus.
[14] Šaltkalvis Aleksandras padarė man daug pik-
ta: Viešpats atsilygins jam pagal jo darbus. [15] Ir
tu jo saugokis, nes jis labai priešinosi mūsų žo-
džiams. [16] Mano pirmame apsigynime nebuvo su
manim nė vieno, bet visi mane apleido; tenebūnie
tai jiems paskaityta! [17] Bet Viešpats buvo su manim
ir pastiprino mane, kad skelbimas būtų mano
įvykdytas ir kad visi pagonys išgirstų; ir aš buvau
išgelbėtas iš liūto nasrų. [18] Viešpats išgelbėjo mane
nuo visokio pikto darbo ir gelbės į dangiškąją savo
karalystę. Jam garbė per amžių amžius. Amen.
[19] Pasveikink Priską ir Akvilą ir Onesiforo na-
mus. [20] Erastas pasiliko Korinte. Trofimą gi aš
palikau sergantį Milete. [21] Pasiskubink ateiti prieš
žiemą. Sveikina tave Eubulas, Pudensas, Linas,
Klaudija ir visi broliai. [22] Viešpats Jėzus Kristus
tebūnie su tavo dvasia. Malonė teesie su jumis.
Amen.

---

16 Apsigynime: pasiteisinant teisme. — 17 Liūto... iš mirties pavojaus.

ŠV. POVILO APAŠTALO LAIŠKAS TITUI

Laiško įžanga

3 1. 1 Povilas, Dievo tarnas ir Jėzaus Kristaus
IX apaštalas, kad Dievo išrinktieji tikėtų ir pažintų
pamaldumą liečiančią tiesą, 2 kad turėtų viltį am-
žinojo gyvenimo, kurį nemeluojąs Dievas yra paža-
dėjęs prieš amžius, 3 savu gi metu jis apreiškė
savo žodį skelbimu, kurs man pavestas, mūsų
Išganytojo Dievo įsakymu, 4 Titui, mylimajam
sūnui bendru tikėjimu. Malonė ir ramybė nuo
Dievo Tėvo ir mūsų Išganytojo Kristaus Jėzaus.

Pamokymai apie Bažnyčios (Eklezijos) vyresniųjų skyrimą

5 Tuo tikslu aš palikau tave Kretoje, kad patai-
sytumei, ko netenka, ir įstatytumei mietuose
vyresniuosius, kaip aš tau ir daviau nurodymų:
6 jei kas yra be kaltės, vienos moters vyras, turįs
tikinčius vaikus, nekaltinamus ištvirkimu, nė ne-
klusnius. 7 Nes reikia, kad vyskupas būtų be kaltės
kaip Dievo užvaizdas; nepuikus, nerūstus, ne gir-
tuoklis, ne mušeika, negodus bjauraus pelno, 8 bet
svetingas, maloningas, blaivus, teisus, šventas, su-
silaikąs, 9 tvirtai laikąs tikrąjį mokslą atitinkantį

---

1. 1 Tikėtų... Povilas yra apaštalas tuo tikslu, kad platintų tikėjimą, duotų pažinti pilną tiesą, kuri veda į pamaldumą, kad žadintų viltį amžinojo gyvenimo. — 2 Prieš amžius: labai seniai, Sen. Įstatyme.
5 Vyresniuosius: vyskupus ir kunigus. — 6 7 8 9 Jei kas... Plg. 1 Tim 3, 2 ir tol.

žodį, kad galėtų paraginti sveiku mokslu ir su-
drausti prieštaraujančius.
[10] Nes yra daug neklusnių, tuščiakalbių ir suve- 4
džiotojų, ypač tarp tų, kurie yra iš apipjaustymo; IX
[11] tiems reikia užkimšti burna, nes jie griauna
ištisus namus, mokydami, kas nereikia, dėl bjau-
raus pelno. [12] Vienas jų tarpe, jų pačių pranašas,
yra pasakęs: Kretiečiai visados melagiai, pikti
gyvuliai, tingūs pilvai. [13] Tas liudijimas yra tiesa.
Todėl bark juos kietai, kad būtų sveiki tikėjimu
[14] ir nesiklausytų žydiškų pasakų ir nuo tiesos
nukrypstančių žmonių įsakymų. [15] Nesuteptiems
visa yra nesutepta, o suteptiems ir netikintiems
nėra nieko nesutepta; yra sutepti jųjų protas ir
sąžinė. [16] Jie sakosi pažįstą Dievą, bet darbais
išsigina; nes jie verti pasibjaurėjimo, neklauso
tikėjimo ir netinka nė vienam geram darbui.

Paraginimas teikti įvairiems žmonių luomams sveiką mokslą

2. [1] Tu kalbėk, kas atitinka sveiką mokslą; [2] se- 5
niams, kad būtų blaivūs, padorūs, gudrūs, sveiki IX
tikėjimu, meile, kantrybe; [3] taip pat senelėms,
kad jos laikytųsi kaip šventos, kad nebūtų
piktakalbės, pasidavusios girtuokliavimui, kad
gerai mokytų, [4] kad mokytų jaunąsias išmin-
tingumo, mylėti savo vyrus ir savo vaikus, [5] būti
išmintingas, skaisčias, blaivias, geras šeimininkes,
maloningas, pasidavusias savo vyrams, kad ne-
būtų piktžodžiaujama Dievo žodžiui. [6] Taip pat
ragink jaunikaičius, kad būtų blaivūs. [7] Visuose
dalykuose pats pasirodyk esąs gerų darbų pavyz-
dys, mokslu, nesugedimu, rimtumu. [8] Tavo žodis

---

12 *Pranašas*: Kretiečių poėtas Epemenidas (6 šimtm. pirm Kr.).

tebūna sveikas, nepeiktinas, kad priešininkas gė-
dytųsi, neturėdamas nieko pikta pasakyti apie mus.
6 [9] Vergai tebūna pasidavę savo valdovams; tegul
IX visame įtinka, neprieštarauja, [10] nedaro skriaudos,
bet visakuo tepasirodo tobulai ištikimi, kad jie
būtų visais atžvilgiais mūsų Išganytojo Dievo
mokslui pagražinimas.
[11] Nes mūsų Išganytojo Dievo malonė pasirodė
visiems žmonėms [12] ir moko mus, kad, išsižadėję
bedievystės ir pasaulinių užgaidų, gyventumėm
šiame pasaulyje blaiviai, teisingai ir pamaldžiai,
[13] laukdami palaimintosios vilties ir ateinant gar-
bės didžiojo Dievo ir mūsų Išganytojo Jėzaus
Kristaus, [14] kurs pats save davė už mus, kad mus
išpirktų iš visokios neteisybės ir apvalytų pats
sau priimtiną tautą, stropią geriems darbams.
[15] Taip kalbėk, ragink ir bark visu rimtumu. Nė
vienas teneniekina tavęs.
7 3. [1] Įspėk juos, kad būtų pasidavę kunigaikščiams
IX ir valdžioms, klausytų įsakymų, būtų pasiryžę
kiekvienam geram darbui, [2] niekam nepiktžo-
džiautų, nebūtų vaidingi, bet meilingi, rodantys
visokį romumą visiems žmonėms. [3] Nes ir mes bu-
vome kitados neišmintingi, netikintys, klydome,
tarnavome įvairiems geismams ir pasigėrėjimams,
gyvenome piktybėje ir pavyde, buvome verti ne-
apykantos ir vieni kitų nekentėme. [4] O kai pasi-
rodė mūsų Išganytojo Dievo maloningumas ir
gerumas žmonėms, [5] jis mus išgelbėjo ne dėl tei-
sybės darbų, kuriuos mes būtumėm buvę padarę,
bet pagal savo gailestingumą šventosios Dvasios
atgimdymo ir atnaujinimo apiplovimu; [6] jos jis
išliejo į mus apsčiai per mūsų Išganytoją Jėzų

---

2. [13] Palaimintosios vilties: amžinųjų gėry-
bių, kurios suteiks laimės.
3. [5] Apiplovimu: krikšto valandą.

Kristų, 7 kad mes nuteisinti jo malone būtumėm
pagal viltį amžinojo gyvenimo tėvoniai.
8 Tikras yra žodis, ir aš noriu, kad tu tai pa- 8
tvirtintumei, kad tie, kurie įtikėjo į Dievą, steng- IX
tųsi užsiimti gerais darbais. Tai yra gera ir nau-
dinga žmonėms.
9 Paikų klausimų, giminystės eilių, vaidų ir
ginčų apie įstatymą vengk, nes jie nenaudingi ir
tušti. 10 Žmogaus klaidžiatikio, vieną ar du kartu
jį sudraudęs, saugokis, 11 žinodamas, kad toksai yra
iškrypęs ir nusideda; jis pats savo ištarme yra
pasmerktas.

Laiško pabaiga

12 Kaip aš atsiųsiu pas tave Artemą ar Tikiką,
paskubėk ateiti pas mane į Nikopolį, nes ten aš
nutariau praleisti žiemą. 13 Įstatymo žinovą Zeną
ir Apolį išsiųsk, pirma gerai aprūpinęs, kad juo-
dviem nieko netrūktų. 14 Tesimoko ir mūsiškiai
daryti gerus darbus tikriems reikalams paten-
kinti, kad jie nebūtų be vaisių. 15 Sveikina tave
visi, kurie yra su manim. Pasveikink tuos, kurie
myli mus tikėjime. Dievo malonė tebūnie su jumis
visais. Amen.

ŠV. POVILO APAŠTALO LAIŠKAS PILEMONUI

Laiško įžanga

9 1 Povilas, Kristaus Jėzaus kalinys, ir brolis Ti-
IX motiejus mylimajam ir mūsų padėjėjui Pilemonui,
2 mylimiausiai seseriai Apijai ir mūsų bendraka-
reiviui Arkipui, taip pat tavo namuose esančiai
bažnyčiai (eklezijai). 3 Malonė jums ir ramybė nuo
Dievo mūsų Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.
4 Aš dėkoju mano Dievui, visados atsimindamas
tave savo maldose, 5 nes girdžiu apie tavo meilę
ir tikėjimą, kurį turi į Viešpatį Jėzų ir visiems
šventiesiems, 6 kad tavo tikėjimo bendrumas pasi-
reikštų pripažinimu kiekvieno gero darbo, kurs
yra pas jus Kristuje Jėzuje. 7 Nes man buvo daug
džiaugsmo ir paguodos dėl tavo meilės, kad šven-
tųjų širdys buvo tavo, broli, atgaivintos.

Apie Onesimą

8 Todėl, nors Kristuje Jėzuje aš turiu daug pasi-
tikėjimo liepti tau, kas pridera, 9 tačiau dėl meilės
verčiau maldauju, nes tu esi toksai, kaip Povilas,
senis, o dabar ir kalinys Jėzuje Kristuje. 10 Aš
prašau tave už mano sūnų, kurį pagimdžiau, bū-
damas kalinamas, už Onesimą. 11 Jis buvo kitados
tau nenaudingas, o dabar yra ir man ir tau nau-
dingas. 12 Aš siunčiu tau jį atgal. Tu priimk jį,

---

6 Tikėjimo...: kurs yra bendras tau ir man.
10 Pagimdžiau: apšviečiau Kristaus tikėjimu ir pakrikštijau.

kaip mano širdį. [13] Aš buvau norėjęs laikyti jį pas
save, kad jis už tave tarnautų man grandinėse dėl
Evangelijos; [14] bet nenorėjau nieko daryti be tavo
pritarimo, kad tavo geradarystė įvyktų, ne lyg
kad prievarta, bet gera valia. [15] Nes gal dėl to jis
atstojo nuo tavęs valandai, kad atsiimtumei jį
amžinai, [16] jau nebe kaip vergą, bet vietoje vergo
mylimiausią brolį, ypač man, o juo dar labiau tau,
žiūrint ir kūno ir Viešpaties! [17] Taigi, jei tu laikai
mane draugu, priimk jį kaip mane. [18] O jei jis
padarė tau kokią skriaudą ar yra ką skolingas, tai
paskaityk man.

[19] Aš, Povilas, tai rašau savo ranka: aš atiduosiu, 10
kad tau nesakyčiau, jog tu pats save esi man sko- IX
lingas. [20] Taip, broli, aš norėčiau pasinaudoti tavim
Viešpatyje; atgaivink mano širdį Viešpatyje. [21] Pa-
sitikėdamas tavo klusnumu, aš tau rašau, nes
žinau tave padarysiant ir daugiau, kaip sakau.

Laiško pabaiga

[22] Podraug prirengk man užeigą; aš turiu vilties,
kad jūsų maldomis būsiu jums padovanotas.
[23] Sveikina tave mano kalėjimo draugas Kristuje
Jėzuje Epafras, [24] Morkus, Aristarkas, Demas ir
Lukas, mano padėjėjai. [25] Mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus malonė tebūnie su jūsų dvasia. Amen.

---

16 Mylimiausią brolį: krikščionį. — 19 Skolingas. Pats Pilemonas tikėjimu buvo taip šv. Povilo sūnus, todėl jis jam skolingas pats save.

ŠV. POVILO APAŠTALO LAIŠKAS ŽYDAMS

Jėzus Kristus kilnesnis už angelus

11 1. [1] Dievas, daug kartų ir toleriopu būdu kalbė-
IX jęs kitados tėvams per pranašus, paskiausiai, [2] šio-
mis dienomis kalbėjo mums per Sūnų, kurį pastatė
visų dalykų tėvoniu, per kurį padarė ir pasaulį;
[3] kurs, būdamas jo garbės atšvaita ir jo esmės
paveikslas ir nešdamas visa savo jėgos žodžiu,
apvalęs mus nuo nuodėmių, sėdosi didenybės
dešinėje augštybėse,
12 [4] pasidaręs tiek kilnesnis už angelus, kiek ży-
IX mesnį kaip jų jis paveldėjo vardą. [5] Nes kuriam
kada nors angelui yra Dievas pasakęs: *Tu mano
Sūnus, aš šiandien pagimdžiau tave?*
Ir vėl: *Aš būsiu jam Tėvas, o jis bus
man Sūnus?* [6] Ir įvesdamas antrą kartą Pirma-
gimį į pasaulį, sako: *Jį turės pagarbinti
visi Dievo angelai!* [7] Apie angelus jis juk
sako: *Vėjus jis daro sau pasiuntinius
ir ugnies liepsną sau tarnus;* [8] Sūnui gi:
*Tavo, o Dieve, sostas per amžių am-
žius; tavo karaliavimo lazda — teisy-
bės lazda.* [9] *Tu mylėjai teisybę ir ne-
kentei neteisybės; todėl tavo Dievas
patepė tave, o Dieve, džiaugsmo alie-
jumi, labiau kaip tavo drauginininkus.*
[10] Ir: *Tu, Viešpatie, pradžioje įkūrei*

1. 1 *Tėvams*: Sen. Test. patrijarkams. — 5 *Tu mano...*: Ps 2, 7. — *Aš būsiu...* 2 Kor 7, 14. — 6 *Įvesdamas*: paskutinio teismo metu. — *Jį turės...* Ps 96, 7. — 7 *Vėjus...* Ps 103, 4. — 8 *Tavo*: Ps 44, 7. 8. — 10 *Tu, Viešpatie...* Ps 101, 26—38. —

žemę, ir dangus yra tavo rankų dar-
bas. [11] Jie pražus, o tu pasiliksi; jie
visi pasens, kaip apdaras, [12] ir tu pa-
keisi juos, kaip apsiaustą, ir bus pa-
keisti. Bet tu esi tas pats, ir tavo me-
tams nebus galo. [13] Kuriam gi kada nors an-
gelui jis yra sakęs: Sėskis mano dešinėje,
kolei aš nepadarysiu iš tavo nepriete-
lių tau pakojo? [14] Argi ne visi jie yra tar-
naujančios dvasios, išsiųstos tarnauti dėl tų, kurie
turi gauti išganymo tėvonystę?
2. [1] Todėl mes turime labiau laikytis tų dalykų, 13
kuriuos girdėjome, kad kartais nebūtumėm šalin IX
nunešti. [2] Nes jei jau, angelams tarpininkaujant,
paskelbtasis žodis turėjo galios ir kiekvienas per-
žengimas ir neklusnumas gavo teisingą atsilygini-
mą, [3] kaipgi mes išvengsime, jei paniekinsime taip
didelį išganymą, kurs pradžioje buvo Viešpaties
paskelbtas ir yra mums patvirtintas tų, kurie gir-
dėjo, [4] drauge Dievui paliudijant ženklais ir ste-
buklais, įvairiais jėgos apsireiškimais ir šventosios
Dvasios teikimais, taip kaip buvo jo valia.
[5] Nes ne angelams Dievas pavergė būsimąjį pa-
saulį, apie kurį mes kalbame. [6] Yra gi juk vienas
paliudijęs vienoje vietoje, sakydamas: Kas gi
yra žmogus, kad tu jį atsimeni, arba
žmogaus sūnus, kad jį lankai. [7] Pada-
rei jį maž ką mažesnį už angelus:
garbe ir šlove apvainikavai jį ir pa-
statei jį ant savo rankų darbų. [8] Visa
pavergei po jo kojomis. Nes tuo pačiu,
kad visa jam pavergė, jis nepaliko nieko, kas

---

13 Sėskis... Ps 109, 1.
2. 1 Kad kartais...: kad neprarastumėm išganymo. — 3 Patvirtintas: paduotas kaip turįs galios.
6 Kas gi yra... Ps 8, 5—7. Apaštalas aiškina psalmės žodžius dvasine prasme apie Mesiją.

nebūtų jam pavergta. Dabar dar mes nematome,
kad visa jam būtų pavergta. [9] Bet tą, kurs buvo
padarytas maž ką mažesnis už angelus, kad jis
Dievo maloningumu paragautų mirties už visus,
Jėzų dėl mirties kentėjimo mes matome apvai-
nikuotą garbe ir šlove.
14 [10] Nes tam, dėl kurio ir per kurį yra visi dalykai,
IX kurs norėjo nuvesti daug vaikų į garbę, priderėjo,
kad jis kančia padarytų tobulą jų išganymo vyk-
dytoją. [11] Nes kurs pašventina ir pašventinamieji
visi yra iš vieno. Dėl tos priežasties jis nesigėdi
vadinti juos broliais, sakydamas: [12] Aš skelb-
siu tavo vardą savo broliams; susi-
rinkimo viduryje aš girsiu tave. [13] Ir
vėl: Aš juo pasitikėsiu. Ir vėl: Štai aš ir
mano vaikai, kuriuos Dievas yra man
davęs. [14] O kadangi vaikai turi bendrą kūną ir
kraują, ir jis taip pat pasidarė jų dalyvis, kad
mirtimi sugriautų tą, kurs turėjo mirties valdžią,
tai yra, velnią, [15] ir išlaisvintų tuos, kurie mirties
baime buvo laikomi visą gyvenimą vergystėje.
[16] Nes jis niekur neina į pagalbą angelams, bet
eina į pagalbą Abraomo ainijai. [17] Todėl
jis turėjo pasidaryti visu kuo panašus į brolius,
kad būtų gailestingas ir ištikimas vyriausias kuni-
gas Dievui, kad permaldautų už tautos nuodėmes.
[18] Nes todėl, kad pats kentėjo ir buvo gundytas,
jis gali padėti ir tiems, kurie yra gundomi.

Kristus kilnesnis už Mozę

15 3. [1] Todėl, šventieji broliai, dangiškojo pašau-
IX kimo dalyviai, įsižiūrėkite į pasiuntinį ir vyriau-
siąjį mūsų išpažinimo kunigą, į Jėzų, [2] kurs yra

---

10 Tam: Dievui Tėvui. — 11 Iš vieno. Ir Kristaus ir žmonių vienas yra Tėvas, Dievas. — 12 Aš... Ps 21, 23. — 13 Aš juo... Ps 17, 3; 8, 17; 12, 2. — Štai aš... Iz 8, 17. — 14 Sugriautų: atimtų galią.

ištikimas jį pastačiusiam, taip kaip buvo ir Mozė
visuose jo namuose. [3] Nes jis buvo laiko-
mas vertas tiek didesnės kaip Mozė garbės, kiek
didesnę pagarbą turi tas, kurs pastatė namus, už
pačius namus. [4] Nes kiekvieni namai yra kieno
nors statomi, o tas, kurs visa sutvėrė, yra Dievas.
[5] Ir Mozė, tiesa, buvo ištikimas visuose
jo namuose kaip tarnas paliudyti tam, kas
turėjo būti pasakyta; [6] Kristus gi kaip Sūnus sa-
vuose namuose. Tie namai mes esame, jei tik
tvirtai laikome iki galui pasitikėjimą ir vilties
gyrių.

[7] Todėl, kaip sako šventoji Dvasia: Šiandien, 16
jei išgirstumėte jo balsą, [8] nekietin- IX
kite savo širdžių, kaip erzinime, gun-
dymo dieną tyruose, [9] kur jūsų tėvai
mane gundė; jie ištyrė mane ir matė
mano darbus [10] per keturias dešimtis
metų. Todėl aš buvau susirūstinęs tai
giminei ir tariau: Jie visuomet klysta
širdžia. Bet jie nepažino mano kelių.
[11] Taigi, aš prisiekiau savo rūstybėje:
jie neįeis į mano poilsį. [12] Žiūrėkite, bro-
liai, kad kartais nebūtų kuriame jūsų piktos neti-
kėjimo širdies atstoti nuo gyvojo Dievo; [13] bet pa-
tys save paraginkite kasdien, kolei dar vadinama
„šiandien“, kad kurs nors jūsų nebūtų nusidėjimo
apgaulės sukietintas. [14] Nes mes pasidarėme Kris-
taus dalyviai, jei tačiau tvirtai laikome iki galui
pradinį pasitikėjimą juo. [15] Kolei sakoma: šian-
dien, kad gi jo balsą išgirstumėte, ne-
kietinkite savo širdžių, kaip aname
erzinime. [16] Nes kai kurie išgirdę erzino, bet
ne visi, kurie išėjo iš Egipto Mozės vedami. [17] O
kuriems jis rūstinosi keturias dešimtis

3. 7 Sako: Ps 94, 8—11.

metų? Argi ne nusidėjusiems, kurių lavonai buvo
paguldyti tyruose? [18] Kuriems gi jis *prisiekė,*
kad jie neįeisią į jo atilsį, jei ne tiems,
kurie buvo netikintys? [19] Taip mes matome, kad
jie negalėjo įeiti dėl netikėjimo.
17/IX **4.** [1] Taigi, bijokime, kad kartais, tebepasiliekant
pažadui įeiti į jo poilsį, kas nors jūsų neatsirastų
neįėjęs. [2] Nes ir mums yra paskelbta, kaip ir jiems;
bet jiems išgirstas žodis nebuvo naudingas, nes
nebuvo sujungtas su girdėtųjų dalykų tikėjimu.
[3] Bet mes įeisime į poilsį, mes, kurie tikėjome, kaip
jis yra pasakęs: *Todėl aš prisiekiau savo*
rūstybėje: jie neįeis į mano atilsį! ir
tai darbams po pasaulio įkūrimo pasibaigus. [4] Nes
jis yra pasakęs vienoje vietoje apie septintąją
dieną taip: *Dievas ilsėjosi septintąją*
dieną nuo visų savo darbų. [5] Ir šičia
vėl: *Jie neįeis į mano poilsį.* [6] Kadangi
tat pasilieka kai kuriems įeiti į jį, tie gi, kuriems
pirmiesiems buvo paskelbta, neįėjo dėl netikė-
jimo, [7] tai jis dar kartą skiria vieną dieną „šian-
dieną“, kalbėdamas taip ilgam laikui praslinkus,
pas Dovîdą, kaip augščiau pasakyta: *Šiandien,*
kadgi išgirstumėte jo balsą, nekie-
tinkite savo širdžių. [8] Nes jei Jozuė būtų
jiems suteikęs poilsį, Dievas niekados nebebūtų
kalbėjęs apie kitą paskesnę dieną. [9] Taigi, subatos
poilsis dar tebėra paliktas Dievo tautai. [10] Nes kas
įėjo į jo poilsį, tas ir ilsisi nuo savo darbų, taip
kaip Dievas nuo savųjų.

---

4. 3—10 *Į atilsį...* Tikrai yra Dievo poilsis. Žydai, keliavusieji per tyrus, dėl netikėjimo nustojo teisės įeiti į Dievo poilsį. Žydų įėjimas, Jozuei vedant, į Žadėtąją žemę nebuvo įėjimas į tikrąjį Dievo poilsį, nes žymiai vėliau Dovîdas vėl ragina eiti į tą poilsį. Todėl tas tikrasis poilsis yra paliktas krikščionims. Kas jį laimi, tas ilsisi amžinai.

11 Todėl skubėkime įeiti į tą poilsį, kad kas ne- 18
nupultų, eidamas tuo netikėjimo pavyzdžiu. 12 Nes IX
Dievo žodis yra gyvas, sėkmingas ir aštresnis už
visokį dviašmenį kalaviją, siekiąs iki atskyrimui
sielos ir dvasios, taip pat sunėrimų ir smegenų, ir
yra širdies minčių ir sumanymų teisėjas. 13 Joks
sutvėrimas nėra neregimas jo akivaizdoje; visa
yra plika ir atidengta akims to, kuriam turime
duoti apyskaitą.

Mūsų vyriausias kunigas Kristus savo asmenimi kilnesnis už Senojo Testamento kunigus

14 Taigi, turėdami didį vyriausiąjį kunigą, kurs
įėjo į dangų, Jėzų, Dievo Sūnų, laikykimės išpa-
žinimo. 15 Nes mes turime vyriausiąjį kunigą ne
tokį, kurs negalėtų užjausti mūsų silpnybių, bet
gundytą visais atžvilgiais panašiu būdu, tačiau be
nuodėmės. 16 Todėl artinkimės su pasitikėjimu į
malonės sostą, kad gautumėm pasigailėjimo ir
rastumėm malonės tinkamai pagalbai.

5. 1 Nes kiekvienas vyriausias kunigas, paimtas 19
iš žmonių, yra įstatomas žmonėms, tuose daly- IX
kuose, kurie liečia Dievą, kad aukotų dovanas ir
aukas už nuodėmes, 2 kaip tas, kurs gali pasigailėti
nežinančiųjų ir klystančiųjų, nes ir jis pats yra
apsiaustas silpnybės; 3 ir todėl jis turi kaip už
žmones, taip ir pats už save aukoti aukas už nuo-
dėmes. 4 Ir nė vienas neima pats sau pagarbos, bet
tik tas, kurs Dievo šaukiamas, kaip Aaronas.
5 Taip ir Kristus ne pats sau pasisavino vyriau-
siojo kunigo garbę, bet tasai, kurs jam pasakė:
*Tu mano Sūnus; aš šiandien pagim-
džiau tave.* 6 Kaip ir kitoje vietoje sako: Tu

---

5. 4 *Pagarbos*: garbingos pareigos. — 5 *Pasakė*: Ps 2, 7; aug. 1, 5. — 6 *Kitoje vietoje*: Ps 109, 4. —

kunigas per amžius Melkisedeko bū-
du. [7] Jis, atnašavęs savo kūno dienose su dideliu
skausmu ir ašaromis prašymus ir maldavimus tam,
kurs galėjo išgelbėti jį nuo mirties, buvo išklausy-
tas dėl savo pagarbos. [8] Ir nors buvo Dievo Sūnus,
jis išmoko klusnumo iš to, ką kentėjo, [9] ir, pakel-
tas į augščiausią tobulumo laipsnį, pasidarė visiems,
kurie jo klauso, amžinojo išganymo priežastis,
[10] Dievo pramintas vyriausias kunigas
Melkisedeko būdu.
20 [11] Apie tai mes turime pasakyti didžių dalykų
IX ir vargiai išaiškinamų, nes jūs pasidarėte silpni
klausyti. [12] Nes turėdami, žiūrint laiko, būti moky-
tojais, jūs vėl privalote, kad būtumėte mokomi,
kokie yra pradiniai dalykai Dievo žodyje; jūs pasi-
darėte tokie, kuriems reikia pieno, ne kieto valgio.
[13] Nes kiekvienas, kuriam duodama pieno, neturi
prityrimo teisybės moksle: jis juk yra kūdikis.
[14] Kietas valgis yra tobuliesiems: tiems, kurie turi
įpratimu išlavintus jausmus atskirti gera ir pikta.
21 **6.** [1] Todėl, palikdami pradinį mokslą apie Kristų,
IX pakilkime prie tobulesnių dalykų, nebedėdami pa-
matų mokslu apie gręžimąsi nuo mirusių darbų
ir apie tikėjimą į Dievą, [2] apie krikštus, taip pat
apie rankų uždėjimą, numirusiųjų prisikėlimą ir
amžinąjį teismą. [3] Ir tai padarysime, jei tik Dievas
leis. [4] Nes negalimas dalykas, kad tie, kurie buvo
vieną kartą apšviesti ir paragavo dangaus do-
vanos, kurie pasidarė šventosios Dvasios dalyviai,
[5] paragavo taip pat gero Dievo žodžio ir būsimojo
amžiaus jėgų [6] ir tačiau nupuolė, vėl būtų atnau-

---

7 Kūno dienose: žemiškojo gyvenimo, ypač kan-
čios metu. — 9 Pakeltas: pakeltas į augščiausią tobu-
lumo laipsnį, žiūrint žmogiškosios prigimties.

6. 1 Mirusių darbų: nuodėmių, kurios daro sielai
mirtį. — 5 Jėgų: mesijinės karalystės malonių ir visų
jos gėrybių. — 6 Nupuolė... Kas vieną kartą pažino

jinti atgailai tie, kurie patys sau kala prie kry-
žiaus Dievo Sūnų ir laiko pajuoka. [7] Nes žemė,
gerianti dažnai krentantį ant jos lietų ir gami-
nanti žolę, tinkama tiems, kurių ji įgyvenama,
gauna iš Dievo palaiminimo; [8] bet jei ji duoda
erškėčių ir usnių, ji yra atmesta, artima prakei-
kimo, ir jos galas — sudeginimas.

[9] Iš jūsų gi, mylimiausieji, mes tikimės geresnių 22
dalykų ir artimesnių išganymui, nors ir taip IX
kalbame. [10] Nes Dievas nėra neteisingas, kad
užmirštų jūsų darbą ir meilę, kurią parodėte
jo vardu jūs, kurie tarnavote šventiesiems
ir tebetarnaujate. [11] Bet mes trokštame, kad
kiekvienas jūsų parodytų tą patį uolumą
pilnai išlaikyti viltį iki galui, [12] kad neaptingtu-
mėte, bet būtumėte sekėjai tų, kurie tikėjimu ir
kantrybe paveldės pažadus. [13] Nes Dievas, duoda-
mas pažadą Abraomui, kadangi neturėjo nieko
didesnio už save, kuriuo prisiektų, prisiekė pats
savimi, [14] sakydamas: Iš tikrųjų, aš lai-
minte palaiminsiu tave ir dauginte
padauginsiu tave. [15] Ir taip jis, kantriai
laukdamas, gavo, kas buvo žadėta. [16] Žmonės, bū-
tent, prisiekia didesniu už save, ir patvirtinanti
priesaika daro galą kiekvienam jų ginčui. [17] Todėl
Dievas, norėdamas apsčiau parodyti pažado tėvo-
niams savo nutarimo nekintamumą, pridėjo prie-
saiką, [18] kad dviem nekintamais dalykais, kuriuose
negali būti, kad Dievas meluotų, turėtumėm tvir-
čiausią paguodą mes, bėgusieji laikyti pasiūlytos
vilties, [19] kurią mes turime kaip tikrą ir stiprų
sielos inkarą, įeinantį į patį vidų už užlaidos, [20] kur
kaip pirmatakas už mus įėjo Jėzus, pasidaręs
vyriausias kunigas per amžius Melkisedeko būdu.

---

tiesą ir tačiau jos išsižada, tas nelengvai grįžta prie Kris-
taus. — 14 Iš tikrųjų... Žr. 1 Moz 22, 17.

23 7. [1] Nes tas Melkisedekas, Salemo ka-
IX ralius, augščiausiojo Dievo kunigas,
kurs pasitiko Abraomą, kai jis grįžo,
nugalėjęs karalius, ir jį palaimino,
[2] kuriam Abraomas davė iš visų dalykų de-
šimtinę, kurs visų pirma, išvertus jo vardą, yra
teisybės karalius, paskui Salemo karalius, tai yra,
ramybės karalius, [3] be tėvo, be motinos, be gimi-
nės, be savo dienų pradžios ir be gyvenimo galo,
padarytas panašus į Dievo Sūnų, pasilieka kunigas
per amžius.
[4] Įsižiūrėkite, kaip didis yra tas, kuriam pats
patrijarkas Abraomas davė geresniųjų dalykų
dešimtinę. [5] Tie Levio sūnūs, kurie gauna kuni-
gystę, einant įstatymu, turi įsakymą imti dešim-
tinę iš tautos, tai yra, iš savo brolių, nors ir jie
yra taip pat išėję iš Abraomo strėnų; [6] šitasai gi,
kurs neįeina į jų giminę, ėmė dešimtinę iš Abra-
omo ir palaimino tą, kurs turėjo pažadus. [7] Juk
nėra jokios abejonės, kad mažesnis yra augštesniojo
laiminamas. [8] Čia ima dešimtinę marūs žmonės, o
ten tas, apie kurį liudijama, kad jis yra gyvas. [9] Ir
(taip sakant) per Abraomą taip pat Levis, kurs ima
dešimtinę, buvo apkrautas dešimtine. [10] Nes jis dar
tebebuvo savo tėvo strėnose, kada šitą pasitiko
Melkisedekas. [11] Taigi, jei tobulumas būtų įvyk-
dytas levitine kunigyste (nes tauta po ja būdama
gavo įstatymą), kam dar reikėjo, kad kiltų kitoks
kunigas Melkisedeko būdu ir nesivadintų
Aarono būdu? [12] Nes, pasikeičiant kunigystei,
reikia, kad pasikeistų ir įstatymas. [13] Juk tas, apie
kurį tai sakoma, yra iš kitos giminės, iš kurios nė
vienas netarnavo altoriui; [14] nes visiems žinoma,

---

7. 1 Pasitaiko... Žr. 1 Moz 14, 17—20. — 3 Be tėvo..., t. y., visų tų dalykų nėra paminėta šv. Rašte. 13 Tai sakoma: Ps 109, 4. Žr. aug. 5, 6.

kad mūsų Viešpats yra kilęs iš Judo: apie kunigus
gi toje giminėje Mozė nėra nieko kalbėjęs. 15 Ir
dar labiau tai aišku, jei kilsta kitoks kunigas,
einant Melkisedeko panašumu, 16 kurs yra padarytas
ne kūniško įsakymo įstatymu einant, bet nesiliau-
jančiosios gyvybės jėga. 17 Juk apie jį liudijama:
*Tu kunigas per amžius Melkisedeko
būdu.* 18 Taip įvyksta anksčiau buvusiojo įsta-
tymo atmetimas dėl jo silpnumo ir nenaudingumo;
19 nes įstatymas nieko neatvedė į tobulybę; įve-
dama gi geresnė viltis, kuria mes artinamės į
Dievą.
20 Ir kiek ne be priesaikos (nes kiti be priesaikos 24
buvo padaryti kunigais, 21 o šitas su priesaika to, IX
kurs jam tarė: *Viešpats prisiekė, ir jis
nesigailės. Tu kunigas per amžius*),
22 tiek geresnės sandoros laiduotojas yra padarytas
Jėzus. 23 Anų daug buvo kunigų, nes mirtis ne-
leido jiems pasilikti, 24 o šitas, kadangi pasilieka
per amžius, turi amžiną kunigystę. 25 Todėl jis ir
gali išgelbėti amžinai tuos, kurie artinasi per jį į
Dievą, nes yra visuomet gyvas, kad mus užtartų.
26 Nes priderėjo, kad toks mums būtų vyriausias
kunigas, šventas, nekaltas, nesuteptas, atskirtas
nuo nusidėjėlių ir augštesnis už dangų, 27 kuriam
neprivalu kasdien, kaip vyriausiems kunigams, at-
našauti aukas pirma už savas nuodėmes, paskui
už žmonių; nes jis tai padarė vieną kartą, auko-
damas pats save. 28 Nes įstatymas įstato vyriausiais
kunigais žmones su silpnybėmis, o vėlesnis už

---

15 *Ir dar labiau...* Naujos kunigystės reikiamumas pasirodo ne tik iš to, kad buvo pažadėtas kunigas iš kitos giminės (14. e.), bet dar labiau iš to, kad jis duodamas ne gimimu iš kunigų giminės, bet Dievo, jam suteikiančio amžiną kunigystę, paskyrimu. — 21 *Tarė*: Ps 109, 4. — 27 *Vyriausiems kunigams*: Sen. Testamente. Plg. 3 Moz 4, 3 ir tol. — *Aukodamas pats save*: už žmones.

įstatymą priesaikos žodis — Sūnų tobulą per amžius.

Kristus savo kunigiškomis pareigomis kilnesnis už Sen. Test. kunigus

25 8. 1 Pasakytųjų dalykų svarbiausias yra tas: Mes
IX turime tokį vyriausią kunigą, kursai sėdosi di-
denybės sosto dešinėje danguje, 2 tarną šventyklos
ir tikrosios padangtės, kurią ištiesė Viešpats, ne
žmogus. 3 Nes kiekvienas vyriausias kunigas yra
įstatomas atnašauti dovanų ir aukų; todėl reikia
ir šitam turėti ką nors, ką jis atnašautų. 4 Jeigu
jis būtų žemėje, jis net nebūtų nė kunigas; nes čia
yra tokių, kurie atnašauja dovanas, eidami įsta-
tymu, 5 kurie tarnauja dangiškųjų dalykų paveiks-
lui ir šešėliui; kaip kad buvo pasakyta Mozei, kai
jis turėjo daryti padangtę. *Žiūrėk* (tarė jis),
visa padaryk, laikydamos tau kalne
parodytojo paveikslo.
26 6 Bet dabar jam teko tiek geresnė tarnystė, kiek
IX geresnės sandoros jis yra tarpininkas, paremtos
geresniais pažadais. 7 Nes jei ana pirmoji sandora
būtų buvusi be ydos, juk nebūtų buvę ieškota
vietos antrajai. 8 Nes peikdamas juos, jis sako:
Štai, ateis dienos, sako Viešpats, ir
aš padarysiu su Izraėlio namais ir su
Judo namais naują sandorą; 9 *ne to-*
kią sandorą, kokią aš dariau su jų tė-
vais tą dieną, kurią paėmiau juos už
rankos išvesti jų iš Egipto žemės; nes
jie nepasiliko mano sandoroje; ir aš
apleidau juos, sako Viešpats. 10 *Nes*
štai kokią sandorą aš darysiu po tų
dienų su Izraėlio namais, sako Vieš-

8. 8 *Jis sako:* Jer 31, 31—34.

pats: Aš dėsiu savo įstatymus į jų
mintis ir įrašysiu juos į jų širdis; aš
būsiu jų Dievas, ir jie bus mano tau-
ta. [11] Nė vienas nebemokys savo ar-
timo ir nė vienas — savo brolio, saky-
damas: Pažink Viešpatį! nes visi bus
mane pažinę nuo mažiausio iki di-
džiausiam jų tarpe; [12] nes aš dovano-
siu jų kaltes ir jau nebeatminsiu jų
nuodėmių. [13] Sakydamas: naują sandorą, jis
palaikė pirmąją pasenusia. Kas gi sensta ir karšta,
yra arti žuvimo.

9. [1] Turėjo, tiesa, ir pirmoji sandora įsakymų 27
apie tarnavimą Dievui ir žemišką šventyklą. [2] Nes IX
buvo padaryta padangtė, kurios priešakinėje
dalyje buvo gabijos, stalas, padėtinės duonos, ir ji
buvo vadinama šventoji. [3] Už antrosios užlaidos
buvo padangtė, vadinama švenčiausioji; [4] ji turėjo
auksinį smilkytuvą, auksu iš visų pusių aptrauktą
sandoros skrynią, kurioje buvo auksinė dėžė su
mana, auglius išleidusi Aarono lazda ir sandoros
plokštės; [5] o ant jos buvo garbės kerubai, apsiau-
čiantys permaldavimo vietą. Bet dabar nėra rei-
kalo kalbėti apie tai atskirai. [6] Taigi, dalykams
taip esant sutvarkytiems, į priešakinę padangtę
įeidavo visuomet kunigai, kai jie ėjo aukojimo
tarnystę, [7] o į antrąją — vieną kartą metuose
vienas vyriausias kunigas ne be kraujo, kurį jis
aukoja už savo ir už tautos nežinojimą. [8] Taip
šventoji Dvasia nurodo, kad kelias į šventyklą dar
nėra atviras tebestovint pirmajai padangtei. [9] Tai
yra dabartinio laiko paveikslas, pagal kurį auko-

---

9. [8] Į šventyklą: į dangaus šventyklą (8, 2), kuri buvo padaryta, tebestovint Sen. Testamento šventyklai. Pirmas įėjo į ją Jėzus Kristus. — [9] Tai: ta priešakinė padangtė. — Tarnaujančiojo: to, kurs aukoja aukas.

jamos dovanos ir aukos, negalinčios padaryti to-
bulo sąžinėje tarnaujančiojo Dievui, nes jos susi-
deda tik iš valgių ir gėrimų, [10] visokių apsiplo-
vimų, ir yra tik kūniški įstatai, kurie yra įsakyti
iki pataisymo metui. [11] Kristus gi, atėjęs kaip vy-
riausias būsimųjų gėrybių kunigas, per didesnę ir
tobulesnę padangtę, ne rankų darbo, tai yra, ne
šito sutvėrimo, [12] ir ne ožių ar veršių krauju, bet
savo krauju įėjo vieną kartą už visus į šventyklą,
radęs amžiną atpirkimą. [13] Nes jei ožių ir jaučių
kraujas ir karvės pelenai, šlakstant, pašventina
suteptuosius, apvalydamas kūną, [14] kaipgi daug
labiau kraujas Kristaus, kurs per šventąją Dvasią
aukojo pats save nesuteptą Dievui, apvalys mūsų
sąžinę nuo mirusių darbų, kad mes tarnautumėm
gyvajam Dievui.
28 [15] Ir todėl jis yra naujos sandoros tarpininkas,
IX kad, įvykus mirčiai, atpirkti nuo padarytųjų po
pirmąja sandora peržengimų, pašauktieji gautų
amžinosios tėvonystės pažadą.
[16] Nes kur yra testamentas, reikia, kad tarpinin-
kautų testamentą darančiojo mirtis. [17] Nes testa-
mentas įgyja galios mirtimi; kitaip jis neturi ga-
lios, iki tebėra gyvas, kurs darė testamentą. [18] To-
dėl nė pirmasis nebuvo pašventintas be kraujo.
[19] Nes Mozė, perskaitęs visai tautai visus įstatymo
įsakymus, ėmęs veršių ir ožių kraujo su vandenimi
ir raudona vilna ir isopu, apšlakstė ir pačią knygą
ir visą tautą, [20] sakydamas: Tai yra kraujas
sandoros, kurią Dievas jums įsakė.
[21] Jis taip pat krauju apšlakstė padangtę ir visus
tarnystės indus. [22] Einant įstatymu, kone viskas
apvaloma krauju, ir be kraujo išliejimo nėra at-
leidimo. [23] Taigi, reikėjo, kad dangiškųjų dalykų

---

14 Nuo mirusių darbų. Žr. aug. 6, 1. — 19 Nes Mozė... Plg. 2 Moz 24, 3—8.

paveikslai būtų taip apvalyti, o patys dangiškieji
— geresnėmis už šitas aukomis. 24 Nes Jėzus įėjo
ne į rankų darbo šventyklą, tikrosios paveikslą,
bet į patį dangų dabar pasirodyti už mus Dievo
akivaizdoje 25 ir ne dažnai pats savęs aukoti, kaip
kad vyriausias kunigas įeina į šventyklą kas metai
su svetimu krauju, 26 nes kitaip jam būtų reikėję
kentėti daug kartų nuo pasaulio pradžios; bet
dabar jis pasirodė vieną kartą amžių pabaigoje
nuodėmės atimti savo auka. 27 Ir kaip žmonėms
skirta vieną sykį mirti, o paskui būna teismas,
28 taip ir Kristus buvo paaukotas vieną kartą dau-
gelio nuodėmėms atimti; antrą kartą jis pasirodys
be nuodėmės jo laukiantiems išganymui.

10. 1 Nes įstatymas, turėdamas tik būsimųjų 29/IX
gėrybių šešėlį, ne patį dalykų atvaizdą, niekados
negali tomis pačiomis kasmet aukojamomis auko-
mis padaryti besiartinančiųjų tobulų. 2 Kitaip juk
būtų liautasi jas atnašavus; dėl to, kad vieną
kartą apvalyti Dievo garbintojai nebeturėtų dau-
giau jokios nuodėmės sąžinės. 3 Bet kaip tik jomis
daroma kas metai nuodėmių atsiminimas. 4 Nes
ožių ir veršių krauju negalima atimti nuodėmes.
5 Todėl, įeidamas į pasaulį, jis sako: *Aukos ir
atnašos tu nenorėjai, bet prirengei
man kūną.* 6 *Deginamosios aukos už
nuodėmę tau nepatiko.* 7 *Tuomet aš
tariau: Štai, ateinu, — knygos rietime
yra parašyta apie mane, — daryti
tavo, o Dieve, valios.* 8 Pasakęs pirma:

---

10. 1 *Besiartinančiųjų*: už kuriuos aukos buvo aukojamos. — 5 *Sako*... Ps 39, 7. 8. Kristus, kurio vardu pranašavo psalmininkas, apreiškia nuo pat savo įsikūnijimo, kad vienatinė auka, kuri gali patikti Dievui, yra ne Sen. Įstatymo atnašos, bet pilnas Išganytojo klusnumas Dievo valiai. — 7 *Knygos rietime*: suvyniotoje į rietimą knygoje.

„Aukų ir atnašų ir deginamųjų aukų
už nuodėmę tu nenorėjai, ir nepatiko
tau, kas aukojama, einant įstatymu; [9] paskui
sako: Štai, aš ateinu daryti tavo, o
Dieve, valios". Taip jis pašalina pirmąjį da-
lyką, kad įstatytų antrą. [10] Toje valioje mes esame
pašventinti Jėzaus Kristaus kūno paaukojimu
vieną kartą už visus.
30 [11] Ir tuo tarpu, kad kiekvienas kunigas stovi
IX kasdien eidamas tarnystę ir dažnai aukodamas tas
pačias aukas, kurios negali niekados atimti nuo-
dėmių, [12] šitas, aukojęs vieną auką už nuodėmes,
sėdi per amžius Dievo dešinėje, [13] lauk-
damas toliau, kolei iš jo nepriețelių ne-
bus jam padaryta pakojo. [14] Nes jis viena
auka padarė pašventinamuosius tobulus per am-
žius. [15] Tai mums liudija ir šventoji Dvasia. Nes
pasakęs: [16] Ta yra sandora, kurią aš su
jais darysiu po tų dienų, Viešpats
sako: Aš duosiu savo įstatymus į jų
širdis ir įrašysiu juos į jų mintis, [17] ir
aš daugiau nebeatsiminsiu jų nuo-
dėmių ir neteisybių. [18] O kur jos yra atleistos,
ten jau nebėra aukos už nuodėmę.

Ištvermės tikėjime reikiamumas

1 [19] Taigi, broliai, turėdami pasitikėjimo įeiti Kris-
Spalių taus krauju į šventyklą, [20] nauju ir gyvu keliu,
kurį jis mums prirengė pro užlaidą, tai yra, per
savo kūną, [21] ir turėdami didį kunigą Dievo na-
mams, [22] artinkimės tikra širdimi, pilnu tikėjimu,
apsišlakstę širdis nuo piktos sąžinės ir apsiplovę

---

9 Pirmąjį dalyką: aukas. — 10 Toje valioje. Mūsų pašventinimas turi savo pagrindą Jėzaus Kristaus įvykdytoje Dievo valioje. — 12 Sėdi... Ps 109, 1; aug. 1, 13.

kūną tyru vandenimi, [23] tvirtai laikykimės nekei-
čiamo mūsų vilties išpažinimo, (nes tas, kurs paža-
dėjo, yra ištikimas), [24] ir stebėkime vieni kitus, kad
ragintumėmės į meilę ir į gerus darbus; [25] neapleis-
kime savo susirinkimo, kaip kai kurie turi įprotį,
bet pasidrąsinkite ir tai tuo labiau, juo arčiau
matote ateinančią dieną.

[26] Nes, mums savu noru nusidedant po to, kaip
gavome tiesos pažinimą, jau nebelieka aukos už
nuodėmes, [27] bet baisus teismo laukimas *ir ug-
nies karštis, kurs turi praryti prie-
šininkus*. [28] Kas paniekino Mozės įstatymą,
dviem ar trims paliudijant, *tas turi mirti* be
jokio pasigailėjimo; [29] pamanykite, kaip daug
sunkesnių bausmių pelnosi, kas pamina po kojų
Dievo Sūnų, laiko suteptu *sandoros kraują*,
kuriuo yra pašventintas, ir išniekina malonės Dva-
sią? [30] Nes mes žinome tą, kurs yra pasakęs:
Mano yra kerštas, ir aš atsilyginsiu;
ir vėl: *Viešpats teis savo tautą*. [31] Yra
baisu įpulti į gyvojo Dievo rankas.

[32] Atsiminkite pirmąsias dienas, kuriose jūs, ap- 2
šviesti, išlaikėte didelę kentėjimų kovą, [33] ar tai X
patys išniekinimais ir varginimais būdami pa-
daryti pajuoka, ar tai būdami draugai tų, su ku-
riais taip pasielgta. [34] Nes jūs ir kalinius užjautėte
ir priėmėte su džiaugsmu jūsų turtų išplėšimą,
žinodami, kad jūs turite geresnį ir pasiliekantį
lobį. [35] Taigi, nenustokite savo pasitikėjimo, kurs
turi didelį užmokestį. [36] Nes jums reikia kantrybės,
kad, darydami Dievo valią, gautumėte, kas paža-
dėta. [37] *Nes dar mažą truputį, ir kurs
turi ateiti, ateis ir neužtruks*. [38] *Mano*

---

25 *Nes mums*... Plg. aug. 6, 4—8. — 30 *Pasakęs*:
5 Moz 32, 35. 36; plg. Rom 12, 19. — 28 *Mano*... Abak 2,
3; plg. Rom 1, 17.

gi teisusis iš tikėjimo yra gyvas; bet
jei pasitrauks, jis nebepatiks mano
sielai. [39] Mes neesame pasitraukimo vaikai žu-
vimui, bet esame tikėjimo sielai laimėti.

Ištvermės tikėjime pavyzdžiai Sen. Testamente

3 **11.** [1] Tikėjimas yra pasitikėjimas tuo, ko vilia-
X mės, tvirtas įsitikinimas apie tai, kas neregima.
[2] Nes juo gavo gerą liudijimą senieji. [3] Tikėjimu
mes suprantame, kad pasaulis sutvarkytas Dievo
žodžiu, taip kad iš neregimų pasidarė regimi da-
lykai. [4] Tikėjimu Abelis aukojo Dievui gausesnę
auką negu Kainas, ir juo jis gavo liudijimą esąs
teisus, Dievui liudijant apie jo dovanas, juo taip
pat jis jau miręs dar tebekalba. [5] Dėl tikėjimo
Enokas buvo atimtas, kad nematytų mirties, ir jo
neberasta, Dievui jį atėmus; nes pirm
atėmimo jis buvo gavęs liudijimą, kad patikęs
Dievui. [6] Be tikėjimo negalima patikti Dievui;
nes tam, kurs artinasi į Dievą, reikia tikėti, kad
jis yra ir kad jo ieškantiems jis yra atlygintojas.
4 [7] Tikėjimu Noė, gavęs apreiškimą to, kas dar
X nebuvo regima, baimės apimtas, padirbo laivą savo
namams išgelbėti; taip jis pasmerkė pasaulį ir
buvo padarytas tėvonis teisumo, kurs yra iš tikė-
jimo. [8] Tikėjimu pramintasis Abraomu sutiko išeiti
į šalį, kurią turėjo gauti kaip tėvonystę; jis išėjo,
nežinodamas, kur eina. [9] Tikėjimu jis pasiliko žadė-
tojoje žemėje kaip svetimoje, gyvendamas padang-
tėse, taip pat kaip Izaokas ir Jokūbas, to paties
pažado bendratėvoniai. [10] Nes jis laukė miesto tvir-
tais pamatais, kurio statytojas ir kūrėjas yra Die-
vas. [11] Tikėjimu taip pat nevaisinga Sara gavo

---

11. [2] Senieji: patrijarkai ir kiti tikėjimo didvyriai Sen. Test. — [3] Iš neregimų: iš neesamų.

galios pradėti, ir tai nežiūrint jos amžiaus, nes
tikėjo ištikimą esant tą, kurs buvo pažadėjęs.
12 Todėl ir iš vieno žmogaus (ir tai apmirusiu kūnu)
kilo ainija, gausinga, kaip dangaus
žvaigždės ir kaip nesuskaitomos jū-
ros krante esančios smiltys. 13 Tikėjime
jie visi mirė, negavę to, kas buvo pažadėta, bet
tai matydami ir sveikindami iš tolo ir išpažindami
esą keleiviai ir svečiai žemėje. 14 Nes
kurie taip kalba, rodo, kad jie tebejieško tėvynės.
15 Ir jei jie būtų manę apie tą, iš kurios buvo
išėję, jie juk turėjo laiko sugrįžti; 16 bet jie troško
geresnės, tai yra, dangiškosios. Todėl Dievas nesi-
gėdi vadintis jų Dievas, nes jis prirengė jiems
miestą. 17 Tikėjimu Abraomas aukojo Iza-
oką, kai buvo mėginamas, ir aukojo savo
vienatinį sūnų tas, kurs buvo gavęs pažadus,
18 kuriam buvo pasakyta: Izaoke bus tau
pavadinta ainija; 19 nes jis manė, kad Die-
vas gali prikelti ir iš numirusiųjų, todėl jis ir
atgavo jį kaip paveikslą. 20 Tikėjimu Izaokas, žiū-
rėdamas būsimų dalykų, laimino Jokūbą ir Ezavą.
21 Tikėjimu Jokūbas mirdamas laimino kiekvieną
Juozapo sūnų ir nusilenkė jo lazdos vir-
šūnei. 22 Tikėjimu Juozapas mirdamas priminė
Izraėlio vaikų išėjimą ir davė paliepimų apie savo
kaulus.

23 Tikėjimu Mozė gimęs buvo savo gimdytojų 5
slepiamas tris mėnesius, nes jie matė kūdikį esant X
gražų ir nepabūgo karaliaus įsakymo. 24 Tikėjimu
Mozė užaugęs išsigynė esąs Paraono dukters sūnus,
25 verčiau norėdamas būti varginamas drauge su

---

19 Kaip paveikslą: Jėzaus Kristaus, kurs miręs prisikėlė iš numirusiųjų. — 21 Nusilenkė...: dėkojo Dievui dėl Juozapo pažado palaidoti jį tėvų kape. — 25 Iš nuodėmės: iš išsižadėjimo Dievo ir jo apreiškimo.

Dievo tauta, kaip turėti iš nuodėmės laikino
džiaugsmo, [26] laikydamas Kristaus pajuoką esant
didesnius turtus kaip Egipto gėrybės; nes jis žiū-
rėjo į užmokestį. [27] Tikėjimu jis paliko Egiptą,
nebijodamas karaliaus rūstybės; nes jis pasiliko
ištvermingas, lyg kad būtų tai regėjęs, kas yra
nematoma. [28] Tikėjimu jis šventė Velykas ir pa-
šlakstymą krauju, kad pirmagimių žudytojas jų
nepaliestų. [29] Tikėjimu jie perėjo Raudonąją jūrą,
kaip sausą žemę, tuo tarpu kad tai mėginusieji
egiptiečiai buvo praryti. [30] Tikėjimu sugriuvo Je-
riko sienos, ėjus aplink jas per septynias dienas.
[31] Tikėjimu paleistuvė Raaba nepražuvo su neti-
kinčiais, nes ji buvo taikiai priėmusi žvalgus.
6 [32] Ir ką dar pasakysiu? nes pritrūktų man laiko
X pasakoti apie Gedeoną, Baraką, Samsoną, Jeftę,
Dovîdą, Samuėlį ir pranašus, [33] kurie tikėjimu nu-
galėjo karalystes, darė teisybę, laimėjo pažadus,
sučiaupė liūtų nasrus, [34] užgesė ugnies smarkumą,
ištrūko nuo kalavijo ašmenų, silpni pasidarė stip-
rūs, buvo karžygiai kovoje, nugalėjo karines sveti-
mųjų stovyklas. [35] Moterys atgavo prikėlimu savo
numirėlius. Kiti buvo kankinti, nepriimdami iš-
laisvinimo, kad rastų geresnį prisikėlimą. [36] Kiti
vėl prityrė pasityčiojimų ir plakimų, be to, dar
pančių ir kalėjimų, [37] buvo akmenimis užmušti,
pjūklu perpjauti, gundyti, mirė kalaviju nukirsti,
klaidžiojo apsidengę avių ir ožkų kailiais, kentėjo
stoką, buvo prislėgti, suvarginti, [38] tie, kurių pa-
saulis nebuvo vertas, klaidžiojo tyruose, kalnuose,
lindynėse ir žemės urvuose. [39] Tie visi tikėjimu
gavę gerą liudijimą, negavo, kas buvo žadėta,
[40] nes Dievas mums parūpino geresnį dalyką, kad
jie ne be mūsų pasiektų tobulybę.

---

35 A t g a v o . . . Žr. 3 Kar 17, 17; 4 Kar 4, 36.

Paraginimas į įvairias krikščionims reikiamas dorybes

12. [1] Todėl ir mes, turėdami aplink save taip 7
didelį liudytojų debesį, atmetę visokią naštą ir X
stovinčią aplink mus nuodėmę, bėgkime ištver-
mingai mums skirtomis lenktynėmis, [2] žiūrėdami
į tikėjimo kūrėją ir baigėją, į Jėzų, kurs už padėtą
jam džiaugsmą kentėjo kryžių, nieku palaikęs pa-
juoką, ir sėdosi Dievo sosto dešinėje. [3] Iš tikrųjų,
įsižiūrėkime į tą, kurs iškentėjo tokį prieštara-
vimą prieš save nuo nusidėjėlių, kad nepailstu-
mėte, susilpnėję savo sieloje. [4] Nes jūs dar nesi-
priešinote iki kraujui, kovodami prieš nuodėmę,
[5] ir jūs užmiršote paraginimą, kurs yra atkreiptas
į jus, kaip vaikus, šiais žodžiais: Mano sūnau,
neversk nieku Viešpaties drausmės
ir nesusilpnėk, kai esi jo baramas;
[6] nes ką Viešpats myli, baudžia; plaka
gi jis kiekvieną sūnų, kurį priima.
[7] Būkite ištvermingi drausmės metu. Dievas elgiasi
su jumis kaip su sūnumis; nes kurs yra sūnus,
kurio tėvas nepabaudžia? [8] Bet jei esate laisvi nuo
bausmės, kurios dalyviai yra visi kiti, tai jūs esate
neteisėti vaikai ir ne sūnūs. [9] Toliau, mes turėjome
baudėjus mūsų kūno tėvus ir gerbėme juos; argi
ne daug labiau būsime klusnūs dvasių Tėvui ir
taip būsime gyvi? [10] Nes anie baudė mus savo
valia nedaugelio dienų metui, o šitas tam, kas
naudinga, kad dalyvautumėm jo šventume. [11] Tiesa,
kiekviena bausmė dabartiniu metu rodosi neesanti
džiaugsmas, bet nuliūdimas; paskui tačiau suteiks
ja išlavintiems ramiausią teisumo vaisių. [12] Todėl
atitieskite nuleistas rankas ir pa-
linkusius kelius [13] ir žengkite tiesius

žingsnius savo kojomis, kad kas šlubuodamas neklystų, bet verčiau būtų pagydytas.
8 [14] Jieškokite taikos su visais ir šventumo, be
X kurio nė vienas neregės Dievo, [15] žiūrėdami, kad
nė vienas neatstotų nuo Dievo malonės, kad
kokia kartumo šaknis, augštyn želdama, nesutrukdytų ir kad jos nebūtų sutepta daugelis.
[16] Nė vienas tenebūna paleistuvis
ar šventų dalykų niekintojas, kaip Ezavas, kurs
dėl vieno valgio pardavė savo pirmagimystės teises.
[17] Jūs juk žinote, kad ir paskiau, norėdamas paveldėti palaiminimą, jis buvo
atmestas; nes neberado vietos atgailai, nors su
ašaromis jieškojo jos.
[18] Nes jūs priėjote ne prie
paliečiamojo kalno, nei prie degančios ugnies, nei prie viesulo, tamsybės ir
audros,
[19] nei prie trimito garso, nei
žodžių balso, kurį išgirdusieji meldė, kad
žodis nebūtų jiems sakomas.
[20] Nes jie negalėjo
pakelti, kas buvo sakoma: Jei ir gyvulys
paliestų kalną, turi būti užmuštas
akmenimis.
[21] Ir taip baisu buvo, kas pasirodė,
kad Mozė tarė: Aš nusigandau ir drebu.
[22] Bet jūs prisiartinote prie Siono kalno ir gyvojo
Dievo miesto, prie dangiškosios Jeruzalės, prie
daug tūkstančių angelų susirinkimo,
[23] prie įrašytųjų danguje pirmagimių bažnyčios (eklezijos), prie
visų teisėjo Dievo, prie tobulų teisiųjų dvasių,
[24] prie naujosios sandoros tarpininko Jėzaus ir prie
apšlakstymo krauju, geriau kalbančio, kaip Abelio.
[25] Žiūrėkite, kad jūs neatsisakytumėte nuo kalbančiojo; nes jei jie atsisakydami nuo to, kurs kalbėjo žemėje, neištrūko, juo mažiau mes, jei nusigręšime nuo to, kurs kalba mums iš dangaus.

---

12. 17 Atgailai: kad Izaokas pakeistų savo nusistatymą. 1 Moz 27, 33. — 20 Jei ir... 2 Moz 19, 12. 13.

26 Jo balsas pajudino tuomet žemę, o dabar vėl
žada, sakydamas: Dar kartą aš pajudinsiu
ne tik žemę, bet ir dangų. 27 Sakydamas „dar
kartą“, nurodo pajudintųjų dalykų pasikeitimą,
kaip padarytųjų, kad pasiliktų tai, kas yra ne-
judinama. 28 Taigi, gavę nepajudinamą karalystę,
parodykime dėkingumą, juo tarnaukime, patik-
dami Dievui su baime ir pagarba. 29 Nes mūsų
Dievas yra ryjanti ugnis.

13. 1 Brolių meilė tepasilieka jumyse. 2 Neužmirš- 9
kite vaišingumo, nes juo kai kurie priėmė angelus, X
to nežinodami. 3 Atsiminkite kalinius, lyg kad būtu-
mėte drauge kalinami, ir vargstančiuosius, kaip
tie, kurie patys pasiliekate kūne. 4 Moterystė te-
būnie visų gerbiama ir moterystės patalas nesu-
teptas; nes paleistuvius ir svetmoterius teis Dievas.
5 Jūsų elgesys tebūnie be godo, jums pasitenkinant
tuo, ką turite; nes jis pats pasakė: Aš tavęs
nepamesiu ir neapleisiu; 6 taip kad su
pasitikėjimu galime sakyti: Viešpats mano
padėjėjas; aš nebijosiu to, ką galėtų
padaryti man žmogus.

7 Atsiminkite savo vyresniuosius, kurie skelbė 10
jums Dievo žodį. Žiūrėdami, koks buvo jų pasiel- X
gimo galas, sekite jų tikėjimu. 8 Jėzus Kristus va-
kar ir šiandien tas pats ir per amžius. 9 Nesiduo-
kite suvedžioti įvairiais ir svetimais mokslais. Nes
geriausia yra sutvirtinti širdį malone, ne valgiais;
jie nebuvo naudingi tiems, kurie jų laikėsi. 10 Mes
turime altorių, nuo kurio neturi teisės valgyti tie,

---

26 Vėl žada... Ag 2, 6. — 27 Pajudintųjų dalykų: netobulos Sen. Test. religijos, kuri turėjo būti pakeista nejudinama krikščionių religija.

13. 5 Pasakė: 5 Moz 21, 6; Joz 1, 5 ir k. — 6 Viešpats: Ps 117, 6.

7 Pasielgimo: gyvenimo. Jų mirtis buvo garbinga. — 9 Jų laikėsi: darydami žydų įpročiu skirtumą tarp suteptų ir nesuteptų valgių.

kurie tarnauja padangtei. 11 Nes kurių gyvulių
kraujas už nuodėmę yra vyriausiojo kunigo
įnešamas į šventyklą, tų kūnai sude-
ginami už stovyklos. 12 Todėl ir Jėzus žmo-
nėms pašventinti savo krauju kentėjo už vartų.
13 Taigi, išeikime pas jį už stovyklos, nešdami jo
pajuoką. 14 Nes čia mes neturime pasiliekančio
miesto, bet ieškome būsimojo. 15 Taigi, per jį
aukokime visados Dievui gyriaus auką, tai
yra, jo vardą išpažįstančiųjų lūpų vaisių.
16 Neužmirškite gera daryti ir dalintis su kitais;
nes tokiomis aukomis nusipelnoma Dievo malonin-
gumas. 17 Klausykite savo vyresniųjų ir būkite
jiems pasidavę; nes jie budi, kaip tie, kurie duos
apyskaitą už jūsų sielas, kad jie tai darytų su
džiaugsmu ir nedūsaudami; nes tai nebūtų jums
naudinga.

Laiško pabaiga

18 Melskitės už mus, nes mes pasitikime, kad
turime gerą sąžinę, norėdami visame gerai pa-
sielgti. 19 Tuo labiau aš jus meldžiu tai daryti, kad
juo greičiau būčiau jums sugrąžintas. 20 Ramybės
gi Dievas, kurs amžinosios sandoros krauju išvedė
iš numirusiųjų didįjį avių Ganytoją mūsų Vieš-
patį Jėzų Kristų, 21 tegul padaro jus tinkamus
visam, kas gera, kad darytumėte jo valią, vykdy-
dami jumyse, kas jam patinka, per Jėzų Kristų,
kuriam tebūnie garbė per amžių amžius. Amen.

22 Meldžiu jus, broliai, priimti tą paguodos žodį;
nes aš parašiau jums trumpais žodžiais. 23 Žinokite,
kad mūsų brolis Timotiejus paleistas; su juo (jei
jis veikiai ateis) aš pamatysiu jus. 24 Pasveikinkite
visus savo vyresniuosius ir visus šventuosius.
Sveikina jus broliai iš Italijos. 25 Malonė tebūnie
su jumis visais. Amen.

KATALIKIŠKASIS ŠV. JOKŪBO APAŠTALO LAIŠKAS

Laiško įžanga. Paraginimas į kantrybę

1. [1] Jokūbas, Dievo ir mūsų Viešpaties Jėzaus 11
Kristaus tarnas, dvylikai giminių, kurios yra išsi- X
skirsčiusios, siunčia sveikinimą.
[2] Laikykite, mano broliai, tikru džiaugsmu, kaip
jūs patenkate į įvairius mėginimus, [3] žinodami,
kad jūsų tikėjimo ištyrimas daro kantrumą. [4] Kan-
trumas turi būti tobulas savo darbu, kad jūs bū-
tumėte tobuli ir pabaigti, kuriems nieko netrūksta.
[5] O jei kam jūsų trūksta išminties, tegul prašo
Dievą, kurs duoda visiems apsčiai ir neprikaišioja,
ir jos bus jam duota. [6] Tegul prašo su tikėjimu,
nė kiek neabejodamas. Nes kas abejoja, yra pa-
našus į jūros bangą, kuri vėjo judinama ir vari-
nėjama. [7] Taigi, toks žmogus tenemano, kad jis
gaus ką nors iš Viešpaties. [8] Tai dvejojantis žmogus
ir nepastovus visuose savo keliuose.
[9] Žemos padėties brolis tegul giriasi savo išaugš-
tinimu, [10] o turtingasis savo žemumu, nes jis praeis,
kaip žolės žiedas. [11] Nes saulė pakilo su
karščiu ir sudžiovino žolę, jos žiedas

---

1. 1 Išsiskirsčiusios: gyvena ne vienoje vietoje, todėl ne Palestinoje, bet visuose Romos valstybės kraštuose tarp pagonių.

9 Išaugštinimu: nes nors jis žemas žmonių akyse, bet jo vertė pas Dievą yra didelė.

nukrito, ir jo išvaizdos gražumas žuvo; taip ir
turtingasis suvys savo keliuose.

[12] Palaimintas žmogus, kurs kantriai kenčia mė-
ginimą, nes kada bus ištirtas, gaus gyvenimo
vainiką, kurį Dievas pažadėjo jį mylintiesiems.
[13] Nė vienas gundomas tegul nesako, kad jis Dievo
gundomas; nes Dievas negali būti gundomas į
pikta ir pats nė vieno negundo. [14] Bet kiekvienas
yra gundomas savojo pageidimo patrauktas ir pri-
viliotas. [15] Paskui, kaip pageidimas pradėjo, jis
pagimdo nuodėmę, o įvykdyta nuodėmė gimdo
mirtį. [16] Taigi, neklyskite, mano mylimiausieji bro-
liai. [17] Kiekvienas geras davinys ir kiekviena to-
bula dovana yra iš augštybių, nužengia nuo švie-
sybių Tėvo, pas kurį nėra nevienodumo, nė pasi-
keitimo šešėlio. [18] Nes jis savo valia tiesos žodžiu
pagimdė mus, kad mes būtumėm lyg jo sutvėrimų
pirmonės.

Reikalas gyvo ir darbais pasireiškiančio tikėjimo

12 [19] Jūs, mano mylimiausieji broliai, tai žinote.
X Tebūnie kiekvienas žmogus greitas klausytis, o
neskubus kalbėti ir neveikus rūstintis. [20] Nes žmo-
gaus rūstybė nedaro Dievo teisybės. [21] Todėl, at-
mesdami šalin visokį susitepimą ir piktybės ap-
stumą, romumu priimkime įdiegtąjį žodį, kurs gali
išganyti jūsų sielas.

[22] Būkite žodžio vykdytojai ir ne tik klausytojai,
klaidinantys patys save. [23] Nes jei kas yra žodžio
klausytojas ir ne vykdytojas, tas panašus į žmogų,
kurs žiūri į savo gimtą veidą veidrodyje: [24] jis
pasižiūrėjo į save ir nuėjo ir tuojau užmiršo, kok-

---

10 Žemumu. Turtingam pagoniui nieko nepadės jo turtai. Teismo dieną jį sutiks tik pažeminimas.

18 Pagimdė: Evangelija jis padarė iš mūsų savo įsūnius.

sai buvo. [25] Kas gi atsidėjęs įsižiūri į tobulą laisvės
įstatymą ir jo laikosi, kas pasidarė ne klausytojas
užuomarša, bet darbo vykdytojas, tas bus laimin-
gas savo darbu. [26] O jei kas tariasi esąs pamaldus
ir nesuvaldo savo liežuvio, bet suvedžioja savo
širdį, to maldingumas tuščias. [27] Tikras ir nesutep-
tas pamaldumas Dievo ir Tėvo akivaizdoje yra
toks: lankyti našlaičius ir našles jų sielvarte ir
sergėti save nesuteptą šiuo pasauliu.

2. [1] Mano broliai, nejungkite tikėjimo į mūsų 13
garbės Viešpatį Jėzų Kristų su žiūrėjimu asmenų. X
[2] Nes jei į jūsų susirinkimą įeina žmogus, turįs
aukso žiedą, skaisčiais rūbais, įeina taip pat ir be-
turtis suteptu apdaru, [3] ir jūs žiūrite į tą, kurs ap-
sivilkęs puikiais rūbais, ir jam sakote: Tu sėskis
čia gražiai, o beturčiui sakote: Tu stovėk tenai,
arba sėskis prie mano pakojo! [4] tai argi jūs neda-
rote skirtumo patys savyje ir ar nepasidarėte tei-
sėjai neteisingomis mintimis? [5] Klausykite, mano
mylimiausieji broliai, ar ne beturčius šiame pa-
saulyje išrinko Dievas, kad jie būtų turtingi tikė-
jime ir tėvoniai karalystės, kurią Dievas pažadėjo
jį mylintiesiems? [6] Jūs gi paniekinote beturtį. Ar
ne turtingieji slegia jus savo galybe ir ar ne jie
tampo jus į teismus? [7] Ir ar ne jie piktžodžiauja
gerajam vardui, kuriuo jūs vadinami? [8] Jei tačiau
jūs vykdote karališkąjį įstatymą, einant Raštu:
Mylėsi savo artimą, kaip pats save,
jūs gerai darote. [9] Bet jei jūs žiūrite asmens, jūs
darote nuodėmę ir esate įstatymo peikiami kaip
peržengėjai. [10] Kas nors laikytų visą įstatymą, o

---

25 Tobulą laisvės įstatymą: Evangeliją.
2. 4 Neteisingomis mintimis. Daryti skirtumą tarp asmenų, žiūrint vien turtų, yra klaidingas dėsnis, priešingas Kristaus mokslui. — 7 Gerajam vardui: Kristaus vardui, iš kurio padaryta krikščionių vardas.

nusikalstų vienu dalyku, tas yra kaltas visais.
[11] Nes tas, kurs pasakė: Nesvetmoteriausi,
pasakė taip pat: Neužmuši. Taigi, jei tu ne-
svetmoteriauji, bet užmuši, tai tu esi įstatymo per-
žengėjas. [12] Taip kalbėkite ir taip darykite, kaip
tie, kurie turite būti teisiami laisvės įstatymu.
[13] Nes teismas be pasigailėjimo tam, kurs nevykdė
gailestingumo; bet gailestingumas persveria teismą.
14/X [14] Ką padės, mano broliai, jei kas sakytųsi turįs
tikėjimą, bet neturėtų darbų? argi tikėjimas galės
jį išganyti? [15] Jei brolis ir sesuo būtų pliki ir
stigtų jiems kasdieninio išlaikymo, [16] ir kas nors
iš jūsų sakytų jiems: Eikite ramybėje, susišildykite
ir pasisotinkite, bet neduotumėte jiems, ko kūnui
reikia, ką tai padės? [17] Taip ir tikėjimas, jei jis
neturėtų darbų, yra pats savyje miręs. [18] Bet kas
nors sakys: Tu turi tikėjimą, o aš turiu darbus.
Parodyk man savo tikėjimą be darbų, ir aš tau iš
darbų parodysiu savo tikėjimą. [19] Tu tiki, kad Die-
vas yra vienas; gerai darai; taip pat velniai tiki
ir dreba. [20] Ar nori, niekingasis žmogau, žinoti, kad
tikėjimas be darbų yra miręs? [21] Mūsų tėvas Abra-
omas ar ne darbais buvo nuteisintas, kaip aukojo
ant altoriaus savo sūnų Izaoką? [22] Ma-
tai, kad tikėjimas veikė drauge su jo darbais, ir
jo tikėjimas darbais pasidarė tobulas. [23] Taip įvyko
Raštas, kurs sako: Abraomas tikėjo Die-
vui, ir tai buvo jam palaikyta teisu-
mu, ir jis buvo pavadintas Dievo prieteliu.
[24] Jūs matote, kad žmogus nuteisinamas darbais ir
ne vien tikėjimu? [25] Taip pat ir paleistuvė Raaba
ar ne darbais buvo nuteisinta, kaip ji priėmė
pasiuntinius ir kitu keliu išleido. [26] Nes kaip kūnas
be dvasios, taip ir tikėjimas be darbų yra miręs.

---

23 Raštas. Žr. 1 Moz 15, 6; 2 Kron 20, 7. — **25 Raaba.** Žr. Jos 2, 1 . . . 6, 22—25.

Apie perdaug didelį norą mokyti kitus

3. [1] Mano broliai, nebūkite daugelis mokytojais, 15
žinodami, kad imate sau sunkesnį teismą. [2] Nes X
mes visi nusikalstame daugeliu dalykų. Jei kas
nenusikalsta žodžiu, tas yra tobulas žmogus. Jis
gali taip pat laikyti pažabotą ir visą kūną. [3] Jei
mes pažabojame arklius, kad jie mūsų klausytų,
mes valdome ir visą jų kūną. [4] Štai ir laivai, nors
jie dideli ir smarkaus vėjo varomi, yra pasukami
mažu vairu, kur tik nori vairininko valia. [5] Taip
ir liežuvis yra, tiesa, mažas sąnaris, tačiau didžiuo-
jasi dideliais dalykais. Štai kokia maža ugnis kokį
didelį mišką padega! [6] Ir liežuvis yra ugnis; tai
neteisybės pasaulis. Liežuvis yra mūsų sąnarių
tarpe; jis sutepa visą kūną ir padega mūsų gyve-
nimo tekinį, pats pragaro padegtas. [7] Nes visų
žvėrių, paukščių, žalčių ir kitų prigimtis duodasi
pavergiama ir yra žmogaus prigimties pavergta; [8] o
liežuvio nė vienas žmogus negali pavergti: jis yra
neramus nelabumas, jis pilnas mirtingų nuodų.
[9] Juo mes laiminame Dievą Tėvą ir juo keikiame
žmones, padarytus *pagal Dievo panašumą*.
[10] Iš tos pačios burnos eina palaiminimas ir pra-
keikimas. Tai neturi, mano broliai, taip būti.
[11] Argi versmė išleidžia iš tos pačios skylės saldų
ir kartų vandenį? [12] Argi gali, mano broliai, figos
medis vesti vynuoges arba vynmedis figas? Taip
nė sūri versmė negali duoti saldaus vandens.

[13] Kas yra jūsų tarpe išmintingas ir išmaningas? 16
Tas tegul parodo savo veikimą geru pasielgimu X
išminties romume. [14] Bet jei jūs turite kartaus pa-
vydo ir jūsų širdyse yra ginčų dvasia, nesigirkite
ir nemeluokite prieš tiesą. [15] Nes ta išmintis ne iš
augštybių nužengianti, bet žemiška, gyvūninė, vel-
niška. [16] Nes kur pavydas ir ginčų dvasia, tenai

netvarka ir visoks nedoras veikimas. [17] Išmintis iš
augštybių yra visų pirma drovinga, daugiau, taiki,
romi, palanki, pritarianti gerumui, pilna gailestin-
gumo ir gerų vaisių, nedaranti skirtumų, be veid-
mainystės. [18] Teisybės vaisius sėjamas ramybėje
tų, kurie vykdo ramybę.
17 4. [1] Iš kur jūsų tarpe karai ir vaidai? Ar ne iš
X to? ar ne iš jūsų pageidimų, kurie kovoja jūsų
sąnariuose. [2] Jūs geidžiate ir neturite; užmušate ir
pavydite, ir negalite gauti; vaidijatės ir kaujatės,
ir neturite, nes jūs neprašote. [3] Prašote ir negau-
nate, nes negerai prašote, tik savo geiduliams
patenkinti.

[4] Svetmoteriai, ar jūs nežinote, kad šio pasaulio
prietelystė yra Dievo neprietelė? Taigi, kas nors
norėtų būti šio pasaulio prietelis, tas darosi Dievo
neprietelis. [5] Ar jūs manote, kad Raštas veltui
sako: Gyvenanti jumyse Dvasia geidžia iki pavy-
dui? [6] Bet juo didesnė yra malonė, kurią ji duoda;
todėl sako: D i e v a s p r i e š i n a s i p u i k i e m s,
o n u o l a n k i e m s d u o d a m a l o n ė s. [7] Taigi,
būkite pasidavę Dievui; priešinkitės velniui, ir jis
bėgs nuo jūsų. [8] Artinkitės į Dievą, ir jis artinsis
į jus. Nusivalykite rankas, nusidėjėliai, ir apkuop-
kite širdis, dvejojantieji. [9] Jauskite savo nelaimę,
gedėkite ir raudokite; jūsų juokas tepavirsta
verksmu ir džiaugsmas nuliūdimu. [10] Nusižeminkite
Viešpaties akivaizdoje, ir jis išaugštins jus.
18 [11] Neapkalbinėkite vienas kito, broliai! Kas ap-
X kalba brolį arba kas teisia savo brolį, tas apkal-
binėja įstatymą ir teisia įstatymą. O jei tu teisi
įstatymą, neesi įstatymo vykdytojas, bet teisėjas.

---

4. [4] S v e t m o t e r i a i : neištikimi Dievui.
[5] G y v e n a n t i . . . Plg. 2 Moz 20, 5; 5 Moz 5, 9; Jer 3, 1 ir k. Šv. Dvasia myli sielą kaip sužieduotinis savo sužieduotinę ir rūstinasi, kad siela darosi neištikima. — [6] S a k o : Pat 3, 34.

12 Vienas yra įstatymdavis ir teisėjas, kurs gali
pražudyti ir išgelbėti. 13 Tu gi kas esi, kurs teisi
artimą?

Įvairūs įspėjimai

Nugi dabar, kurie sakote: Šiandien arba rytoj
eisime į aną miestą, pasiliksime tenai metus, pre-
kiausime ir pelnysime; 14 jūs, kurie nežinote, kas
bus rytoj. 15 Nes kas yra jūsų gyvenimas? Yra
garas, pasirodąs trumpam laikui ir paskui išnyk-
siąs. Vietoje kad sakytumėte: Jei Viešpats norės,
ir: Jei būsime gyvi, darysime tai ar tai. 16 O dabar
jūs giriatės savo pasididžiavimu. Kiekvienas toks
gyrius yra netikęs. 17 Taigi, tam, kas moka daryti
gera ir nedaro, yra nuodėmė.

5. 1 Nugi dabar, turtingieji, verkite dejuodami 19
dėl nelaimių, kurios jums ateis. 2 Jūsų turtai su- X
puvo, ir jūsų drabužiai kandžių suėsti. 3 Jūsų auk-
sas ir sidabras surūdijo, ir jų rūdis bus liudijimas
prieš jus ir suės jūsų kūnus, kaip ugnis. Jūs kro-
vėte sau rūstybės turtus paskutinėmis dienomis.
4 Štai nuvaliusiųjų jūsų laukus darbininkų *už-
mokestis*, kurs jūsų sulaikytas, *šaukia*; ir
jų šauksmas pasiekė *kareivijų Viešpaties
ausis*. 5 Jūs kėlėte pokylius žemėje ir lėbavimais
nupenėjote savo širdis *užmušimo dienai*.
6 Jūs pasmerkėte ir užmušėte teisųjį, ir jis nesi-
priešino jums.

7 Taigi, būkite kantrūs, broliai, iki Viešpaties
atėjimui. Štai artojas laukia brangaus žemės vai-
siaus, kantriai kęsdamas, iki gaus *ankstyvojo
ir vėlyvojo lietaus*. 8 Taip būkite kantrūs
ir jūs ir sutvirtinkite savo širdis, nes Viešpaties
atėjimas yra arti. 9 Nedūsaukite, broliai, vienas
prieš kitą, kad nebūtumėte teisiami. Štai teisėjas

stovi prie durų. [10] Kaip skaudžios mirties, kentė-
jimo ir kantrumo pavyzdį imkite, broliai, pranašus,
kurie kalbėjo Viešpaties vardu. [11] Štai mes vadi-
name palaimintais tuos, kurie iškentėjo. Jūs girdė-
jote apie Jobo kentėjimą ir matėte Viešpaties
galą, nes Viešpats yra gailestingas ir
pasigailįs.
[12] Bet visų pirma, mano broliai, neprisiekite nei
dangumi, nei žeme, nei kokia nors kita priesaika.
Jūsų kalba tebūnie: Taip, taip; ne, ne, kad nepa-
tektumėte teismui.
20 [13] Yra kas jūsų nuliūdęs? tegul meldžiasi; gerame
X ūpe yra? tegul gieda giesmes.
[14] Serga kas tarp jūsų, tepavadinie bažnyčios
(eklezijos) kunigus, ir jie tegul meldžiasi ant jo,
patepdami jį aliejumi Viešpaties vardu. [15] Tikėjimo
malda išgelbės ligonį, ir Viešpats pakels jį; o jei
yra nuodėmėse, bus jam atleistos.
[16] Taigi, išpažinkite vienas kitam savo nuodėmes
ir melskitės vieni už kitus, kad būtumėte išgelbėti;
nes daug gali nuolatinė teisiojo malda. [17] Elijas
buvo žmogus paduotas kentėjimams, kaip ir mes;
jis melste meldėsi, kad lietus nelytų ant žemės, ir
nelijo trejus metus ir šešis mėnesius. [18] Paskui vėl
jis meldėsi, ir dangus davė lietaus, ir žemė davė
savo vaisiaus.
[19] Mano broliai, jei kas jūsų nuklystų nuo tiesos
ir kas nors jį sugrąžintų, [20] tas turi žinoti, kad kas
sugrąžina nusidėjėlį nuo jo kelio klaidos, tas iš-
gelbės jo sielą nuo mirties ir apdengs dau-
gybę nuodėmių.

PIRMASIS ŠV. PETRO APAŠTALO LAIŠKAS

Laiško įžanga. Dievo geradarystės krikščionims ir reikalaujamas iš jų šventumas

1. [1] Petras, Jėzaus Kristaus apaštalas, išrinktie- 21
siems ateiviams, išsiskirsčiusiems Ponte, Galati- X
joje, Kapadokijoje, Azijoje ir Bitinijoje, [2] einant
Dievo Tėvo pirmžinojimu, Dvasios pašventinimui,
klusnumui ir apšlakstymui Jėzaus Kristaus krauju.
Tepasidauginie jums malonė ir ramybė.

[3] Tebūnie pašlovintas Dievas ir mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus Tėvas, kurs pagal didelį savo
gailestingumą atgimdė mus gyvajai vilčiai Jėzaus
Kristaus prisikėlimu iš numirusiųjų, [4] negendan-
čiai, nesuteptai ir nevystančiai tėvonystei, laikomai
danguje jums, [5] Dievo galybės sergimiems tikė-
jimu išganymui, kurs yra prirengtas, kad būtų
apreikštas paskutiniame laike. [6] Juo jūs linksmin-
sitės, jei ir reikia dabar trumpam laikui nuliūsti
įvairiuose ištyrimuose, [7] kad jūsų išmėgintas tikė-
jimas būtų rastas brangesnis už auksą, (kurs mėgi-
namas ugnimi), gyriui, garbei ir šlovei, apsireiš-
kime Jėzaus Kristaus, [8] kurį jūs, nors nematote,
mylite; į kurį dabar, taip pat nematydami, tikite,
o tikėdami jūs džiaugsitės neapsakomu ir garbingu
džiaugsmu, [9] gaudami jūsų tikėjimo galą, savo

---

1. 2 Einant... Krikščionys, išrinkti amžinu Dievo nutarimu, šv. Dvasios pašventinimu, kad klausytų tikėjimo ir Jėzaus Kristaus kraujo išliejimu būtų išlaisvinti nuo nuodėmių ir priimti į Naująją Sandorą.

sielų išganymą. [10] Apie tą išganymą teiravosi ir
tyrinėjo pranašai, kurie pranašavo apie paskirtą
jums malonę. [11] Jie tyrinėjo, kurį arba kokį laiką
nurodo juose Kristaus Dvasia, iš anksto skelbdama
Kristui skirtuosius kentėjimus ir paskesnį garbin-
gumą. [12] Jiems buvo apreikšta, kad jie ne patys
sau, bet jums suteikdavo tai, kas jums dabar yra
paskelbta per tuos, kurie jums apsakinėjo Evan-
geliją per atsiųstąją iš dangaus šventąją Dvasią,
į kurią angelai trokšta pažvelgti.

Paraginimai gyventi tikrai krikščioniškai

22 [13] Todėl, sujuosę savo dvasios strėnas, būdami
X blaivūs, turėkite pilną viltį malonėje, kuri jums
teikiama Jėzaus Kristaus apreiškime. [14] Kaip klus-
nūs vaikai, nesitaikinkite prie pageidimų, kaip
seniau savo nežinojime; [15] bet, sekdami tuo Šven-
tuoju, kurs jus pašaukė, ir jūs visame pasielgime
būkite šventi; [16] nes yra parašyta: Būkite
šventi, nes ir aš esu šventas. [17] Ir jei jūs,
kaip į tėvą, šaukiatės į tą, kurs, nežiūrėdamas
asmenų, teisia kiekvieną pagal jo darbus, elgkitės
su baime jūsų keleivystės metu, [18] žinodami, kad
jūs esate atpirkti nuo tuščio jūsų iš tėvų pavel-
dėto pasielgimo ne gendančiais auksu ar sidabru,
[19] bet brangiu krauju Kristaus, kaip nesutepto ir
be ydos avinėlio. [20] Jis buvo numatytas pirm pa-
saulio įkūrimo, o apreikštas paskutiniais laikais
dėl jūsų, [21] kurie per jį tikite į Dievą, jį prikėlusį
iš numirusiųjų ir davusį jam garbę, taip kad jūsų
tikėjimas ir viltis yra remiami Dievu.

[22] Nuvalykite savo sielas meilės klusnumu bro-
liškajai meilei; tikra širdimi karštai mylėkite

---

14 Nežinojime: kol tebebuvote stabmeldžiai. —
16 Parašyta. 3 Moz 14, 44; 19, 2; 20, 7.

vienas kitą, [23] nes jūs esate atgimę ne iš gendan-
čios sėklos, bet iš negendančios gyvojo ir per
amžius pasiliekančiojo Dievo žo-
džiu. [24] Nes kiekvienas kūnas yra kaip
žolė, ir visa jo garbė kaip žolės žie-
das: sudžiūvo žolė, ir jos žiedas nu-
krinta; [25] bet Viešpaties žodis pasi-
lieka per amžius. Taigi, yra tai žodis, kurs
jums yra paskelbtas, kaip gera naujiena.

2. [1] Todėl, metę šalin visą piktumą, visą vylių 23
ir veidmainystes, pavydus ir visus apkalbinėjimus, X
[2] trokškite, kaip ką tik gimusieji kūdikiai, dvasinio,
neapgaulingo pieno, kad juo augtumėte išgany-
mui, [3] jei tačiau esate paragavę, kaip
Viešpats yra saldus. [4] Prie jo artinkitės,
prie gyvojo akmens, kurs žmonių, tiesa, atmestas,
bet Dievo išrinktas ir pagerbtas; [5] ir jūs būkite,
kaip gyvi akmenys ant jo antstatomi, kad būtu-
mėte dvasiniai namai, šventa kunigystė dvasinėms
aukoms aukoti, kurios priimtinos Dievui per Jėzų
Kristų. [6] Todėl yra pasakyta Rašte: Štai aš de-
du Sione rinktinį, brangų kertinį ak-
menį; kas į jį tikės, nebus sugėdintas.
[7] Taigi, jums, tikintiems, garbė, o netikintiems
tasai statančiųjų atmestasis akmuo
pasidarė kertinis akmuo, [8] užsigavi-
mo akmuo ir papiktinimo uola, — tiems,
kurie užsigauna žodžiu ir netiki; tam jie ir yra
paskirti. [9] Bet jūs esate išrinktoji giminė,
karališkoji kunigystė, šventoji tau-
ta, įsigytieji žmonės, kad skelbtu-
mėte dorybes to, kurs pašaukė jus iš tamsy-

---

24 Nes kiekvienas... Iz 40, 6—8.
2. 6 Rašte: Iz 28, 16. — 7 Statančiųjų... Plg. Ps 117, 22. — 8 Žodžiu: Evangelija. — 9 Dorybes: garbingus privalumus.

bių į savo įstabią šviesą, 10 jūs, kurie kitados bu-
vote ne tauta, o dabar Dievo tauta, kurie
nebuvote gavę pasigailėjimo, o dabar
gavote.

Krikščionių pareigos, gyvenant tarp pagonių

24 11 Mylimiausieji, aš maldauju jus, susilaikykite,
X kaip ateiviai ir keleiviai, nuo kūno gei-
dulių, kurie kovoja prieš sielą. 12 Tebūnie jūsų
pasielgimas tarp pagonių geras, kad ir ten, kur jie
neteisiai apkalbinėja jus, lyg piktadarius, pažintų
jus iš gerų darbų ir garbintų Dievą aplan-
kymo dieną.
13 Taigi, pasiduokite kiekvienai žmonių tvarkai
dėl Dievo: ar tai karaliui, kaip valdovui, 14 ar tai
vadams, kaip jų siųstiems atkeršyti piktadariams
ir pagirti gerųjų. 15 Nes tai yra Dievo valia, kad
gera darydami priverstumėte nutilti neišmanan-
čiųjų žmonių nežinojimą; 16 kaip laisvieji, ne kaip
tie, kurie daro iš laisvės piktenybei dangalą, bet
kaip Dievo tarnai. 17 Visus gerbkite, mylėkite bro-
lius, Dievo bijokite, gerbkite karalių.
18 Jūs, vergai, būkite pasidavę visa baime valdo-
vams ne tik geriems ir romiems, bet ir nepaken-
čiamiems. 19 Nes tai yra malonė, jei kas dėl są-
žinės Dievop pakelia vargus, kentėdamas neteisin-
gai. 20 Nes koks gi yra gyrius, jei plakami už nusi-
kaltimus jūs tai kenčiate? Bet jei gera dary-
dami kantriai kenčiate, tai yra malonė pas
Dievą. 21 Nes tam jūs ir esate pašaukti; juk ir
Kristus kentėjo už mus, palikdamas jums pavyzdį,
kad sekiotumėte jo pėdomis. 22 Jis nepadarė
nuodėmės, ir nerasta vyliaus jo bur-
noje; 23 kai jam piktžodžiavo, jis nepiktžodžiavo;
kai kentėjo, negrasė, bet pasidavė tam, kurs teisė

jį neteisiai; 24 jis pats savo kūne nešė mūsų
nuodėmes į medį, kad mes, numirę nuodė-
mėms, būtumėm gyvi teisybei; jo randais jūs
esate pagydyti. 25 Nes jūs buvote, kaip
klaidžiojančios avys; bet dabar sugrįžote
prie jūsų sielų Ganytojo ir Vyskupo.

3. 1 Taip pat ir moterys tebūna pasidavusios savo 25
vyrams, kad, jei kurie netiki žodžiui, būtų laimėti X
ir tie be žodžio moterų pasielgimu, 2 matydami
jūsų skaistų pasielgimą baimėje. 3 Jų papuošalas
tebūnie ne viršujinis, plaukų susukimas, ar apsi-
krovimas auksu, ar rinktiniai apdarai, 4 bet pa-
slėptasis širdies žmogus negedime tylios ir romios
dvasios, kuri yra brangi Dievo akivaizdoje. 5 Nes
taip puošdavos kitados ir šventos, turėjusios vilties
Dievu, moterys, pasidavusios saviems vyrams.
6 Taip buvo klusni Abraomui, vadindama jį savo
valdovu, Sara, kurios dukterys jūs esate, jei gera
darote ir nebijote jokio priešingumo. 7 Taip pat
jūs, vyrai, gyvenkite išmintingai draugėje su mo-
teriška lytimi, kaip su silpnesne, suteikdami pa-
garbos, kaip gyvenimo malonės bendratėvonėms,
kad jūsų maldos nebūtų sutrukdytos.

8 Pagaliau, būkite visi vienos minties, užjaučią, 26
mylėkite brolius, būkite gailestingi, romūs, nuo- X
lankūs; 9 neatsilyginkite piktu už pikta, nė keiks-
mu už keiksmą, bet priešingai, laiminkite, nes tam
esate pašaukti, kad paveldėtumėte palaiminimą.
10 Nes kas nori mylėti gyvenimą ir
gerų dienų matyti, tegul sulaiko savo
liežuvį nuo pikto, ir tegul jo lūpos
nekalba vyliaus; 11 tegul jis nusigrę-
žia nuo pikto ir tegul daro gera, te-
jieškai ramybės ir tegul ją seka;
12 nes Viešpaties akys ant teisiųjų, ir

jo ausys klausosi jų maldų; bet Vieš-
paties veidas prieš darančius pikta.
13 Ir kas yra, kurs jums kenktų, jei uoliai steng-
sitės daryti gera? 14 Bet jei ir turėtumėte ką ken-
tėti dėl teisybės, jūs esate palaiminti. Nebijo-
kite jų gąsdinimo ir nenustokite
ramybės. 15 Laikykite Viešpatį Kristų šventu
savo širdyse, būdami visuomet pasiryžę pasitei-
sinti kiekvienam reikalaujančiam iš jūsų atsakymo
apie tą viltį, kuri yra jumyse; 16 tačiau su romumu
ir baime, turėdami gerą sąžinę, kad tie, kurie
šmeižia jūsų gerą elgesį Kristuje, būtų sugėdinti
tuo, kuo jie jus apkalba. 17 Nes geriau yra kentėti,
(jei tokia būtų Dievo valia), gera darant, nekaip
pikta darant. 18 Juk ir Kristus numirė vieną kartą
už mūsų nuodėmes, teisus už neteisiuosius, kad
mus atnašautų Dievui, numarintas, tiesa, kūnu,
bet atgaivintas dvasia. 19 Joje taip pat jis nuėjo ir
skelbė toms kalėjime buvusioms dvasioms, 20 ku-
rios kitados buvo buvusios netikinčios, kaip tikė-
josi Dievo kantrybės Noės dienomis, tuo tarpu kai
buvo dirbama arka, kurioje nedaugelis, tai yra,
aštuonios sielos buvo išgelbėtos per vandenį. 21 Jis
ir dabar išgelbi jus panašiu būdu, kaip krikštas,
kurs yra ne kūno purvų numetimas, bet į Dievą
pakreiptos geros sąžinės troškimas per prisikėlimą
Jėzaus Kristaus, 22 kurs yra Dievo dešinėje, prari-
jęs mirtį, kad mes būtumėm amžinojo gyvenimo
tėvoniai; jis užžengė į dangų, kur jam yra pa-
vergti angelai, valdžios ir galybės.
27 4. 1 Kadangi tat Kristus kentėjo kūne, todėl ir
X jūs apsišarvokite ta pat mintimi; nes kas kentėjo

3. 19 Joje: dvasioje. — Kalėjime: mirusiųjų bu-
veinėje, kur mirusių teisiųjų sielos laukė, kad ateitų
Mesijas jų išlaisvinti ir vesti į dangų. Jų tarpe buvo
taip pat Noės laikais žuvusiųjų sielos, kurios paskutinę
valandą tikrai gailėjosi ir nebuvo amžinai pasmerktos.

kūnu, liovėsi daręs nuodėmes, [2] kad jau ne žmonių
geiduliams, bet Dievo valiai gyventų likusį kūne
laiką. [3] Nes gana jau, kad praeitame laike jie
vykdė pagonių valią, gyvendami ištvirkime, gei-
duliuose, girtuokliavimuose, apsirijimuose, apsi-
gėrimuose ir neleistame stabų garbinime. [4] Tuo jie
stebisi, kad jūs nebebėgate drauge į tą patį ištvir-
kimo išsiliejimą, ir jie pikžodžiauja. [5] Jie duos
apyskaitą tam, kurs yra pasiryžęs teisti gyvus ir
mirusius. [6] Nes todėl ir mirusiems buvo paskelbta
Evangelija, kad jie, tiesa, nuteisti kaip žmonės
kūno atžvilgiu, būtų tačiau Dievo valia gyvi dva-
sios atžvilgiu.

Ypatingi paraginimai gyventi krikščioniškai

[7] Visų dalykų galas prisiartino. Taigi, būkite
išmintingi ir budrūs maldose. [8] Bet visų pirma
turėkite vieni kitiems nuolatinės meilės, nes
meilė pridengia nuodėmių daugybę.
[9] Būkite vieni kitiems svetingi be murmėjimo.
[10] Patarnaukite vienas kitam, kiekvienas ta do-
vana, kurią jis yra gavęs, kaip geri daugeriopos
Dievo malonės užvaizdai. [11] Jei kas kalba, tegul
kalba kaip Dievo žodžius; jei kas eina tarnystę,
tai tedarai kaip Dievo suteikiamąja galia, kad vi-
same būtų pagarbintas Dievas per Jėzų Kristų,
kuriam yra garbė ir viešpatavimas per amžių
amžius. Amen.

[12] Mylimieji, nesistebėkite karštymečiu, kurs 28
įvyksta jums išmėginti, lyg kad jums atsitiktų kas X
neįprasta; [13] bet, dalyvaudami Kristaus kentėji-

4. 6 Buvo paskelbta... Plg. aug. 3, 19. 20. — Nuteisti... Buvo numirę kūnu, o mirtis yra visiems žmonėms bausmė už nuodėmes.

11 Jei kas kalba... Plg Rom 12, 6; 1 Kor 12, 8—10.

muose, džiaugkitės, kad ir jo garbės apsireiškime
džiaugtumėtės ir linksmintumėtės. [14] Jei esate nie-
kinami dėl Kristaus vardo, jūs esate palaiminti;
nes Dievo šlovė, garbė ir jėga ir jo Dvasia ilsisi
ant jūsų. [15] Nė vienas jūsų tenekenčia kaip žmogžu-
dys, ar vagis, ar piktžodžiautojas, ar svetimų daly-
kų geidėjas. [16] O jei kas kenčia kaip krikščionis,
tenesigėdi, bet tegul garbina Dievą tuo vardu.
[17] Nes jau metas prasidėti teismui nuo Dievo
namų. Bet jei pirma prasideda nuo mūsų, koks
bus galas tų, kurie netiki Dievo Evangelijai? [18] Ir
jei teisusis vos bus išganytas, kur
pasirodys bedievis ir nusidėjėlis?
[19] Taigi, ir tie, kurie kenčia Dievo valia, tepavedie
gerais darbais savo sielas ištikimam Sutvėrėjui.

29/X 5. [1] Taigi, esančius jūsų tarpe vyresniuosius
meldžiu aš, taip pat vyresnysis ir Kristaus kentė-
jimų liudytojas, taip pat ir dalyvis jo garbės, kuri
turi būti apreikšta ateityje: [2] ganykite jums pa-
vestą Dievo kaimenę, rūpindamies ja ne tik ver-
čiami, bet savo valia, kaip Dievui tinka, ne dėl
bjauraus pelno, bet geru noru, [3] ne kaip viešpa-
taują tiems, kurie yra jums tekusi dalis, bet pasi-
darę pavyzdys kaimenei širdimi. [4] O kaip pasirodys
vyriausias Ganytojas, jūs gausite nevystantį gar-
bės vainiką.

[5] Taip pat jūs, jaunikaičiai, būkite pasidavę
vyresniesiems. Visi įkvėpkite vienas kitam nuolan-
kumą; nes Dievas priešinasi puikiems,
o nuolankiems duoda malonės. [6] Taigi,
nusilenkite po galinga Dievo ranka, kad jis išaugš-
tintų jus aplankymo metu. [7] Meskite ant jo
visą savo rūpestį; nes jis jumis rūpinasi.
[8] Būkite blaivūs ir budėkite, nes jūsų priešininkas

---

14 Jei esate... Plg. Mato 5, 11; Iz 11, 2.

velnias aplink eina, kaip kriokiąs liūtas, jieško-
damas, ką prarytų; 9 jam priešinkitės tvirti tikė-
jimu, žinodami, kad tie patys kentėjimai atsitinka
jūsų broliams, esantiems pasaulyje. 10 Visokios ma-
lonės Dievas, kurs mus pašaukė į savo amžinąją
garbę Kristuje Jėzuje, pats jus truputį kentėjusius
patobulins, sustiprins ir patvirtins. 11 Jam garbė ir
viešpatavimas per amžių amžius. Amen.

Laiško pabaiga

12 Aš parašiau jums, kaip man regisi, trumpai
per ištikimą brolį Silvaną, kad jus paraginčiau ir
paliudyčiau, kad ta yra tikroji Dievo malonė,
kurioje jūs stovite. 13 Sveikina jus esanti Babilone
bažnyčia (eklezija), išrinktoji kaip ir jūs, ir mano
sūnus Morkus. 14 Pasveikinkite vieni kitus šventu
pabučiavimu. Malonė tebūnie jums visiems, kurie
esate Kristuje. Amen.

---

5. 12 Stovite: tvirtai laikotės. — 13 Babilone. Babilonu čia vadinama Roma. — Sūnus Morkus: antrosios Evangelijos autorius.

ANTRASIS ŠV. PETRO APAŠTALO LAIŠKAS

Laiško antraštė. Reikia pažangos, vykdant krikščioniškas dorybes

30 **1.** [1] Simonas Petras, Jėzaus Kristaus tarnas ir
X apaštalas, tiems, kurie gavo drauge su mumis
lygios vertės tikėjimą mūsų Dievo ir Išganytojo
Jėzaus Kristaus teisingumu. [2] Tepadaugėja jums
malonė ir ramybė Dievo ir mūsų Viešpaties Kris-
taus Jėzaus pažinimu.
[3] Kadangi jo dieviška galybė visa, kas gyveni-
mui ir maldingumui praverčia, dovanojo mums
pažinimu to, kurs mus pašaukė savo garbe ir
galybe, [4] ir per jį dovanojo mums didžiausius ir
brangiausius pažadus, kad jūs jais pasidarytumėte
dieviškos prigimties dalyviai, vengdami esančio
pasaulyje geidulio pagedimo, [5] tai ir jūs prisidė-
kite visu rūpestingumu ir rodykite savo tikėjime
dorybę, dorybėje žinojimą, [6] žinojime susilaikymą,
susilaikyme kantrumą, kantrume pamaldumą,
[7] pamaldume brolių mylėjimą, o brolių mylėjime
meilę. [8] Nes jei tie dalykai jumyse yra ir tarpsta,
jie nepaliks jūsų tuščių ir be vaisių mūsų Viieš-
paties Jėzaus Kristaus pažinimui. [9] Nes pas ką jų
nėra, tas yra aklas ir ranka čiupinėjąs, užmiršęs
apvalymą nuo savo senųjų nuodėmių. [10] Todėl,
broliai, labiau stengkitės gerais darbais padaryti
savo pašaukimą ir išrinkimą tikrą, nes tai dary-
dami jūs niekados nenusidėsite. [11] Taip bus jums

---

1. [5] *Savo tikėjime.* Tikėjimas yra visų dorybių pagrindas ir šaknis. Plg. Žyd **11, 6.**
[7] *Meilę:* Dievo.

pilnai suteiktas įėjimas į amžinąją mūsų Viešpaties
ir Išganytojo Jėzaus Kristaus karalystę.
12 Todėl aš rūpinsiuos priminti jums visuomet 31
tuos dalykus, nors jūs ir žinote ir esate sutvirtinti X
dabartinėje tiesoje. 13 Man rodosi teisinga, kolei esu
šioje padangtėje, raginti jus, tai primenant; 14 nes aš
esu įsitikinęs, kad veikiai turėsiu palikti savo pa-
dangtę anot to, ką ir mūsų Viešpats Jėzus Kristus
yra man apreiškęs. 15 Aš rūpinsiuos, kad jūs, ir man
mirus, dažnai galėtumėte atsiminti tuos dalykus.
16 Nes ne gudriai pramanytomis pasakomis sek-
dami mes paskelbėme jums mūsų Viešpaties Jė-
zaus Kristaus galybę ir atėjimą, bet po to, kaip
buvome jo didenybės regėtojais. 17 Nes jis ėmė iš
Dievo Tėvo šlovę ir garbę, kaip nuo kilniausios
garbės atėjo jam toks balsas: *Šitas yra mano
mylimasis Sūnus, kurį aš sau pamė-
gau, jo klausykite.* 18 Mes girdėjome tą iš
dangaus atneštą balsą, kada buvome su juo šven-
tajame kalne. 19 Juo tikresnis yra dabar mums
pranašų žodis, ir jūs gerai darote, žiūrėdami į jį,
kaip į žiburį, šviečiantį tamsioje vietoje, iki išauš
diena, ir aušros žvaigždė užtekės jūsų širdyse; 20 tai
visų pirma suprasdami, kad nė viena Rašto prana-
šystė neaiškinama savaip. 21 Nes ne žmonių valia
buvo mums atnešta kada nors pranašystė; bet šven-
tosios Dvasios įkvėpti kalbėjo šventi Dievo žmonės.

Apie klaidų platintojus

2. 1 Bet buvo tautoje ir netikrų pranašų, kaip ir 1
jūsų tarpe bus mokytojų melagių, kurie įves pra- Lap-
gaištingas atskalas ir kurie išsigina juos atpirku- kričio
siojo Viešpaties, taip pagreitindami savo žuvimą.
2 Daugelis seks jų ištvirkimu; tiesos keliui bus dėl
anų piktžodžiaujama; 3 ir iš godumo jie pelnysis

17 *Šitas...* Žr. Mato 17, 5... Mork 9, 1... Luko 9, 13.

iš jūsų pramanytais žodžiais; bet jau seniai jų
pasmerkimas neužtrunka ir jų žuvimas nesnau-
džia. 4 Juk Dievas nepasigailėjo nusidėjusių angelų,
bet surišo gelmės grandinėmis ir nustūmė į pra-
garą kankinti, kad būtų laikomi teismui. 5 Jis ne-
pasigailėjo ir senojo pasaulio, bet tik teisybės
skelbėją Noę išlaikė patį aštuntą, leidęs tvaną ant
bedievių pasaulio; 6 taip pat pelenais pavertė So-
domos ir Gomoros miestus ir nubaudė išgriovimu,
kad jie būtų pavyzdys tiems, kurie elgsis bedie-
viškai, 7 išgelbėjo gi teisųjį Lotą, didžiai vargintą
nelabųjų žmonių neteisybe ir darkiu pasielgimu,
8 nes matydamas ir girdėdamas jis pasiliko teisus,
nors gyveno pas tuos, kurie diena į dieną kankino
teisią sielą neteisingais darbais. 9 Viešpats moka
išlaisvinti pamaldžiuosius iš ištyrimo, o neteisiuo-
sius laikyti teismo dienai kankinti, 10 ypač tuos,
kurie eina paskui kūną nešvariu pageidimu ir
niekina vyriausybę. Drąsūs, sau įtinką jie nebijo
įvesti atskalas piktžodžiaudami; 11 tuo tarpu kad
angelai, nors didesni stiprybe ir galia, neištaria
vieni prieš kitus prakeikiančio pasmerkimo.

2/XI 12 Bet šitie, kaip neprotingi galvijai, prigimtimi
paskirti sugauti ir nugalabyti, piktžodžiaudami
tam, ko nežino, pražus savo sugedimu, 13 ir taip jie
atsiima savo neteisybės užmokestį. Jie randa sau
pasimėgimo dienos gėriuose; jie yra purvai ir su-
sitepimas; jie nardosi gėriuose, lėbaudami savo
pokyliuose drauge su jumis. 14 Jų akys pilnos svet-
moteriavimo ir nesiliaujančios nuodėmės. Jie su-
vedžioja svyruojančias sielas; jų širdis išlavinta
godumu; jie prakeikimo vaikai. 15 Palikę teisųjį
kelią, jie paklydo, eidami keliu Bosoro sūnaus
Balaamo, kurs mėgo neteisybės užmokestį, 16 bet

---

2. 15 Bosoro... Žr. 4 Moz 22—24.

buvo nubaustas už savo beprotystę; pajungiamas
nebylys gyvulys, prabildamas žmogaus balsu, su-
laikė pranašo neišmintį. 17 Jie šaltiniai be vandens
ir vėjų nešiojami debesys; sutemos tamsybė jiems
laikoma. 18 Nes jie, kalbėdami puikius, tuštybės
pilnus dalykus, vilioja kūno geiduliais ir ištvir-
kimu tuos, kurie buvo truputį atsitraukę nuo
gyvenančiųjų paklydime. 19 Jie žada jiems laisvę,
patys būdami sugedimo vergai; nes kas kieno nu-
galėtas, to jis ir vergas. 20 Nes jei mūsų Viešpaties
ir Išganytojo Jėzaus Kristaus pažinimu atsitraukę
nuo pasaulio susitepimų jie, vėl į juos įsipainio-
dami, esti nugalimi, tai paskesnieji dalykai darosi
jiems piktesni už pirmuosius. 21 Nes geriau jiems
buvo nepažinti teisybės kelio, kaip pažinus trauk-
tis atgal nuo to švento įsakymo, kurs jiems yra
paduotas. 22 Nes jiems atsitiko tai, ką sako tikra
patarlė: Š u o g r į ž t a p r i e s a v o v e m a l o, ir:
Nutrinkta kiaulė vėl voliojasi dumbluose.

Apie Viešpaties atėjimą pasaulio pabaigoje

3. 1 Štai aš rašau jums, mylimiausieji, antrą 3
laišką; abiejuose stengiuos sužadinti perspėjimais IX
gerus jūsų jausmus, 2 kad atsimintumėte mano
augščiau pasakytus iš šventųjų pranašų žodžius ir
jūsų apaštalų paduotuosius Viešpaties ir Išgany-
tojo įsakymus. 3 Tai visų pirma žinokite, kad pas-
kutinėse dienose ateis išjuokėjų su apgavimu,
kurie elgiasi, klausydami savo pageidimų, 4 ir
sako: Kur yra pažadas, ar jo atėjimas? nes nuo to
meto, kaip tėvai mirė, visa taip pat pasilieka, kaip
nuo sutvėrimo pradžios. 5 Nes jie tyčiomis nežino
to, kad kitados buvo dangus, ir žemė radosi Dievo
žodžiu iš vandens ir per vandenį, 6 ir kad per tuos
pačius dalykus anas tuomet buvusis pasaulis žuvo
aptvindintas vandenimi. 7 O dabar esamieji dangus

ir žemė yra tuo pačiu žodžiu laikomi ir sergimi
ugniai teismo ir žmonių bedievių žuvimo dieną.
8 Bet vienas daiktas tenebūnie jums, mylimiausieji,
nežinomas, kad viena diena pas Viešpatį, kaip
tūkstantis metų, ir tūkstantis metų, kaip
viena diena. 9 Viešpats nevėlina pažado, kaip
kai kurie mano; jis kantriai elgiasi dėl jūsų, ne-
norėdamas, kad kas nors pražūtų, bet kad visi
grįžtų į atgailą. 10 Viešpaties diena ateis, kaip
vagis; tuomet dangus su dideliu smarkumu praeis,
elementai nuo karščio sutirps, o žemė ir ant jos
esamieji dalykai bus sudeginti.
4/XI 11 Kadangi tat visa tai turi pragaišti, kaipgi labai
jums reikia rūpintis šventu pasielgimu ir pamal-
dumu, 12 laukiant ir beskubant į atėjimą Viešpaties
dienos, dėl kurios dangus sudegintas pragaiš ir
elementai ugnies karštyje sutirps. 13 Bet mes lau-
kiame pagal jo pažadą naujo dangaus ir
naujos žemės, kuriose gyvena tei-
sybė. 14 Todėl, mylimiausieji, to laukdami steng-
kitės, kad būtumėte rasti jo akyse nesutepti ir
nepeiktini ramybėje. 15 Ir mūsų Viešpaties kan-
trume matykite savo išganymą, kaip ir myli-
miausias mūsų brolis Povilas duotąja sau išmintimi
yra jums rašęs, 16 ir tai visuose laiškuose, kuriuose
jis apie tai kalba. Tuose laiškuose yra dalykų,
kurie vargu suprasti; juos neišmanantieji ir svy-
ruojantieji iškreipia, kaip ir kitus Raštus, savo
pačių žuvimui. 17 Taigi, jūs, broliai, laiku žino-
dami, sergėkitės, kad neišmanančiųjų paklydimu
patraukti neiškristumėte iš savo tvirtumo. 18 Ver-
čiau tarpkite malone ir mūsų Viešpaties ir Išgany-
tojo Jėzaus Kristaus pažinimu. Jam tebūnie garbė
ir dabar ir iki amžinybės dienai. Amen.

---

3. 14 Jo akyse: Dievo.

PIRMASIS ŠV. JONO APAŠTALO LAIŠKAS

Laiško įžanga

1. 1 Kas buvo nuo pat pradžios, ką girdėjome, 5/XI
ką savo akimis matėme, į ką įsižiūrėjome ir ką
mūsų rankos čiupinėjo, apie gyvybės žodį, 2 (nes
gyvybė buvo apreikšta, ir mes matėme, ir liudi-
jome, ir skelbiame jums amžinąją gyvybę, kuri
buvo pas Tėvą ir mums pasirodė), 3 ką regėjome ir
girdėjome, tai skelbiame jums, kad ir jūs turė-
tumėte su mumis draugystę ir kad mūsų bendra-
vimas būtų su Tėvu ir su jo Sūnumi, Jėzumi
Kristumi. 4 Ir tai jums rašome, kad džiaugtumėtės
ir kad jūsų džiaugsmas būtų tobulas.

Dievas yra šviesa, todėl krikščionims reikia gyventi dorinėje šviesoje

5 Ta yra žinia, kurią girdėjome iš jo ir jums
skelbiame: kad Dievas yra šviesa ir jame nėra
jokios tamsybės. 6 Jei sakytumėm, kad bendrau-
jame su juo, o vaikščiotumėm tamsybėje, mes
meluojame ir nedarome tiesos. 7 Bet jei vaikščio-
jame šviesoje, kaip ir jis pats yra šviesoje, mes
turime vieni su kitais draugystę, ir jo Sūnaus,
Jėzaus Kristaus, kraujas apvalo mus nuo kiek-
vienos nuodėmės. 8 Jei sakytumėm, kad neturime

---

1. 3 Tai skelbiame: šv. Jono evangelijoje, kurią jis siuntė skaitytojams drauge su šituo laišku.
6 Tiesos: ko reikalauja tiesa.

nuodėmės, mes patys save suvedžiojame, ir nėra
mumyse tiesos. [9] Jei išpažįstame savo nuodėmes,
jis yra ištikimas ir teisingas, kad mums atleistų
mūsų nuodėmes ir apvalytų mus nuo kiekvienos
neteisybės. [10] Jei sakytumėm: Nenusidėjome, mes
darome iš jo melagį, ir jo žodžio nėra mumyse.
6/XI 2. [1] Mano vaikeliai, aš tai jums rašau, kad ne-
nusidėtumėte. Bet jei kas ir nusidėtų, tai mes tu-
rime pas Tėvą užtarėją Jėzų Kristų, teisųjį; [2] jis
yra permaldavimas už mūsų nuodėmes: ne tiktai
už mūsų, bet taip pat ir už viso pasaulio. [3] Ir iš to
mes žinome, kad pažinome jį, jei laikome jo
įsakymus. [4] Kas sakosi jį pažįstąs ir nelaiko jo
įsakymų, tas melagis, ir jame nėra tiesos. [5] Kas gi
laiko jo žodį, tame tikrai Dievo meilė yra tobula;
ir iš to žinome, kad mes jame esame. [6] Kas sakosi
jame pasilieką̨s, tas taip pat, kaip jisai elgėsi, ir
pats turi elgtis. [7] Mylimiausieji, aš rašau jums ne
naują įsakymą, bet seną įsakymą, kurį turėjote
nuo pat pradžios; tas senasis įsakymas yra žodis,
kurį jūs girdėjote. [8] Vėl rašau jums naują įsakymą;
tai yra tikra jame ir jumyse: nes tamsybė praėjo,
ir jau šviečia tikroji šviesa. [9] Kas sakosi esąs švie-
soje ir nekenčia savo brolio, tas tebėra tamsybėje
iki dabar. [10] Kas myli savo brolį, tas pasilieka
šviesoje, ir jame nėra papiktinimo. [11] Bet kas ne-
kenčia savo brolio, yra tamsybėje ir vaikščioja
tamsybėje; jis nežino, kur eina, nes tamsybė apa-
kino jo akis.

---

[9] Jis yra ištikimas. Dievas yra ištikimas savo pažadėjimuose atleisti nuodėmes tiems, kurie daro atgailą. — [10] Mes darome... Dievas aiškiai sako, visi žmonės esą nusidėjėliai. Plg. Ps 13, 3; Rom 3, 10.

2. [8] Tikra. Įsakymas yra tikrai naujas Jėzuje Kristuje ir laiško skaitytojuose. — [10] Nėra papiktinimo; neturi progos piktintis, nusidėti.

Kas mus nutolina nuo gyvenimo šviesoje

12 Rašau jums, vaikeliai, nes jums atleidžiamos
nuodėmės dėl jo vardo. 13 Rašau jums, tėvai, nes
jūs pažinote tą, kurs yra nuo pat pradžios. Rašau
jums, jaunikaičiai, nes jūs nugalėjote piktąjį.
14 Rašau jums, kūdikiai, nes jūs pažinote Tėvą.
Rašau jums, jaunikaičiai, nes jūs esate stiprūs.
Dievo žodis pasilieka jumyse, ir jūs nugalėjote
piktąjį. 15 Nemylėkite pasaulio, nė to, kas yra pa-
saulyje. Jei kas myli pasaulį, jame nėra Tėvo
meilės, 16 nes visa, kas yra pasaulyje, yra kūno
pageidimas, akių pageidimas ir gyvenimo puikybė;
tai yra ne iš Tėvo, bet iš pasaulio. 17 Pasaulis
praeina ir jo pageidimas; kas gi daro Dievo valią,
pasilieka per amžius. 18 Vaikeliai, tai yra paskutinė
valanda; ir kaip girdėjote, kad ateina Antikristas,
taip ir dabar pasidarė daug antikristų; iš to ir
žinome, kad tai yra paskutinė valanda. 19 Jie išėjo
iš mūsų tarpo, bet nebuvo iš mūsų; nes jei
būtų buvę iš mūsų, jie juk būtų pasilikę su
mumis; bet turėjo pasirodyti, kad jie visi yra ne
iš mūsų.

20 Tačiau jūs turite patepimą iš Šventojo ir visa 7
žinote. 21 Aš rašiau jums ne kaip nežinantiems XI
tiesos, bet kaip žinantiems ją, ir dėl to, kad joks
melas nekilsta iš tiesos. 22 Kas gi yra melagis, jei
ne tas, kurs ginčija, kad Jėzus yra Kristus? Tas
yra antikristas, kurs išsigina Tėvo ir Sūnaus.
23 Kiekvienas, kurs išsigina Sūnaus, neturi taip
pat Tėvo; kas išpažįsta Sūnų, turi ir Tėvą. 24 Ką
jūs girdėjote nuo pradžios, tai tepasiliekie jumyse.
Jei pasiliks jumyse, ką girdėjote nuo pradžios, tai

---

12 Dėl jo vardo: dėl Kristaus vardo. — 18 Antikristų: netikrų mokytojų. — 20 Patepimą: šv. Dvasia.

ir jūs pasiliksite Sūnuje ir Tėvuje. [25] Tasai yra
pažadas, kurį jis yra mums davęs: amžinasis gy-
venimas. [26] Tai aš parašiau jums apie tuos, kurie
jus suvedžioja. [27] Tas patepimas, kurį jūs iš jo
gavote, tegul pasilieka jumyse. Jums nereikia, kad
kas mokytų jus; bet kaip jo patepimas moko jus
apie visa, taip ir yra tiesa ir ne melas. Ir kaip jis
jus mokė, taip pasilikite jame. [28] Dabar, vaikeliai,
pasilikite jame, kad, kada jis pasirodys, turėtu-
mėm pasitikėjimo ir nebūtumėm jo sugėdinti jo
atėjime. [29] Jei žinote, kad jis yra teisus, taip pat
žinokite, kad ir kiekvienas, kurs daro teisybę, yra
iš jo gimęs.

Krikščionys yra Dievo vaikai. Sąlygos, kuriomis ta jų vertė gali būti palaikyta

8 3. [1] Žiūrėkite, kokią meilę Tėvas mums suteikė,
XI kad mes vadinamės Dievo vaikais ir esame. Todėl
pasaulis mūsų nepažįsta, nes jis nepažįsta jo.
[2] Mylimiausieji, dabar mes esame Dievo vaikai;
bet dar nepasireiškė, kas būsime. Mes žinome, jog,
kada pasireikš, būsime į jį panašūs, nes mes maty-
sime, kaip jis yra. [3] Kiekvienas, kurs turi juo tos
vilties, pašventina save, kaip ir jis yra šventas.
[4] Kiekvienas, kurs daro nuodėmę, daro ir pasi-
priešinimą įstatymui; nuodėmė yra pasipriešinimas
įstatymui. [5] Jūs žinote, kad jis pasirodė mūsų nuo-
dėmių atimti, ir jame nėra nuodėmės. [6] Kiekvienas,
kurs pasilieka jame, nenusideda; ir kiekvienas,
kurs nusideda, nematė jo ir jo nepažino. [7] Vaike-
liai, tegul niekas jūsų nesuvedžioja. Kas daro
teisybę, yra teisus, kaip ir jis yra teisus. [8] Kas
daro nuodėmę, yra iš velnio, nes velnias nusideda
nuo pat pradžios. Tam ir pasirodė Dievo Sūnus,

3. [2] Kas būsime: kokie būsime dangaus garbėje.

kad suardytų velnio darbus. 9 Kiekvienas, kurs
yra iš Dievo gimęs, nedaro nuodėmės, nes jame
pasilieka jojo sėkla; ir jis negali nusidėti, nes yra
gimęs iš Dievo. 10 Tuo pasirodo Dievo vaikai ir
velnio vaikai.

Kiekvienas, kurs nėra teisus, yra ne iš Dievo,
taip pat kas nemyli savo brolio. 11 Nes ta yra
žinia, kurią girdėjote nuo pradžios, kad mylėtu-
mėte vienas kitą. 12 Ne kaip Kainas, kurs buvo iš
piktojo ir užmušė savo brolį. Ir kodėl užmušė?
Nes jo darbai buvo pikti, o jo brolio teisingi.

13 Nesistebėkite, broliai, jei pasaulis jūsų ne- 9
kenčia. 14 Mes žinome, kad perėjome iš mirties į XI
gyvenimą, nes mes mylime brolius. Kas nemyli,
pasilieka mirtyje. 15 Kiekvienas, kurs nekenčia
savo brolio, yra žmogžudys; ir jūs žinote, kad
kiekvienas žmogžudys neturi amžinojo jame pasi-
liekančio gyvenimo. 16 Tuo mes pažinome Dievo
meilę, kad jis guldė už mus savo gyvybę; ir mes
turime guldyti gyvybę už brolius. 17 Jei kas turi
šio pasaulio lobio ir, matydamas, kad jo brolis
turi reikalo, uždaro jam savo širdį, kaipgi pasiliks
jame Dievo meilė? 18 Mano vaikeliai, nemylėkime
žodžiu, nė liežuviu, bet darbu ir tiesa. 19 Tuo mes
pažįstame, kad esame iš tiesos ir jo akivaizdoje
tuo nuraminsime savo širdis, 20 kad, jei mūsų
širdis peiktų mus, Dievas yra didesnis už mūsų
širdį ir visa žino. 21 Mylimiausieji, jei mūsų širdis
nepeikia mūsų, mes turime pasitikėjimo Dievu
22 ir, ko nors prašytumėm, gausime iš jo, nes mes
sergime jo įsakymus ir tai darome, kas patinka jo
akivaizdoje.

23 Tas yra jo įsakymas: kad tikėtumėm į jo Sū-

---

9 *Jojo sėkla*: naujo gyvenimo daigas, kurį Dievas įdiegia į įvaikių širdis.

naus, Jėzaus Kristaus, vardą ir mylėtumėm vienas
kitą, kaip jis yra davęs mums įsakymą. [24] Kas
laiko jo įsakymus, tas pasilieka jame ir jis jame;
ir tuo mes pažįstame, kad jis pasilieka mumyse:
iš Dvasios, kurią jis mums davė.
10 4. [1] Mylimiausieji, ne kiekvienai dvasiai tikėkite,
XI bet ištirkite dvasias, ar jos iš Dievo; nes daug
netikrų pranašų įėjo į pasaulį. [2] Štai kuo esti pa-
žįstama Dievo dvasia: kiekviena dvasia, kuri iš-
pažįsta, kad Jėzus Kristus atėjo kūne, yra iš
Dievo; [3] ir kiekviena dvasia, kuri perskiria Jėzų,
yra ne iš Dievo; tai yra Antikristas, apie kurį
girdėjote, kad ateina ir jau dabar yra pasaulyje.
[4] Jūs, vaikeliai, esate iš Dievo ir nugalėjote aną,
nes esantysis jumyse yra didesnis, kaip kurs yra
pasaulyje. [5] Jie yra iš pasaulio, todėl jų kalbos iš
pasaulio, ir pasaulis jų klausosi. [6] Mes esame iš
Dievo. Kas pažįsta Dievą, mūsų klauso; kas ne iš
Dievo, tas mūsų neklauso. Tuo pažįstame tiesos
dvasią ir paklydimo dvasią.

Dievo ir artimo meilė yra Dievo vaikų žymė

11 [7] Mylimiausieji, mylėkimės vieni kitus, nes meilė
XI yra iš Dievo; ir kiekvienas, kurs myli, yra gimęs
iš Dievo ir pažįsta Dievą. [8] Kas nemyli, tas nepa-
žino Dievo, nes Dievas yra meilė. [9] Tuo Dievo
meilė pasireiškė mumyse, jog Dievas siuntė savo
viengimusįjį Sūnų į pasaulį, kad mes būtumėm
per jį gyvi. [10] Tame yra meilė; ne kad mes mylė-
jome Dievą, bet kad jis pirmas mus mylėjo ir
siuntė savo Sūnų, kaip permaldavimą už mūsų
nuodėmes. [11] Mylimiausieji, jei Dievas taip mylėjo
mus, ir mes turime mylėti vienas kitą. [12] Dievo

---

4. [3] Perskiria: neišpažįsta (gr. t.). — [4] Aną: pasaulį.

niekas niekados nematė. Jei mylime vieni kitus,
Dievas pasilieka mumyse, ir jo meilė yra mumyse
tobula. [13] Tuo mes pažįstame, jog jame pasilie-
kame, ir jis mumyse, kad jis yra mums davęs
savo dvasios. [14] Mes regėjome ir liudijame, kad
Tėvas siuntė savo Sūnų, kaip pasaulio Išganytoją.
[15] Kas tik išpažįsta, kad Jėzus yra Dievo Sūnus,
tame Dievas pasilieka, ir jisai Dievuje. [16] Mes pa-
žinome ir įtikėjome meilei, kuria Dievas mus
myli. Dievas yra meilė, ir kas pasilieka meilėje,
pasilieka Dievuje, ir Dievas jame. [17] Tuo Dievo
meilė yra tobula pas mus, kad mes turime pasi-
tikėjimo teismo dieną, nes kaip jis yra, taip pat
ir mes esame šiame pasaulyje. [18] Baimės nėra
meilėje, bet tobula meilė varo šalin baimę, nes
baimė turi kančios; kas bijo, tas netobulas meilėje.
[19] Taigi, mes mylėkime Dievą, nes Dievas pirmas
mus mylėjo. [20] Jei kas sakytų: Aš myliu Dievą ir
nekęstų savo brolio, tas melagis. Nes kas nemyli
savo brolio, kurį mato, kaip jis gali mylėti Dievą,
kurio nemato? [21] Tą įsakymą mes turime iš Dievo,
kad, kas myli Dievą, mylėtų ir savo brolį.

Tikėjimo į Jėzų Kristų vaisiai

5. [1] Kiekvienas, kurs tiki, kad Jėzus yra Kristus, 12
yra gimęs iš Dievo; ir kiekvienas, kurs myli Gim- XI
dytoją, myli taip pat ir iš jo gimusįjį. [2] Iš to pa-
žįstame, kad mylime Dievo vaikus, jei mes mylime
Dievą ir laikome jo įsakymus. [3] Nes tai yra Dievo
meilė, kad mes laikytumėm jo įsakymus; ir jo
įsakymai nėra sunkūs. [4] Nes visa, kas yra gimę iš
Dievo, nugali pasaulį; ir tai yra nugalėjimas, kurs
nugali pasaulį: mūsų tikėjimas. [5] Kas gi yra, kurs
nugali pasaulį, jei ne tas, kurs tiki, kad Jėzus yra

---

17 Kaip jis: Kristus.

Dievo Sūnus? 6 Tasai yra, kurs atėjo per vandenį
ir kraują, Jėzus Kristus; ne vien per vandenį, bet
per vandenį ir kraują. Ir Dvasia yra, kuri liudija,
kad Kristus yra tiesa.
13/XI 7 Nes trys yra, kurie liudija danguje: Tėvas, Žo-
dis ir šventoji Dvasia; ir tie trys yra viena. 8 Ir
trys yra, kurie liudija žemėje: Dvasia, vanduo ir
kraujas; ir tie trys yra viena. 9 Jei mes priimame
žmonių liudijimą, tai Dievo liudijimas yra dides-
nis, nes tai yra Dievo liudijimas, kurs yra didesnis,
kad jis yra liudijęs apie savo Sūnų. 10 Kas tiki į
Dievo Sūnų, turi savyje Dievo liudijimą. Kas ne-
tiki Sūnui, daro iš ano melagį, nes netiki liudi-
jimui, kuriuo Dievas yra liudijęs apie savo Sūnų.
11 Tai yra tas liudijimas, kad Dievas davė mums
amžinąjį gyvenimą, ir tas gyvenimas yra jo Sū-
nuje. 12 Kas turi Sūnų, turi gyvenimą, kas neturi
Sūnaus, neturi gyvenimo.

Laiško pabaiga

13 Aš tai jums rašau, kad žinotumėte, jog turite
amžinąjį gyvenimą jūs, kurie tikite į Dievo Sū-
naus vardą. 14 Ir tas yra pasitikėjimas, kurį mes
juo turime, kad ko nors prašytumėm pagal jo
valią, jis mus išklauso. 15 Mes žinome, kad jis mus
išklauso, ko nors prašytumėm; žinome, nes gau-
name dalykų, kurių jį prašome. 16 Jei kas žino savo
brolį nusidedant nuodėme ne mirčiai, tegul prašo,

---

5. 6 Per vandenį ir kraują: apsireiškė pasauliui krikšte, kurį priėmė iš šv. Jono Krikštytojo rankų, ir kruvina mirtimi ant kryžiaus. — 7 Yra viena: liudija visiškai vienaip.

16 Nuodėmė mirčiai. Taip čia pavadinta tikriausiai viešas Kristaus tikėjimo išsižadėjimas, kurs buvo drauge ir išėjimas iš krikščionių draugijos, todėl savaime rodėsi krikščionių akyse esanti nuodėmė, vedanti į amžinąją mirtį.

ir bus tam, kurs nusideda ne mirčiai, duota gy-
vybė. Yra nuodėmė mirčiai; aš nesakau, kad kas
už tą melstų. 17 Kiekviena neteisybė yra nuodėmė,
ir yra nuodėmė mirčiai. 18 Mes žinome, kad kiek-
vienas, kurs yra gimęs iš Dievo, nenusideda; gimi-
mas iš Dievo sergi jį, ir piktasis jo neliečia. 19 Mes
žinome, kad esame iš Dievo, ir visas pasaulis guli
piktenybėje. 20 Mes taip pat žinome, jog Dievo
Sūnus atėjo ir mums davė išmanymo, kad pažin-
tumėm tikrąjį Dievą ir būtumėm tikrajame jo
Sūnuje. Jis yra tikrasis Dievas ir amžinoji gyvybė.
21 Vaikeliai, saugokitės stabų. Amen.

ANTRASIS ŠV. JONO APAŠTALO LAIŠKAS

14 [1] Vyresnysis Išrinktajai poniai ir jos vaikams,
XI kuriuos aš myliu tiesoje, ir ne aš vienas, bet ir
visi pažinusieji tiesą, [2] dėl tiesos, kuri pasilieka
mumyse ir bus su mumis per amžius. [3] Tebūnie su
jumis malonė, gailestingumas, ramybė nuo Dievo
Tėvo ir nuo Tėvo Sūnaus, Jėzaus Kristaus tiesoje
ir meilėje.

[4] Aš labai džiaugiaus, radęs tavo vaikų tarpe
vaikščiojančius tiesoje, taip kaip mes esame gavę
įsakymą iš Tėvo. [5] Ir dabar aš meldžiu tave, poni,
ne tarsi rašyčiau tau naują įsakymą, bet ką turė-
jome nuo pat pradžios, kad mylėtumėm vieni kitus.
[6] Tai yra meilė, kad elgtumėmės pagal jo įsaky-
mus. Nes tai yra įsakymas, kad, kaip girdėjome
nuo pradžios, jame elgtumėmės.

[7] Nes daug suvedžiotojų išėjo į pasaulį, kurie
neišpažįsta, kad Jėzus Kristus yra atėjęs kūne.
Toks žmogus yra suvedžiotojas ir antikristas.
[8] Sergėkite patys save, kad nepamestumėte, ką už-
sidirbote, bet kad gautumėte pilną užmokestį.
[9] Kiekvienas, kurs atstoja ir nepasilieka Kristaus
moksle, neturi Dievo; kas pasilieka moksle, tas
turi ir Tėvą ir Sūnų. [10] Jei kas ateina pas jus ir
neatsineša to mokslo, nepriimkite jo į namus, nė

---

1 Vyresnysis. Tuo vardu vadina save apaštalas šv. Jonas. — Išrinktajai: krikščionių draugijai. — Vaikams: Bažnyčios (Eklezijos) nariams.

7 Kūne. Suvedžiotojai neigė Jėzaus Kristaus įsikūnijimą.

nesakykite jam: sveikas. 11 Nes kas jį sveikina,
dalyvauja piktuose jo darbuose.
12 Daug turėdamas jums rašyti, nenorėjau tai
daryti popieriu ir rašalu, nes turiu vilties, kad
būsiu pas jus ir pasikalbėsiu burna į burną, kad
jūsų džiaugsmas būtų pilnas. 13 Sveikina tave tavo
sesers Išrinktosios vaikai.

---

13 Išrinktosios: Efezo bažnyčios (eklezijos), kur buvo šv. Jonas, kada rašė šitą laišką.

TREČIASIS ŠV. JONO APAŠTALO LAIŠKAS

15 1 Vyresnysis mylimiausiam Gajui, kurį aš myliu
XI tiesoje. 2 Mylimiausias, aš meldžiuos, kad tau visur
gerai klotųsi ir kad būtumei sveikas, kaip ir tavo
sielai gerai klojasi. 3 Aš labai džiaugiaus, atėjus
broliams ir paliudijus apie tavo tiesą, kaip tu
elgies tiesoje. 4 Didesnio kaip tą džiaugsmo aš ne-
turiu, kaip kada girdžiu, kad mano vaikai elgiasi
tiesoje. 5 Mylimiausias, tu elgies ištikimai, ką nors
darai broliams ir tai svetimiesiems. 6 Jie liudijo
apie tavo meilę bažnyčios (eklezijos) akivaizdoje;
gerai padarysi, aprūpindamas jų kelionę vertai
Dievo. 7 Nes jie iškeliavo dėl jo vardo, nieko neim-
dami iš pagonių. 8 Taigi, mes turime priimti to-
kiuos, kad būtumėm tiesos bendradarbiai.

9 Gal būčiau parašęs bažnyčiai (eklezijai), bet tas,
kurs mėgsta jų tarpe pirmininkauti, Diotrepis,
mūsų nepriima. 10 Todėl atėjęs aš priminsiu jo
darbus, kuriuos jis daro, zaunydamas piktais žo-
džiais prieš mus; ir tarsi to jam nebūtų gana, jis
ir pats nepriima brolių ir tiems, kurie priima,
gina ir išmeta juos iš bažnyčios (eklezijos).

11 Mylimiausias, nesekiok piktumo, bet kas yra
gera. Kas gera daro, tas yra iš Dievo; kas pikta
daro, nematė Dievo. 12 Apie Demetrijų visi gerai
liudija ir pati tiesa; bet ir mes liudijame; tu gi
žinai, kad mūsų liudijimas yra tikras. 13 Daug

---

6 Jų kelionę: kai jie vėl apsilankys. Tie keleiviai buvo Evangelijos platintojai.

turėjau tau parašyti, bet nenorėjau tau rašyti
rašalu ir plunksna. 14 Aš turiu vilties veikiai pa-
matyti tave, tuomet pasikalbėsiva burna į burną.
Ramybė tau. Sveikina tave prieteliai. Pasveikink
prietelius įvardžiui.

KATALIKIŠKASIS ŠV. JUDO APAŠTALO LAIŠKAS

16 1 Judas, Jėzaus Kristaus tarnas ir Jokūbo brolis,
XI Dievuje Tėvuje mylimiesiems ir Jėzuje Kristuje
palaikytiems ir pašauktiesiems. 2 Tepasidauginie
jums gailestingumas, ramybė ir meilė. 3 Mylimiau-
sieji, kada aš labai rūpinausi rašyti jums apie
bendrą jūsų išganymą, man radosi reikalo parašyti
jums ir maldauti, kad jūs kovotumėte už vieną
kartą paduotąjį šventiesiems tikėjimą. 4 Nes slap-
čia įėjo kai kurie žmonės bedieviai (kurie seniai
paskirti tokiam pasmerkimui), kurie mūsų Dievo
malonę paverčia ištvirkimu ir išsigina mūsų vie-
natinio valdovo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

5 Aš noriu jums priminti, nors jūs jau ir žinote
visus dalykus, kad Jėzus, išgelbėjęs tautą iš Egipto
žemės, paskui pražudė tuos, kurie netikėjo. 6 Taip
pat angelus, kurie nepalaikė savo viešpatavimo ir
paliko savo buveinę, jis palaikė amžinais raiščiais
didžios dienos teismui tamsybėje. 7 Taip pat So-
doma, Gomora ir aplink esantieji miestai, visai
pasidavę panašiu būdu paleistuvystei ir prigimčiai
priešingoms nuodėmėms, pasidarė pavyzdys, kentė-
dami amžinos ugnies bausmę. 8 Lygiu būdu ir šitie
sutepa kūną, niekina viešpatavimą ir piktžodžiauja
didenybei.

---

1 Jokūbo. Žr. Jok 1, 1.

5 Jėzus. Gelbėtojas ir teisėjas buvo jau rojuje žadėtasis visų žmonių Išganytojas. — 6 Viešpatavimo: garbingos jiems pavestos tarnystės. — 8 Ir šitie: žmonės bedieviai (4 e.).

[9] Kada Mîkolas Arkangelas, ginčydamos su 17
velniu, varžėsi dėl Mozės kūno, jis nedrįso iš- XI
reikšti prakeikiančio pasmerkimo, bet tarė: Vieš-
pats tave tesudraudie. [10] Šitie gi piktžo-
džiauja visam, ko tik nežino, o ką nors jie žino
įgimtu būdu, kaip nebyliai galvijai, tuo jie pagen-
da. [11] Vargas jiems, nes jie nuėjo Kaino keliu, dėl
užmokesčio įpuolė į Balaamo paklydimą ir pražuvo
Korės prieštaravimu. [12] Jie yra susitepimas savo
pokyliuose, lėbaudami be baimės, patys save gany-
dami; jie debesys be vandens, vėjų nešiojami,
rudens medžiai, nevaisingi, du syk mirę, išrauti su
šaknimis, [13] siaubiančios jūros bangos, beputojan-
čios savo paleistuvyste; jie klaidžiojančios žvaigž-
dės; jiems tamsybių audra palaikyta per amžius.
[14] Apie juos tai pranašavo septintasis po Adomo,
Enokas, tardamas: Štai Viešpats atėjo su savo
šventais tūkstančiais [15] teismo daryti visiems ir
visų bedievių nubausti dėl visų jų bedievystės
darbų, kuriuos jie bedieviškai darė, ir dėl visų
kietų žodžių, kuriuos bedieviai nusidėjėliai kalbėjo
prieš Dievą. [16] Jie yra nuolat dejuojantieji murmė-
tojai, kurie elgiasi, sekdami savo geiduliais; jų
burna kalba puikius žodžius, ir jie viltaviliauja
asmenims dėl pelno.

[17] Jūs gi, mylimiausieji, atsiminkite žodžius, iš
anksto pasakytus mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
apaštalų. [18] Jie jums sakė, kad paskutiniu laiku
ateis išjuokėjų, kurie elgiasi bedievystėje, sekdami
savo geiduliais. [19] Yra tai šitie, kurie patys save
atsiskiria, gyvūniniai žmonės, neturį dvasios.
[20] Jūs, mylimiausieji, patys save statydami ant jūsų

---

9 Ginčydamos... Žinią apie tą ginčą laiško autorius yra paėmęs iš žydų padavimo. — 12 Jie. Plg. 2 Petro 2, 13...

14 Pranašavo. Apie tą pranašystę buvo žinoma iš žydų padavimo.

švenčiausio tikėjimo, melsdamies šventojoje Dva-
sioje, 21 laikykite patys save Dievo meilėje, lauk-
dami mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pasigailė-
jimo amžinajam gyvenimui. 22 Vienus sudrauskite,
kaip pasmerktus, 23 kitus gelbėkite, ištraukdami iš
ugnies, o kitų pasigailėkite baimėje, nekęsdami net
kūnu suteptos jupos.

24 Tam gi, kurs gali jus išlaikyti be nuodėmės
ir pastatyti savo garbės akivaizdon nesuteptus ir
su džiaugsmu mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
atėjime, 25 vienam Dievui, mūsų Išganytojui, per
mūsų Viešpatį Jėzų Kristų garbė ir didenybė,
viešpatavimas ir valdžia pirm visų amžių, ir da-
bar, ir per visus amžių amžius. Amen.

---

23 Baimėje: bijodami, kad patys nesusiteptumėte jų nuodėmėmis.

ŠV. JONO APAŠTALO APREIŠKIMAS

Apreiškimo įžanga

1. 1 Jėzaus Kristaus Apreiškimas, kurį jam Die- 18
vas davė paskelbti savo tarnams apie tai, *kas* XI
turi veikiai įvykti; jis, siųsdamas savo an-
gelą, paskelbė savo tarnui Jonui, 2 kurs, ką tik
buvo regėjęs, tai liudijo apie Dievo žodį, būtent,
apie Jėzų Kristų. 3 Palaimintas, kas skaito ir klau-
sosi šitos pranašystės žodžių, ir laiko tai, kas joje
parašyta; nes laikas yra arti.

4 Jonas septynioms bažnyčioms (eklezijoms) Azi-
joje. Malonė jums ir ramybė nuo to, kurs yra,
kurs buvo ir kurs ateis; nuo septynių ties
jo sostu esančiųjų dvasių 5 ir nuo Jėzaus Kris-
taus, kurs yra *ištikimas liudytojas*, nu-
mirusiųjų pirmagimis ir *žemės karalių ku-
nigaikštis*, kurs mus mylėjo ir apiplovė mus
savo krauju nuo mūsų nuodėmių, 6 ir padarė iš
mūsų *karalystę ir kunigus Dievui*, savo
Tėvui; jam garbė ir viešpatavimas per amžių am-
žius. Amen. 7 *Štai jis ateina su debesi-*

---

1. 1 *Savo tarnams*: visiems krikščionims. Apreiškimas buvo Dievo duotas Kristui; Kristus davė jį angelui, angelas — Jonui, o tasai Bažnyčiai (Eklezijai). — 3 *Arti*. Laikas, kuriuo paskučiausieji dalykai įvyks, yra arti, nes visas N. Testamento laikas yra trumpas. Vieni tų dalykų įvyks anksčiau, o dauguma tik pasaulio pabaigoje.

4 *Septynioms bažnyčioms (eklezijoms)*: atstovaujančioms visą krikščioniją. — *Kurs yra...*: nuo Dievo Tėvo, šv. Dvasios su jos septyniomis dovanomis ir nuo Dievo Sūnaus. — 6 *Amen*: žydų kalbos žodis, kurs reiškia: taip.

mis; jį matys kiekviena akis, taip pat tie,
kurie jį pervėrė; ir visos žemės giminės
dejuos dėl jo. Taip. Amen. [8] Aš esu Alfa ir
Omega, pradžia ir galas, sako Viešpats Dievas,
kurs yra, kurs buvo ir kurs ateis, Visagalis.

Pirmasis regėjimas Patmo saloje

19 [9] Aš, Jonas, jūsų brolis ir dalyvis sielvarte, ka-
XI ralystėje ir kantrybėje Jėzuje Kristuje, buvau sa-
loje, kuri vadinama Patmas, dėl Dievo žodžio ir
Jėzaus liudijimo. [10] Aš buvau dvasios pagavime
Viešpaties dieną ir girdėjau už savęs didelį, kaip
trimito, balsą, [11] kurs sakė: Ką matai, rašyk kny-
goje ir siųsk septynioms bažnyčioms (eklezijoms)
Azijoje, į Efezą, į Smirną, į Pergamą, į Tijatirą,
į Sardį, į Filadelfiją ir į Laodikiją. [12] Aš atsigrę-
žiau pamatyti balso, kurs su manim kalbėjosi, ir
atsigręžęs išvydau septynis auksinius žibintuvus,
[13] o tarp septynių žibintuvų — panašų į žmo-
gaus Sūnų, apvilktą ilgu rūbu ir ap-
juostą aplink krūtinę auksine juosta. [14] Jo
galva ir plaukai buvo balti, kaip balta
vilna ir kaip sniegas, jo akys — kaip
ugnies liepsna, [15] jo kojos panašios į
krosnyje įkaitintą skaistvarį, ir jo balsas,
kaip daugelio vandenų ūžimas. [16] Jis
laikė savo dešinėje septynias žvaigždes; iš jo bur-
nos ėjo abiem ašmenim aštrus kalavijas; jo veidas
buvo, kaip saulė, kada ji žiba pilna savo jėga.
[17] Išvydęs jį, aš puoliau jam į kojas, kaip numiręs.
Jis padėjo ant manęs savo dešinę, sakydamas: Ne-
bijok; aš esu pirmasis ir paskutinis,
[18] ir gyvasis; aš buvau numiręs ir štai esu gyvas

---

8 Alfa ir Omega: pirmoji ir paskutinė graikų abėcėlės raidė.

per amžių amžius ir turiu mirties ir pragaro rak-
tus. [19] Taigi, rašyk, ką matei, kas yra ir *kas po
to turi įvykti*. [20] Štai kas yra paslaptis sep-
tynių žvaigždžių, kurias matei mano dešinėje, ir
septyni auksiniai žibintuvai: septynios žvaigždės
yra septynių bažnyčių (eklezijų) angelai, ir septyni
žibintuvai yra septynios bažnyčios (eklezijos).

Laiškai septynioms bažnyčioms (eklezijoms)

2. [1] Efezo bažnyčios (eklezijos) angelui rašyk: 20
Taip sako tas, kurs laiko savo dešinėje septynias XI
žvaigždes, vaikščioja tarp septynių auksinių žibin-
tuvų: [2] Aš žinau tavo darbus, tavo vargą ir tavo
kantrybę ir kad tu negali pakęsti piktųjų; tu iš-
tyrei tuos, kurie sakosi esą apaštalai ir nėra, ir
radai juos esant melagius. [3] Tu turi kantrybės,
kentėjai dėl mano vardo ir nepailsai. [4] Bet aš turiu
prieš tave, kad tu palikai savo pirmąją meilę.
[5] Taigi, atsimink, iš kur iškritai, daryk atgailą ir
daryk pirmuosius darbus; jei ne, aš tau ateisiu ir
pajudinsiu tavo žibintuvą iš jo vietos, jei nedarysi
atgailos.

[6] Tačiau tu tai turi, kad nekenti Nikolajitų
darbų, kurių ir aš nekenčiu. [7] Kas turi ausis, tas
teklausai, ką Dvasia sako bažnyčioms (eklezijoms):
Nugalėtojui aš duosiu *valgyti iš gyvybės
medžio*, kurs yra mano *Dievo rojuje*.

[8] Smirnos bažnyčios (eklezijos) angelui rašyk:
Taip sako pirmasis ir paskutinis, kurs buvo nu-
miręs ir yra gyvas: [9] Aš žinau tavo sielvartą ir

---

2. [4] *Pirmąją meilę*: karštą Jėzaus meilę, kuri buvo, ką tik priėmus Evangelijos mokslą Efeze, ir pasireiškė dideliu uolumu geruose darbuose.
[6] *Nikolajitų*: klaidžiatikių, kurie buvo radęsi Efeze. — [7] *Valgyti iš...*: todėl bus drauge su Kristumi Dievo rojuje, danguje. Plg. 1 Moz 2, 9; žem. 22, 2 . . .

tavo neturtą; bet tu esi turtingas; tau piktžo-
džiauja tie, kurie sakosi esą žydai ir nėra, bet yra
šetono sinagoga. [10] Nebijok nieko iš to, ką tau teks
kentėti. Štai velnias įmes kai kuriuos iš jūsų į
kalėjimą, kad būtumėte ištirti, ir jūs turėsite siel-
varto dešimtį dienų. Būk ištikimas iki mirčiai, ir
aš tau duosiu gyvenimo vainiką. [11] Kas turi ausis,
tas teklausai, ką Dvasia sako bažnyčioms (eklezi-
joms): Kas nugalės, nebus antrosios mirties pa-
žeistas.

21 [12] Pergamo bažnyčios (eklezijos) angelui rašyk:
XI Taip sako turintis abiem ašmenim aštrų kalaviją.
[13] Aš žinau, kur tu gyveni, ten, kur yra šetono
sostas; tu laikaisi mano vardo ir neišsigynei mano
tikėjimo net ir tomis dienomis, kada mano ištiki-
mas liudytojas Antipas buvo užmuštas pas jus,
kur šetonas gyvena. [14] Bet aš turiu prieš tave ne-
daug: kad tu turi tenai besilaikančių Balaamo
mokslo, kursai mokė Balaką daryti papiktinimo
Izraėlio vaikams, stabų aukas valgyti
ir paleistuvauti. [15] Taip ir tu turi besilai-
kančių Nikolajitų mokslo. [16] Daryk taip pat at-
gailą; o jei ne, aš tau ateisiu veikiai ir kovosiu
su jais mano burnos kalaviju. [17] Kas turi ausis,
tas teklausai, ką Dvasia sako bažnyčioms (eklezi-
joms): Nugalėtojui aš duosiu paslėptosios manos;
taip pat duosiu jam baltą akmenėlį ir ant akme-
nėlio parašytą naują vardą, kurio niekas nežino,
tiktai kurs jį gauna.

[18] Tijatiros bažnyčios (eklezijos) angelui rašyk:
Taip sako Dievo Sūnus, kurs turi akis, kaip

---

10 Gyvenimo vainiką: amžinąjį gyvenimą. — 11 Antrosios mirties: amžinojo pasmerkimo į kančias.

14 Balaamo. Žr. 4 Moz 25, 1 . . . 31, 16. — 17 Paslėptosios manos... Taip čia aprašomos dangaus karalystės gėrybės, kurių gaus teisieji.

ugnies liepsna, ir kurio kojos panašios į
skaistvarį: [19] Aš žinau tavo darbus, ir tikė-
jimą, ir tavo meilę, ir tarnavimą, ir tavo kantru-
mą, ir tavo paskutinius darbus, kurių daugiau
nekaip pirmųjų. [20] Bet aš turiu prieš tave nedaug:
kad leidi moteriškei Jezabėlei, kuri sakosi esanti
pranašė, mokyti ir suvedžioti mano tarnus, pa-
leistuvauti ir valgyti stabų aukas.
[21] Aš daviau jai laiko atgailai daryti, bet ji nenori
gailėtis dėl savo paleistuvystės. [22] Štai aš mesiu ją
į guolį; ir kurie su ja paleistuvauja, bus didžiau-
siame sielvarte, jei nedarys atgailos dėl savo
darbų. [23] Jos vaikus aš mirtimi nužudysiu, ir visos
bažnyčios (eklezijos) žinos, kad aš esu, kurs ty-
rinėju inkstus ir širdis. Aš duosiu kiek-
vienam jūsų, žiūrėdamas jo darbų. Sakau gi jums
[24] ir kitiems, kurie esate Tijatiroje, visiems, kurie
nepriima to mokslo ir kurie nepažino šetono gily-
bių, anot jų pasakymo: ant jūsų aš nedėsiu kitos
naštos; [25] bet tai, ką turite, laikykite, iki ateisiu.
[26] Kas nugalės ir laikys iki galui mano darbus,
tam aš duosiu valdžios ant pagonių; [27] jis
valdys juos geležine lazda, ir kaip
puodžiaus indas bus jie sutrupinti;
[28] taip kaip ir aš ėmiau iš savo Tėvo; taip pat aš
jam duosiu aušros žvaigždę. [29] Kas turi ausis
klausyti, tas teklausai, ką Dvasia sako bažnyčioms
(eklezijoms).

3. [1] Sardies bažnyčios (eklezijos) angelui rašyk: 22
Taip sako tas, kurs turi septynias Dievo dvasias XI

---

[20] Jezabėlei. Plg. 4 Kar 9, 22. Tuo vardu čia vadinami nuožmūs ir ištvirkę klaidžiatikiai. — [24] Šetono gilybių. Klaidžiatikiai sakėsi turį gilesnį Dievo ir dieviškų dalykų pažinimą; Jėzus tas jų tariamas gilias žinias (gnozį) vadina šetono gilybėmis. — [26] Valdžios ant... Krikščionys dalyvaus valdžioje, kokia Dievo Tėvo suteikta jo Sūnui. Plg. Ps 2.

ir septynias žvaigždes: Aš žinau tavo darbus, kad
tu turi vardą, būk tu esąs gyvas, ir esi numiręs.
2 Būk budrus ir pastiprink, kas lieka ir kas arti
mirimo. Nes aš nerandu tavo darbų pilnų mano
Dievo akivaizdoje. 3 Taigi, atsimink, kaip tu priė-
mei ir girdėjai; tai laikyk ir daryk atgailą. Jeigu
gi nebudėsi, aš tau ateisiu kaip vagis, ir tu neži-
nosi, kurią valandą aš pas tave ateisiu. 4 Tačiau
tu turi Sardyje nedaug vardų, kurie nesutepė savo
rūbų; jie vaikščios su manim baltais rūbais, nes
yra verti. 5 Kas nugalės, taip bus apvilktas baltais
rūbais; aš neišdildysiu jo vardo iš gyvenimo kny-
gos ir išpažinsiu jo vardą mano Tėvo akivaizdoje
ir jo angelų akyse. 6 Kas turi ausis, tas teklausai,
ką Dvasia sako bažnyčioms (eklezijoms).

7 Filadelfijos bažnyčios (eklezijos) angelui rašyk:
Taip sako Šventasis ir Tikrasis, kurs turi Dovî-
do raktą, kurs atrakina ir niekas ne-
užrakina, užrakina ir niekas neatra-
kina. 8 Aš žinau tavo darbus. Štai aš palikau
ties tavim atviras duris, kurių niekas negali už-
rakinti, nes tu turi mažą galybę, tačiau laikei
mano žodį ir neišsigynei mano vardo. 9 Štai aš
duosiu iš šetono sinagogos, kurie sakosi esą žydai
ir nėra, bet meluoja; štai aš padarysiu, kad jie
ateitų ir pultų po tavo kojų; ir jie žinos,
kad aš tave myliu. 10 Kadangi tu laikei mano
kantrybės žodį, tai ir aš sergėsiu tave nuo gun-
dymo valandos, kurs turi ateiti į visą pasaulį
ištirti visų gyvenančiųjų žemėje. 11 Štai aš veikiai
ateinu; laikyk, ką turi, kad niekas nepaimtų tavo
vainiko. 12 Kurs nugalės, iš to aš padarysiu šulą

---

3 5 Baltais rūbais...: nesuteptos jų sielos ženklu.
10 Kantrybės žodį: įsakymą apie kantrybę. —
12 Bažnyčioje (Eklezijoje): danguje, kur jie
visuomet pasiliks.

mano Dievo Bažnyčioje (Eklezijoje), ir jis daugiau
nebeišeis laukan; aš parašysiu jame mano Dievo
vardą ir vardą mano Dievo miesto, naujosios Jeru-
zalės, kuri nužengia iš dangaus nuo mano Dievo,
ir savo naująjį vardą. [13] Kas turi ausis, tas teklau-
sai, ką Dvasia sako bažnyčioms (eklezijoms).

[14] Laodikijos bažnyčios (eklezijos) angelui rašyk: 23
Taip sako Amen, ištikimasis ir tikrasis liudytojas, XI
kurs yra Dievo sutvėrimo pradžia: [15] Aš žinau
tavo darbus, kad tu nei šaltas, nei šiltas. O, kad-
gi tu būtumei šaltas ar šiltas! [16] Bet kadangi tu esi
drungnas ir nei šaltas, nei šiltas, aš pradėsiu
vemti tave iš savo burnos. [17] Nes tu sakai: Aš esu
turtingas ir pralobęs ir nieko neprivalau; o nežinai,
kad tu esi nelaimingas ir apgailėtinas, beturtis,
aklas ir plikas. [18] Aš tau patariu pirktis iš manęs
ugnyje ištirto aukso, kad pasidarytumei turtingas,
būtumei apvilktas baltais rūbais, ir nesirodytų
tavo plikumo gėda; taip pat patepk savo akis
akių tepalu, kad regėtumei. [19] Kuriuos aš myliu,
tuos baudžiu ir auklėju. Taigi, būk uolus ir daryk
atgailą. [20] Štai aš stoviu prie angos ir beldžiu: jei
kas išgirs mano balsą ir atidarys man duris, aš
pas jį įeisiu ir su juo vakarieniausiu ir jis su
manim. [21] Kas nugalės, tam aš duosiu sėdėti su
manim mano soste, kaip ir aš nugalėjau ir sėdausi
su mano Tėvu jo soste. [22] Kas turi ausis, tas te-
klausai, ką Dvasia sako bažnyčioms (eklezijoms).

Ženklai, kurie bus pirm pasaulio pabaigos. Regėjimų vieta

4. [1] Po to aš žiūrėjau, ir štai buvo atviros durys 24
danguje. Pirmasis balsas, kurį buvau girdėjęs, kaip XI

---

14 Amen: tikrasis, kurs yra vien tiesa. — 21 Sėdėti...: karaliauti drauge su Kristumi danguje.

balsą kalbančio su manim trimito, sakė: Užžengk
šian, ir aš tau parodysiu, kas turi po to įvykti.
2 Tuojau aš buvau dvasios pagavime: štai dan-
guje stovėjo sostas, ir soste buvo sėdintis. 3 Sėdin-
tysis išvaizda buvo panašus į jaspio ir sardijaus
akmenį. Aplink sostą buvo ororykštė, išvaizda pa-
naši į smaragdą. 4 Aplink sostą buvo dvidešimt
keturi sostai; sostuose sėdėjo dvidešimt keturi vy-
resnieji, apvilkti baltais rūbais, ir ant jų galvų
buvo aukso vainikai. 5 Nuo sosto ėjo žaibai,
balsai ir griausmai; ties sostu degė septyni
švyturiai; tos yra septynios Dievo dvasios. 6 Ties
sostu buvo lyg kad stiklinė jūra, panaši į krištolą,
o viduryje sosto ir aplink sostą buvo
keturi gyvūnai, pilni akių priešakyje ir
užpakalyje. 7 Pirmas gyvūnas buvo panašus į liūtą,
antras gyvūnas panašus į veršį, trečias gyvūnas
turėjo veidą lyg žmogaus ir ketvirtas gyvūnas
buvo panašus į skrendantį erelį. 8 Kiekvienas ke-
turių gyvūnų turėjo šešis sparnus, ir aplinkui ir
viduje buvo pilni akių; jie sakė be poilsio dieną
ir naktį: Šventas, Šventas, Šventas,
Viešpats Dievas Visagalis, kursai buvo,
kurs yra ir kurs turi ateiti. 9 Tiems keturiems
gyvūnams duodant gyrių, garbę ir dėkojimą sė-
dinčiajam soste, gyvajam per amžių
amžius, 10 dvidešimt keturi vyresnieji parpul-
davo ties sėdinčiuoju soste, garbino gyvąjį per
amžių amžius ir dėjo savo vainikus ties sostu,
sakydami: 11 Vertas esi, Viešpatie, mūsų Dieve,
imti gyrių, garbę ir galybę, nes tu sutvėrei visa ir
tavo valia buvo ir yra sutverta.

Knyga su septyniais antspaudais ir Avinėlis

5. 1 Aš mačiau *sėdinčiojo soste dešinė-* 25
je knygą, parašytą viduje ir viršuje, XI
paženklintą septyniais antspaudais.
2 Mačiau taip pat galingą angelą, šaukiantį dideliu
balsu: Kas yra vertas atidaryti knygą ir atplėšti
jos antspaudus? 3 Ir nė vienas nei danguje, nei
žemėje, nei po žeme negalėjo atidaryti knygos, nė
į ją pažiūrėti. 4 Aš labai verkiau, kad nė vienas
nebuvo rastas vertas atidaryti knygą, nė į ją pa-
žiūrėti. 5 Bet vienas vyresniųjų man tarė: Neverk,
štai nugalėjo liūtas iš Judo giminės, Dovîdo šak-
nis, atidaryti knygą ir atplėšti septynis jos ant-
spaudus. 6 Aš žiūrėjau, ir štai viduje sosto, ir ke-
turių gyvūnų, ir tarp vyresniųjų stovėjo Avinėlis
lyg užmuštas; jis turėjo septynis ragus ir sep-
tynias akis: tos yra septynios Dievo dvasios, siųs-
tos į visą žemę. 7 Jis atėjo ir paėmė iš sėdinčiojo
soste dešinės knygą. 8 Kaip jis buvo atidaręs
knygą, keturi gyvūnai ir dvidešimt keturi vyres-
nieji parpuolė ties Avinėliu, turėdami kiekvienas
arpą ir auksinę taurę, pilną smilkalų; tai yra
šventųjų maldos. 9 Jie giedojo naują giesmę, saky-
dami: Vertas esi, Viešpatie, imti knygą ir atplėšti
jos antspaudus, nes buvai užmuštas ir atpirkai
mus Dievui savo krauju iš visų giminių, kal-
bų, žmonių ir tautų, 10 ir padarei iš mūsų
Dievui karalystę ir kunigus, ir mes karaliausime
žemėje. 11 Aš mačiau ir girdėjau daugelio angelų
balsą aplink sostą ir aplink gyvūnus ir vyresniuo-

---

5. 1 *Viduje ir viršuje.* Ta knyga buvo suvyniota į rietimėlį pergaminas ar popierius, aprašytas iš abiejų pusių. Knygon buvo įrašyti Dievo nutarimai, liečią pasaulio likimą. — 8 *Šventųjų maldos.* Šventieji danguje atnašauja Kristui žemės teisiųjų maldas.

sius; jų skaičius buvo tūkstančių tūkstančiai, [12] ir
jie sakė dideliu balsu: Vertas yra Avinėlis, kurs
buvo užmuštas, imti galybę, ir dievystę, ir išmintį,
ir tvirtumą, ir gyrių, ir garbę, ir palaiminimą.
[13] Visus sutvėrimus, kurie yra danguje ir žemėje
ir po žeme, ir kas yra ant jūros ir kas joje yra,
visus girdėjau sakančius: Sėdinčiajam soste ir
Avinėliui palaiminimas, gyrius, garbė ir valdžia
per amžių amžius. [14] Keturi gyvūnai sakė: Amen.
Ir dvidešimt keturi vyresnieji parpuolė ant savo
veido ir pagarbino gyvąjį per amžių amžius.

Šešių pirmųjų antspaudų atplėšimas

26/XI 6. [1] Aš mačiau, kad Avinėlis buvo atplėšęs vieną
septynių antspaudų, ir girdėjau vieną keturių gy-
vūnų tariantį tartum griausmo balsu: Ateik ir
matyk. [2] Aš žiūrėjau: Štai buvo baltas žirgas, ir
kurs ant jo sėdėjo, turėjo kilpinį. Jam duota vai-
nikas, ir jis išėjo kaip nugalėtojas nugalėti. [3] Kaip
jis buvo atplėšęs antrąjį antspaudą, aš girdėjau
antrąjį gyvūną tariant: Ateik ir matyk. [4] Išėjo
kitas žirgas sartas; tam, kurs ant jo sėdėjo,
duota atimti ramybę iš žemės ir kad vieni kitus
užmušinėtų; jam buvo duota taip pat didelis kala-
vijas. [5] Kaip jis buvo atplėšęs trečią antspaudą, aš
girdėjau trečiąjį gyvūną tariant: Ateik ir matyk.
Ir štai juodas žirgas, o kurs ant jo sėdėjo,
turėjo savo rankoje svarstyklę. [6] Aš girdėjau lyg
kad balsą tarp keturių gyvūnų tariant: Kviečių
saikelis už vieną denarą, ir trys miežių saikeliai
už vieną denarą; o vyno ir aliejaus nepažeisk.
[7] Kaip jis buvo atplėšęs ketvirtą antspaudą, aš

---

6. 2 Kurs ant jo sėdėjo. Taip vaizduojama Kristus, žengiąs pasaulio užkovoti Evangelija. Kiti arkliai su raiteliais vaizduoja bausmes, kurios teks Kristaus ir Bažnyčios (Eklezijos) neprieteliams. — 5 Svarstyklę. Svarstyklė čia ženklas didelio visų dalykų pabrangimo.

girdėjau ketvirtojo gyvūno balsą tariant: Ateik ir
matyk! 8 Ir štai palšas žirgas; tam, kurs ant jo
sėdėjo, vardas Mirtis; paskui jį ėjo pragaras; jam
buvo duota valdžia ant keturių žemės dalių išžu-
dyti kalaviju, badu, mirtimi ir žemės žvėrimis.

9 Kaip jis buvo atplėšęs penktą antspaudą, aš 27
mačiau po altorium sielas užmuštųjų dėl Dievo XI
žodžio ir dėl liudijimo, kurio jie laikėsi. 10 Jie
šaukė dideliu balsu, tardami: Iki kolei, Viešpatie
(šventasis ir tikrasis), tu neteisi ir nekeršiji už
mūsų kraują tiems, kurie gyvena žemėje? 11 Kiek-
vienam jų buvo duota baltas rūbas ir jiems pa-
sakyta, kad turėtų poilsio dar trumpą laiką, iki
bus pilnas skaičius jų draugininkų ir jų brolių,
kurie turi būti nužudyti, taip kaip ir jie.

12 Aš mačiau, kaip jis buvo atplėšęs šeštą ant-
spaudą: štai buvo didelis žemės drebėjimas, saulė
pasidarė juoda, kaip ašutinis maišas, visas mėnu-
lis pasidarė, kaip kraujas, 13 ir žvaigždės nuo
dangaus krito žemėn, kaip figos medis nu-
meta savo neprinokusius vaisius, kada jis didelio
vėjo judinamas. 14 Dangus pasitraukė, kaip su-
vyniojama knyga; visi kalnai ir salos buvo paju-
dinti iš savo vietų; 15 žemės karaliai, kunigaikščiai,
vadai, turtingieji, galingieji, visi vergai ir laisvieji
pasislėpė lindynėse ir kalnų uolose; 16 jie
sakė kalnams ir uoloms: Griūkite ant
mūsų ir paslėpkite mus nuo sėdinčiojo soste
veido ir nuo Avinėlio rūstybės; 17 nes didi jų rūs-
tybės diena atėjo, ir kas galės stovėti?

---

9 Po altorium. Tikintieji, duodami savo gyvybę už tikėjimą, darė iš savęs auką Dievui ir išliejo savo kraują (drauge su sielomis), lyg kad ant tikėjimo altoriaus; todėl šv. Jonas matė sielas po altoriumi. — 10 Nekeršiji... Nėra tai asmeninio keršto troškimas, tik uolumas dėl Dievo garbės ir troškimas Dievo teisybės pasireiškimo.

Išrinktieji iš Izraėlio ir iš visų tautų

28 7. 1 Po to aš mačiau keturis angelus, stovinčius
XI keturiuose žemės kampuose, laikančius keturis
žemės vėjus, kad nepūstų ant žemės, nei ant jūros,
nei ant jokio medžio. 2 Aš mačiau kitą angelą, pa-
kylantį nuo saulės tekėjimo, turintį gyvojo Dievo
antspaudą; jis šaukė dideliu balsu keturiems an-
gelams, kuriems duota kenkti žemei ir jūrai, 3 tar-
damas: Nekenkite žemei ir jūrai, nė medžiams, iki
pažymėsime mūsų Dievo tarnus jų kaktose. 4 Aš
girdėjau pažymėtųjų skaičių: šimtas keturios de-
šimtys keturi tūkstančiai pažymėtųjų, iš visų Izra-
ėlio vaikų giminių. 5 Iš Judo giminės dvylika
tūkstančių pažymėtų, iš Rubeno giminės dvylika
tūkstančių pažymėtų, iš Gado giminės dvylika
tūkstančių pažymėtų. 6 Iš Asero giminės dvylika
tūkstančių pažymėtų, iš Neptalio giminės dvylika
tūkstančių pažymėtų, iš Manaso giminės dvylika
tūkstančių pažymėtų. 7 Iš Simeono giminės dvylika
tūkstančių pažymėtų, iš Levio giminės dvylika
tūkstančių pažymėtų, iš Isakaro giminės dvylika
tūkstančių pažymėtų. 8 Iš Zabulono giminės dvy-
lika tūkstančių pažymėtų, iš Juozapo giminės
dvylika tūkstančių pažymėtų, iš Benjamino gimi-
nės dvylika tūkstančių pažymėtų.

29 9 Po to aš mačiau didelę minią, kurios niekas
XI negalėjo suskaityti, iš visų tautų, giminių, žmonių
kuopų ir kalbų: jie stovėjo ties sostu ir Avinėlio
akivaizdoje, apvilkti baltais rūbais, ir palmės buvo
jų rankose. 10 Jie šaukė dideliu balsu, tardami:
Išganymas mūsų Dievui, sėdinčiam soste, ir Avi-
nėliui. 11 Visi angelai stovėjo aplink sostą, aplink
vyresniuosius ir keturis gyvūnus; jie parpuolė ties
sostu ant savo veidų ir pagarbino Dievą, 12 tar-
dami: Amen. Palaiminimas, garbė, išmintis ir dė-

kojimas, pagarba, galybė ir stiprybė mūsų Dievui
per amžių amžius. Amen. [13] Tuomet vienas vyres-
niųjų atsiliepė ir man tarė: Tie, kurie apvilkti
baltais rūbais, kas jie yra? ir iš kur jie atėjo? [14] Aš
jam tariau: Mano Viešpatie, tu žinai. Jis man
tarė: Tai tie, kurie ateina iš didelio sielvarto
ir apiplovė savo rūbus ir juos išbaltino Avinėlio
kraujuje. [15] Todėl jie yra ties Dievo sostu ir jam
tarnauja dieną ir naktį jo bažnyčioje (eklezijoje).
Tas, kurs sėdi soste, išties ant jų savo padangtę.
[16] Jie daugiau nebealks ir nebetrokš,
jų neištiks saulė, nė jokia kaitra; [17] nes
Avinėlis, kurs yra viduje sosto, ganys juos ir
nuves juos prie gyvybės vandens
šaltinių. Dievas nušluostys nuo jų
akių kiekvieną ašarą.

Septintojo antspaudo atplėšimas. Šeši pirmieji trimitai

8. [1] Kada jis buvo atplėšęs septintąjį antspaudą, 30
danguje buvo tyla, kaip per pusę valandos. [2] Aš XI
mačiau septynis angelus, stovinčius Dievo akivaiz-
doje; jiems buvo duota septyni trimitai. [3] Atėjo
kitas angelas ir atsistojo ties altorium: jis turėjo
auksinį smilkytuvą; jam buvo duota daug smil-
kalų, kad dėtų iš visų šventųjų maldų ant aukso
altoriaus, kurs yra ties Dievo sostu. [4] Smilkalų
dūmai iš šventųjų maldų pakilo iš angelo rankos
Dievo akivaizdoje. [5] Angelas paėmė smilkytuvą,
pripylė jį ugnies nuo altoriaus ir metė į žemę;
tuomet kilo griausmų, balsų, žaibų ir didelis žemės
drebėjimas. [6] Septyni angelai, turėjusieji septynis
trimitus, pasirengė trimituoti.

---

8. [3] Iš visų šventųjų maldų, t. y., kad gautųjų smilkalų pridėtų prie šventųjų maldų ir taip padarytų jas dar meilesnes Dievui.

7 Pirmasis angelas sutrimitavo; tuomet radosi
krušos ir ugnies, sumaišytos su krauju, ir tai buvo
mesta į žemę; žemės trečdalis buvo sudegintas,
medžių trečdalis sudegė, ir visa žalia žolė nudegė.
8 Antras angelas sutrimitavo; tuomet tarsi didelis
ugnyje degantis kalnas buvo mestas į jūrą; jūros
trečdalis pavirto krauju, 9 ir numirė trečdalis tų
sutvėrimų, kurie gyvena jūroje, ir laivų trečdalis
žuvo. 10 Trečias angelas sutrimitavo; tuomet iš
dangaus nukrito didelė žvaigždė, deganti kaip
švyturys, ir nukrito ant trečios upių dalies ir ant
vandenų versmių. 11 Tos žvaigždės vardas buvo
Metelė. Trečia vandenų dalis pavirto metelėmis, ir
daug žmonių mirė nuo vandenų, nes buvo pasi-
darę kartūs. 12 Ketvirtas angelas sutrimitavo; tuo-
met ištikta saulės trečdalis, mėnulio trečdalis ir
žvaigždžių trečdalis, taip kad jų trečdalis aptemo,
ir diena nustojo savo šviesos trečdalio, taip pat ir
naktis.

13 Aš žiūrėjau ir girdėjau balsą vieno erelio,
skrendančio dangaus viduriu ir šaukiančio dideliu
balsu: Deja, deja, žemės gyventojams dėl kitų
trimitavimų trijų angelų, kurie dar turi trimituoti.

1 Gruodžio 9. 1 Penktas angelas sutrimitavo. Tuomet aš ma-
čiau žvaigždę, nukritusią iš dangaus ant žemės;
jai buvo duota gelmės šulinio raktas. 2 Ji atidarė
gelmės šulinį, ir iš šulinio pakilo dūmai, kaip di-
delės krosnies dūmai: saulė ir oras aptemo nuo
šulinio dūmų. 3 Iš šulinio dūmų išėjo skėriai ant
žemės. Jiems buvo duota tokia galybė, kaip ją turi
žemės kurkliai. 4 Jiems buvo įsakyta nežeisti žemės
žolės, nei jokio žaliumo, nei jokio medžio, tiktai

---

9. 1 Žvaigždę. Nors čia paminėta žvaigždė, taip pat nukritusi iš dangaus, kaip aug. 8, 10, bet ji yra nupuolusio angelo vaizdas. — 3 Skėriai: jie yra piktųjų dvasių vaizdai. — 4 Dievo žymės. Žr. aug. 7, 1 . . .

žmones, kurie neturėjo Dievo žymės savo kaktoje,
5 buvo jiems duota ne užmušti juos, tik kankinti
per penkis mėnesius; jų padaryti kankinimai buvo,
kaip kentėjimai nuo kurklio, kada jis įgelia žmogų.
6 Tomis dienomis žmonės ieškos mirties ir jos
neras; jie trokš numirti, bet mirtis bėgs nuo
jų. 7 Skėriai išvaizda buvo panašūs į žirgus, pri-
rengtus kovai; ant jų galvų buvo lyg kad vainikai,
panašūs į auksą; jų veidai buvo, kaip žmonių vei-
dai. 8 Jie turėjo plaukus, kaip moterų plaukai; jų
dantys buvo, kaip liūtų dantys; 9 jie turėjo šarvus,
kaip geležiniai šarvai; jų sparnų šlamėsys, kaip
ūžimas vežimų su daugeliu žirgų, bėgančių į kovą.
10 Jie turėjo uodegas, panašias į kurklių, ir gėluo-
nys buvo jų uodegose; jiems buvo duota galia
kenkti žmonėms per penkis mėnesius. 11 Jie turėjo
sau karaliumi gelmės angelą, kuriam vardas ebra-
jiškai Abaddon, graikiškai Apollyon, lotyniškai tas
vardas reiškia Naikintoją. 12 Viena deja nuėjo, ir
štai ateina dar dvi deji paskui.

13 Šeštas angelas sutrimitavo. Aš girdėjau vieną 2
balsą iš keturių ragų aukso altoriaus, kurs yra ties XII
Dievo akimis. 14 Jis sakė šeštam angelui, turėju-
siam trimitą: Atrišk keturis angelus, pririštus pas
didžiąją Eufrato upę. 15 Tuomet buvo atrišti keturi
angelai, kurie buvo pasirengę valandai, ir dienai,
ir mėnesiui, ir metams užmušti trečią žmonių dalį.
16 Kariuomenės raitelių skaičius buvo dvidešimt
tūkstančių kartų dešimt tūkstančių. Aš girdėjau
skaičių. 17 Taip aš mačiau žirgus regėjime. Tie,
kurie ant jų sėdėjo, turėjo šarvus ugnies spalvos,
mėlynus ir sieros spalvos; žirgų galvos buvo, kaip
liūtų galvos; iš jų nasrų ėjo ugnis, dūmai ir siera.

---

11 Gelmės angelą: piktąją dvasią. — Abaddon. Tuo vardu S. Test. vadinama mirusiųjų buveinė, kaip prapulties vieta (Jobo 26, 6; 28, 32).

[18] Tomis trimis slogomis buvo užmušta trečia
žmonių dalis, ėjusiais iš jų nasrų ugnimi, dūmais
ir siera. [19] Nes tų žirgų galybė buvo jų nasruose
ir jų uodegose; nes jų uodegos panašios į žalčius,
turi galvas ir jomis kenkia. [20] Kiti žmonės, kurie
nebuvo užmušti tomis slogomis, nedarė atgailos
dėl savo rankų darbų, kad negarbintų velnių,
auksinių, sidabrinių, varinių, akmeninių ir medinių stabų, kurie negali
nei regėti, nei girdėti, nei vaikščioti;
[21] jie nedarė atgailos dėl savo žmogžudysčių, nei
dėl savo žavėjimų, nei dėl savo paleistuvystės, nei
dėl savo vagystės.

Slaptinga knygelė. Du liudytoju

3/XII **10.** [1] Aš mačiau kitą galingą angelą, nužengiantį
iš dangaus, apsiaustą debesimi; ororykštė buvo
ant jo galvos, jo veidas buvo, kaip saulė, ir jo
kojos, kaip ugnies šulai; [2] savo rankoje jis turėjo
atvirą knygelę. Jis padėjo savo dešinę koją ant
jūros, o savo kairę ant žemės [3] ir šaukė dideliu
balsu, kaip kad liūtas kriokia. Jam sušukus, septyni griausmai atsiliepė savo balsais. [4] Kaip sep-
tyni griausmai buvo atsiliepę savo balsais, aš
buvau pasiryžęs rašyti, tačiau išgirdau balsą iš
dangaus, kurs man sakė: Padėk antspaudą ant to,
ką septyni griausmai kalbėjo, ir to nerašyk. [5] Tuo-
met angelas, kurį aš mačiau stovintį ant jūros ir
ant žemės, pakėlė savo ranką į dangų
[6] ir prisiekė gyvuoju per amžių amžius, kurs sutvėrė dangų ir tai, kas
jame yra, žemę, ir tai, kas ant jos yra,
ir jūrą ir tai, kas joje yra, kad daugiau
nebebus laiko, [7] bet septintojo angelo dienomis,

---

10. 1 Kitą... Plg. aug. 5, 2. Tas angelas pasirodo, kaip Viešpaties pasiuntinys ir vaizduoja Viešpatį. —

kada jis pradės trimituoti, bus pilnai įvykdyta
Dievo paslaptis, kaip jis yra paskelbęs per savo
tarnus pranašus.
[8] Aš girdėjau balsą iš dangaus vėl su manim kal-
bantį ir tariantį: Eik ir imk atvirą knygelę iš
rankos angelo, stovinčio ant jūros ir ant žemės.
[9] Aš nuėjau pas angelą ir jam pasakiau, kad man
duotų knygelę. Jis man tarė: Imk knygelę ir
praryk ją; ji padarys kartumo tavo viduriuose,
bet tavo burnoje bus saldi, kaip medus. [10] Aš pa-
ėmiau iš angelo rankos knygelę ir *ją prari-
jau; mano burnoje ji buvo saldi, kaip
medus*; kai ją prarijau, pasidarė kartu mano
viduriuose. [11] Tuomet man pasakyta: *Reikia
tau vėl pranašauti daugeliui tautų,
žmonių, kalbų ir karalių.*

11. [1] Man buvo duota nendrė, panaši į lazdą, ir 4
man pasakyta: Kelkis ir išmatuok Dievo šventyklą, XII
altorių ir tenai garbinančius; [2] esantį gi aplink
šventyklą šventorių palik ir jo nematuok, nes jis
atiduotas pagonims, ir jie mindžios šventą miestą
keturias dešimtis du mėnesiu. [3] Aš duosiu dviem
savo liudytojam pranašauti, maišais apsivilkus,
per tūkstantį du šimtu šešias dešimtis dienų.
[4] Šituodu yra *du alyvmedžiu* ir du *žibin-
tuvu*, stovinčiu *žemės Viešpaties aki-
vaizdoje*. [5] Jei kas norėtų juodviem kenkti,
ugnis išeis iš jųdviejų burnos ir prarys jųdviejų
neprietelius; ir jei kas norėtų juodu pažeisti, toks

---

[7] *Paslaptis*: Dievo nutarimai, kurie liečia jo Bažny-
čios (Eklezijos) ir pasaulio pabaigą.
11. [1] *Dievo šventyklą*: Kristaus įsteigtąją Baž-
nyčią (Ekleziją), kurioje niekados nesiliaus tikrojo Dievo
garbinimas ir nepritruks tikrųjų Dievo garbintojų. —
[3] *Dviem savo liudytojam*. Seniausias padavimas
sako, kad tuodu liudytoju būsią Sen. Test. patrijarkas
Enokas ir pranašas Elijas, kuriuodu nenumirdami stebuk-
lingai persiskyrė su šiuo pasauliu.

turi būti taip nužudytas. 6 Juodu turi valdžios
uždaryti dangų, kad lietus nelytų jųdviejų pra-
našavimo dienomis, ir turi valdžios vandenims pa-
versti juos krauju ir ištikti žemę visokiu kanki-
nimu, kiek kartų panorės.
7 Kaip juodu bus pabaigę savo liudijimą,
žvėris, kurs pakilsta iš gelmės, ka-
riaus prieš juodu, juodu nugalės ir
užmuš juodu. 8 Jųdviejų lavonai gulės gatvėse
didžiojo miesto, kurs dvasiškai vadinamas Sodoma
ir Egiptas, kur ir jųdviejų Viešpats buvo prikaltas
ant kryžiaus. 9 Daugelis iš tarpo giminių, tautų,
kalbų ir pagonių matys jųdviejų lavonus per
pusketvirtos dienos ir neleis padėti jųdviejų la-
vonų į kapus. 10 Žemės gyventojai džiaugsis dėl
jųdviejų, linksminsis ir siųs vieni kitiems dovanų,
nes šituodu pranašu kankino žemės gyventojus.
5 11 Bet po pusketvirtos dienos gyvybės dva-
XII sia nuo Dievo įėjo į juodu. Juodu at-
sistojo ant savo kojų, ir didelė baimė
puolė ant tų, kurie juodu matė. 12 Jie girdėjo di-
delį balsą iš dangaus, juodviem tariantį: Užženg-
kita šian. Tuomet juodu įžengė į dangų debesyje,
ir jų neprieteliai juodu matė. 13 Tą pačią valandą
kilo didelis žemės drebėjimas; dešimta miesto
dalis sugriuvo, ir buvo užmušta žemės drebėjimu
septyni tūkstančiai žmonių, o kiti buvo apimti
baimės ir davė dangaus Dievui garbę. 14 Antroji
deja praėjo, ir štai veikiai ateis trečioji deja.

Kristaus Bažnyčios (Eklezijos) kova prieš šetoną: Septintasis trimitas. Moteriškė ir slibinas

15 Sekmasis angelas sutrimitavo, ir danguje pasi-
girdo didelių balsų, kurie sakė: Šio pasaulio ka-

---

10 Kankino: labai vargino savo šauksmu į atgailą, savo geru pavyzdžiu, savo mokslu ir stebuklais.

ralystė teko mūsų Viešpačiui ir jo Kristui, ir jis
karaliaus per amžių amžius. Amen. [16] Tuomet dvi-
dešimt keturi vyresnieji, kurie Dievo akivaizdoje
sėdi savo sostuose, parpuolė ant savo veidų ir
pagarbino Dievą, tardami: [17] Dėkojame tau, Vieš-
patie Dieve Visagalis, kurs esi, kurs buvai ir kurs
turi ateiti, kad pasiėmei savo didelę galybę ir
pradėjai viešpatauti. [18] Pagonys supyko, bet atėjo
tavo rūstybė ir metas teisti mirusius, atiduoti už-
mokestį tavo tarnams pranašams ir šventiesiems
ir kurie bijo tavo vardo, mažiems ir dideliems, ir
išnaikinti tuos, kurie pagadino žemę. [19] Tuomet
buvo atidaryta Dievo šventykla danguje; sandoros
skrynia buvo matoma jo šventykloje; kilo žaibų,
balsų, žemės drebėjimų ir didelė kruša.

12. [1] Danguje pasirodė didelis ženklas: Saule 6
apsiausta moteriškė, mėnulis po jos kojomis, ir XII
ant jos galvos dvylikos žvaigždžių vainikas. [2] Ji
buvo nėščia, *šaukė gimdydama ir ken-
tėjo gimdymo skausmus.* [3] Ir kitas ženklas
buvo matomas danguje: Štai didelis rausvas sli-
binas, turįs septynias galvas ir dešimtį ragų ir ant
savo galvų septynis vainikus. [4] Jo uodega vilko
trečią dangaus žvaigždžių dalį ir metė jas žemėn.
Slibinas atsistojo ties gimdysiančia moteriške, kad,
jai pagimdžius, prarytų jos kūdikį. [5] Ji pagimdė
kūdikį berniuką, *kurs turėjo valdyti vi-
sas tautas geležine lazda.* Jos sūnus buvo
paimtas Dievop ir jo sostop. [6] Moteriškė gi nubėgo
į tyrus, kur ji turėjo Dievo prirengtą vietą, kad
tenai ji būtų maitinama tūkstantį du šimtu šešias
dešimtis dienų.

---

12. 1 *Moteriškė.* Ta moteriškė tikriausiai yra vaiz-das Bažnyčios (Eklezijos), ypač paskutinių laikų, didžiausiuose skausmuose gimdančios Jėzų Kristų žmonių širdyse. — 6 *Nubėgo.* Tas bėgimas yra didžiausio Bažnyčios (Eklezijos) suspaudimo vaizdas.

7 [7] Danguje įvyko didelė kova: Mîkolas ir jo an-
XII gelai kovojo prieš slibiną. Taip pat kovojo slibinas
ir jo angelai; [8] bet jie nenugalėjo, ir danguje nebe-
rasta daugiau jų vietos. [9] Tas didysis slibinas, se-
nasis žaltys, kursai vadinamas velniu ir šetonu,
kurs suvedžioja visą pasaulį, buvo numestas; jis
buvo numestas žemėn, ir jo angelai numesti
drauge su juo. [10] Aš girdėjau didelį balsą danguje,
kurs sakė: Dabar teko išganymas, jėga ir karalystė
mūsų Dievui ir galybė jo Kristui, nes numestas
mūsų brolių skundėjas, kurs juos skundė mūsų
Dievo akivaizdoje dieną ir naktį. [11] Jie nugalėjo jį
dėl Avinėlio kraujo ir dėl savo liudijimo žodžio;
jie nemylėjo savo gyvybių iki mirčiai. [12] Todėl
linksminkitės, dangūs ir kurie juose gyvenate.
Vargas žemei ir jūrai, nes nužengė pas jus velnias
su didele rūstybe, žinodamas, kad jis maža laiko
teturi.

[13] Slibinas, pamatęs, kad jis buvo numestas že-
mėn, vijosi moteriškę, pagimdžiusią berniuką.
[14] Bet moteriškei buvo duota du dideliu erelio
sparnu, kad skristų į tyrus, į savo vietą, kur ji
maitinama per laiką, du laiku ir per pusę
laiko, toli nuo žalčio veido. [15] Žaltys paleido iš
savo nasrų paskui moteriškę vandenį, kaip upę,
kad ji būtų upės patraukta. [16] Bet žemė padėjo
moteriškei: žemė atvėrė savo nasrus ir prarijo
upę, kurią slibinas buvo paleidęs iš savo nasrų.
[17] Tuomet slibinas susirūstino moteriškei ir nuėjo
kariauti su kitais jos vaikais, kurie laiko Dievo
įsakymus ir turi Jėzaus Kristaus liudijimą. [18] Jis
atsistojo ant jūros smilčių.

---

11 Dėl Avinėlio... padedant Avinėlio kraujui, drąsiai liudydami Viešpačiui, labiau mylėdami Dievą, kaip savo gyvybes.

14 Per laiką... vienerius metus ir t. t.

Jūros žvėris ir žemės žvėris

13. 1 Paskui aš mačiau pasikeliantį iš jūros žvėrį, 8
kurs turėjo septynias galvas ir dešimtį ragų, ant XII
jo ragų dešimtį vainikų ir ant jo galvų piktžo-
džiavimo vardus. 2 Žvėris, kurį aš mačiau, buvo
panašus į didįjį lūšį, jo kojos, kaip lokio kojos, ir
jo nasrai, kaip liūto nasrai. Slibinas davė jam
savo jėgą ir didelę valdžią. 3 Aš mačiau vieną jo
galvą tartum mirtinai sužeistą, bet jo mirtinoji
žaizda buvo pagydyta. Visa žemė stebėjosi paskui
žvėrį, 4 ir jie garbino slibiną, kurs davė valdžios
žvėriui, ir garbino žvėrį, sakydami: Kas yra pa-
našus į žvėrį? ir kas galės prieš jį kovoti? 5 Jam
buvo duota nasrai, kurie kalbėjo puikybės žodžius
ir piktžodžiavimus: buvo jam duota galybė veikti
per keturias dešimtis du mėnesiu. 6 Jis atvėrė savo
nasrus piktžodžiavimams prieš Dievą, kad pikt-
žodžiautų jo vardui, jo padangtei ir dangaus gy-
ventojams. 7 Taip pat buvo jam duota kariauti
prieš šventuosius ir juos nugalėti; ir
buvo jam duota valdžios ant visų giminių, žmonių
kuopų, kalbų ir tautų. 8 Jį garbino visi žemės
gyventojai, kurių vardų nėra įrašytų
nuo pat pasaulio pradžios į gyvenimo knygą
Avinėlio, kurs yra užmuštas. 9 Jei kas
turi ausis, teklausai. 10 Kas ves į nelaisvę, eis į
nelaisvę; kas kalaviju užmuš, reikia, kad jis būtų
kalaviju užmuštas. Čia yra šventųjų kantrybė ir
tikėjimas.

---

13. 1 Jūros žvėrį. Tas žvėris, dalyvaująs kovoje prieš Kristų, bus Antikristas. Galvos ir ragai yra jo didelės galybės ženklai. Savo galybę jis gauna iš tamsybių kunigaikščio. — 3 Mirtinoji žaizda. Ji buvo padaryta Antikristui, kada Kristaus įsteigtoji Bažnyčia (Eklezija) įgijo laisvės pagonių pasaulyje. — 6 Jo padangtei: Kristaus Bažnyčiai (Eklezijai).

9/XII [11] Aš mačiau kitą žvėrį, pasikeliantį iš žemės;
jis turėjo du ragu, panašiu į avinėlio, ir kalbėjo
kaip slibinas. [12] Jis vykdė pirmojo žvėries valdžią
jo akivaizdoje ir padarė, kad žemė ir jos gyventojai garbintų pirmąjį žvėrį, kurio mirtinoji žaizda
buvo pagydyta. [13] Jis darė didelių ženklų, taip kad
net ugnį iš dangaus nužengdindavo žemėn žmonių
akivaizdoje, [14] ir suvedžiojo gyvenančius žemėje
ženklais, kuriuos buvo jam duota daryti žvėries akivaizdoje, sakydamas žemės gyventojams, kad padarytų paveikslą žvėriui, turinčiam kalavijo
žaizdą ir atgijusiam. [15] Jam buvo duota suteikti
žvėries paveikslui dvasią ir kad žvėries paveikslas galėtų kalbėti ir daryti, kad kurie tik žvėries paveikslo negarbins, būtų užmušami. [16] Jis
dar padarys, kad visi, maži ir dideli, turtingieji ir beturčiai, laisvieji ir vergai, turėtų žymę ant savo dešinės rankos ir savo kaktose [17] ir kad niekas negalėtų pirkti ar parduoti, kaip tik kas turi žvėries
žymę ar vardą, ar jo vardo skaitmenį. [18] Čia yra
išmintis. Kas turi išmanymo, tesuskaitai žvėries skaitmenį. Nes tai yra žmogaus skaitmuo; o jo skaitmuo šeši šimtai šešios dešimtys šeši.

Pranašystė apie gerųjų laimę ir piktųjų bausmes

10/XII **14.** [1] Aš žiūrėjau, ir štai Avinėlis stovėjo Siono kalne ir su juo šimtas keturios dešimtys keturi tūkstančiai, kurie turėjo jo vardą ir jo Tėvo vardą, parašytą savo kaktose. [2] Aš girdėjau iš dangaus

---

11 Kitą žvėrį: Antikristo palydovą. Jis vaizduoja klaidingą pasaulo mokslą ir netikrą išmintį. — 18 Skaitmuo. Žydai, graikai ir romėnai buvo papratę išreikšti skaitmenis raidėmis. Sudėjus krūvon visus skaitmenis, išreikštus atskiromis žodžio raidėmis, buvo gaunama simbolinis skaitmuo, iš kurio padarydavo vardą. Taip, matyti, buvo atsiradęs skaitmuo 666; bet iš kokio žodžio ar žodžių jis padarytas, nėra galima atspėti.

balsą, kaip daugelio vandenų balsą ir kaip didelio
griaustinio balsą. Tas balsas, kurį aš girdėjau,
buvo kaip balsas arpininkų, skambinančių savo
arpomis. [3] Jie giedojo tartum naują giesmę ties
sostu ir ties keturiais gyvūnais ir vyresniaisiais,
ir niekas negalėjo giedoti tos giesmės, kaip tik tie
šimtas keturios dešimtys keturi tūkstančiai, kurie
yra atpirkti iš žemės. [4] Tie yra, kurie nėra susi-
tepę su moterimis, nes yra mergaitės. Tie seka
Avinėlį, kur tik jis eina. Jie yra atpirkti iš
žmonių pirmonės Dievui ir Avinėliui, [5] ir jų bur-
noje nerasta melagystės; nes jie yra be dėmės ties
Dievo sostu.

[6] Aš mačiau kitą angelą, skrendantį dangaus
viduriu, turintį amžinąją Evangeliją, kad ją skelb-
tų žemės gyventojams, kiekvienai tautai, giminei,
kalbai ir žmonių kuopai. [7] Jis sakė dideliu balsu:
Bijokite Viešpaties ir duokite jam pagarbą, nes jo
teismo valanda atėjo; garbinkite tą, kurs yra pa-
daręs dangų ir žemę, jūrą ir vandenų šaltinius.
[8] Kitas angelas sekė paskui, sakydamas: Sugriu-
vo, sugriuvo ana didžioji Babelė,
kuri savo paleistuvystės rūstybės vynu girdė
visas tautas. [9] Trečias angelas sekė anuodu,
sakydamas dideliu balsu: Jei kas garbina žvėrį ir
jo paveikslą ir ima žymę į savo kaktą ar ant savo
rankos, [10] ir tas gers Dievo rūstybės vyno, kurs
neatskiestas įpiltas jo rūstybės tau-
rėn, ir bus kankinamas ugnimi ir siera šventųjų
angelų akivaizdoje ir Avinėlio akivaizdoje; [11] jų
kančių dūmai kils amžių amžiais; nėra poilsio
dieną ir naktį tiems, kurie garbino žvėrį ir jo pa-

---

14. [6] Amžinąją Evangeliją: kuri dar kartą bus paskelbta pasaulio pabaigoje. — [8] Babelė: mistinė Babelė, pasaulinės Antikristo valdžios sostinė.

veikslą ir kas ima jo vardo žymę. [12] Čia yra kan-
trybė šventųjų, kurie laiko Dievo įsakymus ir Jė-
zaus tikėjimą.
11 [13] Aš girdėjau balsą iš dangaus, kurs man sakė:
XII Rašyk: palaiminti mirusieji, kurie miršta Viešpa-
tyje! Jau nuo dabar, sako Dvasia, jie turi ilsėtis
nuo savo vargų; nes jų darbai juos seka.
[14] Aš žiūrėjau, ir štai baltas debesis ir ant de-
besies sėdintis, panašus į žmogaus Sūnų; jis turėjo
ant savo galvos auksinį vainiką ir savo rankoje
aštrų pjautuvą. [15] Kitas angelas išėjo iš bažnyčios
(eklezijos), šaukdamas dideliu balsu sėdinčiajam
ant debesies: *Paleisk savo pjautuvą ir
pjauk, nes metas pjauti atėjo*, kadangi
žemės pjūtis pribrendusi. [16] Kurs sėdėjo ant de-
besies, paleido savo pjautuvą į žemę, ir žemė buvo
nupjauta. [17] Kitas angelas išėjo iš bažnyčios (ekle-
zijos), esančios danguje, ir jis turėjo aštrų pjau-
tuvą. [18] Kitas angelas išėjo iš altoriaus; jis turėjo
valdžią ugniai ir šaukė dideliu balsu turinčiam
aštrų pjautuvą, sakydamas: Paleisk savo aštrų
pjautuvą ir surink žemės vynuogyno kekes, nes
jo vynuogės prisirpusios. [19] Angelas paleido savo
aštrų pjautuvą į žemę, nuuogavo žemės vynuo-
gyną ir įmetė į didį Dievo rūstybės spaustuvą.
[20] Spaustuvas buvo mindomas už miesto, ir iš
spaustuvo pasipylė kraujas, siekusis arkliams iki
žąslų, per tūkstantį šešis šimtus varsnų.

Septynių Dievo rūstybės taurių išliejimas

12 **15.** [1] Aš mačiau danguje kitą didelį ir nuostabų
XII ženklą: septynis angelus, turinčius septynias pas-

---

12 *Kantrybė.* Krikščionys turi stengtis pasilikti ištikimi Kristui iki galui.

14 *Sėdintis...* Visame šitame aprašyme kalbama apie Kristų, kaip jis ateis į teismą (Tomas), kuriame turi žūti bedieviai.

kučiausias slogas, nes Dievo rūstybė jomis pa-
baigta. 2 Mačiau lyg kad stiklinę jūrą, sumaišytą
su ugnimi. Tie, kurie buvo nugalėję žvėrį, stovėjo
ant stiklinės jūros, turėdami Dievo arpas. 3 Jie
giedojo Dievo tarno Mozės giesmę ir
Avinėlio giesmę, sakydami: Dideli ir nuo-
stabūs tavo darbai, Viešpatie, Dieve
Visagalis: teisūs ir tikri tavo keliai,
amžių Karaliau. 4 Kas nebijos tavęs,
Viešpatie, ir negarbins tavo vardo?
juk tu vienas esi šventas, juk visos tautos
ateis ir duos garbę tavo akivaizdoje,
nes tavo teismai yra apreikšti. 5 Po to aš žiūrėjau,
ir štai danguje buvo atidaryta liudijimo padang-
tės šventykla; 6 septyni angelai, kurie turėjo sep-
tynias slogas, išėjo iš šventyklos apvilkti tyra ir
skaisčia drobe ir sujuosti aplink krūtinę auksinė-
mis juostomis. 7 Vienas keturių gyvūnų davė sep-
tyniems angelams septynias auksines taures,
pilnas amžių amžiais gyvojo Dievo rūstybės.
8 Šventykla pasidarė pilna dūmų nuo
Dievo didenybės ir nuo jo galybės; ir nie-
kas negalėjo įeiti į šventyklą, iki pasibai-
giant septynioms septynių angelų slogoms.
16. 1 Aš girdėjau didelį balsą iš šventyklos, ta- 13
riantį septyniems angelams: Eikite ir išpilkite XII
septynias Dievo rūstybės taures žemėn. 2 Pirmasis
nuėjo ir išpylė savo taurę žemėn. Kenksminga ir
pikčiausia votis buvo padaryta žmo-
nėms, kurie turėjo žvėries žymę, ir tiems, kurie
garbino jo paveikslą. 3 Antrasis angelas išpylė
savo taurę į jūrą, ir pasidarė kraujo, kaip
numirėlio; visa, kas buvo jūroje gyva, numirė.
4 Trečiasis išpylė savo taurę į upes ir vandenų
versmes, ir pasidarė kraujo. 5 Aš girdėjau
vandenų angelą sakant: Teisus esi, Viešpatie, kur-

sai esi ir kurs buvai; tu šventas, kurs padarei tokį
teismą, [6] nes jie išliejo šventųjų ir pranašų kraują,
ir tu davei jiems kraujo gerti; jie tai nusipelnė.
[7] Aš girdėjau kitą nuo altoriaus sakantį: Taip,
Viešpatie Dieve, Visagalis, tavo teis-
mai tikri ir teisingi. [8] Ketvirtasis angelas
išpylė savo taurę į saulę; ir buvo jai duota var-
ginti žmones kaitra ir ugnimi. [9] Žmonės buvo kai-
tinami didelio karščio ir piktžodžiavo Dievo var-
dui, kurio valdžioje yra tos slogos. Jie nedarė
atgailos, kad duotų jam garbę. [10] Penktasis angelas
išpylė savo taurę į žvėries sostą; jo karalystė
aptemo; jie kramtė savo liežuvius iš skausmo,
[11] piktžodžiavo dangaus Dievui dėl skausmų ir dėl
žaizdų, ir nedarė atgailos už savo darbus.
14 [12] Šeštasis angelas išpylė savo taurę į aną di-
XII džiąją Eufrato upę ir išdžiovino jos
vandenį, kad būtų prirengtas kelias karaliams
iš Rytų šalies. [13] Aš mačiau išeinant iš slibino
nasrų ir iš žvėries nasrų ir iš netikrojo pranašo
nasrų tris darkias dvasias, panašias į varles. [14] Nes
tai yra velnių dvasios, darančios ženklų, kurios
eina pas visos žemės karalius jų surinkti kovai
didžiąją visagalinčiojo Dievo dieną. [15] Štai aš
ateinu, kaip vagis; palaimintas, kurs budi ir sergi
savo rūbus, kad nevaikščiotų plikas ir nebūtų
matoma jo gėda. [16] Jis surinks juos į vietą, kuri
ebrajiškai vadinama Armagedon. [17] Sekmasis an-
gelas išpylė savo taurę į orą. Didelis balsas išėjo
iš šventyklos nuo sosto, kurs sakė: Įvyko. [18] Pa-
sidarė žaibų, balsų ir griausmų, ir pa-
sidarė didelis žemės drebėjimas, kokio niekados

---

16. [16] Armagedon: Magedo kalnas. Taip vadinama vieta, kurioje Barakas su Debora, padedant Viešpačiui, nugalėjo kananiečių karalių Sisarą, slėgusį Izraėlį. Ir pasaulio pabaigoje vieta, kur karaliai susirinks kovoti prieš Kristų, bus jiems antras Armagedonas.

nebuvo, kaip yra žmonės žemėje, tokio taip didelio
žemės drebėjimo. [19] Didysis miestas perskilo į tris
dalis, ir pagonių miestai sugriuvo. Dievas atsiminė
didžiąją Babelę, kad jai duotų savo pikčiausios
rūstybės vyno taurę. [20] Visos salos pabėgo, ir kal-
nai dingo. [21] Dideli ledai, sunkūs kaip talentai,
nukrito iš dangaus į žmones. Tuomet žmonės pikt-
žodžiavo Dievui dėl krušos kankinimo, nes jis buvo
labai didelis.

Dievo nutarimų įvykdymas: Babelės pasmerkimas

17. [1] Vienas septynių angelų, turėjusių septynias 15
taures, atėjo ir kalbėjosi su manim, sakydamas: XII
Ateik, aš tau parodysiu pasmerkimą didžiosios
paleistuvės, kuri sėdi ant daugelio van-
denų, [2] su kuria paleistuvavo žemės
karaliai, ir gyvenusieji žemėje apsigėrė
jos paleistuvavimo vynu. [3] Jis nunešė mane dva-
sioje į tyrus. Ten aš mačiau moteriškę, sėdinčią
ant skaisčiai raudono žvėries, pilno piktžodžia-
vimo vardų ir turėjusio septynias galvas ir dešimtį
ragų. [4] Moteriškė buvo apvilkta purpuru ir škar-
latu ir papuošta auksu, brangiais akmenimis ir
perlais; savo rankoje ji turėjo auksinį puodelį,
pilną savo paleistuvavimo bjaurumo ir nešvarumo;
[5] jos kaktoje buvo parašyta vardas: Paslaptis; di-
džioji Babelė žemės paleistuvysčių ir bjaurumų
motina. [6] Aš mačiau tą moteriškę girtą nuo šven-
tųjų kraujo ir nuo Jėzaus kankintinių (martirų)
kraujo; ją išvydęs, aš stebėte stebėjaus.

---

19 Didysis miestas: Kristui priešingo pagonių pasaulio vidurys ir Antikristo sostinė. Plg. aug. 11, 8.

17. 1 Didžiosios paleistuvės. Čia ta pati pagoniškojo pasaulio sostinė įvaizdinama, kaip moteriškė paleistuvė. Plg. aug. 14, 8; 16, 19. — 3 Žvėries: Antikristo.

[7] Tuomet angelas man tarė: Kodėl stebies? aš
tau pasakysiu paslaptį moteriškės ir žvėries, kurs
ją nešioja ir turi septynias galvas ir dešimtį ragų.
[8] Žvėris, kurį matei, buvo ir nebėra; jis *turi
pasikelti iš gelmės* ir eis į prapultį: žemės
gyventojai, (kurių vardai neįrašyti į gyvenimo
knygą nuo pasaulio įkūrimo), stebėsis, matydami
žvėrį, kurs buvo ir nebėra. [9] Čia pasirodo protas,
kurs turi išminties. Septynios galvos yra septyni
kalnai, kuriuose sėdi moteriškė, ir yra septyni
karaliai. [10] Penki žlugo, vienas yra ir kitas dar
neatėjo; ir kaip ateis, jis turi pasilikti trumpą lai-
ką. [11] Žvėris, kurs buvo ir nebėra, jis pats yra aš-
tuntas, ir yra iš septynių, ir eina į pražuvimą.
[12] *Dešimt ragų*, kuriuos matei, yra *dešimt
karalių*, kurie dar nėra gavę viešpatavimo; bet
jie gaus valdžios kaip karaliai vienai valandai po
žvėries. [13] Jie turi vieną sumanymą ir atiduos savo
galybę ir valdžią žvėriui. [14] Jie kovos prieš Avinėlį,
bet Avinėlis nugalės juos, nes jis viešpačių Vieš-
pats ir karalių Karalius, ir tie, kurie su juo, yra
pašauktieji, išrinktieji ir ištikimieji.
16 [15] Jis man tarė: Vandenys, kuriuos matei, kur
XII paleistuvė sėdi, yra žmonių kuopos, tautos ir kal-

---

7 *Paslaptį*: ką reiškia moteriškė ir žvėris ir koks tarp jųdviejų yra santykis. — 9 *Pasirodo...*: Tiems dalykams suprasti reikia ypatingo proto gabumo, dieviškosios šviesos. — *Septyni karaliai...* Septyni karaliai, taip pat kalnai, Roma, Babelė, Apreiškimo knygoje tikriausiai tik simboliai. Tie simboliai vaizduoja didžiausias pagoniškas ar pagonių dvasiai pasidavusias valstybes, einančias viena po kitos pasaulio istorijoje: Egiptą, Asiriją, Kaldieją su Babele, Medų-Persų karalystę, Graikiją, Romą ir pagaliau visas paskesnes valstybes, paimtas drauge, kiek jose viešpatauja krikščionystei priešinga dvasia. — 11 *Yra aštuntas ir yra iš septynių*. Antikristas yra vienas iš septynių, nes Antikristo dvasia veikė, ir jo piktumas pasireiškė visose septyniose pasaulio valstybėse. Tas piktumas be galo padidės toje valstybėje, kurios viršininku pasaulio pabaigoje padarys pats save Antikristas.

bos. [16] Dešimt ragų, kuriuos matei ant žvėries, tie
nekęs paleistuvės, padarys, kad ji būtų apleista ir
plika, ės jos kūną ir ją pačią sudegins ugnimi.
[17] Nes Dievas davė į jų širdis, kad darytų, kas jam
patinka, kad jie duotų savo karalystę žvėriui, iki
Dievo žodžiai bus įvykę. [18] Moteriškė, kurią matei,
yra didelis miestas, turįs viešpatavimą ant žemės
karalių.

18. [1] Po to aš mačiau kitą angelą nužengiant iš 17
dangaus, turint didelę valdžią; žemė buvo apšviesta XII
jo skaistumu. [2] Jis šaukė galingai, tardamas: *Sugriuvo,
sugriuvo didžioji Babelė, ir
pasidarė velnių gyvenimas*, visokių darkių
dvasių kalėjimas ir visokių suteptų ir nekenčiamų
paukščių kalėjimas; [3] nes *visos tautos
gėrė jos* paleistuvavimo rūstybės *vyno, žemės
karaliai su ja paleistuvavo*, ir
žemės pirkliai pralobo iš perdaug didelio jos išdykimo.
[4] Aš girdėjau iš dangaus kitą balsą, kurs
sakė: *Išeikite iš jos, mano tauta*, kad nedalyvautumėte
jos nusikaltimuose ir negautumėte
dalies jos slogose; [5] *nes jos nuodėmės atėjo
iki dangui*, ir Dievas atsiminė jos neteisybes.
[6] *Atiduokite jai, kaip ir ji jums
davė*, ir atiduokite dvigubai pagal jos darbus;
į taurę, į kurią ji jums pylė, įpilkite jai dvigubai.
[7] Kiek ji save augštino ir buvo gėriuose, tiek jai
duokite kančios ir gedulo; nes ji sako savo širdyje:
Aš sėdžiu karalienė, neesu našlė ir nematysiu gedulo.
[8] Todėl viena diena ateis jos slogos, mirtis ir gedulas
ir badas; ir ji bus ugnimi sudeginta, nes
galingas yra Dievas, kurs ją teis. [9] Žemės karaliai,
kurie su ja paleistuvavo ir gyveno išdykusiai,
verks ir dejuos dėl jos, išvydę jos gaisro dūmus.

---

16 *Nekęs.* Dievas taip padarys savo valiai įvykdyti.

10 Toli stovėdami iš baimės jos kančių, jie sakys:
vargas, vargas! Didysis mieste, Babele, mieste ga-
lingasis, nes tavo pasmerkimas atėjo viena valan-
da. 11 Žemės pirkliai verks ir gedės dėl jos, nes
niekas nebepirks daugiau jų prekių: 12 prekių
aukso ir sidabro, brangių akmenėlių, perlų, plonos
drobės, purpuro, šilko, škarlato ir visokių skaniai
kvepinčių medžių, visokių indų iš dramblio kaulų,
visokių indų iš brangaus akmens, skaistvario, ge-
ležies ir marmoro, 13 kinamomo, kvepalų, tepalo ir
smilkalo, vyno ir aliejaus, miltų, kviečių, galvijų,
avių, arklių ir vežimų, vergų ir žmonių sielų. 14 Ir
tavo sielos mėgiamieji vaisiai atstojo nuo tavęs:
visa, kas riebu ir puiku, tau žuvo, ir jų jau nebe-
bus daugiau rasta.
18 15 Tų daiktų pirkliai, kurie pralobo, stovės atstu
XII iš baimės jos kankinimų, verkdami, gedėdami
16 ir sakydami: Vargas, vargas! tasai didysis
miestas, kurs buvo apvilktas plona drobe, purpuru
ir škarlatu ir papuoštas auksu, brangiais akme-
nėliais ir perlais, 17 štai viena valanda žuvo taip
dideli turtai! Visi vairininkai ir visi, kurie jūroje
plauko, jūrininkai ir kurie jūroje dar-
buojasi, stovėjo atstu, 18 šaukė, matydami jo
gaisro vietą, ir sakė: Koks miestas buvo panašus
į šitą didįjį miestą? 19 Jie bėrė dulkes ant
savo galvų, šaukė verkdami ir dejuo-
dami ir sakė: Vargas, vargas! Tasai didysis
miestas, kuriame visi turėjusieji laivų jūroje pra-
lobo jo brangenybėmis, štai viena valanda sunai-
kintas!
19 20 Džiaugkis dėl jo, dangau, ir jūs, šventieji
XII apaštalai ir pranašai, nes Dievas už jus padarė
jam teismą. 21 Tuomet vienas galingas angelas pa-
kėlė didelį, kaip girnų, akmenį ir metė į jūrą,
tardamas: Tokiuo smarkumu bus numestas anas

didysis miestas Babelė ir jau nebebus dau-
giau atrastas. [22] Arpininkų, giesmininkų ir
vamzdininkų balso ir trimito nebebus tavyje dau-
giau girdėta; joks dailininkas, koks nors būtų jo
menas, nebebus daugiau tavyje rastas; girnų
ūžimo daugiau tavyje nebesigirdės;
[23] žiburio šviesos nebebus daugiau tavyje; jaunikio
ir sužieduotinės balso nebebus tavyje girdima; nes
tavo pirkliai buvo žemės kunigaikščiai, nes tavo
žavėjimais buvo suvedžiotos visos tautos. [24] Jame
buvo rasta kraujo pranašų ir šventųjų, ir visų,
kurie yra nužudyti žemėje.

19. [1] Po to aš girdėjau danguje tarsi balsą dau- 20
gelio minių, sakančių: Aleliuja! išganymas, garbė XII
ir galybė mūsų Dievui, [2] nes tikri ir teisingi yra
teismai to, kurs nuteisė didžiąją paleistuvę, paga-
dinusią žemę savo paleistuvavimu, ir atkeršijo už
išlietą jos rankomis savo tarnų kraują. [3] Vėl jie
sakė: Aleliuja! ir jo dūmai kilsta per am-
žių amžius. [4] Tuomet dvidešimt keturi vyres-
nieji ir keturi gyvūnai parpuolė ir pagar-
bino Dievą, sėdintį soste, sakydami: Amen,
Aleliuja! [5] Iš sosto išėjo balsas, kurs tarė:
Garbinkite mūsų Dievą, visi jo tarnai ir
kurie jo bijote, maži ir dideli. [6] Aš gir-
dėjau tartum didelės minios balsą, ir tartum dau-
gelio vandenų balsą, ir tarsi didelių griausmų
balsą tariant: Aleliuja, nes mūsų Viešpats
Dievas, Visagalis ėmė viešpatauti.
[7] Džiaugkimės ir linksminkimės ir garbinkime jį,
nes Avinėlio vestuvės atėjo, ir jo sužieduotinė
pasirengė. [8] Jai duota apsivilkti spindinčia ir balta
plona drobe. Nes plona drobė yra teisingi šven-
tųjų darbai.

---

19. 7 Vestuvės: amžinas Kristaus su jo Bažnyčia (Eklezija) susivienijimas.

21 [9] Tuomet jis man tarė: Rašyk: Palaiminti pa-
XII kviestieji į Avinėlio vestuvių pokylį. Jis man kal-
bėjo: Tie yra tikri Dievo žodžiai. [10] Aš gi puoliau
jam į kojas jo pagarbinti. Bet jis man tarė: Žiū-
rėk, kad to nedarytumei; aš esu tarnas, kaip ir tu
ir kaip tavo broliai, kurie turi Jėzaus liudjimą.
Dievą garbink; nes Jėzaus liudijimas yra prana-
šystės dvasia.

Paskutinė Dievo Žodžio kova prieš slibiną

[11] Paskui aš mačiau atvirą dangų: štai baltas
žirgas ir kurs ant jo sėdėjo, buvo vadinamas
Ištikimasis ir Tikrasis; jis teisingai teisia ir ko-
voja. [12] Jo akys buvo kaip ugnies liepsna, ir ant
jo galvos daug vainikų; jis turėjo parašytą vardą,
kurio niekas nežino, kaip tiktai jis pats. [13] Jis buvo
apvilktas krauju apšlakstytu rūbu; jo vardas —
Dievo Žodis. [14] Danguje esančios kariuomenės sekė
jį baltais žirgais, visi apvilkti balta skaisčia plona
drobe. [15] Iš jo burnos išeina abiem ašmenim aš-
trus kalvijas, kad juo *ištiktų tautas*; jis
valdys jas geležine lazda; jis *mindo*
visagalinčiojo Dievo narso vyno *spaustuvą*.
[16] Ant savo apdaro ir ant savo strėnos jis turi
parašyta: *Karalių Karalius ir viešpa-
taujančiųjų Viešpats*.

22 [17] Tuomet aš mačiau vieną angelą stovintį sau-
XII lėje; jis šaukė dideliu balsu sakydamas visiems
paukščiams, kurie skrido dangaus viduriu: Atei-
kite ir susirinkite į didį Dievo pokylį [18] ėsti kara-
lių kūnų, vadų kūnų, galingųjų kūnų, žirgų ir tų
kūnų, kurie ant jų sėdi, kūnų visų laisvųjų ir
vergų, mažųjų ir didžiųjų. [19] Aš mačiau žvėrį,
žemės karalius ir jų kariuomenes, surinktus ka-

---

11 *Ištikimasis*: tai Dievo Sūnus, kurs turi nugalėti Antikristą.

riauti prieš sėdėjusį ant žirgo ir prieš jo kariuo-
menę. [20] Žvėris buvo sugautas ir su juo netikrasis
pranašas, dariusis jo akivaizdoje ženklus, kuriais
suvedžiojo ėmusius žvėries žymę ir garbinusius
jo paveikslą. Šituodu buvo įmestu gyvu į siera
degantį ugnies tvenkinį; [21] kiti buvo nužudyti
sėdinčiojo ant žirgo kalaviju, kurs išeina iš jo
burnos; ir visi paukščiai pasisotino jų kūnais.
20. [1] Aš mačiau angelą, nužengiantį iš dangaus, 23
turintį gelmės raktą ir didelę grandinę savo ran- XII
koje. [2] Jis nutvėrė slibiną, senąjį žaltį, kurs yra
velnias ir šetonas, surišo jį tūkstančiui metų,
[3] įmetė jį į gelmę ir užrakino, ir padėjo ant jos
antspaudą, kad nebesuvedžiotų daugiau tautų, iki
pasibaigs tūkstantis metų; paskui jis turi būti pa-
leistas trumpam laikui. [4] Aš mačiau sostus: jie
sėdėjo juose, ir buvo jiems duota teisti; mačiau
sielas nukirstųjų dėl Jėzaus liudijimo ir dėl Dievo
žodžio ir tuos, kurie negarbino žvėries, nė jo pa-
veikslo, ir neėmė jo žymės į savo kaktas, arba ant
savo rankų; jie gyveno ir karaliavo su Kristumi
tūkstantį metų. [5] Kiti mirusieji neatgijo iki pasi-
baigs tūkstantis metų. Tai yra pirmasis prisikėli-
mas. [6] Palaimintas ir šventas, kurs turi dalį pir-
mame prisikėlime; jiems antroji mirtis neturės
galios, bet jie bus Dievo ir Kristaus kunigai ir
karaliaus su juo tūkstantį metų.

---

20. 2 Tūkstančiui metų. Kurį laikotarpį apima tas čia paminėtas tūkstantis metų nežinia. Bus tai gana ilgas laikas, palyginus jį su trumpu laiku, kuriam vėl bus paleistas tamsybės kunigaikštis. — 4 Karaliavo su Kristumi. Karaliavimą su Kristumi per tūkstantį metų dauguma aiškintojų supranta apie dvasinę Jėzaus Kritaus karalystę žemėje, prasidėjusią pirmuoju jo atėjimu. Toje karalystėje Kristus nuolat daro, kad nugalėtų tiesa, teisybė ir šventumas, ir tuo būdu Kristus suteikia laimės saviesiems, kurie su juo viešpatauja, būdami dvasios karaliais, bet drauge ir valdiniais. — 6 Antroji mirtis: amžinas pasmerkimas.

24 7 Tūkstančiui metų pasibaigus, šetonas bus pa-
XII leistas iš savo kalėjimo: jis išeis, suvedžios tautas,
esančias keturiuose žemės kampuose,
Gogą ir Magogą, ir surinks jas į kovą; jų
skaičius yra kaip jūros smiltys. 8 Jie užėjo ant
žemės platumo ir apstojo šventųjų stovyklas ir
mylimąjį miestą. 9 Bet ugnis nužengė nuo
Dievo iš dangaus ir juos prarijo; velnias,
kurs suvedžiojo juos, buvo įmestas į ugnies ir
sieros tvenkinį, kur ir žvėris, 10 ir netikrasis pra-
našas bus kankinami dieną ir naktį per amžių
amžius.

Mirusiųjų teismas ir visų dalykų atnaujinimas

25 11 Aš mačiau didelį baltą sostą ir jame sėdintį;
XII nuo jo veido pabėgo žemė ir dangus, ir
daugiau nebebuvo jiems rasta vietos.
12 Mačiau mirusius, didelius ir mažus, stovinčius
ties sostu. Buvo atidengtos knygos; buvo
taip pat atvožta kita knyga, kuri yra gyvenimo.
Mirusieji buvo teisiami, žiūrint to, kas buvo pa-
rašyta knygoje pagal jų darbus. 13 Jūra atidavė
joje buvusius mirusiuosius, mirtis ir pragaras davė
savo mirusius, kurie juose buvo, ir kiekvienas
buvo nuteistas pagal jo darbus. 14 Pragaras
ir mirtis buvo įmesti į ugnies tvenkinį. Ta yra
antroji mirtis. 15 Kas nebuvo rastas įrašy-
tas į gyvenimo knygą, buvo įmestas į
ugnies tvenkinį.

26 **21.** 1 Tuomet aš mačiau naują dangų ir
XII naują žemę; nes pirmasis dangus ir pirmoji

---

7 Gogą ir Magogą. Taip pavadintos tautos, mėginsiančios pasaulio pabaigoje paskutinį kartą kovoti prieš Viešpatį. Plg. Ezek 38, 2.

21. 1 Naują: visai atnaujintą.

žemė nuėjo, ir jūros jau nebebuvo. [2] Aš, Jonas,
mačiau šventąjį miestą, naująją Jeruzalę,
nužengiančią iš dangaus nuo Dievo, prisirengusią,
kaip sužieduotinė, papuoštą savo sužieduo-
tiniui. [3] Aš girdėjau didelį balsą iš sosto tariant:
Štai Dievo padangtė su žmonėmis, ir jis gy-
vens su jais; jie bus jo tauta, ir pats
Dievas bus su jais jų Dievas. [4] Dievas nu-
šluostys nuo jų akių kiekvieną ašarą;
mirties daugiau nebebus, nei dejavimo, nei šauks-
mo, nei skausmo nebebus daugiau; nes kas buvo
pirma, išnyko. [5] Tuomet sėdintis soste tarė:
Štai aš darau visa nauja. Jis man tarė:
Rašyk, nes tie žodžiai yra ištikimiausi ir tikri.
[6] Jis man kalbėjo: Įvyko. Aš esu Alfa ir Omega,
pradžia ir galas. Aš duosiu trokštančiam iš gyve-
nimo vandens šaltinio dovanai. [7] Kas nugalės, tai
paveldės, ir aš būsiu jam Dievas, o jis
bus mano sūnus. [8] Bailiems, netikintiems,
pasibjaurėtiniems, žmogžudžiams, paleistuviams,
žavėtojams, stabų garbintojams ir visiems mela-
giams, jiems dalis bus tvenkinyje, degančiame
ugnimi ir siera; ta yra antroji mirtis.

[9] Tuomet vienas septynių angelų, turėjusių 27
taures, pilnas paskučiausiųjų septynių slogų, atėjo XII
ir kalbėjosi su manim, tardamas: Ateik, ir aš tau
parodysiu sužieduotinę, Avinėlio žmoną. [10] Jis
perkėlė mane dvasioje į didelį ir augštą kalną ir
parodė man šventąjį miestą, Jeruzalę, nužengian-
čią nuo Dievo iš dangaus. [11] Ji turėjo Dievo skais-
tumą; jos šviesa buvo panaši į brangų akmenėlį,
tarsi jaspio akmenėlį, kaip krištolas. [12] Ji turėjo

---

2 Šventąjį miestą: Jėzaus Kristaus Bažnyčią (Ekleziją).

9 Sužieduotinę. Tą sužieduotinę šv. Jonas jau matė (2. e.), bet tik trumpai; dabar ji jam pilniausiai parodoma ir aprašoma.

didelį ir augštą mūrą su dvylika vartų, ant vartų
dvylika angelų ir parašytus vardus; tie yra dvy-
likos Izraėlio vaikų giminių vardai. [13] Į rytus
buvo treji vartai, į šiaurę treji var-
tai, į pietus treji vartai ir į vakarus
treji vartai. [14] Miesto mūras turėjo dvylika
pamatų ir ant jų dvylika dvylikos Avinėlio apaš-
talų vardų.

28/XII [15] Tas, kurs su manim kalbėjosi, turėjo auksinę
nendrę išmatuoti miestui, jo vartams ir mūrui.
[16] Miestas buvo pastatytas keturkampiai ir koks
jo ilgis, toks ir plotis. Jis išmatavo miestą auksine
nendre ir rado dvylika tūkstančių varsnų; jo ilgis,
augštis ir plotis yra lygūs. [17] Išmatavo taip pat jo
mūro šimtą keturias dešimtis keturias uolaktis
žmogaus mastu, kurs buvo taip pat angelo. [18] Jo
mūras buvo pastatytas iš jaspio akmens; o pats
miestas iš tyro aukso, panašus į tyrą stiklą.
[19] Miesto mūro pamatai buvo papuošti visokiais
brangiais akmenimis. Pirmas pamatas iš jaspio,
antras iš sapyro, trečias iš kalkedono, ketvirtas iš
smaragdo, [20] penktas iš sardonijaus, šeštas iš sar-
dijaus, septintas iš krizolito, aštuntas iš berilio,
devintas iš topazo, dešimtas iš krizoprazo, vienuo-
liktas iš iakinto, dvyliktas iš ametisto. [21] Dvylika
vartų buvo dvylika perlų, ir kiekvieni vartai buvo
iš vieno perlo; miesto gatvės — tyras auksas, kaip
perregimas stiklas.

29/XII [22] Aš nemačiau jame šventyklos, nes Viešpats,
Dievas Visagalis, yra jo šventykla, taip pat ir
Avinėlis. [23] Miestui nereikė saulės, nė mėnulio,
kad jame šviestų; nes Dievo skaistumas jį ap-
švietė, ir jo žiburys yra Avinėlis. [24] Tautos
vaikščios jo šviesoje, o žemės kara-

---

17 Žmogaus mastu: kokį vartoja žmonės.

liai atneš į jį savo garbę ir šlovę. 25 Jo
vartai neužsidarys dieną, nes nakties
tenai nebebus. 26 Ir tautų garbė ir šlovė bus
į jį atnešta. 27 Į jį neįeis nieko sutep-
ta arba kas daro nuobodą ir melagystę, bet tik-
tai tie, kurie įrašyti į Avinėlio gyvenimo knygą.
22. 1 Jis parodė man gyvojo vandens upę, blizgančią kaip krištolas, išeinančią iš Dievo ir Avi-
nėlio sosto. 2 Jo gatvės viduryje ir abiejose
upės pusėse buvo gyvybės medis, kurs
duoda dvylika sykių vaisius, kiekvieną mėnesį
duoda savo vaisius, ir medžio lapai tarnauja tautų
sveikatai. 3 Nebebus daugiau jokio pra-
keikimo; bet bus jame Dievo ir Avinėlio sostas,
ir jo tarnai tarnaus jam. 4 Jie matys jo veidą,
ir jo vardas bus jų kaktose. 5 Nakties daugiau
nebebus ir neprivalys žiburio šviesos, nė saulės
šviesos, nes Viešpats Dievas apšvies
juos, ir jie karaliaus per amžių am-
žius.

Apreiškimo pabaiga

6 Tuomet jis man sakė: Tie žodžiai yra ištiki- 30
miausi ir tikri. Pranašų dvasių Viešpats Dievas XII
siuntė savo angelą parodyti savo tarnams, kas turi
veikiai įvykti. 7 Štai aš ateinu greitai. Palaimintas,
kas sergi šitos knygos pranašystės žodžius. 8 Tai
aš, Jonas, kurs tai girdėjau ir mačiau. Išgirdęs ir
išvydęs, parpuoliau pagarbinti ties angelo kojomis,
kurs man tai rodė. 9 Bet jis man tarė: Žiūrėk, kad
to nedarytumei; nes aš esu tarnas, kaip ir tu ir
kaip tavo broliai pranašai ir tie, kurie laiko šitos
knygos pranašystės žodžius. Dievą garbink. 10 Pas-

---

22. 10 Nedėk antspaudo: nelaikyk slaptoje gautojo apreiškimo, bet jį paskelbk; juo labiau reikia skelbti, kad artėja jo įvykdymo metas, kurs, palygintas su amžinybe, yra trumpas.

kui jis man kalbėjo: Nedėk antspaudo ant šitos
knygos pranašystės žodžių, nes laikas yra arti.
[11] Kas kenkia, tegul dar kenkia; kas yra suteptas,
tesusitepa dar daugiau; kas yra teisus, dar tedaro
teisybę, ir kas šventas, dar tepasišventina.
31 [12] Štai aš veikiai ateinu, ir su manim yra mano
XII užmokestis atsilyginti kiekvienam
pagal jo darbus. [13] Aš esu Alfa ir Omega,
pirmasis ir paskučiausias, pradžia ir ga-
las. [14] Palaiminti, kurie plauna savo rūbus
Avinėlio kraujuje, kad gautų valdžios ant gyvybės
medžio ir įeitų pro vartus į miestą. [15] Lauke yra
šunys, žavėtojai, begėdžiai, žmogžudžiai, stabų
tarnai ir kiekvienas mėgstąs ir darąs melagystę.
[16] Aš, Jėzus, siunčiau jums savo angelą, jums tai
paliudyti bažnyčiose (eklezijose). Aš esu Dovîdo
šaknis ir giminė, blizganti aušros žvaigždė. [17] Dva-
sia ir sužieduotinė sako: Ateik. Ir kas girdi, tegul
sako: Ateik. Kas trokšta, teateinie; ir kas
nori, tegul ima gyvybės vandens dovanai.
[18] Aš liudiju kiekvienam girdinčiam šitos knygos
pranašystės žodžius: Jei kas pridėtų ką nors
prie to, Dievas uždės ant jo aprašytas ši-
toje knygoje slogas; [19] ir jei kas atimtų iš
šitos knygos pranašystės žodžių, Dievas atims jo
dalį iš gyvenimo knygos, iš šventojo miesto ir iš
to, kas parašyta šitoje knygoje. [20] Kurs apie tai
liudija: sako: Taip, aš veikiai ateinu. Amen, ateik,
Viešpatie Jėzau!
[21] Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė teesie
su jumis visais. Amen.

---

[17] Dvasia: šv. Dvasia, kuri žadina Bažnyčios (Eklezijos) tikėjimą ir vilties pilną troškimą, kad Viešpats kuo veikiausiai ateitų.

EVANGELIJOS DALYS, SKAITOMOS VISŲ METŲ SEKMADIENIAIS IR DIDESNĖSE ŠVENTĖSE

G.M.Z.F.O.
Visa No 3.000/R
de la Direction de l'Education Publique
Autorisation No 2.638
de la Direction de l'Information